

Giới thiệu Thương Lam Đình

Truyện: Thương Lam Đình

Thể loại: võng du, xuyên không

Nhân vật chính: Phong Luyến Văn.

Editor: Long Ngao Vân.

Tiến độ: không biết, edit xong sẽ up, ta sẽ cố gắng mỗi tuần ít nhất một chương.

P/s: Đây là truyện sáng tác dựa trên bộ truyện tranh Phong Khôi Thương Lam, nội dung không giống với diễn biến trong truyện tranh. Chủ nhà vì quá mê nên mới tìm về edit. Nhưng đây là lần đầu edit, còn có nhiều thiếu sót, mong các bạn chỉ điểm thêm.

Văn Án:

Một cái là nổi danh tiên giới Phong Vân thượng thần, một cái là phế vật tu chân, làm võng du gặp được tu chân, còn có cái gì là không có khả năng đâu?

Khi đại thân ngã vào đám mây, phế vật y sư xuyên nhập tu chân thế giới, nho nhỏ người mới làm thế nào để từng bước đặt dấu chân lên biển mây cuối, tiến đến cảnh giới cao nhất, Thương Lam Đình.

Tùng là người chơi giỏi nhất Phong Luyến Văn phát hiện chính mình thực sự gặp phải hảo vận xui, bất quá nàng còn có cái vũ khí tuyệt mật...Cái gì? Không thể sử dụng?

Mãnh thú or mỹ nam, tiên thuật or thần thông, đan dược or pháp bảo!

Nhật ký tu tiên đặt bút viết chuyện từ giờ trở đi.

Vì thế, ở vách núi đen rơi xuống thế giới kia, cuộc sống tu chân của manh muội từ bắt đầu mở ra!

Cho dù đại đạo vô tình, đường hung hiểm, manh muội từ cũng quyết đối mặt tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Tiết Tử

Mây trời lãng đãng, tinh tú lấp lánh, ngân hà sáng tỏ chuyện xưa. Thiên cổ truyền lưu một thần thoại, ngư lang cùng chức nữ vượt qua ngân hà, đêm thất tịch gặp nhau trên cầu Hi Thước.

Ngư lang cùng chức nữ, yêu khoảng cách có xa lắm không? Cho dù không thể nắm tay nhau, cho dù không thể cảm nhận sự ấm áp được đối phương ôm trong lòng, lại vẫn luôn hiểu được tình yêu sâu đậm ẩn nhập trong linh hồn người đó.

Cho dù cách xa nhau 16 năm ánh sáng, đối phương dung mạo vẫn chưa hề biến đổi, vẫn là lúm đồng tiền như hoa mỗi khi tươi cười, liền cảm thấy gần trong gang tấc.

Mà Hàn Ảnh Trọng cùng Phong Luyến Văn, cũng là chỉ xích thiên nhai (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt).

Rõ ràng đối phương gần ngay trước mắt, có thể chạm vào, nhưng giữa hai người trong lúc đó so với khoảng cách ngân hà còn muốn xa xôi bất tận. Vừa muốn gặp lại vừa muốn lần tránh.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 1

Xích sắt đen nhánh giăng đầy trong căn phòng nhỏ hẹp, ban đêm Cẩm Uyên Các âm trầm như quỷ ốc, chỉ có một phiến cửa sổ nhỏ lộ ra ánh trăng mỏng manh, ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa.

Hắn quỳ gối chính giữa phòng, hai tay bị xích sắt treo lên mới không ngã xuống, thân thể không có chút huyết sắc nào, phơi bày toàn bộ vết roi dày đặc, khuôn mặt anh tuấn từ khi trầm trầm, trên trán như cũ có máu tươi đỏ sẫm theo gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân chậm rãi chảy xuống cằm, phát ra thanh âm “Tỉ tách!”, “Tỉ tách!”.

Nàng sử dụng Ân Tức Đan vụng trộm đột nhập vào, nhìn thấy tình hình này, tuy rằng đau lòng, nhưng cũng nhịn không được oán thán:

Thật sự là cái tên kỳ quái, làm ta bị thương rồi lại áp dụng phương thức tự ngược đãi bản thân này để cứu ta. Nghĩ rằng như vậy thì ta sẽ tha thứ cho ngươi sao? Ta trở thành cấp 1 yếu đuối thể này còn chưa có tính sổ với ngươi. Dùng Dương Cam Lộ cứu ngươi, những gì thiếu ngươi cũng đã trả sạch, về sau mới có thể tìm ngươi trả thù!

Nàng rời đi mà không hay biết, hắn từ sớm đã dần dần hồi tỉnh.

Nàng lại càng không biết, Ân Tức Đan đối với Trúc Cơ tu sĩ căn bản không có chút tác dụng nào.

...

Không có thiên lý vô cớ bị nhốt trong Tù Long Đàm, người đến cứu nàng lại là hắn.

Nhớ tới bộ dáng hắn suy yếu khi trọng thương, nàng thiết tình thành ý cùng hắn nói lời cảm tạ, đối với Đại Thần trước nay đều không cần người khác giúp đỡ là điều thập phần khó có được.

Nhưng hắn chẳng những không thẹn nhận, còn đem phân thiện ý kia của mình đổ lên lý do vì muốn trở nên cường đại hơn, khiến lòng cảm kích ít ỏi đến đáng thương của nàng bị đập bể không dư thừa một mảnh. Hắn còn thập phần vô lương tâm bày ra dáng vẻ thâm tư suy nghĩ nâng cằm nàng, nói bằng tư chất của nàng chỉ có thể làm một tên tạp vụ.

Ai ngờ nàng thật sự trở thành tạp dịch, kết quả này làm cho hai người đều không còn gì để nói...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 2

Hắn không phải ý chí sắt đá, cũng không phải phản cảm việc nàng giúp cô gái đáng thương kêu Tang Nhiễm kia, chỉ là trong lòng có chút khó chịu.

Vì sao ở thời điểm hắn bất lực nhất trong quá khứ, khi ánh lửa bùng lên thiêu đốt tận trời, khung cảnh thê lương đồ nát, người tới cứu hắn không phải nàng?

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng gia viên bị chôn vùi trong biển lửa, hùng hục bốc cháy. Trong mỗi giấc mộng hàng đêm, tựa hồ đều có linh hồn người thân bay vào ảo cảnh trong mơ của hắn kể ra nỗi thống khổ cùng hận ý khi bị thiêu đốt.

Cái đêm của mười năm trước, ngọn lửa tựa như đội quân thiết kỵ ồ ạt xông tới, căn buồng phòng ốc nhỏ hẹp đơn sơ, thanh âm gào thét thảm thiết như phải chịu đủ khổ hình tận sâu dưới mười tám tầng địa ngục không ngừng vang lên, một tiếng lại một tiếng chọc thấu trời xanh. Khói đen tràn ngập trong gia viên, khiến hắn nghẹn thở ho khò khè, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không biết từ khi nào đã loang lổ vết máu đỏ sẫm, y phục ngắn nhỏ đơn sơ bị cắt nát thành từng khối từng khối.

Hắn chính là tại thời điểm kia gặp được Từ Trữ chân nhân.

Đứa nhỏ tám tuổi, đôi mắt xám to tròn mất đi vẻ thiên chân đáng yêu, đem thiện lương cùng ấm áp toàn bộ đóng băng dưới đáy lòng, bước vào tiên đạo.

...

Sau khi khảo nghiệm linh căn, hắn ngự kiếm đi vào Khí Linh Phong.

Rõ ràng là hảo tâm đến cổ vũ nàng, lại không chế không được nói một câu đả kích lòng của nàng.

Lời vừa nói ra hần liền hối hận, hần thể nhưng có thói xấu thích đã kích nàg, nhất định phải sửa.

Bất quá, xem đáng về nàg xù lông nổi giận, dường như rất thú vị...

Quả nhiên, nàg nháy mắt nổi trận lôi đình.

Nàg rất cục biệt hần vì sao luôn mang bộ dáng lạnh lùng như băng, quan tài mặt cổ tình ra về đạo mạo để che dấu cái miệng chỉ biết nói những lời độc ác cùng phước hắc khiến người ta tức chết a! Trên dưới Huyền Tịch Tông toàn bộ đều bị mù mới nói hần lãnh khốc!

Có Túc Không Ly cái loại sư đệ mồm miệng dối trá này, sư huynh làm sao có thể kém cỏi hơn được!?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 3

Đêm yên tĩnh, bầu trời tựa như một lớp màn huyền quanh lấp lánh ánh sao, hương hoa thanh nhã hòa hợp với khí trời, ánh trăng sáng tỏ như lụa mỏng phủ lên Thanh Cừ Uyển. Cảnh đêm như họa, huyền hoặc mộng ảo.

Trong lòng không hiểu vì sao có chút chờ mong, hần sớm đi tới đình các trong Thanh Cừ Uyển, giống như một đứa nhỏ ước hẹn cùng bằng hữu gặp mặt, nôn nóng đến trước chờ đợi.

Hần cũng là cái đứa nhỏ a.

Mười tám tuổi, đặt ở thế kỷ hai mươi mốt cũng chỉ vừa mới trưởng thành, đang học trung học.

Ước định sao? Từ ngữ này đối với hần mà nói tựa hồ thật xa lạ.

Lúc nghe Giản Tâm Ly nói cô gái tên Tiểu Văn kia muốn gặp hần, hần không biết đó là quý khách của Giản Tâm Ly, liền nhanh chóng đáp ứng.

Vì sao hội đáp ứng? Vì sao hội tuân thủ ước định này? Đơn giản vì người cùng hần ước định là cô gái kia sao?

“Như thế nào là người? Giản sư tỷ đâu?”

“Không phải người hẹn gặp ta sao?”

Trong lòng trầm xuống, hần vô cùng bội phục hiện tại hần còn có thể bảo trì khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng.

Nguyên lai không phải nàg hẹn hần a...

Là hần tự mình đa tình sao? Hần rất cục biệt hiểu được khi hần đã kích nàg, cảm giác của nàg là như thế nào.

Cái loại cảm giác mất mát không nói nên lời này tràn ngập toàn bộ lồng ngực, còn có một loại dự cảm bất an, giống như sắp sửa phát sinh chuyện gì.

Lời vừa đến bên miệng liền dừng lại, hần thờ dãi hung hăng nuốt xuống, xoay người bước đi.

Nàg lại nắm chặt cánh tay hần, hướng hần đòi tâm pháp.

Hần thật phần không được tự nhiên muốn làm cho nàg buông tay, nhưng là trong lòng lại suy nghĩ,

Không cần buông tay ——

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 4

Kìa tính tình cao ngạo bất tuân làm cho người ta quên nàng tuổi chỉ vừa cập kê, làm cho người ta quên mất tính trẻ con vẫn chưa rút đi trên khuôn mặt nàng, làm cho người ta quên nàng chỉ là một phạm nhân bình thường không có linh khí, khiến nàng chói mắt như minh nguyệt trên cao, là như vậy phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp rực rỡ.

Nhưng mà, đại giới cũng là hấn trọng thương.

Phong nhận (lưỡi dao gió) quyết tâm muốn mạng của hấn, vô tình trầm khai da thịt, chém sâu đến gần như lộ ra xương cốt.

Hấn trong lòng dị thường bình tĩnh, ngay cả khi tu luyện cũng chưa từng bảo trì thuần túy tâm vô tạp niệm như vậy, thật giống như thời gian ngừng trôi tại nơi hồ nước tĩnh lặng, bất kể mưa gió vô tình, cũng không thể khiến mặt hồ gợn lên một tia sóng lăn tăn. Nếu có thể bảo vệ nàng chu toàn, cho dù hấn chết cũng sẽ không oán không hối.

Hấn nhưng lại vì nàng mà nhận lãnh tất cả vết thương, khiến huyết đỏ nhuộm hồng không trung!

Từng đạo vết thương sâu hoắm khiến người ta sợ hãi, khiến lòng của nàng kịch liệt đau đớn, cũng nhiễm đỏ quang cảnh trước mắt nàng

Từ Trữ chân nhân nói, từ khi nàng đến Huyền Tịch Tông, hấn liền thay đổi. Nhưng là, Từ Trữ chân nhân cho tới bây giờ có từng kỹ càng tìm hiểu về hấn hay không? Giờ khắc này nàng đột nhiên nhớ tới, có người nói qua, băng cho dù có góc cạnh bén nhọn, bản chất của nó vẫn là thủy. Như vậy có phải hay không có thể nói hấn nội tâm vẫn luôn ôn hòa như nước? Bề ngoài lãnh khốc vô tình chỉ vì muốn che dấu tâm tính lương thiện mà ngay cả hấn cũng không biết a.

Từng mặt không đổi sắc mà đối diện thiên quân vạn mã, từng lộ vẻ tàn nhẫn thị huyết tươi cười chém giết một cái lại một cái địch thủ, từng đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không chỗ nào sợ hãi.

Nguyên lai nàng cũng sẽ có lúc sợ hãi.

Sợ hãi hấn sinh mệnh trôi qua, sợ hãi hấn cách nàng mà đi, sợ hãi giống như chỉ trong chớp mắt bầu trời sẽ sụp đổ.

Thân thể đang run rẩy, nắm chặt hai tay lạnh lẽo, cảm giác máu toàn thân trong tức khắc đã đông lại, trái tim như là bị đao phủ từng nhát lăng trì.

Vì sao phải chịu ủy khuất đến như vậy, vì sao nói xin lỗi, vì sao lại che chắn trước mặt ta, vì sao sẽ đối tốt với ta như vậy, vì sao...

Chúng ta rõ ràng còn không tính là bằng hữu a, người rõ ràng có thể mặc kệ ta a!

Nàng quá yếu, phản kháng của nàng ở trong mắt bọn họ trở nên đáng buồn cười như vậy, căn bản là không biết tự lượng sức mình.

Nàng phải mạnh hơn, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, so với Nhan Mạc Qua của ngày xưa còn mạnh hơn! Mạnh đến mức không còn ai có thể khi dễ vũ nhục nàng, mạnh đến mức oai phong một cõi, nghiêng trời lật đất, có khả năng bảo vệ bằng hữu chính mình, bảo vệ những người nàng coi trọng.

Nếu có đỉnh núi, nàng sẽ đem đỉnh núi kia đạp ở dưới chân; nếu có có khả năng tới cực hạn, nàng sẽ vượt qua cực hạn!

Tuyệt đối sẽ không để người vì ta mà bị thương.

Lần sau, ta nhất định sẽ bảo vệ người...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Chương 5

Một khắc kia vừa tỉnh lại, tựa hồ mọi vật trước mắt đều trở nên mơ hồ, chỉ có thân ảnh của nàng là vẫn rõ ràng chân thực.

Mái tóc màu cam bị thổi bay, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn đọng lại nước mắt khiến người ta đau lòng, một đôi mắt màu đỏ lụm làm say lòng người không chút nào che giấu lo lắng.

Hấn từng nghĩ đến, trên đời này không có bất luận kẻ nào có thể vì hấn rơi lệ, hấn cũng không cần người khác dùng nước mắt đến thương hại an ủi.

Hấn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, kiên cường như nàng thế nhưng sẽ vì hấn khuất nhục rơi lệ, cao ngạo như nàng thế nhưng sẽ vì hấn buông tôn nghiêm,

quỳ xuống cầu xin.

Trong lòng dấy lên tư vị không nói nên lời, có lẽ có cảm động, có lẽ có đau lòng, có lẽ có tự trách, bất quá tất cả đều không quan trọng.

Hắn tràn ra một chút chua xót tươi cười lướt qua trong giây lát mà chỉ có chính hắn mới biết được, rốt cục cũng cảm đối mặt mọi người, kiên định lập hạ trọng thề.

Có lẽ không thể ngửi được mùi hoa, nhưng chỉ cần biết rằng đóa hoa nhỏ kia vẫn như cũ ở yên tại nơi đây nở rộ, hắn liền thấy đủ.

Từ nay về sau, hắn và nàng, lưỡng đoạn thiên nhai.

Đó là lần đầu tiên hắn thực sự, cũng vô cùng tuyệt tình gọi tên nàng ——

“Ta Hàn Ảnh Trọng lấy tâm ma thề, cùng Phong Luyến Văn vĩnh viễn không tư tình! Nếu phản lời thề, ắt gặp tâm ma cắn nuốt, thần hồn câu diệt, không thể luân hồi!”

...

Bầu trời ban đêm, một đạo bạch quang cắt qua thiên không, chia đôi ngân hà.

Ngưu Lang cùng Chức Nữ thật sự có thể gặp nhau sao?

Ai biết, kia đều là chút truyền thuyết lâu đời thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Phiên Ngoại 1: Kí Ức Của Hàn Ảnh Trọng.

Kia ngọn núi ẩn nấp trong mây mù dày đặc, là nơi hắn cùng nàng đang cư ngụ — Huyền Tịch Tông.

Vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng, khi đó hắn đang truy bắt đồng môn sư đệ đã ăn cắp Ngũ Đạo Luân Hồi Kính, mà nàng lại đột nhiên xuất hiện, bất ngờ xâm nhập vào tầm mắt hắn.

Hắn căn bản không nghĩ liên lụy nàng, nàng là phạm nhân. Sư phụ từng nói hắn mềm lòng, hắn cũng hiểu được, nhưng không thể nào tâm ngoan thủ lạt.

Vì thế hắn bắt nàng này cử chỉ cùng lời nói kỳ quặc tham gia hành động.

Quả nhiên... Kết quả mặc dù có chút không ngờ, nhưng lại không thể nói gì...

Thật sự là làm người ta đau đầu...

Trở về sẽ bị phạt đi...

Hắn lúc này thật là thống hận chính mình vừa rồi mềm lòng, có chút rất không phân rõ phải trái làm cho nữ tử phạm nhân tham gia trận chiến đấu này.

Ngũ đạo luân hồi kính... Dung hợp trong cơ thể của nàng...

Chính mình lại vì trận nhiễu loạn này mà để sư đệ chạy thoát... Hắn hiện tại thật sự có chút không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hắn hối hận chính mình mềm lòng, nay tưởng muốn giết nàng lại thập phần phiền toái.

“Uy uy, cái kia này nọ...”

Thanh âm của nàng có điểm bối rối, này cũng là đương nhiên đi, chỉ là một phạm nhân bình thường.

Hừ, nói cái gì đâu.

Hắn tự giễu lắc lắc đầu, trước khi trở thành người tu chân, chính hắn cũng là một phạm nhân nha.

Cũng phải nói lại, có nên dẫn nàng hồi tông không...

Chắc, nữ nhân này thật sự là phiền toái.

Nhưng mà, ánh mắt hắn không biết vì sao đã có một chút ôn hòa.

Nàng là vô tội a.

Hắn lúc này không hiểu sao cảm thấy người kia cùng bản thân mình lúc trước có vài điểm giống nhau.

Thôi... Bị phạt liền bị phạt đi...

Nàng tên là... Phong Luyến Văn?

Thật sự... Chính mình đều trở nên không giống chính mình a.

Giương mắt nhìn hướng Huyền Tịch Tông, hắn siết chặt quyền, ánh mắt dút khoát giống như đã hạ quyết tâm.

?????

Vô tận hắc ám...

Kia là cái gì...

Giống như một chút ánh sáng đột ngột lóe lên trong bóng đêm vĩnh hằng...

Giống như thanh tuyến bình thường...

Có thể cảm giác được thân thể đang chậm rãi khôi phục...

“Uy uy, này thực trân quý a, một giọt cũng không được lãng phí, uống hết cho ta!”

Thanh âm này là...

Rất quen thuộc...

Hắn cố gắng nâng lên mí mắt nặng trĩu, muốn thấy rõ người trước mắt.

“Ai nha, không tốt, phải đi rồi.”

Đợi chút...

Chờ một chút...

Người là ai...

“Khách khách”

Thanh âm xích sất ma sát trong bóng đêm yên tĩnh có vẻ phá lệ rõ ràng, người bị trói buộc cũng đã mở ra hai mắt.

Nhưng mà, hắn chỉ thấy một mảnh hắc ám vô tận, thanh âm bên tai phảng phất giống như một hồi ảo giác.

“Phong Luyến Văn... Là người... Sao?”

Hắn ngửa đầu, ánh trắng xuyên thấu qua khe hở vách tường chiếu vào trên cánh tay bị thương của hắn, ánh mắt hắn có vẻ mê mang mà bất lực.

“Phong... Luyến Văn.”

?????

Rốt cục lại có thể nhìn thấy bầu trời xanh trong suốt a.

Hắn như vậy cảm thán.

Nhìn chim chóc bay lượn trên cao, hắn thờ phào nhẹ nhõm.

Sư phụ rốt cục đã tha mình.

Bất quá hắn tổng cảm thấy sư phụ là lạ, nàng dường như đối với nữ tử phạm nhân kia có nhiều địch ý.

Không đúng...

Nàng... Kêu Phong Luyến Văn.

Nghĩ đến đây hấn không tự giác gọi lên khoe miệng, tâm tình bị giam cầm bấy lâu lập tức trở nên dễ chịu vô cùng.

Đi xem nàng đi...

Quả nhiên vẫn có chút lo lắng. Tuy rằng sư phụ cầm chính mình cùng nàng có bất kỳ liên hệ gì, bất quá hấn vẫn không yên lòng.

Nghe nói nàng ở chỗ Mộc trưởng lão...

Vậy không có gì phải lo lắng đi... Mộc trưởng lão ôn nhu như vậy hơn nữa uy vọng cũng rất cao...

Vẫn là...

Đi xem đi...

Hấn bắt đầu đi sò sò cảm, khoe miệng nhin không được giờ lên.

Thoạt nhìn không có ai làm khó nàng.

Hấn ở cách đó không xa nhìn nàng, trong mắt ôn nhu như vậy ngay cả chính hấn đều không có phát giác.

Đây là vì sao đâu...

Cái loại này thời khắc vướng bận tâm tình...

Rốt cuộc là cái gì...

“Ồi chào, là người? Bọn họ nói người đã được thả, thân thể không có việc gì đi?”

Không biết từ khi nào, nàng đã đi tới trước mặt của hấn.

“Nhờ phúc của người...”

A, ít nhất nàng còn hiểu quan tâm hấn một chút.

“Thân thể khôi phục thế nào?”

“Người tu tiên tốc độ hồi phục so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều.”

Hấn nhìn nàng sau khi nghe nói hấn đã hồi phục liền lộ ra vẻ mặt phức tạp, nhin không được nở nụ cười.

Nên nói như thế nào,

Thực... Đáng yêu đâu.

“Đúng rồi... Người...” Khi ta bị phạt từng đến thăm ta sao?

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Muốn hỏi nhưng không sao thốt ra khỏi miệng, hấn cố gắng làm cho chính nhìn thoát nhìn càng thêm lạnh lùng, như vậy mới có thể đem ý nghĩ kia đánh bật khỏi đầu.

Làm sao có thể là nàng đâu? Nhất định là ảo giác của mình thôi.

Lúc hấn bị phạt bên ngoài cũng có người canh gác, nàng chỉ là một nữ tử không có tu vi, làm sao có thể trà trộn vào trong tháp.

Nhất định là ảo giác thôi.

Nàng nhỏ giọng mắng hấn một câu “Bệnh thần kinh” xong liền vội vàng chạy đi. Hấn bật cười, xoay người rồi đi, lại thấy một vị nữ đệ tử đứng ở trước mặt mình.

“Hàn sư huynh...”

Trong ánh mắt nữ nhân này, bao hàm rất nhiều cảm xúc...

“Àn...”

Hắn không nói nhiều với nàng, xoay người rời đi.

Hắn không có thấy, sau khi hắn rời khỏi, trong mắt nữ nhân kia hiện lên ghen tị cùng phần hận.

Gần đây thật nhiều chuyện xảy ra...

Hắn nghe thấy son ngoại không ngừng truyền đến thanh âm, phiền chán nhu nhu mi tâm.

Ồn ào như vậy làm sao tiếp tục tu luyện a...

Nam tử từ từ trong huyết động đứng dậy, đi ra kết giới, thấy được bên ngoài hiện lên một chút hồng sắc thân ảnh.

Này nữ nhân...

“Hàn sư huynh! Ngươi hãy nghe ta nói...”

“Sư muội, nếu không có chuyện gì ta hy vọng ngươi đừng quấy rầy người khác tu luyện...”

Vị nữ đệ tử kia còn không có nói xong, đã bị hắn hung hăng đánh gãy.

Chắc... Phiền toái.

Đuổi đi nữ đệ tử tên là Nộ Diễm Tình xong, hắn vô lực nằm trên giường đá trong huyết động, hai mắt nhắm nghiền, dường như cực kỳ mệt mỏi.

Cái gì tư tình a...

Thật là, cùng với cái người kia, ngay cả bước bắt đầu quen biết cơ bản nhất bọn họ cũng chưa từng có đâu...

Bất quá...

Hắn mạnh mẽ mở mắt, từ trên giường đá ngồi dậy, như là nghĩ tới cái gì.

Cũng sắp đến kỳ tuyển nhận đệ tử, nàng... Cũng sẽ đi khảo nghiệm linh căn sao?

Nếu như thế...

Nam tử ánh mắt dần trở nên ôn nhu, tựa hồ mang theo một chút mong đợi,

Tên kia, tư chất hẳn là sẽ không quá kém đi. Không, mặc kệ kém hay không... Nếu nàng cũng đến Kiếm Linh Phong chẳng phải là tốt lắm sao?

Nam tử khoe miệng nổi lên một chút mỉm cười, ánh mắt trời theo giữa khe đá chiếu xạ tiến vào, là như vậy tuấn mỹ.

Hắn... Bắt đầu chờ đợi.

Rất cực đến ngày này a...

Hắn đứng ở bên người sư phụ, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy thân ảnh của nàng lẫn lộn trong đám đông.

Nàng vẫn là hoạt bát như vậy a, thực chờ mong biểu hiện của nàng.

Hắn trên mặt không tự giác hiện ra thần sắc ôn nhu mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện được, biểu tình đó so với tình tình lãnh khốc thường ngày của hắn là cực kỳ không thích hợp.

Vì thế hắn đi đến gần nàng, dùng phương thức bọn họ hay sử dụng châm chọc nhau để cô vũ nàng.

Kia đột nhiên xuất hiện thân ảnh màu tím quấy rầy suy nghĩ của hắn, khảo nghiệm Lôi linh căn, tư chất không sai.

Nhưng thật không nghĩ tới người kia lại chọn đầu nhập Kiếm Linh Phong. Xem ra... Lại nhiều thêm một cái sư đệ rồi. Người tài giỏi như thế, xem ra chính mình cũng phải nỗ lực gấp bội đây.

Rất cuộc đến nàng, hắn thực chờ mong nàng sẽ lấy phương thức gì đi lên.

“Ngươi chờ coi đi!”

Hắn cười cười, ngay sau đó hơi giật mình nhìn nàng hoàn hảo từng bước nhảy qua, rất giống một chú chim nhỏ, tung cánh bay lượn trên bầu trời.

Nàng sẽ là linh căn nào đây...

Hắn nhìn Cao Thăng Chức linh kiểm hệ bằng bay lên, trong lòng nói không sợ hãi là giả, nhưng đồng thời cũng xuất hiện một tia mừng thầm

Nếu là như thế, về sau liền có thêm nhiều cơ hội cùng nàng thân cận...

Trên đài cao lại bay lên nhiều linh kiểm khác, hắn nhíu nhíu mày, đa linh căn sao?

Nhưng khi hắn thấy toàn bộ linh kiểm đều bay lên, hắn lại không biết nên hình dung tâm tình của mình ngay lúc này là như thế nào.

Hắn cho rằng chính mình hắn là đệ ý... Rõ ràng đều đã hiểu được kia phân cảm tình ẩn nấp dưới đáy lòng. Cho nên hắn nghĩ, nàng nhất định cũng sở hữu một linh căn tương xứng với mình.

Nhưng là, vì sao hắn hiện tại không thêm đề ý linh căn của nàng là cái gì, chỉ một mực lo lắng cho tâm tình của nàng lúc này...

Nàng nhất định nghe được những lời châm chọc khiêu khích xung quanh đi?

Hắn muốn tiến lên, lại bắt đắc dĩ sư phụ ở bên kia nhìn...

“... Không bằng để nàng đến Khí Linh Phong của ta làm tạp dịch...”

Hắn quay lại nhìn, nữ đệ tử vừa lên tiếng kia thoạt trông có chút quen mắt. Hắn biết, sư phụ nhất định sẽ không cho phép nàng ở lại Kiểm Linh Phong,

Cho nên, hắn hướng vị đệ tử kia nói lời cảm tạ.

Nàng có chỗ an thân, chính mình cũng có thể thường xuyên đi xem nàng.

Nhưng mà, hắn vẫn không phát hiện, trong mắt nữ đệ tử kia ẩn sâu phần hận.

Thật sự là không xong...

Có chút lo lắng a, cái kia tên...

Ở tầng tầng mây mù lượn lờ xung quanh một tòa đình viện, nam tử tóc dài màu lam nhìn nhìn tâm pháp trong tay, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thật sự là tâm tư một chút cũng không yên lặng được.

Hắn giương mắt nhìn trời không, giống như làm vậy tâm tình có thể bình tĩnh hơn.

Quả nhiên vẫn là có chút lo lắng...

Quả nhiên vẫn là đi nói cho nàng một ít điều cơ bản thông thường đi.

Nam tử cứ như vậy hạ quyết tâm, xoay người rời đi. “... Đi hoàn thành nhiệm vụ là có thể đạt được...”

Hắn nhìn khuôn mặt người trước mắt, bắt đắc dĩ thờ dài, kế tiếp hắn sẽ tĩnh tâm đi bế quan tu luyện.

Cũng không biết khi nào có thể gặp lại nàng, bắt quá, hắn là sẽ không lâu lắm.

Hắn mỉm môi cười cười, hướng nàng nói lời từ biệt, xoay người rời đi.

...

“Bách Lý, ngươi đi đâu?”

“Chuyện đó hình như không có liên hệ với sư huynh.”

“... Tu luyện không được lười biếng.”

“Đã biết, ta đi Khí Linh Phong, rất nhanh sẽ trở về.”

Khí Linh Phong...

Hắn Ảnh Trọng trong lòng không biết vì sao cái thứ nhất nghĩ tới chính là thân ảnh hoạt bát linh động kia.

Nghe nói nàng gần đây tựa hồ thường xuyên cùng sư đệ ở chung một chỗ...

Trong lòng có chút không thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 1: Đột Phá Trúc Cơ.

Mây mù mờ ảo tràn ngập tiên khí bao phủ ngọn núi yên tĩnh như thế ngoại đảo viên. Hôm nay mặt trời chói chang, ánh nắng ấm áp chiếu rọi thảm thực vật không tươi tốt lắm trên vách đá, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bóng cây.

Chân núi, trên con đường trải dài rêu xanh, một tảng đá màu xám được khắc sâu ba chữ to mạnh mẽ hữu lực – Huyền Tịch Tông.

Gió nhẹ nhu hòa thổi bay mái tóc dài cùng tay áo màu xanh trắng của người ngự kiếm, mỗi vị tu sĩ nhìn qua đều tựa như trích tiên hạ phàm, thanh tao thoát tục.

“Dì?” Bỗng nhiên, không biết là vị đệ tử mẫn cảm nào cảm giác được một cỗ chân khí mãnh liệt dao động mà kêu lên sợ hãi. Những người khác đều nhìn về hướng ngọn núi không quá xa kia, sắc mặt đại biến, trầm miệng một lời thốt ra:

“Khí Linh Phong thế nhưng có người đột phá Trúc Cơ!”

Ngũ Phong môn đệ từ khác trong Huyền Tịch Tông miệng đều mở lớn đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà, mà đệ tử của Khí Linh Phong đều trừng mắt ngơ ngác nhìn về phương hướng thỉnh linh phát ra chân khí, nghi ngờ chính mình có phải hay không rất chăm chỉ tu luyện nên quên mất Khí Linh Phong khi nào lại xuất hiện một hảo nhân vật có thể vào lúc này mà thành công đột phá Trúc Cơ?

Ngay cả Phổ Trữ chân nhân Phong chủ của Khí Linh Phong đang chuyên tâm luyện khí cũng bị chấn động, đến chuyện bước tiếp theo nên bỏ vật liệu gì vào lò luyện khí cũng quên mất không còn một mảnh. Chờ hân đầu óc bắt đầu chuyển động trở lại liền hoàn toàn mặc kệ lò luyện sắp tạo ra pháp khí, đầu ngón tay run rẩy đếm xem đệ tử nào của mình có thiên phú như vậy, có thể nối tiếp Hàn Ảnh Trọng của Kiếm Linh Phong trở thành Trúc Cơ tu sĩ.

Tại Kiếm Linh Phong, Bách Lý Không Thành đang dốc lòng tu luyện bỗng dưng mở ra hai mắt màu tím trong suốt như thủy tinh, từ trên giường đá nhảy dựng lên, chỉ về phương hướng Khí Linh Phong cắn răng tức giận kêu một tiếng: “Khốn kiếp! Tên hỗn đản nào thế nhưng dám đột phá Trúc Cơ trước cả thiên tài Lôi linh căn như ta?!”

Huyền Tịch Tông lục linh phong nhất thời nổ tung, các loại thanh âm sợ hãi cùng tức giận náo loạn hòa chung với tiếng bàn tán truyền tin nhau đồng thời vang lên. Hâm mộ, ghen tị, oán hận đều có, mọi người cao giọng nghị luận kẻ nào không báo trước đột phá Trúc Cơ nhất định tương lai sẽ được Phổ Trữ chân nhân xem như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay.

Lúc này mỗi vị “Thiên tài” đang được mọi người nghị luận lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái, thân thể giống như bị một đoàn xe lửa nghiền qua nghiền lại hàng trăm lần. Một thân mồ hôi lạnh thấm ướt y phục màu hồng phấn, cắn chặt răng, khuôn mặt đều trở nên trắng bệch, hai hàng lông mày gắt gao nhú chật thậm chí có thể ép chết một con ruồi. Thiên địa linh khí vây quanh người nàng, đôi mắt màu đỏ tình thuần sáng ngời chậm rãi mở ra, sau đó té trên mặt đất, rốt cuộc phun ra một ngụm trọc khí (khí bẩn), lau trên mặt mồ hôi không sạch sẽ, mở miệng cầu đầu tiên đại đại sát phong cảnh: “Đau chết bốn cô nương! ‘Lần đầu tiên’ trong truyền thuyết cũng không đau như vậy đi! Quả nhiên là dục tốc bất đạt...”

Tiểu u linh màu lam tên Cà Rốt lập tức bay tới bên người nàng dâng lên một tách trà, hờn hờn nói: “Chúc mừng chủ nhân đột phá Trúc Cơ!”

Đúng vậy, vị này “Thiên tài” vô thanh vô tức đã đột phá Trúc Cơ chính là phế vật thất linh căn kiêm tạp dịch luôn không được mọi người để trong mắt —— Phong Luyện Văn.

Nửa năm a, từ khi xuyên qua đến tu chân thế giới này so với xã hội phong kiến cận đại chuyên “Ăn thịt người” còn tàn nhẫn mất nhân tính hơn, cũng đã nửa năm trôi qua! Nhớ tới quá trình tu luyện tựa như địa ngục ma quỷ kia, Phong Luyện Văn liền cháy hai hàng huyệt lệ...

Nửa năm trước vì Giản Tâm Ly hâm mộ mà bị Từ Trữ chân nhân ngược đãi khiến cho thương tích đầy mình, năng giống như phát điên suốt ba ngày liền chui vào Tầng Kinh Các tìm phương thức tu luyện thất hệ linh khí, xuất ra tư thế hết như chuẩn bị thi vào đại học căn cứ tu luyện cho tới hôm nay, thức dậy so với gà còn sớm, đi ngủ so với chó còn trễ, trải qua chín chín tám mươi mốt lần lừa gạt trộm cướp, khiến cho Giản Tâm Ly cùng vài vị sư tỷ tâm địa xấu xa ở Khí Linh Phong rên rỉ đau lòng vì mất đi bảo vật vô giá, rốt cục Trúc Cơ!

Vốn nghĩ đến chính mình là thất linh căn muốn bay lên một bậc thang phải trả giá mồ hôi và máu so với người khác nhiều gấp bảy tám lần. Thực không nghĩ tới tư chất của nàng thế nhưng không nhỏ tí tẹo như trong tưởng tượng, mỗi một loại linh căn đều chính là thiên tài trong thiên tài, hơn nữa mất ăn mất ngủ cố gắng cùng đùa bốn một chút lấy được bảo vật, tu luyện tự nhiên là tiến triển cực nhanh, so với bình thường đơn linh căn thậm chí biến dị linh căn còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

Phong Luyến Văn còn buồn rầu chính mình chỉ là một “Phế vật” thể chất tu luyện thật sự quá chậm, nếu nàng là đơn linh căn, không những không đến một tháng liền Trúc Cơ, hiện tại đã sớm Kết Đan hoặc là Nguyên Anh ...

Nếu như bị đám đệ tử sống chết tu luyện vẫn không thể nào Trúc Cơ kia biết được, không chừng sẽ tức học máu. Mười lăm tuổi Trúc Cơ a, so với bằng linh căn thiên tài Hàn Ảnh Trọng còn muốn yêu nghiệt hơn! Huống chi nàng mới tu luyện gần nửa năm, từ một phạm nhân không có chút linh khí nào tu luyện thành Trúc Cơ tu sĩ, hơn nữa nàng vẫn luôn bị cho là phế vật trong phế vật thất linh căn tự cổ chí kim chưa từng có! Nói ra ai sẽ tin? Nàng quả thực chính là cái biến thái chuyên diệt sạch nhân tính a! Trời cao sao lại sinh một người khiến kẻ khác dễ dàng bị đả kích như vậy? Người thế nhưng còn ngại tu luyện chậm! Ý định đả kích chúng ta có phải hay không!

Chính là, nàng phải sử dụng không ít linh đơn diệu dược mới có thể đạt tới loại tốc độ kinh khủng này để thăng lên đẳng cấp cao hơn, thân thể trạng thái vốn không ổn định bằng người từng bước một từ từ tu luyện, thế nên vừa rồi mới phải chịu đựng nỗi thống khổ kia dày vò, mồ thất linh căn yên lặng học máu ing~~~~...

Lưỡi biếng vờn ngón trở tay phải ở trong không khí vẽ vài đường, một khung cửa sổ ảo ảnh màu phấn hồng nhỏ liền hiện ra trước mắt nàng. Phong Luyến Văn nhàn tĩnh sáng lên, dần dần hiện ra ý cười, nhận lấy tách trà Cà Rốt đưa lên nhấp một ngụm, hữu khí vô lực nói: “Hi hi, khoảng cách ba mươi cấp không xa, đau một chút cũng đáng!”

Chờ đạt đến cấp ba mươi biến thành Nhân Mạc Qua, chuyện thứ nhất phải làm chính là cảm Khấp Huyết Long Ngâm Thương, cười Bích Tinh Thần Hồ xông tới Kiểm Linh Phong cùng lão thái bà Từ Trữ chân nhân kia thảo luận vấn đề nhân sinh.

Cà Rốt quả thật đúng là tối sùng vật trung thành tận tụy nhất thiên hạ, bung trà rót nước xong rồi còn mang vào một cây quạt, chính nó cũng rất thích thú. Nhìn thấy chủ nhân nhà mình cao hứng, nó cũng mừng rỡ như điên, bất quá nó không quên nhắc nhở nói: “Hiện tại thân thể chủ nhân vẫn còn rất yếu, tuy rằng đã thành công đột phá Trúc Cơ, nhưng thực lực vẫn còn kém một mảng lớn.”

Phong Luyến Văn vẻ mặt đau khổ thở dài, dục tốc bất đạt chính là đang nói nàng đi, cấp bậc đã tăng lên rồi, nhưng là thân thể hiện tại của nàng so với Lâm muội muội (*) còn nhu nhược hơn, thật sự khiến cho người ta buồn bực.

(*) Lâm muội muội tức là Lâm Đại Ngọc, nhân vật chính trong tiểu thuyết nổi tiếng Trung Hoa – Hồng Lâu Mộng.

“Cà Rốt, chuyện ta tiến vào Trúc Cơ trăm ngàn lần không thể nói với người khác nga.” Phong Luyến Văn sờ sờ đầu nhỏ của Cà Rốt. Chờ nàng vô thanh vô thức đột phá Nguyên Anh, khiến cho Huyền Tích Tông bị một cái đả kích chí mạng, tình cảnh kia tuyệt đối phấn khích. Hơn nữa thực lực của nàng chính là con bài chưa lật hữu hiệu nhất để bảo hộ sinh mệnh chính mình, tuyệt đối không thể để bên ngoài biết được.

Kỳ thật nói cũng không có người tin, Huyền Tích Tông không thiếu nhất chính là một đám người mất chó, bọn họ vẫn luôn cho rằng Tiểu Văn chính là phế vật vô dụng không đáng nhắc tới nhất trong cuộc đời này.

Cà Rốt nhu thuận gật gật đầu, lộ ra biểu tình khả ái thực hấp dẫn người khác, thoải mái mà cọ cọ lòng bàn tay của Phong Luyến Văn, nghĩ rằng: Tay chủ nhân hảo ấm áp nga...

Bất quá Đệ nhất đại thần khôn khéo cỡ nào, nàng không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ không vì lực lượng mà đầy dọa thân thể chính mình, có thể đạt đến trình độ này dĩ nhiên là sở hữu một vài chiêu thức bí mật. Từng là một y sư cấp 90, đối với điều trị thân thể cũng có nghiên cứu nhất định, xét tình huống hiện tại, có một phương pháp không những khiến tố chất của nàng đạt đến mức cao nhất, mà còn có tác dụng củng cố căn cơ, khiến nàng không khác gì một Trúc Cơ tu sĩ bình thường. Đây tuyệt đối là đường tắt nhân hạ. Hơn nữa vừa vặn Huyền Tích Tông cũng có đầy đủ các loại dược liệu, vì vậy Phong Luyến Văn hoàn toàn yên tâm mà lựa chọn dược liệu phù hợp để thăng cấp bậc.

Phàm là cấp cao tu sĩ, đều sẽ như có như không phát ra một ít linh khí bản hệ, mà Huyền Tích Tông mỗi một gốc cây cỏ đều không phải vật phạm, chúng nó hội hấp thu linh khí của những người này khiến cho bản thân thực vật cũng mang nguyên tố linh khí. Tỷ như nói Hàn Ảnh Trọng địa điểm suốt ngày tu luyện là một mảnh băng thiên tuyết địa, cỏ cây đều là hàn băng sắc, thực vật chịu tác dụng của băng linh căn linh khí tạo thành vị thuốc tốt thuộc hệ băng.

Nguyên tố linh dược này là bảo vật Phong Luyến Văn dùng để củng cố lực lượng Trúc Cơ, việc Phong Luyến Văn muốn làm bây giờ nhất chính là đi dạo vài vòng quanh Huyền Tích Tông, thuận tiện hái linh dược thuộc các hệ nguyên tố, luyện chế thành linh đan.

Như thế nào, rất đơn giản đi!

Mới là lạ!

Trước đừng nói nàng chưa tu luyện tốt Liễm Tức Thuật, ngay cả Ấn Tức Đan cũng không thể luyện, không có khả năng thần không biết quỷ không hay đi trộm hoa hoa thảo thảo. Chưa kể đến băng hệ cùng lôi hệ linh dược ngàn năm khó gặp kia, chỉ có chỗ của Hàn Ảnh Trọng và Bách Lý Không Thành mới có.

Bách Lý Không Thành nói như thế nào cũng đã từng cùng nàng trải qua hoạn nạn trong Xích Diễm Động, hướng hần xin một ít thảo dược hần không dùng tới hần là sẽ được. Mấu chốt chính là Hàn Ảnh Trọng này quan tài mặt a... Nhớ tới hần từng bắt đắc đi lập tâm ma thể, Phong Luyến Văn liền một trận đau đầu. Bất quá, nếu chỉ là giúp tiểu sư muội củng cố Trúc Cơ, cái này không tính là tư tình đi.

Q.2 - Chương 2: Chuẩn Bị Trộm Cướp.

“Có người đến đây?” Tiếng bước chân hỗn độn cùng tiếng ngựa kiểng xé gió từ xa truyền đến. Hẳn là người trong Huyền Tích Tông biết được tin tức liên vợi vàng chạy tới xem rốt cuộc là người nào vừa tiến vào Trúc Cơ. Cũng đúng, thiên địa linh khí cường đại như vậy, không bị phát hiện mới có vấn đề.

Phong Luyến Văn đứng đây, con người màu đỏ lợt xinh đẹp lóe lên một tia giáo hoạt, mặc niệm khẩu quyết Liễm Tức Thuật che giấu hơi thở, mũi chân điểm nhẹ, vạt áo thất lung màu phấn hồng nhẹ nhàng bay lên, giống như một đóa anh đào dùng bộ pháp kỳ lạ lướt qua tường cao. Khi tiếp đất còn không quên tạo hình bộ dáng thực tao nhã, vron tay mỉm cười, nghĩ rằng: “Thương Lam Đình” đặc hữu bộ pháp kỹ năng, quả nhiên đáng giá.

“Chính là nơi này!” Đệ tử ngựa kiểng mà đến thu hồi bảo kiểng của mình, vững vàng tiếp đất, lại chỉ nhìn thấy một tảng đá được mài bóng loáng đặt nằm giữa bụi hoa xinh đẹp, thiên địa linh khí nồng đậm vẫn còn chưa tiêu tán, người ngồi trên đó tu luyện đã sớm không còn ở chỗ này.

...

“Ha ha, đột phá Trúc Cơ xong cảm giác thân thể càng nhẹ.” Phong Luyến Văn vừa cười thật vui vẻ lăm bầm lều bầu, vừa thi triển khinh công bước qua mấy nhánh cây đi vào địa phương chính mình đang thực hiện nhiệm vụ của tạp dịch, nàng cầm lấy cây chổi ở góc tường, bốn phía thể nhưng không có một chút không khí dao động, giống như mọi chuyện hết thảy đều bình thường.

Trong nửa năm nay nói muốn vui đầu tu luyện đó là tuyệt đối không có khả năng, nàng còn phải tốn không ít thời gian làm tạp dịch để lừa gạt mọi người. Giản Tâm Ly vì cố ý muốn giảm bớt thời gian tu luyện của nàng, mỗi ngày đều an bài sắp xếp nhiệm vụ, còn thường xuyên đến kiểm tra. Nay công việc sai sử nàng thích nhất chính là đi quét lá rụng như những hòa thượng trong chùa chiền. Lúc ban đầu vì thấy nó có vẻ thoải mái, chỉ cần cầm chổi đi vài vòng trong sân là OK. Đợi đến thời điểm nàng luyện khí không chế gió ở bốn phương đem lá rụng dồn lại một chỗ bày ra đủ các loại hình dạng đáng yêu, không những rất thú vị, còn có thể luyện công.

Đang muốn niệm khởi tâm pháp, bỗng nhiên xa xa nghe thấy một trận tiếng bước chân quen thuộc lại đáng ghét, Phong Luyến Văn tươi cười ngừng lại, bày ra vẻ mặt đáng thương cầm chổi quét qua quét lại. Phong Luyến Văn rất cảm tạ Giản Tâm Ly xú bà nương này, cô ta cứng rắn khiến mình phải bức ra hạng nhất tân kỹ năng, không phải nói là Giản Tâm Ly đã giúp nàng luyện thành tuyệt kỹ —— biến sắc mặt, hơn nữa còn rất thuần thực, phỏng chừng nếu ở hiện đại thì có thể đoạt được giải thưởng Oscar. Vài giây sau, Giản Tâm Ly ngoài cười nhưng trong không cười thân thiết nói: “Tiểu Văn sư muội, còn đang quét rác a, có biết hay không vừa rồi tại Khí Linh Phong có người đột phá Trúc Cơ?”

Nửa năm trước bởi vì bị trúng âm mưu quỷ kế, Hàn Ảnh Trọng lấy tâm ma thể cuộc đời này tuyệt đối cùng nàng không có tư tình, vốn tưởng rằng Giản Tâm Ly đạt được mục đích sẽ không tiếp tục khi dễ nàng, kết quả xú bà nương này vẫn như trước mỗi ngày tới châm chọc khiêu khích, thật không biết nàng rốt cuộc đắc tội cô ta chỗ nào, chẳng lẽ là nghiệp duyên kiếp trước? Bất quá Phong Luyến Văn kiên trì tin tưởng nàng đời trước tuyệt đối không có gặp qua Giản Tâm Ly.

Phong Luyến Văn dừng làm việc, “Kính ngac” ngẩng đầu, “Ngạc nhiên” nói: “Là vị thiên tài sư huynh sư tỷ nào?”

Giản Tâm Ly bộ dáng cao ngạo khoanh tay trước ngực, khinh miệt nhìn nàng nói: “Là ai ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết ngươi đời này không có khả năng tu luyện đến Trúc Cơ.” Á đột nhiên cũng che miệng bày ra dáng vẻ ngạc nhiên: “Nga đúng rồi, Tiểu Văn sư muội còn không có đột phá Luyện Khí Kỳ tăng một đi, không quan hệ ngươi hào hảo có lên, nhớ năm đó sư phụ tu luyện chỉ cần hai ngày đã đột phá Luyện Khí Kỳ tăng một.”

Phong Luyến Văn cười thầm, đột phá đơn giản như Luyện Khí Kỳ tăng một thể nhưng cái lão Phở Trữ chân nhân kia phải dùng đến thời gian hai ngày. Thật mất hết mặt mũi Khí Linh Phong.

“Hai ngày? Sư phụ thật sự là thiên tài a, Tiểu Văn đời này đều cần không được một ngón tay của hắn.” Phong Luyến Văn thực “tự biết thân biết phận” mà nói. Đúng vậy, ta là cần không nổi a, bởi vì ta sớm đã đem hắn đá xa vạn dặm.

“Ngươi biết là tốt rồi. Hôm nay Khí Linh Phong có người đột phá Trúc Cơ, ta khuyên ngươi nên chạy nhanh đi tìm thiên tài kia, dính dính của người ta một ít linh khí, nói không chừng qua nửa năm nữa sẽ có thể đột phá Luyện Khí Kỳ tăng một đâu.” Giản Tâm Ly nói xong lời này liền một mình nở nụ cười, nếu là nửa năm trước Phong Luyến Văn nhất định sẽ cảm thấy chói mắt, nhưng bây giờ nàng hoàn toàn có thể không chế cảm xúc của mình.

Đại tỷ ngươi đây là đang mắng ta hay là khen ta? Ngươi nói ta là thiên tài ta sẽ ngượng ngùng. Hơn nữa ta làm sao cần dính cái gì linh khí, ta toàn thân đều là linh khí. Tiếp qua nửa năm? Tiếp qua nửa năm ta sớm đã tu luyện đến Kết Đan, Luyện Khí Kỳ tăng một gì gì đó ta sẽ để lại cho lão nhân gia ngài. Phong Luyến Văn oán thầm một trận.

“Tốt lắm Tiểu Văn sư muội, ngươi không cần thương tâm, sư tỷ chúc ngươi sớm ngày đột phá Luyện Khí Kỳ tăng một.” Giản Tâm Ly tâm tình rất tốt kéo tay Phong Luyến Văn, sờ sờ mu bàn tay mềm mại của nàng, không khỏi ghen tỵ nghĩ: Nha đầu kia làn da như vậy còn rất hảo, sớm hay muộn cũng cho ngươi hai đạo!

Phong Luyến Văn thật sự nhẫn nhịn không nổi hành vi khiến người ta nổi da gà của xú bà nương này, trái lại bắt lấy tay Giản Tâm Ly, “cảm kích” nói:

“Đa tạ sư tỷ quan tâm, Tiểu Văn nhất định sẽ không làm cho sư tỷ thất vọng, nhất định sẽ ở nửa năm sau đột phá.” Nửa năm sau bốn cô nương đột phá Kết Đan hù chết người!

Giản Tâm Ly ghét nhất chính là khuôn mặt tươi cười của nha đầu kia, nhìn qua luôn khả ái như ánh mặt trời khiến người ta yêu thương. Đại khái Hàn sư huynh năm đó là như thế này bị nàng mê hoặc. Thật không biết nàng ta thực sự không hiểu ý tứ của ả hay là đang giả vờ giả vịt. Bất quá mặc kệ ra sao nha đầu kia chỉ là phế vật là chuyện thực, ả cũng không sợ nàng ta trở mặt, sau này vẫn có thể tiếp tục khi dễ. Giản Tâm Ly chán ghét rút tay ra, cười lạnh nói: “Sư tỷ còn phải đi luyện khí, sẽ không quấy rầy sư muội quét lá cây, nhớ rõ trong viện tuyệt đối không để sót lại một mảnh lá nào, nếu không... Hừ...” Lược hạ những lời này, ả cũng không tiếp tục dài dòng, liền đi ra sân.

Chờ thân ảnh của ả biến mất ở cửa, Phong Luyến Văn thu hồi bộ dáng điềm đạm đáng yêu, trước mắt đều lộ ra hèn mọn, lầm bầm: “Ngay cả Luyện Khí Kỳ tầng chín cũng không phải, có tư cách gì nói ta.”

Thân ảnh nho nhỏ của Cà Rốt từ phía sau Phong Luyến Văn chui ra, thực đồng ý nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Giản Tâm Ly hôm nay kiểm tra đã ứng phó xong, Phong Luyến Văn thực chuẩn xác đem chổi ném lại chỗ cũ, chuẩn bị đi sưu tập nguyên tố linh dược.

Trước khi đột phá Trúc Cơ nàng đã sớm sưu tập đủ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hệ nguyên tố linh dược, có thể lấy bất cứ lúc nào. Ngũ hệ nguyên tố thậm chí không cần phải xuống núi cũng có. Khí Linh Phong tu sĩ không ít, hiện tại cũng phát huy công dụng. Phong Luyến Văn nâng cảm trướng nổi kiểm tra vật phẩm dược liệu, hiện tại chỉ còn thiếu Băng hệ cùng Lôi hệ, nhớ tới hai thiếu niên tính tình kỳ quái kia, nàng cảm thấy đầu rất nhanh muốn nổ tung...

Nên chính đại quang minh đi thỉnh cầu bọn họ là nên lén lút hái trộm đây? Nếu bọn họ hỏi nàng vì sao muốn thu thập nguyên tố linh dược nàng phải trả lời như thế nào?

Trải qua một phen tư tưởng đấu tranh kịch liệt, cuối cùng Tiểu Văn quyết định —— ta coi như một lần thử làm phần tử không hợp pháp!

Sử dụng Ấn Tức Đan cùng Liễm Tức Thuật thi hành một vụ án trộm cướp hoàn mỹ! Ngấm lại liền kích động!

Dược liệu luyện Ấn Tức Đan cũng coi như tạm đủ, tuy rằng chính mình không đến cấp 20 thì không thể luyện, bất quá chỉ cần trả giá nhất định là có thể thỉnh người của Đan Linh Phong hỗ trợ luyện chế. Chẳng qua người này nhất định phải tin được, tốt nhất còn có chút giao tình, trăm ngàn lần đừng đem phương thức luyện Ấn Tức Đan bại lộ ra ngoài, nếu rơi vào tay Túc Không Ly cái tên chuyên tọc mạch kia, thiên hạ không sợ không đại loạn, phỏng chừng hần hội so với Giản Tâm Ly còn muốn chăm chỉ đến “Ân cần thăm hỏi” nàng.

Ngay tại thời điểm Phong Luyến Văn vắt hết óc nghĩ xem làm thế nào xử lý vấn đề Ấn Tức Đan, Cà Rốt phe phẩy sợi lông nhỏ trên đỉnh đầu, nói: “Chủ nhân muốn tìm người của Đan Linh Phong luyện chế Ấn Tức Đan sao?” Cà Rốt là sủng vật của Phong Luyến Văn, cũng là tiểu yêu tinh trong Tù Long Đàm, tự nhiên có thể nhìn thấu tâm tư của nàng.

“Người có biết tìm ai?” Phong Luyến Văn nhãn tinh sáng lên, bắt lấy Cà Rốt ôm ở trong lòng bàn tay.

Cà Rốt gật gật đầu: “Tu sĩ Đan Linh Phong bị nhốt trong Tù Long Đàm có không ít người, ta nghe bọn hần nói qua, Mộc trưởng lão của Đan Linh Phong hẳn là người có thể tin tưởng.”

“Mộc trưởng lão?” Phong Luyến Văn ngẩn người, ở trong não tìm tòi tin tức liên quan đến người này, kết quả phát hiện nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe nhắc tên của hần. “Hần là ai vậy a?”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Mộc Trưởng Lão.

Thủ tọa Dược Các Mộc trưởng lão, Luyện Đan Sư cấp ba. Lam Uyên đại lục Luyện Đan sư có thể nói vô cùng hiếm có, vị Mộc trưởng lão này coi như là nhân vật đứng đầu trong giới Luyện Đan sư.

Phong Luyến Văn đến Đan Linh Phong liền nở nụ cười sáng lạn hỏi thăm khắp nơi, nghe được tin tức gì gì đó, không khỏi cực kỳ xem thường. Lam Uyên đại lục này thật sự là lạc hậu, Luyện Đan Sư cấp ba trong “Thương Lam Đình” giống như tóc mọc đếm không hết, đến nơi này lại trở thành cao thủ đứng đầu? Thời điểm nàng cấp 40 trình độ còn siêu việt hơn Luyện Đan sư cấp ba, lúc cấp 90 đan dược đứng đầu gì đó đều có thể dễ dàng hạ bút thành văn.

Vị Mộc trưởng lão này nếu là đệ nhất Luyện Đan sư, như vậy tuổi của hần hẳn là còn lớn hơn Tông Chủ đi, chẳng lẽ là một lão nhân uy nghiêm bảo thủ?

Phong Luyến Văn đầu tiên nghĩ đến chính là trường học cực kỳ tàn ác, nếu Tông Chủ là hiệu trưởng, Trưởng lão chính là thầy chủ nhiệm, ra kết luận

---

Thầy chủ nhiệm so với hiệu trưởng còn khủng bố gấp N lần!

Ngô, có chút mất bình tĩnh. Phong Luyến Văn đầu nhỏ nhanh chóng chuyển động não bộ liên tưởng hình tượng vị tiền bối Luyện Đan Sư này. Cà Rốt nói nhờ vả sẽ không quá khó khăn, nhưng kia dù sao cũng là lời đồn đại của vài năm trước, ai biết qua vài năm sau hẳn hội biến thành bộ dáng gì nữa.

Tựa hồ lúc nàng bị quan tài mặt đưa đến Huyền Tịch Tông, đã bị mổ cái vô lương tâm quan tài mặt ném tới Dược Các, nàng còn nhớ rõ từng gặp một tóc bạc soái ca. Không biết lần này đi Dược Các tìm Mộc trường lão có thể gặp lại hắn hay không, hắn cô áo thượng nhung mao thật sự rất đáng yêu đâu. Nhớ tới năm đó cảm giác nhột nhột thoải mái khi cạo mặt lên nhung mao, mổ nữ cuồng nhung mao lại là một trận say mê. Trên mặt tươi cười hiện ra sáng lạn mê người, giống như cô gái đang tương tư ý trung nhân, khiến nam đệ tử Đan Linh Phong đi ngang qua mặt đỏ tím đập.

Nếu để vị tóc bạc soái ca kia biết được suy nghĩ trong lòng nàng, không biết hắn có thể hay không lệ rơi đầy mặt, tiểu nha đầu này nhớ thương thế nhưng không phải khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, mà là cô áo thượng nhung mao...

...

Đường đi tới Dược Các nàng gần như đã quên toàn bộ, dù sao cũng đã qua nửa năm, huống hồ lúc đó nàng cũng không để tâm đến chuyện này. Nhưng Phong Luyến Văn trong tay có hệ thống trò chơi cao cấp tự động vẽ bản đồ, cái này tuyệt đối là công cụ hữu ích, tìm một Dược Các nho nhỏ vẫn là chuyện thực dễ dàng.

Phòng ốc cũng không tính là hoa lệ thậm chí có chút đơn sơ, đá cuội màu xám xếp thành đường đi thông suốt bốn phía, trước cửa trên thảm cỏ xanh mượt còn có giếng nước, xung quanh cũng không có tường, nhưng rừng cây rậm rạp cùng được điện ngân nấp đã đem tiểu viện này bao vây chặt chẽ.

Bên ngoài tiểu viện, hàng trúc xanh biếc mọc lên cao vút, hoa sơn trà màu trắng thuần khiết tỏa ra hương thơm nhàn nhạt mà say lòng người. Tiên hạc nhàn nhã bay lượn hoặc đan chân đứng thẳng, phát ra tiếng kêu to “Lệ Lệ”. Trời xanh mây trắng núi cao, thác nước trắng xóa đổ xuống, bắn ra vô vàn bọt nước nhỏ li ti, hơi nước phiêu tán chung quanh, tựa hồ không khí từ trong ra ngoài đều được tỉ mỉ rửa sạch một lần, mát mẻ khiến lòng người lưu luyến dừng chân.

Bất quá đã có một vị tiên nhân không thuộc nhân gian khỏi lửa làm lu mờ cả khung cảnh đẹp như tranh thủy mặc này. Khi nhìn thấy hắn, Phong Luyến Văn trong nháy mắt vì khí chất thanh cao không nhiễm một hạt bụi trần của hắn mà tim đập thình thịch.

Đó là một nam tử tựa như thiên tiên xa xôi không thể với tới. Hắn vận y phục màu trắng, trên cổ áo là thuần trắng nhung mao mà Phong Luyến Văn yêu thích nhất, hai vạt áo rộng thùng thình. Một đầu tóc dài trắng như tuyết gần chạm đất, bị gió thổi lẳng lẳng xỏa ra, vài sợi chạm nhẹ vào mặt nước sáng bóng. Dung nhan như ngọc, mày liễu nhú chặt, đôi mắt màu lam nhàn nhạt tản ra ưu sầu, ngay cả tâm cứng rắn như đá cũng đều sẽ bị ánh mắt ôn nhu mê người này hòa tan thành nước ấm.

Hắn có chút kinh ngạc, Dược Các này thế nhưng lại xuất hiện người lạ, quay đầu nhìn lại, hơi hơi sùng sốt một chút: “Là người?”

Nghe được thanh âm ôn hòa mềm mại như băng tơ của hắn, Phong Luyến Văn tim đập mới dần dần khôi phục, không khỏi thầm mừng chính mình thế nhưng bị sắc đẹp mê hoặc thành như vậy, mắc cỡ chết người!

“Ách... Cái kia, nhĩ hảo, người... Còn nhớ rõ ta?” Hiên nhiên Tiểu Văn trái tim đập loạn còn chưa hoàn toàn khôi phục, nói chuyện đều có chút ngập ngừng. Ánh mắt của nàng như có như không say mê ngắm nhìn thuần trắng nhung mao trên cổ áo nam tử, thực sự rất muốn đi lên hảo hảo cạo một chút a. Lần trước nghĩ rằng hắn chỉ là một NPC bình thường mới không có kỵ thoải mái đi lên cạo nửa ngày, nhưng mà hắn dĩ nhiên lại là người thật chân chân chính chính a...

Người như thế nào có thể là người thật đâu? Bộ dạng tốt như vậy dĩ nhiên là người thật mà không phải nhân vật trò chơi, rõ ràng là muốn làm cho soái ca ở thế giới thực sự nhảy lầu tập thể mà!

Điểm quan trọng nhất là —— nàng không thể tùy tiện xông lên cạo nhung mao a!

Nam tử theo phương hướng ánh mắt đảo loạn của nàng nhìn lại, dĩ nhiên là cô áo chính mình, ngẩn người. Nhớ tới nửa năm trước tiểu cô nương vừa mới tỉnh đã dùng cặp mắt sáng lóa hướng mình xông tới, kia quả thực là muốn quên cũng không được. Nam tử khóe môi không khỏi nổi lên ôn nhu mỉm cười.

Hắn vừa cười, nhật nguyệt núi sông âm đạm thất sắc.

Không đợi Phong Luyến Văn lại ngăn người, hắn liền làm ra một động tác đơn giản khiến Phong Luyến Văn bất chấp tất cả lập tức xông lên: hai tay giang ra, giống như cha mẹ ở cửa trường chờ đón con cái của mình vừa tan học.

Tựa hồ là đoán được suy nghĩ trong lòng Phong Luyến Văn, hắn liền thập phần thân thiện am hiểu ngầm đồng ý.

Hay nói giong, đầu hủ đưa tận miệng mà không ăn, nhung mao đưa tận nơi mà không cạo, quả thực là nên xin lỗi với chú sóc đang rình coi trên cây kia!

Vì vậy, mổ nữ cuồng nhung mao vừa hưng phấn mà thét chói tai vừa giống như ong thấy mật vội vã lao tới.

Tiểu cô nương chỉ cao ngang ngực hắn, cho dù nhào tới cũng vừa vặn không sai tiến thẳng vào lòng hắn, một chút cảm giác ấm áp xuyên thấu qua vật liệu may mặc truyền đến, đột nhiên cô gái kia không chịu an phận lộn xộn cạo nhung mao, hắn lại cảm thấy có chút ngứa, khiến trong lòng bỗng có chút rung

động, loại cảm giác này rất kỳ quái, hần giống như thực thích, bên môi mỉm cười như gió xuân phơi phới làm cho người ta dễ chịu càng lúc càng sâu hơn.

Chỉ là có chút buồn bực nho nhỏ, nị lực của mình từ trước đến giờ nam nữ đều say mê, thế nhưng so ra lại kém cổ áo thượng nhung mao. Một cái mỹ nam đã “Chủ động” như vậy, nàng không nhân cơ hội chiếm tiện nghi đem hần ăn sạch sẽ vào trong bụng còn chưa tính, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới, thật có thể nói là lập dị.

Bất quá hần cũng không phải như vậy để ý dáng vẻ bên ngoài, hưởng hồ mục đích tiểu cô nương này tiếp cận hần so với cừu nhỏ còn đơn thuần hơn, hần tự nhiên cũng là thập phần thích nàng thân cận, mừng rỡ hưởng thụ cảm giác kỳ diệu được ôm giai nhân trong ngực, tuy rằng vị giai nhân này năm nay còn chưa tới mười tám đôi mươi, nhiều nhất chỉ có thể xem như một tiểu nữ oa nhi.

Loại trạng thái này duy trì không lâu, Phong Luyến Văn rốt cuộc hơi luyến tiếc dừng lại, bất quá đôi tay nhỏ bé vẫn không chịu buông ra nhưng mao đã bị hung hăng giấy xé một phen, bây giờ mới bắt đầu ngẩng lên đánh giá mỹ nam tử thân thiện am hiểu ý người này, ánh mắt trong veo như nước chớp chớp vài cái.

Hần bị biểu tình ngây thơ của nàng chọc cười, Phong Luyến Văn đáy mắt không chút nào che dấu hiện lên một chút kinh diễm.

Tự nhận là trong thế giới thật đã thấy qua vô số mỹ nam, nhưng giống như hần vừa liếc mắt một cái đã khiến người ta không thể nào quên được thực đúng là không có mấy ai.

Ôn nhu như nước, tươi cười giống như ánh mặt trời chói lọi bắn thẳng đến lòng người, tựa như người vừa rời lo lắng lộ ra vẻ mặt sâu bi không phải hần.

Nhớ tới bóng dáng cô tịch kia, Phong Luyến Văn trong lòng cảm thán, nam tử xuất trần thoát tục như vậy, thế nhưng lại có chuyện bi thương. Bất tri bất giác, ánh mắt của nàng xuất hiện một tia đau lòng mà ngay chính nàng cũng không hay biết.

Trong nháy mắt, hần cảm thấy chính mình bị tiểu cô nương này xem thấu.

Đôi con ngươi màu đỏ rượu ánh lên lưu quang, giống như thực sự đổ đầy mỹ tửu tỏa hương thơm làm say lòng người, làm cho người ta cam tâm tình nguyện đắm chìm trong đó, đem vẻ mặt chân thật của chính mình hoàn toàn bại lộ trước mắt nàng. Hần đột nhiên có chút bối rối, làm bộ như không có việc gì mỉm cười nói: “Ngươi tới Được Các làm cái gì?”

“A...” Phong Luyến Văn nghe được thanh âm dễ nghe như băng tạc của hần mới từ trong mơ màng phục hồi tinh thần lại, vỗ đầu một cái thầm mắng bản thân thế nhưng bị hần mê hoặc đến nỗi quên mất chính sự, đáng đánh, thật là đáng đánh đòn! “Cái kia, ngươi có biết thủ tọa Được Các Mộc trưởng lão ở nơi nào không?”

Hần vẻ mặt đột nhiên có chút cổ quái nói không nên lời: “Mộc trưởng lão?” Trong lòng lại buồn bực, nàng thế nhưng không biết hần. Chẳng lẽ hần bộ dạng không giống Mộc trưởng lão sao? Còn có người bộ dạng so với hần càng giống Mộc trưởng lão sao? Bất quá suy nghĩ vừa chuyển hần liền bình thường trở lại, tiểu nha đầu này tiếp cận với hần nguyên nhân không phải bởi vì thân phận của hần đâu. . .

—— mà là vì nhung mao.

Nghĩ đến động cơ đáng giận này, vốn là vẻ mặt thân thiện nhất thời lại trở nên cổ quái. Phong Luyến Văn không có để ý vẻ mặt cổ quái của hần, gật gật đầu tiếp tục nói: “Đúng vậy, chính là vị Luyện Đan sư cấp ba rất lợi hại kia.”

Hần nghe được câu nói khích lệ hư hư thật thật này trong lòng rốt cuộc hơi cân bằng một chút, nhưng lại bị những lời tiếp theo của nàng hất thẳng vài gáo nước lạnh.

“Ngươi nói hần trông như thế nào a? Có phải hay không đầu đầy tóc bạc mặt đầy nếp nhăn, là một lão nhân uy nghiêm a? Hoặc là trầm mặc ít nói ánh mắt sắc bén giống như ai đó thiếu hần một trăm vạn lượng?” Phong Luyến Văn càng lúc càng cảm thấy vị mỹ nam tử tựa như trích tiên này thập phần thân thiện, giống như ai đứng trước mặt hần đều biến thành một người vô cùng thành thật, đơn giản nghĩ cái gì đều thoải mái nói ra.

Nhìn hần tươi cười đột nhiên cương một chút, càng ngày càng có tiềm lực trở thành tượng đá, Phong Luyến Văn nghi hoặc nói: “Không phải như vậy sao? Nghe nói những lão tiên bối đạo hạnh cao đều có chút sở thích quái dị, chẳng lẽ là một người thích giả ngây thơ đáng yêu?”

Mộc trưởng lão mỉm cười sắp chảy ra nước mắt đến nơi. . .

Cô nương, ta ở trong lòng ngươi chính là cái hình tượng khó coi này sao. . .

Tóc trắng thật sự không nhất định là tiền bối a. . .

Chẳng lẽ vì bên ngoài đồn đãi đem hần truyền rất thần thoại, thế cho nên đứa nhỏ đáng thương này theo bản năng cho rằng hần không phải là người bình thường?

Nếu không phải chú trọng dung mạo của mình, tính tình lại tốt, bằng không ai nghe nói hình tượng bản thân bị hủy hoại như thế cũng sẽ buồn bực đến hộc máu a. Hần thực nhin không được muốn bỏ đầu nàng ra xem xem trong đó rốt cuộc còn chứa bao nhiêu ý nghĩ kinh hãi nữa, làm cho hình tượng của mình càng đối lập với suy tưởng của nàng thêm một chút, khi đó biểu tình của nàng tuyệt đối phần khích. . .

Bất quá, hần đột nhiên không nghĩ nói cho nàng biết thân phận của hần, đơn giản đâm lao phải theo lao.

“Người tìm hấn làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Người Là Mộc Trưởng Lão? !

“Ta muốn tìm hấn hỗ trợ luyện chế một loại đan dược.” Phong Luyện Văn lập tức đình chỉ bộ não nhiều trí tưởng tượng không đáng tin cậy của nàng, rất thành thật nói. Nàng tự chủ trương đem nụ cười cứng ngắc của hấn xem như đang vui mừng khi nghe có người ái mộ thần tượng của mình. Là nga, nói thế nào hấn cũng là người của Dược Các, chính mình nói xấu thủ tọa Dược Các của người ta như vậy, hấn nhất định rất mất hứng đi.

Bất quá nàng vô luận thế nào đều không thể tưởng được vị bị “nói xấu” kia lúc này đang bày ra dáng vẻ vô tội đứng ở trước mặt nàng nghe nàng một phen ngôn luận đổi trắng thay đen...

Mộc trưởng lão mỉm cười sờ sờ đầu nàng: “Là đan dược gì? Có lẽ ta có thể giúp ngươi. Tuy rằng ta không phải đệ nhất Luyện Đan Sư, nhưng đan dược bình thường vẫn có thể luyện chế.”

Loại cảm giác bị trở thành súc vật được vuốt ve thế này có điểm quái dị. Đây là cảm giác đầu tiên của Phong Luyện Văn. Bất quá chính mình cũng nhào vào trong lòng người ta cọ nửa ngày, hơn nữa bây giờ còn nắm chặt nhung mao của người ta không thả, bị sờ sờ tóc cũng không tính là gì? “Cái kia, ta nghĩ ta nên tìm Mộc trưởng lão hỗ trợ đi.” Nàng có chút mất tự nhiên nói, trong lòng thế nhưng hơi hơi chột dạ, giống như cự tuyệt nam nhân trước mắt này chính là phạm phải tội ác tày trời.

Trong tay nàng có đan phương Ân Tức Đan là loại nghịch thiên đan dược, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Tuy rằng Phong Luyện Văn thực thích dung mạo cùng cổ áo thượng nhưng mao của mỹ nam tử này, nhưng vẫn không thể lơ là cảnh giác.

“Chẳng lẽ ta nhìn qua rất giống người không đáng tin sao?” Phát hiện cảnh giác của nàng, con ngươi màu lam xinh đẹp hiện lên một tia bi thương, trong lòng âm thầm ai oán chính mình vô si, nguyên lai hấn cũng có lúc dựa vào dáng vẻ giả bộ đáng thương này để mê hoặc tiểu cô nương người ta. Bất quá, cảm giác cũng không tệ lắm, trách không được Thủ Linh Phong Anh Trữ chân nhân thỉnh cầu hấn giúp nàng luyện chế một viên Trú Nhan Đan.

Lúc này tại Thủ Linh Phong mộ vị tử y mỹ nhân đang giảng bài đột nhiên đánh cái hắt xì thật to...

Loại lực sát thương này có thể so sánh với đạn hạt nhân, là nữ nhân đều chịu không nổi thế công ôn nhu, Phong Luyện Văn dĩ nhiên cũng chịu không nổi.

Đôi mắt trong veo như nước kia đang suy nghĩ cái gì, phía sau hấn lờ lờ sáng lên bối cảnh hoa sơn trà là cái gì!

“Nhưng đan dược này của ta không phải đan dược bình thường, chỉ có Mộc trưởng lão mới có thể luyện chế.” Bất quá Phong Luyện Văn là ai, tư tưởng tự do của thế kỷ hai mươi mốt, ngay cả xem A Phiến (*) cũng có thể mặt không đỏ khí không suyển lặng quan sát, một chút sắc đẹp nhỏ nhoi này sao có thể dụ dỗ được nàng, chính là thất thần một lát liền lập tức khôi phục rõ ràng.

(*) Khụ, A Phiến này tức là Adult Video đấy mọi người ạ!

Tuy rằng thật sự không đành lòng cự tuyệt vị mỹ nam tử xinh đẹp như tạc tượng này, nhưng vì sự nghiệp tu luyện của chính mình, vẫn là nhẫn tâm một chút đi.

Tiểu nha đầu này tâm trí không ngờ kiên định ngoài sức tưởng tượng, khó được một lần hấn làm ra hành động mê hoặc tiểu cô nương liền như vậy oanh oanh liệt liệt thất bại, Mộc trưởng lão vẫn đang tâm tình rất tốt thưởng thức biểu tình đổi tới đổi lui của nàng, nhiều năm không hề để tâm đến việc thu đồ đệ tựa hồ đang này màm. Nếu thân thể của nàng sở hữu song linh căn thích hợp trở thành Luyện Đan Sư, hấn không ngại thu nàng làm đệ tử.

Nhiều năm qua hấn không nghĩ thu đồ đệ nguyên nhân trừ bỏ yêu thích thanh tịnh, quan trọng nhất là chưa gặp được đệ tử có thiên phú. Đa linh căn có rất nhiều, nhưng song linh căn lại không dễ dàng gặp được như vậy, càng đừng nói muốn trở thành Luyện Đan Sư nhất định phải có Hóa linh căn cùng Mộc Linh căn, cho dù có thiên tài như vậy, cũng không nhất định sẽ bị danh sư phát hiện, cho nên người có thể trở thành Luyện Đan Sư cấp cao thật sự rất ít. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Luyện Đan Sư nổi danh như thế.

Vừa vận tay hấn đang vuốt tóc nàng, làm như lơ đãng vươn một ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng truyền vào một luồng chân khí, thật cẩn thận thử thăm dò linh căn trong cơ thể nàng. Kết quả làm hấn mừng rỡ, tiểu cô nương này trong cơ thể thật sự có Luyện Đan Sư thiên phú hai loại linh căn!

Tiểu nha đầu này hấn vừa liếc mắt một cái liền nhận không được yêu thích, lại có thiên phú tốt như vậy, không thu làm đồ đệ quả thực phải đậm chân giận dữ.

Hấn vốn không màng thế sự cho nên tới giờ chưa từng nghe nhắc đến chuyện nha đầu Phong Luyện Văn chính là phế vật thất linh căn, càng không thể tưởng được kia trong truyền thuyết ngàn năm khó gặp phế vật trong phế vật thể nhưng được hấn dạy dỗ trở thành đệ nhất thiên tài Luyện Đan Sư.

Đan được chỉ có hần mới có thể luyện chế, chẳng lẽ là thượng phẩm linh dược Hồi Thiên Đan? Mặc dù có chút khó khăn, bất quá nếu là để cấp tiểu đồ nhi làm lễ gặp mặt, cũng đáng giá.”Ngươi không nói là cái gì, làm sao mà biết ta không thể luyện chế?” Tiếp tục mỉm cười ینگ~~~~

Phong Luyến Văn kinh ngạc chớp chớp mắt, mỹ nam tử này nhìn qua ra vẻ thực thuần khiết thực sạch sẽ, lại ngoài ý muốn thực cổ chấp đầu. Nhãn châu chuyển động, nàng cũng vui cười hỏi: “Vậy ngươi trước nói cho ta biết ngươi là ai, là Luyện Đan Sư cấp mấy?” Lời vừa xuất khẩu ngay cả nàng có da mặt dày như tường đồng vách sắt đều cảm thấy đỏ mặt, còn không biết người ta là ai liền yêu thương nhưng nhớ, tuy rằng chính là thích cọt cọt hần cổ áo thượng nhưng mao.

Nếu động tâm tư thu đồ đệ, cũng liền không đùa nàng, bộc lộ thân phận nói: “Chẳng lẽ ta bộ dạng không giống Mộc trưởng lão sao?” Hần lúm đồng tiền như xuân phong thảng ba, làm cho người ta trong lòng ấm áp .

...

Nhưng Phong Luyến Văn lại cười không nổi , nháy mắt há hốc mồm. Không, “Há hốc mồm” từ ngữ này vẫn không thể chuẩn xác không có làm miêu tả vẻ mặt nhăn nhúm thành bánh bao của Phong Luyến Văn, phải nói là kinh hãi. Nàng rút cuộc buông ra hai tay đang nắm chặt nhưng mao, run run chỉ vào hần, thấp phần không xác định nói: “Ngươi là Mộc trưởng lão?”

Tiểu cô nương trong ngực vừa rời đi, trong lòng hần tựa hồ cũng xuất hiện một chút mất mát trống rỗng, loại cảm giác này thật không tốt. Hần đột nhiên có chút ảo não vì sao lại nói cho nàng biết thân phận của mình. Bất quá hần vẫn mỉm cười gật gật đầu.

Trong phút chốc, tình thiên phích lịch, mây đen dày đặc, điện thiểm sấm chớp, mưa sa gió giật, Phong Luyến Văn bị lôi lên đến chín tầng mây rồi “Rầm!” một cái rớt thẳng xuống đất...

Ông trời, vị tuyệt thế mỹ nam tử này, dĩ nhiên lại là trưởng lão? !

Này không khoa học! Ông trời ngươi xác định ngươi không phải đang trêu đùa ta? Ta không tin!

“Ngươi gạt người!” Tuy rằng bỗng nhiên liên tưởng đến người nào đó vừa mới phản kích lộ ra vẻ mặt cổ quái, trong lòng đã muốn xác nhận rõ ràng rành mạch, nhưng nàng vẫn không thể thừa nhận “Tuyệt sắc mỹ nam = giả ngẫu thơ ≈ thầy chủ nhiệm” cái này làm cho người ta mao cốt từng nhiên, một trận ác hần khùng bố nhập vào xương cốt.

Mộc trưởng lão trong lòng cảm khái đầu năm nay nói thật cũng chưa chắc có người tin, cười khổ nói: “Ta cũng không gạt người.”

“Nhưng là ngươi nói ngươi không phải đệ nhất Luyện Đan Sư a!” Phong Luyến Văn rút cuộc nhớ lại chút dấu vết, kim chế xấu hổ cười cười, vội vàng nói. Phong Luyến Văn thật không hồ là manh muội tử, không có lúc nào là không lộ ra thái độ ngẫu thơ, đáng vẻ khi bồi rồi cũng đáng yêu làm cho người ta buồn cười.

“Ta quả thật không phải đệ nhất Luyện Đan Sư ” bộ dáng ngẫu thơ khả ái này đương nhiên lại lấy lòng hần, mâu quang nhu hòa tràn ngập yêu thương chăm chú nhìn nàng, tựa như trưởng bối ngoài mặt tuy không nói gì nhưng lại âm thầm quan tâm từ ái đối với văn bối, nhẹ nhàng mà sờ sờ đầu nàng, nói: “Trên cấp ba còn có cao thủ tồn tại, tu vi của ta chỉ có thể xem như là Luyện Đan Sư giỏi nhất núi này, tương lai nhất định sẽ xuất hiện người có thiên phú còn giỏi hơn ta.”

Phong Luyến Văn giật giật cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần mỹ của hần, như có điều suy nghĩ, không biết là vì ánh mắt trìu mến không rõ ý tứ hàm xúc của hần hay vì giống như lời hần đã nói. Nàng tựa hồ hiểu được vì sao Cà Rốt lại đề nghị nhờ hần giúp nàng luyện chế Ân Tức Đan. Cho dù đã là người giỏi nhất nơi này ngươi cũng như vậy vinh nhục không sợ hãi, phong đạm vân khinh sao? Vốn là người so với Tông Chủ còn cao cao tại thượng hơn, lại hoàn toàn không có uy nghiêm cùng tự phụ của cao thủ, ngược lại ôn nhu như vậy, làm cho người ta quên mất thân phận cao quý của hần, làm cho người ta như đắm trong gió xuân.

Nàng thực thương thức loại phẩm chất tốt đẹp này của hần, đối với sự chênh lệch bối phận cũng không còn quá xem trọng.

“Nhưng vừa rồi sao ngươi không nói ngươi chính là Mộc trưởng lão?” Nàng tức giận bạnh quai hàm, nhớ tới ban nãy dựa vào tưởng tượng mà phát ra một phen những lời nói hủy thiên diệt địa đổi trắng thay đen, nhìn nhìn lại vị tuyệt thế mỹ nam suất đến thiên địa bất dung trầm ngư lạc nhận bẻ nguyệt tu hoa trước mặt, nàng hé ra khuôn mặt tươi cười đã đỏ bừng đến sắp xuất huyết. Nàng từng bội phục người của Huyền Tịch Tông có sức tưởng tượng rất khùng bố, nay lại đối với trí tưởng tượng kinh thiên động địa của mình tỏ vẻ xấu hổ. Thật sự là mặt mũi đều quăng tới tận chân trời rồi!

Hần vẻ mặt vô tội: “Ta cũng chưa nói ta không phải a.”

Phong Luyến Văn như trước tức giận bất bình: “Ta mặc kệ, ngươi gạt ta, ta muốn ngươi bồi thường!” Rõ ràng nàng cùng hần cũng không quen thuộc, nhưng nàng cảm giác được cùng hần vui đùa một chút hần cũng sẽ không thật sự tức giận. Nghe các tu sĩ tiết lộ, năm đó quan tài mặt vì hướng hần cầu một viên Hồi Thiên Đan, phải đi Bách Sát Cốc giết Cửu Liêu Thôn Thiên Khuyển. Không thể không thừa nhận vị soái ca trước mắt này bộ dáng thực không tệ, nhưng hần cũng có một trình độ phúc hắc nhất định. Mỗ “Hắc tâm” trưởng lão nếu biết được suy nghĩ của nàng nhất định không nhịn được oán thầm. Cửu Liêu Thôn Thiên Khuyển chỉ là yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ, nội đan của nó làm sao sánh được với thượng phẩm linh dược Hồi Thiên Đan. Ta mới là người thua thiệt có được hay không!

Hần không biết nên khóc hay cười, tiểu nha đầu này thế nhưng tự cho là biết rõ tính tình của hần, tính đùa giỡn hần một phen.

“Chuyện luyện đan trước khoan hãy nói tới. Ta hỏi ngươi một câu, ngươi có nguyện bán ta làm thầy, học tập luyện đan?”

Q.2 - Chương 5: Thu Ta Làm Đồ Đệ? !

Nhìn vẻ mặt hần không có chút ý tứ đùa giỡn nào, Phong Luyện Văn kinh ngạc, huynh đệ... Không, tiền bối, ngài ngay cả tên của ta cũng không biết đã muốn thu ta làm đồ đệ? Ngài nếu biết ta chính là phế vật thất linh căn ngàn năm hiếm có—— được rồi, bằng tính tình của hần hẳn là không có phản ứng đặc thù gì. Nhưng kinh nghiệm luyện đan của ta so với người hơn rất nhiều nhiều lắm, ta làm sư tổ của người đều dư dả nha —— đương nhiên lời này hiển nhiên không thể nói.

Không đợi nàng suy nghĩ ra lý do thoái thác, hần lại nói thêm một câu thiếu chút nữa khiến nàng chết khiếp: “Ta vừa rồi đã kiểm tra linh căn của người, thiên phú của người rất tốt, nếu trở thành Luyện Đan Sư, qua một thời gian nhất định sẽ đạt được thành tựu rất lớn.”

Chung quanh bỗng dưng im lặng, ngay cả tiếng gió thổi cũng có thể nghe được rõ ràng.

Thiên phú rất tốt —— nàng này ngàn năm khó gặp nghịch thiên phế vật thất linh căn?

Thật là một quan điểm hào hùng khiếp hãi hung dữ hảo kinh hãi! Huynh đệ người đang đùa giỡn cái gì vậy!

Phong Luyện Văn mở to hai mắt rung rung. Soái ca a, câu này của ngài thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Nhưng ngài ở trước mặt ta nói cũng không sao, trăm ngàn lần đừng nói với người khác a. Nếu không khiến người ta cười rớt răng bệch bụng ta cũng không thể chịu trách nhiệm đâu.

Thấy khuôn mặt nàng che kín hắc tuyến, hần còn tưởng rằng nàng đang bắt nạt chuyện hần tự tiện kiểm tra linh căn của nàng, lập tức xin lỗi nói: “Là ta thất lễ, không nên tự tiện kiểm tra linh căn của người.”

“Không, không phải.” Phong Luyện Văn dùng ánh mắt thực hoài nghi thực bất khả tư nghị nhìn biểu tình nghiêm túc của hần, nghĩ nghĩ, vẫn là không nên nói với hần thiên phú tu luyện thực sự của mình, chờ nàng tu luyện thành Luyện Đan Sư cao hơn cấp ba rồi hẳn nói với hần, khiến hần nghĩ rằng nàng là thiên tài luyện đan, nếu không chỉ sợ hần không thừa nhận nổi tốc độ tu luyện kinh khủng của nàng.

“Cái kia, thực xin lỗi, ta bây giờ còn không nghĩ bái sư.” Nàng nhăn nhó nửa ngày mới thốt ra một câu như vậy, người ta hảo ý muốn bồi dưỡng nàng trở thành một Luyện Đan Sư vĩ đại, nhưng nàng lại cự tuyệt, thật sự là có điểm ngượng ngùng.

Phải nói rằng sau khi bị nàng cự tuyệt không cảm thấy kỳ quái là không có khả năng, người khác nghĩ muốn nát óc sắn sàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để có thể trở thành đồ đệ của hần, hần tự mình mời thế nhưng bị cự tuyệt, nếu nói ra phỏng chừng cũng không có người tin tưởng. Bất quá hần tôn trọng lựa chọn của nàng. Chính là có thiên phú tốt như vậy lại không học tập luyện đan, thật sự thập phần đáng tiếc a. Nhìn nàng ánh mắt đảo loạn bộ dáng đáng thương, hần lại cảm thấy đều là lỗi của mình, sao có thể khiến nàng khó xử như vậy đâu?

Sờ sờ đầu nàng, hần tựa hồ đã yêu thích động tác này, đương nhiên chỉ giới hạn đối với nàng.

“Không quan hệ, chờ người muốn học, lại tới tìm ta đi.” Hần nheo lại ánh mắt, cười đến giống như ánh mặt trời ôn hòa ấm áp.

Phong Luyện Văn cúi đầu có chút cảm giác tội lỗi, kỳ thật nàng hiện tại muốn nói nhất là: soái ca, người nếu có cái gì không hiểu, có thể tới hỏi ta đi. Nàng vốn là đệ nhất y sư kinh tài tuyệt đỉnh, tại Lam Uyên đại lục này, Luyện Đan Sư có kinh nghiệm như nàng còn chưa có sinh ra đâu.

“Người muốn ta giúp người luyện chế đan dược gì?” Nàng cúi đầu không nói, hần liền xảo diệu dời đi đề tài. Phong Luyện Văn cảm thấy cảm động, hần thật là người tốt, có lẽ hần cũng sẽ là một sư phụ rất tốt. Đáng tiếc hần không thể dạy nàng cái gì.

Phong Luyện Văn cũng không tiếp tục che giấu, thực sáng khoái xuất ra Ấn Tức Đan đan phương cùng dược liệu sớm đã chuẩn bị tốt đưa cho hần: “Chính là cái này.”

Hần mỉm cười tiếp nhận, bàn tay trắng nõn vừa lật, dược liệu to lớn nặng trĩu liền đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Phong Luyện Văn biết, phỏng chừng là bị hần thu vào trong túi trữ vật, cho nên không có cảm thấy kinh ngạc. Hần lấy đan phương mở ra nhìn vài lần, nguyên bản có chút không để ý lắm, vài giây sau giống như Phong Luyện Văn đã đoán, hần đáy mắt liền toát ra thật lớn khiếp sợ, tay cầm đan phương thoáng run nhẹ, đối với người phong phạm vân khinh như hần thực sự thập phần khó có được.

Q.2 - Chương 6: Đan Phương Ân Túc Đan.

Đều không phải do hấn định lực không đủ, mà là đan phương này lực ảnh hưởng tuyệt đối cường đến trình độ nhất định —— đây chính là đan phương sớm đã thất truyền từ thời thượng cổ cùng với Liễm Túc Thuật phối hợp là có thể hoàn mỹ ẩn thân Ân Túc Đan a! Tinh thông được lý như hấn cần thận suy đoán một phen liền biết đan phương này tuyệt đối là đồ thật, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến cho toàn bộ Tu Chân thế giới nổi lên một hồi phong ba bão táp không thể văn hồi.

Khiếp sợ qua đi, ánh mắt hấn thay thế bằng một mảnh nhu hòa cùng cảm động. Tuy rằng tò mò nàng làm sao có được đan phương này, nhưng cũng không trọng yếu, nàng không muốn nói hấn sẽ không hỏi. Chính là đan phương quý giá như vậy nàng thế nhưng lại dễ dàng liền giao cho hấn, nàng tin nhiệm hấn như thế sao?

Trong mắt của hấn không có một tia tham lam, vẫn giống như lúc mới gặp thuần khiết sạch sẽ, Phong Luyện Văn đối với hấn lại thêm một phần hảo cảm, tâm tình rất tốt hỏi: “Khi nào thì có thể luyện chế xong?”

Áp chế trong lòng phân vui sướng kia, hấn đem đan phương thu vào tay áo, trả lời: “Chậm nhất buổi trưa ngày mai.”

Nàng gật gật đầu, dù sao nàng cũng không nóng nảy, hấn chậm rãi luyện hai ba ngày nàng cũng có thể chờ, hiện tại nên nói đến vấn đề chi phí. Ân... Tuy rằng bản bạc thù lao có chút làm mất cảm tình, nhưng thỉnh cầu người ta giúp đỡ nếu không trả thù lao thực sự rất khó coi. Phong Luyện Văn sờ sờ cằm trắng nõn, suy nghĩ có nên hay không đem một ít cực phẩm dược liệu cho hấn. Dù sao với cấp bậc hiện tại của nàng chúng cũng chỉ có thể ở trong túi đóng đầy bụi bặm, còn không bằng đưa cho hấn luyện chế thành đan dược.

Xem bộ dáng của nàng hấn liền biết nàng đang suy nghĩ cái gì, ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm điểm cái trán của nàng, cười nói: “Một viên Ân Túc Đan, xem như là “bồi thường” đi.”

Phong Luyện Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng chỉ đùa với hấn thôi a, không phải thật sự nghĩ muốn cái gì “bồi thường” a!

Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lưu chuyển tràn đầy ôn nhu cùng nụ cười mê chết người không đền mạng của hấn, nàng cái gì cũng không nói được.

Quả nhiên là người đã sinh sống nhiều năm trong thế giới tối thượng này, nàng cũng là người thực tế a, nhưng so với vị thần tiên nam tử thanh tâm quả dục trước mắt, giống như một kẻ trên trời một kẻ dưới đất, chắc chắn, kém quá xa.

Thần tiên sao...

Nghĩ đến hình tượng so sánh này, nàng đột nhiên nhoen miệng cười, trong nụ cười lộ ra một cổ xấu xa giảo hoạt, nhân lúc hấn kinh ngạc xông tới ôm lấy hấn.

Cho dù người là thần tiên, còn không phải vẫn bị ta tiểu nữ tử bình thường này cọ nhưng mao sao, hừ ~

Buổi trưa ngày hôm sau, Phong Luyện Văn lại đi đến Dược Các, lấy Ân Túc Đan đã luyện chế. Mộc trưởng lão cũng thực hết lòng tuân thủ hứa hẹn luyện xong, sớm đến trước tiểu viện chờ nàng. Nhìn sắc mặt hấn so với lần trước gặp có vẻ hơi tái nhợt, trong ánh mắt xinh đẹp cũng có một chút nhỏ vụn tơ máu, hấn tuy rằng không nói, nhưng Phong Luyện Văn biết hấn nhất định không ngủ không nghỉ giúp nàng luyện chế đan dược, trong lòng cảm động không thôi. Tuy rằng Luyện Đan Sư như hấn không đến mức không ngủ một đêm liền biến thành bộ dáng này, nhưng lần đầu luyện chế Ân Túc Đan loại đan dược này cũng là thập phần hao phí chân khí.

Hiện tại Ân Túc Đan cùng Liễm Túc Thuật đều đã chuẩn bị tốt, vạn sự sẵn sàng, đêm nay nàng liền tính lên vào Kiếm Linh Phong thần không biết quỷ không hay hái vài cọng thảo dược.

Màn đêm tựa hồ biết rõ hành động của Phong Luyện Văn mà rất nhanh buông xuống, thiên không hắc ám như mực, vạn dặm không mây, tinh tú âm đạm vây quanh vắng trắng mờ mờ tỏa sáng, ánh trăng mềm như lụa mỏng. Huyền Tịch Tông nguy nga tú lệ tiên sơn tựa hồ được bao phủ một tầng sương mỏng lung, bóng cây càng thêm âm u, nước suối leng keng vang lên, giống như khung cảnh tốt đẹp trong giấc mộng.

Ánh trăng mỹ lệ như vậy, dùng để trộm cướp, thật sự là có điểm... không thích hợp. Phong Luyện Văn hướng về phía bầu trời liếc mắt, thế này hành động thực sự bất tiện. Nói sao cũng nên là một đêm nguyệt hắc phong cao đi, chẳng lẽ lão thiên gia không muốn đóa hoa tương lai của tổ quốc bước lên con đường trở thành kẻ trộm vĩ đại? Dù loại buồn bực, bất quá nàng vẫn là kiên trì nguyên kế hoạch đi tới Kiếm Linh Phong, nuốt vào Ân Túc Đan, vạn khởi Liễm Túc Thuật, mở ra bản đồ, thi triển Trúc Cơ tầng một khinh công bộ pháp, thực nhẹ nhàng tránh né đệ tử canh gác ban đêm trong Kiếm Linh Phong, hoặc nên nói là “Quang minh chính đại” đi theo bọn họ.

Ban đêm như trước yên tĩnh, gió mát xen lẫn hương hoa thanh nhã tràn ngập trong không khí, đến cấm địa phía sau núi lại nháy mắt đông lại. Thật là đồ sộ vết nứt như huyết động dẫn dắt người ta thám hiểm bí cảnh, băng lăng treo ở trên đầu cửa đá, chính giữa có khắc hai chữ nhìn không ra là lỗi lên hay lõm xuống, đọc từ phải qua trái, đó là “Tàng Tú”.

Q.2 - Chương 7: Tiến Hành Trộm Cướp.

Vừa bước vào, gió buốt lạnh thấu xương cuộn cuộn theo bông tuyết tựa như lông ngỗng bay đập vào mặt, đi về phía trước vài bước đường liền rộng mở. Đập vào mắt một mảnh băng thiên tuyết địa, ngân trang tỏ khỏa. Tuyết trắng phau phau, thác nước tựa như tượng đá hắc long khắc bằng băng. Hơi thở vừa phả ra cơ hồ trong nháy mắt vừa rời đi mũi miệng liền biến thành sương trắng. Cho dù Phong Luyến Văn trong cơ thể cũng có băng linh căn, nhưng tác dụng phụ của đan dược hiện tại khiến Phong Luyến Văn khóc không ra nước mắt, thân thể tổ chất kém đến cực điểm khiến nàng ôm hai vai lạnh run, đầu óc cơ hồ bị đông lạnh cứng ngắc mà trống rỗng, vội vàng mặc niệm Khởi Tâm Pháp, thân thể mới dần dần ấm áp trở lại.

Phong Luyến Văn lòng còn sợ hãi vô vô ngược, thở phào nhẹ nhõm, quan tài mặt từ nhỏ chính là ở trong này tu luyện sao? Hẳn không bị đông chết mà hoàn hảo không tổn hao gì sống đến bây giờ thật sự là kỳ tích. Được rồi, chín chín tám mươi một roi toái cốt đoạn hồn tiên cộng thêm Từ Trữ chân nhân ra độc thủ cũng không giết được hẳn, có thể thấy người này sinh mệnh lực rất cường ngạnh, một chút lạnh lẽo nho nhỏ thể này thật đúng là không tính cái gì. Phong Luyến Văn vô tâm vô phế nghĩ, nàng tựa hồ quên mất hẳn sợ hãi bị thương nặng tất cả đều vì nàng.

Bất quá nơi này băng hệ thiên địa linh khí thật sự là sung túc a, ở trong tuyết đứng một hồi, nàng thể nhưng cảm giác băng hệ linh khí bị cạn kiệt sau khi Ảnh Trọng Cơ bây giờ được thân thể hấp thu không ít. Điều kiện tu luyện tốt như vậy, hơn nữa còn có thiên phú biến dị linh căn, trách không được Hàn Ảnh Trọng mười tám tuổi liền tu luyện đến Trúc Cơ tầng hai.

Nhìn xuống dưới đất, ngoài ý muốn trông thấy vô sắc nguyên tố linh thảo, chúng nó giống như đang ngủ say, lại như trước đứng thẳng không chịu điều linh, thuần trắng bông tuyết nằm ở trên phiến lá, giống như tiểu động vật ngủ đông mặc thêm một kiện áo khoác thật dày, làm cho người ta phân không rõ kia đến tột cùng là tuyết hay là sương. Không thể không thừa nhận, nơi này cảnh sắc coi như tuyết đẹp, cùng làng du lịch ở phương bắc có điểm tương đồng.

Bản năng chức nghiệp y sư khiến Phong Luyến Văn hai mắt lấp lánh như sao, thiếu chút nữa vui mừng nhảy nhót biến thành ong mật bay qua. Bất quá nàng cũng chưa quên nàng hiện tại đang là kẻ trộm, Ân Tức Đan ẩn hình có tác dụng trong một giờ, nàng còn phải đi một chuyến đến chỗ Bách Lý Không Thành. Mạnh mẽ kiềm chế xúc động muốn càn quét nơi này, thân mình ngồi xổm xuống hái vào cọng thảo được nhìn qua cũng không tệ lắm.

Có lẽ phía trước còn nhiều linh thảo tốt hơn đi, dù sao thời gian còn nhiều, nàng liền tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi nhiệt độ không khí lại càng thấp, linh khí thảo dược cũng càng ngày càng nồng đậm, Phong Luyến Văn không thể từng thời từng khắc nhớ kỹ Hóa hệ tâm pháp, bắt đầu đi một lòng không thể hai dùng, nàng chỉ có thể tạm thời buông tha cho Liễm Tức Thuật.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ nàng sắp đi đến Nam Cực cùng chim cánh cụt làm bạn, nhiệt độ không khí lại đột nhiên tăng lên, cổ rét lạnh kia bị đuổi tản ra sạch trơn, Phong Luyến Văn đầu óc rốt cuộc có thể chuyển động bình thường, tuy rằng nghi hoặc vì sao linh khí đột nhiên biến mất, bất quá nàng lại lập tức đình chỉ Hóa hệ tâm pháp mà cẩn thận niệm khởi Liễm Tức Thuật. Không nghĩ tới nàng vừa niệm khởi Liễm Tức Thuật, nhiệt độ không khí lại đột nhiên hạ thấp, Phong Luyến Văn cực kỳ buồn bực, nàng lại không thể không buông tha cho Liễm Tức Thuật mà niệm Hóa hệ tâm pháp, nhiệt độ không khí thấp phần làm cho người ta không nói được lời nào tăng lên, cho dù nàng đình chỉ Hóa hệ tâm pháp, chung quanh vẫn như cũ ấm áp.

Nói cách khác khi nàng sử dụng Liễm Tức Thuật nhiệt độ không khí sẽ kịch liệt hạ thấp, nếu không dùng Liễm Tức Thuật khí hậu sẽ trở nên ấm áp thích hợp. Đây là cái tình huống quý đi gì? Phong Luyến Văn trong đầu xuất hiện một đôi dấu chấm hỏi.

Nhìn chung quanh bốn phía, nàng bắt tri bất giác thể nhưng chạy tới sâu trong Tầng Tù. Nguy rồi, thời gian không nhiều lắm! Phong Luyến Văn chạy nhanh vội vã hái vài cọng thảo dược, lúc chuẩn bị quay người bỏ đi, thân thể bỗng dưng cứng đờ, một loại cảm giác không nói rõ là tư vị gì tràn ngập trong đầu.

Cách đó không xa trên ngọc thạch bàn băng thật lớn, một người ngồi khoanh chân, chung quanh hắn xoay quanh mấy vòng hào quang rực rỡ rõ ràng rồi lại mờ ảo vô hình, hai mắt nhắm lại, tựa hồ đang hết sức chuyên chú tu luyện.

Trong lòng còn có chút bối rối, nhưng nghĩ đến khoảng cách Ân Tức Đan mất đi hiệu lực còn có một đoạn thời gian, nàng liền nhẹ nhàng thở ra, hẳn hẳn là vẫn chưa phát hiện nàng đi...

—— ta Hàn Ảnh Trọng lấy tâm ma thể, cùng Phong Luyến Văn vĩnh viễn không tư tình! Nếu phạm lỗi thể, ắt gặp tâm ma cắn nuốt, thân hồn câu diệt, không thể luân hồi!

Khi nhìn thấy hắn, bên tai tựa hồ lại quanh quẩn lời nói lạnh như băng này. Tuy rằng hai người giao tình cũng không tình sâu đậm, nhưng Phong Luyến Văn vì mất đi một bằng hữu có thể sống vai tác chiến mà cảm thấy khổ sở.

Tầm mắt của nàng không chịu khống chế bị hắn hấp dẫn, nếu không phải hắn còn có một tia huyết sắc, Phong Luyến Văn sẽ kiên định cho rằng hắn là một pho tượng tinh xảo đến không có chút tỳ vết nào tựa như được chạm khắc ra từ mỹ ngọc. Hàn băng phản xạ ánh trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chiếu sáng mái tóc dài màu lam xoắn ra ở sau lưng hắn. Bên dưới y bào màu xám mộc mạc, ẩn ẩn lộ ra da thịt oánh bạch tựa như ngọc, tinh tế mà bóng loáng. Phía trên đôi mắt nhắm chặt, hai hàng mi đẹp đẽ dựng thẳng, tựa hồ đang cảnh giác cái gì đó trong lúc an tĩnh tu luyện này, khiến người ta nhìn

không được muốn vuốt lên.

Nàng giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ đánh giá hần, sau đó...

Càng xem càng hâm mộ! Càng xem càng ghen tị! Càng xem càng nổi trận lôi đình!

Quan tài mặt chết tiệt, rốt cuộc ngươi là nữ hay ta mới là nữ a? !

Ở cái thời đại không có Phiêu Nhu (*), không có Hải Phi Ti (*) không có Phan Đình (*) lẫn Lạp Phương (*) khủng bố này tóc của ngươi còn mượt mà hơn cả ta!

Ở cái thời đại không có Nhất Tây Bạch (*) lẫn Nhất Phu Bạch (*) khủng bố này da của ngươi còn trắng hơn cả ta!

Ở cái thời đại không có mỹ phẩm dưỡng da khủng bố này da của ngươi còn tốt hơn của ta!

Đây chẳng lẽ chính là thiên sinh lệ chất (*) trong truyền thuyết? ? !

Phong Luyến Văn vẻ mặt oán giận siết chặt nắm đấm, trong lòng hung hăng nhớ kỹ một câu “Chân lý” —— nàng quả nhiên vẫn là thực chán ghét hần!

(*) Phiêu Nhu, Hải Phi Ti, Phan Đình, Lạp Phương đều là tên các hãn dẫu gọi nổi tiếng bên Trung Quốc.

(*) Nhất Tây Bạch, Nhất Phu Bạch là tên các loại sữa tắm.

(*) Thiên sinh lệ chất: Trời sinh đẹp sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Tiến Hành Trộm Cướp 2.

Oán niệm đã lớn đến cực điểm, Phong Luyến Văn thiếu chút nữa hung hăng tự cắn tay mình, đánh chết nàng cũng không muốn thừa nhận người này quá thật bộ dạng rất tuần tú, không khỏi hướng hần giả trang một cái mặt quỷ hung ác, thấp giọng thì thầm: “Một đại nam nhân lớn lên thành cái dạng này làm chi...”

Tâm tình thập phần khó chịu một tiếng, thừa dịp còn không có bị phát hiện, tránh mau. Ân Tức Đan công hiệu còn duy trì không đến nửa giờ, vẫn là chạy nhanh đi dạo một vòng chỗ Lô linh căn. Phong Luyến Văn khởi động chân khí, chân trước đạp nhẹ lên mặt đất, dùng tuyệt diệu khinh công rời đi, tốc độ cực nhanh khiến người ta nghĩ rằng đây chỉ là ảo ảnh.

Lúc bóng dáng của nàng chỉ còn lưu lại một tàn ảnh, người ngồi trên tòa băng tu luyện cũng đồng thời mở mắt, sờ sờ khuôn mặt bị người ta cho là lãnh khốc, thực tế hần chỉ lười bày ra biểu tình gì, nghĩ rằng, nàng đối với mặt của ta có ý kiến sao? Vài giây sau hần mới bắt đầu khinh bỉ chính mình, hần thế nhưng cũng sẽ để ý loại đề tài chán này.

Nhớ lại vừa rồi chân khí dao động vô cùng rõ ràng, hần nhanh nhử mảy, ánh mắt khó nén khiếp sợ, nhẹ giọng lầm bầm: “Khí Linh Phong đệ tử vừa đột phá Trúc Cơ không ngờ lại là nàng!”

Nửa năm trước khi đem nàng trở về Huyền Tịch Tông, hần đã tự mình kiểm tra qua, thân thể của nàng nửa phần chân khí cũng không có, chỉ là một phạm nhân bình thường. Ngăn ngừa nửa năm, thế nhưng đột phá Luyện Khí Kỳ tầng mười trở thành Trúc Cơ tu sĩ, nàng là một phế vật nghịch thiên thất linh căn a! Tốc độ tu luyện khủng bố như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù Tông Chủ chính miệng nói với hần hần cũng không tin.

Nhiều năm qua hần được mọi người tôn là thiên tài, tuy rằng cũng không thêm đề ý danh hào thiên tài này, bất quá nếu đột nhiên xuất hiện một người thiên phú so với hần còn cao hơn, hần vẫn cảm thấy bị đá kích nghiêm trọng. Huống chi người này thiên phú cùng hần kém đến quá thực không phải nhỏ tí tẹo...

Bí kịch lớn nhất của thiên tài chính là gặp được biến thái, những lời này nói quá đúng!

Khiếp sợ qua đi, hần lại lâm vào trầm tư. Mười năm khổ tu hần cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu, nguyên tố linh được công hiệu hần cũng biết, chỉ cần nghĩ một chút là biết nàng tới nơi này làm cái gì. Nàng thế nhưng mạnh mẽ đột phá Trúc Cơ, chẳng lẽ nàng không biết như vậy phải trả giá rất lớn sao? Nếu vận khí không tốt không thể thu thập đủ bảy nguyên tố linh được, bệnh ma sẽ cả đời bám theo nàng.

Kế tiếp nàng nên đi tìm Bách Lý sư đệ đi...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Tiến Hành Trộm Cướp 3.

Bách Lý Không Thành gần đây rất buồn bực, phi thường buồn bực.

Là thiên tài biến dị Lôi linh căn duy nhất trong một trăm năm qua, mọi người bao gồm cả chính hắn đều cho rằng hắn sẽ là đệ tử Huyền Tịch Tông thứ hai đột phá Trúc Cơ sau biến dị Băng linh căn Hàn Ảnh Trọng. Hắn cũng không phụ sự mong đợi của mọi người cố gắng tu luyện đến Luyện Khí Kỳ tầng mười, thậm chí đã chạm đến ranh giới Trúc Cơ, phỏng chừng chỉ cần bế quan một hai tháng sẽ có thể đột phá Trúc Cơ.

Cố tình tại thời điểm mấu chốt này, một tên không có tiếng tăm gì của Khí Linh Phong, không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng, “Bùm!” một cái đã đột phá Trúc Cơ!

Càng làm cho hắn nín thở là, hắn ngay cả tên chết tiệt kia là ai cũng không biết! Người nọ đột phá Trúc Cơ xong liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hiện tại nhân sĩ các phong đều đang tìm kiếm, cố tình hắn (nàng) giống như bốc hơi khỏi nhân gian, quật ba thước đất cũng tìm không thấy. Tức giận không thể phát tác, này thiệt tình làm cho hắn thập phần buồn bực.

“Đình linh...”

Cả người tản ra oán khí tối tăm Bách Lý Không Thành đột nhiên nghe được tiếng chuông thanh thúy rất nhẹ vang lên bên tai, đó là hắn ở chung quanh nơi tu luyện của mình thiết hạ một đạo trận pháp, chỉ cần có người cố ý tiếp cận, cho dù là cao thủ Nguyên Anh kỳ có thể che dấu hơi thở đều sẽ khiến trận pháp khởi động. Hắn lập tức đánh cái giạt mình, từ trên đài tĩnh tọa nhảy xuống.

“Người nào lại dám xông vào nơi tu luyện của Bách Lý Không Thành ta!”

...

Phong Luyến Văn rõ ràng nghe được tiếng tim đập bởi vì kinh hách mà càng ngày càng to của nàng, gian nan nuốt một ngụm nước miếng. Vốn nghĩ đến lần này địa điểm ăn cắp tối hung hiểm nhất là nơi ở của quan tài mặt, không nghĩ tới dĩ nhiên là Lôi linh căn nơi này! Nàng kinh hồn táng đảm nhìn một cái hố to chiều sâu vượt quá ba thước, bán kính đại khái hai thước, khói đen bốc lên mù mịt. Đó là nơi 0,1 giây trước nàng định đi qua, 0.09 giây trước một đạo “Thiên lôi” màu trắng chết chóc giáng xuống...

Nếu sấm sét này đánh trúng người nàng, không phải là danh phù kỳ thực bị đốt thành tro bụi sao...

Nàng mới vừa rồi rõ ràng đã niệm Liễm Tức Thuật, vì sao trận pháp này còn có thể khởi động? ! Chẳng lẽ Liễm Tức Thuật đối với trận pháp loại này này nọ nọ không có tác dụng sao? Hay là BUG? (*)

(*) BUG là lỗi hệ thống. Thuật ngữ dùng trong tin học. Chắc ý Tiểu Văn muốn nói là đã xảy ra vấn đề gì đó không biết nguyên do khiến Liễm Tức Thuật mất đi tác dụng.

Không đợi nàng sinh ra tâm lý may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, lại là một đạo thiên lôi “Oanh” một tiếng hướng đỉnh đầu của nàng bổ tới, Phong Luyến Văn sắc mặt tối sầm, khoe miệng run rẩy một chút, ở trong lòng đem tên hỗn đản làm ra trận pháp này tức mỗ Lôi linh căn ân cần thăm hỏi một ngàn tám trăm lần, vội vàng tránh ra. Không muốn cùng trận pháp chết tiệt này phân cao thấp, quay đầu liền chuẩn bị đi về đường cũ, cố tình hôm nay sấm sét giống như quán chặt lấy nàng, mặc kệ nàng chạy đến đâu đều đuổi theo nàng bổ tới bổ tới, không biết còn tưởng rằng là người phạm thành tiên trước muốn độ lòi kiếp.

Còn chưa tới hai phút, Kiếm Linh Phong một khối đất bằng phẳng liền xuất hiện N cái hố mù mịt khói đen, giống như bị mưa sao sa trút xuống.

Loại trạng thái giằng co này thời gian rất ngắn, bất quá đối với Phong Luyến Văn mà nói tuyệt đối là dài lâu giống như qua một năm. Khi trận pháp đột nhiên dừng lại, nàng cảm thấy vô cùng may mắn sau khi đột phá Trúc Cơ mới tới nơi này hái thuốc, nếu tốc độ của nàng không đủ mau, như vậy nàng đã sớm bị đánh thành không khí! Phong Luyến Văn lúc này mới phát hiện, nguyên bản tinh không sáng sủa đã kéo mây đen dày đặc, buổi tối tốt đẹp yên tĩnh thế nhưng đã biến thành một đêm nguyệt hắc phong cao thích hợp giết người cướp của...

Lông mi nhú nhú, nàng tổng cảm thấy trận pháp này ngừng có điểm quỷ dị, thiên lôi đuổi theo nàng đuổi đến rất thoải mái đây, như thế nào đột nhiên liền dừng lại?

“Ha ha ha ha...” Trả lời nàng là tiếng cười làm cho người ta Mao cốt tung tóe của người nào đó, nàng rút lui cổ, cảm thấy thanh âm này có điểm quen tai, còn giống như mang theo vài phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Q.2 - Chương 10: Tiến Hành Trộm Cướp 4.

“Đột phá Trúc Cơ cũng không lộ mặt, không biết là vị sư huynh sư tỷ nào a.” Từ quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh xuất hiện ở cách đó không xa, đứng là Bách Lý Không Thành.

Rõ ràng chính là hình tượng một công tử quý tộc phong độ, lại hết như một loại độc dược tà mị cám dỗ. Hắn một thân y phục hoa lệ màu tím nam vàng, tai trái đeo kim khuyên hình dạng tia chớp. Mái tóc dài màu tím theo gió đêm phấp phới, khuôn mặt tinh xảo cùng thân hình mảnh khảnh khiến hắn nhìn qua giống như tinh linh dưới ánh trăng. Phong Luyến Văn bĩu môi, nửa năm qua tu chân căn bản không làm cho người này có được nửa điểm bộ dáng tiên nhân, ngược lại càng giống cái yêu ma tà khí.

Bách Lý Không Thành tuy rằng không biết Phong Luyến Văn ẩn hình như thế nào, nhưng ở trong trận pháp này, vị trí của nàng hẳn nhất thanh nhị sở. Vốn tưởng giải trừ trận pháp, nhưng từ một nơi bí mật gần đó quan sát hồi lâu hắn đột nhiên phát hiện nàng cả người phát ra hơi thở dĩ nhiên là vừa mới đột phá Trúc Cơ! Vì vậy nổ thiên tài Lôi linh căn nhảy mất phát hỏa, một bên bẻ cổ tay phát ra thanh âm “Răng rắc răng rắc”, một bên nghĩ rằng: nguyên lai là người đoạt mất danh tiếng của ta a, ta còn chưa có đi tìm người tính sổ, người liền tự động đưa đến tận cửa, không đem người hảo hảo gây xéo một trăm tám mươi lần quả thực phải xin lỗi ta thiên phú Lôi linh căn!

Hắn quyết tâm hung hăng chinh người kia một chút, trốn từ một nơi bí mật gần đó, “Xem” nàng bị thiên lôi dọa sợ chết khiếp mới đi giải trừ trận pháp, không nghĩ tới người này kiên trì thời gian dài như vậy thế nhưng còn không có bị đánh cho bốc hơi, hơn nữa ra vẻ đùa rất vui! Bách Lý Không Thành trừng lớn mắt nhìn hồ sâu kia, trong lòng kinh hô vị đồng môn này người thật là tu sĩ vừa mới tiến vào Trúc Cơ sao? Thân thủ nhanh nhẹn có thể so với con gián tránh né trùng được!

Bất quá hắn cũng thăm nhẹ nhàng thờ ra, người này khẳng định là bảo bối Phổ Trừ chân nhân nâng niu trong lòng bàn tay, nếu như trận pháp này đánh tên kia trọng thương, hắn không tránh được cũng bị nhốt tại Tư Bích Quả trên vách núi đen. Nghĩ đến đây, một trận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liền vội vàng giải trừ trận pháp.

Phong Luyến Văn thực sự không hiểu, nửa năm qua nàng mệt chết mệt sống tu luyện, khi nào thì chọc tới người này? Vì sao ánh mắt hắn nhìn nàng giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha? Tuy rằng Liễm Tức Thuật không thể dùng, nhưng Ấn Tức Đan công hiệu đại khái vẫn còn khoảng sáu phút, thân phận hẳn là không bại lộ. Dù sao thảo dược cũng tới tay, dựa vào tư tưởng tốt đẹp “Người không phạm ta, ta không phạm người”, nàng chuẩn bị quay đầu bỏ chạy, không nghĩ tới chân trước vừa dịch chuyển nửa bước, nguyên bản nơi nàng vừa đứng thế nhưng lại bị sét đánh! Chẳng qua lần này nơi phát ra “Thiên lôi” không phải trận pháp càng không phải lão thiên gia mà là từ tay của người nào đó.

Phong Luyến Văn nghi hoặc hướng hắn nhìn lại, Bách Lý Không Thành lấy một góc độ miệt thị ngửa đầu, khoe môi vì câu, ánh mắt chứa đầy ngạo khí giống như đang nhìn một con kiến hèn mọn.

Khiêu khích, đây tuyệt đối là khiêu khích! Phong Luyến Văn trong lòng cũng nổi giận, phát hiện nàng tu vi Trúc Cơ đã nghỉ cùng nàng đánh một trận, trước kia như thế nào không phát hiện người này là cái phần tử hiếu chiến? Lôi hệ tu sĩ kỹ năng công kích nhất đẳng thượng thừa, cho dù là Luyện Khí Kỳ tăng mười cũng có thể vượt cấp cùng Trúc Cơ tu sĩ đánh một trận, huống chi nàng hiện tại thể lực tiêu hao thập phần nhanh chóng, căn bản không tính là chân chính Trúc Cơ tăng một, cùng hắn đánh một trận hoàn toàn là tìm ngược! Như vậy xem ra vẫn là không cần gây chuyện thị phi, giống như cũ áp dụng chính sách không nhìn xoay người bỏ chạy.

“Lại không thèm nhìn ta...” Bách Lý Không Thành đầu đầy hắc tuyến, trong lòng lửa giận càng bốc cao, nghĩ rằng cho dù bị phạt nhốt trên Tư Bích Quả một tháng cũng nhất định phải cùng người này đánh một trận! Vội vàng thi triển khinh công đuổi theo Phong Luyến Văn, thuận tiện niệm khởi tâm pháp khẩu quyết hai tay kết ấn đánh ra từng đạo khí lưu.

Nhìn như chạy trốn thực tế chạy trốn chết Phong Luyến Văn khoe miệng lại run rẩy. Chết tiệt Lôi linh căn, ta chỉ là hái vài cọng dược thảo của người, một không giết người hai không phóng hỏa, vừa không có làm thịt cha người cũng không có chiếm đoạt mẹ người, người lại giống như mèo thấy chuột đuổi theo đánh ta sao! Nửa năm trước chính là bộ dáng lồi lõm kéo kéo, nhìn người một hai lần người liền nghĩ đến chính mình là đại nhân vật sao? Cho người một chút ánh mặt trời người liền sáng lạn sao? Chuyện này có thể nhìn thì chuyện gì không thể nhìn; cho dù nhìn được có nãi nãi ta cũng sẽ không nhìn! Không cho người xem chút sắc mặt người sẽ không biết vì sao hoa lại hồng!

Phong Luyến Văn rõ ràng đã quên hiện tại chân khí của mình khô cạn, dừng lại một chút, chuẩn bị phát động kỹ năng phản công.

Sau đó...

Nàng liền bị kích phát hiện năng kỹ năng gì đều không sử dụng được!

Đang lúc khóc không ra nước mắt, Bách Lý Không Thành một đạo công kích lại tiếp tục đánh tới, Phong Luyến Văn vội vã né qua, lại trình diễn tốc độ sinh tử, thăm nghĩ không hay ho, lúc này là chân chân chính chính chạy trốn chết a!

Q.2 - Chương 11: Tiến Hành Trộm Cướp 5

Không có chân khí chống đỡ, thể lực tiêu hao càng lúc càng nhanh, cứ tiếp tục như vậy khả năng bị giết chết có thể tính cao tới 99%. Đơn giản Liễn Tức Thuật cũng không cần, dù sao cũng không dùng được. Nếu không chờ lúc Ân Tức Đan hết tác dụng liền chứng minh thân phận? Thôi đi, tên kia căn bản không cho nàng thời gian, không chắc năm sáu phút nữa qua đi nàng có thể hay không biến thành một cỗ tử thi. Phong Luyến Văn chạy hai hàng huyết lệ, chẳng lẽ xuyên vào Tu chân thể giới này, lần đầu tiên tử vong vừa không phải chết trận sa trường, cũng không phải bị Từ Trữ chân nhân một đao chém chết, mà là bị một tên tiểu sư huynh căn bản còn không tới Trúc Cơ xử lý? Dựa vào cái gì a, này quả thực chính là bi kịch a! Các lộ thần tiên thần mã mau mau tới cứu mạng a, nàng không muốn chết một cách không có giá trị như vậy a!

Phong Luyến Văn nơi này im lặng bị phần, Bách Lý Không Thành nơi đó cũng không chịu nổi.

Người này có phải hay không mệnh con thỏ, kỹ thuật chạy trốn tốt như vậy? Chỉ mới một lát mà đã chạy hơn nửa vòng quanh Kiếm Linh Phong, muốn làm ra động tĩnh lớn như vậy chẳng lẽ là sợ người khác không phát hiện được? Người nói người một tu sĩ Trúc Cơ chân chân chính chính cùng ta Luyện Khí Kỳ tăng mười đầu một hồi, thua thiệt rồi cuộc là ai a? Ta cái gì cũng chưa nói, người liền lập tức bỏ chạy, bộ dạng ta rất giống độc xà mãnh thú sao? Nếu đề Phong Luyến Văn biết suy nghĩ trong lòng hắn, nhất định giống con gà gặt đầu như mỏ thóc, sau đó lại lác đầu. Người đương nhiên không giống độc xà mãnh thú, người căn bản chính là độc xà mãnh thú a! Không đúng, độc xà mãnh thú làm sao so được với người! Độc xà mãnh thú cũng không kinh khủng bằng cái loại phản từ hiếu chiến đuổi giết người khác như người a!

Thúc dục uy lực trận pháp cường đại cộng thêm càng không ngừng sử dụng kỹ năng, chân khí trong cơ thể Bách Lý Không Thành tiêu hao rất nhanh, đây cũng là lý do vì sao hai người cứ mãi giằng co trạng thái một cái trốn một cái truy. Mắt thấy tốc độ của nàng rõ ràng giảm bớt, nhưng bắt đầu dĩ chính mình vẫn theo không kịp, Bách Lý Không Thành lại càng buồn bực... Hắn đuổi theo nửa ngày thậm chí tiêu hao nhiều chân khí như vậy ngay cả người này mặt mũi lớn lên trông thế nào cũng không biết, nếu cứ thế buông tha cho đối phương thì thật quá tổn hại hình tượng rồi, cho dù người này không nói ra ngoài, hắn cũng lưu lại bóng ma tâm lý.

Không cam lòng a...

Dù sao người này không có chân khí cũng không chạy xa được, cùng lắm thì lục soát toàn bộ Huyền Tịch Tông cũng phải bắt được nàng. Bách Lý Không Thành đột nhiên đình chỉ hết hành động tiêu hao chân khí, tùy chỗ khoan chân mà ngồi, vận khởi tâm pháp rất nhanh hấp thu ngoại giới thiên địa linh khí. Chân khí tiếp cận thân thể khô cạn nháy mắt rót vào một luồng thiên địa linh khí khổng lồ, nói thực ra loại tư vị này thật sự là thống khổ, nhưng hắn vẫn kiên nhẫn chịu đựng.

Bất quá hắn rất nhanh liền phát hiện có điểm không thích hợp, chân khí giống như hấp thụ bao nhiêu cũng đều không đủ, vô số chân khí tiến vào thân thể hắn xong liền như đá chìm đáy biển không biết bị chuyển hóa đến góc nào. Bách Lý Không Thành cả kinh, sẽ không tẩu hỏa nhập ma đi? Thân thể quả thực sắp bốc cháy lên, trái tim đau như bị xé rách, ngay tại thời điểm hắn nghĩ đến hắn sắp ngất xỉu, toàn bộ cảm giác thống khổ lại đột nhiên biến mất, chân khí tràn ngập trong cơ thể sắp phóng ra ngoài.

Bách Lý Không Thành vội vàng vận khởi tâm pháp kiểm tra tình huống thân thể của mình, kết quả lại làm hắn phải liu lười cứng miệng: “Đây là...”

Vốn đang kinh nghi Bách Lý Không Thành như thế nào đột nhiên dừng lại, nhưng vừa nhìn thấy luồng thiên địa linh khí quen thuộc bị hút vào trong cơ thể Bách Lý Không Thành, Phong Luyến Văn tâm can yếu ớt bị đã kích nghiêm trọng, thiếu chút nữa không đứng vững té ngã trên mặt đất.

Hắn hắn hắn hắn thể nhưng tấn giai (lên cấp) !

Không đợi nàng cuồng hô người này cũng là một tên nhất đẳng biến thái, Huyền Tịch Tông lại một lần nữa nổ òa. Ban đêm vốn là an tĩnh, lại bởi vì người nào đó hái trộm linh dược mà cuồng phong bạo loạn, hiện tại là vì Bách Lý Không Thành tấn giai Trúc Cơ mà nháy mắt sôi trào. Bất quá lần này rõ ràng phản ứng càng kịch liệt, tu sĩ đang nghỉ ngơi bị bừng tỉnh, tiếng kinh hô cùng tông cửa xông ra, thanh âm vô số đệ tử kiểm soát qua không khí, thậm chí còn có các loại thanh âm bàn ghế đồ sứ bị đập vỡ vang lên, liên tiếp, tấu thành một khúc nhạc không tính êm tai dễ nghe thậm chí có thể nói là tạp âm. Bất quá ai cũng không có tâm tình để ý đã gây ra bao nhiêu động tĩnh, bọn họ một lòng đều đặt ở trên người kẻ vừa tấn giai kia.

Q.2 - Chương 12: Tiến Hành Trộm Cướp 9

“Ta dựa vào! Thế nhưng lại có kẻ đột phá Trúc Cơ! Không cần đã kích người khác như vậy có được không, khiến chúng ta những người tu luyện mười mấy năm còn không có Trúc Cơ làm sao mà sống!”

“Thiên tài năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.”

“Là Kiếm Linh Phong, chẳng lẽ là đệ tử vừa nhập môn nửa năm trước thiên tài Lôi linh căn?”

“Kiếm Linh Phong vốn có một tên thiên tài biến dị Băng linh căn, hiện tại lại thêm một tên thiên tài biến dị Lôi linh căn, Từ Trữ chân nhân thật là có hai cái hào đồ nhĩ a.”

Liền ngay cả Tông Chủ trong Hư Khôn Điện đều kinh động, vuốt chòm râu dài trắng như tuyết chảy ra hai hàng lệ nóng, kích động lắm lắm nói: “Ngắn ngủn thời gian hai ngày Huyền Tịch Tông ta trước sau ra hai tên Trúc Cơ đệ tử, Huyền Tịch Tông ta rốt cục cũng có thể quật khởi sao!”

Người khác nói như thế nào Phong Luyến Văn mặc kệ, nhưng nàng cho tới bây giờ không nghe nói qua đuổi giết nàng còn có thể đuổi theo ra đến một tên Trúc Cơ tu sĩ, nàng thực hoài nghi có phải hay không phía sau nàng là cơ hội thập phần thích hợp cho hấn tấn nhập Trúc Cơ. Hấn lúc này chỉ ở Luyện Khí Kỳ tăng mười nàng muốn thoát khỏi cũng phải cố gắng hết sức, chết tiệt hấn đột nhiên “Tăng” một cái liền biến thành Trúc Cơ tu sĩ mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nàng còn thoát được sao...

Quả nhiên, Bách Lý Không Thành sau khi kinh hi liên lập tức nhớ tới mục đích ban đầu. Phong Luyến Văn không có sử dụng Liễm Tức Thuật, hơi thở hoàn toàn bại lộ bên ngoài, Bách Lý Không Thành ánh mắt tiểu nhân đặc chí liếc nhìn Phong Luyến Văn đang sửng sò tại chỗ, rõ ràng muốn nói: tiểu dạng nhĩ, lúc này xem ngươi còn chạy đường nào!

Nhưng hấn đột nhiên ngậy ngậy cả người, ngay cả đột phá Trúc Cơ vui sướng tươi cười đều cương ở trên mặt, mâu trung hiện lên thật lớn bất khả tư nghị, so với chính hấn Trúc Cơ còn giật mình hơn!

——Ấn Tức Đan đối với Trúc Cơ tu sĩ không hề có tác dụng.

Huống hồ một giờ đã qua, Ấn Tức Đan đã mất đi hiệu lực.

Là... Nàng? !

Bách Lý Không Thành chỉ cảm thấy trong óc “Oanh” một tiếng, luôn động bất động chế tạo thiên lôi hấn bây giờ cũng bị sấm sét đánh cho ngơ ngác.

Tu sĩ Khí Linh Phong đột phá Trúc Cơ tăng một cơ duyên lại là phế vật Phong Luyến Văn! Đây quả thực không thể tưởng tượng được! Hấn từng đem toàn bộ đệ tử Khí Linh Phong ân cần hỏi thăm vài lượt chỉ ngoại trừ duy nhất một mình nàng. Ai dự đoán được nha đầu kia thế nhưng có thể đột phá Trúc Cơ a! Một chút cảm giác ưu việt khi đột phá Trúc Cơ trong nháy mắt đã bị đã kích tan tành không dư thừa nửa mảnh. Uy uy, nha đầu kia năm nay mới mười lăm tuổi đi, hơn nữa còn là phế vật thất linh căn? ! Ai dám nói với hấn nha đầu kia là phế vật một lần nữa, hấn liền liều mạng với kẻ đó! Đây là thiên phú tu luyện khủng bố cỡ nào a, nói là thiên tài trong thiên tài cũng không đủ đi!

Hơn nữa hấn đối với nha đầu này còn có điểm hảo cảm, nhưng nghĩ đến vừa rồi tình cảnh mèo vờn chuột vô cùng quỷ dị kia, hấn mặc danh kỳ diệu cảm thấy có chút cảm giác tội lỗi.

Bách Lý Không Thành lâm vào một phen suy nghĩ sâu xa, Phong Luyến Văn cũng bị ánh mắt như đang đánh giá động vật quý hiếm của hấn dọa chết khiếp.

Người này chẳng lẽ đang suy nghĩ nên khai đao ở đâu?

Ở lại chỗ này chỉ có nước bị giày xéo, đào tẩu bị bắt vẫn như cũ là bị giày xéo, quản hấn nghĩ gì, chạy trước nói sau!

“Uy...” Nhìn nàng giống như gặp phải cái gì khủng bố bị dọa đến nhanh như chớp đào tẩu, Bách Lý Không Thành đứng ở tại chỗ bóp bóp tay, một trận buồn cười cộng thêm một trận buồn bực. Hấn sẽ không bị nàng chán ghét đi? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng thế nhưng có chút rầu rĩ, hấn lắc đầu bất đắc dĩ cười cười. Nàng trở thành Trúc Cơ tu sĩ chuyện này quả thực là rất khủng bố, phòng chừng chính là bí mật của nha đầu kia, trong lòng hấn biết cũng dễ lắm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Bị Bắt.

Đêm đó, tu sĩ Huyền Tịch Tông bất kể là tò mò hay vì giúp vui tất cả đều kéo lên Kiếm Linh Phong, sau khi nhìn thấy thần thái sáng lạn anh tuấn phi phàm của Bách Lý Không Thành, nam đệ tử hăm mộ ghen tị, nữ đệ tử nhìn trộm si mê, thực sự là không thể dùng một từ “Náo nhiệt” để hình dung. Mà Bách Lý Không Thành bị người vây chặt ba vòng trong ba vòng ngoài ánh mắt âm thầm, không khỏi xấu hổ, hẳn tựa hồ biết vì sao Phong Luyến Văn sau khi đột phá Trúc Cơ liền “Mai danh ẩn tích”. Vẫn nháo đến hùng đông, cuối cùng chúng đệ tử Kiếm Linh Phong cùng với Từ Trữ chân nhân rốt cuộc không thể nhịn được nữa hạ lệnh tiễn khách nhưng thật ra là đuổi người.

Hô —— thế giới rất cực im lặng.

Bất quá, ở trên ngọn núi Kiếm Linh Phong tuyết trắng như mây, vẫn như cũ ồn ào náo nhiệt, chẳng qua luôn luôn lưu rú kêu to không ngừng chỉ có một người mà thôi.

“Người tuyết chết tiệt, quan tài mặt! Ta đã nói với ngươi ta chỉ là tới hái thuốc! Thả ta ra ngoài! Ta muốn kiện ngươi xâm phạm quyền tự do thân thể!”

Đúng vậy, vị đang giận không thể át hô to gọi nhỏ nhân sĩ này chính là người đã bỏ trốn mất dạng Phong Luyến Văn.

Muốn nói sau khi thoát hiểm khỏi miệng hổ đã xảy ra chuyện gì, như vậy Phong Luyến Văn đồng học tuyệt đối là vận khí kém đến cực đỉnh. Vốn đang may mắn Bách Lý Không Thành cái tên sát tinh kia sắp bị một đám tu sĩ làm phiền nên không tiếp tục đuổi theo, nằng nết cuộc có thể thần không biết quỷ không hay trở lại Khí Linh Phong, kết quả vừa mới chạy đến giữa sườn núi đã bị bóng kiếm của người nào đó ngăn lại, lấy tội danh xâm nhập phi pháp Kiếm Linh Phong bắt nằng đem nhốt tại một băng động (*) sâu bên trong Tầng Tú.

(*) Chú ý, băng động này ý là chỉ một cái hồ sâu. Tiểu Văn bị Hàn sư huynh nhốt dưới huyết động (hồ sâu) băng băng. Không phải động dài bên trong vách núi đầu nha.

Sau khi hỏi một câu “Không biết sư muội đi vào Kiếm Linh Phong có việc gì sao?”, cái tên chết tiệt họ Hàn nào đó rất không có trách nhiệm của một “nhân viên chấp pháp” không biết đã chạy đến nơi đâu tu luyện, để nàng ở lại nơi hẻo lánh này hỗn độn trong gió. Tuy rằng dựa vào tu vi hiện tại của nàng muốn bỏ trốn cũng không có vấn đề gì, nhưng Hàn Ảnh Trọng tên kia không biết phát điên cái gì, lại đối với một “phạm nhân chưa đạt đến Luyện Khí Kỳ tầng một” như nàng ở trong này thiết lập cấm chế, trừ phi hắn tự mình đánh vỡ cấm chế, nếu không người có tu vi thấp hơn hẳn căn bản là không thoát ra được.

Phong Luyến Văn quả thực muốn lật bàn mắng chửi người, quan tài mặt chết tiệt, giống như sư phụ ngươi ý vào cấp bậc cao khi dễ người khác! Ta đánh ngươi hay chọc giận gì ngươi, ngươi đây là giam cầm phi pháp! Cho dù nàng quả thật thần thần bí bí lên vào Kiếm Linh Phong trộm đạo, kia cũng nên đem nàng giao cho Từ Trữ chân nhân đi. Ách! Được rồi, tuy rằng nàng một chút cũng không muốn gặp Từ Trữ lão thái bà, nhưng hẳn đem nàng nhốt tại nơi hắn tu luyện là có ý tứ gì a! Thật sự là mạt danh kỳ diệu! Không sợ nàng đông chết a! Được rồi, tuy rằng nàng tựa hồ không có cảm giác lạnh. Vốn do chuyện hắn vì nàng bị thương nên trong lòng còn cảm thấy áy náy, nhưng nhìn thấy người này lộ nguyên hình trở lại bộ dáng đáng ghét của hắn, trong tức khắc cảm động cùng áy náy tất cả đều hóa thành tro.

Kiếm Linh Phong mọi người đều giống nhau mặt mũi khiến cho người ta chán ghét... Oán niệm... Oán niệm...

“Chủ nhân...” Sùng vật Cà Rốt thật sự là chịu không nổi biểu tình khủng bố như hận không thể lột da rút gân chặt người nào đó ra thành trăm mảnh của chủ nhân nó, bắt đầu dĩ lên tiếng đòi đi lực chú ý của nàng: “Chủ nhân, hiện tại bảy loại nguyên tố linh dược đã thu thập đủ, có thể luyện chế nguyên tố tiên đan.”

Phong Luyến Văn sau khi mặc niệm N lần “Thế giới tuyệt vời như thế, ta lại tào bạo như thế, như vậy không được không được”, mới thu liễm oán khí âm trầm toàn thân. Nhìn sang cửa động gần ngay trước mắt, giống như đang lâm bầm lâu bầu lại giống như đang hỏi Cà Rốt: “Ồ trong này luyện, bị phát hiện làm sao bây giờ?”

“Hàn sư huynh đang chuyên tâm tu luyện, hẳn sẽ không chú ý tới.” Cà Rốt nói.

Sau đó nó liền gặp phải ánh mắt phi đao của chủ nhân vô lương tâm: “Không được gọi hắn là sư huynh!” Sùng vật, đặc biệt là loại sùng vật như Cà Rốt ngay cả chính mình là ai cũng không biết, nó xưng hô với người khác cũng xấp xỉ giống như nàng xưng hô với người khác. Cà Rốt kêu quan tài mặt là “Sư huynh”, chẳng phải tương đương nàng cũng phải gọi hắn là “Sư huynh”?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Luyện Đan.

Cà Rốt lập tức cảm miệng. Theo bối phận mà nói chủ nhân quả thật nên kêu Hàn Ảnh Trọng một tiếng sư huynh, nhưng chủ nhân giống như đối với cách xưng hô này có bộ dáng thực mâu thuẫn. Cũng đúng, chủ nhân chán ghét Hàn... Không, quan tài mặt như vậy, nhất định không muốn đứng đắn gọi hẳn một tiếng sư huynh đâu.

“Người nói cũng đúng, tên kia là thiên tài tu luyện, làm sao có thời gian chú ý đến ta...” Phong Luyến Văn một bên giống chú ếch đáng yêu bạnh quai hàm làm bầm lấu bầu, một bên mở túi trữ vật đem thất hệ linh dược xếp thành một hàng, lại xuất ra lò luyện đan loại nhỏ mà thật lâu trước kia người mới chưa đến cấp 20 khi luyện đan thường dùng. Nguyên tố tiên đan loại này phụ trợ cùng cố tác dụng đan dược, chỉ cần đến Trúc Cơ là có thể tự mình luyện chế, bằng không Phong Luyến Văn cũng sẽ không lựa chọn dùng phương thức này đạt tới Trúc Cơ.

Dụng cụ chuẩn bị xong, phong Luyến Văn vỗ vỗ tay, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu hết sức chuyên chú luyện đan.

Mở nắp lò, đem thảo dược mọi thứ chỉnh tề cất vào lò luyện đan. Trong trò chơi này có thể không cần bận khoản đem thảo dược toàn bộ ném vào, nhưng ở Tu chân thế giới này nàng cũng không dám làm như vậy. Ai biết có thể vì vấn đề trình tự mà nổ lò hay không? Sau khi phân phối tốt thảo dược liền bắt đầu ngưng luyện đan hóa, đã lâu không luyện đan nên nàng cơ hồ quên mất làm thế nào tạo đan hóa, giống như vừa qua khỏi mùa đông đột nhiên có người hỏi người mùa hè đã mặc quần áo gì. Bất quá tốt xấu thế nào thì đây cũng là bước dễ dàng nhất, bắt đầu vẫn rất đơn giản. Chỉ nghe “Phốc” một tiếng, một đoàn hỏa diễm nho nhỏ liền nhẹ nhàng xuất hiện trong lòng bàn tay Phong Luyến Văn. Tuy rằng chỉ có một đốm nhỏ, nhưng lại có thể đem toàn bộ băng động chiếu sáng lấp lánh thành màu đỏ thắm xinh đẹp. Phong Luyến Văn lắp bắp kinh hãi, trong trò chơi không có cảm giác gì, nhưng khi thao tác thực sự mới biết được nguyên lai nhiệt độ đan hóa cao như vậy, tuy không đến nỗi phỏng tay, nhưng đang ở trong băng động nhiệt độ lạnh lẽo mà nàng lại cảm thấy giống như bị nhốt vào lồng hấp, ngay cả băng ở chung quanh đều có khuynh hướng nhanh chóng hòa tan, nàng sợ tới mức vội vã dập tắt đan hóa. Bất quá tốc độ đóng băng đúng là không thể xem thường, cơ hồ trong nháy mắt đan hóa vừa tắt, nước bị tan ra lại đông lạnh thành băng. Phong Luyến Văn thở phào nhẹ nhõm, xem ra không cần lo lắng vấn đề băng tan.

Bất quá tổng cảm thấy là lạ làm sao, tốc độ nước kết băng này cũng quá nhanh đi.

Sau đó nàng lại lắc lắc đầu, nhận rồi không có việc gì đi quản trạng thái biến hóa của vật chất làm chi, luyện đan mới là quan trọng nhất. Vì thế nàng lại ngưng luyện ra một đoàn đan hóa, thật cẩn thận chuyển qua phía dưới lò luyện đan, đoàn hỏa diễm nho nhỏ kia vừa tiếp xúc đáy lò thì hỏa thể đột nhiên tăng lên, bao vây nửa lò luyện đan. Tiến triển coi như thuận lợi, Phong Luyến Văn không chế thay đổi hỏa thể cùng nhiệt độ, cứ như vậy tăng lên rồi hạ nhiệt nhiều lần.

Bất tri bất giác thái dương bên ngoài đã vòng vo hơn phân nửa, ánh nắng chiều ửng đỏ trải rộng thiên không, màn đêm tới gần, vài tiếng chim kêu dứt quãng khiến người ta vui vẻ thoải mái hơn. Phong Luyến Văn trên trán đầy mồ hôi, luyện đan tại Tu chân thế giới cũng trong trò chơi có chút khác biệt. Chỉ ít trong trò chơi luyện đan dễ dàng và thoải mái hơn, chỉ cần năm phút là xong. Nhưng ở thế giới này luyện đan cần dùng chân khí để duy trì, luyện chế một viên Nguyên Tố Tiên Đan nho nhỏ cần phải lao lực như vậy. Xem ra nàng vẫn còn quá yếu ớt a, nhất định phải tiếp tục cố gắng tu luyện.

Lại thêm một hai canh giờ trôi qua, bên ngoài trời đã tối hoàn toàn, Phong Luyến Văn rốt cuộc cũng làm tới giai đoạn cuối cùng.

Sau khi dập tắt đan hóa, một cỗ dược hương nồng đậm đập vào mặt, thực hiện nhiên, luyện chế thành công! Phong Luyến Văn cao hứng phấn chấn đồng thời thiếu chút nữa hai mắt tối sầm trực tiếp ngất xỉu, dù sao chân khí cung cấp còn không tính là một tu sĩ Trúc Cơ chân chính a. Cà Rốt vội vàng quạt mát cho nàng, chúc mừng nói: “Chúc mừng chủ nhân luyện thành Nguyên Tố Tiên Đan. Chủ nhân mau mau dùng đi.” Cà Rốt không hề là tối tri kỷ sủng vật, biết Phong Luyến Văn hiện tại lười biếng không muốn động, liền tự giác lấy ra Nguyên Tố Tiên Đan trong lò luyện đưa tới trước mặt nàng.

Phong Luyến Văn xoa xoa huyết thái dương, thật vất vả mới đem N Cà Rốt hoàn toàn giống nhau bay tán loạn trước mắt dung hợp thành một. Ôn ôn thân hình, nhận lấy đan dược trực tiếp ném vào miệng, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ dược hiệu, tại đan điền nhất thời dấy lên cảm giác âm áp dễ chịu, nàng không cử động, hưởng thụ giờ khắc thoải mái như được ngâm mình trong ôn tuyền này. Sau đó không lâu, viên đan dược kia liền bị nàng hoàn toàn hấp thu. Vừa định đứng dậy hoạt động một chút thân thể khỏe mạnh, lại đột nhiên phát hiện Hồn Độn Quyết thể nhưng hoàn toàn không chịu khống chế loạn chuyển, nàng ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Tu Luyện Hồn Độn Quyết Tầng Hai.

Một nàng còn cảm khái Bách Lý Không Thành là tên nhất đẳng biến thái, như vậy nàng là cái gì?

Hệ thống biến thái thật lâu vẫn như cũ dùng cách thức hóa âm thanh báo sự thực với nàng: Tu luyện được Hồn Độn Quyết tầng hai.

Chuyện vui ngoài ý muốn này khiến Phong Luyến Văn đại ra, trong đầu điều thứ nhất nghĩ đến không phải cảm giác mừng rỡ như điên sau khi đột phá được Hồn Độn Quyết, mà là lúc mới bắt đầu tu luyện Hồn Độn Quyết trên cuốn sách đã viết: Bản công pháp từ thấp đến cao chia làm năm tầng: Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Phân Thần. Mỗi tầng là một chương. Chương thứ nhất “Luyện Khí Kỳ” sau khi nàng chân chính trở thành Trúc Cơ tu sĩ đã viên mãn rồi khỏi vũ đài của nàng. Tiếp theo tu luyện chính là chương thứ hai – Trúc Cơ.

Ngay sau đó chân khí do Hồn Độn Quyết mang đến lóe ra ánh sáng trong suốt màu bạch kim rót vào thân thể của nàng, nhất thời toàn thân nàng được bao phủ bởi một tầng phát quang chói lọi, nàng lần nữa nhắm mắt lại, mái tóc màu cam rủ xuống, gió tự động nổi lên, thân thể như Hấp Huyết Yêu tham lam đói khát điên cuồng mà hấp thu linh khí, điểm kinh nghiệm nhanh chóng dâng lên, tu vi mạnh mẽ tăng tới Trúc Cơ tầng hai cao nhất, sắp chạm vào vách tường chương ngại của Trúc Cơ tầng ba mới đột ngột dừng lại.

Hết thấy đỉnh chỉ, Phong Luyến Văn cảm thấy tinh thần sung mãn, thần thanh khí sảng, trong thân thể trào ra chân khí giống như vầng nhật cũng dùng không hết. Nàng hoàn toàn phản xạ có điều kiện phát ổng tay áo, phần y tơ lụa mềm mại như không chịu trọng lực khinh vũ tung bay, phiêu dật thoát trần khiến nàng giống hệt một vị tiên nữ rơi vào phạm tục, càng không cần nói khi nàng mở ra đôi mắt mỹ lệ như chìm trong mộng yên tĩnh mà thấu triệt. Chung quanh thanh âm hàn băng đông lại cùng thoáng hòa tan như bị phóng đại vô hạn, rõ ràng phảng phất như sinh ra ngay tại trong tai. Từng sợi ánh sáng mỏng manh phản chiếu giống như được nhìn qua bằng kính hiển vi. Nàng tin tưởng bằng trạng thái tại thính mắt tinh này, có thể dễ dàng thắng được dụng cụ khoa học tinh chuẩn thời hiện đại.

Vui sướng, kim lòng không đầu lộ vẻ mỉm cười, Cà Rốt tâm địa đơn thuần vừa thấy lại thoáng ngỡ ngàng. 《Hỗn Độn Quyết》 khúc dạo đầu câu đầu tiên đó là “Hỗn độn giả, vạn vật chi nguyên” (*), Phong Luyến Văn thân là người tu luyện Hỗn Độn Quyết, tự thân linh khí đến từ thế giới bốn nguyên viên cổ mà tinh thuần, tự nhiên có được lực hấp dẫn vạn vật, nói chính xác hơn chính là sức “Mê người” trong truyền thuyết.

(*) Hỗn Độn giả, vạn vật chi nguyên, ý nghĩa là, người luyện Hỗn Độn Quyết, mọi thứ đều thuộc về thế giới nguyên sơ ban đầu.

Phong Luyến Văn mới không quan những thứ này, sau khi thắng cấp lập tức hoan hô vui mừng, giống con thỏ nhỏ ôm sủng vật Cà Rốt đang ngỡ ngàng ngờ ngác đứng tại chỗ nhảy nhót, cao hứng kêu lên: “Thăng cấp thăng cấp! Ta Tiểu Văn tuyệt nhất!” Chỉ trong hai ngày từ Luyện Khí Kỳ tầng mười biến thành Trúc Cơ tầng hai, tuy rằng không có lập tức phá tan Trúc Cơ tầng ba có chút tiếc nuối, nhưng loại tốc độ tu luyện khủng bố này so với cái gọi là thiên tài biến dị linh căn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần a! Nghĩ như vậy, nàng hai ngón tay vờn thành hình cây kéo cực kỳ ngây thơ lại cực kỳ đáng yêu, lộ ra răng nanh trắng như tuyết cười gian một tiếng: “K.O! Toàn thắng!”

Trúc Cơ tầng hai cao nhất, cùng quan tài mặt nửa năm trước đánh một trận, chắc chắn lấy được thắng lợi, đánh vỡ cấm chế trong băng động này chẳng phải là vừa dễ dàng lại khoái trá hay sao! Nghĩ như vậy, Phong Luyến Văn đắc ý hừ nhẹ, hưng trí bừng bừng niệm khởi tâm pháp, hai tay hướng về phía trước ngưng tụ một cỗ chân khí hoàng kim sắc, đánh thẳng vào trên đỉnh cấm chế. Chân khí ngưng kết tốc độ rõ ràng so với trước khi dùng Nguyên Tố Tiên Đan nhanh hơn rất nhiều, uy lực cũng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, tuy rằng là chuyện đương nhiên, nhưng đối với Phong Luyến Văn luôn khát vọng sức mạnh cũng chỉ có thể khiến nàng vui mừng trong thời gian ngắn!

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, chân khí cùng chú văn cấm chế màu băng lam chạm vào nhau, lóe lên ánh sáng so với liệt hỏa thiêu đốt còn chói mắt hơn. Phong Luyến Văn tâm tình kích động nhìn, đáng tiếc chờ khi chân khí năng lượng tiêu hao hầu như hết sạch, cấm chế cũng không giống như tưởng tượng hoa hoa lệ lệ bề nát, chỉ trong thoáng chốc có chút rung động, một chút dấu hiệu vỡ ra cũng không có. Phong Luyến Văn tròn mắt há hốc mồm, điều này sao có thể? Nàng rõ ràng cảm giác được năng lượng của mình đúng là Trúc Cơ tầng hai, thậm chí chạm đến điểm cao nhất, so với tu sĩ bình thường còn mạnh hơn một ít. Cho dù cùng Trúc Cơ tầng ba so đấu tuy rằng không chắc chắn thắng, chí ít cũng có thể đánh ngang tay hoặc vạn khí tốt chiếm được điểm thượng phong a.

Phong Luyến Văn đột nhiên nghĩ đến một khả năng khiến nàng không biết nên nói gì. Nhưng trừ nó ra thì không còn cách lý giải nào khác tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Quan Tài Mặt Đột Phá Trúc Cơ Tầng Ba? !

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ quan tài mặt trong nửa năm qua đã đột phá Trúc Cơ tầng ba?”

Nàng cùng tiểu sủng vật Cà Rốt đều sợ ngỡ ngàng! Bị loại khả năng khủng bố này đánh cho thất điên bát đảo, ở trong gió lốc lơ lửng không ngừng. Tại Khí Linh Phong trong thời gian dài như vậy nàng tại sao cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua mười tám tuổi đạt Trúc Cơ tầng ba loại tin tức giật gân này?! Được rồi, nàng mười tám tuổi đã đột phá Trúc Cơ tầng hai cũng vốn là chuyện không thể tin được, nhưng đó là vì nàng hoàn toàn không bị chú ý tới. Hàn Ảnh Trọng nói thế nào cũng coi như là nhân sĩ nổi danh nhất Huyền Tịch Tông đi, một khi có tinh tiến còn không bị truyền đi khắp nơi sao?

“A a a thực không công bằng a, dựa vào cái gì ta thắng cấp các ngươi cũng thăng cấp!” Phong Luyến Văn nỏ tung ing~~~~, trên thế giới chuyện tình có thể khiến người khác học máu là gì? Chính là thật vất vả mới thăng cấp biến cường có cơ hội “Bảo thủ”, kết quả người ta cũng thăng cấp, vẫn như cũ cấp bậc cao hơn nàng! Cà Rốt vỗ vỗ bả vai nàng nói câu “Chủ nhân bình tĩnh”, trong lòng lại thầm nghĩ: Quả thật không công bằng, cán cân rõ ràng nghiêng về hướng chủ nhân, Hàn sư huynh người ta từ mười năm trước đã bắt đầu tu luyện, chủ nhân chỉ mới tu luyện nửa năm, chủ nhân thăng cấp quá nhanh. ...

Phong Luyến Văn đang vô hạn phát điên hận không thể tìm một khối đầu hủ đập đầu chết, bỗng nhiên nhiệt độ băng động lại hạ thấp, bỗng tuyết nhỏ nhần tinh xao phấp phới bay xuống, một bóng người không nhìn rõ là ai chợt xuất hiện.

Phong Luyến Văn cùng Cà Rốt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng động khẩu không tính là quá cao kia, Hàn Ảnh Trọng mặt lạnh như băng, hai tay khoanh trước ngực từ trên cao nhìn nàng, đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo tựa hồ mang theo ý tứ xa cách. Phong Luyến Văn giật mình, trong lòng giống như có loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời. Bất quá thấy tên tội ác tày trời khiến nàng “Ngày đêm mong nhớ” hận không thể xé làm tám khối quan tài mặt rớt cuộc hiện thân, lửa giận trong lòng nàng bốc lên, một tay chống nạnh, chỉ vào hần tức giận hô lớn: “Thả ta ra ngoài!”

Mà Hàn Ảnh Trọng giống như không có nghe thấy, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhần thành bánh bao của nàng, cũng không nói gì. Lúc này

Phong Luyến Văn mới sững sốt phát hiện, ánh mắt hần nhìn nàng thể nhưng cùng ánh mắt Bách Lý Không Thành nhìn nàng cách đây không lâu giống nhau như đúc, đều giống như đang đánh giá động thực vật quý hiếm cấp Quốc Bảo. Nàng run rẩy khóe miệng, uy uy, hần sẽ không cũng muốn đánh nàng một trận đi, nàng trên ai chọc ai? Các người một đám khốn kiếp của Kiếm Linh Phong tất cả đều y vào cấp bậc cao khi dễ người khác!

Có thể khiến Hàn Ảnh Trọng luôn không để ý chuyện bên ngoài, một lòng bế quan khóa khổ tu luyện trong thời gian ngắn kinh ngạc nhiều như vậy, cũng chỉ có một mình sinh vật kỳ lạ không theo lẽ thường như Phong Luyến Văn. “Nàng thể nhưng Trúc Cơ tầng hai, lại còn là Luyện Đan Sư!” Hàn Ảnh Trọng mặt không đổi sắc, yên lặng không nói gì.

Tất cả mọi người đều nói hần là thiên tài trăm năm khó gặp, hần hiện tại thật muốn để sư phụ cùng Tông Chủ nhìn xem, rốt cuộc thể nào mới gọi là thiên tài chân chính.

Nếu Phong Luyến Văn lúc này có tâm tình háo hức đánh giá hần vài lần thì sẽ phát hiện, quan tài mặt bình thường trầm mặc kiêu ngạo lại lạnh khốc, lúc này tuy rằng vẫn duy trì biểu tình nghiêm túc, hai tay khoanh trước ngực, nhưng ngón tay lại khẽ siết chặt cánh tay, thực ngại thối xác nhận hần có phải hay không đang nằm mơ.

Hần thập phần hoài nghi, nửa năm trước có phải hay không hần vận khí không tốt đem mồ người thừa kế được một tông môn ẩn cư nào đó cực độ coi trọng mà “đánh cướp” về Huyền Tích Tông, dù sao tốc độ tu luyện khủng bố như vậy ngay cả Tông Chủ cùng các vị chân nhân nếu nhìn thấy có thể đồng loạt rút mất khỏi tông. Nhưng mà nghĩ lại, nửa năm trước nàng chỉ là phạm nhân, hơn nữa còn là cực phẩm phế vật thất linh căn, tính cách cũng không giống như những đại tiểu thư tri thư đạt lễ dịu dàng hiền thực, hần không phải là hậu nhân được danh gia đại tộc coi trọng. Cho nên chắc sẽ không khiến Tông môn chọc phải phiền toái gì... Hần vuốt cằm, nhìn chằm chằm Phong Luyến Văn, tự thân suy tưởng sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Quan Tài Mặt Hồn Đản!!!

Loại thái độ nhìn chằm chằm người khác không nói lời nào cũng xấp xỉ giống như không thèm nhìn ai khiến Phong Luyến Văn trên đầu tuôn ra N đẩu chàm than, gần như sắp bùng nổ. Phong Luyến Văn thể, chờ nàng sau khi thoát khỏi đây sẽ lập tức trở về phòng nhỏ của mình bế quan tu luyện một ngày một đêm, nói thể nào cũng phải trong thời gian ngắn nhất đột phá Trúc Cơ tầng ba, sau đó đem hần đánh cho hoa rơi nước chảy, phải quý xuống xin tha!

“Nếu không thả ta ra ngoài người tin hay không ta nhất định không khách khí đối với người!” Các loại giương nanh múa vuốt uy hiếp.

Đối hần không khách khí? Chẳng lẽ nàng trước kia từng đối hần thực khách khí sao? Nói chuyện với hần có lần nào không tức giận, còn chưa vượt quá ba câu thì đã bắt đầu “Phốc phốc” le lưỡi làm mặt quỷ. Hần thực khiến người ta chán ghét như vậy sao? Lực chú ý của Hàn Ảnh Trọng rốt cuộc bị kéo trở về, thập phần bình tĩnh lại nhất châm kiến huyết nói: “Vậy cũng chờ người thoát được mới nói.”

Phong Luyến Văn đầu đầy hắc tuyến, khó được bị hần làm cho ghen ghen chết. Cẩm chế đặt trên động khẩu bằng tu vi hiện tại của nàng quả thật không phá được, cầu hần thì rất mất mặt, đánh chết cũng không làm. Kết quả nàng quyết định đổi một phương thức khác, dùng hết khả năng kiểm chế lửa giận trong lòng, tâm bình khí hòa xả ra một nụ cười thân thiện, nói: “Ta tới nơi này thật sự chỉ vì muốn hái thảo dược, vấn đề của người ta cũng trả lời rồi, có thể thả ta ra đi!” Nửa câu sau vừa thốt khỏi miệng, nàng chợt thấy mắt tự nhiên nhú nhú chân mày thanh mảnh, những lời này như thể nào nghe quen tai như vậy?

“Thảo dược đâu?”

“Ách, cái gì?” Nàng ngạc nhiên nháy mắt một cái, đột nhiên có loại dự cảm bất hảo.

Hàn Ảnh Trọng liếc mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo chút khổ sở khó có thể phát hiện: “Người nói là tới Kiếm Linh Phong hái thảo dược, như vậy, thảo dược đâu?”

Phong Luyến Văn: “...”

Thảo dược... Tất nhiên là bị nàng luyện thành đan dược! Về phần đan dược kia... Tất nhiên là bị nàng ăn, sau đó bị tiêu hóa sạch sẽ, hiện tại cho dù có mổ bụng nàng cũng không tìm được.

Miệng nàng kéo xuống, buồn bực yên lặng học máu, vô lực đỡ trán.

Quan tài mặt chết tiệt! Người không thể hỏi sớm hơn một ngày được sao. Khi đó bất kể muốn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Lôi Băng hệ linh dược, cần cái gì có cái đó, về phần hiện tại... Nàng mở túi trữ vật, nhìn trong túi trống không ngay cả nửa cọng cỏ cũng không thấy, khóc không ra nước mắt. Ngẩng đầu lên nhìn Hàn Ảnh Trọng ra vẻ sớm đã dự đoán được kết quả này cho nên căn bản không thèm để ý, nàng siết mạnh quai hàm, con tức lại nổi lên.

Cố ý, hần tuyệt đối là cố ý!

Chán ghét chán ghét chán ghét, nhìn bộ dáng khiến người khác tức chết không đền mạng của hắn chỉ tỏ chuốc thêm nhục mình, mới không cần ngửa đầu nhìn hắn, cổ còn rất đau đây. Hừ lạnh một tiếng, tức giận quay đầu đi đưa lưng về phía hắn, tùy ý khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt lại, niệm khởi tâm pháp.

Cô nài nài ta liền ở trong này bế quan, ngươi cung cấp cho ta một nơi tu luyện ‘Tốt’ như vậy, không tạ!

Lần này người không nói gì đương nhiên là Hàn Ảnh Trọng. Hắn từ đầu tới cuối cũng chưa nói quá ba câu, nàng như thế nào dễ dàng bị chọc giận như vậy?

Băng chung quanh giống như một tấm gương thật lớn chưa tạo hình, cho dù Phong Luyến Văn đưa lưng về phía Hàn Ảnh Trọng, thần thái của nàng tất cả đều dừng ở trong mắt hắn. Ninh mi, hai mắt nhắm nghiền, cúi đầu, tuy rằng nhìn qua là đang tu luyện, bất quá tuyệt đối không phải đang bế quan, mười phần chắc đến tám chín phần là đang sinh hỏa dỗi. Cho nên hắn cũng không sợ quấy rầy nàng khiến nàng tẩu hỏa nhập ma.

Sắc trời đã vào khuya, người đến Kiếm Linh Phong từ rất sớm cũng đã trở về. Vốn định sáng sớm liền giải khai cấm chế đưa nàng hồi Khí Linh Phong, thấy nàng bắt đầu luyện đan nên mới chờ tới bây giờ. Cũng nên cho nàng trở về. Hắn hai ngón tay khép lại đặt ở trước ngực, thấp giọng niệm khởi chú văn phức tạp, cấm chế màu băng lam dần dần nhạt đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Hắn chân trước đạp tuyết nhảy xuống, giống như ngày đó nhảy vào Tù Long Đàm.

Nghe được thanh âm hắn vững vàng tiếp đất, mang theo vài bông tuyết trắng tinh đậu trên tóc dài cùng ống tay áo hồng sắc của nàng. Phong Luyến Văn có chút nghiêng đầu, không mở mắt cũng không nói gì. Nhưng thật ra Cà Rốt ghé vào đỉnh đầu Phong Luyến Văn, lười biếng liếc Hàn Ảnh Trọng một cái, thần sắc có chút cổ quái. Tiếng bước chân dần dần tiếp cận, Phong Luyến Văn âm thầm nhếch môi, bởi vì nguyên nhân góc độ, một chút tươi cười mang theo âm mưu nguy hiểm cũng không có bị Hàn Ảnh Trọng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Đưa Về!

Hắn đứng ở phía sau nàng, thần nhiên nói: “Ta đưa ngươi trở về.”

Tiếng nói vừa dứt, hắn đột nhiên cảnh giác nhíu mi, ánh mắt bản năng sắc bén lóe lên, đơn giản là hắn cảm giác được một cỗ chân khí cường đại trong cơ thể nàng dâng lên mang theo ý đồ không tốt, nhưng lại bất ngờ không kịp đề phòng bị nàng dùng tốc độ cực nhanh siết cổ, nhấn ngã xuống đất, sau lưng hung hăng va chạm hàn băng cứng rắn, tuy rằng không phải rất đau, nhưng hắn vẫn phản xạ có điều kiện khẽ cắn môi, nhíu mày.

Ngắm lại thời gian hắn xuất hiện, Phong Luyến Văn biết tu vi chính mình Trúc Cơ tầng hai đã bị hắn phát giác, đơn giản cũng không cần che dấu, lựa thời cơ đem sức lực mạnh nhất cùng tốc độ nhanh nhất áp đảo tên so với nàng cao hơn một bậc. Nửa quỳ ở trên mặt băng, hai tay khấp trệ cổ hắn, dào dạt đắc ý nhìn xuống, nguy hiểm nói: “Tin hay không ta chỉ cần động một ngón tay liền có thể đem ngươi Trúc Cơ tầng ba bóp chết?”

Mái tóc màu cam dài ngang thắt lưng bởi vì tán giai mà xóa ra, không gió tự động, vài sợi tóc như lụa mỏng lướt qua hai gò má hắn, ngứa. Hàn Ảnh Trọng nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi con ngươi màu đỏ rượu lưu chuyển ánh sáng tàn khốc mà chỉ có một chiến sĩ thân kinh bách chiến giết người như ma mới có, cũng không phải ánh mắt mà một tiểu cô nương mười lăm tuổi thiên chân vô tà như nàng nên có. Hắn cư nhiên sinh ra vài phần đau lòng, đôi mi nhanh chóng giãn ra, bình tĩnh nhìn chăm chú khuôn mặt còn chưa rút đi vẻ ngây thơ của nàng, vân đạm phong khinh phun ra hai chữ: “Không tin.”

“...”

Phong Luyến Văn tròn trĩnh hai mắt, đầu đầy hắc tuyến, vạn bất đắc dĩ, nàng tin tưởng vững chắc quan tài mặt chết tiệt này tuyệt đối có tiềm lực bức điên người ta. Nhớ năm đó Nhan đại thần một ánh mắt có thể quyết định sinh tử kẻ khác, thay đổi chớp nhoáng liền biến thành manh mối tử, toàn thân sát khí cũng mặc danh kỳ diệu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi! Rõ ràng là cùng một người, tại sao lực uy hiếp lại chênh lệch lớn như vậy...

Trong cơn giận dữ, trên tay khí lực chợt mạnh thêm, thẳng đến khi trên cổ trắng nõn của hắn xuất hiện dấu tay đỏ ửng, nàng lộ ra một nụ cười hung ác quỷ dị: “Thật sự không tin?”

Hắn chỉ yên lặng nhìn chăm chăm nàng, cũng không nói gì, nhưng Phong Luyến Văn lại rõ ràng nghe được hắn kiên định nói ra hai chữ “Không tin”.

“Giống Túc Không Ly nói một câu ‘Ta tin’ thì ngươi sẽ chết sẽ chết sẽ chết a...” Phong Luyến Văn buồn bực nghiêng rằng, nàng nhìn qua giống một đại thiện nhân không dám giết người như vậy sao? Dưới tình huống sống còn thế này mà vẫn còn giữ vẻ mặt bình tĩnh chọc giận nàng, không sợ trước khi nàng bóp chết hắn sẽ đem hắn phế đi a! Thật không biết người này làm sao tin tưởng chắc chắn như vậy. Được rồi, nàng ở thế kỷ hai mươi mốt xã hội pháp chế tiếp nhận mười lăm năm giáo dục, “Giết người thì đền mạng” loại quan điểm này đã muốn thâm căn cố đế, cho dù cho nàng lá gan nàng cũng sẽ không làm ra loại chuyện giết người tìm chết này. Nhưng hiện tại nàng đang ở trong Tu chân thế giới, cho dù giết người cũng sẽ không có ai quản được nàng đi.

Nhưng nàng không muốn thừa nhận lại không thể không thừa nhận, tuy rằng xem quan tài mặt không vừa mắt, nhưng nàng quả thật sẽ không đem hán bóp chết...

Phong Luyến Văn bị thái độ “Ăn định người” này của hán khiến cho tức giận đến thiếu chút nữa linh hồn xuất khiếu, nhưng nàng lại không có khả năng đối với hán làm ra chuyện táng tận lương tâm gì, cứ như vậy buông tha hán sau đó dẹp đường hồi phủ kia cũng quá tiện nghi cho hán. Tay nàng siết cổ hán hơi run lên, lại “Luyến tiếc” buông ra, thập phần buồn bực nhìn Hàn Ảnh Trọng nằm ngửa trên mặt băng, biểu tình không sao cả. Cho dù buộc tóc đuôi ngựa, mái tóc dài màu lam của hán ở trên mặt băng trắng nõn tán ra, thế nhưng có loại mỹ cảm nói không nên lời. Có điểm... dẫn nhân phạm tội. Phong Luyến Văn đột nhiên háo muốn vẽ mấy đao lên mặt hán, bất quá nghĩ đến Nhan Mạc Qua tuần mỹ vô trù, trong lòng rốt cuộc hơi cân bằng lại.

Hít sâu một chút điều chỉnh tâm tình, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đem ba chữ trước khi người ngất xỉu lặp lại lần nữa cho ta, ta liền lập tức buông ra.” Nếu không nàng hội nhện không được đối với khuôn mặt như hoa như ngọc của hán làm ra chuyện tình cực kỳ bí ẩn gì đó.

Kia ba chữ đương nhiên chính là —— thực xin lỗi.

Hàn Ảnh Trọng vốn đang nghi hoặc chính mình nói “Không tin” liên quan gì đến Túc sư đệ, bỗng nghe được những lời này của nàng phá lệ giật giật khóe miệng, trong lòng cực kỳ rối rắm. Tối hôm đó hán còn tưởng mình chắc chắn sẽ mất mạng, cho nên mới cùng nàng nói câu thực xin lỗi, không nghĩ tới thế nhưng sẽ bị nàng đem ra trêu chọc, thật sự là một tiểu nữ tử lấy oán trả ơn... Hán mất tự nhiên nói: “Người nghe lầm.” Nhưng động tác khẽ quay đầu đi rất nhỏ của hán không có giấu diếm được Phong Luyến Văn

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 19: Đưa Về 2

“Thẹn thùng cái gì, từng ở trước mặt mọi người quang minh chính đại nói ba chữ này, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, người vậy mà cũng không nói ra được.” Phong Luyến Văn buồn cười mà khinh bỉ mị mị hồng mâu giảo hoạt, hoàn toàn không chú ý tới trong lời này có ý nghĩ gì, tuy rằng có thể khiến hán lộ ra loại thần sắc xấu hổ này đúng thật là không dễ, nhưng nàng không phải loại người khoan hồng độ lượng, thấy chuyện biến tốt liền bỏ qua. Bằng không Túc Không Ly cũng sẽ không bị nàng chính thể thâm như vậy.

Hàn Ảnh Trọng khóe miệng càng ngày càng có dấu hiệu run rẩy, hán như thế nào cảm thấy giọng nói của nha đầu kia có chút đáng sợ?

Tuy rằng hán trong lòng luôn áy náy đối với nàng, lần nữa dung túng, nhưng không có nghĩa là hán có thể dễ dàng tha thứ nàng một lần lại một lần trêu đùa.

“Buông tay!” Hán lớn tiếng nói.

Phong Luyến Văn bị vẻ mặt nghiêm túc cùng ngữ khí lạnh như băng của hán dọa cho cả kinh sửng sốt, lửa giận thật vất vả mới giảm đi lại lần nữa bị khơi mào, lực đạo trên tay tăng thêm, ngay cả các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, móng tay tu bổ chỉnh tề hận không thể đâm sâu vào da thịt hán. Nàng thẹn quá hóa giận nói: “Người đang ra lệnh cho ta sao?” Hiện tại người ở thế hạ phong rõ ràng là hán, vì sao hán vẫn như vậy cao cao tại thượng? Nghĩ rằng Đại thần tính tình đều rất tốt phải không? Nghĩ rằng nàng là tiểu sư muội có thể bị người khác kêu đến đuổi đi sao? Nàng ngay cả sự phụ hán đều dám chống đối, hán nghĩ hán là ai vậy, dựa vào cái gì mệnh lệnh nàng buông tay?

Bởi vì từng tu luyện Quy Tắc Thuật, cho nên Hàn Ảnh Trọng cũng không cảm thấy hít thở không thông, chỉ cảm thấy trên cổ bỗng rất đau đớn. Ngay tại thời điểm hán nghĩ đến cổ hán sắp bị nàng bẻ gãy, bàn tay siết cổ đột nhiên buông lỏng, cảm giác tóc dài phát qua da hán cũng đột nhiên biến mất. Phong Luyến Văn bị hán chọc giận đến cực độ lại không thể làm gì khác, xoa xoa hai đầu gối bởi vì quỳ mà có chút run lên, phui phui bụi bặm trên y phục đứng thẳng dậy lui về phía sau mấy bước, giống như giải thích nói: “Nếu không phải cái tư thế kia quá mệt mỏi, ta mới không dễ dàng buông tha người đâu!”

Hàn Ảnh Trọng đứng dậy, quyết định xem nhẹ những lời nói vô tâm cố tình che dấu sự thật của nàng. Ở trong lòng thầm nói nàng rõ ràng không làm gì được hán, chết cũng sẽ diện xà ra một cái lý do gượng ép như vậy, bất quá hán cũng thực thức thời không có nói ra. Sờ sờ trên cổ đã biến thành màu đỏ tím, trầm mặc trong chốc lát, mở miệng nói: “Người... Trở về đi.”

Phong Luyến Văn đang nghĩ nên nói như thế nào để đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này, nghe vậy nhũn mảy, thực tiêu sái thực nữ vương lắc đầu, tức giận nói: “Thỉnh thần dễ tiễn thần khó, dựa vào cái gì người bảo ta đi ta phải đi?”

Hàn Ảnh Trọng yên lặng không nói gì, trong đầu đột nhiên toát ra một câu từng thấy trong kinh thư – Chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó đường nhất...

Nhìn dáng vẻ hán buồn bực không nói gì, Phong Luyến Văn thực hả dạ trong lòng niệm mấy lần chân lý không biết là của vị ngưu nhân nào tổng kết ra: đắc tội tiểu nhân, táng gia bại sản, lang thang tứ xứ; đắc tội đại thần, hải cẩu không còn, vạn kiếp bất phục. Bất quá vài giây sau nàng liền hối hận, thật lâu trước kia nàng đã nghĩ rồi đi nơi này trở lại Khí Linh Phong, hiện tại lại nói như vậy, trong chốc lát phải làm thế nào tìm bậc thang hạ đâu? Tất cả rồi

rầm, không chú ý người nào đó bộ pháp nhẹ nhàng như quỷ mỵ, thông thả tiếp cận.

Ba lần bốn lượt tiếp xúc cùng nàng, Hàn Ảnh Trọng hiểu rõ muốn giảng đạo lý với nàng căn bản là vô ích, nếu muốn trị nàng chỉ có một biện pháp, chính là “Y vào cấp bậc cao khi dễ người khác”. Thừa dịp lực chú ý của nàng không ở chỗ này, niệm khởi tâm pháp, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại lưng thượng một tầng ánh sáng lam nhạt, điểm phía sau lưng nàng. Cà Rốt ghé vào trên đỉnh đầu Phong Luyến Văn nghe được tiếng gió rất nhỏ, vội vàng quay lại, thấy thân ảnh Hàn Ảnh Trọng hừ hừ thực thực công kích, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở: “Chủ nhân cẩn thận!”

Cùng lúc đó, một luồng chân khí thuộc Trúc Cơ tầng ba dao động mang đến kinh phong từ phía sau nàng đánh úp lại, Phong Luyến Văn cả kinh, không kịp chống cự đã bị điểm huyết, nhất thời toàn thân cứng ngắc như bị quét lên một tầng sáp nến, dĩ nhiên là Định Thân Thuật! Bất quá Phong Luyến Văn cái thứ nhất nghĩ đến cũng không phải là loại từ ngữ đứng đắn như “Định Thân Thuật”, mà là trong truyền thuyết “Quỳ Hoa điểm huyết thủ” của Đạo Thánh Bạch Triển Đường (*).

(*) Bạch Triển Đường là một nhân vật trong phim Võ Lâm Ngoại Truyện nổi danh với tuyệt kỹ “Quỳ Hoa Điểm Huyết Thủ”.

“Người người người người người muốn làm gì?!” Phong Luyến Văn kinh hoàng thất sắc. Uy uy, hắn không phải muốn trả thù đi...

Xem ánh mắt kinh hãi của nàng, Hàn Ảnh Trọng biết rõ nàng đang suy nghĩ cái gì. Tiểu nha đầu này bị định thân còn không an phận, hắn là loại người hay mang thù sao? Được rồi, hắn thừa nhận nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng trong lòng thực sự rất thông khoái. Ngầm lại tốc độ tu luyện khủng bố làm cho người ta đuổi theo không kịp kia, hắn trong lòng không khỏi cảm khái, không biết còn có bao nhiêu lần hắn có thể y vào cấp bậc cao “khi dễ” nàng. Đi đến trước mặt nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ chột lóe lên run sợ của nàng, cúi đầu, nắm lấy thắt lưng nàng, đứng thẳng dậy đem nàng khiêng lên trên vai, nghiêm trang lặp lại một lần: “Ta đưa ngươi trở về.”

Nháy mắt ba vạch hắc tuyến đen xì chảy dọc xuống trán Phong Luyến Văn, Cà Rốt tuy rằng không có động tác gì, nhưng ở trong lòng nó đã muốn đối Hàn Ảnh Trọng giờ ngón tay cái khen ngợi: vẫn là Hàn sư huynh có quyết đoán a, biết nhả nhận đối chủ nhân vô dụng liền trực tiếp khiêng đi... Phong Luyến Văn ngay cả thời gian sắc mặt biến thành màu đen cũng không có, càng không dư dả nghĩ tới việc giãy dụa, thừa dịp miệng mình còn không có bị hấn phong bế, hô to hét lớn: “Quan tài mặt chết tiệt! Ngươi sao có thể dùng loại tư thế khiêng gao này đối đãi với một tiểu cô nương nhu nhược đáng thương không nơi nương tựa như ta?! Thật là quá đáng!”

Tiểu cô nương nhu nhược đáng thương không nơi nương tựa? Hàn Ảnh Trọng loáng thoáng rung rung một chút, may mắn Phong Luyến Văn lúc này giận tới cực điểm mới không phát hiện điểm khả nghi này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Tiểu Văn Đáng Thương.

...

Từ trên bầu trời cách Khí Linh Phong không xa, một đạo bóng kiếm xẹt qua, thuận tiện mang theo mỡ nữ đang không ngừng phát ra một tiếng lại một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm: “Chậm rãi chậm rãi chậm một chút ——!”

Gió rít gào xẹt qua hai bên má, đâm vào mặt đau rát, Phong Luyến Văn khóe mắt ảm ảm hiện lên lệ quang trong suốt. Cũng thực khó cho nàng dưới tình huống bị khiêng bay đi còn có thể vượt qua sức hút của trái đất không cho nước mắt chảy ra.

Là một Đại Thần thường xuyên cười Bích Tinh Thần Hồ bay lượn khắp trời, Phong Luyến Văn dĩ nhiên không sợ độ cao, thậm chí ngồi trên thuyền hải tặc hay lái hỏa tiễn chiến đấu (*), ở không trung xoay tròn 360° nàng ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái, hơn nữa còn có thể thực hưng phấn mà cuồng hô không đủ kích thích. Nhưng hiện tại nàng lại tim đập như đánh trống, hô hấp không thuận, nguyên nhân chính là tư thế phi hành không phải kiểu ngồi đứng đắn, mà là —— bị khiêng! Nhưng bị trúng Định Thân Thuật, không thể giãy dụa phát tiết, trong lòng vừa hoảng sợ vừa bất đắc dĩ, bụng còn đựng phải bả vai cứng rắn của người nào đó, khó chịu đến muốn nôn ra. Một chữ “Thảm” to tướng cũng không đủ hình dung được!

(*) Thuyền hải tặc, hỏa tiễn gì đó chỉ là mấy trò chơi trong công viên thôi. Mấy cái thường hay thấy trong phim ấy.

Cố tình người khiêng nàng mỡ họ Hàn nào đó là một tên cứng mềm không ăn, hoàn toàn không biết thương hoa tiếc ngọc, mặc kệ nàng bị phản muốn chết la to thế nào, hắn cũng không thèm chớp mắt nhìn về phía Khí Linh Phong ngự kiếm bay đi, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, giống như cố ý muốn tra tấn nàng.

“Thả ta xuống, ta tự trở về!” Phong Luyến Văn thiết tình sắp khóc đến nơi, sống chết căn môi không cho nước mắt chảy xuống. Quan tài mặt khi dễ người a ô ô ô, “Hàn sư huynh ta sai rồi thả ta đi!” Đại trưởng phụ cô được dân được, huống chi nàng không phải đại trưởng phụ mà chỉ là một tiểu nữ tử “mềm yếu”. Cái kia gọi là gì, nữ tử báo thù mười năm chưa muộn, chờ cấp bậc của mình tăng lên nàng không đem hấn ném vào lỗ đen vũ trụ thì “Phong Luyến Văn” ba chữ này sẽ viết ngược lại.

Thoáng nhìn bộ dáng nhận sai lại không chút cam tâm tình nguyện nào của nàng, Hàn Ảnh Trọng biểu tình không chút biến hóa, chỉ sau khi nghe thấy thanh âm “Hàn sư huynh” mới hơi hơi nhũn mị. Trong ấn tượng hình như đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn “Hàn sư huynh” khi hai người ở chung một chỗ.

Có điểm... khó chịu.

Nếu đề Phong Luyến Văn biết một tiếng “Sư huynh” này chẳng những không đem đến nửa điểm tác dụng nào, ngược lại khiến người nào đó càng không thoải mái tăng thêm oán niệm, đánh chết nàng cũng không tự hạ thân phận gọi hắn “Sư huynh”. Bị thăm nhất là trên đời này không có bán thuốc hối hận, vì vậy Tiểu Văn đáng thương người tự mình cầu phúc đi.

Lúc Phong Luyến Văn choáng váng sắp hôn mê, Cà Rốt muốn chiếu cố chủ nhân mình không thể không chỉ đường, hơn nữa dưới tình huống không có bản đồ loại thần khí nghịch thiên này, Hàn Ảnh Trọng thế nhưng có thể chuẩn xác tìm được phòng nhỏ nằm gần vách núi đen của Phong Luyến Văn, không thể không nói đó là một kỳ tích. Đáng tiếc lúc này Phong Luyến Văn hoàn toàn không có tâm tình đi hỏi rốt cuộc là hắn vận khí tốt hay sớm đã có âm mưu từ trước, bởi vì nàng đã thực không có cốt khí hai mắt tối sầm đi gặp Chu Công. Tuy rằng không phải nàng tự nguyện đi gặp cái lão nhân kia.

Sự thật chứng minh, trăm ngàn lần không cần rảnh rỗi không có việc gì làm đi trên chóc một tên buồn tao nam (*), đặc biệt là một tên buồn tao nam thực lực cao hơn mình, nếu không hẳn sẽ dùng vẻ mặt bình tĩnh, nhìn tưởng dường như không có việc gì đem người chính vô cùng thâm thâm. Mồ bẻ ngoài là mạnh mẽ từ nội tâm lại là Đại Thần – muội tử đáng thương chính là một cái ví dụ máu chảy đầm đìa chân thực sống động.

(*) Buồn tao là từ để chỉ những người trầm tĩnh ít nói, nhưng bên trong thì hoàn toàn trái ngược, tuy không dễ biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng trong một vài trường hợp lại làm ra chuyện vượt ngoài dự đoán của mọi người. Thường là thích im lặng chơi xỏ người khác.

Bất quá, lúc này cũng chỉ có sủng vật Cà Rốt mới biết được, bộ dáng hiện tại của chủ nhân nhà mình thật sự có điểm ngây thơ. Hai mắt to tròn đáng yêu đang không ngừng xoay tròn xoay tròn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, một giọt nước trong suốt khả nghi đang nằm ở trên khóe miệng nàng. Cà Rốt gãi mặt mình, chủ nhân bộ dạng này rốt cuộc giống cái gì đây? Ngô... Đúng rồi, là mạnh sủng (sủng vật đáng yêu)! Sau vài giây ngơ ngác vì so sánh có phần khùng bô đó, Cà Rốt tự dưng vô định đầu trụ lúi chỉ còn một cây lông mao của mình. Nó sao lại có thể hình dung chủ nhân như vậy đâu!

Ngự kiểm an an ổn ổn tiếp đất, kinh khởi một mảnh cát bụi tràn ngập. Thừa dịp nàng rút cục im lặng, Hàn Ảnh Trọng phát phát tay liền giải trừ Định Thân Thuật, lúc này mới phát hiện nguyên lai người nào đó đã lấy một biểu tình khả ái mê hoặc lòng người hoa hoa lệ lệ hôn mê. Hàn Ảnh Trọng không nói gì, chỉ có một khoảng cách gần mà đã bị dọa thành như vậy sao. Nếu đề Phong Luyến Văn biết hắn trong lòng hư hư thực thực khinh bỉ nàng nhất định lập tức tỉnh lại thét chói tai “Người chóc đầu xuống bay một trăm thước thử xem! Cái loại tư thế khiến huyết dịch nghịch đảo, trời đất quay cuồng này tuyệt đối rất ‘thống khoái’!”

Hắn khom người, nghiêng thân mình đồng dạng như đang xử lý hàng hóa đem nàng thả xuống, Cà Rốt ai oán liếc liếc mắt nhìn mỡ vùi sư huynh ngược đãi “nhu nhược không nơi nương tựa” tiểu sư muội, nhanh chóng biến thành một cái đệm màu hồng mềm mại êm ái tiếp được Phong Luyến Văn.

Hàn Ảnh Trọng lúc này mới nhìn đến căn phòng nhỏ của nàng. Bụi cỏ dài xanh mượt cùng cây cối thấp bé sinh trưởng gần vách núi đen, đầy đá màu xám không lớn không nhỏ hợp thành một cái đường mòn. Vài tảng nhỏ rải rác nằm trong bụi cỏ càng để lộ về tự nhiên, hàng rào tre rời rạc vây chung quanh phòng nhỏ, chứa lại một chút đất trống, gian nhà tranh lợp cỏ không tính là bền chắc khiến người ta hoài nghi có phải hay không chỉ cần một trận gió thổi qua cũng sẽ đổ. Xuyên thấu qua hai phiến cửa sổ thậm chí không dán hồ giấy, có thể thấy được bên trong đơn sơ chỉ bày biện một chiếc giường, phòng trong sạch sẽ.

Ấn tượng đầu tiên: thật không hổ là nơi ở của tạp dịch. Không đợi hắn bắt đầu bội tình thần phần đầu trong gian khổ của Phong Luyến Văn, một tiếng thét kinh hãi từ phía sau vang lên khiến hắn nhũn mị, khuôn mặt bình thường không dễ dàng biểu lộ cảm tình nay cũng thoáng đề nén chán ghét, chỉ vì chủ nhân của thanh âm kia chính là kẻ từng đem Hàn Văn hai người làm hại thực thâm – Giản Tâm Ly.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Giản Tâm Ly Đến Đây.

“Hàn sư huynh!” Thấy Hàn Ảnh Trọng động tác hơi khựng lại, hai đạo chân mày dựng thẳng, Giản Tâm Ly ở trong lòng bồn chồn, vội vàng cúi đầu thờ dài, bày ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu mềm mại. Từ sau khi sự kiện bỏ trốn kết thúc, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ gặp lại, người khác không biết chuyện kia là do ả hãm hại, nhưng thân là đương sự Hàn Ảnh Trọng dĩ nhiên nhất thanh nhị sở (biết được rõ ràng rành mạch).

Giản Tâm Ly không khỏi thầm rủa xui xẻo, hôm nay phát hiện một nhiệm vụ nguy hiểm muốn giao cho nha đầu ty tiện kia, không nghĩ tới thế nhưng lại đụng phải Hàn sư huynh à sợ hãi nhất. Không phải Hàn sư huynh đã lập lời thề cùng nha đầu kia vĩnh viễn không tư tình sao, vì sao bọn họ còn có thể gặp mặt? Nguyên nhân vì Hàn Ảnh Trọng từng dụng tâm ma thuật, Phong Luyến Văn mất đi núi dựa vào, Giản Tâm Ly mới có thể không kiêng nể gì dùng trăm phương nghìn kế làm khó Phong Luyến Văn, từ “Hỗn Độn Quyết” khiến tu sĩ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma nhất đến các loại nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Nếu Hàn sư huynh cùng nha đầu kia dẫu lia ý còn vườn tơ lòng, nha đầu kia lại hướng hắn cáo trạng thì phải làm sao bây giờ? Giản Tâm Ly trong lòng có quỷ, ánh mắt đảo loạn. Khi ả nhìn thấy dấu vết đỏ tím khả nghi trên cổ Hàn Ảnh Trọng cùng mái tóc bù xù của Phong Luyến Văn, đầu óc giống như bị sét đánh. Ông trời... Bọn họ trong lúc đó... Đã xảy ra chuyện gì?

“Hàn sư huynh, cổ của người...” Giản Tâm Ly chỉ vào đầu ngón tay thập phần rõ ràng trên cổ Hàn Ảnh Trọng, trán toát ra mồ hôi lạnh, đứt quãng hỏi.

Hàn Ảnh Trọng mặt không đổi sắc, ngữ khí lạnh lùng: “Không liên quan đến người!”

Giản Tâm Ly bị ngữ khí của hắn dọa sợ tới mức run lên, thấy hắn không có động tác gì mới đưa tay vuốt ngực một cái thoáng thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn Phong Luyến Văn nằm trên mặt đất, biểu tình giống như vừa mới phát hiện nàng che miệng kinh hô: “A! Tiểu Văn sư muội bị làm sao vậy?” Đồng thời dịch bước đi qua, một tay khoát lên trên vai nàng đem nàng nâng dậy, nhìn qua giống như cực kỳ lo lắng. Tuy rằng ả về mặt lo lắng nhìn Phong Luyến Văn, nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn cẩn thận dừng ở trên người Hàn Ảnh Trọng.

Tuy rằng Hàn Ảnh Trọng không thiết trả lời vấn đề của Giản Tâm Ly, càng không muốn cùng cô ta có bất kỳ liên hệ gì, nhưng nghĩ đến Phong Luyến Văn ở Khí Linh Phong còn cần sự “chiếu cố” của cô ta, sợ chuyện nửa năm trước đã hủy thanh danh của nàng nay lại còn bị Giản Tâm Ly ép buộc, Hàn Ảnh Trọng liền nhìn xuống nhún vai trả lời: “Nàng gặp phiền toái...”

Đột nhiên “Oa ——” một tiếng đánh gãy Hàn Ảnh Trọng hảo tâm giải thích.

Trong phút chốc, “Đầu đầy hắc tuyến” “Khóe miệng run rẩy” cùng “Xấu hổ” đủ thứ từ ngữ đã hoàn toàn không thể hình dung biểu tình của Giản Tâm Ly lúc này. Dù loại màu sắc cùng mùi thuốc dính ở trên người ả, cuối cùng hợp thành một phiên tối om. Hàn Ảnh Trọng cũng hơi nghiêng đầu, tuy rằng sắc mặt không có gì biến hóa, nhưng trong đáy mắt chợt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Nguyên nhân không phải do hắn, mà vốn nằm ở người nào đó bất tỉnh nhân sự nằm trên nhuyễn đệm màu hồng do Cà Rốt biến thành rốt cuộc đã tỉnh. Nói là tỉnh cũng không quá chuẩn xác, đại khái là mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê. Nhưng này không phải trọng điểm! Máu chốt là trên vạt váy dài sạch sẽ của Giản Tâm Ly xuất hiện một mảng lớn chất lỏng vàng đỏ xanh ghê tởm, mà Cà Rốt đã biến trở về nguyên trạng vô vô sau lưng chủ nhân nhà mình.

Phong Luyến Văn từ rất sớm rất sớm đã muốn nôn ra, làm đầu tiên ném thử phi thiên ngược chiều, không nói đến việc khiến nàng choáng váng phân không rõ phương hướng, trong dạ dày một trận phiên giằng dụa, càng ngày càng khó chịu. Đang trong lúc hư thực nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một cái cốc gỗ từ lục sắc, nháy mắt loại cảm giác thiên toàn địa chuyển lại như thủy triều đánh úp lại, Phong Luyến Văn đầu óc mơ màng lập tức kéo cái cốc gỗ từ lục sắc kia, tức y phục của Giản Tâm Ly, nôn thốc nôn tháo. Nôn xong rồi còn cảm thấy không thoải mái, lại nôn khan vài cái, che miệng ho vài tiếng: “Khụ khụ, hảo khổ...”

Từ lúc phát hiện ăn linh khí là phương pháp tu chân nhanh chóng và tiện lợi nhất, Phong Luyến Văn một ngày ba bữa cam đoan, tùy thời tùy chỗ thu lại đây mấy đoàn linh khí ném vào miệng ăn a ăn, chống đỡ bụng phình tròn tròn, sau đó bị thân thể hấp thu. Huống chi đồ ăn Giản Tâm Ly cấp nàng quả thực không thể gọi là đồ ăn. Vì vậy trong bụng Phong Luyến Văn đã thật lâu không có chứa bất kỳ loại thức ăn gì, không nôn ra lương thực chỉ vừa tiêu hóa một nửa đã là thập phần nê mặt Giản Tâm Ly. Bất quá làm cho chính nàng cùng Giản Tâm Ly đồng dạng thống khổ là —— nàng nhô ra tất cả đều là dịch chua dạ dày so với thuốc đông y còn khổ hơn a!

“Ồ... Hảo khổ...” Nữ hài tử sợ khổ đó là bẩm sinh, khi bị người lớn buộc uống thuốc đều phải nhò vài giọt nước mắt tranh thủ đồng tình, hiện tại đã trở thành thói quen. Phong Luyến Văn hiển nhiên còn chưa phân rõ hiện tại là cái tình huống gì, xoa khóe mắt, lau nước mắt, thuận tiện nức nở vài tiếng, hơn nữa phía sau có mây hồng hư ảo cùng hoa hồng làm bối cảnh, đáng vẻ ngây thơ kia quả thực có thể hớp hồn toàn bộ nam nữ lão ấu.

Cà Rốt thực hợp thời đưa đến một chén nước, Phong Luyến Văn phản xạ có điều kiện nói cảm ơn, uống một ngụm nước cô lỗ cô lỗ xúc xúc miệng, xong lại “Phốc” một tiếng phun lên mỡ cốc gỗ. Dưới ánh mắt im lặng của mỡ nam mỡ nữ mỡ sùng vật, dùng tay áo tiêu sái lau môi, nháy dựng lên vô vô vậy, hạnh phúc nhếch miệng cười cười.

...

Tựa hồ có một đàn quạ đen như mực bay qua, thuận tiện mang đến một hàng hắc tuyến xếp thẳng tề...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Cọc Gỗ Giản Tâm Ly.

Thanh âm lưu động trong không khí, tiếng gió thổi lá cây sà sạt cùng tiếng chim nhỏ líu ríu kêu to vô cùng êm ái dễ nghe, cũng vô cùng rõ ràng, rõ ràng giống như nhân loại trên thế giới này đều đã tuyệt diệt, chỉ có cảnh vật là vẫn còn tồn tại.

Phong Luyến Văn tròn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt đen như than của Giản Tâm Ly, thấy trên y phục màu xanh nhạt của cô ta dính đầy chất lỏng vàng đỏ ghê tởm chậm rãi loang lỗ, lại liên tưởng đến “cọc gỗ” vừa nôn, nàng tựa hồ hiểu được cái gì đó.

“Giản... Giản sư tỷ?” Nàng thạch hóa tại chỗ, khóe miệng run rẩy giống như đang trúng gió, mồ hôi lạnh xoát xoát chảy xuống, biểu tình cổ quái đến cực

điểm. Thảo nào cái cọc gỗ kia bộ dáng lại giống rau cải trắng như vậy, thảo nào lá cây mọc trên đó lại giống vải dẹt như vậy, thảo nào cái cọc gỗ kia lại nhìn quen mắt đến như vậy, thảo nào nàng vô cớ có ấn tượng sâu sắc với cái cọc gỗ này... Dựa vào, kia căn bản không phải cọc gỗ gì cả mà là kẻ cùng nàng có thâm cừu đại hận hận không thể khiến nàng lập tức chết đi chết đi chết đi Giản Tâm Ly a! Lần này đắc tội với cô ta, chỉ sợ về sau trả thù không chỉ có nhiệm vụ nguy hiểm đơn giản như vậy, ngày đó làm sao mà qua a!

Duy trì mười giây khiếp sợ qua đi, Phong Luyến Văn hứng thú dạt dào thưởng thức bộ dáng ướt sũng vô cùng chật vật của Giản Tâm Ly, thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Về phần vì sao không có lập tức cười to mà phải dùng sức che miệng vất vả nhịn cười, đó là bởi vì nàng còn muốn ở Khí Linh Phong này sống thêm một đoạn thời gian, không thể khiến quan hệ giữa hai người quá căng thẳng. Đương nhiên mấu chốt nhất là vì sợ bộ dáng kích động ôm bụng cười lăn lộn của nàng thực sự rất mất hình tượng. Tiểu Văn đáng thương a, không biết rằng hình tượng của người ở trước mặt mồ họ Hàn nào đó đã hủy thành căn bản. Nàng ở trong lòng thầm thoải mái, ha ha ha ha đáng đời a đáng đời a, ai bảo người trong lúc chỉ mình treo chuông lại tự đưa đến cửa để cho ta nôn trúng. Đem người biến thành như vậy cho dù bị người chinh chết cũng đáng! A phi, một tu sĩ Luyện Khí Kỳ nhỏ nhỏ như người làm sao có thể giết chết được tu sĩ Trúc Cơ tăng hai như ta?

Bất quá vì sao nàng không có phản ứng gì a? Chẳng lẽ là giận đến nổi ngốc luôn rồi? Ha ha ha ha như vậy rất tốt.

Giản Tâm Ly chỉnh khuôn mặt mây đen đầy đặc, trong lòng quả thực so với ăn ruồi bọ còn khó chịu hơn, cố gắng xả ra nụ cười thân thiết nói: “Tiểu Văn sư muội nôn xong có thoải mái hơn không? Vừa rồi nhìn người sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, sư tỷ thực lo lắng đây.” Thầm nghĩ: nếu không phải Hàn sư huynh ở đây, ta cho dù liều mạng bị sư phụ mắng chết cũng phải đem người bóp chết! Chết tiệt, bộ dáng chật vật này lại để Hàn sư huynh thấy được!

Phong Luyến Văn lúc này đang đưa lưng về phía Hàn Ảnh Trọng, Hàn Ảnh Trọng lại không phát ra một chút thanh âm nào, bộ dáng tựa hồ như đang xem kịch, cho nên nàng căn bản không nghĩ tới còn có người thứ ba ở đây. Giản Tâm Ly làm bộ làm tịch khiến nàng rất kinh ngạc, vươn tay đến sờ sờ đầu cô ta: “Sư tỷ người không phát sốt đi? Ân, quả thật hơi nóng... Sư tỷ cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi a, chảy hồng đầu óc trăm ngàn đừng đổ cho ta, muốn trách thì trách người làm quá nhiều chuyện xấu nên gặp quỷ.”

Nghe được những lời châm chọc không chút che giấu của nàng, Giản Tâm Ly tức muốn chết. Cháy cái đầu người a! Ta đây là bị người chọc phát hỏa! Bất quá đang rầu rĩ vì không kiếm được lý do rồi khỏi đây, nếu a nói a phát sốt, liền có thể tìm được bậc thang hạ xuống. Nghĩ như vậy, a giả vờ như trêu xoa xoa huyết thái dương, suy yếu nói: “Sư tỷ quả thật có chút không thoải mái, ta đi về trước, Tiểu Văn sư muội tự chiều cổ chính mình a.” Nói xong a lui về phía sau hai ba bước, hướng về Hàn Ảnh Trọng chấp tay, chạy nhanh giống như bị ma đuổi.

“Quả nhiên là chảy hồng đầu óc, vì sao hướng về phía sau ta...” Phong Luyến Văn sờ sờ cái ót, phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 23: Hôm Nay Thời Tiết Rất Tốt. (?)

Hàn Ảnh Trọng vẫn như cũ hé ra khuôn mặt lạnh băng vạn năm không đổi, hai tay khoanh trước ngực, vô cùng nhân nhả nhìn nàng, ánh mắt kia tuyệt đối nhìn không rõ là có tư tưởng cảm tình gì. Liếc thấy Phong Luyến Văn sắc mặt một trận đỏ một trận trắng một trận hồng, biểu tình xoay đến xoay đi cuối cùng xoay thành một cái “囧” tự, toàn thân cứng ngắc giống như một cái cọc đầu nhân, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào hay đào hố để chôn mình.

Loại biểu tình thực quần bách thực khôi hài thực ngây thơ quỷ dị này duy trì được sáu phút, thẳng đến khi mây trắng muốn xem náo nhiệt đều tan, lòng hiếu kỳ của Cà Rốt bị ma diệt, nàng mới thu lại cánh tay vừa cào mái tóc xóc xếch, ánh mắt loạn chuyển không biết rốt cuộc là đang nhìn về hướng nào, cười gượng vài tiếng, xả ra mấy câu nói đến đánh vỡ xấu hổ: “A ha ha, cái kia... Hôm nay thời tiết rất tốt a...”

Nàng ở trong thế giới nội tâm ôm đầu khóc rống, vì sao hán đem nàng “đưa” đến cửa nhà vẫn còn chưa đi a, chờ uống trà sao? Vì sao nàng xui xẻo như thế bị hán thấy những hai lần bộ dáng không hay ho của mình? Lần đầu tiên là khi nàng mang mặt nạ Ân Sát bày ra tạo hình đối chiến, lúc này hình tượng càng thảm hại hơn... Đương nhiên nàng lúc này nội tâm bay ra tới “Trọng điểm” phun tào là: nếu sớm biết rằng hình tượng đã hủy, tại sao vừa rồi phải nhịn cười a! Cười chết Giản Tâm Ly mới không thâm hụt vốn liếng a!

Hàn Ảnh Trọng trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm sáng sủa, lại đánh giá một phen về mặt quần bách của Phong Luyến Văn, rốt cuộc nói chuyện: “Quả thật rất tốt.”

Vài giây sau, Cà Rốt ghé vào trên đỉnh đầu chủ nhân nhà mình vô tâm vô phách cười cong thắt lưng, đương nhiên, đây là nếu như nó có thắt lưng. Phong Luyến Văn lại nói không nên lời, trực tiếp từ mặt đầu nhân tiến hóa thành tượng đá sắp vỡ nát.

Đứng ở chỗ này thời gian dài như vậy chỉ vì muốn nhàm chán tiếp nàng một câu sao?

Nếu là như vậy, nàng có thể thập phần nghiêm túc nói cho hán: quan tài mặt, người thắng !

Những lời này ở ngoài mặt là vì tiếp lời của nàng nên mới mờ mắt đi ra “Hôm nay thời tiết rất tốt”, ai biết hẳn nói ẩn hàm ý từ là gì!

Làm ơn đại ca, ngài có thể đừng mang vẻ mặt nghiêm túc, thanh âm băng sương thốt ra những lời khiến người ta không còn biết nói gì được không a! Còn làm cho ta gián tiếp thừa nhận khinh bỉ cùng cười nhạo, có phải hơi quá đáng hay không! Phong Luyến Văn buồn bực cả người phát run, trên đầu tuôn ra N dấu chấm. Cho dù trước mắt xuất hiện một bàn thức ăn Mãn Hán toàn tịch, nàng nhất định không chút do dự lật bàn, lúc này vô luận nàng như thế nào phát điên cũng không có thể biểu đạt nội tâm buồn bực! Loại cảm giác quý dị như thế bị đùa giỡn này là cái gì!

Phong Luyến Văn hai mắt phun hỏa không chút khách khí hạ lệnh trực khách, chỉ vào phòng nhỏ phía sau vách núi đen nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người còn đứng ở chỗ này làm cái gì, muốn đánh nhau với ta a! Ra cửa quẹo phải, không tiễn!” Sau đó cũng không quản Hàn Ảnh Trọng vẫn đứng thẳng tắp tại chỗ, nắm lấy lông mao trên đầu Cà Rốt, nổi giận dùng dùng bước nhanh đi vào phòng nhỏ của nàng, “Oanh” một tiếng đóng chặt cửa gỗ.

Sau lưng vừa đóng cửa trong nháy mắt, nàng tựa hồ nghe được một tiếng cười khê, nhẹ đến nỗi khiến nàng tưởng chỉ là ảo giác.

...

Huyền Tịch Tông tiên sơn bí cảnh, bốn mùa như xuân. Mấy ngày sau, tầng mây thật dày khiến bầu trời thoát nhìn có chút mờ ảo, mưa nhỏ rì rì rào rào vừa rơi xuống không lâu hình thành những vũng nước đọng, phát ra tiếng “tí tách” dễ nghe, văng lên tạo thành một màn sương mỏng. Hương thơm tươi mát của các loại thảo dược quý hiếm lúc này dĩ thường rõ ràng, vì vậy thân là y sư Phong Luyến Văn liền mang áo toi đội đầu lạp, ngấm nga một tiểu khúc mà bình bình nhảy lên từng bậc thang dài đằng đằng ở Huyền Tịch Tông, đi chung quanh căn quét thiên tài địa bảo chưa bị người ta phát hiện.

“Thanh nhược lạp, lục áo toi, tà phong mưa phùn không cần phải về.” Phong Luyến Văn vững vàng bước qua vũng nước to, bụi đất trên hài bị nước mưa rửa sạch, hưng trí bùng bùng lâm lâm, “Hi hi, khó được ta cũng văn nghệ một phen.” Nếu để cho Nhiễm Nhiễm nghe được những lời này, nhất định sẽ siết cổ của nàng cấp nàng một cái xem thường, khinh bỉ nói: “Đại Thân như ngươi, giả bộ đại văn hào cái gì a!”

“Chủ nhân, phía trước có một bụi Phục Linh sinh trưởng rất tốt.” Cà Rốt biến thành được khuôn ghé vào trên vai Phong Luyến Văn, chỉ vào nơi linh khí nồng đậm phía trước nói. Phục Linh có tác dụng an thần, hỗ trợ tu sĩ lúc tấn giai có thể ngưng thần tĩnh khí, tránh cho tẩu hỏa nhập ma. Phong Luyến Văn gật gật đầu, cười nói: “Còn thiếu một vị Phục Linh là có thể an tâm trở về bế quan đánh sâu vào Trúc Cơ tầng ba.”

Dừng ở Trúc Cơ tầng hai đã hơn mười ngày, cấp bậc cũng giữ nguyên ở cấp mười chín không tăng. Kinh nghiệm khi thăng lên cấp mười nói cho nàng biết, hẳn là vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ mấu chốt. Nhưng nàng đến chỗ của Tàn sư huynh lật xem toàn bộ nhiệm vụ, cũng không có một khuôn đối thoại nào hiện ra, điều này khiến nàng thập phần nghi hoặc lại lo lắng. Nhưng nàng biết lo lắng suông cũng vô dụng, cho nên trước mắt tạm thời đem chuyện cấp bậc trò chơi đặt sang một bên, chờ đột phá Trúc Cơ tầng ba lại đi xử lý.

Bất quá, Phục Linh loại thảo dược này mùi thật sự là không dám khen tặng. Nói không ngoa, linh trùng trong phạm vi một thước tất cả đều bị huân chạy, chỉ còn lại đơn lẻ một mình Phục Linh Thảo tại nơi nó sinh trưởng. Phong Luyến Văn vẻ mặt ghét bỏ bịt mũi, cúi thấp lưng tùy tay nhặt lên một nhánh cây trạc trạc nó, chờ xác định phụ cận không có linh thú trông coi xong mới nắm nó hải xuống ném vào được khuôn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Thiếu Chương Môn Táng Hồn Đảo.

“Lục thiếu chương môn, nơi này là Huyền Tịch Tông, không phải Táng Hồn Đảo của các ngươi!”

“Ngươi còn biết gọi ta một tiếng ‘Thiếu chương môn’? Ngươi bất quá chỉ là một đệ tử nho nhỏ của Huyền Tịch tông, có tư cách gì giáo huấn ta?”

“Lỗi sư huynh, Lục thiếu chương môn, các ngươi đều bớt tranh cãi đi...”

Đột nhiên vài thanh âm không hài hòa phá hủy hứng trí hải thuốc của Phong Luyến Văn, nàng hai mắt không hồn gợn mị mị, hướng về phía thanh âm kia nhìn lại.

Đây ra là cây rậm rạp, xa xa nhìn thấy vài tên đệ tử giống như đang kéo bè kéo lũ chia làm hai phe đánh nhau.

Gần nàng là những người vận y phục màu xanh trắng, vừa thấy liền biết là đệ tử Huyền Tịch Tông. Thiếu niên tuần tú cầm đầu nhìn qua nhỏ hơn so với những đệ tử khác khoảng mấy tuổi, tóc và mắt đen như bầu trời đêm khuya, một thân y phục màu vàng. Đệ tử Huyền Tịch Tông mặc y phục tự do trừ bỏ tạp dịch như Phong Luyến Văn cũng chỉ có thiên tài như Hàn Ảnh Trọng và Bách Lý Không Thành. Nhìn hẳn tu vi ở Luyện Khí Kỳ tầng chín, khuôn mặt lại trẻ tuổi như vậy, hẳn là cũng xem như một thiên tài.

Xa một ít thiếu niên đều mặc huyền sắc trường bào, sắc mặt âm trầm không có tức giận, khiến người ta nảy sinh một loại cảm giác áp lực thực quý dị, tương ứng tông phái không hồ danh là “Táng Hồn Đảo”. Nam tử đứng phía trước đại khái chính là thiếu chương môn Táng Hồn Đảo Lục Nhâm Giáp, tu

vi ở Trúc Cơ tầng ba, bộ dáng coi như không thấy đi, đáng tiếc đôi mắt hồ ly kia lộ ra mười phần kiêu ngạo miệt thị, tuyệt đối là một kẻ ăn chơi trác táng không hơn không kém, làm cho người ta không có hảo cảm.

Vòng thứ nhất so đáng đáp PK, Huyền Tịch Tông toàn thắng. Vòng thứ hai so tu vi PK, Huyền Tịch Tông thảm bại.

Phong Luyến Văn nhún nhún vai, vì chuyện so đáng đáp PK không có ý nghĩa gì bắt đầu dĩ cười cười. Huyền Tịch Tông thừa thừa soái ca đây chính là chuyện mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Trước không cần nói đến Hàn Ảnh Trọng cùng Bách Lý Không Thành, phản đồ Túc Không Ly cũng là một tiểu chính thái ngây thơ khiến người ta vừa nhìn đã muốn khi dễ. Ngay cả thị vệ Giáp trông coi Cẩm Uyên Các đều có thể xem như soái ca. Nga, đúng rồi, Kỳ Trữ chân nhân cùng Mộc trưởng lão cũng thuộc bộ tộc soái ca nha, hi hi.

Lục Nhâm Giáp tu vi Trúc Cơ tầng ba không phải hữu danh vô thực, lỗ tai giắt giắt liền có thể nghe được nhất thanh nhị sở tiếng hừ nhẹ cười khê của Phong Luyến Văn ở cách đó khá xa, ánh mắt lãnh lệ: “Ai ở nơi nào? Lăn ra đây!”

Phong Luyến Văn tươi cười nhất thời cương ở trên mặt, vốn là ánh mắt lơ đãng liền biến thành nghiêm túc. Bằng năng tu vi Trúc Cơ tầng hai trước mặt một tu sĩ cấp cao hơn một tầng che giấu hơi thở hẳn là không phải vấn đề khó khăn gì, nhưng Lục thiếu chương môn này có thể ở trong tiếng mưa cùng tiếng khắc khau ồn ào dễ dàng mà phát hiện ra năng, có thể thấy được thực lực cũng không nên khinh thường. Từ trước đến giờ luôn tâm cao khí ngạo như nàng lúc này cũng có vài phần hứng thú muốn tỷ thí, niệm khởi Liễm Tức Thuật che giấu hơi thở, nàng cũng không tin người này còn có thể phát hiện nàng.

“Hơi thở lại biến mất...” Lục Nhâm Giáp mâu quang tối sầm lại, hẳn có thể khẳng định vừa rồi tiếng cười kia quả thật tồn tại, trong lúc hắn tập trung tinh thần mà vẫn có thể vô thanh vô tức biến mất, nếu không phải tu luyện bí thuật gì thì chính là tu vi cao hơn hắn. Nghe thanh âm liền biết người này còn rất trẻ tuổi, bất quá hẳn chưa từng nghe nói Huyền Tịch Tông có thu nhận nữ đệ tử tu vi trên Trúc Cơ tầng ba. Chẳng lẽ là chân nhân hoặc trưởng lão Kết Đan sớm đã trú nham? Khóe môi khinh miệt nhếch lên, quân người là ai, Táng Hồn Đào bọn ta muốn hạ uy phong của Huyền Tịch Tông các người. Nếu người không chịu ra, ta trước tiên phế đi một Kim linh căn tu sĩ của các người!

Mâu thuẫn hiện lên một tia khiêu khích cùng âm ngoan, Lục Nhâm Giáp thân hình chợt lóe không dấu hiệu xuất hiện trước mặt kim y thiếu niên, linh khí bàng bạc đột nhiên tăng lên tới đỉnh Trúc Cơ tầng ba, giống như kinh đảo hải lăng bao phủ kim y thiếu niên. Đồng tử thiếu niên bỗng dưng thu nhỏ lại, hẳn thật không ngờ Lục thiếu chương môn này thế nhưng thật sự dám đụng hắn!

“Lục Nhâm Giáp hỗn đản nhà ngươi muốn làm gì?” Đệ tử Huyền Tịch Tông phía sau thiếu niên thái độ hung dữ tức giận mắng ra tiếng, nhưng lại không ai dám đi lên ngăn cản, bọn họ biết bằng tu vi của mình xông lên đi chắn quả thực chính là chịu chết.

“Ti bì vô sỉ!” Phong Luyến Văn cùng Cà Rốt thật sự nhìn không được trăm miệng một lời kinh hô, vì bức nàng đi ra, thiếu chương môn này thế nhưng lại dám hạ độc thủ với đồng môn đệ tử của nàng! Nếu một kích này thật sự đánh lên người thiếu niên kia, hẳn dù không chết cũng sẽ kinh mạch đứt đoạn a! Điện quang hỏa thạch trong nháy mắt đã vòng vo vô số lần trong đầu nàng, cứu hay không cứu? Nếu cứu không những thực lực vất vả che giấu nửa năm qua bị bại lộ, còn vô cùng có khả năng bị người khác dùng Suru Hồn Thuật bức nói ra bí quyết tu luyện. Nếu không cứu, nàng nhất định cả đời sẽ bị lương tâm của mình khiển trách!

Đột nhiên công kích của Lục Nhâm Giáp bỗng nhiên chuyển phương hướng, chương phong vốn sẽ đánh trúng trái tim thiếu niên trong nháy mắt cực nhanh xoay người hướng về phía Phong Luyến Văn nhảy tới. Nhất thời linh khí mênh mông phủ thiên cái địa đánh úp lại, Phong Luyến Văn lúc này mới hiểu được hẳn đang chờ thanh âm kinh hô của nàng để tìm ra vị trí cụ thể, không khỏi thầm mắng người này âm hiểm hạ lưu, nhưng nàng vẫn thầm cảm thấy may mắn thiếu niên kia vô sự không cần nàng đi cứu. Nàng là “phạm nhân” đương nhiên không thể tránh khỏi công kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ tầng ba, khê căn mỗi dựa vào phòng ngự thân thể chịu đựng một chương này của hắn, nàng không chết được, cùng lắm lượng máu giảm bớt một nửa, dù sao nơi này cũng không có người biết nàng, giả chết là xong chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 25: Trêu Đùa Tiểu Văn

Phong Luyến Văn hai tay chặt chẽ bảo vệ đầu, đôi mắt nhắm nghiền, phối hợp với ngày mưa âm trầm cùng bậc thang dài đằng đằng làm bối cảnh, quả thực có bộ dáng quang vinh lừng lẫy anh dũng hy sinh. Nhưng qua hồi lâu cũng không thấy một chương kia đánh tới như trong dự kiến, nàng không khỏi nghi hoặc mở to mắt, xuyên thấu qua khe hở giữa hai tay áo nhìn thấy được đáng về trần đầy hứng thú của Lục Nhâm Giáp.

Thấy nàng mở mắt, Lục Nhâm Giáp tựa tiểu phi tiểu mở miệng nói: “Nguyên lai là một phạm nhân, thảo nào không cảm giác được linh khí của ngươi.” Hắn tiến về phía trước vài bước, nâng cằm Phong Luyến Văn đánh giá từ đầu đến chân một lần, chắc chắn nói: “Cũng coi là một mỹ nhân. Ngươi tên gì?”

Một giây trước còn giống như thấy được kẻ thù giết cha hận không thể một chương đánh chết nàng, giờ khắc này lại biến thành một công tử phong lưu chuyên trêu đùa nữ tử đài hoàng, tương phản thật là lớn a. Phong Luyến Văn minh mục trương đảm âm thầm khinh bỉ xem thường, hai tay ôm vai nghiêng răng tức giận nói: “Cái gì kêu ‘Cũng coi là một mỹ nhân’, bôn cô nương vốn chính là mỹ nhân!”

Cà Rốt vì “trọng điểm” của chủ nhân nhà mình mà tỏ vẻ xấu hổ.

“Sư muội mau tránh ra! Tên kia sẽ giết ngươi!” Xa xa kim y thiếu niên từ trong hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, hậu tri hậu giác hô: “Lục Nhâm Giáp có chuyện gì ngươi cứ hướng tới ta! Động thủ với một cô nương gia thì còn gì là anh hùng hảo hán!” Nghe vậy Phong Luyến Văn ở trong lòng đối hán giờ ngón tay cái lên, thiếu chút nữa áy náy đón gió rơi lệ, vị huynh đệ thấy việc nghĩa hăng hái làm này, ta thực xin lỗi ngươi a, vừa rồi ta không nên do dự có cứu ngươi hay không. . .

Lục Nhâm Giáp không hồn giận đem tầm mắt rời khỏi Phong Luyến Văn, xoay người sang chỗ khác đối với thiếu niên nói: “Bằng công phu mèo quào của ngươi có tư cách gì đấu với ta! Lại nói con mắt nào của ngươi thấy ta động thủ với nàng?” Quay đầu lại nhìn hướng Phong Luyến Văn bày ra vẻ mặt tươi cười lừa gạt tiểu băng hữu: “Vị sư muội này, ngươi có nguyện ý cùng ca ca đi Táng Hồn Đảo hay không a?”

Tất cả mọi người vì kỹ năng biến sắc mặt thuần thục của hán mà rung rung, đồng loạt nổi da gà. Các đệ tử Huyền Tịch Tông mặt đều xanh lét, Lục thiếu chương môn này rất cố tình làm vậy, lại dám đối với nữ đệ tử Huyền Tịch Tông vô lễ như thế! Phong Luyến Văn cùng Cà Rốt càng là một trận ác hán đầu đầy hắc tuyến, vị nhân huynh này ngài cũng đã một xấp đầy tuổi còn tự xưng mình “Ca ca”. Hơn nữa bộ dáng lừa gạt tiểu hải tử này của ngươi là muốn làm cái gì? Ta bề ngoài tuy rằng chỉ là một manh muội tử nhỏ tuổi, nhưng không có nghĩa tâm lý của ta cũng nhỏ đến mức không nhìn được lòng người hiểm ác.

“Ta chỉ là một tạp dịch, thật sự không có tư cách đi chơi. . .” Phong Luyến Văn cố kiềm chế xúc động muốn cho hán một cái tát, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Ai ngờ nàng không nhắc tới thân phận mình thì còn tốt, Lục Nhâm Giáp khi biết nàng chỉ là một tạp dịch hèn mọn, nụ cười trên mặt lập tức tụt xuống không độ, cười lạnh nói: “Ta còn tưởng rằng là đệ tử của vị chân nhân nào, nguyên lai là cái tạp dịch.” Trong giọng nói khinh miệt làm cho người ta bốc hỏa: “Nếu chỉ là tạp dịch có cũng được mà không có cũng không sao, như vậy ta mang về Táng Hồn Đảo cũng không tính quá đáng đi.” Nói xong định tiến lên bắt người.

“Lục Nhâm Giáp! Cho dù nàng là tạp dịch, ngươi cũng không có tư cách mang nàng đi!” Đệ tử Huyền Tịch Tông vừa nghe lời này, mỗi đều tức giận đến trắng bệch, lúc này phần nộ tới cực điểm cũng không quan tâm lễ nghi gì, trực tiếp hô thẳng cả tên lẫn họ, hận không thể đem hán lột da rút xương. Vừa định xông lên phía trước giải vây cho Phong Luyến Văn, đệ tử Táng Hồn Đảo cũng không phải vật bài trí lập tức cản lại. Vốn chính là tình huống giương cung bạt kiếm, Lục Nhâm Giáp trêu đùa Phong Luyến Văn càng châm thêm ngòi lửa, đệ tử hai phái nhất thời ra tay quá nặng.

Lục Nhâm Giáp cũng không quản đệ tử hai phái kéo bè kéo lũ đánh nhau khiến cho đôi bên khó hòa giải, thân thủ bắt lấy cánh tay Phong Luyến Văn. Nhưng Phong Luyến Văn cũng không phải quả hồng mềm mại người ta cầm nắm, chưa từng thấy qua kẻ nào vô si như vậy, vừa rồi đã nghĩ muốn tấn cho hán một trận, hiện tại lại không chút khách khí chằm chọc nàng. Nghĩ rằng Đại thần không còn cách nào khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Mộc Trưởng Lão Xuất Hiện.

Nàng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai âm ngoan đẩy ra cánh tay của hán, cực nhanh lui về phía sau vài bước, thật nhanh tháo xuống được kuông đặt ở trên thềm đá gần đó, tay phải đặt trên áo toi bên vai trái, ánh mắt sắc bén như kiếm, cười đến không ai bì nổi: “Liền xem ngươi bộ dáng như quý đầu thai kia, cũng xứng chạm vào bồn cô nương?”

Lục Nhâm Giáp mâu trung hiện lên một tia khiếp sợ, tốc độ nhanh lẹ như vậy thật sự là phạm nhân sao, cho dù là Luyện Khí Kỳ tu sĩ cũng không thể thoát khỏi tay hán. Vài giây sau hán liền thẹn quá hóa giận mặt đỏ tai hồng, chỉ là một tạp dịch ti tiện, cũng dám vũ nhục hán!

Những lời này của nàng cũng không có cố ý nói cho một mình Lục Nhâm Giáp nghe, ngược lại rót vào vài tia linh khí không thể phát hiện, thanh âm khuếch tán đến rất xa, cũng đủ để vài tên đệ tử kia nghe được rành rạch. Vốn đệ tử hai phái đang đánh đến kinh thiên động địa nhất thời đều dừng lại, không khỏi tròn mắt há hốc mồm đầu đầy mồ hôi, trong gió hỗn độn hóa thành đá. Xem nàng như thể nhuyễn mạnh khả ái kim ngọc kỳ biểu, vốn cho là một tiểu cô nương ôn nhu nhược nhược gió thổi sẽ tan, không nghĩ tới lời nói thốt ra lại hung hãn như thế. Ngay sau đó đệ tử Huyền Tịch Tông đều đối với Phong Luyến Văn giờ ngón tay cái lên, thầm nghĩ: mặc kệ ngươi là lộ thiếu chương môn hay hồ thiếu chương môn, còn không phải bị một tạp dịch nho nhỏ của Huyền Tịch Tông chúng ta mắng. Muội tử nói thật hay!

“Lại dám vũ nhục ta như thế, ta nhất định đem ngươi mang về Táng Hồn Đảo tra tấn sống không bằng chết!” Lục Nhâm Giáp nghiêng răng nghiêng lợi nói, tay phải nắm ngón tay khép lại, linh khí màu lam trào ra tạo thành khí thể vây quanh bàn tay.

Thấy hán không chút nào thương hương tiếc ngọc sử dụng linh khí đối đãi với một “Phạm nữ”, đệ tử Huyền Tịch tông đều sắc mặt đại biến, lo lắng hô lớn: “Sư muội mau tránh ra!”

Tất cả mọi người vì nàng đỏ mồ hôi, nhưng Phong Luyến Văn vẫn như lúc đầu nghe con không sợ hổ mặt không đổi sắc, tháo ra dây buộc áo toi ở cổ,

đem áo tôi xoay một vòng lớn ném về phía Lục Nhâm Giáp. Cái này ném đi không có sử dụng linh khí, chỉ dựa vào kinh lực trên tay vượt xa người thường, nhưng lại thật sự thành công ngăn trở một chương của Lục Nhâm Giáp sau đó hoàn mỹ trở lại trên tay nàng. Nhất kích không thành, Lục Nhâm Giáp mâu quang tối sầm lại, một tiểu nha đầu tạp dịch không có linh khí lại có thân thủ bất phàm cỡ này, Huyền Tịch Tông thật sự là ngọa hổ tàng long a.

Tay trái lại tụ tập linh khí chuẩn bị đánh tới Phong Luyến Văn, nàng cũng đã sẵn sàng tư thế đánh trả, lúc này một thanh âm ôn hòa lại mang theo khí thế không thể di nghịch đột nhiên vang lên:

“Tất cả dừng tay!”

Hai người đều có thể cảm nhận được trong thanh âm xa xa mang theo linh khí áp bức, Lục Nhâm Giáp không cam lòng siết chặt quyền phần nộ thu tay lại, Phong Luyến Văn nhìn về phía phát ra thanh âm, trên mặt không dấu được kinh ngạc.

Tóc dài trắng tuyết mềm mại như thác nước đổ xuống gần mặt đất, y phục thuần bạch phiêu bay, đôi mắt xinh đẹp khép hờ như hồ nước yên tĩnh không một gợn sóng giữa ban trưa, tươi cười tựa trích tiên khiến người ta dù ở trong ngày mưa lạnh lẽo cũng có thể cảm giác được ấm áp. Hắn toàn thân bao phủ một tầng bình chương trong suốt, hạt mưa nhỏ rơi xuống văng ở khắp nơi, cả người hắn một giọt mưa cũng chưa thấm.

“Mộc trưởng lão!” Đệ tử Huyền Tịch Tông ngây ngốc sững sốt một chút, đều cúi đầu thờ dài. Trong lòng không khỏi kỳ quái, thủ tọa Dược Các Mộc trưởng lão trước nay không hề thế sự, cho dù người khác muốn thỉnh cầu hắn luyện đan cũng phải đích thân đi Dược Các bái phỏng. Vì sao hắn lại ở chỗ này?

Lục Nhâm Giáp thân là thiếu chương môn Táng Hồn Đảo dĩ nhiên biết rõ tất cả nhân vật có danh vọng uy tín trên Lam Uyên đại lục. Mộc trưởng lão là Luyện Đan Sư cấp ba cực kỳ hiếm có trên Lam Uyên đại lục, giao tình nhất định rộng khắp, bằng thực lực Táng Hồn Đảo thật sự không thể dễ dàng đắc tội, cho nên ở trước mặt người này hắn vẫn không dám quá mức phóng túng. Giống với những người khác cúi đầu thờ dài, thoáng nghiêm mặt nói: “Mộc trưởng lão.”

Mộc đối bọn họ khẽ gật đầu xem như lễ nghi đáp lại, khẽ cười nói: “Lục thiếu chương môn, muốn mang nàng đi, ngươi phải trải qua sự đồng ý của ta.” Hắn thanh âm không nhanh không chậm, nghe vào trong tai chính là một phen hưởng thụ. Những lời này tuy rằng là nói với Lục Nhâm Giáp, nhưng ý cười trong mắt vẫn thủy chung dừng ở trên người Phong Luyến Văn, thấy nàng bộ dáng ngây ngốc đáng yêu, ý cười trong đáy mắt càng đậm.

Nhìn thấy người đến là hắn, Phong Luyến Văn không vui sướng đó là không có khả năng, từ lúc nàng lấy Ân Tức Đan ở chỗ hắn xong cũng chưa có hảo cảm tạ hắn, lần nữa gặp hắn liền cảm giác có chút ngượng ngùng. Cong cong cái ót đối hắn cười cười xem như là chào hỏi.

Lục Nhâm Giáp nghe vậy khó hiểu, không hề lễ phép đứng thẳng dậy, lưỡng đạo mày kiếm dựng thẳng, thốt ra: “Đây là vì sao? Nha đầu kia bất quá là một cái tạp dịch!”

Nghe Lục Nhâm Giáp nói trắng ra nàng là một tạp dịch, Phong Luyến Văn thể nhưng có chút bối rối, tuy rằng nàng biết rõ Mộc trưởng lão tuyệt đối sẽ không vì thân phận này mà xem thường nàng.

“Bối vì...” Thấy thái độ như vậy của Lục Nhâm Giáp hắn cũng không giận, ý cười bên môi thân thiện mà hoàn mỹ, đôi mắt màu lam sâu thẳm như hồ nước ở bên dưới hàng mi cong dài hiện lên một mảnh nhu hòa: “Nàng là tiểu đồ đệ ta thích nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 28: Nhiệm Vụ.

Mưa rầm rầm rơi xuống, đánh vào trên lá cây to xanh biếc phát ra tiếng vang thanh thúy, mơ hồ nghe được tiếng sấm ầm vang. Bách Sát Cốc không phân rõ ngày đêm âm trầm dị thường, đủ các loại yêu thú muôn hình vạn trạng bị kinh hách chạy tán loạn chung quanh, so với quỷ ốc (*) còn giống quỷ ốc hơn.

(*) Hiểu nôm na là nơi tụ tập của yêu ma quỷ quái.

Trên thực tế, những yêu thú này đã gặp phải kinh hách không nhỏ. Gần lối vào Bách Sát Cốc, một nhân tộc tu sĩ bề ngoài nhìn có vẻ cả người lẫn vật đều vô hại nhưng thực chất lại hung tàn vô nhân tính đang điên cuồng giết hại yêu thú cấp thấp ở chung quanh, sau đó càn quét kỳ bí thăm rạch đôi thi thể yêu thú lấy đi nội đan của chúng. Thủ đoạn lưu loát thuần thục mà tàn nhẫn bạo ngược khiến một số yêu thú thị huyết cũng phải kinh hồn táng đảm. Không thèm để ý ở trong mưa to bị xối ướt sũng, trong tay nàng nắm chặt một thanh chiến thương đỏ sậm ngoại hình tinh xảo, bước nhanh đi trên con đường nhỏ hẹp, đem nội đan vừa mới lấy được cất vào trong túi. Đối với người hàng năm đánh quái như nàng, giết yêu thú lấy nội đan là chuyện bình thường như cơm bữa.

Ngón tay bị nhiễm huyết hồng ở trong không khí nhẹ nhàng vẽ vài đường, màn hình lập thể màu cam liền hiện ra, nhìn trong đó đã hoàn thành nhiệm vụ hái thuốc, chỉ còn kém chút nữa có thể hoàn thành nhiệm vụ thu thập nội đan, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của nữ tử lộ ra nụ cười sáng lạn không

phù hợp với thủ đoạn tàn nhẫn của nàng.

Vị nhân tộc tu sĩ này chính là người vừa phát hiện nhiệm vụ thăng cấp cũng sắp hoàn thành – Phong Luyến Văn.

Hôm qua, nàng không biết vì sao đầu óc nóng lên liền bái Mộc trưởng lão làm sư phụ, sau khi phục hồi tinh thần nội tâm liền rơi lệ nửa ngày, rốt cục hạ quyết tâm muốn học một hồi kha nam, đem kỹ năng luyện đan học lại từ đầu. Mộc trưởng lão lại nói trước tiên phải chữa trị hảo di chứng khi nàng mạnh mẽ đột phá Trúc Cơ. Nguyên lai khi hắn kiểm nghiệm linh căn của nàng cũng đã phát hiện nàng có tu vi Trúc Cơ, đồng thời phát hiện linh khí trở ngại trong kinh mạch khiến nàng bị nội thương, liền bảo nàng đi thu thập dược luyện chế thuốc. Không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ thể nhưng lại là nhiệm vụ mấu chốt để nàng thăng lên cấp 20. Chuyện này thật sự khiến Phong Luyến Văn dở khóc dở cười, ở chỗ Tàn sư huynh nửa tháng cũng tìm không thấy nhiệm vụ thăng cấp, không ngờ lại là nhiệm vụ do sư phụ giao cho nàng.

Bàn tay gât gao cằn, nhìn vũ khí ngày xưa bị mình dùng một thân phận khác nắm trong tay, Phong Luyến Văn kim lòng không đầu thu lại nụ cười, phóng xuất lãnh lệ cùng tự tin của Nhan Mặc Qua, sắc mặt lãnh khốc, quanh thân phát ra bá khí trời sinh. Chiến thương giống hệt Khấp Huyết Long Ngâm Thương trong tay nàng chính là do Cà Rốt sử dụng kỹ năng thiên biến vạn hóa biến thành. Đối phó với yêu thú da dày thịt béo, dựa vào tu vi Trúc Cơ nho nhỏ của nàng mà tay không đánh giặc, kia thuận tủy chính là cảm thán đời quá dài—— chán sống, nhưng nàng cũng không có vũ khí gì vừa tay, vì vậy ra lệnh cho Cà Rốt biến thành vũ khí. Trong đó vũ khí sử dụng thuận tay nhất chính là trường thương giống như của Nhan Mặc Qua, Khấp Huyết Long Ngâm Thương – thượng đẳng pháp khí cấp cao nhất.

Yêu thú chung quanh lối vào Bách Sát Cốc bị lực phá hoại cường đại của nàng dọa sợ tới mức chạy trốn tán loạn, nàng bắt đầu đi nhấc chân đi về phía trước, xa xa nhìn thấy thân ảnh của nàng dần tiếp cận, yêu thú trong phạm vi một trăm thước thể nhưng chạy bán sống bán chết ngay cả bóng cũng không lưu lại. Phong Luyến Văn cảm thấy xấu hổ đồng thời lại một trận đau thương thở dài, nếu nàng là Nhan Mặc Qua, những yêu thú nho nhỏ này làm sao có cơ hội chạy trốn? Một chiêu Cuồng Long Quán Nhật đánh tới, mặc kệ người là yêu thú, tiên thú hay thần thú, tất cả đều bị giết sạch sẽ.

Đột nhiên lỗ tai khéo léo nhỏ nhắn của nàng giật giật, cước bộ cũng dừng lại không bước tiếp, lẩm bẩm: “Không nghĩ tới trong loại thời tiết quỷ quái này, Bách Sát Cốc thể nhưng còn có người khác đến.” Tinh tâm dùng ý niệm đi cảm thụ tu vi người tới, là ba tên Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ. Nàng cũng không cảm thấy rất ngoài ý muốn, dù sao người không có chút năng lực sẽ không dám tới Bách Sát Cốc đầy rẫy yêu thú này. Người có thực lực thấp kết đội cùng đến cũng là hợp tình hợp lý.

Vốn định bỏ qua các nàng tiếp tục tiến về phía trước tìm kiếm yêu thú, nhưng cổ tình ba tên tu sĩ kia không chịu bỏ qua nàng. Vừa muốn nhấc chân chạy lấy người, một thanh âm nữ tính bén nhọn liền truyền đến: “Ai ở bên kia?” Thanh âm cấp tốc từ xa đến gần, ba người vừa rồi còn cách hơn trăm mét đang đứng nói chuyện thể nhưng chỉ một giây sau đã xuất hiện trước mặt nàng. Phong Luyến Văn bị loại tốc độ kinh người ngày khiến cho cảm thấy ngoài ý muốn, nhất thời cũng tràn đầy kinh ngạc, bảo Cà Rốt biến trở về nguyên bản thành tiểu u linh màu lam, quay đầu lại muốn nhìn xem ba tên Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ này đến tột cùng là người phương nào.

Trong ba tu sĩ kia có hai nữ tử trẻ tuổi vận huyền sắc y phục, xem phục sức của các nàng, Phong Luyến Văn hồng mâu toát ra nguy hiểm khẽ híps lại, dĩ nhiên là nữ đệ tử Táng Hồn Đảo, trách không được lại linh mãnh như vậy. Mà vị Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ còn lại khiến Phong Luyến Văn sững sờ. Hồng y giống như hoa hồng nở rộ kiều diễm, tóc đen mềm mại như mực chảy thành thác nước, dung nhan tuyệt mỹ tương xứng với biểu tình nghiêm túc cao cao tại thượng, đúng là đệ tử của Phong chủ Thủ Linh Phong – Nộ Diễm Tinh!

Phong Luyến Văn trong lòng hơi trầm xuống, nếu người tới đều là đệ tử Táng Hồn Đảo, nàng có ồn ào huyền não thể nào cũng không lo, dù bị phát hiện bắt quả chỉ cần trực tiếp giết người hủy thi diệt tích. Cổ tình trong đó lại có một vị người quen. Trong lòng đủ loại buồn bực, nhưng trên mặt lại không xuất ra biểu tình gì, trác trác nhãn tình với nàng ta kêu một tiếng “Nộ sư tỷ!” coi như chào hỏi. Mân mĩn môi, trong lòng nghi hoặc, nghĩ đến ngày ấy kim y thiếu niên cùng Lục Nhâm Giáp gây mâu thuẫn cũng biết quan hệ giữa Huyền Tịch Tông và Táng Hồn Đảo cũng không thân thiết gì. Nộ Diễm Tinh vì sao lại cùng với đệ tử Táng Hồn Đảo ở chung một chỗ?

“Phong Luyến Văn?” Trong con ngươi hóa diễm xinh đẹp của Nộ Diễm Tinh lóe lên một tia phức tạp. Một phạm nhân như nàng đến Bách Sát Cốc làm cái gì?

Nghe thấy cái tên vì được nhắc đến nhiều nên quen thuộc, một đệ tử Táng Hồn Đảo nhin không được thất thanh nói: “Nàng chính là yêu nữ đã mị hoặc Hàn sư huynh Phong Luyến Văn?” Nàng cảm nhìn Phong Luyến Văn từ đầu đến chân tỉ mỉ đánh giá một lần, một đệ tử khác cũng nói: “Bộ dạng còn không xinh đẹp bằng ta, thấy sư tỷ cũng không hành lễ, không hiểu lễ nghi như thế, sư huynh rốt cuộc coi trọng nàng ta chỗ nào?”

Phong Luyến Văn khước miệng vừa kéo, liếc mắt xem thường. Nguyên lai là người theo đuổi quan tài mặt a, trách không được có thể cùng Nộ Diễm Tinh sống vai mà đi. Vận hoa đào của hắn xem ra còn rất thịnh vượng, đem nữ đệ tử Huyền Tịch Tông mê đến chẳng phân biệt được thật giả thì không nói làm gì, thể nhưng lại còn đi gây tai họa cho nữ đệ tử ở tông môn khác.

Nộ Diễm Tinh trách cứ liếc liếc về hai người, thanh âm có chút lạnh lùng nói: “Giang Bình sư muội, Du Bình sư muội, không thể vô lễ.” Giang Bình cùng Du Bình e ngại vị đại sư tỷ này, chỉ có thể cầm giận trừng mắt nhìn Phong Luyến Văn một cái, lập tức gât gao ngậm miệng lại không phát ra một chút thanh âm. Ngay sau đó Nộ Diễm Tinh lại đối Phong Luyến Văn nói: “Bách Sát Cốc cực kỳ nguy hiểm, người chỉ là phạm nhân, tùy tiện gặp một yêu thú đều có thể chết không nơi chôn thân, vô luận người tới nơi này có mục đích gì, ta khuyên người sớm quên đi, nhanh chóng trở về.”

Hào tâm nhắc nhở bất khả tư nghị này khiến Phong Luyến Văn ngẩn người, đối với vị Nộ sư tỷ này đánh giá tốt hơn một chút, nhưng loại hảo cảm này còn không có duy trì được hai giây, Nộ Diễm Tinh thốt thêm một câu khiến Phong Luyến Văn sinh ra xúc động muốn ăn thịt người: “Mạng của người hảo hảo giữ lại cho ta. Nếu không phải Hàn sư huynh tình nguyện liều mình cũng muốn bảo vệ người bình an, người sớm đã trở thành vong hồn dưới roi của ta một nghìn một vạn lần!” Nói xong nàng xoay người không quay đầu lại hướng trong sơn cốc đi đến, để lại cho Phong Luyến Văn đã hóa đá một bóng lưng tiêu sái. Giang Bình cùng Du Bình liếc nhau, đều thấy được chút gì đó trong mắt đối phương, vội vàng đi theo sau Nộ Diễm Tinh.

“Đây là loại người gì a...” Ba vạch hắc tuyến xoát xoát từ trên trán Phong Luyến Văn chảy xuống, quả dấm nắm chặt đã sớm bứt ra gân xanh: “Cái gì

mà đem mạng của người hảo hảo giữ lại, bỏ cô nương sống hay chết liên quan gì đến các người a? !”

Trần ngập lửa giận đang hùng hực thiêu đốt, những yêu thú cấp thấp chân ngắn đáng thương trở thành nơi trút giận của mỡ nữ, bị giày xéo một trăm lần a một trăm lần.

Bầu trời dần dần sẫm tối, ánh sáng vốn mờ nhạt lại âm ỉ không ít, thời gian trôi quá nhanh, đảo mắt đã đến chạng vạng.

Phong Luyến Văn vất vả công tác một ngày, rốt cuộc thu thập đủ số lượng nội đan, đứng ở giữa vô số thi thể yêu thú, không chút để ý chung quanh huyết tinh khủng bố như thế nào, nằm ở trên nhuyễn đệm êm ái do Cà Rốt biến thành nghỉ ngơi một lát, dự tính vài phút sau đi Dược Các báo cáo kết quả.

Đột nhiên một đạo linh khí mang theo ý đồ không tốt như sóng biển mãnh liệt trào dâng đánh tới, Phong Luyến Văn cả kinh thất sắc, lập tức từ trên nhuyễn đệm nhảy lên, niệm khởi tâm pháp tụ tập linh khí chống đỡ công kích như bài sơn đảo hải này. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, hai cỗ linh khí kịch liệt giao nhau, cát bay đá chạy nhất thời xoay tròn đầy trời, sau đó triệt tiêu lẫn nhau khôi phục yên tĩnh.

“Người là Trúc Cơ tầng hai tu sĩ?” Hai đạo tiếng kinh hô trăm miệng một lời vang lên, Phong Luyến Văn nắm chặt bản giả mạo nguyệt trang Khấp Huyết Long Ngâm Thương, đôi mi cau lại. Lại là Giang Bình cùng Du Bình của Táng Hồn Đảo.

Về quảng cáo

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Trúng Độc.

Vừa rồi một chương kia nếu là đánh lên người phạm nhân, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hồng mâu mị mị, mũi thương đỏ sậm lợi hại nhắm thẳng vào hai người, thanh âm thuộc loại ngọt ngào ngây thơ như tiểu hài tử của Phong Luyến Văn lúc này nghe qua có chút lạnh như băng: “Ta cùng các người không thù không oán, vì sao phải giết ta?” Khuôn mặt non nớt của nàng lộ ra sát ý không chút nào che giấu, đối với những người muốn lấy mạng nàng, phương pháp xử lý tốt nhất chính là rằng rắc. Huống hồ các nàng đã phát hiện tu vi chân chính của mình, giết người diệt khẩu cũng không quá đáng. Cầm trong tay “Khấp Huyết Long Ngâm Thương”, hơi thở lạnh liệt như Nhan Mặc Qua nhẹ nhàng vây chung quanh thân thể nàng, tuy rằng thân hình kiều nhỏ này có thể bộc phát ra khí thế còn không bằng một phần mười của Nhan Mặc Qua.

Giang Bình cùng Du Bình bị hơi thở đột nhiên trở nên lạnh thấu xương của nàng dọa sợ hãi, vài giây sau mới cảm giác được một trận xấu hổ. Bằng tuổi tác và tu vi của các nàng ở Táng Hồn Đảo tuy rằng so ra kém hơn thiếu chương môn Lục Nhâm Giáp, nhưng cũng được xem như công chúa mà đối đãi. Trừ bỏ chương môn, còn chưa ai có thể dùng khí thế áp đảo các nàng, nay thế nhưng bị một tiểu nữ hài làm cho kinh sợ, nếu nói ra phỏng chừng sẽ bị người khác cười đến rụng răng.

“Trong nửa năm từ một phạm nhân không có linh khí biến thành Trúc Cơ tầng hai, nói vậy người tu luyện ma công đi, thật sự là yêu nữ.” Giang Bình cười lạnh một tiếng, vốn thái độ khinh thường đối với nàng nay cũng trở nên thật sự nghiêm túc, lấy ra trường tiên giắt bên hông, uy hiếp kéo kéo. Du Bình nghiêng đầu vẫn chưa có động tác gì cười nói: “Nếu đề cho Hàn sư huynh biết chúng ta hôm nay vì hấn trừ bỏ yêu nữ này, chắc chắn sẽ nhìn chúng ta với cặp mắt khác xưa.”

Nghe xong nửa câu đầu, Phong Luyến Văn liếc mắt xem thường. Hồn Độn Quyết là ma công? Bí tịch lấy ra từ trong Tàng Kinh Các của Huyền Tịch Tông lại là ma công? Người có dám đứng trước mặt tông chủ nói những lời này hay không? Bất quá nàng cũng không có phản bác, so với bị người khác dùng Suu Hồn Thuật bức nói ra bí kíp tu luyện, tựa hồ lấy có “Tu luyện ma công” này còn miễn cưỡng lọt tai. Về phần nghe được nửa câu hoa si sau, nàng bất giác bĩu môi, trong lòng lại buồn bực muốn học máu. Nguyên lai lại là vì Hàn Ảnh Trọng a. Quan tài mặt chết tiệt, ta và người rõ ràng không có nửa điểm quan hệ, nhưng vì sao người trêu chọc hoa đào lại để ta tới chịu tội? Lớn lên yêu nghiệt quá làm gì? Lần sau gặp lại nhất định phải khắc mấy đao lên mặt người mới được.. Phun tào xong, nhắm mắt lại hít sâu một lần.

Lại mở mắt, trong hồng mâu tràn đầy lãnh khốc vô tình khiến người ta run rẩy, linh khí Trúc Cơ tầng hai nhất thời dâng lên đỉnh điểm. Thừa dịp Giang Bình cùng Du Bình bị khí thế đột nhiên tăng lên làm kinh sợ, Phong Luyến Văn quyết định tiên phát chế nhân (*), mũi chân nặng nề đạp lên mặt đất, dựa vào đại địa hỗ trợ lực thân thể giống như cung tiễn bắn thẳng về phía trước, linh khí chung quanh bị lực hút cường đại hấp thụ hội tụ đến mũi thương, trường thương đâm thẳng về phía trước, linh khí bàng bạc mà bá đạo như lốc xoáy cuốn trời đánh úp về phía hai người.

(*) Tiên phát chế nhân: giống như tiên hạ thủ vi cường, ý nghĩa hành động trước để chiếm được thế thượng phong.

Đối mặt linh khí công kích như kinh đảo hải lăng, Giang Bình sắc mặt tái nhợt, vôi vàng vùng trường tiên trong tay cấp tốc tạo thành một mảnh sóng gió đối kháng với công kích của Phong Luyến Văn. Du Bình cũng chấp ẩn phát ra linh khí ngăn chặn tiên công, hai cỗ linh khí hoàn toàn bất đồng mãnh liệt va chạm, cỗ thụ chung quanh cũng tránh không được tai ương, xa hơn một chút cây cối bị đánh nát thành nhiều mảnh nhỏ, gần hơn đã bị nghiền thành bột mịn. Tuy rằng đều là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng công pháp Giang Bình cùng Du Bình tu luyện không thể so được với Hồn Độn Quyết, huống hồ ra tay chậm hơn vài giây cũng đủ quyết định thành bại. Hai người bị đánh lui về phía sau mười bước, thật vất vả mới ổn định lại thân hình, khóe miệng có máu tươi đỏ

sẫm tràn ra.

Trái lại Phong Luyến Văn vẫn thần thái sáng láng như cũ, giống như chưa hề ra tay, mũi thương chĩa xuống đất, đáng vẻ cực kỳ tự tin khiến người ta kim lòng không đậu sinh ra cảm giác tự ti.

“Linh khí của nàng thể nhưng không phải đến từ thân thể mà là đến từ bên ngoài!” Đối với Phong Luyến Văn một chiêu đánh lui hai tu sĩ đồng cấp, Du Bình tuy rằng khiếp sợ nhưng vẫn bảo tồn vài phần cơ trí. Là một trong những đệ tử có thiên phú nhất Táng Hồn Đảo nàng cũng từng đọc lướt qua không ít tâm pháp vĩ đại, một lát sau liền giống như nghĩ tới cái gì, đồng tử bỗng dưng thu nhỏ lại: “Ngươi tu luyện lại là công pháp cao thâm nhất – Hồn Độn Quyết!”

Phong Luyến Văn hừ lạnh một tiếng. Nghĩ rằng: ngu ngốc, ta còn chưa có trở thành Nguyên Anh tu sĩ, làm sao có thể tùy tâm sở dục sử dụng linh khí bên ngoài? Đó là ta dùng Hồn Độn Quyết đem linh khí bên ngoài trong nháy mắt hút vào thân thể, vì mình sử dụng. Hơi ngẩng đầu dùng ánh mắt khinh thường thiên hạ từ trên cao nhìn xuống nhìn các nàng, huy động trường thương muốn tiến công thêm một lần nữa: “Phải thì thế nào?” Vừa dứt lời, thân hình đã hóa thành vài đạo tàn ảnh nhắm phía hai người: “Đã biết bí mật của ta, hôm nay liền để mạng ở tại chỗ này đi!” Nàng sẽ không sợ hãi tay nhiễm máu tươi, yêu thú chết ở trong tay nàng còn thiếu sao.

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC!” Du Bình lau vệt máu bên khóe môi, không tránh không trốn, cười đến âm trầm mà quỷ dị

Phong Luyến Văn bởi vì khí lưu đánh vào mà thổi bay mái tóc màu cam như ẩn như hiện che đi đôi mi đã nhú chặt, cảm nhận được không khí chung quanh đột nhiên tràn ngập âm lạnh cùng một mùi tanh hôi, nàng bỗng có dự cảm không tốt.

Đột nhiên nghe được “Sư” một tiếng, một bóng dáng màu đỏ tí từ trong ống tay áo Du Bình bay ra, xông thẳng hướng Phong Luyến Văn. Trúc Cơ tầng hai mang tới tai thính mắt tinh khiến Phong Luyến Văn trong nháy mắt khi hồng ảnh kia xông ra liền nhìn thấy rõ ràng. Đó là một tiểu hồng xà yêu dã, hai răng nanh nhỏ thuần sắc đen, phồng chùng có kịch độc. Du Bình cười to nói: “Nếu ngươi không lui về phía sau, chắc chắn bị rắn của ta cắn. Trên răng nanh của nó có chứa kịch độc, người bị cắn nhất định sẽ thất khiếu đổ máu mà chết!”

Phong Luyến Văn cười lạnh một tiếng, là một y sư cấp 90 và cũng là Luyện Đan Sư, nàng không sợ nhất chính là độc. Nếu bị độc dọa đến, nàng cũng không cần lăn lộn trên đời này làm gì, trực tiếp tìm khối đậu hũ đâm chết cho rồi.

Thấy nàng không sợ hãi là bài tẩy của mình, linh khí trên mũi thương không những không tan biến mà ngược lại càng lúc càng cường đại, Giang Bình cùng Du Bình đồng thời sắc mặt đại biến: “Ngươi cái người điên này! Nếu ngươi muốn giết bọn ta, ngươi cũng sẽ bị độc chết! Bọn ta là đệ tử nội môn do chương môn Táng Hồn Đảo tự mình bồi dưỡng. Nếu ngươi dám động vào bọn ta, Táng Hồn Đảo sẽ không tha cho ngươi!” Đáng tiếc các nàng cuối cùng la lên cũng không có đưa đến bất cứ tác dụng gì, trên khuôn mặt Phong Luyến Văn xuất hiện nụ cười âm lãnh khiến cho người ta từ trong đáy lòng phát lạnh: “Nếu các ngươi chết đi, ai sẽ biết một phế vật thất linh căn như ta lại chính là kẻ đã giết hai thiên tài của Táng Hồn Đảo!” Nói xong, linh khí không thể chống đỡ như kinh đảo hải lãng mãnh liệt mệnh mông nháy mắt bao phủ hai người, bị nhốt trong dòng khí màu lam, hai thân ảnh dần dần hóa thành tro tàn rồi theo gió biến mất.

“Tê!” Công kích vừa phát ra, trong tức khắc tiểu hồng xà kia vừa vọt bổ nhào vào trên cánh tay Phong Luyến Văn hung hăng cắn một ngụm, độc tố màu đen truyền vào máu, nhanh chóng lan khắp thân thể nàng. Phong Luyến Văn nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong lòng kinh ngạc không ngờ loại độc này lại lợi hại như vậy. Bất quá lúc này nàng lựa chọn chém chết tiểu hồng xà kia trước, ai biết nó có thể hay không lợi dụng lúc nàng đang giải độc lại cắn thêm một ngụm. Đầu ngón tay tụ linh khí bắn về hướng hồng xà, xà là loại động vật trời sinh linh mãnh, rất nhanh đã tránh né.

Trúng độc bất quá chỉ mới vài giây, toàn thân Phong Luyến Văn giống như ngã vào hầm băng, tầm mắt dần dần mờ hồ, đột nhiên dòng máu ấm áp đổ tươi từ trong thất khiếu chảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hoàn toàn thay đổi. Đây là tư vị thất khiếu đổ máu sao? Thật sự đã quá xem thường loại độc này! Phong Luyến Văn từ trong túi lấy ra một viên Giải Độc Đan trước kia đã tùy tay luyện đem nuốt vào, thể này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng máu vẫn như trước không ngừng chảy ra. Phong Luyến Văn âm thầm khấn trang, cứ tiếp tục như vậy không bị độc chết cũng bị mất máu mà chết.

Hồng xà khạc lưỡi lại lần nữa há miệng nhỏ hướng Phong Luyến Văn nhào tới, Phong Luyến Văn cả người lao đảo khiến công kích mất đi tính chính xác, lại là một trận hoa mắt, bị tiểu hồng xà không có bao nhiêu sức chiến đấu kia bức đến gần vách núi đen, chỉ ba bốn bước nữa sẽ ngã xuống. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cùng máu hỗn hợp một chỗ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn linh động nhìn qua vô cùng dữ tợn kinh khủng. Hồng xà giống như có thù với Phong Luyến Văn, lại nhào lên há mồm cắn, Phong Luyến Văn vô lực ngăn cản, lần nữa bị hồng xà cắn vào một cánh tay khác.

Độc phát so với vừa rồi càng hung mãnh mê muội thiếu chút nữa phá hủy thần trí của Phong Luyến Văn, tay nắm thương nhẹ buông, mờ hồ nghe thấy thanh âm lo lắng của Cà Rốt ở bên tai vang lên, mà nàng không có khí lực ngã về phía sau, rơi thẳng xuống vực.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 30: Gặp Bách Lý Không Thành.

Thân thể giống như sao băng cấp tốc rơi xuống, tiếng gió vèo vèo bên tai giống như đang tấu lên khúc nhạc thần bí, cùng với hạt mưa ẩm ướt lạnh lẽo lay tỉnh ý thức của Phong Luyến Văn. Cảm nhận được chính mình lại ngã xuống vách núi đen, Phong Luyến Văn thật lòng rất muốn kéo cổ áo của kẻ đã sáng chế ra trò chơi này mà chửi ầm lên : người còn muốn cho ta xuyên qua bao nhiêu lần nữa! Đương nhiên, nàng cho tới bây giờ cũng không cho rằng nàng sẽ ngã chết, bởi vì nàng tin tưởng vững chắc ——

Nhân vật chính là bắt từ !

“Cà Rốt mau biến thành dù để nhảy a!” Không khí nhanh chóng lưu động khiến cho hô hấp có chút khó khăn, Phong Luyến Văn lung tung lau khuôn mặt thể thấm dính đầy độc huyết, lúc này đã vội vàng tìm một chỗ hạ xuống để giải độc. Nàng thề, lần sau đến Bách Sát Cốc nhất định phải bắt được con rắn chết tiết kia, ngược nó ba ngàn sáu trăm lần, băm băm chém chém thành mười vạn tám ngàn mảnh, rồi bỏ vào trong vạc dầu chiên lên ném cho chó ăn. Đương nhiên, nàng trước hết ác độc nguyên rửa tiểu hồng xà kia bị ác thú hung tàn bắt lấy sau đó cường × một trăm lần!

Cà Rốt thủy chung vẫn bay lơ lửng gần Phong Luyến Văn, tuy rằng nó cũng thực lo lắng, nhưng nó vẫn không thể không trạc trạc ngón tay đáng thương hề hề nói: “Chủ nhân người không biết dùng dù để nhảy.”

Nàng thập phần chính xác chụp lấy cây lông mao trên đỉnh đầu Cà Rốt, quơ quơ nắm đầm uy hiếp nói: “Cái loại đồ vật đơn giản như dù nhảy vừa lên tay sẽ biết dùng, người phải tin tưởng năng lực học tập của chủ nhân người!”

“Nhưng chủ nhân người hiện tại không biết dùng a...” Cà Rốt ủy khuất nói.

Vô lực vỗ vỗ trán trơn bóng, quả nhiên mỗi lần rớt xuống vách núi đen đều sẽ gặp xui xẻo. Đang lúc Phong Luyến Văn trên mặt xuất hiện đủ các loại bi phần, đủ các loại bất đắc dĩ, đủ các loại hắc tuyến cùng cảm nín không biết nói gì, đột nhiên chỉ nghe “Oanh ——” một tiếng, Phong Luyến Văn rốt cuộc chạm đất ... Nga không đứng, hẳn là đụng phải thứ gì đó, hơn nữa còn thành công đem này này nọ nọ vỡ thành một mảng lớn như mạng nhện, hoa hoa lệ lệ, bẽ nát.

Sau đó... Tiếp tục rơi xuống.

Cùng lúc đó, bí cảnh hoàn toàn bất đồng với mưa đêm âm lãnh tại Bách Sát Cốc, một vòng trăng sáng treo cao trên trời.

Ánh trăng thanh thanh như muôn vàn sợi tơ đan thành sa mỏng, chiếu xuống tiên sơn sương mù dày đặc, khuynh tán ở trên hồ nước nhộn nhạo như thoát phá cảnh đẹp phát ra phản quang sắc bạch kim. Nhất thời hồ nước cùng ánh trăng giao hòa, phân không rõ đâu là nước đâu là ánh trăng. Nước hồ ngang tầm thắt lưng thiếu niên, mái tóc dài màu tím ẩm ướt, không còn phiêu dật như trước, thành thành thật thật dán phía sau lưng và trước khuôn ngực lõa lồ của hắn, mơ hồ lộ ra da thịt trắng nõn gần như trong suốt. Tiểu thiếu gia từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, tể bi nộn nhục (*) ngay cả nữ tử cũng thẹn không bằng. Bọt nước trong suốt dùng tốc độ tra tấn người khác theo đầu vai hắn chảy xuống, lưu lại ánh trăng mỹ lệ, chiếu rọi khắp thân thể thon dài cao cao của thiếu niên.

(*) Tể bi nộn nhục: Da mỏng thịt mềm

Có lẽ là vì ánh trăng thanh lãnh, thần sắc của hắn cũng như cung Quảng Hằng(*) trong trẻo mà lạnh lùng, một đôi con ngươi trong suốt màu tím không có nửa phần tà khí, lại khiến người ta từ sâu thẳm linh hồn cảm nhận được nét yêu dã và mị trong cốt tủy của hắn, như độc dược ngọt ngào, làm cho người ta sa vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

(*) Cung Quảng Hằng: một tên gọi khác của mặt trăng. Cũng chính là nơi Hằng Nga tiên tử sống.

Bách Lý Không Thành gần đây mới phát hiện ra hồ nước dồi dào linh khí này. Đột phát Trúc Cơ tầng một đã hơn mười ngày, có lẽ vì nguyên nhân đột phá rất nhàm chán rất đột ngột, linh khí trong cơ thể luôn không chịu sự khống chế của hắn mà tán loạn xung quanh. Đã nhiều ngày thường xuyên ngâm trong hồ nước này tu luyện, hiệu quả tuy rằng không phải thực rõ ràng, nhưng so với trừ tâm tính khí mà Từ Trữ chân nhân đã dạy hắn thì hữu hiệu hơn nhiều. Múc một ít nước đổ lên bá vai, nước mưa ở bốn phía giống như thủy tinh cầu lăn tăn rơi xuống hồ. Cái bộ dạng này của hắn nào giống đang tu luyện? Quả thực chính là đang hí thủy.

Tâm yên tĩnh, đang muốn niệm khởi tâm pháp hấp thu linh khí trong nước, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến “Oanh ——” một tiếng, Bách Lý Không Thành tinh linh bị hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trên. Bí cảnh này vốn là thập phần kín đáo, sau khi hắn phát hiện liền tự chủ trương xem như lãnh địa tư nhân, sử dụng lôi quang hộ thuẫn vây quanh toàn bộ bí cảnh hình thành một kết giới vô hình, là ai dám xông vào?

Hắn kinh hãi vẫn chưa xong, một vật thể mơ hồ thoát nhìn như là phần hồng sắc ở phía trên cách hắn hai ba thước nhanh chóng rơi xuống, sau đó “Ừm!” bọt nước bắn tung tóe đầy lên một trận sóng lớn. Bách Lý Không Thành ở gần đó thập phần vô tội lại đáng thương bị sóng đánh vào khiến cho bộ dáng so với vận động viên nhảy cầu còn chật vật hơn. Hào hạo hưng trí bị sinh vật hư hư thực thực không rõ hình dạng từ trên trời rớt xuống này phá hư. Bách Lý người nào đó lại phát hỏa... Đợi chút, vì sao hắn phải dùng từ “Lại” này? !

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 31: Tắm Rửa. .

Roi xuống nước trong nháy mắt, nước hồ lạnh lẽo mang theo linh khí nồng đậm vây quanh thân thể Phong Luyến Văn, khiến cho nàng vì trúng độc mà thân thể nặng nề bỗng trở nên nhẹ bỗng, tinh thần phấn chấn, độc huyết trên mặt cũng bị linh khí trong nước tẩy rửa. Tuy rằng kinh hi bản thân thể nhưng nhân họa đắc phúc (*) có thể phát hiện ra hồ nước nồng đậm linh khí này, nhưng Phong Luyến Văn vẫn không quên mình hiện tại đang nằm trong trạng thái sắp “chết chìm”, vội vàng ngoi đầu ra khỏi nước.

(*)Nhân họa đắc phúc: trong xui xẻo gặp được may mắn.

Vì vậy, nàng liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú từ đen biến thành hồng rồi lại từ hồng biến thành đen.

Phong Luyến Văn sững sốt hai giây mới hiểu được xảy ra chuyện gì, đôi con ngươi màu đỏ rục rịch khô ráo xinh đẹp trong nháy mắt trở nên 空洞 hờn giận, trán đầy hắc tuyến lại vô cùng xấu hổ trực tiếp bỏ qua về mặt khiếp sợ của Cà Rốt, chỉ vào người trước mặt thét to: “Lôi linh căn ngươi tại sao lại ở chỗ này!” Hôn nữa hình như còn đang coi hết ý phục tắm rửa gì gì đó, nàng hẳn là vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh cảm thiếu nhi xem. . .

Nàng 空洞, Bách Lý Không Thành cũng hỗn độn.

Phương thức nha đầu kia xuất hiện cũng quá kích thích quá buồn hân đi, từ trên trời rơi xuống a... Vốn định oán giận oán giận vì trong lúc hân đang tu luyện nàng lại bất ngờ đến “quấy rối”, hân đột nhiên mở to hai mắt hiện lên biểu tình cực kỳ ngây thơ đáng yêu khó có được, đơn giản vì hân nhìn thấy

Hai vệt máu đỏ au từ trong chóp mũi mũi Phong nào đó phun ra!

Phong Luyến Văn vội vàng hoang mang rối loạn khăn trung bịt mũi lại, bắt đầu đi độc hồng xà vẫn chưa được giải hoàn toàn cộng thêm nhân tố bên ngoài quá nhiều, khiến cho máu chảy quá nhiều thậm chí xuyên qua khe hở giữa ngón tay nhỏ xuống, rơi vào trong hồ nước làm lan ra từng vòng sóng bạc, giống như những đóa huyết hoa nở rộ trên mặt nước. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã hồng rục của nàng lại càng đỏ thêm thậm chí mơ hồ bốc ra khói trắng, xoay người lại, mức nước hồ trong vắt liệu mạng rửa sạch khuôn mặt.

Chết tiệt! Vì sao chảy máu không phải lỗ tai ánh mắt hay gì gì đó mà lại là mũi!? Đâu có xà độc đâu! ! Đâu có thất khiếu đổ máu đâu! ! Cái này phỏng chừng nhất định bị hiểu lầm đi!

Nàng đoán một chút cũng không sai, người nào đó ngay cả chuyện chính mình đang tắm... Ách, không phải, là đang tu luyện đều quên mất, con tức trần ngập cũng tiêu tán sạch trơn, cảm trắng noãn nâng lên, về mặt nghiêng ngả nhìn bộ dáng bối rối ngàn năm khó gặp của nàng, cười hi hi nói: “Tuy rằng ta biết cơ thể của ta quá thật rất mê người, nhưng ngươi cũng không cần thẹn thùng đến như vậy đâu. Nga, đúng rồi, ta không cần ngươi phụ trách nga. Ha ha...” Đương nhiên, không cần phụ trách điều kiện tiên quyết là nàng thật sự cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhìn bộ dáng ra vẻ “Ta lương thiện cỡ nào” của hân cùng với ngữ khí tự luyện căn bản không che giấu được, Phong Luyến Văn rất muốn tìm khối đậu hủ đâm chết chính mình. Hình tượng a hình tượng, hình tượng quang huy đại thần của nàng, bị hủy đến mảnh vụn cũng không còn!

“Không cho cười! Bỏ đại gia đây là trúng độc ! Trúng độc hiểu hay không? ! Do you understand? !” Bị phần đến cực điểm, Phong Luyến Văn thiếu chút nữa rơi lệ, ngay cả cách Nhan Mạc Qua thường tự xưng cùng với một câu tiếng anh đã lâu không dùng đến trong nháy mắt đều thốt ra. Bất quá bộ dáng hoảng hốt sốt ruột của nàng càng gây phản tác dụng, người nào đó cười đến càng sáng hơn. Nhưng khi đôi mắt màu tím trong suốt kia nhìn thấy dấu răng nhỏ trên hai cánh tay của nàng, bất chợt hiện lên một tia ý tứ không rõ cảm xúc. Đương nhiên dưới tình huống như vậy Phong Luyến Văn hoàn toàn không có tâm tư chú ý đến ánh mắt này, nụ cười tươi tắn chói lọi của hân không thể nghi ngờ đã giáng cho nàng một đả kích nặng nề.

Tức chết ta... Đôi hồng mâu xinh đẹp của Phong Luyến Văn đã bắt đầu phun ra liệt hỏa muốn đốt người, cắn cắn môi hận không thể đem tên vui sướng khi người gặp họa này ăn tươi nuốt sống. Hừ, dù sao hình tượng đã bị hủy, nàng cũng không ngại bị hủy nhiều thêm một chút.

“Bỏ đại gia muốn dùng nước giải độc, về phần ngươi, thỉnh tự tiện!” Nói xong nàng cũng bắt kẻ người khác có đồng ý hay không, trong ánh mắt kinh ngạc của Bách Lý Không Thành xoay người, co rút đầu lại lặn xuống nước, thuận tiện cô lỗ cô lỗ thở ra vài bọt bong bóng nổi lên mặt hồ.

Đúng vậy, nàng lặn xuống.

Àn, lặn xuống...

Lặn xuống...

Vài giây sau, mũi Bách Lý thất kinh thét chói tai một tiếng dọa bay toàn bộ chim chóc chung quanh bí cảnh: “Uy! Nửa người dưới của ta còn ở trong nước. Nhắm mắt lại cho ta! Kiên quyết không được nhìn!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 32: Giải Độc.

Sớm mặc một thân y phục màu tím nam vàng, Bách Lý Không Thành nhàn nhã nằm trên nhánh cây, hai tay ôm cái ọt, ngậm một mảnh lá cây lười biếng nhìn xuống hồ nước lung linh mờ ảo dưới ánh trăng, tư thế như vậy hẳn đã duy trì không dưới hai canh giờ. Phong Luyến Văn lặn vào trong nước vẫn chưa có động tĩnh gì, nếu không phải lời quang hộ thuẫn thiết lập chung quanh bí cảnh không có phản ứng bất thường nào, hơn nữa tiểu u linh màu lam sùng vật của nàng cũng bị hấn bắt lấy làm “con tin”, hẳn thực sự hoài nghi nha đầu kia có phải hay không giống như cá lặn vào trong nước chạy mất.

Chết đuối, thậm chí độc phát mà chết, tình huống đáng sợ này đó hẳn cũng không phải chưa từng nghĩ qua, nhưng suy nghĩ này chỉ chuyển động trong đầu hẳn một vòng liền bị ném lên chín tầng mây. Nguyên nhân không phải do hấn, người từng gặp Trúc Cơ tu sĩ nào bị chết chìm hay chưa? Đường nhiên, hấn không biết nửa năm trước đệ nhất đại thân cấp 90 Phong Luyến Văn bởi vì không biết bơi mà thiếu chút nữa trở thành người chơi thứ nhất chết đuối trong “Thương Lam Đình”.

Lại qua không biết bao lâu, phía đông chân trời đã xuất hiện ánh bình minh. Ngay tại thời điểm Bách Lý Không Thành không còn nhận được chuẩn bị lao xuống nước, hồ nước lam thâm yên tĩnh đột nhiên cô lỗ cô lỗ sôi lên, vừa mới bắt đầu là những bọt bong bóng nhỏ từ dưới đáy, theo thời gian trôi qua bọt khí càng lúc càng lớn, đến cuối cùng khắp hồ nước thế nhưng giống như ấm nước đang sôi trào, bốc lên làn khói trắng mang theo một tia linh khí tràn ngập toàn bộ bí cảnh, mặt nước lấy xu thế mất thường có thể thấy được dần dần giảm xuống, không khí độ ẩm cũng theo đó càng ngày càng cao. Minh nguyệt treo cao trên bầu trời qua làn hơi nước bao phủ mà có chút mỏng lung mờ ảo. Cây cối thực vật xanh ngắt sạch sẽ trong bí cảnh bởi vì nhiệt độ đột ngột tăng cao, phiến lá cây dày rộng tươi tốt bắt đầu có hiện tượng héo rũ, nhánh cây Bách Lý Không Thành đang tựa vào cũng không ngoại lệ.

Cái trán trắng nõn của Bách Lý Không Thành cũng ần ần phiếm ra mồ hôi, hấn không kiên nhẫn dùng tay áo tùy ý xoa xoa hai má lắm lắm: “Nha đầu kia rốt cuộc trúng độc gì a, giải độc phức tạp như vậy...” Hơn nữa bại gia tử này xem linh khí bên trong bí cảnh như quán bán đường đậu ven đường sao? Nhưng cho dù là đường đậu cũng phải tốn tiền a! Kia linh khí như đá chìm đáy biển làm cho hấn đau lòng muốn chết, nói thế nào bí cảnh dồi dào linh khí này cũng là hấn phát hiện trước đi.

“Là độc của một con tiểu hồng xà.” Bên cạnh truyền đến thanh âm lo lắng mà chờ mong của Cà Rốt, còn mang theo vài phần u oán không chút nào che dấu, hiển nhiên đối với hành vi “bắt cóc” nó đến trên cây của Bách Lý Không Thành tỏ vẻ cực độ bất mãn. Nghe vậy, Bách Lý không thành bất đắc dĩ phát phát tay tỏ vẻ ta không biết. Tiểu hồng xà? Loại xà này rất nhiều đi, ai biết đó là cái giống thượng vàng hạ cám gì. Tuy rằng hấn nhìn giống như không để ý lắm, kỳ thật ở trong lòng thầm đem những loại tiểu hồng xà biết được kiểm kê lại một lần.

Bỗng nhiên, hồ nước sôi trào im bất, mặt hồ giảm xuống hơn mười cm sau một phen kinh đảo hải lăng lại khôi phục bình tĩnh. Lúc này, một điểm nhỏ trên mặt nước phá lệ đặc biệt thâm lại, hình như là có bóng đầu của cái gì đó trôi lên chặn lại ánh trăng yếu ớt, Bách Lý Không Thành cùng Cà Rốt đều phát hiện ra bóng ma này, cũng kinh ngạc chú ý đến nó.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” ——

Hoàn toàn không báo trước, mặt nước vây chung quanh bóng ma đột nhiên phun lên vài cột nước lớn cao hai trượng, giống như dấu hiệu hải yêu tác loạn thường thấy trong phim truyền hình, xoay thành một vòng tròn quanh bóng ma. Ngay sau đó lấy bóng ma làm trung tâm hình thành lốc xoáy, sóng nước rầm rầm nhanh chóng xoay tròn, một mảng lớn không gian giống như bị xe rách hoàn toàn phơi bày ra, đồng thời nhiệt độ trong bí cảnh nháy mắt tăng lên đến mức đủ hấp chết người khác, ngay cả không khí đều bắt đầu vận vẹo.

Ở chính giữa hồ nước xuất hiện một thân ảnh nữ tử, nhẹ nhàng di động phía trên mặt hồ, mái tóc màu cam nhẹ nhàng phiêu bay, hàng mi cong dày đen như mực che phủ ánh mắt đã nhắm chặt khiến nàng càng thêm thần bí mê người, song chưởng bị thương đã khôi phục trắng nõn bóng loáng. Khiến người ta sợ hãi than thầm không phải mỹ mạo của nàng, mà là linh khí quanh thân phát ra đến trạng thái cao nhất. Cảm nhận được linh khí kia cao hơn mình không phải chỉ một chút, Bách Lý không thành sắc mặt đại biến, suýt nữa cả kinh từ trên cây xoay người ngã xuống, thốt ra: “Trúc Cơ tăng ba!” Hơn nữa xem nàng khiến cho núi sông lay động, chỉ sợ tu vi của nàng không phải chỉ vừa tiến vào Trúc Cơ tăng ba. Hấn liếm liếm môi khô khốc, gian nan nuốt nước bọt, mười mấy ngày trước nha đầu kia mới tấn nhập Trúc Cơ, nháy mắt thể nhưng đã đột phá Trúc Cơ tăng ba, thiên phú kinh khủng biến thái cỡ này làm cho người ta theo không kịp. Không biết có phải nhìn lầm hay không, lúc Phong Luyến Văn mở ra hai mắt thâm sâu kia, Bách Lý Không Thành tựa hồ từ trong đôi con người màu đỏ rực nhìn thấy một đoàn hỏa diễm đỏ sậm.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Hỏa Diễm Trong Mắt.

“Chúc mừng chủ nhân đột phá Trúc Cơ tăng ba!” Cà Rốt cao hứng phấn chấn bay qua vòng vo vài vòng quanh Phong Luyến Văn. Nghe được thanh âm Cà Rốt gần ngay bên cạnh, Phong Luyến Văn giống như nhìn thấy bảo bối một phen bắt nó ôm vào trong ngực cọ cọ vài cái, kích động cười to vài tiếng rồi luyến tiếc buông tay, nói: “Bỏ cô nương nhân phẩm bộc phát nữa rồi!” Trong lòng vui sướng cực độ, đột phá Trúc Cơ tăng ba là chuyện nhỏ, mấu chốt là trong hồ nước này có bảo bối a, phỏng chừng Luyện Đan Sư toàn bộ Lam Uyên đại lục nhìn thấy nó đều sẽ điên cuồng! Càng làm cho người ta

không nhìn được ngửa mặt lên trời cười to là, hiện tại chủ nhân của bảo bối này chính là nàng – Phong Luyến Văn a! Ha ha ha ha!

Tùy ý giờ giờ lên tay áo thu hồi linh khí quanh thân, hết thấy trên bảo xuất thế dị động đều dần dần biến mất. Vừa mới đột phá Trúc Cơ tầng ba thân thể nhẹ nhàng như một con lông tơ, Phong Luyến Văn lảng ba vi bộ đi trên mặt nước hướng về phía bờ, đối với Bách Lý Không Thành đang trợn mắt há mồm vờn hai ngón tay, thuận tiện ngắm cho hắn một ánh mắt bốn cột. Nhìn mỗi thiên tài Lôi linh căn bộ dạng chịu đủ kích nộ nề, Phong Luyến Văn trong lòng thầm kêu thích một tiếng, nàng thích nhất tàn phá tâm linh còn non nớt của thiên tài này đó a.

“Tiểu Văn sư muội tư chất kém cỏi, cho đến hôm nay mới đột phá Trúc Cơ tầng ba, không biết Bách Lý sư huynh nay tu vi như thế nào?” Phong Luyến Văn không lương tâm còn ngai tàn phá không đủ, che miệng cười cười nói ra lời nói đủ kích chết người không đền mạng, còn đặc biệt thấp phẫn “nghe lời” xưng hô hắn là “Bách Lý sư huynh”, nghe vào trong tai thực sự là mười phần ý tứ châm chọc. Bất quá nói ra một câu nửa cổ văn nửa bạch thoại văn này thật sự là rất không được tự nhiên, Phong Luyến Văn may mắn chính mình ở tại thế giới chuyên nói bạch thoại văn kia sinh sống mười lăm năm, cảm tạ Hồ Thích tiền sinh.

Bách Lý Không Thành lúc này cũng không biết nên phản ứng thế nào, chỉ đành bày ra bộ dáng khoan tay như bình thường nói: “Ngươi là ‘Thiên tài trong thiên tài’, sư huynh làm sao so với được với ngươi a.” Hắn khó được khiêm tốn một hồi, nhưng ánh mắt lại đại bộ phận tập trung nhìn đôi mắt có chút không giống với bình thường của nàng, ngọn lửa màu đỏ sậm quý dị yêu dã cháy bùng trong mắt nàng. Phong Luyến Văn chú ý tới tầm mắt hắn, trên mặt như trước lộ vẻ tươi cười, nhưng trong lòng âm thầm cảnh giác, vội vàng làm bộ như lơ đãng chớp chớp nhãn tình, đem hỏa diễm đỏ sậm kia che dấu xuống.

Biết hành động của nàng chính là không muốn lộ ra chuyện liên quan đến ngọn lửa này với hắn, hắn cũng sẽ không tự tìm mất mặt đi hỏi, tỏ vẻ không có việc gì dời tầm mắt, đôi mắt nói: “Ngươi làm sao lại từ trên đó rơi xuống?”

Nhắc tới chuyện này Phong Luyến Văn liền tức giận, bất quá nàng sẽ không tự hủy hình tượng ăn ngay nói thật là bị một con rắn nhỏ không có năng lực công kích gì bức rơi xuống vách núi đen, khoát tay hỏi ngược lại: “Ngươi có biết Táng Hồn Đảo không?”

“Táng Hồn Đảo?” Bách Lý Không Thành nâng cằm nghĩ nghĩ, kinh ngạc nói: “Là vài tên đệ tử của Táng Hồn Đảo được phái đến Huyền Tịch Tông mấy ngày gần đây sao? Chẳng lẽ ngươi bị bọn họ đánh rơi xuống vách núi đen?” Nàng thật là chuyện gì cũng có thể gây ra a, Táng Hồn Đảo cái loại quái vật lớn này hắn cũng không dám rảnh rồi không có việc gì đi ngắm mùi thất bại, một tạp dịch như nàng thế nhưng dám đắc tội đến mức khiến người ta muốn ra tay hạ sát. Đương nhiên hắn vô luận thế nào cũng không thể tưởng được người cuối cùng chết không toàn thân lại là đệ tử Táng Hồn Đảo.

“Trong lòng hiểu được là tốt rồi, ngươi không cần nói ra!” Phong Luyến Văn nghiêng răng, hướng về phía bầu trời liếc mắt, coi như là cam chịu. Tuy rằng không phải bị đệ tử Táng Hồn Đảo đánh rớt xuống, nhưng cũng bị một tiểu độc xà chết tiệt của Táng Hồn Đảo bức xuống, thật sự là nhân sinh nhất đại bại bứt! Giọng nói của nàng mang theo vài phần khó chịu, tiếp tục hỏi: “Đệ tử Táng Hồn Đảo đến Huyền Tịch Tông làm cái gì?”

Bách Lý Không Thành trả lời: “Hình như là muốn tìm người nào hoặc là cái gì đó, ta cũng không rõ lắm. Ngươi vì sao lại chú ý Táng Hồn Đảo?”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 34: Đánh Cuộc.

“Vô nghĩa, bọn họ chọc tới ta, ta đương nhiên là muốn báo thù.” Phong Luyến Văn gắt gao siết chặt quyền, cười đến có chút âm hiểm, trong hồng mâu xẹt qua hàn quang khiếp người: “Đặc biệt là tên thiếu chương môn tên Lục Nhâm Giáp kia, lại dám có chủ ý đối với ta, xem ta có chinh hán không thành hình người hay không.”

Bách Lý Không Thành không nói gì nhìn Phong Luyến Văn. Bằng tu vi hiện tại của nàng hắn thật đúng là không chút nghi ngờ nàng có thể khiến tên Lục Nhâm Giáp gì đó sống không bằng chết. Đương nhiên, chuyện làm hắn càng không thể nói gì là, có chủ ý đối với nàng sẽ bị chinh không thành hình người? May mắn hắn trước mắt còn không có chủ ý gì với nàng. Xem bộ dáng vui sướng khi người gặp họa của Bách Lý Không Thành, Phong Luyến Văn không biết hắn ở trong lòng thầm cảm khái cho Lục Nhâm Giáp, còn tưởng rằng hắn khinh thường nàng, không khỏi hướng hắn liếc mắt một cái tức giận nói: “Như thế nào, ngươi không tin?”

Bách Lý Không Thành xua xua tay hào tâm nhắc nhở nói: “Ngươi muốn động đến kẻ khác ta có lẽ sẽ tin. Nhưng Lục Nhâm Giáp kia là ai? Thiếu chương môn Táng Hồn Đảo a. Bị một chút thương tích thì lão tử của hắn rất có thể sẽ truy sát tìm đến Huyền Tịch Tông ‘phản xử’, ngươi xác định ngươi muốn đi chinh hán?”

Phong Luyến Văn lờ mờ hần một cái, nói: “Đó là đương nhiên, ta mặc kệ hắn là ai, chọc tới ta ta nhất định sẽ trả thù gấp mười gấp trăm lần!” Hơn nữa nàng đã giết hai đệ tử thiên tài của Táng Hồn Đảo, thù này đã sớm kết rất sâu, chẳng lẽ nàng lại sợ nhiều thêm một tội danh sao? Đột nhiên lông mi của nàng giật một cái, giống như nghĩ tới cái gì, hai tay tạo thành chữ thập đặt ở hai má bên cạnh, không có hảo ý cười nhìn Bách Lý Không Thành, mềm nhẹ mà lấy lòng kêu: “Bách Lý sư huynh ~”

Ngực khí mềm mại giống như nước này làm Bách Lý Không Thành nổi da gà thiếu chút nữa rơi đầy đất, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất hảo

cùng khủng hoảng: “Làm gì?”

“Chúng ta đánh cược đi, cược ta có thể hay không đem Lục Nhâm Giáp chinh không thành hình người.” Trong hồng mâu nổi lên ánh quang điểm lệ như hoa hồng, nụ cười ngọt ngào đủ làm cho một kẻ ý chí sắt đá phải rung động, tựa hồ là năn nỉ nói: “Được không?”

“Không tốt, một chút cũng không tốt!” Bách Lý Không Thành lui về phía sau mười thước, bộ dáng như lâm đại địch.

Nhưng ai biết đôi mắt màu đỏ rượu làm say lòng người kia thế nhưng nổi lên nhiều điểm thủy quang, căn môi phẫn hồng, trên khuôn mặt tràn đầy ủy khuất cùng cảm giác tan nát cõi lòng, trong thanh âm cũng mang theo một tia nức nở: “Bách Lý sư huynh, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy người cũng không thể đáp ứng Tiểu Văn sao?” Kỹ thuật giả đáng thương của manh muội từ điều thứ ba: là một manh muội từ đủ tiêu chuẩn, phải có khả năng hoàn hảo không chế tuyên lệ của mình.

“Không được không được chính là không được, cảnh cáo người mỹ nhân kẻ đối với ta vô dụng nga!” Bách Lý Không Thành lắc đầu như trống bỏi, tuy rằng trong lòng mặc danh kỳ diệu dâng lên cảm giác tội lỗi giống như đang khi dễ tiểu nữ hài đáng yêu, nhưng trực giác nói cho hắn biết nếu đáp ứng trận đánh cuộc này nhất định sẽ bị nha đầu kia lừa đến trắng tay.

Gia tăng thế công ôn nhu, Phong Luyến Văn nhất thời khóc đến lệ hoa đái vũ, sau lưng đột nhiên xuất hiện bối cảnh bong bóng màu hồng trong nháy mắt biến thành mưa nhỏ làm cho người ta tan nát cõi lòng, không được lau nước mắt trên mặt ô ô nói: “Bách Lý sư huynh, một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy người thật sự không thể đáp ứng ta sao?”, thầm nghĩ: tiểu tử này định lực còn rất tốt a, nếu là thị vệ Giáp trông coi Cẩm Uyên Các phỏng chừng lúc nàng mới bắt đầu giả đáng thương đã bị tiên công chiếm đóng. Hôn nữa, cái gì gọi là “Mỹ nhân kẻ” a! Đây là tiêu chuẩn giả đáng thương hiểu hay không a! Ta đếm ba hai một, người nếu không đáp ứng bốn cô nương liền cùng người chơi bạo lực!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Được Như Ý.

Ba,

Hai,

Một...

“Ta đáp ứng người a, người muốn gì cứ việc nói thẳng ra, còn đánh cược cái gì a!” Mồ Bách Lý rút cuộc hạ vũ khí đầu hàng, vẻ mặt bi phẫn như bị bắt buộc lên núi đao xuống biển lửa, kiểm kê túi trữ vật đáng thương của mình xem còn có vật phẩm này nọ gì không, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác khác thường. Nếu nha đầu kia cũng đối người khác lộ ra biểu tình như vậy...

Khuôn mặt cực nhanh hiện lên một chút ý cười khi thực hiện được âm mưu, nước mắt dừng dừng, nói: “Sao lại có thể làm chuyện không biết xấu hổ như vậy, vì công bằng vẫn nên đánh cược đi.”

Người được tiện nghi mà còn khoe mẽ! Bách Lý Không Thành trong lòng điên cuồng hò hét, hắn đã trêu ai chọc ai, lại mặc danh kỳ diệu thua trong tay nha đầu này. Khoát tay bắt đắc dĩ nói: “Tùy tiện tùy tiện, người nói thế nào thì thế ấy đi.”

Phong Luyến Văn cũng không nói thêm cái gì vô nghĩa, lập tức biến sắc mặt cười nói: “Nếu ta thắng, sư huynh phải dạy ta loi quang hộ thuần đi.” Tuyệt kỹ phòng ngự lại có thể dùng làm kết giới này là chiêu thức nàng đã mơ ước thật lâu, hơn nữa nàng vội vàng muốn học giăng kết giới như vậy còn có một nguyên nhân —— trong hồng mâu dấy lên một tia lãnh diễm đỏ sậm không dễ phát hiện.

Bách Lý Không Thành lau lau mồ hôi lạnh toát ra trên đầu, nguyên lai là coi trọng chiêu thức này của hắn a. Âm thầm bội phục kỹ thuật biến sắc mặt của nha đầu kia, cười gượng nói: “Nhưng là...” Vừa định nói không được sư phụ cho phép hắn không thể tự ý đem chiêu thức truyền cho người khác, nhưng đôi con ngươi trong veo như nước của người nào đó rất có xu thế nước mắt vỡ òa, hắn chỉ có thể đem những lời chưa kịp xuất khẩu hung hăng nuốt ngược xuống bụng: “Được rồi được rồi, nếu người thắng ta sẽ dạy người. Nhưng nếu người thua thì sao?”

“Vậy xin hoàn toàn nghe theo sự phân phó của sư huynh.” Phong Luyến Văn cười nói. Hừ, bốn cô nương sao có thể thất bại?

“Hào, nếu người thua phải làm nô dịch cho ta ba ngày, trong ba ngày ta nói gì nghe nấy!” Lòng bàn tay trái gắt gao xoa xoa nắm tay phải, đánh cuộc này coi như đã quyết định. Bởi vì cảm giác bị người khác tính kế thực khó chịu, hắn đang suy nghĩ xem có nên làm cận vệ của thiếu chương môn gì gì đó vài ngày hay không.

Mục đích đạt thành, Phong Luyến Văn cũng chuẩn bị trở về báo cáo sư phụ nhiệm vụ đã hoàn thành, vội vàng nói với Bách Lý Không Thành: “Người mở kết giới ra, ta phải đi về.”

Bách Lý Không Thành gật gật đầu, linh khí màu tím vây quanh hai tay ở trong không khí xẹt qua dấu vết nửa vòng tròn, nhất thời kết giới trong suốt hình tròn bao phủ chung quanh bí cảnh lóe ra quang huy màu tím nhạt, dần dần biến mất. Bách Sát Cốc âm trầm xuất hiện trước mắt hai người, hạt mưa mát đi trở ngại giống như dây chuyền trên châu bị đứt dây rơi xuống. Bách Sát Cốc kỳ thụ dị thảo sinh sôi, vốn che khuất thiên không không thấy ánh mặt trời, liền tiếp mấy ngày u ám khiến cho đáy cốc âm u càng thêm đáng sợ. Phong Luyến Văn lau nước mưa trên mặt, nghĩ thầm: đây chính là đêm nguyệt hắc phong cao hoàn toàn trong thiên nhiên, dùng để giết người cướp của thật sự là quá thích hợp. Có nên đem tên Lục Nhâm Giáp kia dẫn đến nơi đây xử lý hay không? Đang ngắm nghĩ, gió lạnh thổi tới mang theo mùi máu tươi nồng nặc khiến hai người đồng thời biến sắc.

Trên khuôn mặt tươi cười của Phong Luyến Văn lộ ra một chút nghiêm túc, quay đầu hỏi Bách Lý Không Thành bên cạnh: “Có người bị thương, cứu hay không cứu?” Nếu là một ngày trước, nàng mới không có hứng thú thấy việc nghĩa hăng hái làm, nhưng kim y thiếu niên sẵn sàng ra mặt vì nàng cùng nụ cười ôn nhu của Mộc khiến nàng dao động.

“Có lẽ là đệ tử Huyền Tịch Tông đến làm nhiệm vụ, nếu là đồng môn sư huynh đệ của chúng ta, dĩ nhiên phải cứu.” Bách Lý Không Thành xoa cằm nghĩ nghĩ, ló vào Bách Sát Cốc không có gì nguy hiểm, nhưng đi vào trong cốc càng sâu thì càng dễ gặp được yêu thú cấp cao, bằng tu vi vừa tấn nhập Trúc Cơ của bọn họ có lẽ không thể toàn thân trở ra. Liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ là khiêu khích cười cười: “Người có dám đi vào một vòng hay không?”

Biết hàm ý của hắn chính là đi cứu người, Phong Luyến Văn ném lại cho hắn một nụ cười tự phụ: “Có gì không dám?” Nói xong liền hướng về phía phát ra mùi máu tươi cất bước đi đến, Bách Lý Không Thành theo sát sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 36: Túc Không Ly Bị Thương.

Nước mưa ào ào chảy xuôi nhuộm màu đỏ thẫm, bùn đất ẩm ướt lạnh lẽo, trong không khí nồng đậm mùi máu tươi của người sống, tựa hồ như khắp nơi đều tràn ngập một tầng sương mù đỏ như máu. Từng nhóm yêu thú cấp thấp đói khát lần theo hương vị tụ tập tại nơi này, ngẫu nhiên vang lên vài tiếng chim hót như có như không. Trong hoàn cảnh âm lãnh hắc ám lại kinh khủng này, nếu là người nhát gan vô tình đi ngang qua, chỉ sợ hai chân đã nhũn ra không thể nhúc nhích.

Phong Luyến Văn cùng Bách Lý Không Thành gạt cành cây và bụi cỏ cản đường ra, thông qua phán đoán mùi máu tươi đậm nhạt mà dần dần đến gần nơi ngọn nguồn của nó. Chuyện tình kỳ quái cũng đã xảy ra, một số yêu thú cấp thấp gần đó theo mùi máu mà đến vừa nhìn thấy Phong Luyến Văn đột nhiên sợ tới mức dựng thẳng lông mao, mang theo một nhà già trẻ trong ba giây chạy trốn không còn bóng dáng, hai người đã chuẩn bị tốt chiêu thức cũng không có cơ hội xuất ra. Chạm phải ánh mắt nghi hoặc của Bách Lý Không Thành, Phong Luyến Văn lúng túng xấu hổ sờ sờ cái gáy, đỏ mặt ngượng ngùng đem nguyên nhân nói cho hắn nghe, sau đó không ngoài dự kiến nhìn thấy biểu tình cùng ánh mắt im lặng của Bách Lý Không Thành, rõ ràng chính là đang nói: người tiểu nha đầu này sao lại hung hãn như vậy, cũng không sợ không có người muốn... .

Lại đi về phía trước vài bước, đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một đạo sấm sét màu ngân bạch chói mắt cắt qua thiên không, nhất thời cảnh vật xung quanh cùng thân ảnh của hai người đều giống như thất sắc bị chiếu thành màu trắng đen, ngay sau đó, thanh âm sấm giạt chớp rền vang dội trời đất. Đúng lúc này, ngọn nguồn phát ra mùi máu tươi kia cũng hoàn toàn bại lộ trong mắt hai người.

Tóc đỏ dán chặt ở trên khuôn mặt, nước mưa làm ướt y phục màu vàng nhiễm huyết của người nọ, thân hình đơn bạc cùng với làn da màu tím nhạt như ẩn như hiện, không khó nhìn ra những vết thương thật nhỏ trên người hắn, mấy mũi tên bạc vũ sắc bén đâm xuyên qua cơ thể hắn, mũi tên gần vai trái đã bị bẻ gãy, phỏng chừng chính hắn muốn rút ra nhưng trước đó lại hôn mê bất tỉnh. Hung hiểm nhất là một mũi tên cắm trên ngực hắn, chỉ cần lệch khỏi quỹ đạo hai cm sẽ lập tức xuyên thủng tim. Nhìn thấy tình cảnh này, dù là Phong Luyến Văn đã tự tay sát hại vô số yêu thú cũng không nhịn được da đầu run lên, đồng tử thu nhỏ lại. Bách Lý Không Thành nhìn chằm chằm kẻ toàn thân đầm máu nằm trên cỏ, thiếu niên tóc đỏ sắc mặt từ khí trầm trầm, hai hàng chân mày đẹp như trăng khuyết khẽ nhíu chặt, lưu quang trong khóe mắt liếc nhìn Phong Luyến Văn che miệng kinh hô đứng bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia do dự.

“Túc Không Ly?” Phong Luyến Văn cơ hồ là gần từng tiếng thốt ra cái tên này, sắc mặt âm trầm như thời tiết hiện tại, trầm trầm: “Vì sao hắn lại ở chỗ này?” Theo lý mà nói sau khi ác chinh hắn một lần coi như ân oán đã tính toán xong, nhưng nàng cũng không phải loại người khoan dung độ lượng, ngược lại còn rất dễ mang thù. Cho là trong lòng nàng không có chút oán khí nào sao?

Nói thật, nàng thật sự rất muốn... .đâm hắn thêm một thương nữa, đưa hắn xuống địa ngục mới tốt.

Bách Lý Không Thành ít nhiều gì cũng biết Phong Luyến Văn từng bị phản đồ của Huyền Tịch Tông này hãm hại rất thảm, không chút nào ngoài ý muốn trông thấy biểu tình vui sướng khi người gặp họa của nàng, vươn ngón tay đẩy đẩy bả vai ẩm ướt của nàng, nói: “Nguyên nhân người của Táng Hôn Đào đến Huyền Tịch Tông, phỏng chừng vì tìm hắn đi.”

Hai người đầu tiên nhìn thấy Túc Không Ly liền chú ý đến ấn ký kỳ quái khắc trên cung tiễn, tựa hồ là quân kỳ triệu hồi từ linh đầu lâu khô, loại ấn ký này Phong Luyến Văn từng nhìn thấy trên huyền sắc y bào của Lục Nhâm Giáp cùng với Giang Bình, Du Bình, hẳn là dấu hiệu của Táng Hôn Đào. Ngấm lại những việc người này thường xuyên làm, Phong Luyến Văn không khỏi nhướn mày mắng hắn một tiếng đáng đời. Trộm cắp này nọ lại bị đuổi giết thành cái bộ dáng hấp hối này, cùng Hàn Ảnh Trọng năm đó ở Cẩm Uyên Các không kém là bao.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 37: Cứu Trợ Túc Không Ly.

“Trúng tên có độc.” Nhìn miệng vết thương không ngừng chảy ra máu tươi khác thường, thân là y sư Phong Luyến Văn hơi nhíu mi nói, độc của Táng Hồn Đảo cũng không phải thứ dễ bắt nạt a. Người này rốt cuộc đã trộm đi thứ trọng yếu gì, lại có thể khiến người của Táng Hồn Đảo nổi lên sát tâm? Cho dù hắn đánh cắp Ngũ Đạo Luân Hồi Kính, Huyền Tịch Tông cũng chỉ trách nã hân đem nhốt vào Cẩm Uyên Các thôi.

Phong Luyến Văn lòng hiếu kỳ càng ngày càng đậm, nếu có thể đem thứ Túc Không Ly đã đánh cắp cầm tới tay, vậy tuyệt đối là phần khích. Tính toán nhỏ nhất đánh cho vang vang, đi đến bên người hân thật cẩn thận nâng cánh tay hân dậy, vòng qua đầu khoác lên vai mình, đối với Bách Lý Không Thành vẫn đứng bất động tại chỗ nói: “Lại đây giúp ta, diu hân trở về.” Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra nên để Cà Rốt biến thành thứ gì có thể mang bệnh nhân đi, chỉ có thể dùng phương pháp diu. Tuy rằng một mình nàng cũng có thể diu hân, nhưng có trợ thủ giúp đỡ miễn phí không dùng thật tiếc.

Bách Lý Không Thành nghi hoặc hỏi: “Người thật sự muốn cứu hân? Đừng quên hân thiếu chút nữa hại chết Hân sư huynh. Hơn nữa người xác định người có thể cứu sống hân?” Tuy rằng nói như vậy, bất quá hân vẫn đi qua cúi người xuống nâng dậy một cánh tay khác của Túc Không Ly.

Quan tài mặt có chết hay không liên quan gì tới ta. Phong Luyến Văn âm thầm lẩm bẩm, không biết vì nguyên nhân gì những lời này không có nói ra, chỉ trả lời nửa câu sau của hân nói: “Tai họa đi ngàn năm, người này làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhất định có thể trường mệnh trăm tuổi.”

Đây là cái đạo lý gì a...

Hai người đỡ Túc Không Ly cẩn thận về hướng lối ra của Bách Sát Cốc, bởi vì tìm không thấy đề tài cho nên đều không nói gì, Bách Lý Không Thành nhàm chán thuận miệng hỏi Phong Luyến Văn: “Người muốn đem hân đưa đến chỗ nào? Nếu người của Huyền Tịch Tông phát hiện phòng chừng hân sẽ lại bị bắt, vận khí không tốt thì có thể bị trực tiếp ném cho Táng Hồn Đảo.” Lúc nói lời này hân tựa hồ quên mất mình cũng là người của Huyền Tịch Tông.

Phong Luyến Văn không hề nghĩ ngợi liền đáp: “Đương nhiên là đưa đến chỗ của ta.”

Nghe vậy, Bách Lý Không Thành cước bộ đột nhiên quý dị dừng lại, nhíu nhíu mày sắc mặt có chút cổ quái: “Người để hân ở chỗ người chữa thương sao?” Hân cũng không quên Phong Luyến Văn chỉ sống có một mình, nếu nhiều hơn một Túc Không Ly... Đây cô nam quả nữ còn ra thể thống gì?

Nghe ra giọng điệu của hân đổi khác, Phong Luyến Văn thoáng tưởng cũng biết trong lòng hân đang nghĩ cái gì, không khỏi thẳm lên án mạnh mẽ tư tưởng cực kỳ bảo thủ của cô nhân một phen, bình tĩnh liếc mắt nhìn hân, mặt không đỏ khí không suyền nói: “Đừng ngay suy nghĩ xấu xa trong đầu người, đây chỉ là quan hệ thuần khiết giữa đại phu và bệnh nhân.”

Nhưng nàng nói như vậy cũng không có làm cho sắc mặt của Bách Lý Không Thành tốt lên chút nào: “Chuyện này quan hệ đến danh tiết của người, người thật sự không ngại?”

“Danh tiết?” Phong Luyến Văn không kiên nhẫn trừng mắt nhìn hân, chỉ chỉ Túc Không Ly đang bất tỉnh nhân sự nói: “Năm đó bởi vì tên khốn này cùng Giản Tâm Ly hãm hại, danh tiết của ta đã sớm hủy ở trên người Hân sư huynh của người, có hủy thêm nữa ta cũng không ngại.” Huống hồ chuyện này chỉ có trời biết đất biết Bách Lý Không Thành và Phong Luyến Văn biết, nàng lo lắng cái gì?

Nhưng ta để ý a! Bách Lý Không Thành trong đầu đột nhiên xuất hiện những lời này, khiến chính hân cả kinh ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Cứu Trợ Túc Không Ly 2.

Liên quan đến vấn đề nơi chữa thương của Túc Không Ly, Bách Lý Không Thành không một lời chán nản dài dòng nói với Phong Luyến Văn suốt nửa canh giờ, nói đến sắp rách miệng cũng không thể khiến Phong Luyến Văn lay chuyển nửa phần. Kỹ thuật chạy trốn của Túc Không Ly người này chỉ sợ ngay cả đạo tặc Kid cũng phải mở to hai mắt xem trọng, nếu không để hân luôn ở dưới mí mắt mình, Phong Luyến Văn thực sự chỉ một chút lo là hân đã

bốc hơi khỏi nhân gian. Hào bảo bối giấu trong túi trữ vật của hân nằng đành thương thật lâu a, nhưng chưa được chủ nhân cho phép Phong Luyến Văn không thể đánh cướp những thứ kia về. Túc Không Ly vẫn đang hôn mê tự nhiên không biết vận khí của hân lại kém như thế, bị đuổi giết thiếu chút nữa hồn quy địa phủ còn chưa tỉnh, bây giờ lại bị một tên “cường đạo” bắt đi.

Lúc trời vừa tờ mờ sáng, Bách Lý Không Thành cùng Phong Luyến Văn thần không biết quỷ không hay lên vào Khí Linh Phong, về phần Túc Không Ly đáng về trăm trăm tử khí của hân cũng rất khó bị người khác phát hiện. Ba người vừa đến phòng nhỏ của Phong Luyến Văn liền lập tức đóng chặt cửa sổ, Bách Lý Không Thành còn thực cẩn thận thi triển kỹ năng thiết lập một kết giới rộng lớn che giấu khí tức của ba người bên trong, điều này khiến Phong Luyến Văn đối với chiêu thức này ánh mắt càng tỏa sáng.

“Ta giúp hân giải độc chữa thương, ngươi hỗ trợ canh giữ ngoài cửa đi.” Phong Luyến Văn nói như vậy, theo thói quen nở nụ cười sáng lạn. Bách Lý Không Thành đủ các loại buồn bực, sự phụ hân cũng chưa từng sai hân trông cửa a. Nhưng hân vẫn tỏ vẻ nghe lời chuyển cái ghế ngồi ở trước cửa quan sát quá trình chữa trị.

Rất nhanh, hân liền hối hận không có ra cửa quẹo trái.

Chỉ thấy mỡ Phong tóc mái xuất hiện một mảng lớn bóng tối che đi nửa khuôn mặt, một đôi huyết mâu lóe ra hồng quang so với quỷ hút máu còn thì huyết khùng bố hơn. Ánh mắt kia giống như đang xem một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm chuẩn bị tiêm vào gen biến dị. Khóe môi nhếch lên lạnh lẽo dần dần mở rộng, tiếng cười kinh khủng quanh quẩn ở trong không gian nhỏ hẹp, tay trái nắm kéo tay phải cầm dao, hướng về bệnh nhân chậm rãi tới gần. . .

Bách Lý Không Thành gian nan nuốt nuốt nước bọt, đối với vị nhân sĩ đáng thương sắp bị giải phẫu kia tỏ vẻ đồng tình cực độ. Đồng thời nhin không được oán thán: nha đầu a, ngươi xác định ngươi đang chữa thương cho hân mà không phải khiến hân chết càng thê thảm hơn?

Nên hình dung như thế nào về một chuỗi hành động kế tiếp tựa như mây trôi nước chảy lưu loát thành thực khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt mao cốt tung nhiên của Phong Luyến Văn đây——

Huyết tinh —— bạo lực —— phải cường lực từng khắc xử lý!

Trợn mắt há hốc mồm nhìn quá trình giải phẫu, thời gian nửa nén hương qua đi, thân là y sư mổ chính Phong Luyến Văn rốt cuộc dùng tay áo dính máu lau mồ hôi trên trán, Cà Rốt thực am hiểu bụng tới một ly trà nóng hôi hổi, Phong Luyến Văn cũng không quản vừa mới trải qua một màn cảnh tượng huyết tinh khủng bố, cầm lấy chén trà ngửa cổ ừng ực uống cạn. Một loạt động tác này lại khiến cho Bách Lý Không Thành xấu hổ đầu đầy hắc tuyến, nha đầu a, ngươi buru hân như vậy về sau thật sự không ai dám muốn ngươi a. . .

Đang oán thán, đột nhiên đôi huyết mâu của Phong Luyến Văn liếc nhìn khiến Bách Lý Không Thành dựng thẳng tóc gáy, khoa tay múa chân một chút trong tay vẫn cầm dao nhỏ lóe ra bạch quang chói mắt, ý cười âm trầm khiến người ta không rét mà run. Bách Lý Không Thành “Ah” một tiếng từ trên ghế nhảy dựng lên: “Ta... Ta đi ra ngoài canh chừng...” Nói xong cũng mặc kệ phản ứng của Phong Luyến Văn, triệt khai kết giới bao quanh đây cửa chạy nhanh ra ngoài.

Phong Luyến Văn dở khóc dở cười nhìn khung cửa hung hăng lắc lư, nằng quả thực muốn dọa hân một chút, ai ngờ lá gan hân nhỏ như vậy, cái này so với trình độ khủng bố trong phim kinh dị còn kém rất nhiều đâu. Bất quá mục đích đẩy hân đi ra ngoài cũng dễ dàng đạt được, ho nhẹ một tiếng, vươn ngón tay ở trong không khí trượt vài cái, từ trong túi đeo lưng lấy ra một viên đan dược, nâng cằm dưới của Túc Không Ly nhét vào miệng hân, sau đó lại nắm cổ áo hân trái phải tát vài cái. Đối đãi với loại người này không cần “ôn nhu” giống như đối đãi với Hàn Ảnh Trọng. Nhìn yết hầu hân giật giật đem đan dược nuốt xuống, sắc mặt cũng tốt lên một chút, Phong Luyến Văn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Từ trên cao nhìn xuống hân, nói: “Giả chết cái gì, tỉnh tỉnh!”

Túc Không Ly vốn đang hôn mê bất tỉnh nghe được thanh âm này thì chậm rãi mở mắt, bộ dáng nhìn qua so với lúc này có tỉnh thần hơn rất nhiều, khóe miệng dính máu cực lực xả ra một nụ cười, hữu khí vô lực nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của sư tẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 39: Thoa Được.

Hai hàng chân mày xinh đẹp của Phong Luyến Văn nhú nhú, thực nữ vương hai tay khoanh trước ngực cười lạnh nói: “Sắp chết đến nơi còn không thành thật như vậy. Nói cho ngươi biết, cô nãi nãi ta cứu ngươi không phải bởi vì đồng tình hay thương hại, thiếu nợ ta thì phải thay ta làm việc.” Trong kế hoạch đại hành động xử lý tốt Lục Nhâm Giáp của nằng còn thiếu một nhân vật trọng yếu, tên đáng đánh đòn chết từ tế không chết lại tự đưa lên cửa này, Phong Luyến Văn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua hân!

“Ha ha, ta biết nha đầu ngươi cứu ta căn bản là không có hảo tâm. Yên tâm đi, ta là người có ơn sẽ trả, nhất định giúp ngươi.” Túc Không Ly lộ ra nụ cười “quả nhiên không ngoài sở liệu của ta”, trong mắt chợt lóe một chút tình cảm phức tạp lại rất khó phát hiện rồi biến mất. Mạng nhỏ bị người khác nắm trong tay còn có thể cười đến vô tâm vô phê không chút nào sợ hãi, tính cách sáng khoái này thật sự khiến Phong Luyến phải nhìn với với cặp mắt

khác xưa. Cười đi cười đi, trong chốc lát cô nãi nãi ta cho người khóc.

Phong Luyến Văn không chút khách khí vuron ma trào nhấm ngay cổ áo hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn “Xoạt!” một tiếng vạch y phục của hắn ra, để lộ khuôn ngực dày đặc miệng vết thương ghê người. Lúc rút mũi tên bởi vì bị ngăn trở nên không thể cỏi y phục của hắn, hiện tại trở ngại đều không còn, muốn cỏi như thế nào liền cỏi như thế ấy.

“Người người người người người người làm gì!” Sắc mặt trắng bệch của Túc Không Ly bởi vì hành động lớn mật này của nàng mà trở nên có chút ửng đỏ, muốn động thủ ngăn cản lại không cần thận đụng tới miệng vết thương, đau đến khiến hắn nhe răng nhếch miệng.

Phong Luyến Văn trừng hắn một cái, tùy tay vứt bỏ y phục đã rách tung tóe, tay phải xoa lên phần lớn miệng vết thương trên ngực hắn, cũng mặc kệ hắn có hay không toàn thân run rẩy hoảng sợ, quệt một chút máu độc đưa lên trước mũi người, thoáng thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu tử người vận khí không tồi, loại độc này ta có giải được, đem thoa lên miệng vết thương thì sẽ không có chuyện gì.” Từ trong túi đeo lưng lấy ra một lọ thuốc nhỏ hình dáng kỳ quặc, được liệu phối ra loại thuốc này nàng phải dùng thời gian rất lâu mới thu thập đủ, lấy ra chữa thương cho hắn thực sự làm nàng có chút đau lòng, căn cứ theo nguyên tắc không được lãng phí một giọt, Phong Luyến Văn tự mình ra trận giúp hắn thoa được, đối hắn cười nói: “Chính mình cỏi sạch hay muốn để ta giúp người cỏi?”

Nhìn chằm chằm lọ thuốc xấu xí chứa đầy chất lỏng không rõ là gì trong tay nàng, phía trên còn nổi lơ lửng sinh vật nào đó cùng phiến lá, Túc Không Ly cả kinh mặt như màu đất, thứ đồ này muốn thoa lên người hắn, hơn nữa còn thoa hết toàn thân? Ôi trời đất hắn không muốn a không muốn a không muốn a không muốn! Kinh khiếp còn chưa qua hắn đột nhiên lại nhìn thấy nụ cười khủng bố như ác ma của Phong Luyến Văn, nghe được lời nói không có hảo ý của nàng, hắn thiết tình mau hồng mắt, cười mỉa nói: “Sư tẩu a, người đã cứu ta ta cũng vô cùng cảm kích, không cần giải độc cho ta ...”

“Khó mà làm được, người phải nhanh lên một chút mới tốt nga, ta còn muốn để người hỗ trợ hoàn thành một đại sự kinh thiên động địa.”

“Sư tẩu a ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi ta thật sự sai lầm rồi! Người tha thứ ta đi! Sau này ta nhất định khiêm tốn làm người làm nhiều việc thiện nhất được tiền đều cho người qua đường mua ăn a!”

Phong Luyến Văn trên trán nháy mắt toát ra N đường hắc tuyến, sờ sờ đầu của hắn thăm thía nói: “Nhất được tiền nhớ rõ phải giao cho cảnh sát thúc thúc.” Uy, trọng điểm sai lầm rồi! Chịu đựng xúc động muốn đem hắn lột sạch, nàng gượng cười: “Hồi lại người lần nữa, chính mình cỏi sạch hay muốn để cô nãi nãi ta giúp người cỏi?” Nói xong lời cuối cùng trong thanh âm mơ hồ mang theo vài phần nghiêng rằng nghiêng lợi.

Túc Không Ly nước mắt cũng sắp chảy thành sông, lúc này lại đổi sắc mặt, giống như tiểu cô nương nhà lành, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ hé ra thân sắc vô cùng ủy khuất, xấu hổ và giận dữ muốn chết, hai tay không để ý đau đớn nhanh chóng che trước ngực, một bộ dáng anh dũng hy sinh thể sống chết bất khuất quang vinh, bị phần nói: “Ô ô sư tẩu người giết ta đi, ta không muốn cùng Hàn sư huynh ở chung một hậu cung, ta sẽ không theo người...” Nhưng ý cười trong giọng nói căn bản không giấu được!

Ni nãi!

Loại sinh vật da mặt rất dày như Phong Luyến Văn khi nghe được những lời nói có lực sát thương tựa như hỏa tinh đụng địa cầu của Túc Không Ly cũng nhin không được nhanh muốn giết người, nếu không phải đại sự xử lý Lục Nhâm Giáp cần sự hỗ trợ của hắn, nàng thiết tình muốn cho hắn hưởng thụ một trăm lần cực hình của Châu Âu thời trung cổ. Lửa giận tăng tăng tăng tăng thiêu đốt, nàng không tin nàng đường đường là đệ nhất Đại Thần lại không trị được tiểu quỷ này:

“Người bây giờ chỉ có thể để cho người khác làm thịt, cho dù ta hiện tại muốn × người, người dám nói nửa chữ không sao!” Đối đãi loại sinh vật da mặt dày đao thương bất nhập thủy hỏa nan xâm này, phương pháp tốt nhất là da mặt còn dày hơn so với hắn.

Quả nhiên, Túc Không Ly kinh hoảng

Khụ, hi vọng mọi người đều hiểu dấu x trên đó có nghĩa gì, ừm, nói dễ hiểu nhất chính là cường bạo, nói văn vẻ hơn chính là bá vương ngành thượng cung. Tiểu Văn nhà ta thật là...quả bư hân = _ =.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40: Cướp Bảo Vật.

“Ha ha sư tẩu đừng đùa với ta, Hàn sư huynh nghe được nhất định sẽ mất hứng.” Túc Không Ly dùng đôi mắt nhỏ sợ hãi nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm lấy cổ áo mình của Phong Luyến Văn mà cười gượng, hướng góc tường rút lui. Đương nhiên hắn tuyệt đối không tin nha đầu kia dám làm ra chuyện này, dù sao —— bộ dáng hiện tại của nàng nhìn qua càng giống như là muốn đánh hắn một trận toi đời.

Hồng mâu của Phong Luyến Văn tựa hồ chột lóe lãnh diễm khiến người ta sợ hãi, bàn tay vô nhệ chụp lấy khuôn mặt ngây thơ đáng thương của hắn, lạnh lạnh cười nói: “U a, người từ đưa chuột tiến hóa thành con quay, làm ta hảo rất muốn chơi đùa người a.” Người này nói hai ba câu đều không rời

được quan tài mặt, có phải đang muốn chọc tức nàng hay không? Tựa hồ cảm thấy bộ dáng kinh sợ của hắn rất thú vị, khóe miệng Phong Luyến Văn nhếch lên một chút tươi cười quý dī, mở ra nút lọ, nhất thời vị thuốc chưa sốt tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp, nồng nặc đến khiến lòng người phát khổ.

“Người đừng tới đây!” Nghĩ đến loại dược kỳ quái gì đó so với đầm lầy còn ghê tởm hơn muốn thoa lên người hắn, sắc mặt vốn không tốt của Túc Không Ly lại càng trở nên trắng bệch: “Người đi thêm bước nữa ta sẽ gọi người tới nga!”

“Kêu a kêu a, kêu rách cổ họng cũng sẽ không có người nào tới cứu người đâu!” Trong đầu Phong Luyến Văn phản xạ có điều kiện bắn ra một câu chân ngôn như vậy, hơn nữa còn không hiểu thế nào lại đột nhiên nói ra, sau đó khóe miệng run rẩy đầu đầy hắc tuyến, tay cầm bình dược hung hăng run run một chút. Tình huống này sao lại thấy quen quen a, tuyệt đối là đã từng xem rất nhiều lần trong phim ảnh của Châu Tinh Trì! Thật không biết dưới sàn có phải hay không cũng đang có người ẩn núp thầm mắng nàng “Cầm thú”...

Đem cảnh tượng được đóng khuôn trong kịch truyền hình này vắt ra khỏi đầu, Phong Luyến Văn lại khôi phục vẻ mặt âm trầm, nói thật tạo hình hiện tại của nàng đặt cùng một chỗ với tên nam nhân bị coi sạch y phục, quả thực không khác phần tử nữ tội phạm là bao. Chậm rãi tiến tới gần Túc Không Ly, người sau hai mắt nhắm nghiền không đành lòng nhìn thẳng kẻ tiếp là loại tình huống tàn nhẫn thế nào, Phong Luyến Văn buồn cười nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Kỳ thật ta còn có giải dược khác giúp người giải độc nga.”

Túc Không Ly chưa hết kinh hãi nhìn về mặt cười đến sáng lạn của Phong Luyến Văn, lắp bắp nói: “Người... Người có điều kiện gì nói thẳng đi!”

Không tệ, thông minh! Phong Luyến Văn cười đến càng thêm sáng lạn mê người, trong lòng hảo có cảm giác thành tựu, ho nhẹ một tiếng, vươn ba ngón tay ở trước mặt hắn quơ quơ: “Ba món bảo vật.”

Túc Không Ly khóe miệng vừa kéo, mồ hôi lạnh xoát xoát chảy xuống: “Nhiều quá đi...”

Lại vươn thêm một ngón tay: “Bốn món.”

“Người tại sao không đi cướp? !”

“Ta hiện tại chính là đang cướp. Cầm cò kè mặc cả, năm món.”

“Uy người rõ ràng là đang đơn phương đặt điều kiện, ta làm sao có thể cò kè mặc cả ? !”

“Nói nhảm quá nhiều, sáu món.”

“Tiểu nha đầu không cần quá tham lam nga, ta không hại người cũng không trêu chọc người càng không đắc tội người, người có cần độc ác như vậy không!”

“Lòng tham là độc quyền của nữ nhân. Hơn nữa người còn nói tiếp tục nói nhảm, bảy món!”

“...” Ta không thèm nói với người.

“Dám không nhìn ta, tám món!”

“! ! !”

Túc Không Ly lòng đang rĩ máu a, đây rõ ràng chính là hành vi cướp đoạt của cường đạo khiến hắn thật lòng cam bái hạ phong, đồng thời hắn nhận định Phong Luyến Văn tiểu nữ tử bụng dạ hẹp hòi này tuyệt đối là kẻ không thể trêu vào, nếu ông trời cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn cho dù đắc tội với Tông Chủ Huyền Tịch Tông cũng sẽ không dám đắc tội với tiểu ma vương này.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 41: Quyền Trục Tâm Pháp.

Nhìn biểu tình vận vẹo trên khuôn mặt bánh bao kia của hắn, ngón tay Phong Luyến Văn vén tóc mai bên tai, vẫn bảo trì tươi cười âm hiểm càng ngày càng sáng lạn, rốt cuộc nói đến vấn đề chính: “Đúng rồi, người ở Táng Hồn Đảo nơi đó trộm bảo bối gì a?” Một màn cò kè mặc cả kỳ thật đều do nàng tự ý quyết định tăng giá kia chỉ là đồ ăn khai vị nho nhỏ, bảo vật Táng Hồn Đảo mới là mục đích của nàng. Có thể khiến thiếu chương môn Táng Hồn Đảo tự thân đi truy bắt, khẳng định là bảo vật vô giá, luận giá trị khẳng định không thể kém hơn Ngũ Đạo Luân Hồi Kính.

Nguyên lai đang đào hố chờ hắn nhảy xuống a... Túc Không Ly thể nhưng thờ phào nhẹ nhõm. Thứ đồ kia quả thực chính là ma tinh đem lại vận rủi, giữ lại chỉ khiến hắn thêm lo lắng, nếu có thể ném cho nha đầu kia cũng xem như không tệ. Chân mày Phong Luyến Văn nhú nhú, nhìn phản ứng này của hắn

tựa hồ đối với bảo vật kia cũng không hài lòng, chẳng lẽ nàng đoán sai rồi? Vì phòng ngừa vị trí hốt cũng bị hốt đổi chỗ, nàng vội vàng nói: “Đừng tưởng rằng cô nãi nãi ta chỉ muốn thử đồ này nọ đó nga, tám món bảo vật kia ta cũng muốn.” Sau đó nàng được như ý nguyện nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hân lại suy sụp.

Đối với bảo vật của Tầng Hồn Đảo, Túc Không Ly sẽ không chút nào keo kiệt giao ra, cái kia chính là một bộ tâm pháp chưa mở. Bề mặt cũ kỹ không nhìn ra chữ viết, ẩn ẩn có vài tia linh khí vây quanh ở phía trên tạo thành phong ấn, tựa hồ chỉ có đạt tới trình độ tu vi nào đó mới có thể mở ra, so với tâm pháp bên trong Tầng Kinh Các quả thật cao thâm hơn một chút. Túc Không Ly nhắm mắt bày ra vẻ mặt bí hiểm nói: “Tâm pháp này đặt ở tầng cao nhất trong Tầng Bảo Các của Tầng Hồn Đảo, còn thập phần cẩn thận hạ cấm chế cấp cao, đương nhiên loại cấm chế này không ngăn được người lên trời xuống đất không gì không làm được như ta, bất quá cũng phải mất một phen công phu...”

Phong Luyến Văn bình tĩnh liếc nhìn hân một cái: “Nói trọng điểm.” Tiểu tử này quả thật cũng có chút bản lĩnh, Tầng Bảo Các của Tầng Hồn Đảo hân lại có thể ra vào tự nhiên.

“Ta từng để cho một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ dùng linh khí đánh vào phong ấn, nhưng tất cả đều bị chặn lại, nói cách khác dù là một Trúc Cơ tu sĩ cũng không thể mở nó ra, cho nên người không cần suy nghĩ.”

“Nói trọng điểm.”

“Cho nên ta cho rằng nó hân là tâm pháp rất lợi hại, vì thế liền trộm lấy.”

“...”

Thật lâu sau cũng không thấy hân nói tiếp, tầm mắt Phong Luyến Văn rời khỏi bộ tâm pháp cũ kỹ rách nát, lại bình tĩnh liếc nhìn hân một cái: “Nói xong?”

“Nói xong.” Hân lần này trả lời rất rõ ràng.

“Như vậy xin mời người giúp đỡ đem tâm pháp trả lại cho Lục Nhâm Giáp đi.” Phong Luyến Văn thoải mái mà cười cười, nhưng ngữ khí của nàng lại không mang theo một chút ý cười thực lòng nào, đem quyền trục tâm pháp ném qua ném lại giữa hai tay, vẽ nên từng đạo đường cong khiến cho Túc Không Ly cảm thấy kinh tâm động phách. Đôi mắt lạnh thêm vài phần, một tia lửa đỏ sậm yêu dã rất khó phát hiện thiêu đốt trong con ngươi lạnh như băng, mặc niệm tâm pháp ở lòng bàn tay phải ngưng tụ một luồng đan hỏa, trong ánh mắt không thể tin được của Túc Không Ly đem quyền trục trân quý kia đốt cháy sạch sẽ.

Đan hỏa nhiệt độ cực cao, cho dù là thứ gì cũng dễ dàng bị thiêu đốt, một phong ấn nho nhỏ kia vẫn không đủ để ngăn cản hỏa thế.

Quyền trục tâm pháp mà Tầng Hồn Đảo cực độ coi trọng, thế nhưng bị một tạp dịch của Huyền Tịch Tông thiêu hủy!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Tiểu Văn Bị Cấn.

“Nha đầu người đang làm cái gì?” Túc Không Ly vẫn chưa thể từ trong kích động phục hồi lại tinh thần, nhìn tro tàn ở dưới mặt đất dần dần bị gió nhẹ cuốn bay, thật không thể tin tưởng thứ khiến hân thiếu chút nữa mất mạng lại bị nàng dễ dàng thiêu hủy. Càng không thể tin nàng lại có thể ngưng ra hỏa diễm chân thực, nếu không phải nàng đã tấn nhập Kết Đan học được cách biến hóa linh khí, thì cũng phải là Luyện Đan Sư cấp một. Nhớ tới những lời nàng vừa nói, thanh âm khàn khàn của hân sợ hãi lắm lắm hỏi: “Tâm pháp đã bị hủy, người muốn ta làm sao mà trả hân?”

Phong Luyến Văn nhẹ trở bàn tay, đem một quyền trục so với tâm pháp lúc ban đầu kia có vài phần tương tự và một viên đan dược màu xanh nhạt từ trong túi đeo lưng lấy ra, trong miệng thì thầm niệm một đồng chú văn rườm rà phức tạp yểm lên trên quyền trục, đưa cho Túc Không Ly. Nàng vốn muốn dùng tâm pháp này chinh phục Lục Nhâm Giáp, không ngờ ông trời lại hợp ý nàng như thế. Đây là một phần đại lễ nàng từ rất sớm trước đây đã chuẩn bị tốt để cấp cho Lục Nhâm Giáp, tuyệt đối khiến hân dục tiên dục tử. Ai bảo hân dám có ý đồ với nàng, ai bảo hân dùng linh khí công kích nàng, ai bảo hân dám bất kính với sư phụ nàng, ai bảo linh căn của hân lại là...(*) Chính hân “Không thành hình người” xem như tiện nghi hân!

(*) Hắc hắc hắc, đọc xong câu này mọi người có đoán được linh căn của Lục Nhâm Giáp là gì mà khiến Tiểu Văn ghét cay ghét đắng thế không? Đoán được khuyến mãi thêm một chap nữa nhé.

Phong Luyến Văn nói: “Ta hạ cấm chế ở trên quyền trục, tu vi thấp hơn ta tuyệt đối không thể phá. Viên đan dược này có thể giúp người trong thời gian ngắn nhất bình phục. Ở chỗ của ta thành thành thật thật tu dưỡng hai ngày, sau đó đem cuốn tâm pháp này ném tới cho Lục Nhâm Giáp, nghĩ biện pháp để hân tùy thân mang theo.”

Bảo trì động tác này hồi lâu cũng không thấy hân đưa tay nhận lấy, Phong Luyến Văn nhăn mặt nhàu mày trong lòng có vài phần khó chịu, chợt nhớ tới người này thương tích đầy mình phỏng chừng nhấc tay cũng phải tốn khí lực thật lớn. Khẽ thở dài một cái, trước buồng quyền trục, dùng ngón trỏ tay

phải đem đan dược đẩy tới miệng hần ý bảo hần ăn đi, nói: “Đề cô nãi nãi ta đích thân đút dược cho ngươi, là phúc phận tám đời ngươi tu luyện được.”

Trên môi truyền đến cảm giác nhẩn nhai bóng loáng của mặt ngoài đan dược, dược hương nồng đậm mang theo một chút hiệu dụng truyền vào chóp mũi, khiến hần cảm thấy một trận thần thanh khí sáng. Nha đầu kia luyện đan dược ăn vào hần là không chết người đi. Yết hầu Túc Không Ly chuyển động vài cái, trong đầu từ chối nửa ngày, thẳng đến khi nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng không kiên nhẫn của Phong Luyến Văn, rốt cuộc mới hạ quyết tâm. Dưới sự bức bách của nha đầu kia, cho dù trước mặt là một viên độc dược hần cũng phải ăn a...

Há mồm liền đem đan dược cắn vào miệng, đang muốn ngậm miệng lại tỉnh tề nhắm nháp hương vị khổ sở này, nhưng bởi vì nguyên nhân quán tính, ngón tay so với đan dược càng tỉnh tề bóng loáng hơn của Phong Luyến Văn liền mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở trong miệng hần, mà hần sau khi phát hiện tình huống quỷ dị này thì hơi kinh hãi, hăm răng hoàn toàn không chịu không chế cắn xuống một cái.

Sau đó Phong Luyến Văn liền bị kịch...

0,1 giây sau trong phòng nhỏ truyền đến tiếng kêu đau đớn cực kỳ bi thảm của nữ tử: “A hửn đần nhà ngươi dám cắn ta! Đau đau đau đau đau —”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 43: Tên Không Tôn Kính Sư Trưởng.

Mưa to liên tiếp mấy ngày rốt cuộc dừng lại, mây đen thật dày trên trời cũng theo gió tán đi, lộ ra ánh nắng chiếu xa vạn trượng. Sau cơn mưa trời lại sáng, cầu vồng mờ ảo bắc ngang bầu trời xanh thẳm, không khí trải qua nước mưa cọ rửa càng thêm tươi mát, ánh dương chói mắt khiến mọi người đã quen âm u không nhận được đưa tay che mắt, xuyên thấu qua khe hở ngón tay tiếp nhận ánh sáng kim quang óng ánh.

Một phòng nhỏ tại Khí Linh Phong, thiếu niên tóc đỏ khoanh chân ngồi, toàn thân bao phủ một tầng hào quang mỏng manh màu lam nhạt. Mà nóc phòng bằng gỗ tranh âm urot đã được linh khí tu bổ kiên cố, hai người đang ngồi trên đó.

Bách Lý Không Thành hết sức chăm chú quán băng lên ngón tay Phong Luyến Văn, biểu tình trên mặt khiến người ta khó có thể biết được trong nội tâm là mừng hay giận, bất quá Phong Luyến Văn lại cảm thấy hần hần là đang cười nhạo nàng. Kéo kéo nơ con bướm tuyết trắng tinh xảo, hần rút cuộc lộ ra một nụ cười đại công cáo thành, lúc này mới chính thức cười nhạo nói: “Ngươi nha đầu này thực không cẩn thận, trị thương còn có thể bị cắn.” Bất quá làn da của nàng lại dễ dàng bị thương như vậy, thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé trong gia tộc mình cũng không quý giá đến thế. Vốn tưởng rằng nàng là con gái của một gia đình nghèo khổ bản hần, như vậy xem ra hần tựa hồ đoán sai rồi. Lai lịch của nha đầu này còn phải đợi điều tra a, tóm lại hần không phải là công chúa quận chúa gì đó, nếu không hoàng đế lão tử hoặc vương gia nhất định hội triệu tập mấy vạn binh mã tru sát Huyền Tịch Tông để tìm nữ nhi bảo bối.

Phong Luyến Văn nâng cằm nhằm chán nhìn chằm chằm nơ con bướm giống như đai lưng của ai đó buộc trên ngón tay mình, vì người này lãng phí thời gian dài như vậy làm một thứ nhìn được nhưng không dùng được tỏ vẻ không nói gì, liếc cũng liếc hần một cái, nhàn nhạt nói: “Loại thương tích nhỏ này cần phải thận trọng băng bó như vậy sao?”

“Thương tích nhỏ?” Lòng mi hần run rẩy, âm điệu tựa hồ rất cao: “Bị một nam nhân cắn, ngươi làm sao vẫn giữ thái độ thờ ơ này? Không bắt ngươi ngâm mình trong dao trì để hoàn toàn tiêu trừ độc xem như đã tốt lắm rồi.” Lúc ấy nghe được thanh âm thét chói tai của nàng hần cơ hồ đầu óc trống rỗng liền phả cửa xông vào, bất quá thấy được tình cảnh kia lại làm cho hần đầu đầy hắc tuyến không nói được gì. Hần cũng không biết cái loại cảm giác tức giận kỳ quái trong lòng là từ đâu mà có, thiếu chút nữa liền đạp cửa đi ra, nhìn máu dần dần loang lổ trên ngón tay nàng mới tỉnh táo trở lại.

Phong Luyến Văn mắt tự nhiên nhú mào, dư quang trong khóe mắt bí mật liếc qua Bách Lý Không Thành mặt không đổi sắc. Khẩu khí giống như bạn trai đang giáo huấn nàng, tiểu tử này có ý gì a? Đại khái là nàng suy nghĩ nhiều, hần là nam nhân cô đại này không thể tiếp nhận hơi thở hiện đại trên người nàng. Nhìn lên bầu trời xanh thẳm đang chiếu rọi ánh nắng ấm áp, Phong Luyến Văn hung hăng hít thở không khí mát mẻ mà hiện đại không có được, đứng dậy giỡn ra thân thể, thuận miệng nói với Bách Lý không thành: “Ngươi nên nhanh chóng trở về Kiếm Linh Phong đi, sư phụ ngươi tìm không thấy ngươi sẽ lo lắng nga.”

Bách Lý Không Thành vẫn giữ nguyên bộ dáng nhàn nhã, nhún nhún vai khinh thường trả lời: “Ta cũng không phải con của nàng, nàng quản ta làm cái gì.” Phiên nhất những người chuyên quản chuyện của hần, cha mẹ sư phụ đều giống nhau, phiên phiên phiên...

“Thật sự là một tên không biết tôn kính sư trưởng.” Phong Luyến Văn trừng mắt nhìn đứa nhỏ phản nghịch một cái: “Ngươi không đi ta đi, ta phi thường phi thường nhớ sư phụ ta, hiện tại ta muốn đi tìm hần. Nếu ngươi không đi thì giúp ta trông chừng tên ở trong phòng kia.” Nói xong liền nhẹ nhàng từ trên nóc nhảy xuống, không quay đầu lại đi về hướng Dược Các, chỉ chốc lát sau liền không thấy bóng dáng.

“Phổ Trữ chân nhân cái lão đầu kia có gì tốt a?” Bách Lý Không Thành độc chiếm toàn bộ nóc phòng thay đổi tư thế thoải mái hơn lắm lắm. Mọi người chỉ biết thủ tọa Dược Các Mộc trưởng lão thu một tập dịch lâm đồ đệ, nhưng tập dịch kia tên gọi là gì mọi người đều không biết, cho nên tin tức Phong Luyến Văn bá sư cũng không bị truyền đi, Bách Lý Không Thành còn tuơng rằng Phong Luyến Văn nói “sư phụ” là Phong chủ Khí Linh Phong đâu: “Rõ ràng đã là tu sĩ Trúc Cơ tầng ba cũng không chịu ngự kiếm, sư phụ kia của nàng thực không xứng chức. Nga đúng rồi, có lẽ Phổ Trữ chân nhân vẫn

chưa biết nàng đã tấn nhập Trúc Cơ tầng ba.” Như vậy có rất ít người biết được tu vi chân chính của nàng. Bách Lý không thành thật tự đắc cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Quan Tài Mặt Đối Đầu Lục Nhâm Giáp.

Tiên sơn xanh ngắt tan hết sương mù, trên lá cây bụi cỏ xanh biếc vẫn còn đọng lại bọt nước trong suốt, các yêu thú bị thuần hóa cũng nghịch ngợm xuất hiện chơi đùa cùng những tu sĩ nhân hạ. Ở ngọn núi gần đó lúc này đang bị vây quanh chật như nêm cối, phóng mắt nhìn lại giống như đàn kiến đang dọn nhà rậm rạp chằng chịt, đệ tử ngự kiếm trên không trung để quan sát cũng có không ít, nhưng ngay chính giữa căn bản không thấy rõ lắm. Con đường phía trước gặp trở ngại, Phong Luyến Văn không thể không dừng lại cuộc bộ, tò mò hỏi một vị đệ tử đã xảy ra chuyện gì. Tên đệ tử kia quay đầu trả lời nàng, thiếu chương môn Táng Hồn Đảo đang khiêu chiến đệ tử Huyền Tịch Tông.

Lại là tên Lục Nhâm Giáp kia, cũng sắp không thành hình người mà vẫn không cảm giác được nguy cơ. Có tự giác của người khách một chút hay không a, người của Huyền Tịch Tông cũng không quan tâm sao? Cũng không biết đệ tử Huyền Tịch Tông vận khí không tốt xui xẻo bị tên hỗn đản khôn kiêu đó khiêu chiến là ai? Thực đáng thương! Chân mày thanh mảnh của Phong Luyến Văn nhất thời nhướng lên, ngăn cản nàng đi gặp sư phụ báo nhiệm vụ hoàn thành để linh thường thật không thể tha thứ, đặc biệt là cái tên Lục Nhâm Giáp khiến người ta chán ghét kia! Vừa định xuyên qua đám người tiếp tục hướng Dược Các đi tới, đột nhiên một đạo ánh mắt cực kỳ sắc bén mà lạnh như băng làm như lơ đãng xẹt qua, sau đó cố định ở trên người nàng. Động tác đi về phía trước của Phong Luyến Văn chợt dừng, cơ hồ là phản xạ có điều kiện nhìn về hướng ánh mắt kia phóng tới, chủ nhân của tầm mắt lộ ra hân khí biết mình bị phát hiện, thu liễm hơi thở ẩn vào đám người. Phong Luyến Văn cũng không tìm được người kia, trên mặt cùng trong lòng lóe lên kinh ngạc, có thể tránh được sự tìm kiếm của nàng nói vậy tu vi cũng không thấp hơn nàng. Rốt cuộc là ai, trong nhiều người như vậy lại cố tình chú ý nàng?

Phong Luyến Văn trong lòng có loại dự cảm, nơi đây không nên ở lâu, phải nhanh đi!

“Người đang nhìn cái gì?” Đứng ở chính giữa một thân huyền sắc y bào, Lục Nhâm Giáp cầm trong tay Huyết Bính trường đao nhìn chằm chằm người trước mặt hỏi, ánh mắt áp lực khiến người ta hoảng hốt theo tầm mắt người đối diện như có như không liếc về phương hướng trong đám người.

Thiếu niên tóc dài lam thâm thu hồi tầm mắt, ánh mắt băng lãnh màu xám nhìn chằm chằm Lục Nhâm Giáp, tay phải cầm kiếm siết chặt, thanh âm vô số đệ tử hò hét trợ uy đều bị hắt mất điếc tai ngơ. Người cùng Lục Nhâm Giáp đối chiến dĩ nhiên là Hàn Ảnh Trọng! Đây là lần đầu hân đối mặt với người cùng đẳng cấp, hơn nữa đối thủ thân là thiếu chương môn này, rất mạnh! So sánh với sự ngưng trọng của hắn, Lục Nhâm Giáp lại thoải mái giống như đang xem kịch, lưỡi trường đao hướng thẳng xuống mặt đất, tầm mắt vẫn không dời khỏi đám người bên dưới, điều này khiến cho Hàn Ảnh Trọng nhíu mày.

Đột nhiên khoe môi Lục Nhâm Giáp nhếch lên, không hề báo trước mũi chân điểm nhẹ mặt đất nhảy lên không trung, nhưng hắn cũng không phải giao đao công kích đối thủ trước mặt, mà là đem vô số đệ tử đang quan sát làm vẩn cầu, hướng về phía Phong Luyến Văn cực nhanh phóng tới. Mọi người vây xem không hiểu, Hàn Ảnh Trọng cũng cả kinh, vội vàng đuổi theo hắn, các đệ tử không biết nguyên nhân còn tưởng rằng hắn đang đuổi bắt đối thủ.

Bị một loại hơi thở khác phong tỏa khiến Phong Luyến Văn lại âm thầm kinh hãi, này đây là trêu ai chọc ai, tại sao chỉ đi ngang qua chỗ này cũng sẽ bị người khác để mắt tới? Cẩn chặt rằng, dứt khoát đứng bất động tại chỗ, nàng muốn xem xem rốt cuộc là tên nào chú ý nàng! Theo thân ảnh huyền sắc kia dần dần tới gần càng ngày càng rõ ràng mà thấy được, Phong Luyến Văn bắt chợt cả kinh, sao lại là Lục Nhâm Giáp? Mà người đuổi theo phía sau hình như là... Quan tài mặt? ! Miệng nàng hơi run rẩy một chút. Ách... Cái kia đệ tử Huyền Tịch Tông vận khí không tốt xui xẻo bị tên hỗn đản khôn kiêu đó khiêu chiến chẳng lẽ là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Đùa Giỡn Tiểu Văn.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Cũng không để ý đến Phong Luyến Văn bởi vì Hàn Ảnh Trọng xuất hiện mà biểu hiện khiếp sợ, Lục Nhâm Giáp cách Phong Luyến Văn không đến năm thước vững vàng tiếp đất, nụ cười kiêu ngạo khi nhìn chằm chằm cô gái trước mặt dần dần mở rộng, huyền sắc y bào rộng lớn nhanh nhẹn phiêu động, nhìn qua cũng có vài phần bộ dáng công tử phong lưu. Mọi người vây xem bởi vì Phong Luyến Văn mà cảm thấy vinh hạnh, thiếu chương môn Táng Hồn Đảo này cùng với Hàn Ảnh Trọng của Huyền Tịch Tông đều là thiên tài băng linh căn, cũng xấp xỉ tuổi với hắn, tuy nói dung mạo nhiều nhất chỉ có thể xem như hạng trung, nhưng tu vi đã đạt đến Trúc Cơ tầng ba, hân tự nhiên là ý trung nhân trong mộng của vô số nữ đệ tử.

Lục Nhâm Giáp rất hưởng thụ loại cảm giác được chú ý này, nhưng nụ cười tự phụ của hắn ở trong mắt Phong Luyến Văn lại rất đáng đánh đòn. Nàng không giống như tưởng tượng của phần đông mọi người cảm thấy vinh hạnh, lạnh lùng nở nụ cười không đoán ra là tâm tình gì, tóm lại người ở gần nàng đều biết nàng hiện tại thực khó chịu. Nàng dùng ánh mắt thanh cao nhìn xuống hắn, trên mặt mạnh mẽ xả ra một nụ cười mà ngay chính nàng cũng cảm thấy dối trá, thanh âm lạnh lùng nói: “Lục thiếu chương môn, biệt lai vô dạng (*).” Tiếng nói vừa dứt nàng ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người quay đầu bước đi, cùng tên kia đứng chung một chỗ nàng cảm thấy rất ghê tởm.

(*)Biệt lai vô dạng: sau khi chia tay thì không còn thấy bóng dáng, đại khái là đã lâu không gặp.

Lục Nhâm Giáp ở trước mặt mọi người bị một tiểu nữ hải vô danh tiểu tốt làm mặt lạnh, tươi cười tự phụ lúc này có vẻ vô cùng xấu hổ, trong mắt rõ ràng hiện ra lãnh ý cùng sát niệm, lơ đãng trong lúc đó nhìn thấy Hàn Ảnh Trọng gắt gao nhíu mi mới đem sát niệm biến mất. Điều chỉnh ra một nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết, đuôi kẹp Phong Luyến Văn bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, tay kia thì nhẹ nhàng ôm thắt lưng nàng, nhìn qua vô cùng thân mật. Liếc thấy sắc mặt Hàn Ảnh Trọng càng ngày càng kém, hắn thất thanh cười nói: “Sư muội cần gì phải vội vàng như thế, lần trước gặp mặt Nhâm Giáp vẫn chưa hỏi phương danh của sư muội, không biết hôm nay có thể cho Nhâm Giáp biết hay không?” Trong lòng thì đang suy nghĩ, giữa hai người này chắc chắn có chút quan hệ, nếu lợi dụng tiểu nha đầu này quấy nhiễu tinh thần của Hàn Ảnh Trọng, trận tỷ thí này chẳng phải thắng rất dễ dàng?

Hành động thân mật này của Lục Nhâm Giáp dẫn tới một trận kinh hô của rất nhiều người, rồi rít suy đoán cô gái này là thân phận gì, nhưng không có ai tiến lên ngăn cản. Đã sớm biết được lòng người dễ thay đổi nên Phong Luyến Văn cũng không cáu giận mọi người thờ ơ, khiến nàng hận cần rằng chỉ có một mình Lục Nhâm Giáp mà thôi. Lúc này nàng thầm nghĩ không chút nào che dấu tư vi của mình đem hắn một cái tát đập chết, nhưng nàng không thể vì một chuyện rối loạn nhỏ như vậy mà để bại lộ thực lực, khiến nghiệp lớn nghịch thiên tu chân mà mình trù tính bấy lâu bị hủy trong gang tấc. Nghĩ như vậy, nàng vững vàng một chút hô hấp, cực lực đem nắm đấm siết chặt gần ra. Muốn nhúc nhích tránh thoát ra ngoài, nhưng Lục Nhâm Giáp động tác nhìn như ôn nhu lại cắt đứt lực đạo không thể phản kháng, Phong Luyến Văn trong lòng giận dữ, lửa giận thật vất vả mới áp chế được lại bị khơi lên, đề thấp thanh âm giọng cảm hận nói: “Thỉnh Lục thiếu chương môn tự trọng!”

Lục Nhâm Giáp chiếm định tiện nghi của nàng không chịu buông tay, Phong Luyến Văn đang muốn bắt cứ giá nào cũng phải bạo tẩn hắn một trận, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hàn Ảnh Trọng đột nhiên vang lên: “Lục sư huynh cùng Ảnh Trọng tỷ thí vẫn chưa kết thúc, sao không để sau khi phân thắng bại rồi hãy đi tìm vị sư muội này?”

Tìm cái quỷ người a! Bị hắn dây dưa ta còn có mệnh sống?

Lục Nhâm Giáp dĩ nhiên không đồng ý, nhìn Hàn Ảnh Trọng che dấu rất khéo vẻ giận dữ, tựa tiểu phi tiểu nói: “Tiểu gia hỏa này cũng không dễ tìm a, nếu chờ sau khi kết thúc tỷ thí mới đi tìm nàng, chỉ sợ đã không còn thấy bóng dáng.”

Xem đi xem đi người này quả nhiên là muốn giết ta, không thấy bóng dáng không phải đã nói rõ ta sẽ bị rã rạc sao. Một mình người có bản lĩnh rã rạc ta một cái thử xem, xem sư phụ và các sư huynh của ta không tiêu diệt toàn bộ Tảng Hồn Đảo nhà người! Đường nhiên bằng công phu mèo quào của người không có khả năng dễ dàng rã rạc ta như vậy.

Hàn Ảnh Trọng trong mắt hiện lên một chút lưu quang băng lãnh, ngữ điệu như trước lạnh như băng, quay đầu nói với Phong Luyến Văn: “Vậy thỉnh sư muội nói cho Lục sư huynh tên của người.”

Giúp đỡ người ngoài khi dễ sư muội nhà mình, quan tài mặt người có còn là sư huynh của ta hay không! Vừa nghe những lời này của hắn, Phong Luyến Văn tức giận liền tràn ngập toàn bộ lồng ngực, thân thể bởi vì hô hấp dồn dập mà mồ hôi run rẩy, cũng không biết lửa giận càng ngày càng dâng chạy tán loạn chung quanh là từ chỗ nào mà đến. Quan tài mặt tên hồn dân kia biết rõ nàng tên là gì lại không tự mình nói ra, bắt buộc nàng phải tự giới thiệu, rõ ràng là muốn đem nàng đẩy ra bên ngoài a! Nay quý chán ghét rất đáng giận. .

“Tên của bọn cô nương kẻ cận bã như người không xứng biết! Buông tay!” Phong Luyến Văn giống như sói đói gặp được con mồi hung hăng trừng mắt nhìn Lục Nhâm Giáp, trong mắt lộ rõ phần nộ cùng sát ý, hờn hên đối với hắn hết to. Nhưng Lục Nhâm Giáp trên mặt lộ ý cười âm nhu vẫn không có ý tứ buông tay, cánh tay đang ôm lấy eo nhỏ của nàng không an phận chậm rãi vuốt ve, khiến cho nàng cả người một trận run rẩy. Đường đường đại thân khi nào thì ở trước công chúng chịu qua loại sỉ nhục này! Chuyện này thật sự khiến Phong Luyến Văn tính tình vốn không tốt nay lại hoàn toàn không chịu khống chế lửa giận ngút trời sát ý bộc phát: “Còn không buông tay cô nãi nãi ta sẽ bào cục hoa người!”

Những lời này nàng không có nom nớp lo sợ hạ giọng, trong cơn thịnh nộ nàng cơ hồ dùng thanh âm lớn nhất hét lên, mọi người bốn phía vây xem kịch vui cũng không phải phạm phụ tục tử hiển nhiên có thể nghe được rành rạch. Bọn họ mặc dù không biết tiểu cô nương này nói “cúc hoa” là có ý tứ gì, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút hình dạng ngôn ngữ này thì thật ra loáng thoáng có thể hiểu được. .

Ách. .

Vốn là sơn cốc ồn ào huyền ảo nhất thời yên tĩnh. .

Mọi người khó có thể tin nhìn tiểu nữ hải nhìn như ôn nhu nhược nhược, tàn độc néo chính mình một phen xác định bản thân không có nằm mơ sau đó khóe miệng lay động co quắp, đầu đầy mồ hôi, ngay cả khối băng mặt Hàn Ảnh Trọng cũng ả ả có dấu hiệu vỡ ra, y bảo màu xám không biết vì sao run run. Tiểu cô nương này lời nói lại hung hãn như thế, thô tục như thế, nam hiểm như thế, ... Nên nói như thế nào đây, người không thể xem tướng mạo! Sau đó mọi người nhìn về phía Lục Nhâm Giáp ánh mắt liền biến thành đang xem kịch vui.

Q.2 - Chương 46: Phúc Hắc.

Chỉ thấy động tác trên tay của Lục Nhâm Giáp cứng đờ, hé ra khuôn mặt không tính là anh tuấn vạm vỡ khiến ngũ quan đều lệch vị trí, đương nhiên rất nhiều người đều hết sức cảm thông cho hắn, bị mất mặt xấu hổ trước nhiều người như vậy ai còn có thể tâm như chi thủy? Đồng dạng đối với đối phương có sát ý Lục Nhâm Giáp rốt cuộc nhìn không được, nắm cổ tay nàng siết chặt giống như muốn đem nó bẻ gãy, giận dữ mắng: “Tiện nhân, ngươi không phải chỉ có một sự phụ là Luyện Đan Sư cấp ba thôi sao, nhưng đó là sự phụ ngươi không phải phụ thân ngươi, tiểu dã loại có cha sinh không có mẹ dưỡng!”

“Ngươi nói ai là dã loại? !” Trên cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn cũng không khiến nàng có một chút sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập thịnh nộ của Phong Luyến Văn chợt lạnh như băng, huyết mâu âm u chợt lóe lên lãnh diễm như thể muốn đem người trước mặt cắn nuốt. Cùng người nhà cách xa nhau hai thế giới vốn là vết thương vĩnh viễn không thể khép lại trong lòng nàng, người khác nói nàng như thế nào nàng đều có thể cắn răng nhẫn nhịn, nhưng nàng không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ khác dám vũ nhục phụ mẫu của mình!

Đụng đến chỗ đau của nàng, Lục Nhâm Giáp càng thêm quá đáng, cuồng tiếu nói: “Nếu ngươi không phải dã loại, vậy ngươi liền hô lên tên của phụ mẫu ngươi a, xem chúng ta mọi người có biết hay không!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đang xem kịch vui sắc mặt đều có chút biến hóa. Theo như lời hắn nói, những người mà phụ mẫu không có danh tiếng đều là dã loại sao? Ở chỗ này đệ tử gia thế hiển hách rất nhiều, nhưng xuất thân bản hàn cũng không thiếu, thành tựu đạt được đều là do bản thân phải trải qua bao khổ cực mới có, phụ mẫu bọn họ phần lớn đều là người làm ruộng. Lời này của Lục Nhâm Giáp quả thực có thể khiến cho nhiều người tức giận!

Bàn tay giấu bên dưới y bào màu xám của Hàn Ảnh Trọng cũng đã nhanh siết chặt thành quyền, móng tay tu bổ chỉnh tề đâm vào lòng bàn tay phát đau. Nhớ tới một tràng đại hỏa chôn vùi vô số thân hữu kia, hắn vô luận như thế nào cũng không thể bảo trì bình tĩnh. Đang muốn nói gì phản bác lại, một cánh tay nhỏ bé vươn đến chắn ở trước người hắn ngăn cản hắn nói chuyện.

Phong Luyến Văn mang theo nụ cười phẫn nộ khiến người khác khiếp đảm, nàng tận lực bình tĩnh hỏi Lục Nhâm Giáp: “Lục thiếu chương môn ta hỏi ngươi, phụ thân của ngươi là ai?”

Lục Nhâm Giáp trong lòng tuy nghi hoặc vì sao nàng lại hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều biết này, bất quá hắn vẫn kiêu ngạo ngang tàng trả lời: “Chương môn Táng Hồn Đào!”

“Vậy tổ phụ ngươi thì sao?”

“Tiền nhiệm chương môn Táng Hồn Đào!”

“Tăng tổ phụ?”

“Thượng nhiệm chương môn Táng Hồn Đào!”

...

Này một hỏi một đáp khiến mọi người vây xem nghi hoặc không thôi, mà Lục Nhâm Giáp trong lòng hơi trầm xuống, hắn tựa hồ biết nha đầu kia đến tận cùng muốn hỏi cái gì.

“Vậy thủy tổ (phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân) của ngươi là ai?” Tức giận của Phong Luyến Văn khi hỏi mấy vấn đề này giảm đi không ít, nụ cười hoàn mỹ giảo hoạt làm người ta run sợ.

Trên trán Lục Nhâm Giáp ẩn ẩn toát ra mồ hôi lạnh, hắn cũng không biết trả lời như thế nào. Lịch nhiệm chương môn Táng Hồn Đào đến nay cũng chỉ ít ỏi mấy người, huống chi mấy trăm năm trước chức vị chương môn Táng Hồn Đào là do người khác nhường cho, tổ tiên của hắn tất nhiên là vô danh.

“Rốt cuộc nói không ra lời đi!” Âm mưu thu lưới, Phong Luyến Văn tươi cười trong mắt mọi người giống như ác ma bùng tỉnh: “Vậy tổ tiên của ngươi (phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân phụ thân) chính là dã loại! Mà ngươi, chính là dã loại dã loại dã loại dã loại dã loại dã loại dã loại dã loại dã loại! Lục Nhâm Giáp —— là một tiểu dã loại!”

Nháy mắt, thiên lôi cuộn cuộn...

Ta không thể không khâm phục tài năng người không thô tục, giết người không thấy máu của Văn tỷ.

Q.2 - Chương 47: Phúc Hắc 2.

...

Lục Nhâm Giáp —— là một tiểu dã loại!

Là một tiểu dã loại... Là một tiểu dã loại...

Là một...

Tiểu dã loại!

Mọi người bởi vì kết cuộc của âm mưu siêu cấp này mà thần trí không rõ, tất cả đều ngây ngốc ngờ ngạc khiến cho hồi âm leng keng hữu lực tại sơn cốc yên tĩnh càng quanh quẩn không ngừng thật lâu vẫn chưa tiêu tan, tựa như một quả bom nguyên tử rơi xuống chỗ này, nhất thời nổ tan nát một mảnh lớn tâm lý tổ chất kém của các đứa nhỏ đáng thương. Lúc này không chỉ có riêng khoe miệng run rẩy đơn giản như vậy, đó là một trận tiền phù hậu ngưỡng người ngã ngựa đổ ngã trái ngã phải sắc mặt đỏ lên, tiếng phun nước tiếng ho khan liên tiếp liên tiếp.

Mẹ ta nha, nàng thế nhưng đem tổ tông mười tám đời của Lục Nhâm Giáp kiểm kê một lần, cuối cùng tổng kết ra được lịch nhiệm chương môn của Táng Hồn Đào đều là dã loại, muội từ người còn có thể khí phách hóa bạo hơn nữa sao?!

Lục Nhâm Giáp tuyệt đối bị đả kích không nhỏ, sắc mặt đầu tiên là trở nên xanh mét sau đó một mảnh trắng bệch, cuối cùng tựa hồ lại bỏ thêm một chút đồ gia vị khiến sắc thái càng trở nên rực rỡ, toàn thân giống như điện giật không ngừng run run, trên tay cũng hơi buông lỏng. Phong Luyến Văn liền giống như cá trích luôn ra phía sau, từ trên cao quét xuống bộ dáng đáng thương đang đưa trong gió không ngừng của mọi người, trong lòng rất có cảm giác thành tựu. Ngay tại thời điểm nàng nhìn không được muốn vỗ tay cười to, một bàn tay lạnh lẽo đặt lên bả vai nàng. Phong Luyến Văn tâm sinh cảnh giác, đang muốn cho người nọ một cú đấm để hấn bùng ra, thanh âm quen thuộc trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên bên tai: “Đi mau!”

Nàng hơi giật mình, Lục Nhâm Giáp cùng nàng giống nhau đều là người hữu thù tất báo, nếu bị hấn bắt được nhất định sẽ có phiền toái không nhỏ. Nàng quay đầu đối với Hàn Anh Trọng giả trang mặt quý nói tiếng “Đa tạ”, lắc mình một cái ở trước mặt mọi người biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 48: Giao Nhiệm Vụ.

Cùng Lục Nhâm Giáp va chạm chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ trên đường đến Dược Các, Phong Luyến Văn cũng không có thực đề trong lòng. Dù sao nàng cũng đã sớm nghĩ ra hơn một ngàn kiểu chết cực kỳ bi thảm chuẩn bị cấp cho Lục Nhâm Giáp, chuyện chính người ngày hôm nay coi như cũng nằm trong lúc tiến hành kế hoạch.

Con đường dưới chân trải qua mấy lần khúc chiết rồi cuộc cách mục đích càng lúc càng gần, thanh âm rầm rĩ tạo thành tiếng động lớn của phần đông đệ tử cũng dần dần đi xa, mơ hồ có tiếng đàn thanh linh dễ nghe truyền đến giống như đang nghênh đón nàng đi vào. Có chủ nhân tóc trắng bạc y tựa như trích tiên, địa phương gần Dược Các tự nhiên là non xanh nước biếc. Dãy núi quanh co uốn lượn giống như tường long bay lên giữa những đám mây, hồ nước tinh khiết lấp lánh trong suốt thấy đáy phản chiếu trời xanh mây trắng, màu lam dịu dàng ngọt ngào. Đi ngang qua dòng suối sạch sẽ này, phẳng phất như tất cả ưu phiền đóng bụi dưới đáy lòng đều bị nước sông cuốn trôi một đi không trở lại, chỉ còn lưu giữ sự điềm tĩnh vô âu.

Bất tri bất giác đã đến Dược Các, tiếng đàn thanh thúy không linh, núi cao nước chảy tươi mát hòa cùng tiếng hạc kêu, hương thơm thanh u của sơn trà và thủy trúc, sương mai chảy xuống lá xanh, khung cảnh ảm áp dễ chịu, khiến cho người ta kim lòng không đầu nhắm mắt lại chìm đắm trong thanh âm nhạc lý tuyệt vời, ảo tưởng thiên đường tiên cảnh, tâm linh cũng được gột rửa. Bên cạnh thác nước nam thạch bày ra một chiếc bàn nhỏ màu nâu, một chiếc cổ cầm điêu khắc hoa văn thủy trúc đặt ở trên đó, mà nam tử ngồi ở phía trước khay đàn chính là Luyện Đan Sư cấp ba được vô số người kính trọng – Mộc trưởng lão.

Không biết thế ngoại đào nguyên dưới ngòi bút của Đào Uyên Minh có phải hay không cũng như như điệu cảnh này, có phải hay không cũng có một người xuất trần thoát tục giống như hấn vậy, nam tử dưới ánh mặt trời tựa như thần minh thánh khiết.

Xa xa liền trông thấy hấn, Phong Luyến Văn khoe môi thanh nhả nâng lên, nhắm mắt lại lắng nghe tiên khúc khó có được vài lần của người này. Làn điệu

không phải hào hùng bao la vĩ ngạn, không giống hát hay múa giới ôn nhu say lòng người, không có vui sướng, không có nhàn nhã, chỉ có hư vô, hư vô giống như chẳng qua chỉ là tấu một khúc nhạc đã sớm phổ tốt, như cỏ cây vô tâm vô tình, nhưng lại khiến người ta sâu trong nội tâm cảm thấy đau lòng vì hân. Trong lòng không hiểu vì sao lại có chút bi thương, mờ đôi mắt màu đỏ rượu hơi phiếm lệ, mái tóc dài thuần trắng của hân phản xạ ánh mặt trời rực rỡ, khiến nàng cảm thấy có chút chói mắt.

Thấy mặt nàng lộ vẻ ưu thương đứng ở nơi đó, hân cũng không kinh ngạc, trong đôi con ngươi màu lam nhạt u ám tối tăm hiện lên ý cười ôn hòa ấm áp, mỉm cười nhàn nhạt mà say lòng người, ngón tay thon dài lướt qua cổ cầm. Vốn là làn điệu vô tình đột nhiên tràn ngập vui mừng cùng sùng nịch, khiến tâm nàng thoáng rung lên, rồi lại trong nháy mắt say mê tiếng đàn giống như thiên âm động lòng người. Kia một phần thiên chân vô tà như tình cảm của thiếu niên ngây ngô xuyên thấu nhân tâm, vật đổi sao dời tang thương cô tịch như ẩn như hiện, hai loại tâm tình hoàn toàn bất đồng đồng thời dung chứa trong đó, lại như vậy hòa hợp, tựa như một tiên nhân đang ở trước mắt nàng khinh vũ tổ xướng.

Bỗng dung tiếng đàn dừng lại, nàng vẫn còn ý do vị tấn chìm đắm trong đó.

“Lại đây.” Lúc này tiếng nói so với tiếng đàn càng thêm thâm trầm từ tính của hân vang lên, hiển nhiên là đang nói với tiểu đồ nhi hân yêu thích.

Phong Luyến Văn không có gì do dự, thập phần giống con thỏ nhỏ nghe lời háo hức chạy tới, duỗi thẳng hai tay làm bộ muốn ôm. Hân cũng không tránh, mặc cho nàng nhào tới nhận hết tất cả lực đạo lên trên người, bởi vì hân lúc này đang ngồi đánh đàn, nàng cũng nhân thể ngồi chồm hổm ở bên cạnh hân, hai tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt nhưng mao tuyết trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại cọ lung tung lên đó. Hân mỉm cười dung túng hành động thân mật vốn dĩ không được cho phép trong quan hệ sư đồ của nàng. Nàng làm nũng nói: “Sư phụ ~ Tiểu Văn rất nhớ người nga!” Vốn trong đêm qua có thể nhìn thấy hân, kết quả bởi vì đủ loại nguyên nhân lại bị trì hoãn đến bây giờ.

Hân khẽ cười một tiếng, tựa hồ có chút buồn bực trạc trạc cái trán nàng, không hề lưu tình một câu nói toạc ra tâm tư nhỏ nhỏ của nàng: “Ta xem người nhớ không phải vì sư, mà là phần thưởng cho nhiệm vụ này đi.” Hân mới không tin tiểu gia hỏa này đặc biệt đến gặp hân, loại biểu hiện này rõ ràng là muốn đòi thưởng, nghĩ muốn không bị nhìn thấu cũng khó.

Nàng ngượng ngừng le lưỡi, sờ sờ gáy: “Ai nha, bị ngài phát hiện.”

“Vi sư dạy người đánh đàn.” Bỏ qua vẻ mặt trở nên có chút không tình nguyện của Phong Luyến Văn, hân đột nhiên nổi lên hưng trí muốn dạy nàng đánh đàn, ngồi ngay ngắn lại. Phong Luyến Văn mười mấy năm bị thâm uy của lão sư ép tới gắt gao cũng không dám không làm theo động tác của hân đưa lưng về phía hân, ở trong lòng hân ngồi thẳng thân mình, đồng thời mười ngón tay tinh xảo có chút tò mò đặt lên cổ cầm, nghĩ rằng chương trình học miễn phí không nghe cũng uống, hơn nữa nàng cũng tương đối hâm mộ những người tinh thông nhạc lý, nếu có thể học được nàng tất nhiên cao hứng. Bàn tay của Mộc lúc này đang đặt lên tay nàng, tay nắm tay dạy nàng cách khảy huyền cầm.

“Tinh ——” móng tay khảy nhẹ huyền cầm, thượng phẩm huyền cầm rung động một trận phát ra âm thanh du dương, mặc dù chỉ có một âm, nhưng cũng phải khiến linh hồn con người ta rung động. Phong Luyến Văn hồng mầu tỏa sáng, tuy rằng không hiểu âm luật nhạc khí, bất quá nghe được âm sắc đơn thuần này nàng cũng hiểu được đây nhất định là một cây đàn tốt. Nàng dạt dào hứng thú khảy qua tất cả dây đàn, nghe âm điệu bất đồng, càng ngày càng hiểu kỳ âm điệu đơn giản như thế này làm sao tổ hợp thành một khúc nhạc tuyệt diệu.

Bất quá tò mò này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, một lát sau liền không kiên nhẫn gầy dựa vài cái từ trong ngực hân nhảy ra ngoài, Mộc cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trở về chính đề. Chỉ thấy Phong Luyến Văn từ trong túi đeo lưng lấy ra dược liệu cùng nội đan cần thu thập đủ. Mộc âm thầm gật đầu khen ngợi, tiểu gia hỏa này hiệu suất rất cao a, từ lúc bắt đầu nhiệm vụ đến bây giờ bất quá cũng chỉ một ngày một đêm, nếu giao cho đệ tử bình thường nhất định sẽ không nhanh chóng như vậy. Dù sao thảo dược phần lớn bộ dạng bí mật lại khó phân biệt, nếu không phải rất tinh tường các loại thảo dược có lẽ sau một năm rưỡi cũng không thể thu thập đủ, lấy được nội đan yêu thú dĩ nhiên là càng hung hiểm hơn. Chỉ là hân không nghĩ tới, sau khi đạt đủ nhu cầu của nhiệm vụ nàng vẫn như cũ lấy ra từng bó từng bó nội đan yêu thú lớn nhỏ không đồng nhất màu sắc khác nhau, thẳng đến khi hân rút cuộc có chút không thể tiếp nhận kêu ngừng hơn nửa hồi nàng đã làm gì.

Nàng xoa xoa huyết thái dương tựa hồ có chút khó khăn nghĩ nghĩ, sau một hồi mới đầm đăm lòng bàn tay, rất có cảm giác thành tựu hồi đáp: “Phụ cận cửa vào Bách Sát Cốc đã không còn nhìn thấy một yêu thú nào! Đại bộ phận bị con giết, còn có một số ít bị con dọa chạy vào thâm cốc đi. Hi hi, nhiệm vụ lần này con đã hoàn thành vượt mức, sư phụ đại nhân phải thưởng lớn cho con nha~” nói xong lời cuối cùng nàng ngược đôi mắt to tròn ngập nước lại còn lấp lánh ánh sáng khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

“...” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tự đắc rạng rỡ như ánh dương của nàng, Mộc khó có lúc không còn gì để nói, Trúc Cơ tu sĩ nào có thể giống nàng sáng tạo ra loại “chiến tích vĩ đại” này? Đồng thời hân vì yêu thú đáng thương trong Bách Sát Cốc mà yên lặng siêu độ thuận tiện điểm lên một ngọn nến. Các người yên nghỉ đi, ta sẽ nghĩ biện pháp khiến tiểu đồ nhi không lãng phí nội đan của các người.

Trở lại chuyện chính, Mộc đề nghị đi thu thập những thứ này là vì muốn chữa trị kinh mạch bị tổn thương của nàng, hiện tại tất cả đều tới tay thì cũng nên bắt đầu luyện chế dược thủy. Đem bàn nhỏ cùng cổ cầm thu hồi, đẩy ra cửa dược viên, trong khung cảnh quen thuộc thứ duy nhất bất đồng đó là một bồn chứa đầy chất lỏng trong veo, linh khí nhẹ nhàng tươi mát có hương vị ngọt ngào tựa như sương mù từ trong nước bay ra. Biết nàng tò mò, hân kiên nhẫn giải thích nói: “Đây là nước son trà cùng sương sớm thu thập lúc bình minh, không có lẫn tạp chất như nước bình thường.” Phong Luyến Văn gật gù gật đầu, đồng thời nghĩ đến nếu cần nước trong không lẫn tạp chất, dùng nước cất không phải là tốt hơn sao? Bất quá nước cất không có linh khí nồng đậm như vậy.

Quá trình tinh luyện dược thủy Phong Luyến Văn tự nhiên là nhìn không chớp mắt. Trong trò chơi tuy rằng nàng là y sư nhưng chỉ tiếp xúc qua luyện đan, loại dược thủy dùng để ngâm thân thể này căn bản không có xuất hiện, ai lại rảnh rỗi không có chuyện gì ở trong trò chơi hư ảo dùng một bồn nước lớn ngâm đến mấy giờ? Có thời gian đó còn không bằng đi đánh yêu thú kiếm điểm kinh nghiệm.

So sánh với nàng khi luyện chế Nguyên Tổ Tiên Đan ngưng ra một đoàn hỏa diễm thô bạo, Mộc ngưng ra đan hỏa nhìn qua ôn hòa hơn, rất dễ khống chế, nếu không phải không khí chung quanh đan hỏa vì bị nóng mà có chút vận vẹo, nàng sẽ hoài nghi đó là giả hỏa hoa đăng (*) thường trưng bày trong

khách sạn để thu hút khách hàng. Lại thấy hân đem được liệu từng món dung nhập vào đan hỏa, ngọn lửa ôn nhuận vây quanh bị thể tích được liệu áp súc, khí thể lục sắc bay ra đồng thời vang lên thanh âm đốt cháy “Tách tách”, Phong Luyện Văn càng thêm ngạc nhiên, sông mười lăm năm trong thế giới khoa học nàng lúc này chỉ có thể nghĩ đến “thăng hoa” (*). Nhưng như thế này thật sự sẽ không đem thảo dược yếu ớt này đó đốt thành tro sao? Sự thật chứng minh, không những không bị đốt thành tro, ngược lại các loại thảo dược dung hợp cùng một chỗ hình thành vài giọt được thủy sôi trào. Nàng trong lòng tán thưởng, Luyện Đan Sư cấp ba quả nhiên không phải hồ danh, tuy rằng hỏa hầu (*) so với thời kỳ cao nhất của nàng còn thiếu chút nữa, hắc hắc.

(*) Giả hỏa hoa đăng: đèn lồng gắn bóng đèn bên trong phát sáng giống như lửa.

(*) Thăng hoa: một phản ứng trong hóa học.

(*) Hỏa hầu: sự điều tiết vận chuyển sức nóng của lửa trong quá trình luyện đan. Có thể tra wiki để biết thêm thông tin chi tiết.

Thấy nàng không chút nào chán nản mà thật sự nghiêm túc quan sát, Mộc thập phần hài lòng. Không chế hỏa điểm bao vây dịch thủy đậm đặc vừa tạo thành lơ lửng trên không, bỗng dưng triệt khai đan hỏa, dịch thủy kia mất đi trở ngại dưới tác dụng của trọng lực rơi vào trong bồn nước, hai loại chất lỏng bất đồng nhanh chóng dung hợp, chỉ chốc lát sau bồn nước trong vắt liền biến thành thâm lục sắc nhìn không thấy đáy. Toàn bộ quá trình thời gian cũng không ngắn, nhưng Mộc thần sắc vẫn như cũ, không hiện ra một chút mỏi mệt nào. Phong Luyện Văn cảm thấy đại khái là vì tinh luyện được thủy có vẻ dễ dàng đi.

Luyện chế được thủy tuyên cáo chấm dứt, Mộc nói với nàng: “Ngâm ở trong được thủy vận khởi tâm pháp, chờ màu sắc được thủy trải qua hai lần biến đổi mới có thể đi ra.” Phong Luyện Văn gật gật đầu, Mộc cười cười rồi xoay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng lại cửa dược viên.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 49: Dược Dục (Bồn Thuộc).

Từ đầu trở xuống toàn bộ đều ngâm ở trong được thủy, dược dục so với trong tưởng tượng còn nóng rực khó chịu hơn, máu toàn thân giống như chỉ nháy mắt sôi trào, điều này khiến Phong Luyện Văn nghĩ đến nàng không phải ngâm trong nước mà là đang ngồi trong lò bát quái luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, chẳng những thế bên dưới tầng cuối cùng của dược thủy còn kết một tầng hàn băng mỏng manh, toàn bộ gian phòng tràn ngập hàn khí màu trắng bay lượn lơ lửng, hiện tượng quỷ dị này cho dù là khoa học gia cấp bậc cao nhất ở hiện đại cũng không thể giải thích. Màu sắc được thủy dần dần nhạt đi, cảm giác bị bỏng cũng càng ngày càng nghiêm trọng, chắc là dược lực thẩm thấu làn da làm đứt đi kinh mạch.

Vừa mới thích ứng cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên này, màu sắc dược thủy biến hóa chậm có thể so với tốc độ ốc sên, lần này ngâm dược dục phòng chừng không chỉ nửa ngày một ngày là kết thúc được. Luôn phải cắn răng chịu đựng nóng như vậy sớm hay muộn nàng cũng sẽ phiền đến nhện không được nhảy ra, định cùng sùng vật Cà Rốt đã lâu không nhìn tới hàn huyền một chút, đề tài gần đây nàng cảm thấy tương đối hứng thú chính là Táng Hồn Đảo.

Chịu đựng thống khổ máu sôi trào, Phong Luyện Văn nói chuyện thật cẩn thận chỉ sợ sơ ý cần phải đầu lưỡi: “Giang Bình và Du Bình đã chết lâu như vậy, bọn người Lục Nhâm Giáp không những không giống trông khuê chiêng đi tìm thi thể các nàng, thậm chí không có truyền ra một chút tiếng gió, đây là vì sao?” Chỉ cần là ở môn phái tu chân, mỗi vị đệ tử vô luận cấp bậc tồn tại đều sẽ có một khối ngọc bài sinh mệnh, sau khi chủ nhân vong thân ngọc bài sẽ tự động vỡ vụn, bọn người Lục Nhâm Giáp không có khả năng không biết Giang Bình và Du Bình đã bị giết. Chỉ hi vọng hai nữ nhân kia trước khi chết không có giờ trở gở lời nàng ra. Đương nhiên, nàng không sợ Lục Nhâm Giáp phát hiện nàng chính là hung thủ giết người, dù sao nàng muốn giết chết không phải chỉ có hai nữ nhân không biết phân rõ phải trái này, ngay cả bản thân Lục Nhâm Giáp cũng bị liệt trong danh sách tử vong. Nàng chỉ là không muốn thực lực của mình bị bại lộ ra ngoài.

Cà Rốt lững lờ ở trên không trung ôm bả vai tròn tròn lạnh run, nhiệt độ trong phòng thấp đến âm độ, lúc này cảm thụ của nó hoàn toàn tương phản với Phong Luyện Văn. Tính cách vô lo vô ưu nên nó chưa bao giờ nghĩ tới mấy vấn đề này, đôi mắt nghi vấn của Phong Luyện Văn cũng chỉ có thể yên lặng không nói gì, cũng không biết phải trả lời thế nào. Phong Luyện Văn đành phải thất vọng dùng ngón tay ẩm ướt sờ sờ cằm trắng nõn, tiếp tục lăm bằm lâu bầu.

“Các nàng đi cùng với Nộ Diễm Tinh của Thú Linh Phong, chẳng lẽ là muốn hợp lực thu phục yêu thú lợi hại nào đó?” Nói xong nàng khinh thường hừ ra một tiếng cười lạnh, yêu thú Bách Sát Cốc có lợi hại cũng đánh không lại độc xà chết tiệt kia. Chỉ bằng tốc độ và độc tính của nó, bị nó cắn một ngụm phỏng chừng Kết Đan tu sĩ cũng phải tử nạn. Nếu không nhờ ngày đó tình cờ rơi xuống hồ nước nồng đậm linh khí, nói không chừng nàng đã sớm biến thành một bộ xương khô: “Không biết Nộ Diễm Tinh cùng hai nữ nhân này so sánh bên nào mạnh hơn.”

Nàng trạc trạc tăng băng màu xanh nhạt, khóa động dược thủy in bóng gương mặt mình, bỗng nghĩ đến chuyện xảy ra trên đường tới Dược Các hôm nay: “Lục Nhâm Giáp và quan tài mặt đều là tu sĩ băng linh căn, nhưng hai người này cho ta cảm giác tựa hồ Lục Nhâm Giáp có phần chiếm thượng phong hơn.”

Nghĩ đến đây, đôi mi thanh mảnh của nàng nhất thời nhú chặt, nhưng không phải bởi vì thần kinh truyền đến thống khổ. Tổng cảm thấy là lạ làm sao, giống như có một ý nghĩ tương đối rõ ràng ở trong đầu chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến mức nàng căn bản không nắm bắt được.

...

Được thủy từ thâm lục sắc dần dần trở nên trong veo, chờ khi công dụng của các loại dược liệu đều bị Phong Luyến Văn hấp thụ, cả mộc bồn sạch sẽ đến mức có thể hoàn toàn thấy rõ thân thể lỏa lồ của nàng ở trong nước, cảm giác nóng rực thống khổ cũng hoàn toàn biến mất. Phong Luyến Văn nghĩ, đại khái lúc này nước đã trong đến trình độ ngang bằng nước cất đi.

Đây mới chỉ là lần đầu tiên dược thủy biến đổi màu sắc, kế tiếp là tẩy cân phạt tủy, đem kinh mạch trong thân thể mở rộng để tạp chất chảy ra bên ngoài cơ thể.

Đúng như dự kiến – lạnh như băng thấu xương. Vài phút trước trong cơ thể nóng rực bốc cháy như thể muốn nướng chín nàng, vừa khôi phục bình thường thì vài giây sau lại một lần nữa bị loại tình trạng hoàn toàn bất đồng dày vò. Máu toàn thân không chỉ lạnh giống như nước đá, tốc độ lưu chuyển cũng chậm chạp giống như từ động mạch huyết biến thành tĩnh mạch huyết. Mà mặt nước cũng bắt đầu cô lỗ cô lỗ sôi trào, cả bồn nước tựa như bị đặt trên bếp lò đun sôi, vừa nhìn thấy còn tưởng rằng nàng đang bị hấp trong đó. Nhưng sự thật là, nàng lạnh đến nổi răng trên răng dưới không ngừng lập cập va vào nhau, thân thể trong nước cuộn tròn người lại tựa như gấu trắng ngủ đông, lỗ chân lông mở rộng tống ra tạp chất cũng tan ở trong nước.

“Không biết nam cực có phải lạnh thế này hay không? Nếu có thời gian đi một lần cảm thụ cảm thụ.” Vì tránh để ý thức đông lạnh đến mơ hồ tri giác, Phong Luyến Văn chỉ có thể chuyển khởi đầu óc sắp kết băng dời đi lực chú ý: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Lam Uyên đại lục cũng có một nam cực.”

Xuyên thấu qua cửa sổ giấy mỏng manh có thể nhìn thấy ánh sáng biến hóa, từ trời sáng cho đến hoàng hôn rồi chuyển sang mờ tối, đã đến ban đêm. Ngoài phòng vài tiếng tiên hạc kêu lẹ lẹ cùng với thanh âm muỗi bay vo ve lúc vang lúc ngừng, tiếng đàn thanh linh cũng thi thoảng truyền tới. Lúc này đã là đêm khuya.

Phong Luyến Văn ngâm trong dược thủy đã gần một ngày, thân thể dần dần ấm lại, ý thức có chút mơ hồ cũng dần dần rõ ràng, cúi đầu nhìn dược thủy đã biến thành một bồn nước bản không còn tiếp tục sôi trào, hẳn là có thể đi ra. Hung hăng đuổi thất lưng một cái, mặc niệm thủy hệ tâm pháp tạo thành một kết giới màu lam nhạt bao quanh thân thể, đem nước bản hoàn toàn cách ly khỏi cơ thể, lúc này mới đứng thẳng người dậy bước ra khỏi mộc bồn.

Mũi chân vừa chạm đất, đồng thời kết giới linh khí màu lam nhạt kia cũng bị thu lại, làn da trắng nõn mềm mại cũng hoàn toàn bại lộ ở trong không khí. Phong Luyến Văn hài lòng vuốt ve thân thể trơn trượt của mình, lần này tẩy cân phạt tủy mạnh đến hiệu quả mỹ dung cũng tương đối không tệ, hi hi. Điểm kích trang bị, vận vào y phục phần hồng sắc giống như bình thường, đem tóc buộc tốt, đi đến trước cửa. Lúc bàn tay sắp chạm đến cửa, bỗng có một đạo bình chương vô hình đem tay nàng hất ngược trở lại. Không cần nghĩ cũng biết bình chương này là do Mộc thiết trí, Phong Luyến Văn có chút kinh ngạc, sự phụ vì sao không cho nàng đi ra ngoài?

Lúc này, thanh âm ngoài phòng cũng tương đối mơ hồ truyền đến.

...

Đêm lạnh như nước, tinh tú đầy trời khảm lên màn đêm, lấp lánh nhiều ánh đom đóm nhỏ lập lòe tỏa sáng.

Lam y lão giả đầu đầy tóc bạc, chòm râu hoa râm nhú nhú mi, vẫn duy trì tư thế thờ dài trịnh trọng nói: “Chuyện thu đồ đệ vẫn thỉnh ngài cân nhắc lại.”

Mộc ngồi vững ở trước bàn, bóng mi dày che lại đôi mắt màu lam, ở trong đêm tối mờ mờ càng thêm không thấy rõ ánh mắt hần, nhưng nụ cười yếu ớt bên môi vẫn như trước nhu hòa thân thiết, ngón tay bạch ngọc lướt qua cổ cầm khẽ nhẹ, tiếng đàn uyển chuyển dễ nghe. Toàn thân lãnh đạm không đếm xỉa đến.

Vài vị trưởng lão đứng ở trước mặt hần hai mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chút trầm xuống. Mộc trưởng lão làm người thân thiện lễ độ, đối với bọn họ chưa bao giờ thờ ơ giống như hôm nay. Nhiều năm không chịu thu đồ đệ, nay khó có được động tâm tư thu đồ đệ lại bị bọn họ cản trở, như thể xem ra trong lòng hần thật phần không vui. Nhưng Mộc trưởng lão là thủ tọa Dược Các Luyện Đan sư cấp ba cao quý, giống như thiên chi kiêu tử, có thể nào thu một tên tạp dịch làm đồ đệ?

“Mộc trưởng lão, bằng thân phận tôn quý của ngài muốn tìm một đệ tử thiên tài thế nào mà không được. Nhưng ngài lại thu một tên tạp dịch tiện làm đồ đệ, này không phải khiến cho người trong thiên hạ nhạo báng sao?” Một lam y lão giả khác khuôn mặt cũng ẩn râu tóc hoa râm tiến lên một bước, thanh sắc câu lệ (*) trách cứ nói. Nhìn bộ dáng không chút khách khí đối với Mộc trưởng lão của hần, thân phận tất nhiên không thấp.

(*) Thanh sắc câu lệ: khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc.

Tiếng đàn ngừng lại.

Tuy rằng Mộc như trước mặt lộ vẻ mỉm cười, nhưng tâm mọi người trong nháy mắt đều chìm xuống đáy cốc. Khúc cảm này còn chưa có kết thúc, người nguyên bản đang khí định thần nhàn đánh đàn lại ngưng khay đàn, không thể nghi ngờ cho thấy hần đã xuất hiện vài phần không kiên nhẫn. Nếu bọn họ tiếp tục nói không dừng, ai biết vị thủ tịch trưởng lão thường xuyên mang vẻ mặt mỉm cười sẽ làm ra chuyện gì.

Cố tình có người không chú ý đến chi tiết này, tiếp tục thêm mắm dặm muối. Vị lam y lão giả này cũng không vì vậy mà lui bước, ngược lại vung tay áo cười lạnh nói: “Chỉ vì ta nói nàng một câu không phải liền làm rối loạn lòng ngài, xem ra Mộc trưởng lão đã bị yêu nữ kia mê hoặc, ta thân là trưởng lão Dược Các tất nhiên không thể trở mặt nhìn ngài càng lún càng sâu. Trừ phi yêu nữ kia thực sự có chỗ hơn người, nếu không chuyện thu đồ đệ ta tuyệt đối không đáp ứng!”

Q.2 - Chương 50: Linh Khí Không Khống Chế Được.

Mộc cũng không nói lời nào, vốn là khóe môi hơi nhếch lại dần dần hạ xuống.

Nhìn biến hóa này của hắn, không ít lão giả sắc mặt đại biến, đều giật nhẹ góc áo lam y lão giả ám chỉ hắn không cần nói thêm gì nữa. Lam y lão giả lại xuất hồ ý liệu (*) cố chấp, hé ra vẻ mặt nghiêm túc khiến cho người ta không thờ nổi, hai mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm khuôn mặt không chút nào thay đổi của Mộc: “Thỉnh Mộc trưởng lão nói cho lão phu tên của tạp dịch kia, để lão phu đi thăm dò năng lực cuộc có chỗ nào hơn người.”

(*) Xuất hồ ý liệu : thành ngữ, ý nghĩa “một cách bất ngờ, ngoài dự liệu”

“Không thể phụng cáo.” Vẫn là thanh âm thanh thúy ôn nhuận dễ nghe như tiếng suối chảy, khiến cho người ta có cảm giác giống như khi nghe tiếng đàn vô cảm của hắn, khiến không người nào có thể phát hiện ra tâm tình của hắn. Mặc dù không có một tia lạnh như băng, nhưng mỗi người ở đây đều có thể từ dưới đáy lòng cảm giác được hàn khí lan tràn. Tiểu đồ nhi thiên phú kinh người, lại cam nguyện che giấu tài hoa làm một tạp dịch thấp kém, nguyên nhân trong đó hẳn tất nhiên là biết được. Không có sự đồng ý của nàng, cho dù thân là sư phụ nàng, hắn cũng tuyệt không lộ ra tin tức của nàng với người khác.

Lam y lão giả sắc mặt càng kém, hắn nghĩ rằng, nếu lui một bước khoan nhượng chỉ hỏi tên yêu nữ kia, Mộc trưởng lão cũng sẽ cho hắn vài phần mặt mũi mà nói ra, không nghĩ tới lại bị thẳng thừng từ chối. Mộc trưởng lão ôn hòa như vậy có khi nào từng nói chuyện như thế với hắn? Tất nhiên là bị yêu nữ kia ảnh hưởng quá sâu. Hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Mộc, mà Mộc chỉ chăm chú nhìn cổ cảm trước mặt không biết đang suy nghĩ cái gì, không có động tác gì tựa như một pho tượng bằng bạch ngọc. Nhất thời, toàn bộ hơi thở trong Dược Các bởi vì sự trầm mặc của hai người mà giống như bị một ngọn núi đè hạ xuống, các lão giả khác không khỏi mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Ha ha...” Lam y lão giả đột nhiên đánh vỡ sự yên tĩnh đáng sợ này, không rõ ý tứ hàm xúc xa môi cười lạnh vài tiếng: “Có hứng thú biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không?”

...

Bình chương linh khí vô hình tùy tâm tình của chủ nhân mà biến hóa, Phong Luyến Văn cho dù bị nhốt trong dược viên cũng phát hiện Mộc đang tức giận. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng không tin, người luôn nhân nhật mỉm cười tựa như trích tiên kia thế nhưng cũng sẽ tức giận. Không vì chính hắn, chỉ vì người khác nói nàng không phải.

Lại là vì thân phận tạp dịch này. Nàng tựa hồ hiểu được vì sao những cuộc khởi nghĩa trong lịch sử đều là do nông dân cấp bậc thấp nổi lên, kiểu chế độ đem người ta chia làm ba bảy loại này khiến cho những người thân phận thấp kém chịu hết bóc lột áp bức, không bức điên người ta mới là lạ. Tạp dịch thì làm sao, nàng mười lăm tuổi đã là Trúc Cơ tầng ba, sau cấp 20 có thể luyện chế Ân Tức Đan liền trở thành Luyện Đan Sư cấp hai, tiềm lực vô hạn, thiên phú như vậy hoàn toàn có thể được Tông chủ Huyền Tịch Tông thu làm đệ tử đứng đầu toàn môn. Nhưng nàng lựa chọn sư phụ không phải Tông chủ mà là Mộc. Dược Các có một vị thiên tài trong thiên tài như vậy, lão gia hỏa này còn muốn thế nào?

Khiến sư phụ tức giận, những người ở đây hôm nay, đều không thể tha thứ.

Cắn chặt răng, bàn tay thon dài mềm mại chạm đến bình chương nhanh siết chặt thành quyền, tóc dài màu cam ở trong bóng đêm mờ mịt trở nên có chút trắng, tóc mái thoáng che lại đôi mi đã nhú thành một đường thẳng tắp, con ngươi màu đỏ lóe lên lãnh diễm thiêu đốt vạn vật. Nhưng nàng không động sát niệm, giết người không phải là phương pháp giải quyết vấn đề duy nhất, phùng thủ khiến kẻ khác hối hận vì đã sống trên đời này nàng có thể nghĩ ra rất nhiều loại.

Linh khí trong cơ thể nhưng lại bắt đầu bạo động, tán loạn.

“Đáng chết, đây là có chuyện gì?” Bỏ qua một bên lửa giận trong lòng, Phong Luyến Văn âm thầm kinh hãi nhìn thất sắc linh khí tự động trào ra vây quanh hai tay. Từ khi Trúc Cơ tới nay linh khí càng ngày càng không chịu khống chế, chỉ cần cảm xúc xuất hiện một chút kích thích linh khí liền sẽ trở thành một đoàn loạn như mả. Lần trước khi bị Lục Nhâm Giáp chọc giận trước mặt mọi người cũng là như thế, tựa như hỏa dược bộc phát trong cơ thể khiến nàng phiền não không thôi, vội vàng ở tại chỗ khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt lại, niệm khởi Hồn Độn Quyết bình phục hơi thở hỗn loạn.

Lần này dược dục mang đến ích lợi quả thật không ít, tốc độ điều động linh khí đã nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mặc dù như thế, dùng linh khí bình phục linh khí, cái đó so với việc hủy đi tường đông để tu bổ tường tây có gì khác nhau, bất đồng duy nhất chính là sửa tường như thế nào cũng sửa không xong, mà bình phục linh khí lại có thể dần dần đạt tới mục đích. Muốn ngăn cản linh khí toàn thân bạo động còn phải tốn một phen công phu. Đến khi ánh mặt trời lúc bình minh buông xuống mặt đất, tinh tú đầy trời bị ánh dương xua tan, Phong Luyến Văn mới khôi phục trạng thái bình thường, nhưng đôi mi nhú chặt vẫn không có dấu hiệu buông ra. Linh khí bạo động càng lúc càng nghiêm trọng hơn, lần này khôi phục phải dùng đến hai canh giờ, lần sau không biết sẽ như thế nào.

Chẳng lẽ bởi vì tấn giai quá nhanh, nên linh khí trong cơ thể không khống chế được sao?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 51: Lục Nhâm Giáp Thắng.

Không đến nửa tháng, từ vừa mới tấn nhập Trúc Cơ mãnh liệt đột phá lên Trúc Cơ tầng ba, tốc độ kinh khủng giống như hỏa tiễn này có thể khiến vô số người cả kinh từ trên ghế lộn cổ xuống đất.

Bình chương linh khí không biết từ khi nào đã bị triệt hồi, cửa được viên cũng được mở ra, mấy lão giả sớm đã rời đi. Nàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn Mộc đang đứng dựa trước cửa trông có vẻ không khác gì bình thường, không nói hai lời liền giống như một đũa nhỏ bị uy khuất chạy qua ôm hân thật chặt. Lần này nàng không có nắm lấy cổ áo thượng nhưng mao của hắn, mà là hai tay luồn qua ôm lấy phía sau lưng hắn.

Biết nàng đã nghe hết đoạn đối thoại tối qua, hân như từ phụ (*) sờ sờ đầu nàng ôn nhu an ủi nói: “Không cần nghĩ nhiều, người là đồ đệ của ta, điều này không ai có thể thay đổi.” Hắn dừng lại một chút, tươi cười thường hiện trên mặt dần dần rút đi, thay vào đó là nhàn nhạt lo âu: “Hàn Ảnh Trọng của Kiếm Linh Phong tỷ thí với Lục Nhâm Giáp của Táng Hồn Đảo, nói vậy ngươi đã biết.”

(*) Từ phụ: người cha hiền từ.

Phong Luyến Vãn ngẩng đầu kinh ngạc nháy mắt một cái, bật thốt ra: “Ai thắng?”

“Táng Hồn Đảo, Lục Nhâm Giáp.”

Phong Luyến Vãn nhíu mi. Lúc cùng hai người này đối mặt nàng đã biết, Hàn Ảnh Trọng thua trận tỷ thí lần này cũng là tình hữu khả nguyên (*). Tuy nói hai người đều là băng linh căn lại là Trúc Cơ tầng ba, nhưng Hàn Ảnh Trọng vừa mới tấn giai không bao lâu, thực lực vẫn chưa hoàn toàn củng cố, mà hơi thở của Lục Nhâm Giáp rõ ràng hùng hậu ổn định hơn. Chỉ riêng điểm này hắn đã rơi vào thế hạ phong. Dù Bình thân là đệ tử thiên tài liền có xà độc làm lợi khí bách chiến bách thắng, Lục Nhâm Giáp đường đường là thiếu chương môn nếu sở hữu ít hơn đệ tử thiên tài kia thì quả thực không thể tin nổi. Cho dù trong quá trình tỷ thí Hàn Ảnh Trọng dùng thực lực áp đảo quyết định thắng cuộc, nhưng Lục Nhâm Giáp bằng vào âm khí trên người cũng có thể chuyển bại thành thắng. Đối với kết cuộc như vậy nàng sớm đã có dự cảm, nhưng trong lòng vẫn khẽ trầm xuống.

(*) Tình hữu khả nguyên: về tình thì có thể lượng thứ.

Giết giết uy phong quan tài mặt nàng thực thoải mái, nhưng người giết uy phong của hắn không phải nàng cũng rất khó chịu.

Bất quá sư phụ vì sao nói với nàng chuyện này? Đương nhiên, nàng mới không đàn độn hoài nghi Mộc là một người ưa thích bát quái, nếu không chuyện của nàng đã sớm truyền ra.

Nàng thực cơ trí bảo trì trầm mặc nghe Mộc đem sự tình đã xảy ra nói xong, nhưng chuyện cuối cùng lại khiến nàng sắc mặt đại biến, rốt cuộc nhìn không được vung tay áo giận hờ một tiếng: “Tên cặn bã này dám hạ độc!” Việc này không liên quan đến thắng thua tỷ thí, hân xuống tay nhưng lại ngoan độc như thế, người này thật sự là một tiểu nhân tì bì vô sỉ âm hiểm hạ lưu. Các chân nhân trường lão quan sát tỷ thí đều đang làm gì? Vì sao không ngăn cản?

Mộc thần sắc cũng có vẻ ngưng trọng, ần bả vai nàng tiếp tục nói: “Tối hôm qua những trưởng lão kia tới tìm ta trừ bỏ việc thu đồ đệ, còn hỏi ta có phương pháp giải độc hay không. Nhưng loại độc này là mấy Nhậm Độc Sư của Táng Hồn Đảo bí chế, độc phương còn không biết, làm sao có phương pháp giải độc.”

Phong Luyến Vãn cắn môi đỏ mọng gât gât đầu. Từng trúng xà độc nàng dĩ nhiên biết Táng Hồn Đảo độc được bá đạo, ngày ấy nếu không phải nàng có trong tay giải độc đan cao cấp, lại vừa vận đột phá Trúc Cơ tầng ba có linh khí cuộn cuộn không ngừng cung cấp, chỉ sợ nàng hiện tại đã ở dưới địa ngục cùng quỷ sai tay trong tay thưởng thức mạn châu sa hoa.

Quan tài mặt hân...

Sinh mệnh có vẻ ương ngạnh, tạm thời hân là không chết được.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 52: Nhất Định Phải Thắng.

“Chính bởi vì chúng ta không thể điều chế giải dược, cho nên bọn họ mới đưa ra điều kiện.” Nói tới đây sắc mặt hắn rõ ràng có chút khó coi, mân mím môi, nhìn nàng ở trong lòng, đôi mắt màu lam lóe lên phân vân cùng giãy dụa, tựa hồ chuyện kể kiếp có chút khó có thể mở miệng. Nhìn về mặt hắn, Phong Luyến Văn trong lòng “lộp bộp” một chút đột nhiên hiểu được cái gì, khuôn mặt lập tức âm trầm như khúc nhạc dạo trước bão táp phong ba, gân xanh trên trán trên cổ nổi lên rần rật giống như sắp sửa nổ tung, răng nanh cắn khàn khàn vang dội, giọng trầm hận nói: “Liên quan đến ta?”

Hào, hào, nàng còn chưa có đi tìm hắc tính sổ hắn lại dám giống như châu chấu thấy gạo vồ tới, không sợ bị nàng bắt giữ ném cho sói ăn?!

“Đường muội của Lục Nhâm Giáp là Lục Quá, yêu cầu ba ngày sau tỷ thí luyện đan với ngươi, vô luận thắng thua đều hai tay dâng lên giải dược. Tông chủ đã đáp ứng rồi.” Cảm nhận được thân thể của nàng bởi vì hô hấp dồn dập mà run run, Mộc Khoát tay lên vai nàng âm thầm dùng sức, hắn không chút nghi ngờ, nếu hắn lúc này buông tay, nàng nhất định chạy đi tìm Lục Nhâm Giáp giết hắn sạch sẽ. Nhưng hắn không thể mù quáng an ủi, chỉ có thể đem sự tình biết được nói cho nàng: “Lục Quá tuổi xấp xỉ với ngươi, từ nhỏ đã học tập luyện đan, nay đã là Luyện Đan Sư cấp một.”

Để cho Luyện Đan Sư cùng một “tay mơ” tỷ thí luyện đan? Phong Luyến Văn trào phúng cười lạnh một tiếng, hồng mâu xinh đẹp nguy hiểm mị thành một đường. Nàng vừa mới bái sư chưa đầy ba ngày, Lục Nhâm Giáp không có khả năng không biết. Cho dù là đệ tử có thiên phú nghịch thiên trong thời gian ngắn như vậy cũng không thể nào bước vào ngưỡng cửa Luyện Đan Sư. Táng Hồn Đảo cũng không tránh khỏi quá khi dễ người khác. Lục Nhâm Giáp làm như vậy đơn giản là muốn khiến mặt mũi của nàng, thậm chí là của cả Huyền Tịch Tông toàn bộ đi quết rác.

Về phần Tông Chủ lão nhân kia đáp ứng yêu cầu, nàng thực ra có thể lý giải. Biến dị linh căn cơ hồ tuyệt tích, Hàn Ảnh Trọng là thiên tài bằng linh căn trăm năm khó có một, tiền đồ vô lượng, rất có khả năng giúp Huyền Tịch Tông một lần nữa trở thành đệ nhất tông phái tu chân trên Lam Uyên đại lục. Mạo hiểm khiến Huyền Tịch Tông bị người trong thiên hạ nhạo báng khinh khi cũng muốn cứu hắn một mạng, xem ra Huyền Tịch Tông đối với hắn kỳ vọng cực cao.

Bất quá, Táng Hồn Đảo lấy mình tay ngắn tấn công địch dài, thực sự không thành vấn đề sao? Nàng nay đã đạt cấp 20, trở thành một Luyện Đan Sư cấp hai.

Mộc lo lắng nhìn Phong Luyến Văn cúi đầu trầm tư, do dự một chút nói: “Tiểu Văn, thua cũng không sao...”

“Sư phụ!” Nàng bữu môi không còn giận đánh gãy lời hắn, sư phụ cũng quá không xem trọng nàng đi, trong từ điển của nàng cho tới bây giờ vốn không có chữ “thua” tồn tại.

Xem ra nàng cần cấp cho hắn và mình một chút tin tưởng.

Hít sâu một hơi, bỗng dừng ngẩng đầu, vẻ lo lắng trên mặt đã bị nắng xua tan. Đôi mắt màu đỏ rượu làm say lòng người chiếu xạ lưu quang khiến nhân tâm rung động, khóe môi nhàn nhạt nhếch lên một độ cong cực kỳ tự tin thậm chí gần như là tự phụ, lúm đồng tiền tựa như hoa hồng nở rộ chói mắt, thanh âm non nớt dễ nghe khiến cho người ta an tâm: “Đệ tử nhất định sẽ thắng!”

Mộc ngẩn người, tiểu cô nương trước mặt mỉm cười tuyên thệ, khiến người ta không đành lòng tưởng tượng một khắc kia khi nàng thất bại. Hắn về mặt thoáng chút nhu hòa, nhưng không có chân chính cảm thấy an tâm, dù sao hắn vẫn chưa thực sự dạy nàng cái gì.

“Sư phụ, đem tâm pháp ngưng luyện đan hóa dạy cho ta đi!” Biết nếu không có biểu hiện gì cam đoan sẽ khiến hắn không an lòng, nàng nên áp dụng chút hành động thực tế để chứng minh năng lực của mình. Tuy rằng nàng có thể ngưng tụ đan hóa, hơn nữa sử dụng càng thêm thuận buồm xuôi gió. Nhưng lần tỷ thí này nàng không phải chỉ là “Phong Luyến Văn” một mình riêng biệt, mà còn là “đồ đệ của thủ tọa Dược Các Mộc trường lão của Huyền Tịch Tông”, dĩ nhiên muốn dùng những gì sư phụ đã dạy để đi so tài. Nàng dựng thẳng lên ba ngón tay thoải mái mà cười: “Tỷ thí không phải vào ba ngày sau sao? Còn có thời gian, ta có thể chậm rãi học.”

Lưu quang mang theo không rõ ý tứ hàm xúc ở trong hồng mâu thoáng hiện lên.

Ba ngày, chuyện cần phải làm rất nhiều a...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 53: Tò Mò.

Lúc Phong Luyến Văn cáo biệt Mộc thì trời đã hoàn toàn sáng. Một ngày kể tiếp lại tới, thừa dịp ánh mặt trời sắc hoàng kim có khuynh hướng ngày càng

nhô cao, chim chóc thức dậy vỗ cánh bay lên bầu trời, tu sĩ tỉnh ngủ lại bắt đầu một ngày mới khác khổ tu luyện. Nhắc mới nhớ nàng đã thật lâu không có hảo hảo ngủ một giấc, Trúc Cơ tu sĩ vốn cũng không cần ngủ giống như người thường, có lẽ do vẫn còn chưa quen, liên tục vài ngày không ngủ nàng vẫn cảm thấy mệt mỏi. Vô lực xoa xoa huyết thái dương, ba ngày này việc cần làm nhiều lắm, xem ra lại không thể hảo hảo nghỉ ngơi.

Tâm tình có điểm phức tạp, nàng không nghĩ sớm như vậy phải ở trước mặt mọi người bại lộ thực lực, cho dù là thân phận Luyện Đan Sư nàng cũng không muốn. Nhưng ba ngày sau, vô luận như thế nào cũng phải lộ diện. Bất đắc dĩ thở dài, lập tức khoát tay rộng rãi cười nói: “Thôi thôi, chỉ thiếu chút nghịch tập lạc thú mà thôi, vì sư phụ, chuyện này không quan hệ đến lúc sự tình khẩn yếu lại bị cho là thứ gì.”

Sau khi rời khỏi Dược Các, nàng cũng không có trực tiếp trở về phòng nhỏ bên vách núi đen, đi đến nửa đường, nàng chân chờ một lát, thay đổi phương hướng đi đến Kiếm Linh Phong. Đối với đầu óc đột ngột nóng lên đưa ra quyết định này, Phong Luyện Văn xác định nhất định cùng với khẳng định nói, đây chỉ là bản năng chức nghiệp y sư khiến nàng tò mò về loại độc này thôi!

...

Gió xuân phất qua hai má, xúc cảm nhu hòa ấm áp tựa như tơ lụa lướt qua, nhưng loại cảm giác thoải mái này theo cước bộ chủ nhân đi tới mà càng lúc càng mờ nhạt.

Kiếm Linh Phong cắm địa phía sau núi, Tầng Tú băng thiên tuyết địa. Gió lạnh cuốn theo bông tuyết hỗn loạn bay đến, khiến cho những người tới gần nhìn không được rừng mình vài cái, giống như đang ngăn cản bọn họ tiếp tục đi về phía trước. Mặc dù hàn khí phô thiên cái địa (*) lạnh lẽo cỡ nào giá rét đến đâu, nhưng Tầng Tú bình thường luôn vắng vẻ đến tĩnh mịch lại bị vô số người vây chặt như nêm cối, đủ loại thanh âm nữ tử réo rắt tuyệt vời dung hợp chung một chỗ không chỉ không có nửa điểm mỹ cảm nào, ngược lại giống như tiếng cò kè mặc cả không ngừng vang lên trong chợ.

(*) Phô thiên cái địa: trải khắp trời, che kín đất.

“Chúng ta muốn gặp Hàn sư huynh!”

“Đề cho chúng ta vào!”

“Các vị sư tỷ sư muội an tâm một chút đừng nóng nảy, hãy nghe ta nói a...”

“Nói cái gì a, chúng ta xông vào!”

Vài tên đệ tử trông coi Tầng Tú nhìn mấy trăm nữ đệ tử mắt lóe hồng quang, gấp đến độ mồ hôi đầm đìa không biết làm sao. Đội hộ vệ nam thân Hàn sư huynh thực sự rất không lỗ rất khủng bố, bọn họ thấp phần hoài nghi nữ đệ tử Huyền Tích Tông có phải hay không đều tập trung hết ở đây.

Phong Luyện Văn khi đi đến đây thì chứng kiến tình cảnh loạn thành một đoàn này.

Ngước lên trời liếc mắt xem thường. Một đám nữ nhân ngu ngốc, đã không thể giúp hấn giải độc, vây quanh ở đây nghĩ muốn nhặt xác cho hấn sao?

Nàng tới nơi này là vì cái gì a...

Tự giễu cười cười, đang chuẩn bị quay đầu chạy lấy người, vài tên đệ tử trò chuyện lại vô tình ngăn chặn cước bộ của nàng.

“Ta tận mắt thấy, tràng tỷ thí kia là Hàn sư huynh xuống tay nặng trước, Lục thiếu chương môn bất đắc dĩ mới hạ độc.”

“Làm sao có thể! Người có phải hay không mê luyện Lục thiếu chương môn nên cố ý giải vây cho hấn a!”

“Tâm lòng của ta đối với Hàn sư huynh thiên địa chứng giám! Người không được nói lung tung nói ngạ. Ta và các người đều thấy, trước khi tỷ thí Lục thiếu chương môn trước mặt mọi người khinh bạc một nữ đệ tử của Huyền Tích Tông, phòng chừng Hàn sư huynh vì xem không thuận mắt, mới muốn giáo huấn Lục thiếu chương môn một chút.”

Cước bộ gần như chỉ tạm dừng chưa đến một phút, liền tiếp tục đi về hướng Khí Linh Phong.

Có nhiều người như vậy, nàng khẳng định không thể nghênh ngang đi vào Tầng Tú, vẫn nên trở về luyện chế một viên Ân Tức Đan rồi lại đến.

P/s: Văn tỷ thật là, quan tâm Hàn sư huynh muốn chết mà còn bày đặt biện hộ lý do, cái gì mà xác định nhất định cùng khẳng định chỉ là tò mò thôi chứ. Càng lập liếm càng thấy rõ. Nhưng mà như vậy cũng đáng yêu ghê. Có ai nghĩ như chủ nhà Văn tỷ thấy có nhiều nữ đệ tử khác quan tâm yêu thích Hàn sư huynh như vậy nên nổi cơn ghen mới định bỏ về không. Cuối cùng cũng không nỡ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 54: Túc Không Ly Phá Hoại.

Lãng phí nửa giờ mới trở lại căn phòng nhỏ lạnh lẽo hiu quạnh kia của mình, Phong Luyến Văn nâng cảm thán trọng suy nghĩ có nên bỏ chút thời gian học ngữ kiếm hay không.

Ngẩng đầu nhìn nóc phòng lợp cỏ, Bách Lý Không Thành giờ này hôm qua còn nằm trên đó cũng đã sớm vô tung vô ảnh. Đẩy ra cửa rung động kéo kẹt, sương mù xanh nhạt lượn lờ quanh thân Túc Không Ly, hần khoanh chân ngồi ở trên giường chữa thương, nghe được thanh âm nàng đẩy cửa, lông mi hơi run rẩy. Phong Luyến Văn cũng không thèm quan hấn, đem nhuyễn đệm tùy ý đặt trên sàn nhà có chút trống trải, rồi ngồi lên bảo trì động tác tĩnh tọa.

Để tiện lợi, nàng không có trực tiếp cùng Mộc học tập ngưng luyện đan hóa, chỉ hướng hần muốn bản tâm pháp văn tự, đem nó chạm vào đỉnh đầu. Quả nhiên xuất hiện văn tự kỹ năng ngưng luyện đan hóa. Tay phải nâng lên đặt trước ngực, dựa theo tâm pháp của Mộc đem linh khí thông qua kinh mạch truyền tới lòng bàn tay, đại khái qua ba bốn phút, trong phòng nhỏ yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng “Phốc”, một ngọn thất sắc hỏa điểm nho nhỏ rực rỡ liên nhẹ nhàng xuất hiện phía trên lòng bàn tay của Phong Luyến Văn.

“Dùng thời gian quá dài.” Phong Luyến Văn sờ cảm dùng ánh mắt ghét bỏ đánh giá đoàn đan hóa này, dùng tâm pháp của mình nàng có thể trong nháy mắt làm đầy lên đan hóa, đối với loại tâm pháp mới mẻ này nàng vẫn không thể thuần thục nắm trong tay, quả nhiên bên ngoài không thể quá nghịch thiên. Nàng không biết, loại tốc độ ngưng luyện đan hóa này đã có thể khiến một số Luyện Đan Sư mở rộng tầm mắt! Ách, điều kiện tiên quyết là bọn hần phải có cái kính mắt. Luyện Đan Sư thiên phú không tệ lần đầu tiên ngưng luyện đan hóa ít nhất cũng phải dùng nửa giờ, Luyện Đan Sư bình thường càng khó khăn hơn, lần đầu ngưng luyện đan hóa có thành công hay không vẫn là một vấn đề.

“Di, vì sao là thất thái (bảy màu), chẳng lẽ bởi vì ta là thất linh căn?” Phong Luyến Văn nhìn chằm chằm đoàn hỏa điểm nho nhỏ này ngạc nhiên nói, hình dạng cũng coi như khá ái, khiến người ta có xúc động muốn trạc trạc vài cái, bất quá nàng tuyệt đối không dám trạc, nhiệt độ của thứ này một chút cũng không đáng yêu. “Không biết có thể biến thành một màu duy nhất hay không.”

Con người vòng vo chuyết, nàng đem đoàn đan hóa này một lần nữa hóa thành linh khí thu hồi trong cơ thể. Lần này chỉ cần sử dụng hỏa hệ linh khí, dùng gần bảy phần thời gian so với trước liền có thể ngưng ra đan hóa, nhưng hỏa hệ đan hóa có vẻ khó khống chế, ngọn lửa cuồng bạo tỏa ra chung quanh, nếu không phải Phong Luyến Văn nhanh tay thu hồi nó lại, căn phòng nhỏ nhỏ của nàng đã bị đốt thành tro. Phong Luyến Văn lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực thầm nói: “Vì sao đan hóa của sư phụ lại ôn thuận như vậy?”

Sáu loại đan hóa khác Phong Luyến Văn không có hứng thú ném thử, nếu một hệ đan hóa có thể đơn độc tạo thành, cái khác hẳn là cũng có thể thành công.

Nàng thoáng do dự một chút, rồi từ trong túi đeo lưng lấy ra mấy loại dược liệu đã phân hảo, đặt xuống ngay bên cạnh. Nàng muốn thử xem dùng thất sắc đan hóa luyện đan, khả năng lần đầu tiên thất bại có vẻ cao, hần sẽ tiêu tốn một số dược liệu, mà chỗ của nàng dược liệu ít quý hiếm nhất hơn nữa số lượng nhiều nhất chính là nguyên liệu luyện chế Ân Tức Đan, hay dùng chúng để luyện tập.

Phong Luyến Văn nín thở ngưng thần, tinh thần chuyên chú dẫn thân vào luyện đan, dĩ nhiên là không có chú ý tới, tóc đỏ thiếu niên hơi mở ra đôi mắt sắc hoàng kim, lóe lên một chút giả hoạt, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ góc giường, bột phấn màu trắng từ trong móng tay rơi xuống, mà mấy quả màu vàng nhạt gần bên giường dần dần biến thành vàng sẫm, giống như hạnh nhân chín muối. Âm thầm động tay động chân, Túc Không Ly làm như không có việc gì nhắm mắt lại tiếp tục chữa thương, trong lòng âm hiểm cười thầm: chỉ cần dính một chút thuốc bột, mặc kệ là dược liệu gì đều lập tức biến thành phế liệu, tuy rằng chỉ hữu dụng đối với một loại dược liệu, bất quá vậy cũng đủ rồi. Hừ hừ, luyện đi luyện đi, thiếu một loại dược liệu ta xem người có thể luyện ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 55: Túc Không Ly Phá Hoại 2.

“Oành——” vài giây sau, khói đen tràn ngập.

“Oành——” vài phút sau, khói đen tràn ngập.

...

“Oành——” giống như trước, khói đen tràn ngập.

“Khụ khụ!” Đây chẳng lẽ chính là hai tay đầy khói trong truyền thuyết? Phong Luyến Văn bị nghẹn vừa ho khan vừa lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dính tro than trắng trắng đôi mắt bốc hỏa nhìn lò luyện đan không ngừng bốc ra khói đen, quả thực chẳng khác nào nhà khoa học trong phòng thí nghiệm bị thuốc nổ do mình nghiên cứu chế tạo nổ thành than đen. Đây đã là lần thứ sáu nổ lò, nàng cho dù có pháp gia thể nào thì cũng không chịu nổi

hao tổn thế này, được liệu cũng phải tổn tiền a! Hơn nữa lò luyện đan quý giá của nàng cũng không có cứng rắn như kim cương, rất yếu ớt, phỏng chừng nổ lò một trăm lẻ tám lần nó liền hư hỏng!

“Chết tiệt, sao lại thế này, bằng kỹ thuật của ta làm sao có thể nhiều lần như vậy vẫn không thành công?!” Phong Luyến Văn phát điên đến sắp nổ tung. Đến cấp 20 có thể luyện chế Ân Tức Đan, cho dù xác suất thành công chỉ có năm phần, vận khí gặp thần thần đồ gặp quý quý sào của nàng chỉ ít cũng phải giúp nàng thành công một lần mới phải. Mỗi lần luyện đan đều đã khởi hoàn toàn tinh thần, một mình tùy tiện luyện chế cũng có thể làm được hoàn mỹ không sót mẻ, rốt cuộc sai ở chỗ nào? Nàng chống má trầm tư suy nghĩ, nghiêm túc xem xét, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ vì gần đây nhân phẩm không tốt?”

“Khụ khụ!” Đồng dạng bị hun khói nồng nặc còn có đầu sỏ khiến Phong Luyến Văn luyện đan không thành – Túc Không Ly. Hắn không nghĩ tới thiếu một được liệu lại có thể khiến đan dược không luyện thành, đương nhiên, cho dù hắn nghĩ tới cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Nhìn thấy nàng cố chấp như vậy, hắn kinh ngạc đồng thời cũng âm thầm tán thưởng. Bình thường Luyện Đan Sư khi thất bại bốn năm lần sẽ từ bỏ việc luyện chế loại đan dược này, không thể ngờ tiểu nha đầu kia lại kiên trì không ngừng như thế. Mặc dù trong lòng tràn ngập vui sướng khi người gặp họa, bất quá trên mặt hắn vẫn là bộ dáng vô tội, thực phù hợp lễ thường oán giận nói: “Sur tẩu a, ngươi đang làm cái gì? Khiến ta không thể hảo hảo chữa thương, đến lúc đó không giúp được chuyện của ngươi cũng không phải lỗi của ta nga.”

Phong Luyến Văn bắn cho hắn một ánh mắt khủng bố tựa như ma đao giết người, uy hiếp nói: “Ngươi cầm miệng, quấy rầy ta luyện đan cẩn thận ta phế đi ngươi!”

Túc Không Ly rung mình một cái lập tức cầm miệng, tiểu nữ tử này thật là nham hiểm. Không dám tưởng tượng, nếu bị nàng phát hiện là hắn giờ trò quý... Ha ha, hảo chờ mong tình cảnh khi đó. Khóe môi âm hiểm nhếch lên, lặng lẽ từ trong túi trữ vật lấy ra một loại dược bình khác.

Đề ta lại đến giúp ngươi một phen, ta thật rất tò mò ngươi rốt cuộc có thể luyện ra thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 56: Tiểu Văn Bị Thu Nhỏ.

Mặt trời đỏ rực trong ánh chiều tà chậm rãi hạ xuống đường chân trời, thiên không biến thành một màu thâm sắc xinh đẹp mà thần bí tựa như trong bản đồng thoại, mây mù mờ nhạt hư ảo. Ánh trăng bằng bạc rực rỡ cùng tinh tú treo cao, ban đêm tốt đẹp như mơ lại đến. Thế giới vốn dĩ nên lâm vào ngủ say nhưng lại chưa rút đi ồn ào huyền ảo, các nhóm yêu thú như có như không vui đùa kêu to, thanh âm gió mát phất qua lá cây xào xạc, tiếng thác nước đổ cùng sông nhỏ chảy nhẹ vĩnh viễn không ngừng nghỉ... Nếu chỉ có những thanh âm khiến người ta vui vẻ thoải mái này tồn tại, thật là tuyệt vời cỡ nào.

Lục phong chân nhân của Huyền Tích Tông cùng Tông Chủ ở Hư Khôn Điện nghị sự, cấm địa phía sau núi của Kiếm Linh Phong không có Từ Trữ chân nhân trông giữ, một ngày buông xuống, đám người vây quanh ở trước Tàng Tú giảm hơn phân nửa, mà tiếng ồn ào chọc người phiền lòng giằng co suốt một ngày, giống như chờ mong một hồi đốt lửa trại long trọng, kết quả vẫn là đại sư tỷ Nội Điểm Tinh cùng với đệ tử trông coi cực lực quát bảo ngưng lại. Không biết đến tột cùng là do Hàn Ảnh Trọng mị lực quá lớn bắt giữ phương tâm của phần lớn thanh xuân nữ tử làm tù binh, hay vì có người rắc rắc hăm dọa cô ý quấy rầy hắn nghỉ ngơi.

Trải qua N lần luyện đan thất bại rốt cuộc lấy được thành công, Phong Luyến Văn lau một phen huyết lệ đi tới Kiếm Linh Phong. Nàng không biết, khi khiến nàng vì tổn thất nửa phòng dược liệu mà ủ rũ, mỗ thủ phạm lại đang có vẻ mặt đau lòng nhìn chằm chằm các loại dược bình trống trơn, giọng căm hận lâm bẩm: “Tỷ lệ thất bại cao như vậy còn dám tự xưng Luyện Đan Sư cấp hai? Mau hướng Luyện Đan Sư cấp hai xin lỗi! Mau hướng số thuốc bột ta đã lãng phí xin lỗi! Mau hướng ta xin lỗi!”

Đem màn ảnh cắt trở về, Phong Luyến Văn cẩn thận nắm mai đan dược thật vất vả mới luyện chế thành công. Mai đan dược toàn thân màu cam này không biết gọi là gì, chung quanh ánh lên kim sắc quang huy nhàn nhạt cùng dược hương, vô luận là trình độ mượt mà hay ánh sáng màu sắc đều là thượng phẩm, so với Ân Tức Đan nhìn qua không có gì khác biệt, nhưng hiệu quả lại kém xa vạn dặm. Phong Luyến Văn trong lòng lo lắng sự tình khác dĩ nhiên là không có tâm tư rảnh rỗi đi chú ý mai đan dược này có biến chất hay không, lại vì số dược liệu bị hao tổn mặc niệm ba giây, sau đó không chần chờ đem đan dược nuốt vào.

Đan dược trải qua luyện hóa nhanh chóng phát huy hiệu lực trong cơ thể, một loại cảm giác nóng cháy xa lạ trong nháy mắt trải rộng toàn thân, Phong Luyến Văn lúc này mới phát giác có cái gì đó không đúng, nhưng nàng đã không còn cơ hội hối hận, chỉ có thể nhắm mắt lại hết hồn chờ đợi dược hiệu hoàn toàn phát huy. Chỉ nghe một tiếng “Oành” vang lên, bốn phía chung quanh thân thể tràn ngập khói trắng, Phong Luyến Văn vội vàng vận khởi Hỗn Độn Quyết kiểm tra trạng huống trong cơ thể, sau khi phát hiện linh khí không có gì dị thường mới vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, mở to mắt.

Sau đó chuyện tình quái dị đã xảy ra.

Vì sao thanh âm nhao nhao ồn ào chung quanh lại hơi nhỏ đi, ngược lại tiếng hút không khí cùng tiếng hét chói tai lại tăng thêm?

Vì sao mấy vị sư tỷ này đều giống như sói nhìn thấy thỏ nhỏ, hai mắt lóe sáng như sao nhìn chằm chằm nàng?

Vì sao vách tường cao hơn, những nữ đệ tử này cũng cao hơn?

Phong Luyến Văn nghĩ tới một loại khả năng thực vớ vẩn...

Để chứng minh loại khả năng này tuyệt đối là sai, nàng nâng tay lên đưa ra trước mắt. Đây là một đôi tay nhỏ, trắng trắng nõn nõn, tựa hồ còn có chút mập mạp, khiến người ta nhìn không được muốn nắm một chút, nhìn qua quả thực chính là tay trẻ nhỏ.

Vô cùng xin lỗi, loại khả năng này đã trở thành sự thật.

Nàng vào lúc này thế nhưng có thể thập phần bình tĩnh chăm chú nhìn tay mình, đối với cảm xúc đã biến hóa đến long trời lở đất mà nói thật sự là một kỳ tích.

“Ta tựa hồ bị thu nhỏ...” Nàng hiện tại thực may mắn, trong trò chơi y phục hoàn toàn phù hợp với hình thể của người chơi, mặc kệ bộ dáng người cao lùn gầy béo tròn méo ra sao, chúng nó đều có thể hoàn mỹ mặc trên người người, cho nên Phong Luyến Văn cũng không lo lắng y phục rộng thùng thình mà đi ra.

Ba giây sau, một tiểu hài nhi năm tuổi đáng yêu phát ra một tiếng thét chói tai thê lương: “Ta thế nhưng bị thu nhỏ?!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 57: Tiểu Văn Bị Thu Nhỏ (2).

Vì sao bị thu nhỏ lại? Rõ ràng nàng ăn là Ân Tức Đan a, đan phương tuyệt đối không thành vấn đề, cho dù đan hóa xảy ra vấn đề thì đan dược cũng tuyệt đối không có vấn đề, chẳng lẽ là dược liệu? Nhưng dược liệu đều do nàng tự mình ngắt lấy hẳn sẽ không có vấn đề gì... Không đợi nàng nghĩ ra nguyên do thuận tiện đem ông trời hỏi thăm ba ngàn sáu trăm lần, các thiếu nữ có ham thích cực kỳ đối với những sự vật đáng yêu đã không tính bụng tha nàng.

“Tiểu muội muội nhĩ hảo a ~” “Nói cho tỷ tỷ biết người tên là gì.” “Ta có thể hôn người không?”

Có lẽ Phong Luyến Văn còn không biết nàng hiện tại có bao nhiêu đáng yêu, thân cao nhiều nhất sẽ không vượt quá một thước hai, mái tóc màu cam mềm mượt buộc hai bên, bốn chiếc chuông nhỏ cài trên tóc theo động tác của nàng mà đình linh rung động. Hai má trẻ con phồng nộn trắng nõn nhiễm một chút đỏ ửng, thực dễ dàng khiến người ta sinh ra xúc động muốn hung hăng giằng xé một phen. Ánh mắt thiên chân vô tà tựa như một hồ rượu nho thuần hương say lòng người, nhẹ nhàng chớp mắt sẽ xuất hiện sóng nước nhộn nhạo gọn lên. Thân thể kiều nhỏ nhẹ bồng không có sức nặng, khiến người ta muốn ôm vào trong ngực dốc hết tâm can mà yêu thương. Toàn thân tựa như tiểu động vật chọc người yêu thích, càng miễn bàn đến sau khi tu luyện Hỗn Độn Quyết sở hữu lực hấp dẫn vạn vật.

Bộ đáng phản điều ngọc trác này tuyệt đối sẽ khiến cho người nào đó có ham mê đặc thù rục rịch!

Đám người đông nghìn nghịt ngăn chặn ánh sáng tỏ, hai mắt lóe lên ánh sáng xanh giống như đại sói xám nhìn thấy con thỏ nhỏ, cảm giác bị bảy sói vây quanh càng miễn bàn khủng bố biết bao nhiêu. Phong Luyến Văn cả người đỏ mề hôi lạnh, khóe mắt chảy xuống ba vạch hắc tuyến đối với bảy sói xấu hổ cười cười, lui về phía sau mấy bước. Mặc dù ta biết đáng về khi còn bé của ta người gặp người thích hoa gặp hoa nở, nhưng mà, sư tỷ a các người không phải đến xem quan tài mặt sao? Vây quanh ta làm cái gì?

Nơi đây không nên ở lâu, chạy a! Phong Luyến Văn xoay người bỏ chạy sang chỗ khác, tuy rằng hai chân ngắn ngủn không thể sải ra bước lớn, nhưng tu vi của nàng vẫn còn tồn tại, chạy nhanh như chớp đem bảy sói bỏ xa lại phía sau. Bất quá, đám sư tỷ kia tựa hồ cũng không phải ngồi không...

“Đừng chạy a tiểu muội muội!” “Ít nhất nói cho tỷ tỷ biết tên của người a! Về sau chúng ta đi tìm người a!”

Một đám lại một đám người đã không còn quan tâm liệu có phát sinh sự kiện giẫm đạp lên nhau hay không, giống như người hâm mộ thấy đại minh tinh xuất ra tốc độ nhanh nhất. Cục diện nhất thời trở thành một mớ hỗn loạn, vừa không trật tự lại càng không thể văn hồi.

Vì vậy cảm địa phía sau núi Kiếm Linh Phong liền xuất hiện kỳ cảnh trăm năm khó gặp.

Một tiểu hài tử năm tuổi chạy a chạy, đằng sau một đồng rau cải trắng truy a truy...

Vài tên đệ tử canh giữ trước Tầng Tú lau mồ hôi trên trán, kích động đến sắp rơi lệ, rất cảm tạ vị tiểu khả ái đã hỗ trợ dẫn đi các sư tỷ sư muội. Tuy rằng bọn họ cũng muốn đuổi theo nàng hảo hảo thân cận một chút, nhưng chức trách thủ hộ khiến bọn họ không thể tạm thời rời khỏi cương vị hiện tại a.

Ngay lúc bọn họ thật vất vả mới thở phào nhẹ nhõm, một bóng dáng màu phấn hồng lầy lầy khí thể sét đánh không kịp bưng tai lên vào Tầng Tú. Tốc độ cực nhanh thế nên không ai có thể phát hiện năng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 58: Tiến Vào Tầng Tú.

Phong Luyến Văn thở hồng hộc tựa vào bức tường băng, lòng còn sợ hãi vô vô ngực đang run rẩy. Đáng sợ, đây là tình tiết chuột chạy qua đường mỗi người đều đánh giết a, tuy rằng không phải bị đánh giết mà bị ôm hôn gì đó, nhưng cảm giác cũng không khác biệt lắm.

May mắn nàng khi thăng cấp 20 đã học xong tân kỹ năng “Linh khí hóa hình”, dùng Thổ hệ linh khí tạo ra một tàn ảnh phân thân để những nữ nhân kia đuổi theo, mà bản thể liền trốn ở tại chỗ chờ cho bọn họ tất cả đều rời đi, lại thừa dịp đệ tử trông coi không chú ý lên vào Tầng Tú. Toàn bộ quá trình bất quá chỉ diễn ra trong vài giây, có thể thực thi hoàn mỹ như thế thật không dễ dàng gì. Quả nhiên chỉ có thời khắc tinh thần căng thẳng mới có thể bộc phát tiềm năng lớn nhất...

Ổn định hô hấp, đem Tầng Tú yên tĩnh mà quen thuộc nhìn một lần không sót gì. Gió tuyết tựa như đang hoan nghênh cổ nhân tới nơi này, băng giống như đang bảo hộ chủ nhân không cho ngoại giới quấy nhiễu. Băng hệ linh khí đập vào mặt khiến Phong Luyến Văn nhận không được tinh thần phấn chấn, hít một ngụm khí lạnh, nơi này băng hệ linh khí vẫn nồng đậm như vậy a, bên ngoài khẳng định kém xa. Nhưng trong linh khí hỗn loạn xen lẫn sương mù màu tím nhạt mà mắt thường không thể nhận ra, phỏng chừng chính là độc tố phát ra ngoài không khí.

Phong Luyến Văn kim lòng khôngặng nhú mảy, Trúc Cơ tầng ba thị lực có thể so sánh với kính hiển vi cao cấp, nàng dĩ nhiên có thể nhìn thấy sương mù này, cho nên mới cảm thấy kinh hãi. Có thể theo linh khí khuếch tán đến lối ra của Tầng Tú, thật sự là kịch độc a, phỏng chừng ngoại trừ người của Tầng Hồn Đảo cũng chỉ còn nàng có thể giải. Không biết Hàn Ảnh Trọng đã trúng độc hiện đang là cái bộ dáng gì? Đại khái cũng không khá hơn chút nào.

Mại khai cước bộ đi về phía trước vài bước, nàng quay đầu nhìn dấu chân lưu lại trên tuyết, nho nhỏ giống như mấy trái xoài nhỏ.

“Nếu dáng vẻ này của ta bị quan tài mắt nhìn thấy...” Chân mày nàng nhíu nhíu, hai ngón trở trạc trạc vào nhau, bắt đầu nổi trống muốn lui.

Rất muốn quay về —— nhưng cũng đã đến đây, vì lên vào còn mặc danh kỳ diệu bị rút nhỏ mười tuổi, không tới nhìn xem quả thực phải xin lỗi chính mình. Hơn nữa, bộ dạng đáng xấu hổ nào của nàng hẳn chưa từng thấy qua? Hiện tại nàng ngây thơ như thế đáng yêu như thế cũng không xem như hủy hình tượng. Phong Luyến Văn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp bóp lên cực kỳ thoải mái, tự mình cảm giác phi thường hảo nghĩ.

Trong Tầng Tú có chút tĩnh mịch nhất thời vang lên thanh âm bước chân chạm mặt băng đất đất cùng tiếng khối băng vỡ vụn, Phong Luyến Văn chậm chạp chạy đến chỗ của Hàn Ảnh Trọng. Băng bộ dáng nho nhỏ này của nàng, phải chạy nhanh mới đuổi kịp tốc độ đi đường như lúc trước, qua hồi lâu nàng mới đến nơi. Đúng như dự kiến, màu sắc độc khí càng ngày càng thâm, nếu tiếp xúc sẽ xuất hiện cảm giác đầu vàng mắt hoa. Phong Luyến Văn hừ lạnh một chút, niệm khởi Hồn Độn Quyết đem linh khí bao phủ chung quanh bốn phía thân thể, sương mù màu tím chỉ có thể vòng qua phiêu tán.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đang nằm trên khối hàn băng thật lớn.

Tóc dài màu lam tựa hồ đã bị độc tố ăn mòn có vẻ có chút âm tử, làn da toàn thân xuất hiện bệnh trạng trắng bệch, giống như cùng toàn bộ hàn băng bên trong Tầng Tú hòa hợp một thể, trên y phục màu xám bên vai có một vết rách đỏ sẫm, có lẽ đây là nơi bị trường đao chém bị thương, mà độc khí màu tím là từ đó toát ra. Hàn Ảnh Trọng bị vây trong trạng thái hôn mê, về mặt nhìn qua nhưng lại hết sức tự nhiên, tựa như đang an ổn ngủ say. Phong Luyến Văn thực may mắn động tác hiện tại của hắn không phải hai tay tạo thành chữ thập đặt trước ngực, nếu không nàng sẽ nghĩ rằng hắn là một cỗ thi thể đã đóng băng từ lâu.

“Cái gì bất đắc dĩ mới hạ độc, rõ ràng là đã sớm ở trên lưỡi đao bôi độc đi.” Nhớ tới ban ngày nghe được những lời này, Phong Luyến Văn khinh thường hừ một tiếng, vài lọn tóc nhỏ ở trong không khí nhẹ nhàng phiêu động. Nàng đi đến trước khối băng, khối băng này độ cao ước chừng khoảng một thước, Phong Luyến Văn thấp bé không thể không dùng hai tay nhỏ nhỏ bám vào góc khối băng, kiễng mũi chân mới có thể nhìn thấy rõ ràng cả người hắn. Bất quá nhìn hắn như vậy thì có năng lực làm được chuyện gì? Mũi chân dùng sức, nương theo phản lực của băng nhảy lên, đi đến trên khối băng, trên cao nhìn xuống Hàn Ảnh Trọng đang nằm trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Q.2 - Chương 59: Xác Chết Vùng Dậy.

Phong Luyến Văn nghĩ rằng: thời điểm hán đáng yêu nhất, có lẽ chính là lúc bị thương giống như bây giờ, ngoan ngoãn nằm bất động đi.

“Từ mặt ngoài nhìn qua trúng độc không quá nặng.” Nàng sờ cảm thấy nồn mịn màng lắm lắm, dần dần nhích về phía trước hán, dứt khoát một bước ngồi ở trên người hán. Ngón tay nhỏ nhỏ ngưng tụ một cỗ thất thải linh khí tinh thuần, cúi thân thể nghiêng về phía trước, đưa cánh tay ngăn ngừa, nhẹ nhàng điểm lên mi tâm hán, đem linh khí cẩn thận đưa vào trong cơ thể hán, nhắm mắt lại cảm thụ hướng đi của linh khí.

Phương pháp này nàng học từ Mộc. Mười mấy ngày trước ở Dược Các, Mộc đã dùng cách này để khảo nghiệm linh căn trong cơ thể nàng, tu vi cùng trạng thái thân thể. Nếu lúc này nàng mở mắt thì sẽ phát hiện, lũ thất thải linh khí mờ ảo này lại hiện ra rõ ràng bên ngoài thân thể Hàn Ảnh Trọng. Thân thể hán tựa như một pho tượng bạch ngọc xinh đẹp, mà thất thải linh khí nhanh chóng di chuyển dọc theo kinh mạch thật giống như vết rạn bên trong mỹ ngọc, cả người phảng phất như từ trong ra ngoài vỡ vụn, xuất hiện một loại mỹ cảm sắc đẹp thoát phá.

Theo thời gian trôi qua, Phong Luyến Văn sắc mặt càng ngày càng kém, đôi chân mảy thanh mảnh dần dần nhả lại, khoe môi lại nhếch lên nụ cười mang theo phần nộ không thể kìm chế. Thu hồi ngón tay, mở choàng mắt, đè nén tức giận thấp giọng nói: “Cái gì ba ngày sau tỷ thí, chưa tới ba ngày hán đã sớm kinh mạch câu đoạn biến thành phế nhân!” Tình huống cũng không biết so với trong tưởng tượng vẫn là tốt hay xấu. Loại độc này tuy rằng không chỉ tử, nhưng lại từng chút từng chút một ăn mòn kinh mạch tu sĩ, đối với một thiên tài tiền đồ vô lượng mà nói đây là chuyện so với chết còn thống khổ hơn.

Đám hỗn đản của Táng Hồn Đào kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu nàng không đoán sai, đệ tử tứ phong khác của Huyền Tịch Tông cũng nhận yêu cầu tỷ thí, vô luận thắng bại, kết quả cũng sẽ không khác biệt gì so với Hàn Ảnh Trọng. Giang Bình và Du Bình bị nàng giết chết, Nộ Diễm Tinh của Thủ Linh Phong may mắn tránh được một kiếp. Tính cả Phong Luyến Văn, còn có bốn thủ tịch đệ tử khác sẽ bị hạ độc thủ. Nghĩ muốn đánh bại từng người từng người một, hủy hoại tiểu bối, lại thừa thắng xông lên tiêu diệt Huyền Tịch Tông sao? Truy sát Túc Không Ly tìm lại tâm pháp có lẽ chỉ là cái cớ mà thôi. Táng Hồn Đào muốn làm gì Huyền Tịch Tông không có quan hệ với nàng, nhưng đắc tội nàng, mặc kệ người có mưu kế gì đều cho người tiền mất tật mang!

Về phần phương pháp giải loại độc này, thật ra cùng cách nàng giải xà độc không khác biệt lắm, không những cần đan dược trong túi trữ vật của nàng, còn phải có linh khí đầy đủ cung cấp. Lúc nàng giải xà độc trùng hợp có hồ nước nóng đậm linh khí trong bí cảnh phụ trợ, mà hiện tại, tuy rằng trong Tàng Tú Bể hệ linh khí sung túc khiến nàng phải ghen tị, nhưng phần lớn đều bị độc khí ô nhiễm, dùng loại linh khí này hoàn toàn không có tác dụng. Nàng vui sướng khi người gặp họa liếc nhìn hán một cái, oán thầm: tiểu tử, người vận khí còn rất kém...

Cũng chính là một cái thoáng nhìn này, khiến thân thể mềm mại của nàng nhất thời cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn xấu hổ khẽ nhếch, thiếu chút nữa sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Người...” Thanh âm khàn khàn có chút suy yếu vang lên, cũng là của nàng.

Có lẽ là nhận thấy được trong thân thể xuất hiện linh khí đến từ người khác, Hàn Ảnh Trọng vốn đang lâm vào hôn mê không biết khi nào thì đã tỉnh lại. Cánh tay chống lên mặt băng dưới thân, tay kia thì nhẹ nhàng bóp trán chậm rãi ngồi dậy, thân mình nhỏ nhỏ của Phong Luyến Văn cũng theo động tác của hán trượt xuống một đoạn ngắn, cho đến khi lưng nàng vững vàng tựa vào đùi hán. Phong Luyến Văn khoe miệng hơi run rẩy một chút, hai tay vội vội vàng vàng không biết nên để ở chỗ nào, trong đầu chỉ có một thanh âm vang dội không ngừng quanh quẩn: Xác chết vùng dậy!

Đội chút đường như có chỗ nào không đúng...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 60: Gặp Được Thần Côn (*).

(*)Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

Ngay lúc Phong Luyến Văn trong lòng đã bất ổn giống như bị mười lăm gáo nước tạt thẳng, Hàn Ảnh Trọng lại nhíu mi đánh giá nàng, nhưng chẳng qua chỉ là nhìn chăm chăm vào nàng, chỉ vừa nói xong một chữ “Người” liền mím môi không nói thêm lời nào nữa. Phong Luyến Văn phát hiện, trong đôi mắt màu xám lạnh lùng như bảo thạch của hán xem lần một fit tởm từ hồng sắc, có vẻ có chút đáng sợ mà vô tình.

“Quan tài mặt?” Nàng thử thật cẩn thận gọi hán một tiếng, cái dạng này của hán dường như không được bình thường a. Ách, hình như cũng rất bình thường, cho dù là ai sau khi tỉnh dậy nhìn thấy một tiểu cô nương xa lạ đang ngồi ở trên người mình, không lập tức nhảy dựng lên đã xem như tố chất tâm lý tốt.

Nghe xưng hô độc đáo như thế, trong mắt Hàn Ảnh Trọng hiện lên một chút giật mình, lạnh lùng cũng rút đi đôi chút, nhưng vẫn như cũ lộ ra khuôn mặt khôi băng vạn năm không thay đổi: “Người sao lại biến thành cái dạng này?” Đây là đáng về lúc nhỏ của nàng sao? Trong thanh âm của hán che dấu

không được mỗi một, tựa hồ còn có chút lười biếng khi vừa tỉnh dậy, nếu bị những nữ đệ tử mê luyện hán nghe được nhất định sẽ kích động đến rơi nước mắt.

Phong Luyến Văn cũng bị thanh âm mềm mại này khiến cho cả kinh ngạc người, lập tức quay đầu đi, ngón tay ngoắc ngoắc hai má mắt tự nhiên nói: “Bên ngoài Tàng Tú đã tập nập người... Cho nên... Cái kia... Người hiểu!” Tùy tiện hồ lơng vài câu cũng không quan hán rốt cuộc nghe có hiểu hay không, dù sao nàng mới không nói nàng ăn nhầm dược. Hàn Ảnh Trọng hán là không có nghe hiểu, nửa trợn tròn mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt so với bánh bao còn giống bánh bao hơn của nàng, tựa hồ cảm thấy bộ dáng nàng hơi đồ mắt có chút thú vị, thẳng đến khi nàng bị ánh mắt nặng nề này trừng đến nổi thiếu chút nữa hít thở không được nghẹn chết, hán mới làm như không có việc gì dời tầm mắt.

Nhất định phải nghĩ biện pháp giải độc cho hán, ánh mắt quý dị kia rất khủng bố, vừa rồi hoàn toàn không dám nhúc nhích a! Phong Luyến Văn gian nan nuốt nước bọt, kinh hách vỗ vỗ ngực. Lúc này, Hàn Ảnh Trọng đột nhiên giật giật thân thể, có lẽ là động tác một môi này khiến hán thực không thoải mái. Phong Luyến Văn ngồi trên bụng hán chỉ cảm thấy thể giới đều rung rung, hai chân bị nàng dựa vào chạp rã hạ xuống, theo quán tính nàng thiếu chút nữa nằm ở trên người hán, đề đứng thẳng dậy nàng trong lúc hoảng hốt không thể không tìm một vật gì đó chống đỡ, tay nhỏ bé không chịu không chế duỗi về phía sau, nhưng lại chạp đến đùi hán, xúc cảm cứng mềm vừa vừa phải khiến thân thể đang muốn đứng thẳng dậy của nàng lập tức buông tay.

Quả nhiên chỉ nghe hán kêu đau một tiếng, đôi mi xinh đẹp lập tức nhắm lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Luyến Văn nhất thời giống như bị nấu chín nóng đến sắp bốc hơi, ánh hồng vẫn kéo dài tới cổ, thẳng đến những nơi bị y phục che khuất không nhìn thấy được. Ông trời, nàng thực sự không phải cố ý. Nàng bây giờ mới nhớ ra thời gian dài như vậy nàng vẫn luôn ngồi trên bụng hán, vội vàng nhảy dựng lên đứng trên khối băng hán đang nằm. May mắn bộ dáng hiện tại của nàng là tiểu hài tử năm tuổi, nếu không... Nhảy vào hoàng hà cũng rửa không sạch, phồng chùng sẽ bị cho rằng nàng thừa dịp hán té xỉu chiếm tiện nghi của hán.

“Người tới nơi này làm cái gì?” Thân sắc mắt tự nhiên kia ở trên mặt hán chợt lóe rồi biến mất. Hán sờ sờ mi tâm, nơi đó tựa hồ còn lưu lại linh khí của nàng.

Vấn đề vừa hỏi này rất hiệu quả khiến Phong Luyến Văn tâm hoảng ý loạn dần bình tĩnh trở lại, nàng vuốt vuốt tóc che dấu thất thố, lập tức ho nhẹ một tiếng về mặt nghiêm túc hỏi: “Người thật sự muốn biết?”

Hàn Ảnh Trọng cấp nàng một ánh mắt uy hiếp.

Phong Luyến Văn bị hán khí không chút kiên nhẫn kia dọa sợ tới mức da đầu run lên, trong lòng cũng hơi khó chịu, nói thế nào bọn cô nương tới là để giải độc cho người, đan dược quý giá của ta vì người đã lãng phí mất ba bốn khóa, hết Ân Tức Đan tới Dương Cam Lộ, còn mạo danh kỳ diệu bị biến thành một tiểu hài tử, thái độ hiện tại này của người là muốn làm gì? Đối với tên kia có thể đánh liền đánh, cũng không khách khí giống như đối với người. Nhân châu chuyển động, Phong Luyến Văn hai tay tạo thành chữ thập vờn khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần, cười đến giống như nữ ngôi sao trên đài quảng cáo: “Vị sư huynh này, nhìn người ăn đường biến thành màu đen, trong ba ngày tất có tai ương huyết quang, chỉ cần người thành tâm cầu khấn, sư muội nhất định có thể giúp người gấp dữ hóa lành!”

“...”

Loại cảm giác gặp được thần côn này là cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 61: Giải Độc Cho Hàn Ảnh Trọng.

“Ta đùa với người.” Trong ánh mắt linh động của Phong Luyến Văn lóe lên狡 hoạt, thật vất vả mới nhịn cười, đột nhiên liếc thấy từ hồng sắc trong mắt hán càng ngày càng đậm, nàng cho là độc tố trong cơ thể hán đã ăn mòn sâu vào kinh mạch, trong lòng hơi kinh hãi, vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra giải độc đan đưa cho hán, nghiêm mặt nói: “Ta vội tới giúp người giải độc, mau ăn nó đi.”

Không ngờ Hàn Ảnh Trọng cũng không có nhận lấy mai đan dược kia, đem động tác điều chỉnh thành tư thế ngồi xuống, đưa lưng về phía Phong Luyến Văn, bình tĩnh nói: “Sư muội nên trở về đi.”

Về mặt Phong Luyến Văn có chút cứng ngắc, hán thế nhưng kêu nàng là “sư muội”. Ánh sáng trong hồng mâu tối sầm lại, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục rạng rỡ, chạy đến trước mặt hán nhìn thẳng vào ánh mắt hán, vẫn duy trì động tác đem đan dược đưa cho hán, cháp nhất cười đến về mặt sáng lạn: “Người mau ăn nó đi, tuy rằng linh khí trong Tàng Tú không thể giúp người giải độc hoàn toàn, bất quá vẫn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này nếu có thể tìm được một nơi đầy đủ linh khí...”

“Sư muội nên trở về đi.” Hán đánh gãy lời của nàng, lập lại một lần nữa lời nói vừa rồi, ngữ khí bình thản giống như đang đối mặt với một người xa lạ: “Tâm tư của sư muội đối với Ảnh Trọng, Ảnh Trọng không nhận nổi.”

“Tâm tư của ta đối với ngươi?” Phong Luyến Văn giật mình, bàn tay cầm đan dược lập tức siết chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay mềm mại cũng không chịu buông ra, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn không khó nhìn ra tâm tình nàng hiện tại có chút xấu hổ nào nề: “Ta đối với ngươi có thể có tâm tư gì? Hảo ý đến giúp ngươi giải độc mà thôi, ngươi không cần nghĩ lung tung.”

Hàn Ảnh Trọng nhắm lại hai mắt, tựa hồ đang hoài nghi nàng sẽ không có lòng tốt như vậy.

Hắn thành công chọc giận nàng.

Phong Luyến Văn nâng khuôn mặt tái nhợt của hắn lên, bức bách hắn nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập tức giận của nàng, nở nụ cười châm chọc đáp lại hắn, nói: “Tình huống thân thể của ngươi chính ngươi rõ ràng nhất, kinh mạch hơn phân nửa đã hoàn toàn không thể không chế linh khí.”

Hàn Ảnh Trọng kinh ngạc nhìn nàng, thủ động đầu một chút, nhưng đôi tay nhỏ nhỏ kia lại ẩn chứa lực lượng bá đạo không cho phép hắn phản kháng. Hắn tựa hồ cũng ý thức được mình ăn nói lỗ mãng đã tổn thương nàng, lại không muốn biện giải, vì che dấu hối hận trong nội tâm hắn chỉ đành hơi nhíu mi nói: “Ba ngày sau Tảng Hồn Đào chắc chắn đang giải được, sự mọi không cần làm điều dư thừa.”

“Ba ngày sau?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Phong Luyến Văn tràn ngập khinh thường cùng cười nhạo: “Âm mưu đơn giản như vậy cũng lừa gạt được ngươi? Trận tỷ thí kia chỉ vì muốn kéo dài thời gian, ba ngày sau ngươi đã sớm kinh mạch câu đoạn trở thành phế nhân! Lại nói, ngươi có biết người cùng Lục Quá kia tỷ thí là ai không?”

Như ý nguyện nhìn thấy ánh mắt kinh nghi bất động của hắn, Phong Luyến Văn hừ lạnh một tiếng: “Là ta a, ta chính là đồ đệ của Mộc trưởng lão ở Dược Các. Ngươi lần này trúng độc trực tiếp khiến mặt mũi của ta trước mặt mọi người đều đem quét rác. Cho dù ta có chút tâm tư gì với ngươi, thì cũng là hận ngươi không nhanh đi tìm chết!”

Nàng hung tợn trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên chuyển sang chuyện khác: “Hàn Ảnh Trọng ngươi nghe đây, những gì ta làm hết thầy đều vì Huyền Tịch Tông, vì sư phụ ta, mới không phải vì ngươi! Nếu ngươi còn hi vọng mình vẫn là thiên tài đệ tử của Huyền Tịch Tông, nếu ngươi còn không quên ước nguyện ban đầu khi bước vào tiên môn, vậy thì nhanh ăn mai đan dược này đi!” Nàng vươn tay cầm đan dược về phía trước, ý bảo hắn cầm.

Thấy hắn còn không có động tác gì, Phong Luyến Văn trong lòng giận dữ, nàng đã nói đến thế hắn một câu cũng nghe không lọt sao? Nếu là đối với những người khác, nàng sớm đã không kiên nhẫn đập cửa mà đi, cố tình người này là Hàn Ảnh Trọng có ân với nàng. Linh khí trong cơ thể lại bắt đầu không an phận thác loạn, nàng trong lòng âm thầm sốt ruột, trên mặt vẫn như cũ giữ dáng vẻ nghiêm túc thuyết giáo: “Chính mình nuốt vào hay muốn để ta nhét vào cho ngươi? Không nên ép ta giờ thủ đoạn dùng sức mạnh bức bách.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 62: Linh Khí Lặn Nửa Mất Không Chế.

Ánh mắt Hàn Ảnh Trọng dừng trên khóa đan dược kia, trong đầu nhảy mắt trống rỗng, cảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Nàng thật sự chỉ là vì Huyền Tịch Tông thôi sao?

“Cầm a!” Phong Luyến Văn không chú ý đến tâm tình phức tạp của hắn, chỉ cảm thấy linh khí trong thân thể bạo loạn khiến kinh mạch sắp nứt vỡ, nếu không nhanh giải quyết chuyện của hắn phỏng chừng nàng sẽ từng bước kinh mạch câu đoạn trước cả hắn. Biến thành phế vật chân chính không thú vị chút nào. Cố gắng bước vài bước lại gần hắn, trên trán đã có mồ hôi do nhăn nhó đau đớn chậm rãi thấm ra, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, may mắn tại đây bằng thiên tuyết địa mới không dễ dàng bị hắn phát hiện.

Nhìn khuôn mặt non nớt lộ ra biểu tình nghiêm túc của nàng, tựa hồ còn đang lo lắng cái gì. Trong lòng hắn sinh nghi hoặc, lại không quá để ý. Chần chờ một lát mới hạ quyết tâm vươn tay ra lấy mai đan dược kia, nuốt xuống. Nhắm mắt điều tức một lát, dược hương cùng hiệu lực tán mát ra khiến linh khí tràn ngập toàn thân, tinh thần uể oải không phấn chấn dần dần khôi phục, tơ máu từ hồng sắc rút đi không ít, đôi con ngươi lại biến trở về màu xám xanh đẹp tựa như bảo thạch, miệng vết thương trên vai phải hơi ngứa lại có dấu hiệu khép lại.

Nhìn thấy biến hóa của hắn, Phong Luyến Văn thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hô hấp hơi rối loạn lại hấp dẫn lực chú ý của hắn.

“Ngươi làm sao vậy?” Sau khi nâng lực cảm quan khôi phục hắn mới phát hiện sắc mặt của nàng không tốt lắm, không do dự gì điều động linh khí quy tụ đến đầu ngón tay, điểm nhẹ lên trán nàng, sắc mặt bỗng biến hóa, thanh âm cũng cất cao một chút: “Linh khí trong cơ thể ngươi rất loạn, đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện của ta ngươi đừng quản.” Phong Luyến Văn vội vàng hất ngón tay hắn đang điểm trên trán nàng, xoay người nhảy xuống khỏi băng muốn chạy đi.

Hàn Ảnh Trọng cúi người về phía trước một phen giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của nàng, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, trong lúc vô ý khẽ động vai chưa hoàn toàn khép lại miệng vết thương, đau đến hần “Tề” một tiếng hút một ngụm lạnh khí. Nghe thanh âm thống khổ hít vào đó, Phong Luyến Văn ngay cả tâm tư giây dựa cũng bị đánh mất, chịu đựng kinh mạch trường đau quay đầu nhắc nhở nói: “Chỉ là dùng đan dược không thể hoàn toàn khôi phục, nên tìm một nơi đầy đủ linh khí không ngừng hấp thu nó. Linh khí trong Tầng tú đã bị khói độc ô nhiễm không thể hấp thu.”

“Nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?” Về chuyện của mình hần nhưng lại một chữ cũng không nghe, ngoài ý muốn rất cố chấp, ánh mắt cùng ngữ khí ngưng trọng khiến Phong Luyến Văn không dám đối mặt.

Hần đang quan tâm nàng sao? Sẽ không, hần cho tới bây giờ cũng không biết cái gì gọi là quan tâm. Nếu không, vì sao hần không hiểu sự quan tâm của nàng, vì sao hần không chấp nhận nàng quan tâm, vì sao hần không biết nàng quan tâm cho tới bây giờ vẫn không phải là Huyền Tịch Tông? Nàng hiện tại giống như một đũa nhỏ bốc đồng, biết rõ nghĩ như vậy không đúng lại như trước cắn chặt răng không chịu nhận sai, đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác. Hạo ghét bỏ chính mình như vậy, hạo muốn chạy trốn khỏi nơi này, cho dù linh khí trong cơ thể bạo động khiến tu vi lui giảm cũng rất muốn chạy trốn khỏi đây. Chết tiệt, vì sao trong lòng loạn như vậy, là vì linh khí bạo động sao?

“Buông tay.” Nàng cắn môi đỏ mọng như bị rất nhiều ủy khuất, tận lực khiến mình giữ được dáng vẻ bình tĩnh. Trong lòng lại vạn phần thành thực nói: không cần tiếp tục làm chậm trễ thời gian của ta, nếu không ta liền thực sự chết cho người xem!

Hần rất bình tĩnh nhìn thẳng ánh mắt tràn ngập trốn tránh của nàng, bàn tay nắm chặt cổ tay nàng càng thêm siết chặt.

P/s: những ai lần trước nói Hàn ca bị hỏ thì lần này đã rõ rồi nhé. Huynh ấy nói đúng sự thật, Văn tỷ quan tâm luôn luôn không phải Huyền Tịch Tông mà là Hàn ca nhé. Cho dù linh khí bạo loạn phải chịu đựng thống khổ vẫn cần rằng nhẫn xuống để chữa trị tốt cho huynh ấy trước. Wa ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 63: Hôn.

“Buông tay...” Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cơ thể nàng đã bắt đầu xuất hiện dị tượng, hàm răng trắng đều gât gao cắn, ngay cả môi đều biến thành màu trắng bệch, rốt cuộc nhịn không được lộ ra thần sắc thống khổ cùng dày vò, linh khí trong cơ thể tác động đến không gian xung quanh khiến nó trở nên vặn vẹo, nàng tựa hồ có thể nghe được thanh âm mạch máu vỡ tung rất nhỏ.

Hàn Ảnh Trọng cũng phát hiện những biến hóa này, không khỏi sắc mặt khẽ biến, linh khí trong cơ thể nàng lại loạn đến mức này. Tay kia vươn lên nâng thất lưng nàng, nhẹ nhàng dùng một chút lực liền đem thân hình nho nhỏ của nàng ôm vào trong ngực, ngón tay nhanh chóng mà cẩn thận đem linh khí màu băng lam đưa vào mi tâm nàng. Phong Luyến Văn cũng bất chấp những thứ khác, vội vàng niệm khởi Hồn Độn Quyết ổn định lại linh khí tán loạn, nhưng khi linh khí vừa mới bạo động nàng không có nắm bắt thời gian chế ngự, vì thế khiến cho linh khí hỗn loạn quả thực không thể vãn hồi.

Đáng chết, lần này ngoạn lớn!

Phong Luyến Văn gian nan mở mắt, thoáng nhìn Hàn Ảnh Trọng vẻ mặt lo lắng đang đem băng hệ linh khí cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng. Nàng tựa hồ là thống khổ đến cực điểm, trong mắt nổi lên một chút lệ, lại trong nháy mắt giống như sương mù vô thanh vô tức bốc lên trượt xuống hai má. Ý thức bị đau đớn kịch liệt tiêu diệt sạch sẽ, nàng tựa hồ có thể thấy linh hồn của mình đang đứng ở nơi nước sôi lửa bỏng.

Một nụ hôn mềm mại mà lạnh như băng đặt lên môi nàng.

Đồng tử của nàng rút nhỏ lại, mà lúc này nàng chỉ có thể nhìn thấy sợi tóc màu mực lam phát nhẹ qua hàng mi.

Ngay sau đó, nàng rơi vào hắc ám vô tận.

Linh khí băng bạc màu băng lam thông qua hai môi tiếp xúc độ nhập vào thân thể nàng, nhanh chóng trải qua cổ họng tới phổi, thông qua máu tuần hoàn vận chuyển đưa đến toàn thân. Mặc dù hai người đều là tu vi Trúc Cơ tầng ba, nhưng Hàn Ảnh Trọng băng hệ linh khí lại tinh thuần hơn, lực hệ linh khí chạm phải băng hệ linh khí trong nháy mắt bị hàn khí đóng băng bao phủ, quy củ trở về tại chỗ. Mà băng hệ linh khí trong cơ thể Phong Luyến Văn quả thực không dễ ứng phó, hai cổ linh khí cùng hệ va chạm triệt tiêu lẫn nhau, lại có khuynh hướng dung hợp cùng một chỗ. Đúng lúc này, tâm pháp Hồn Độn Quyết của Phong Luyến Văn lại tự động vận chuyển, tuần hoàn theo ý thức trước khi chủ nhân hôn mê trợ lực linh khí một phen giúp Hàn Ảnh Trọng.

Linh khí bạo động dần hồi phục, toàn bộ quá trình không thể nói là không sợ hãi.

Mồ hôi lạnh trên trán Hàn Ảnh Trọng theo hai má hoàn mỹ chảy xuống, tích tụ trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Phong Luyến Văn, giấc ngủ vốn không an ổn tựa hồ vì bị quấy rầy mà càng thêm trăn trở, lông mi thật dài theo quy luật hô hấp mà có chút rung động, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn mập mạp hiện lên màu hồng phấn tự nhiên, trong lúc ngủ cũng rất hoạt bát hiếu động muốn xoay người hoặc hơi động đầu. Nhưng nàng vừa động nhẹ, môi anh đào mềm mại mà sát đôi môi nhợt nhạt của hần, một cảm giác tê dại tựa như điện giật nhất thời truyền khắp toàn thân hần.

Hắn cả kinh, nhanh chóng ngồi thẳng lên đem hai người tách ra, giống như đứa nhỏ đã làm sai chuyện gì sợ bị người khác phát hiện vội quay đầu đi, ngón tay không chịu không chế xoa lên môi mình. Hàn Băng giống như vô số tấm gương, khiến đáy mắt hắn nhìn rõ thấy bộ dáng lúc này của mình. Tuy rằng cực lực biểu hiện ra dáng vẻ vô sự bình tĩnh lạnh lùng, nhưng hai gò má như ngọc lại nhuốm một tầng phấn hồng sắc xinh đẹp, thân thể run nhẹ cũng khiến hắn bại lộ tâm tình khẩn trương hiện giờ. Bối rối, không biết làm sao, hơi thở hàn băng lạnh khốc cự nhân ngàn dặm thường ngày cũng hung hăng vỡ vụn. Lúc này hắn phảng phất như có thể tùy ý thân cận, đáng vẻ mê người như vậy, nhưng lại không có ai thưởng thức cảnh đẹp này.

Trên cánh tay truyền đến sức nặng như bế con thỏ nhỏ, hắn mân mím môi nhắc nhở an ủi chính mình: bộ dáng hiện tại của nàng chỉ là tiểu hài tử năm tuổi a... Lúc ấy bằng vào linh khí truyền qua đầu ngón tay hoàn toàn không trấn áp được linh khí tác loạn, lực lượng cực kỳ bé nhỏ suýt nữa bị cắn nuốt. Trong lòng lo lắng khiến đầu óc trống rỗng, chờ lúc hắn phục hồi tinh thần thì đã sớm hôn lên môi nàng, bắt đầu độ khí.

P/s: bắt đắ dĩ a bắt đắ dĩ, mà bắt đắ dĩ nhất là Văn tỷ lại không nhớ chuyện này. Nếu không, ta thật muốn biết tỷ ấy sẽ phản ứng thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 64: Đột Phá Trúc Cơ Tầng Bốn.

Nói đến nguyên nhân linh khí bạo động hắn cũng hiểu được bảy tám phần, nàng muốn đột phá Trúc Cơ tầng bốn.

Đúng vậy, chính là như vậy mới khiến cho người ta bắt đắ dĩ, nàng muốn đột phá Trúc Cơ tầng bốn, mỗi một lần linh khí bạo động đều là cơ hội tấn giai. Nhưng tên ngu ngốc này lại tưởng trạng huống thân thể xảy ra vấn đề, mỗi lần đều đem cơ hội tấn giai áp chế xuống, khiến linh khí càng ngày càng không chịu không chế.

Hiện tại, dưới sự trợ giúp của hắn, nàng hẳn là đã tấn giai đi.

Thân thủ lau đi mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, xúc cảm mềm mại khiến ngón tay hắn thoáng dừng lại trong chớp mắt, trong lòng lại xuất hiện bình yên đã lâu chưa từng có. Về mặt vốn đã điều chỉnh tốt biểu tình giờ đây lại có chút mất tự nhiên, ánh mắt phức tạp ngắm nhìn dung nhan đáng yêu khi ngủ của nàng.

Hắn thật sự có thể đổi nàng làm được tuyệt tình tuyệt yêu, vĩnh viễn không tư tình sao?

...

Thật lâu không có nghỉ ngơi, giấc ngủ ngoài ý muốn lần này khiến Phong Luyến Văn tựa hồ đã mơ một giấc mộng dài. Mộng là một mảnh kí ức nhỏ, trong trí nhớ lúc còn bé trần ngập hoan thanh tiểu nữ, cha mẹ mỉm cười xoa đầu nàng theo trí nhớ đã phủ đầy bụi bặm trở lại trong đầu nàng.

“Ngô...” Cảm giác thoải mái tựa như được ba mẹ ôm ngủ say. Nàng dụi dụi mắt, ánh mặt trời sáng sớm chói mắt khiến nàng có chút không thích ứng, lười biếng nhìn đôi tay nhỏ bé gần ngay trước mắt, quả nhiên vẫn chưa biến trở lại như cũ, bất quá buồn bực trong lòng so với tưởng tượng đã giảm đi rất nhiều. Xuyên thấu qua khe hở ngón tay nàng thấy được người đang ôm nàng. Dưới ánh mặt trời Hàn Ảnh Trọng so với trong đêm đen tựa hồ càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng thuần khiết, khí sắc cùng đêm qua quả thực là cách biệt một trời, đôi mắt nhìn nàng tuy rằng vẫn lạnh lùng như xưa, nhưng dường như xen lẫn chút cảm xúc nàng xem không hiểu.

Ngày hôm qua rốt cuộc là ai chữa thương cho ai a...

“Sớm a, quan tài mặt.” Nàng quơ quơ tay mơ mơ màng màng cùng hắn chào hỏi, tựa hồ vẫn chưa ý thức được nàng đang nằm ở trong lòng hắn. Biểu tình ngoài ý muốn này khiến hắn hơi thất thần, còn chưa chờ hắn nói cái gì đó, nàng thế nhưng nhích lại gần rúc vào lòng hắn tiếp tục ngủ. Hai giây sau, thân hình nhỏ nhỏ kia bỗng dưng cứng đờ, lập tức từ trong lòng hắn nhảy xuống giống như bị kinh hách hết nhìn đông tới nhìn tây, chờ khi nàng tỉnh táo lại thì chẳng khác nào bị ngũ lôi oanh đình: “Này, nơi này là Tầng Tứ?”

Sớm đã nghĩ tới sau khi nàng tỉnh lại sẽ có loại vẻ mặt nào, tuy rằng Hàn Ảnh Trọng cũng không kinh ngạc, nhưng trong lòng hắn có chút muốn cười, mặc dù biểu tình hắn có thể làm ra chỉ là khóe môi nâng lên một độ cong khó thể nhận ra. Rồi đi khỏi hàn băng đi đến trước mặt nàng, nhìn xuống Phong Luyến Văn chỉ cao ngang eo hắn, bình tĩnh nói ra năm chữ khiến sắc mặt nàng lập tức trắng bệch: “Ta đưa ngươi trở về.”

Phong Luyến Văn nhất thời tinh thần căng thẳng, cảm giác lúc này so với sau khi tỉnh ngủ phát hiện mình ở Tầng Tứ còn mao cốt từng tằm hơn. Nàng không có quên lần trước hắn nói xong năm chữ này nàng đã có kết cục như thế nào – một chữ “thăm” to tướng cũng không đủ hình dung!

“Không cần, ta tự trở về!” Phong Luyến Văn lắc đầu như trống bỏi, vừa lắc đầu vừa khiếp đảm lui về phía sau. Đùa giỡn cái gì, trước đừng nói bị khiêng trở về là một loại tra tấn, chỉ nhắc đến việc trong nhà nàng còn che giấu một phần đồ của Huyền Tịch Tông Túc Không Ly a! Thật không dám tưởng tượng tình hình hai sư huynh đệ này lần nữa ra tay đánh nhau...

Q.2 - Chương 65: Về Nhà.

Tuy rằng không thể nói là thiên điều địa chấn nhật nguyệt thất sắc, nhưng cũng sẽ có sinh mệnh vô tội bị cuốn vào. Tỷ như cỏ nhỏ a cây cối a con kiến a, quan trọng nhất là vận khí không tốt còn có thể liên lụy đến Phong Luyến Văn a... Nghĩ đến đôi sư huynh đệ này khi gặp mặt sẽ dẫn đến chuyện tình không thể cứu vãn, Phong Luyến Văn thực không bình tĩnh vừa xấu hổ mỉm cười vừa lui về phía sau, đầu óc lại giống như bị rì rầm không nghĩ ra biện pháp gì ứng phó với tình huống khẩn cấp này. Ánh mắt kích động đảo loạn, cuối cùng dừng lại trên bàn tay hấn đang vươn ra.

Phong Luyến Văn khó hiểu nhìn cánh tay này, cánh tay thon dài mà trắng nõn, giống như hàn băng mỹ ngọc trong suốt nhu thuận. Hấn đây là có ý tứ gì, muốn nàng đưa tay qua sao? Giống như nhân vật nổi tiếng trong dạ tiệc mời bạn nhảy. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Phong Luyến Văn có chút hồng, lại bị nàng che dấu rất tốt. Không biết vì sao, bối rối trong lòng đã tiêu tán sạch trơn, cước bộ lui về sau cũng dần dần đình chỉ. Nên làm sao bây giờ, đưa tay qua hay xem như không nhìn thấy? Trong lòng giống như có vô số con kiến lộn xộn bò qua bò lại. Nàng khi nào thì trở nên không quả quyết như vậy?

Ngẩng đầu nhìn Hàn Ảnh Trọng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, khiến Phong Luyến Văn ngoài ý muốn là, trong nháy mắt nàng vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải tầm mắt mang theo một chút băng tuyết của hấn, hấn vẫn luôn từ trên cao nhìn xuống chú ý về mặt của nàng, tựa hồ nàng do dự khiến hấn có chút không kiên nhẫn. Phong Luyến Văn khóe miệng hơi nhếch, nàng dường như đã biết vì sao nàng “không dám” cự tuyệt, vị đứng trước mặt này khí tràng quá mạnh mẽ.

Dù sao cũng sẽ không bị hấn lừa bán...

Hoi chần chờ một chút, thật cẩn thận đem tay phải đưa qua. Đầu ngón tay trong nháy mắt vừa mới chạm vào lòng bàn tay hấn, toàn bộ bàn tay đột nhiên căng thẳng, lập tức bị hấn nắm chặt trong lòng bàn tay. Trên tay truyền đến lực đạo cùng cảm giác lạnh như băng hoàn toàn không giống nhiệt độ cơ thể con người khiến Phong Luyến Văn có chút sững sốt, không đợi nàng có phản ứng gì, cánh tay phải đột nhiên bị kéo về phía trước, thân thể nho nhỏ cũng ngã theo, hơi thở băng lãnh dần dần tiếp cận, một bàn tay vòng qua dưới cánh tay nàng đem nàng nâng lên, tiếp theo lực đạo trên tay phải biến mất, thất lung mảnh khảnh đã bị ôm... Không, phải nói là bị siết. Nàng hét một tiếng kinh hãi, hai chân rời đi mặt đất, thế nhưng bị Hàn Ảnh Trọng dụng thẳng ôm lấy.

Sau đó, Phong Luyến Văn liền sợ ngây người.

Uy, ôm đứa nhỏ cũng không phải ôm như vậy a! Nàng đánh cược năm quan tiền quan tài mặt tuyệt đối chưa từng ôm tiểu hài tử!

Uy này không phải trọng điểm!

“Người làm cái gì, để ta xuống! Không cần người đưa ta trở về!” Phong Luyến Văn lung tung đẩy bờ vai của hấn, trên mặt đỏ bừng rút cuộc che dấu không được. Đường đường là đệ nhất đại thần lại bị trở thành tiểu hài tử ôm, nếu nói cho những người chơi “Thương Lam Đình” nghe phỏng chừng sẽ bị bọn họ cười đến chết. Đương nhiên nàng giãy dụa không có tác dụng gì, Hàn Ảnh Trọng đã nói là làm mặt không đổi sắc đi về hướng lối ra Tầng Tú, phỏng chừng chuyện đưa nàng trở về không cho cơ hội thương lượng.

...

Đệ tử trông coi Tầng Tú mấy ngày nay rất nhanh mệt mỏi, mỗi người đều mang theo một đôi mắt thâm quầng, nhìn qua tựa như cương thi chỉ có da bọc xương, trong lòng kêu một tiếng buồn bực a. Đương nhiên khiến bọn họ đau đầu nhất không phải là loại tra tấn không ngủ không nghỉ, mà là những nữ đệ tử như hồ rình mồi trước mặt này.

Các nàng cả ngày hồ muốn xông vào, vậy thì người cứ xông vào đi, chỉ bằng vài người bọn họ có thể chống đỡ được nhiều tu sĩ tựa như thủy triều công kích như vậy sao? Chỉ biết phô trương thanh thế. Hai ngày hai đêm rồi, suốt hai ngày hai đêm rồi, các người không thấy phiền thì chúng ta cũng thấy mệt a! Nộ sư tử dường như đã sớm đoán được các nàng không dám xông vào, không biết khi nào thì đã trở về uống trà.

Huyệt lệ a, khúc ca đó nên ca như thế nào, gió kia thổi ~ tuyết kia rơi ~ đi, vì sao không khí đột nhiên trở nên lạnh như thế a?

P/s: Ta biết vì sao tác giả cho Văn tỷ biến nhỏ lại rồi, thứ nhất là để dễ dàng ăn sạch đậu hủ của Hàn huynh, thứ hai là vì để huynh ấy có cơ hội tập bế trẻ con để sau này khi hai người có baby thì khỏi phải lóng ngóng. Có ai nghĩ như ta không?

Q.2 - Chương 66: Bị Vây Xem.

“Là Hàn sư huynh! Hàn sư huynh đi ra!”

“Hàn sư huynh chúng ta chờ người chờ hảo hảo a!”

“Hàn sư huynh thương thể của người thế nào?”

Chúng nữ đệ tử điên cuồng hét chói tai khiến bọn họ nhất thời chấn động, vội vàng quay đầu nhìn phía Tăng Tú. Hàn Ảnh Trọng hàn khí bức người nhìn thẳng về phía trước đi tới, kiện y bào màu xám kia cũng không có đổi, độc huyết màu tím vẫn còn đọng lại trên vai, nhìn thấy ghê người, khiến kẻ khác nhận không rõ hấn đến tột cùng bị trọng thương như thế nào. Bọn họ rõ ràng nghe được thanh âm đau lòng hút không khí của vô số người bao gồm cả chính bọn họ. Hàn sư huynh không phải trúng độc sao, làm sao có thể đi ra?

Đương nhiên còn có chuyện càng khiến bọn họ mở to hai mắt nhìn, ở trong gió lác lác không ngừng, hoài nghi có phải nhìn thấy ảo giác hay không. Kia chính là Hàn sư huynh từ trước đến giờ luôn không cùng người khác thân cận hơi thở lạnh thấu xương tựa như hàn băng thảng chập a, lúc này lại đang ôm một đứa nhỏ, chuẩn xác mà nói là đang ôm một nữ hài tử, càng chuẩn xác mà nói là đang dùng một loại tư thế kỳ quái ôm một nữ hài tử. Mà nữ hài tử kia đang thực khó chịu dựa, hoặc là đánh lên vai của hấn hoặc là kéo tóc hấn, bộ dáng xấu hổ và giận dữ muốn chết kia giống như sắp nhịn không được hung hăng cắn hấn một ngụm. Nhìn kỹ, nữ hài tử đó không phải là tiểu muội muội siêu cấp đáng yêu khiến người nhin không được muốn khi dễ đã gặp đêm qua sao?

Phương thức xuất trường kỳ dị này khiến đám người ồn ào huyên náo nhất thời lặng ngắt như tờ. Đệ tử trông coi giống như người gỗ cứng ngắc quay đầu nhìn chúng nữ đệ tử, quả nhiên, một đám đều tựa như bị sét đánh, thậm chí sắp biến thành người đá tỉnh táo, còn có khuynh hướng dần dần vụn vỡ.

Lúc này tiếng nói dễ nghe như chuông bạc của nữ hài tử kia vang lên: “Chết tiết! Người tuyệt! Khô băng nhi! Quan tài mặt! Buông a!”

Chết tiết...

Người tuyệt...

Khô băng nhi...

Quan... Quan tài mặt...

Nghe được từng chữ từng chữ khiến cho người ta kinh hãi, đám người đang thạch hóa càng thạch hóa nhanh hơn, vẫn duy trì động tác cứng ngắc khỏi hải tựa như thời gian đình chỉ. Thật không hổ là một đứa trẻ a, từ ngữ mắng chửi người đều thành thực như vậy... Qua không lâu, phần đông tảng đá mới dần dần xuất hiện dấu vết nứt vỡ trên diện rộng, ngay sau đó đột nhiên giống như núi lửa phun trào kịch liệt run run.

“Trời ạ, tiểu muội muội này sao có thể nói Hàn sư huynh như vậy!”

“Hàn sư huynh cũng quá không thương hương tiếc ngọc, sao lại có thể đối đãi với tiểu muội muội đáng yêu kia như vậy...”

“A a a hai người kia ta đều thích, rốt cuộc phải giúp ai a!”

“Đứa nhỏ này rốt cuộc là ai?”

“Không đúng a đứa nhỏ này làm sao đi vào!”

Cuối cùng một câu quyết đoán này đã kéo lý trí của mọi người trở lại. Đúng vậy, Tăng Tú nơi này trông coi thực nghiêm ngặt, đứa nhỏ đi vào từ lúc nào?

Phong Luyến Vẫn đương nhiên sẽ không chú ý tới tiếng nhao nhao ồn ào cùng sự nghi hoặc của đám người này. Nàng thiết muốn đào cái hố đem chôn chính mình. Quan tài mặt chết tiết, đứa nàng trở về thì nên lén lút đứa nàng trở về, còn tại trước mặt nhiều người như vậy “ngang nhiên” đi qua, không sợ Lục Nhâm Giáp phát hiện thương thể của hấn đã bình phục lại tìm tới giết một lần nữa sao!

Sau khi “ngang nhiên” đi qua, lúc Hàn Ảnh Trọng hai chân toàn bộ bước ra khỏi Tăng Tú, rút ra kim chuỗi bảo kiếm ném lên không trung, vang lên từng trận thanh âm xé gió, một trận gió lạnh cuốn qua, thân ảnh hai người đã xuất hiện giữa không trung xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 67: Hàn Ảnh Trọng Gặp Lại Túc Không Ly.

Tiếng vang phía sau càng ngày càng xa, Phong Luyến Văn vô lực một tay che mắt, về mặt tro tàn, chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện Túc Không Ly cái tên kia thông minh một chút nghe được tiếng động lập tức trốn đi, được rồi, bằng vào tính tình chỉ e thiên hạ không loạn của hắn phỏng chừng sẽ trực tiếp vọt tới trước mặt Hàn Ảnh Trọng. Phong Luyến Văn vừa đón gió yên lặng rơi lệ vừa tiêu cực an ủi chính mình: nhân sinh tự cổ ai không chết, chết sớm chết trễ đều phải chết, chết sớm siêu sinh sớm...

Đúng lúc này, thanh âm lạnh lùng mang theo một chút áy náy vang lên bên tai, khiến cho đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng.

“Thực xin lỗi.”

“Vì sao lại xin lỗi?” Vấn đề này ở nửa năm trước nàng đã muốn hỏi. Nhưng trong lòng nàng vẫn luôn nghi hoặc, nàng không phải vẫn kỳ vọng hắn xin lỗi nàng sao, vì sao khi hắn thực sự xin lỗi, nàng lại không hiểu vì sao hắn xin lỗi.

“Ngày hôm qua...” Tiếng gió vù vù tựa hồ đã thổi bay những lời kế tiếp của hắn, Phong Luyến Văn rõ ràng nhìn thấy hai vệt đỏ ửng rất khó phát hiện lan ra trên mặt hắn. Hào kinh ngạc nha, hắn lại đỏ mặt, chẳng lẽ là nàng nhìn lầm sao? Nhưng nàng cũng không cao hứng, càng không có tâm tình trêu chọc. Trong lòng mặc danh kỳ diệu có chút chua xót, nàng vẫn không hiểu vì sao hắn lại xin lỗi.

“Nga, nguyên lai là bởi vì những lời đó a, quả thật rất đã thương người, nhưng bốn cô nương đại nhân đại lượng liền tha thứ người!” Phong Luyến Văn cười đến so với ánh mặt trời còn sáng hơn, bất kể ai nhìn thấy đều cho rằng nàng hiện tại vô cùng đắc ý.

Quả nhiên không chịu tha thứ cho hắn sao...

Hàn Ảnh Trọng không chớp mắt nhìn Khí Linh Phong cách đó không xa, đem âm thầm nhậm nại nơi đáy mắt thu hồi lại, không dấu vết dòi đi đề tài: “Đem hỏa diễm trong mắt người giấu đi, nếu bị người khác phát hiện nhất định sẽ gây ra không ít phiền toái.”

Phong Luyến Văn theo bản năng sờ sờ hai mắt, tuy rằng mắt không đỏ sẫm gắt gào đầu “Ân” một tiếng, bất quá trong lòng lại nhấc lên kinh đào hải lãng. Trong mắt nàng quả thực cất giấu một loại bảo vật tên là “Nghiệp Hỏa”, ngày ấy đột phá Trúc Cơ tầng ba ở hồ nước trong bí cảnh lấy được.

Nghiệp Hỏa là hỏa diễm đỏ sẫm ở ma giới rơi xuống, là tăng phúc chí bảo dùng để luyện đan, luyện khí cùng với hỏa hệ công kích. Cho dù là tiên nhân đã phi thăng nhìn thấy nó cũng sẽ thêm nhỏ dãi không thôi. Đoàn Nghiệp Hỏa này bị phong ấn, đặt trong hồ nước tràn ngập linh khí trải qua trăm ngàn năm vẫn còn tồn tại đến hậu thế, đoán rằng đây cũng không phải loại Nghiệp Hỏa tầm thường. Phong Luyến Văn hiển nhiên không chút khách khí đem nó làm của riêng. Bất quá Nghiệp Hỏa không thể thu vào túi trữ vật, chỉ khi bị người khác hút vào thân thể mới có thể phát huy tác dụng, nàng cũng không ngờ tới ngọn lửa này lại chui vào trong mắt nàng.

Khiến nàng cảm thấy khiếp sợ là, Nghiệp Hỏa nếu không được chủ nhân nhân triệu hồi sẽ không hiện hình, chỉ có ở thời điểm vừa thu phục nó mới có thể không an phận nhảy lên vài cái, thế cho nên bị Bách Lý Không Thành nhìn thấy, Mộc cũng không phát hiện được, Hàn Ảnh Trọng làm sao có thể biết nó tồn tại? Nàng dám thề với trời rằng tuyệt đối không có ở trước mặt hắn triệu hồi Nghiệp Hỏa!

Bất quá khiếp sợ của nàng lúc nhìn thấy căn phòng nhỏ đến không thể nhỏ hơn của mình liền bị tiêu diệt không còn một mảnh.

A, nhanh đến nhà, từ kỳ cũng nhanh đến.

Nàng tiếp tục bất đắc dĩ nhắm mắt mặc niệm: nhân sinh tự cổ ai không chết, chết sớm chết trễ đều phải chết, chết sớm siêu sinh sớm...

Gió thổi tới chính diện dần dần nhỏ đi, thanh âm ngữ kiếm hạ xuống cũng đủ để người trong phòng nhỏ nghe thấy. Phong Luyến Văn gian nan ngẩng đầu nhìn căn phòng nhỏ đáng yêu đến trình độ nhất định của mình, trong lòng ai thán một tiếng “Xong rồi”. Túc Không Ly đang nắm cây lông mao của Cà Rốt nhân nhả tựa vào bên cửa, tựa hồ là đang nghênh đón bọn họ.

Cà Rốt vốn bị Phong Luyến Văn chỉ thị ở lại phòng nhỏ canh giữ Túc Không Ly, không nghĩ tới tiểu tử này thương thế khôi phục nhanh như vậy, lại bắt nó làm món đồ chơi, trải qua thời gian dài bị tra tấn đến độ nhanh không ra quỷ hình. Vừa thấy chủ nhân nhà mình nó lập tức đáng thương hể hể muốn bay qua, nhưng lông mao bị Túc Không Ly hung hăng nắm trong tay, chỉ có thể đứng giữa không trung mặt đầy nước mắt nói: “Chủ nhân, thực xin lỗi! Ta không trông coi tốt hắn!”

Phong Luyến Văn tự thân khó bảo toàn liếc liếc về mặt khiếp sợ của Hàn Ảnh Trọng, lại nhìn đến Túc Không Ly đồng dạng cũng mang bộ dáng khiếp sợ, bất đắc dĩ buông tay tỏ vẻ chuyện này nàng không có biện pháp khống chế.

“Túc sư đệ?” Hàn Ảnh Trọng gắt gao nắm chặt thanh kiếm trong tay, biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

Túc Không Ly tuy rằng đã sớm nghĩ tới tình cảnh sẽ gặp lại Hàn Ảnh Trọng, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ hai người gặp nhau quá sớm như vậy. Lúc này trầm tư nói: quả nhiên là sự cố mị lực quá lớn sao! Bất quá hắn vẫn phát huy rất tốt trình độ mồm miệng của mình, chỉ chỉ vào Phong Luyến Văn nhỏ nhỏ, cọt nhả nói: “Sư huynh a, người có con khi nào vậy, chuyện này sư phụ chúng ta có biết không?”

Q.2 - Chương 68: Người Nói Ai Là Con Ai?

Không đợi Hàn Ảnh Trọng một kiểm đàm qua, Phong Luyến Văn đã hai mắt bốc hỏa tròn trừng liếc Túc Không Ly, hân hân hét to: “Người nói ai là con ai?”

Túc Không Ly không hề sợ hãi đi về phía trước vài bước, xoa xoa cằm đánh giá tiểu nữ hài chỉ mới năm tuổi, trong đôi mắt màu vàng chợt hiện lên một chút kinh ngạc, đây là tác dụng của đan dược kia sao? Con người vòng vo đảo loạn, giống như bưng bình đại ngộ vỗ vỗ tay, cười xấu xa chỉ vào Phong Luyến Văn: “Nga, nguyên lai người là sư tẩu a, sao lại trở nên kiêu nhỏ đáng yêu như vậy, ta còn tưởng rằng người là con của sư huynh đó.”

Giả vờ đi, người cứ giả vờ đi! Phong Luyến Văn siết chặt nắm tay, dần dần có khuynh hướng núi lửa bùng nổ, nhưng cánh tay đang ôm eo nàng lại đột nhiên buột chặt.

“Hắn vì sao lại ở chỗ này?” Hàn Ảnh Trọng trên mặt cùng đáy mắt bao trùm băng tuyết, chỉ sợ bị hắn coi trọng liếc mắt một cái liền bị đông lạnh thành khối băng. Theo như lời sùng vật của nàng vừa nói có thể hiểu được, nàng sớm đã biết Túc Không Ly ở nơi của nàng, thậm chí là do nàng ngầm đồng ý. Nàng chẳng lẽ không biết Túc Không Ly là phản đồ của Huyền Tịch Tông sao? Nàng đã quên nửa năm trước bị hắn vu hãm thiếu chút nữa hại chết nàng sao?

Không khí chung quanh tựa hồ giảm xuống âm độ, Phong Luyến Văn ở gần hắn như thể hiển nhiên là mãnh liệt cảm giác được hơi thở lạnh lẽo giá rét của hắn, trên mặt xoát một tiếng liền trở nên trắng bệch, chợt dạ quay đầu nhìn Hàn Ảnh Trọng gần ngay trước mắt. Nàng thực không thích loại ngữ khí chất vấn này của hắn, vừa muốn nói gì đó, thanh âm khiến người khác tức chết không đến mạng của Túc Không Ly lại đột nhiên vang lên:

“Sư huynh chẳng lẽ không nhìn ra sao, chúng ta ở cùng một chỗ a.” Túc Không Ly hoàn toàn không để ý tới ánh mắt hận không thể thiêu chết hắn của Phong Luyến Văn, khoan tay vui sướng khi người gặp họa mỉm cười, tiếp tục châm ngòi thổi gió. Đã lâu chưa thấy sư huynh lộ ra loại biểu tình “đáng yêu” này, bây giờ dĩ nhiên là muốn xem cho đủ. Không hảo ý đối với Phong Luyến Văn trát trát nhãn tình, trong một giây bày ra bộ dáng vô tội rụt rè nói: “Sư tẩu đã mơ ước cơ thể của ta thật lâu, ngày hôm qua còn cời sạch y phục của ta.”

“Người đang nói hươu nói vượn cái gì đó?!” Phong Luyến Văn không thể nhịn được nữa chỉ vào hắn giận dữ hét to, nếu trong tay nàng có một lọ mực nàng nhất định không chút do dự đổ vào miệng hắn, bịa chuyện giỏi như vậy tại sao không đi viết tiểu thuyết?!

Túc Không Ly lại là một bộ dáng thiên đại uy khuất, lui vài bước về phía sau tựa lên cửa, còn kém không quỳ rạp xuống đất roi nước mắt: “Người dám nói người không có cời y phục của ta, người dám nói người không có xem qua cơ thể của ta, người dám nói toàn thân ta không có trái rỗng vết thương, người dám nói người không có cho sùng vật của người giám thị ta không để ta đào tẩu?”

Phong Luyến Văn đầu đầy hắc tuyến, trị liệu vết thương còn có thể bị hắn nói thành như vậy, nàng không chút nghi ngờ kỹ thuật bịa chuyện của tên này đã lộ hỏa thuần thanh, không đi làm phóng viên tòa soạn báo thật sự là đáng tiếc. Trên lưng đột nhiên buông lỏng, thân thể hoàn toàn bị sức hút của trái đất hấp dẫn cấp tốc rơi xuống dưới, Phong Luyến Văn kinh hách đồng thời phản xạ có điều kiện điều chỉnh tốt thân hình mới không bị ngã chổng vó, sau khi đứng vững vàng liền tức giận nói: “Quan tài mặt người mưu sát a!”

Hàn Ảnh Trọng đang tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh cũng không rảnh rỗi tâm trí để ý đến Phong Luyến Văn, nhìn chăm chăm về mặt thoải mái đầy ý cười của Túc Không Ly, nói: “Nếu đã đến Huyền Tịch Tông, liền theo ta đi gặp sư tôn!”

P/s: Túc Không Ly, ta bái phục người, miệng lưỡi quả thực rất ghê gớm. Lần này Văn tỷ bị chơi một vố quá đau, xảo quyết như tỷ ấy mà cũng không cãi lại được một câu nào. Ha ha ha!!!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Q.2 - Chương 69: Bằng Hữu.

Túc Không Ly như có như không liếc Phong Luyến Văn, quơ quơ ống tay áo vàng nhạt, cười nói: “Nếu ta nói không thì sao?”

Hàn Ảnh Trọng cũng không cùng hắn nhiều lời thêm một câu nào nữa, bảo kiểm lóe ra hàn quang ánh vào mắt Túc Không Ly, xem ra hắn muốn dùng vũ lực giải quyết. Thân ảnh màu xám chợt lóe, trong nháy mắt đã đứng ngay bên cạnh Túc Không Ly, một kiểm đàm tới cổ hắn. Ngoài ý muốn là, Túc Không Ly thể nhưng không né không tránh, đôi mắt màu vàng lóe lên lưu quang giao hoạt khiến hắn có loại dự cảm bất hảo.

“Keng!” Thanh âm kim loại va chạm, phá lệ vang dội.

Nơi binh khí chạm vào nhau còn vọng lại hồi âm, Hàn Ảnh Trọng sắc mặt âm trầm nhìn xuống Phong Luyến Văn đang chấn ở trước mặt hắn, thân kiếm màu ngân bạch cùng trường thương hoàng kim sắc va chạm giằng co, hắn phần nộ mà khó hiểu đồng thời cũng vô cùng khiếp sợ, trường thương này đúng là kim hệ linh khí biến hóa mà thành, nhưng linh khí biến hóa không phải chỉ có Kết Đan tu sĩ mới có thể sử dụng sao?

“Uy, nói như thế nào nơi này cũng là địa bàn của ta.” Thanh âm giận dữ khiến người ta không thể sao nhãng, Phong Luyến Văn trên mặt lãnh khốc, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt màu xám trải rộng băng sương của hắn, hắn vừa rồi không để ý nàng khiến nàng thực khó chịu: “Nếu muốn trong địa bàn của ta đem người mang đi, hỏi một chút xem Long Ngâm Thương trong tay ta có đồng ý hay không!”

“Tránh ra!” Hàn Ảnh Trọng nhú mi, bị nàng ngăn cản khiến hắn cảm thấy rất khó chịu. Cổ tay cầm kiếm ép xuống lực đạo càng lúc càng lớn, Phong Luyến Văn không chịu thua đem Long Ngâm Thương hướng về phía trước chống lại, thẳng đến khi lưỡi kiếm sắc bén ma sát lẫn nhau vang lên thanh âm chói tai, thân kiếm cùng cán thương mới tách ra. Hai người đồng thời lui vài bước, Phong Luyến Văn hai tay nắm chặt cán thương, dùng dư quang nơi khóe mắt liếc Túc Không Ly đang trong bộ dáng xem kịch vui, cắn răng trong lòng hận muốn chết, lại đối với Hàn Ảnh Trọng nói: “Tiểu tử này trước mắt do ta bảo hộ, không cho ngươi động đến hắn...” Chờ chuyện của Lục Nhâm Giáp chấm dứt, đem hắn đóng gói ném cho người cũng không có vấn đề gì.

“Ai nha, đây là vì tranh đoạt ta mà dẫn phát chiến tranh sao?” Nửa câu sau của Phong Luyến Văn bị Túc Không Ly đánh gãy, hắn tiếp tục tựa vào cạnh cửa cười hi hi nói, “Sur huynh cố lên nga, rơi vào trong tay người vẫn tốt hơn so với trong tay sư tẩu.”

Phong Luyến Văn nghe vậy thiếu chút nữa lao đảo quỳ rạp trên mặt đất, đánh gãy lời của nàng còn chưa tính, lại dám dõm thêm cho nàng một chậu nước lạnh, tiểu tử này thật có thể khiến người ta sinh ra xúc động muốn học máu, quay đầu hung ác trừng hắn một cái: “Người cầm miệng!” Bất quá nàng cũng không có ý tứ tiếp tục giải thích với Hàn Ảnh Trọng.

Túc Không Ly nghe thế hé răng cười, thân thủ tùy ý bứt lấy một cọng cỏ ngậm trong miệng, nhìn qua vô cùng nhàn nhã, trong lòng thầm vui vẻ: Tình hình hiện tại thực sự rất thú vị! Sur huynh, người có phải hay không cũng giống như nửa năm trước trong lúc truy bắt ta thì giữa một phản đồ và tiểu nha đầu này lựa chọn cô ta? Sư tẩu, người có thể hay không giữa việc báo thù với Hàn sư huynh lựa chọn Hàn sư huynh đâu? Đương nhiên, tất cả chuyện này đều không liên quan đến ta, ha ha!

“Hàn sư huynh, hôm nay xin người nhường một bước có được không?” Phong Luyến Văn đầu tiên thu hồi vũ khí, tận lực tâm bình khí hòa nói. Nàng không muốn trở thành quan hệ đối địch với Hàn Ảnh Trọng, nhưng nàng cũng không muốn kế hoạch đã tỉ mỉ bày ra toàn bộ bị phá hỏng, vẫn nên chờ sự tình đi qua lại giải thích với hắn sau... A phi, nàng làm việc cần phải giải thích với người khác sao.

Ai nha, sư huynh thật đáng thương a, sư tẩu lựa chọn không phải người a. Túc Không Ly lắc lắc đầu tâm tình không tệ nghĩ.

“Lý do?” Biểu tình của Hàn Ảnh Trọng vẫn chưa bởi vì ngữ khí thương lượng của nàng mà nhu hòa nửa phần, nhưng tay cầm kiếm lại dần dần hạ xuống.

Chắc chắn, lựa chọn của người vĩnh viễn đều buồn cười như vậy.

Phong Luyến Văn ngăn người, vốn tưởng rằng khiến hắn buông kiếm là một quá trình thực gian nan, không nghĩ tới hắn lại dễ dàng buông tha cho một phản đồ của Huyền Tích Tông như vậy, chỉ hỏi nàng lý do. Đây là vì sao, vì nàng hay vì vẫn nhớ tới tình sư huynh đệ với Túc Không Ly? Trong lòng cũng không biết là từ vị gì, đại khái là có chút xin lỗi.

Nếu là người khác hỏi, nàng tuyệt đối khinh thường trả lời vấn đề chất vấn này, nhưng người đó là Hàn Ảnh Trọng, Phong Luyến Văn hơi do dự một chút rồi nói: “Bởi vì hắn là bằng hữu của ta!” Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, kẻ thù của Lục Nhâm Giáp chính là bằng hữu.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 70: Bằng Hữu?

Bằng hữu?

Đáp án này khiến Hàn Ảnh Trọng cùng Túc Không Ly đồng thời lâm vào trầm mặc. Thật lâu sau, tựa hồ là tiếng thở than nhẹ từ hướng Hàn Ảnh Trọng truyền đến, ngay sau đó chỉ thấy một trận kinh phong ngũ kiếm, thân ảnh của hắn đã không còn ở chỗ này. Ánh mắt Phong Luyến Văn phức tạp nhìn bầu trời phương xa, vốn muốn nhờ cậy Hàn Ảnh Trọng đừng đem chuyện Túc Không Ly nói cho Từ Trữ chân nhân, nhưng đến bên miệng lại không thể nói nên lời, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy rất được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Cũng không biết hắn có nói ra hay không.

“Đừng nhìn, hắn đã đi xa.” Thanh âm nhạo báng của Túc Không Ly khiến Phong Luyến Văn thiệt tình muốn châm lửa hỏa thiêu hắn.

Trên thực tế nàng đã làm như vậy, Nghiệp Hỏa đồ sậm trong mắt tựa như ánh nền chớp lên một cái, tóc mai bên tai phải Túc Không Ly đột nhiên bốc

cháy. Sau đó nàng bắt đầu đi quay người lại liền thấy hồn tiểu tử này vừa kêu nóng vừa chạy loạn quanh phòng nhỏ của nàng. Vì phòng ngủ căn phòng nhỏ của mình bị thiếu rui, nàng chỉ có thể than thở thu hồi lại ngọn lửa kia.

“Nhìn người khoái hoạt như vậy, thương thế đã bình phục rồi?” Phong Luyến Văn hai tay chống nạnh, động tác vốn thực khí phách lại được thân thể nhỏ như vậy thể hiện, cực kỳ giống một tiểu bá vương đáng yêu. Rõ ràng những lời này là câu hỏi, nhưng nàng lại từ chủ trương thay hẳn trả lời một câu khẳng định, tiếp theo không chút khách khí hất cằm ra lệnh: “Chuyện ta giao cho người nội trong hôm nay nhất định phải hoàn thành, xem một chút có cần chuẩn bị gì hay không, sau đó đi nhanh đi.”

Túc Không Ly lần này lại không ra sức khước từ, cảm quyền trực cười hi hi trát trát nhân tình với Phong Luyến Văn, hẳn nói chờ trời tối sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ. Tuy rằng kinh ngạc tiểu tử này khi nào thì nghe lời như vậy, bất quá Phong Luyến Văn cũng không nghĩ nhiều. Nàng không sợ Túc Không Ly nửa đường đổi ý, trên quyền trực kia có linh khí của nàng, tác dụng tương tự với Truy Tung Khí, tùy thời định vị. Huống chi thực sự nghĩ nàng tốt như vậy giúp hẳn chữa thương sao? Là được có ba phần độc, nàng dĩ nhiên lưu lại một chút đề phòng, nếu tiểu tử này dám làm ra chuyện bất lợi đối với nàng, cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Chuyện của quan tài mặt và quyền trực kia đều đã làm xong, còn hai ngày nữa nàng tính ở Dược Các cùng Mộc thương lượng một chút chuyện tỷ thí luyện đan, thuận tiện hỏi xem hẳn có biện pháp biến nàng trở lại như cũ hay không, nếu không thể đành dùng bộ dạng này đi tỷ thí. Nhắc đến khóa Ân Túc Đan quỹ dị kia, Phong Luyến Văn ánh mắt âm trầm liếc Túc Không Ly, nàng hoàn toàn khẳng định đan dược có vấn đề là do tiểu tử này gây ra, bất quá nàng cũng không có thời gian rảnh rỗi đi trừng phạt cái tên đáng ghét này.

Nhấn nhẹn cảm giác bị đa số tầm mắt nóng rực như lửa xem xét, Phong Luyến Văn đi đến Dược Các, đồng thời cũng nhận được ánh mắt tựa như nhìn nữ nhi mình của sư phụ nàng.

“Không có đan phương của loại đan dược này, ta cũng không dám cam đoan có thể giúp con khôi phục.” Mộc nói như vậy, đồng thời cười đến so với ánh mặt trời còn ấm áp hơn, nhưng Phong Luyến Văn lại cười không nổi. Sư phụ a, ngài xác định không phải vì thích bộ dáng tiểu loli của ta hơn nên mới không chịu giúp ta biến trở về như cũ sao?

Được rồi, tái ông thất mã yên tri phi phúc (*). Lớn cũng được, nhỏ cũng được, bộ dáng hiện tại này của nàng trừ phi là người rất quen thuộc với nàng, còn lại những người khác phỏng chừng không thể nhận ra nàng là Phong Luyến Văn. Nàng có phải không cần bại lộ thân phận hay không?

(*) theo nghĩa bóng là họa phúc ở đời khó mà lường trước được.

Phiên ngoại 1

Chỉ thấy Nhan Mạc Qua lộ ra một nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh, một bên hưởng thụ vẻ mặt có chút ngốc lãng của Hàn Ảnh Trọng, một bên dón hẳn lui về phía sau khiến hẳn tựa vào trên cây. Nhẹ nhàng nâng lên cằm hẳn, đem hô hấp ấm áp phun ở bên tai ửng đỏ của hẳn, ngả ngón nói: “Lớn lên rất suất, không bằng làm nam sủng của ta đi.”

Lời nói êm ái lại tựa như một đạo sấm sét đâm vào thân thể Hàn Ảnh Trọng, trong nháy mắt ngốc sững sờ tại chỗ, không biết làm sao.

Bóng đêm yên tĩnh, ban đêm tốt đẹp, một hồng y nam tử hoàn mỹ đến mức tận cùng đem một nam tử áo xám khác trong treo nhưng lạnh lùng như bạch ngọc đặt ở dưới thân, tạo thành một hình ảnh xinh đẹp diễm tình mà ngay cả thần tiên cũng phải đỏ mặt.

Chưa trải thế sự như Hàn Ảnh Trọng khi nào thì chịu qua loại tình huống khiến cho người ta mặt đỏ tim đập này, hơn nữa người dụ dỗ hẳn lại là một “nam nhân”! Sắc mặt tái nhợt rốt cuộc lần đầu tiên che kín đỏ ửng, đỏ ửng một đường thẳng xuống phía dưới lan tràn đến cổ, ánh mắt cũng có chút mê ly không rõ.

Nhan Mạc Qua loại nhân tài của thế kỷ 21 này cơ hồ cái gì cũng biết tự nhiên là da mặt có thể so với tường đồng vách sắt, buồn cười thương thức vị tôn ngọc phạt này thật vất vả mới vạch trần được mặt nạ lạnh như băng lộ ra biểu tình thực đáng yêu, trong lòng tà ác ngầm nghĩ có nên hay không biến thành Phong Luyến Văn thực thì lại trở cũ, xem hẳn rốt cuộc là đối “nam nhân” động tâm hay đối với nữ nhân động tâm. Bất quá...Phong Luyến Văn cấp bậc rất thấp phỏng chừng trấn áp không được hẳn, chờ luyện thêm mấy chục cấp xong lại đi hảo hảo đi thí nghiệm một phen, hắc hắc hắc hắc...

Tư thế này bảo trì thật lâu, thẳng đến khi đôi mắt màu xám của Hàn Ảnh Trọng rốt cuộc khôi phục rõ ràng, thần nhiên nói: “Ảnh Trọng cũng không đoạn tụ chi phích, thứ nan tòng mệnh.”

Tuy là nói như vậy, nhưng thân thể vẫn như cũ ần ần run run lại bại lộ hẳn trong lòng bối rối. Nhan Mạc Qua như trước nở nụ cười khuynh đảo chúng sinh, trong lòng lại sớm cười lăn lộn. Ha ha ha ha người cái quan tài mặt cũng có ngày hôm nay, thật muốn dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc vừa rồi sau đó in thành một trăm tấm bí mật bảo tồn thật tốt!

P/s: Haiz, phiên ngoại ngắn ngủi cuối cùng trước khi chia tay Hàn huynh, lần này phải tạm biệt huynh ấy khá lâu đấy, chương 93 huynh ấy mới ra sân lại, hic hic...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 71: Yêu Nữ.

Khiến Phong Luyến Văn cảm thấy ngoài ý muốn nhưng cũng không tính thực ngoài ý muốn là, Mộc đồng ý. Vô luận nàng có quyết định thế nào phòng chừng hấn cũng đều đồng ý, hấn không quan tâm đáng về nàng như thế nào, chỉ cần nàng là đồ đệ của hấn là tốt rồi. Mộc vẫn luôn luôn sùng nàng như thế. Điều này khiến Phong Luyến Văn cảm kích đồng thời cũng ngầm hạ quyết định, sự phụ tuy không để ý ánh mắt của người khác, nhưng nàng để ý, nàng tuyệt đối sẽ không khiến danh dự của hấn bị tổn thương dù chỉ một chút, cho nên lần tỷ thí này dù phải đem toàn bộ con bài tẩy chưa lật bại lộ ra ngoài cũng không sao, nhất định phải thắng, chứng minh cho mọi người thấy Mộc lựa chọn là chính xác.

Nếu muốn che giấu tung tích, thất thái đan hóa cần phải che giấu, nàng chỉ có thể sử dụng hóa hệ cùng mộc hệ linh khí. Dưới sự chỉ dạy của Mộc, khả năng khống chế hóa hệ đan hóa của nàng đã trở nên thuần thục, mỗi khi có chút tiến bộ đều giống như đứa nhỏ muốn hiển vật quý chạy đến trước mặt Mộc biểu diễn cho hấn xem, thỉnh cầu khích lệ, Mộc cũng mỉm cười sờ sờ đầu nàng không chút nào tiếc rẻ mấy lời khen này, dù sao cố gắng của nàng hấn đều thấy rõ, ngăn ngại hai ngày có thể tùy tâm sở dục khống chế hóa thể cùng nhiệt độ, cho dù là hấn cũng không làm được. Những khi nhàn hạ Mộc còn có thể tay nắm tay dạy nàng khải đàn. Nếu để vị Luyện Đan Sư này biết nàng vừa chơi vừa học, tiến bộ còn nhanh giống như hỏa tiễn, nhất định sẽ kinh ngạc rớt tròng mắt xuống dưới.

Trong hai ngày ngăn ngại thoải mái luyện tập. Khi những tia nắng bình minh đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ giấy mỏng manh khẽ vuốt ve hai má mọi người, Phong Luyến Văn ở trong ngực Mộc dụi dụi mắt. Nhỏ lại cũng có lợi, sự phụ luôn xem nàng giống như nữ nhi ôm vào lòng, lúc ngủ nàng có thể đem sự phụ làm đệm giường. Đồng thời nàng cũng vô tâm vô phách nghĩ, so với quan tài mặt lạnh như băng, vẫn là sự phụ ấm áp ôm ấp thoải mái a ~ cảm giác thoả thật tuyệt.

Khoảng cách tỷ thí luyện đan còn hai canh giờ, dưới sự đề nghị của Mộc nàng thay đổi một kiện y phục hồng nhạt thêu tuyết sắc tuyết, khiến nàng không khỏi nghi hoặc tại sao chỗ của Mộc lại có y phục tiểu hài tử. Còn thừa thời gian nàng cũng không muốn tiếp tục luyện tập, ngay tại phụ cận Dược Các cùng Cà Rốt thu thập sương sớm tươi mát đọng trên lá cây, nàng biết sương sớm này dùng để chế tác dược thủy thì không còn gì tốt hơn. Ngay khi nàng hưng trí bừng bừng chạy đến gần một đóa hoa sơn trà, đột nhiên có người từ phía sau giống như ôm sủng vật đem nàng nhấc lên cao.

“Di, Huyền Tịch Tông khi nào thì có đệ tử nhỏ như vậy?” Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp từ tính của thiếu niên, Phong Luyến Văn thực bất đắc dĩ phát hiện nàng tựa hồ đụng tới người quen. Tiểu tử này rảnh rồi không có việc gì đến Dược Các làm chi, đừng nói với nàng là chỉ đi ngang qua.

“Lôi linh căn người thả ta xuống!” Loại cảm giác nhẹ nhàng này khiến nàng cảm thấy rất không an toàn. Vừa rồi không hề phát hiện phía sau có người, may mắn Bách Lý Không Thành không có ác ý gì, nếu không chỉ nháy mắt kia cũng đủ để nàng chết mười lần. Xem ra dù ở Dược Các cũng không thể lơ là cảnh giác.

Xung hô độc đáo này khiến đôi mi tinh tế của Bách Lý Không Thành khẽ nhú, bất quá hấn cũng không nghĩ nhiều, thật cẩn thận cúi người đem tiểu cô nương này thả xuống, trong cơn giận dữ của nàng xoay nàng lại, trái tim bỗng đập thật nhanh, từ mẫu xinh đẹp lóe lên thần thái khi nhìn thấy sự vật đáng yêu. Tiểu cô nương hào linh khí a, nhìn không ra tu vi của nàng, hấn là vẫn chưa tu luyện. Đối mặt với mảnh vụn như thế, cả Bách Lý Không Thành luôn có thái độ miệt thị đối với người khác cũng không khỏi tốt lên vài phần, ngồi xổm người xuống khiến mình có thể nhìn thẳng vào đôi mắt màu đỏ rượu của tiểu cô nương này, trên mặt lộ ra nụ cười hữu hảo, ngữ khí hiền lành nói: “Tiểu muội muội, trước kia tại sao chưa từng gặp qua người? Khi nào thì đến Huyền Tịch Tông?” Đến gần mới phát hiện, bộ dáng đứa nhỏ này sao lại có điểm giống với nha đầu thất linh căn kia?

Lần này đổi thành Phong Luyến Văn nhú mi, tiểu tử này lại không nhận ra nàng, không để ý tới nàng gọi hấn là “Lôi linh căn” sao? Nàng không trả lời vấn đề của hấn, bày ra tư thái chủ nhân Dược Các hỏi ngược lại: “Người tới Dược Các làm gì?”

Bách Lý Không Thành hưng trí rất đậm vườn ma thảo nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương phẫn điều ngọc trác trước mắt, trên ngón tay truyền đến xúc cảm nhuyễn nộn khiến hấn có chút yêu thích không muốn buông tay, đáp lại: “Gần đây có phải Dược Các có một tỷ tỷ xinh đẹp thân phận là tạp dịch hay không? Ca ca muốn làm quen với nàng nga.”

Gần đây trong Huyền Tịch Tông bàn tán ồn ào huyền ảo một yêu nữ đã dùng dáng vẻ xinh đẹp mê hoặc Mộc trưởng lão, hấn vì tò mò nên mới đến Dược Các muốn nhìn thấy phương nhan, nhìn xem yêu nữ rốt cuộc mỹ tới trình độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 72: Bách Lý Không Thành Đến Đây.

Trên trán Phong Luyến Văn chảy xuống một giọt hắc tuyến, sự phụ của nàng cũng chưa từng đối đãi với mặt nàng như vậy a! Vừa xuất hiện liền gây vò khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ của nàng, tiểu tử này có phải luyện đồng phích hay không? Khó chịu gạt đi bàn tay sờ tới sờ lui trên mặt nàng, cố tình cái tay kia bấm riết không tha truy tìm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng véo rồi lại xoa, một tay không được dùng hai tay, thẳng đến khi hai má nàng giống như vì thẹn thùng mà biến thành màu đỏ ửng nhàn nhạt mê người vẫn không chịu dừng lại. Phong Luyến Văn trên đầu toát ra N dấu chấm, thẹn quá hóa giận

bắt lấy cổ tay hắn, bắt đắc dĩ bàn tay quá nhỏ chỉ có thể vươn đến bắt lấy mấy ngón tay hắn: “Đù ròi!”

Bách Lý Không Thành dễ dàng rút ngón tay ra khỏi lòng bàn tay nàng, tiểu cô nương trước mặt bộ dáng giống như con mèo nhỏ xù lông thật sự khiến hắn nhìn không được muốn khi dễ một chút. Thật sự rất giống a, không những bề ngoài giống nhau mà ngay cả tính cách cũng giống nàng như đúc. Vì đề phòng dọa nàng chạy mất hắn chỉ có thể nhìn xuống xúc động muốn véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi thành sờ sờ đỉnh đầu nàng. Không nghĩ tới Phong Luyến Văn phản ứng càng kịch liệt, hai tay nhỏ bé giống móng vuốt mèo cào loạn lên tay hắn: “Không được sờ đầu ta, chỉ có sư phụ mới có thể sờ đầu ta!”

Nhìn nàng trong lúc bối rối đem tóc mình biến thành lộn xộn, Bách Lý Không Thành tâm tình rất tốt cười ra tiếng, rút tay quay trở về chính đề nói: “Mau trả lời câu hỏi của ca ca, tỷ tỷ xinh đẹp thân phận tạp dịch đang ở đâu?”

Biểu tình trên mặt Phong Luyến Văn rất là kỳ dị, đầy ngập lửa giận bị những lời khôi hài này của hắn hung hăng dội cho một gáo nước lạnh, trừng mắt lườm đáng về muốn trêu chọc tiểu hài tử của Bách Lý Không Thành. Tỷ tỷ xinh đẹp thân phận tạp dịch? Đúng vậy ta rất đẹp, người trước mặt ta khen ta ta cũng thực vui vẻ, nhưng cái kia “tỷ tỷ” là chuyện gì xảy ra? Vẫn chưa biết rõ thân phận của ta liền trực tiếp kêu tỷ tỷ, người là tiểu hài tử ba tuổi sao? Phong Luyến Văn vừa bức mình vừa buồn cười nói: “Tỷ tỷ ta ngay tại trước mặt người!”

Bách Lý Không Thành còn tưởng rằng nàng nghe không hiểu câu hỏi của hắn, bắt quá một tiểu hài nhi năm tuổi tự xưng “tỷ tỷ” thật sự là rất đáng yêu, hắn nhìn không được lại vươn ma trảo nhéo hai má. Tiểu tử chết tiệt, Phong Luyến Văn bị hắn chọc giận khiến khóe miệng run rẩy một trận. Thật sự là muốn nhìn cũng không thể nhìn, thúc thúc nhìn được nhưng thăm thăm không nhìn được, Phong Luyến Văn không nhìn được nữa nắm ngón tay hắn hung hăng bẻ về phía sau.

“Ai nha ——! Tiểu nha đầu người sao lại ngoan độc như vậy!”

“Gào cái gì, tỷ tỷ ta không hề gây xương người đã là tốt lắm rồi!”

Phong Luyến Văn hừ lạnh một tiếng, bỏ ra ngón tay đau đến không dám động của Bách Lý Không Thành, cúi đầu vuốt phẳng một chút nếp nhăn trên tuyết sắc y bào, hai tay khoanh trước ngực bày ra bộ dáng nữ vương nói: “Người tìm ta làm cái gì?”

“Tìm người?” Bách Lý Không Thành tâm tư vui đùa rốt cuộc bị nỗi đau sâu sắc trên ngón tay thu hồi lại, đứng thẳng dậy, nhớ lại một chút lời vừa rồi của nàng, chân động nói: “Người là đồ đệ của Mộc trưởng lão?”

Tiểu cô nương này quả thật rất đẹp rất đáng yêu, nhưng mà... Nhưng mà yêu nữ trong lời đồn kia không phải là một nữ nhân thành thực quyền rũ mỹ lệ tuyệt luân sao?

Nếu đề Phong Luyến Văn biết được những lời đồn quỷ dị hoàn toàn tương phản với sự thật kia, phỏng chừng nàng sẽ quyết tìm cho được ngọn nguồn tin đồn, tấn người một trận rồi ném tới Bách Sát Cốc cho sói ăn. Các người đem sư phụ ta ảo tưởng thành bộ dáng gì nữa? Sư phụ ta thanh tâm quả dục làm sao có thể bị nữ nhân thành thực gì đó dụ dỗ?! Nghĩ đến hình ảnh quỷ dị kia đoán chừng đa gà của nàng sẽ tranh nhau mọc lên.

Đáng được ăn mừng là, nàng không biết những tin đồn này.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 73: Lễ Vật.

“Như thế nào, không giống a?” Phong Luyến Văn liếc mắt, người xem thường trẻ con sao? Tựa hồ vì muốn chứng thực lời của nàng, gió mát xen lẫn được hương son trà nhàn nhạt thổi tới, Phong Luyến Văn ánh mắt lấp lánh nhìn thân ảnh tuyết trắng chính diện đi tới, vui sướng chạy sang bỏ nhào vào trên người hắn: “Sư phụ!”

Mộc cúi người cười khê sò sò đầu nàng, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, đôi mắt màu lam hiện lên một tia kinh ngạc, bắt quá một chút kinh ngạc này lúc đang vuốt ve đầu tóc hơi hỗn độn của nàng lại biến thành nụ cười sùng nịch: “Tiểu Văn, còn không đi chải lại tóc, thời gian sắp đến.” Ngang đầu lại thấy được Bách Lý Không Thành xa lạ, ý cười trong mắt không dấu vết dần nhạt đi, khuôn mặt xinh đẹp như họa vẫn duy trì bình tĩnh mỉm cười, hỏi Phong Luyến Văn: “Hắn là bằng hữu của người sao?”

“Mộc trưởng lão.” Bách Lý Không Thành tôn kính ôm quyền hành lễ, hành vi cử chỉ hoàn toàn chính là một công tử quý tộc được dạy dỗ đàng hoàng, cùng với bộ dáng không đứng đắn vừa rồi sống chết gây xéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quả thực cách một trời một vực.

Phong Luyến Văn liếc mắt xem thường thái độ xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ của Bách Lý Không Thành, hừ lạnh một tiếng: “Coi như phải đi.” Nghiệp hóa giấu trong mắt nàng ở bí cảnh bị hắn phát hiện, “cướp” bảo vật của hắn nói như thế nào cũng đều có điểm tội lỗi, đành miễn cưỡng đem hắn phân loại thuộc bằng hữu.

Nguyên lai tên của nàng gọi là Tiểu Văn. Chú ý tới cách Mộc xưng hô nàng, Bách Lý Không Thành lặng lẽ nhớ kỹ cái tên này, đôi mi tinh tế không tự chủ nhàn lại. Di, sao lại có điểm quen tai? Tầm mắt lơ đãng xẹt qua ánh mắt tiểu cô nương trong lòng Mộc trưởng lão, đôi mắt màu đỏ rượu xinh đẹp chớp động tia sáng không phải thuộc loại thiên chân rực rỡ của tiểu nữ tử mà hắn từng thấy, ngược lại có cảm giác cơ trí và giáo hoạt giống như đã từng quen biết.

Hắn nhớ rõ, vừa rồi khi ôm lấy nàng nàng hình như gọi hắn là...

“Tiểu Văn, ngươi muốn chải lại tóc đúng không?” Trong lòng vừa động, hắn vội vàng gọi lại Phong Luyến Văn sắp chạy về được viên, bắt đầu lục lọi trong túi trữ vật của mình.

Phong Luyến Văn dừng lại cước bộ, biểu tình trên mặt có chút cổ quái. Hắn gọi nàng là Tiểu Văn? Hắn lúc nào thì thân thiết với nàng như vậy? Đại khái là ban nãy khi Mộc gọi nàng thì bị hắn nghe được đi. Đang ngẫm nghĩ, trước mắt xuất hiện hai sợi dây tuyến mỏng nhẹ nhàng phiêu động, Phong Luyến Văn ánh mắt lập tức sáng lên, nữ hài tử đều thích đồ vật xinh đẹp. Tiếp nhận hai sợi dây tuyến này từ trong tay Bách Lý Không Thành, trong lòng bàn tay nháy mắt truyền đến xúc cảm lạnh lẽo thấu tâm.

“Tặng cho ngươi, có thể làm dây buộc tóc.” Bách Lý Không Thành nhìn mái tóc lộn xộn của nàng lại nhìn không được cười rộ lên: “Hai sợi dây tuyến này trong quá trình chế tác có cho thêm Tinh Tâm Thạch Phần, có thể giúp an thần trong lúc luyện đan, từ đó tăng xác suất thành công. Buộc lên đi.”

Ánh mắt Phong Luyến Văn nhìn hắn lập tức trở nên thân thiết hơn rất nhiều: “Ta đây liền nhận, cảm ơn!” Dây dường như là lễ vật đầu tiên được tặng sau khi rơi vào thế giới này...

“Đừng khách khí, Tha y bản (*).” Bách Lý Không Thành cười cười, răng nanh tuyết trắng dưới ánh mặt trời lóe lóe.

(*) Nói một chút cho những người không biết, Tha y bản (dịch tiếng việt là Ván Giặt Đồ) là biệt danh mà Bách Lý Không Thành đặt cho Văn tỷ, giống như tỷ ấy gọi huynh là Lôi linh căn. Nhưng không biết sao bản dịch manhua lại không đề vào. Gọi thế tức huynh ấy đã nhận ra Văn tỷ rồi nhé.

Tha...

Phong Luyến Văn thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, ánh mắt thân thiết lại lập tức trở nên hung ác: “Lôi linh căn ngươi thật là...”

“Người tốt. Đúng không?” Hắn lập tức tiếp lời của nàng nói ra, khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời nhìn như thế nào đều giống như đang khinh bỉ: “Đừng thua quá khó coi, dù sao ngươi vút cũng là mặt mũi của Huyền Tịch Tông, chắc chắn.”

Đang muốn bất chấp tất cả hung hăng tấn hắn một trận, thanh âm ôn hòa thúc giục của Mộc lại vang lên, Phong Luyến Văn hung hăng trừng mắt liếc Bách Lý Không Thành, vội vàng chạy tới được viên sửa sang lại dung nhan.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 74: Tiểu Cô Nương Được Mộc Ôm Trong Lòng.

Vạn dặm không mây, bầu trời xanh thăm tựa như một khối bảo thạch thật lớn sáng rực rỡ. Mùa hạ quang đăng, Đan Linh Phong ngày thường thanh tịnh như ngăn cách với đời hôm nay lại náo nhiệt tiếng người, tựa như danh lam thắng cảnh nổi tiếng trong ngày nghỉ lễ, mỗi một tác đất đều bị dấu chân lớn nhỏ không đồng nhất cùng bóng người bao trùm, xa xa nhìn lại chỉ thấy rậm rạp đầu người đủ để những ai mắc bệnh sợ hãi đám đông phải khiếp đảm đương trường đột tử.

Huyền Tịch Tông rất rộng, cho dù xa xa không bằng một tòa thành thị kích thước hoành đại, tin tức truyền bá lan truyền tốc độ thực nhanh. Phong Luyến Văn còn chưa biết, một màn tự nhận là khiêm tốn bá sự của nàng đã khiến dư luận xôn xao huyền náo, mà hai chữ “yêu nữ” cũng trở thành đại danh từ dành cho nàng. Đệ tử Huyền Tịch Tông cùng đệ tử Táng Hồn đảo theo chân Lục Nhâm Giáp đến đều có tâm tư giống như Bách Lý Không Thành, đều muốn tận mắt chứng kiến xem yêu nữ xinh đẹp trong lời đồn kia rốt cuộc mỹ đến trình độ nào. Lần này nàng công khai lộ mặt, dĩ nhiên ai cũng không nguyện bỏ qua. Những người “mộ danh” mà đến nhiều không đếm xuể, vô tâm vô phê chế giễu kẻ khác cũng không thiếu. Cuộc tỷ thí này vốn là bị Táng Hồn Đảo bắt buộc tuyệt đối không công bằng, yêu nữ kia thể diện bị mất hết “Đã thành kết cục đã định”, đại đa số người đến vì muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Cùng đám đông tập nập hình thành hai thế đối lập, là khu đất trống ở trung ương đỉnh núi, hai bình đài giống nhau như đúc, trên mặt đài rộng lớn bày đủ loại thiên kỳ bách quái dược liệu. Bốn phía bình đài sắp xếp bàn ghế cùng màn trướng hình thành một vòng tròn, trên bàn bày biện những món ăn quý cùng rượu ngon mà người thường không thể hưởng thụ, dường như là chỗ ngồi xem tỷ thí. Vài vị chân nhân chia ra ngồi vây quanh bình đài, phần lớn ngồi nghiêm chỉnh, cũng có người giống như Kỳ Trữ chân nhân không thèm nhìn chúng đệ tử đã sắp chạy nước miếng mà bình thần gấp thức ăn. Tông Chủ ngồi ở phương hướng chính diện hai bình đài, thiếu chương môn Táng Hồn Đảo Lục Nhâm Giáp ngồi bên cạnh, bàn vuông trước mặt cấp bậc rõ ràng kém của Tông Chủ, dù sao hắn vẫn chỉ là một thiếu chương môn mà thôi.

Lúc này Lục Nhâm Giáp đang nhàn nhã bắt chéo chân thưởng thức trà thơm, bên cạnh đứng một vị huyền bào nữ tử dung mạo có vài phần tương tự với hắn, dung nhan xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ cùng dáng người đĩnh đạc khiến cho vô số kẻ trào mếu bốc lửa của nàng cơ hồ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người, rất nhiều nam đệ tử ánh mắt cháy bỏng, mỹ nhân này hiển nhiên là nhìn thấy tất cả những ánh mắt nóng rực của bọn họ, tâm đắc hư vinh đạt được thỏa mãn thật lớn, trên khuôn mặt nở ra nụ cười khuyếch thành quyền rũ.

“Được Các Mộc trưởng lão đến!” Cũng không biết là ai hô một câu, đoàn người chen lấn thế nhưng lập tức tự động chia làm hai nửa, tiếng hoan hô càng thêm sôi trào mà vang vọng thiên địa, tầm mắt mọi người cũng theo vị mỹ nhân xinh đẹp kia chuyển qua cuối con đường trống, đều muốn nhìn một chút xem nhân vật khác trong cuộc tỷ thí này đến tới cùng là người như thế nào, Tông Chủ cùng vài vị chân nhân cũng không ngoại lệ. Mỹ nhân xinh đẹp sắc mặt trầm trầm, mắt đẹp cũng nhìn người kia đang chậm rãi đi tới, vốn là ánh mắt âm trầm sau khi nhìn thấy người nọ liền lóe lên một chút kinh diễm rất khó xuất hiện trong mắt nàng. Vô số nữ đệ tử cũng giống như nàng, ánh mắt lập tức tỏa sáng rồi trở nên nóng rực, cũng có những người trong ngăn ngồi liền cảm thấy hít thở không thông.

Đó là cỡ nào một vị thánh khiết bất phàm mỹ nam tử a!

Mái tóc tuyết trắng dài đến gần mặt đất, mỗi một sợi đều tựa như được tỉ mỉ tạo ra, hiện lên ánh sáng thuần ngân tinh khiết không gì địch nổi, dung nhan như họa trần ngập ý cười ôn nhu tựa ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt màu lam xinh đẹp tựa như chiết xạ cảnh đẹp nơi giao nhau của trời xanh và biển rộng, bạc môi khẽ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ đến mức tận cùng, bạch y lại càng toát ra khí chất xuất trần trịch tiên của hắn, cước bộ nhẹ nhàng che giấu bên dưới bạch y, nhất cử nhất động đều hoàn mỹ mà tạo thành cảnh đẹp ý vui.

Kia thiên chi kiều tử từ từ nhỏ đã nghe vào trong tai, nguyên lai là một vị mỹ nam tử siêu phàm thoát tục như vậy. Mỹ nhân xinh đẹp kim lòng không đậu hai gò má ửng đỏ, trong mắt đẹp hiện lên một tia lửa nóng cùng mê luyến.

Mà càng khiến mọi người khiếp sợ lại nhìn không được hoan hô khen ngợi, chính là tiểu cô nương được Mộc ôm trong ngực kia.

Lâm nhâm một chút: Trời ơi là trời, hôm nay ta xem chương mới bên trung, ức không chịu được muốn phát điên mất, Hàn ca thành thân với Nộ Diễm Tinh, Văn tỷ dùng hình dạng của Nhan Mạc Qua đến cướp hôn, nhưng Hàn ca lại không chịu đi cùng tỷ, ta tức chết mất, thậm chí Nhan Mạc Qua nói Phong Luyến Văn vẫn chưa chết mà Hàn ca cũng bỏ mặc, cuối cùng Văn tỷ trong hình dáng Nhan Mạc Qua bỏ đi mất. Hu hu hu, phá hôn không thành, Hàn ca phải lấy Nộ Diễm Tinh thật sao, ta không chịu đâu, óa óa óa...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 75: Nhan Phong.

Nàng liền thành thành thật thật dựa vào trong ngực Mộc, giống như đang tuyên bố giữ lấy chủ quyền, hai tay ôm cổ hắn. Phần điều ngọc trác tựa như một kiện tác phẩm nghệ thuật tinh tế hoàn mỹ, lại có được sự linh động hoạt bát mà một tác phẩm nghệ thuật không có. Da thịt mềm mại tác tác oánh bạch như tuyết, đôi mắt màu đỏ rượu trong suốt sáng rỡ như hai khóa hồng ngọc trải qua mài dũa tỉ mỉ, lóe ra cơ trí cùng giảo hoạt. Mái tóc dài màu cam buộc thành hai biện hoa, chiếc nơ hồ điệp màu tím tinh xảo càng hiển lộ tinh thần phần chân bông bột, hồng y kết hợp với áo trong màu trắng khiến nàng giống như tinh linh trong biển hoa.

“Đưa nhỏ xinh đẹp này là ai?” “Yêu nữ kia ở nơi nào?” Mọi người vây xem châu đầu ghé tai, không ngoài ý muốn hỏi chính là hai vấn đề này. Vài vị chân nhân cũng kinh ngạc hai mặt nhìn nhau, mỹ nhân xinh đẹp nhìn phía sau Mộc nhưng lại không thấy nữ tử khác theo sát sau đó, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó khiến trên mặt nổi lên kinh ngạc thật lớn cùng bất khả tư nghị.

“Chẳng lẽ là...đưa nhỏ này chính là yêu nữ kia?”

Suy đoán kinh khủng này giống như một quả bom nguyên tử trong kỳ thí nghiệm nhảy mắt oanh tạc một mảnh lớn tâm lý tổ chất kém đến đáng thương của chúng đại đệ tử. Vô số người hóa thành trang giấy không có sức nặng lơ lửng dờn giữa lốc xoáy. Lập tức sò sò mồ hôi chảy ào ào như mưa trên trán, trong lòng bưng bít. Mộc trưởng lão tựa như trích tiên của bọn họ quả nhiên sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc a...

Tiểu muội muội đáng yêu có lực sát thương có thể so với hỏa tinh độn địa cầu, bọn họ cũng vô cùng thích a, quả thực không có sức chống cự gì! Bề ngoài ngọc tuyết khả ái như vậy thực chính là nghiệp chương a, Mộc trưởng lão sao lại có thể thả ra tiểu yêu nghiệt thể này đến làm hại nhân gian đâu?! Vô số người giống như thấy được thân tượng của mình hai mắt đỏ rực, điên cuồng hét chói tai muốn làm cho tiểu muội muội đáng yêu kia liếc bọn họ một cái, hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay lấy hết tất cả những gì có được đến yêu thương!

Mỹ nhân xinh đẹp cũng bị bề ngoài đáng yêu nam nữ già trẻ đều sát kia hấp dẫn, lập tức trên khuôn mặt xinh đẹp rất nhanh dần hiện ra một chút ghen ghét. Vốn tưởng rằng có thể dựa vào dáng vẻ thánh được yêu nữ trong lời đồn kia, không nghĩ tới yêu nữ này lại là một tiểu hài tử non nớt, tâm lý muốn so đo của nàng giờ đây lại trở nên thập phần buồn cười.

Phong thức xuất trưởng đặc biệt này dĩ nhiên là ý kiến của Phong Luyến Văn, hiệu quả đạt được cũng đều nằm trong dự kiến. Tầm mắt Phong Luyến Văn đảo qua vài nhân vật quan trọng ngồi chung quanh đầu đài, hơi hơi sừng sốt, một trận tỷ thí luyện đan nhỏ thế này lại có thể kinh động Tông Chủ

cùng vài vị chân nhân, xem ra bọn họ thực sự rất coi trọng nàng a, hoặc là nói bọn họ coi trọng là giải được cho Hàn Ảnh Trọng cùng thể diện của Huyền Tịch Tông. Lơ đáng liếc mắt về phía Tông Chủ, phát hiện trong mắt lão gia hỏa khôn khéo này lấp lánh ý cười đang nhìn nàng, trong lòng không khỏi hoảng hốt. Lão gia hỏa này tựa hồ sớm đã biết được cái gì đó, chẳng qua không nhắc đến trước mặt bất kỳ ai mà thôi.

Đương nhiên, cũng có người “Phốc ——” một tiếng đem nước trà trong miệng phun ra, chẳng hạn như kẻ đang che miệng ho khan kịch liệt Lục Nhâm Giáp.

“Ngươi, ngươi...” Hô hấp bị nghẹn, Lục Nhâm Giáp lau khóe môi dính đầy nước trà, chỉ vào Phong Luyến Văn lấp bắp vài tiếng “ngươi” vẫn không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, hẳn vì bộ dáng này của Phong Luyến Văn có lực sát thương quả thực không nhỏ.

“Lục thiếu chương môn, đã lâu không gặp.” Phong Luyến Văn nở nụ cười xã giao đối Lục Nhâm Giáp gật gù đầu, trong mắt lại hiện lên lãnh khí sắc bén. Quay đầu nhìn phía Tông Chủ cùng vài vị chân nhân trưởng lão, vẫn chưa rời khỏi vòng tay của Mộc, ôm quyền cung kính nói: “Đồ đệ của Dược Các Mộc trưởng lão – Nhan Phong, bái kiến Tông Chủ, các vị chân nhân, trưởng lão.” Thanh âm non nớt của nàng lại mang theo sự thành thực cơ trí không hợp tuổi tác, càng khiến vô số người tăng thêm hảo cảm.

Nhan Phong, là tên của thân phận này. Nàng dĩ nhiên không có khả năng nói cho người khác biết danh tính thật của mình, chọn bừa một cái tên lại quá không có uy phong, nếu dùng tên Nhan Mạc Qua chỉ sợ hủy đi hình tượng đại thần của người ta, đơn giản đem họ của hai cái tên “Nhan Mạc Qua” cùng “Phong Luyến Văn” tổ hợp chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 76: Thề

Tông chủ vuốt vuốt râu, đầu tiên đối với Phong Luyến Văn gật gù đầu. Tâm tình căng thẳng của Phong Luyến Văn rốt cuộc thả lỏng, xem ra lão gia hỏa này rất dung túng cho hành vi che giấu tung tích của nàng. Vài vị chân nhân cũng lập tức gật đầu hoặc vỗ tay, Anh Trữ chân nhân khi vừa nhìn thấy Phong Luyến Văn nhuyền manh khả ái hai mắt liền tỏa sáng, đang muốn nói chuyện, một thanh âm bỗng vang lên trước nàng.

“Nguyên lai ngươi gọi là Nhan Phong.” Lục Nhâm Giáp ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm nàng, ngón tay đặt trước môi che dấu một tia cười lạnh: “Đây không phải bộ dáng vốn có của ngươi đi.”

Mọi người cả kinh, bộ dáng kim ngọc kỳ biểu này chẳng lẽ là giả sao? Tông Chủ không rõ ý tứ hàm xúc dùng tầm mắt ở trên người kẻ qua đường Giáp, cũng không có bất kỳ vui vẻ gì. Phong Luyến Văn vẫn như cũ duy trì nụ cười không che vào đâu được, hàng mi dài che đi lãnh ý lóe lên trong hồng mâu, thân nhiên nói: “Lục thiếu chương môn suy nghĩ nhiều rồi, đây là diện mạo vốn có của Nhan Phong.”

“Ngươi tưởng nói dối như vậy thì ta sẽ không có biện pháp gì đối với ngươi sao.” Lục Nhâm Giáp cười lạnh nói: “Nhưng ngươi không thấy lỗ hổng nhiều lắm sao? Xuất thân tạp dịch, Huyền Tịch Tông sao có thể cho một tiểu hài tử như ngươi làm tạp dịch?”

Mọi người cũng liên tiếp gật đầu trong lòng nghi hoặc, bọn họ cũng không tin Huyền Tịch Tông lại để cho một tiểu hài tử làm tạp dịch. Phong Luyến Văn đã sớm nghĩ tốt nên đáp lại thế nào, đang muốn mặt không đổi sắc nói dối, Tông Chủ lại đứng lên nói với Lục Nhâm Giáp: “Lục thiếu chương môn quả thật suy nghĩ quá nhiều, Phong nhi là ta tự mình lĩnh nhập Huyền Tịch Tông nửa năm trước.” Thanh âm của hắn cũng không lớn, nhưng ở đây mỗi người đều có thể rành mạch nghe vào trong tai, không cho phép bất luận kẻ nào nghi ngờ.

Lục Nhâm Giáp trong lòng vừa sợ vừa giận, lão gia hỏa này thế nhưng giúp đỡ yêu nữ kia lừa gạt mọi người! Vài vị chân nhân cũng có chút sửng sốt, Tông Chủ khi nào thì đem một tiểu hài tử lĩnh nhập tông môn, bọn họ vì sao không biết? Phong Luyến Văn lại khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn nghi hoặc không thôi, tự động xem nhẹ cách xưng hô kia, nàng cho rằng lão gia hỏa này không vạch trần nàng chính là đã cho nàng mặt mũi rất lớn, thế nhưng còn giúp nàng, đây là cái ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn cũng xem Lục Nhâm Giáp không vừa mắt nên muốn mượn tay nàng chính chết hắn ta sao?

“Ta không tin! Trừ phi nàng trước mặt mọi người hướng tiên để thề chứng minh!” Lục Nhâm Giáp luôn luôn cố tình làm bậy không chú ý tới sắc mặt ngày càng âm trầm của Tông Chủ, vỗ bàn đứng dậy chỉ vào Phong Luyến Văn hô to. Phong Luyến Văn trong lòng cười lạnh, người này không thêm nề mặt Tông Chủ vẫn muốn đối kháng với nàng, lần này Tông Chủ sẽ không ngăn cản kế hoạch của nàng đi.

“Lục thiếu chương môn, chỉ bằng một phen lý do thoái thác của ngươi mà muốn đồ nhi của ta trước mặt mọi người phát thề, không khỏi quá phận.” Mộc vẫn luôn trầm mặc rốt cuộc nhịn không được mở miệng lên tiếng, đặc biệt tăng thêm bốn chữ “đồ nhi của ta”, tuy rằng khóe môi vẫn như cũ nhếch lên, nhưng ý cười chân thật lại sớm biến mất không thấy dấu vết. Chưa bao giờ muốn dùng thân phận cao để áp chế người khác, nhưng vì tiểu đồ nhi phá lệ một lần thì có làm sao? Lãnh ý trong mắt Phong Luyến Văn rút lui, quay đầu nhìn sườn mặt tuấn mỹ của hắn, cười khẽ che lại môi Mộc, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Mộc khó hiểu nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt Phong Luyến Văn nhìn thẳng phía trước, bỗng dừng dừng thẳng bàn tay nho nhỏ lên, thanh âm non nớt thanh thúy hữu lực nói: “Ta lúc này hướng tiên để thề, tên của ta gọi là Nhan (Mạc Qua), Phong (Luyến Văn), năm nay (mười) năm tuổi, bộ dáng hiện tại của ta chính là bộ dáng vốn có của ta (mười năm trước). Nếu làm trái lời thề này, khiến cho ta từ nay về sau hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, đến từ nơi

nào thì trở về nơi ấy!” Không muốn tiếp tục cùng Lục Nhâm Giáp nói chuyện vô nghĩa, phát thệ chính là phương pháp hữu hiệu nhất khiến hắn phải câm miệng.

Trong giọng nói tạm dừng là nội dung nặng trĩu bổ sung trong lòng, mọi người đều nghĩ nàng nói chuyện không lưu loát là vì vấn đề tuổi tác nên không có đề ý. Lời thề này lợi dụng sơ hở thật sự quá lớn, nếu lời thề thực thành lập thì cho dù nàng có vi phạm lời thề, sẽ trực tiếp truyền tống trở về trái đất. Phong Luyến Văn vì sự cơ trí của mình tỏ vẻ đắc ý. Oa ha ha ha, về sau lúc thề đều nói như vậy tốt lắm.

Lục Nhâm Giáp sắc mặt vừa xanh vừa trắng, không ngờ tiểu yêu nữ này lại thật sự phát thệ, hơn nữa trong câu nói cũng không có lỗ hổng gì. Chẳng lẽ đây thực sự là tướng mạo sẵn có của nàng? Nữ nhân hắn luôn mơ ước lại là một tiểu hài tử nhỏ như vậy! Tông Chủ cùng với các chân nhân trưởng lão, bao gồm cả Mộc đều bị hành động “nhu thuận nghe lời” như thế của nàng làm kinh sợ. Các trưởng lão chân nhân thì không sao, nhưng Mộc cùng Tông Chủ biết rõ rằng tình hình thực tế lại không thể nào bình tĩnh được, nha đầu kia thề nhưng thật sự thề, không sợ đắc tội tiên đế từ nay về sau vạn kiếp bất phục sao?

Hơn mười giây sau... Cái gì cũng không phát sinh...

“Lục thiếu chương môn, hiện tại ngươi còn có dị nghị gì không?” Phong Luyến Văn vẻ mặt vô tội thiên chân vô tà cười giống như ánh mặt trời sáng lạn.

Lục Nhâm Giáp hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

“Còn nửa canh giờ mới bắt đầu tỷ thí, Mộc trưởng lão trước nhập tọa đi.” Tông Chủ cười yếu ớt nói. Trong ánh mắt kinh diễm cùng tiếng gọi âm ỉ của mọi người, Mộc hành lễ với Tông Chủ xong liền đi tới vị trí của hắn, vẫn như cũ ôm lấy Phong Luyến Văn động tác tao nhã ngồi xuống, cười khẽ điểm điểm cái trán của nàng, dùng thanh âm chỉ có bọn họ hai người mới có thể nghe thấy nói: “Ngươi nha đầu này...”

P/s: OMG, rốt cuộc đại nạn đã qua, ta phải cố nấn nĩ lắm mới xin ông của ta bắt wifi, tiếc tiền chết, không biết xài được bao lâu đây. Khi nào không có tiền trả nữa đành cắt thôi. Thấy ta vì mấy mem mà hi sinh lớn không? Thấy thì cố mà ủng hộ ta nhiệt tình hơn nữa đi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 77: Sư Đồ Thân Mật.

Phong Luyến Văn nhìn chăm chăm mặt bàn bạch ngọc chứa đầy điểm tâm trước mắt, con ngươi màu đỏ rượu xinh đẹp nhộn nhạo tò mò, tay nhỏ bé che miệng lại đề phòng nước miếng chảy xuống. Sau khi rơi vào thế giới này tựa hồ không có ăn qua cái thứ gì tốt nga, tuy nói sau khi tu luyện sẽ không cảm thấy đói bụng, nhưng mà...những thứ đó nhìn qua thật đáng yêu lại không biết tên gì hẳn là ăn rất ngon. Tuy rằng rất muốn nếm thử hương vị ra sao, nhưng sự phụ vẫn chưa động đũa, nàng nếu lấy có phải thất lễ quá hay không?

Phong Luyến Văn đang chăm chú nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn hiển nhiên không có chú ý tới, tuyệt đại đa số tầm mắt đã định trụ trên người nàng không cách nào rời đi. Chân nhân hoặc trưởng lão đang tự rót rượu cho mình, rượu đã tràn quá miệng ly mà không hề phát hiện, vẫn như cũ duy trì tư thế rót rượu, ánh mắt lóe ra lục quang nhìn chăm chăm khuôn mặt thiên chân kia, bất tri bất giác yết hầu đã khát khô khó nhin, quả thực giống như đánh mất linh hồn nhỏ bé. Ở trong mắt người khác Phong Luyến Văn tựa hồ càng giống một mầm điểm tâm hơn.

Hào hâm mộ Mộc trưởng lão a, bọn họ cũng muốn đem tiểu hài tử đáng yêu như vậy ôm vào trong ngực a!

Mộc cho dù không muốn chú ý tới người bên ngoài cũng không thể không chú ý tới tầm mắt của bầy sói này, đôi mi xinh đẹp hơi nhắm lại, mỉm cười không dấu vết đem nàng ôm chặt thêm, ngón tay tao nhã cầm lấy một khối điểm tâm mê người trên bàn dài bạch ngọc mà nàng đã nhìn chăm chú hồi lâu, trong ánh mắt lờ lờ tỏa sáng của Phong Luyến Văn đưa đến bên mũi nàng. Phong Luyến Văn hồng mầu mỹ lệ cảm động đến độ sắp trào ra nước mắt, sự phụ người thật sự là quá tốt!

Môi đỏ mọng khẽ mở, đem khối điểm tâm kia cắn vào trong miệng, tinh tế nhắm nháp tư vị rồi mới nuốt xuống. Mộc đang muốn lấy khối thứ hai, Phong Luyến Văn lại thừa dịp hắn không chú ý bắt lấy cổ tay hắn, hồng mầu linh động tràn ngập ý cười xấu xa cùng giảo hoạt. Ngẩng đầu, đùa dai dùng cái lưỡi dính hương nếm mại nhẹ nhàng liếm liếm ngón tay như ngọc của hắn, đem toàn bộ vụn điểm tâm dính trên ngón tay hắn liếm hết mới bằng lòng bỏ qua.

Đầu ngón tay còn lưu lại cảm giác trơn trượt ấm áp khiến trong lòng hắn rung động. Mộc trong ánh mắt phần hận không thể thay thế hắn của mọi người mà dờ khóc dờ cười búng nhẹ lên trán nàng. Phong Luyến Văn đắc ý cười cười, tiếp theo lại thực vô tội trạc trạc ngón tay, làm bộ như rụt rè nói: “Người ta không phải cố ý~” là cố tình, cố tình thôi, hi hi ~

Hai người lại bắt đầu trình diễn màn thầy trò tình thâm diệt sát thế nhân, tốt đẹp đến mức khiến cho người ta nhìn không được muốn phá hư.

“Hừ, chỉ là bình hoa mà thôi, đến lúc đó thua tỷ thí ta xem ngươi có còn thoải mái như bây giờ hay không.” Thanh âm già nua mang theo mãnh liệt bắt nắn từ phụ cận truyền đến, trong nháy mắt vừa xuất khẩu đã bao phủ lên tiếng ồn ã náo nhiệt, phàm nhân cùng tu sĩ tu vi thấp không thể nghe thấy, nhưng Phong Luyến Văn đã tấn nhập Trúc Cơ tầng bốn nên có thể nghe được hết sức rõ ràng. Nàng nhớ rõ thanh âm này, thanh âm già cả này từng

giăng co với Mộc.

Nàng đã nói, khiến sư phụ tức giận, những người ở hôm đó, đều không thể tha thứ.

Trước hết bắt người khai đao!

P/s: Được rồi, dưới sự đàn áp tàn bạo của các mem ta không thể nào lười biếng được, tối lắm rồi mà ta còn phải lẹ mọ edit cho xong để up lên, may mà chương này không dài lắm. Nợ có mấy chương thôi mà làm như nợ mấy chục tỷ ấy, quyết vùng lên khởi nghĩa đòi cho bằng được, không chịu tha cho ta một con đường sống nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 78: Tiến Hành Chinh Người.

Hàng mi như cánh hồ điệp khẽ rung rung che lại hồng mâu ẩn tàng một tia nguy hiểm, nàng nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Mộc, nhảy xuống chạy đến chỗ thanh y lão giả, ánh mắt thiên thần vô tà nhìn khuôn mặt bị râu tóc hoa râm che dấu của thanh y lão giả, đột nhiên nhếch miệng cười: “Gia gia, rượu trên bàn của ngài ta có thể uống không?”

Vốn là khuôn mặt phấn điều ngọc trác, nay cười lên lại như thêu hoa trên gấm, khiến cho ánh dương chiếu sáng vạn tượng cũng phải âm thầm thất sắc.

Mọi người tầm mắt vẫn đi theo thân ảnh kiêu nhỏ của nàng, nụ cười này lại mang lực sát thương vô tiền khoáng hậu trong nháy mắt mê hoặc vô số sinh vật. Ánh mắt đục ngầu của thanh y lão giả cũng bị nụ cười kinh thiên động địa này hấp dẫn, càng bị thanh âm ngọt ngào gọi “gia gia” công phá tâm can, không tự chủ được gật gật đầu, cũng không nói ra lời cự tuyệt.

Phong Luyến Văn bung lên bầu rượu trên bàn hân, giang bước chân nho nhỏ chạy đến bên người hân nữu lấy góc áo màu xanh, tươi cười không thay đổi tiếp tục nói: “Nhưng ta không thích uống lạnh, dùng lửa hâm nóng một chút, như thế nào?”

Thanh y lão giả bị nụ cười mê người kia ba hồn đã đánh mất bảy phách rốt cuộc khôi phục một chút ý thức, còn không chờ hân kịp nói cái gì, một đoàn hỏa diễm sắc đỏ tươi tựa như hoa hồng nở rộ liền xuất hiện bên dưới bầu rượu kia, nhất thời nhiệt độ không khí oi bức lại cao thêm mấy độ.

“Đây là... Đan hỏa?!” Thanh y lão giả trừng lớn đôi mắt rậm rạp lông mi trắng, kinh hãi còn chưa tới đáy lòng, chỉ nghe tiểu nữ hài kia đột nhiên hoảng sợ “Nha!” một tiếng, hỏa diễm trong lòng bàn tay nàng lại không chịu khống chế bật ra ngoài, một chút tàn lửa dính vào trên chòm râu tuyết trắng của hân. Thanh y lão giả biến sắc, vội vàng phát tay áo dùng linh khí tạo thành một đạo tạt phong muốn thổi tắt những tàn lửa kia. Nhưng hỏa diễm của Phong Luyến Văn là dễ dàng bị diệt như vậy sao? Gió càng lớn, lửa cháy càng mạnh, thanh y lão giả thoáng nhìn thấy một tia cười lạnh trong đáy mắt của tiểu nữ hài kia, sắc mặt rốt cuộc dần dần trắng bệch.

Vài giây sau, thanh y lão giả cứu giúp râu không có hiệu quả, bộ râu vài giây trước còn tuyết trắng phiêu dật trong biếu cảm trọn mắt há hốc mồm của mọi người đã hóa thành tro bụi hướng tây phương mà đi...

“Phốc...”

“Ha ha...”

Mọi người rốt cuộc nhìn không được ôm bụng cười to, bộ râu trên mặt thanh y lão giả kia tính cả lông mi tóc đều bị cháy sạch một sợi lông cũng không thừa, khuôn mặt già nua đã lâu chưa từng thấy mặt trời rốt cuộc lại thấy được ánh sáng, nhìn qua buồn cười chẳng khác nào nhân viên trong đoàn xiếc thú. Phong Luyến Văn cố nén cười giả vờ đáng thương, một bộ dáng “ta là kẻ tội ác tày trời”, nước mắt lưng tròng giống như rất sợ hãi: “Đối, thực xin lỗi, ta không ngờ lại biến thành như vậy!”

Thanh y lão giả ngốc sững sốt hồi lâu mới ý thức được đã xảy ra loại chuyện tình khủng bố nào, cả người run run giống như bị điện giật, hân đây là đang tức giận à!

“Người tiểu yêu nữ này!” Hân nâng tay muốn đánh, Phong Luyến Văn sao có thể ngoan ngoãn đứng ở nơi đó mặc hân xê thị? Xảo diệu xoay người một cái tránh khỏi đao chương phong kia, đồng thời bầu rượu rời khỏi tay, rơi xuống trên đầu tóc nám đen của thanh y lão giả, dòng rượu mát mê ào ào tưới người hân, bộ dáng vốn đã buồn cười bị phụ họa điểm này càng buồn cười thêm.

Tạo hình mới mẻ này khiến mọi người ở đây cười đến ngã trái ngã phải, Lục Nhâm Giáp cùng mỹ nhân xinh đẹp phía sau giống như xem kịch vỗ tay cao giọng trầm trồ khen ngợi, vài vị chân nhân ngoại trừ Từ Trữ đều cười đến gục mặt xuống bàn, nước mắt không nhìn được trào ra, ngay cả Tông Chủ cũng có khuynh hướng phun rượu. Lão giả kia vô luận làm chuyện gì cũng rất khát khe, rất nhiều người đã có thành kiến với hân, hiện tại bị tiểu nữ hài đáng yêu này chinh cho người không ra người quý không giống quý, bọn họ tự nhiên là trong lòng vui sướng.

Phong Luyến Văn trong lòng phi thường đắc ý, Mộc rốt cuộc nhìn không được đứng dậy đem Phong Luyến Văn “sắc mặt trắng bệch, lạnh run” ôm vào trong lòng, đồng thời thì lễ đối với thanh y lão giả kia cung kính nói: “Phong nhi không tốt, là lỗi của ta, thỉnh trưởng lão tha thứ.”

P/s: Trời đất chứng giám, tác giả mới ra một phiên ngoại ngắn cùn nhưng khiến ta mừng hết cỡ, thành thật cảm ơn Nộ sư tỷ, dù ra sao thì nàng vẫn là người tốt, vẫn biết dừng cương trước bờ vực, biết Hàn ca không yêu mình, không nỡ ép uống huyneh ấy nên đến phút cuối đã chủ động từ hôn, may quá may quá.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 79: Khiêu Khích

Thanh y lão giả dù có tức giận thế nào đi nữa thì cũng không thể nháo loạn với thủ tọa Dược Các, giống như nhìn thấy kẻ thù đã đào mộ phần tổ tiên nhà hắn trừng mắt với Phong Luyến Văn đang rúc vào lòng Mộc, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn con tức này gian nan ngồi xuống, khoát tay áo, ngữ khí cứng ngắt nói: “Lão phu sao lại cùng hải tử so đo, chuyện này xem như chưa từng xảy ra.”

Mộc thế này mới ôm Phong Luyến Văn trở lại chỗ ngồi. Phong Luyến Văn trong lòng không yên bất an nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộc, giống như đang sợ hãi cái gì tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy ống tay áo hắn, nàng có thể cảm nhận được thân thể Mộc đang run nhẹ, có phải trận hồ nháo lần này của nàng khiến hắn tức giận hay không? Ân ân nhìn thấy khóe mắt khép hờ của hắn có chút hơi nước dâng lên, Phong Luyến Văn vừa kinh vừa sợ gấp đến độ nhanh muốn khóc, thăm thẳm sự phụ thật sự tức giận!

“Sự phụ ta sai lầm rồi người đừng tức giận, ta về sau nhất định ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ được không?” Vội vàng dựng thẳng tay phải chỉ lên trời, tay trái nắm ống tay áo tuyết trắng thật cẩn thận lau khóe mắt hắn, nàng hiện tại đã mặc kệ bộ dáng ngây thơ khó có được này có bị bại lộ trước mắt mọi người hay không, thân phận tỷ thí gì đó nhanh biến sang một bên, trời đất bao la sự phụ nàng lớn nhất! Đột nhiên một bàn tay bắt được cổ tay mảnh khảnh của nàng, Phong Luyến Văn vội vàng lộ ra biểu tình đáng thương hề hề chăm chú nhìn Mộc, lại phát hiện hắn vẫn tươi cười.

“Vi sư không có tức giận.” Hắn khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, hắn chỉ bị nàng chọc cười mà thôi, bộ dáng không thể gặp ai này của thanh y lão giả hắn thật cho tới bây giờ chưa từng thấy qua a. Tuy rằng hắn mỉm cười vốn đã rất đẹp, nhưng nụ cười mang theo tâm tình vui sướng càng dễ bắt lấy lòng người hơn, ánh mắt màu lam trong suốt tựa như dòng nước ấm áp chảy qua tràn đầy tình cảm trước nay chưa từng có, chỉ cần liếc mắt một cái liền không thể nào dứt ra. Cảnh tượng ôn ào huyền ảo nhưng lại xuất hiện im lặng khó có thể tưởng tượng, mọi sinh vật giống cái đều ôm khuôn mặt nóng bừng như tình nhân chăm chú vào vị trí tiên kia. Phong Luyến Văn cũng bị nụ cười chân thật này mê hoặc trong giây lát, lập tức bấu môi bày ra bộ dáng thắm oán: “Sự phụ người làm ta sợ muốn chết!”

“Vi sư xin lỗi người.”

“Xin lỗi không có hiệu quả, ta muốn bồi thường!”

“Hào.”

Vì vậy một món hảo bảo bồi tên là “Ấn Tượng Giới” cứ như vậy hoang đường hồ đồ tới tay.

Phong Luyến Văn dưới ánh mắt đủ các loại ghen tị hâm mộ phần hận của mọi người đem Ấn Tượng Giới thu vào túi trữ vật. Nàng cười như hoa nở, những người khác lại sợ ngây người. Uy, bọn họ nhớ rõ Ấn Tượng Giới kia hình như là Mộc trưởng lão dùng một khóa tam giai đan được hướng một vị Luyện Khí Sư nổi danh đôi lấy đi, cứ như vậy đưa cho tiểu cô nương kia làm món đồ chơi?! Ném tiền cũng không phải đùa như vậy, có cần phá sản đến mức đó không a! Đồng thời bọn họ cũng hiểu được, tiểu nha đầu này ở trong lòng của Mộc trưởng lão địa vị không gì sánh kịp.

“Ha ha, Mộc trưởng lão thật sự là sủng tiểu sư muội đầu.” Một làn gió thorn đánh úp lại, cảnh báo trong lòng Phong Luyến Văn lập tức réo vang, cảnh giác nhìn mỹ nhân xinh đẹp từng bước tao nhã đến gần. Chỉ thấy nàng dùng tay áo dài huyền sắc che môi, lúm đồng tiền tựa như hoa hồng đỏ rực yêu đã nở rộ, đôi mắt thu thủy ẩn tình đầy ý cười nhìn Mộc, nhẹ giọng nói: “Quá Nhi ngưỡng mộ Mộc trưởng lão đã lâu, hy vọng sau khi tỷ thí cùng tiểu sư muội kết thúc, sẽ được ngài chỉ điểm một hai điều.”

Nguyên lai nàng chính là Lục Quá a. Trước đừng nhắc đến thanh âm yêu mị khiến người ta ngửa ngáy khó chịu, chỉ riêng một tiếng “Quá Nhi” này thôi đã khiến Phong Luyến Văn vừa nghe được liền cảm thấy một trận ác hàn. Người nghĩ người là nam nhân vật chính trong Thần Điều Đại Hiệp sao, rõ ràng là hổ sói giả trang sơn dương làm cái gì a. Còn có câu “tiểu sư muội” kia, uy uy ta không phải họ Tiểu.

Tựa hồ là biết trong lòng Phong Luyến Văn đủ các loại khó chịu, Mộc tươi cười thùy chung mang theo thần nhiên xa cách, nói vài câu khách sáo liền không dấu vết muốn tiễn khách. Lục Quá so với Lục Nhâm Giáp càng hiểu được chừng mực, nàng không phải nữ nhân dễ khiến người ta ghét, biết đôi phương không có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện với nhau liền không hề mở miệng, lưu luyến không rời xoay người trở về. Nhưng Phong Luyến Văn rõ ràng từ trong ánh mắt nàng ta thấy được sự lạnh lùng khinh bỉ.

Q.2 - Chương 80: Tỷ Thí Bắt Đầu.

Nhìn thân ảnh huyền sắc yếu điệu kia, Phong Luyến Văn hít lại hồng mâu xinh đẹp, trực giác nói cho nàng biết nữ nhân này so với Lục Nhâm Giáp còn khó đối phó hơn rất nhiều. Bất quá hai người họ không thù không oán, nàng cũng sẽ không ăn no rảnh rỗi không có chuyện gì làm đi khắp nơi chọc phiền toái, loại nữ nhân khiến người ta từ sâu trong nội tâm cảm thấy nguy hiểm này không thể trêu vào.

“Suy nghĩ cái gì?” Thấy nàng vẫn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lục Quá, Mộc tò mò hỏi.

Phong Luyến Văn nhú mày, đột nhiên xoay người sang chỗ khác ôm lấy cổ Mộc, cười xấu xa nói: “Xem nàng có tư cách làm sư mẫu của ta hay không a?” Dư quang gắt gao đuổi theo bóng dáng Lục Quá, quả nhiên nhìn thấy cước bộ của nàng tựa hồ tạm dừng trong chớp mắt, bên môi nhấc lên một tia cười lạnh khó có thể nhìn ra: “Nhưng sư phụ ngài là thiên chi kiều tử a, nàng chỉ là một Luyện Đan Sư nhỏ cấp một, không xứng với ngài.”

“Người tiểu gia hỏa này, không lo tu luyện tốt, cả ngày miên man suy nghĩ lung tung cái gì?” Mộc vừa bực mình vừa buồn cười điểm điểm cái trán của nàng, không biết vì sao thập phần kháng cự đề tài này.

Có đôi khi, một câu vui đùa lại có thể đem hai người vốn không có quan hệ gì biến thành kẻ địch. Vừa rồi còn nói sẽ không đi khắp nơi chọc phiền toái, không cẩn thận một chút liền họa từ miệng mà ra. Phong Luyến Văn lặng lẽ chú ý bóng lưng Lục Quá, hiển nhiên là không thấy được trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Quá hiện ra oán độc. Đương nhiên, cho dù nàng nhìn thấy phỏng chừng cũng không coi ra gì, nhiều lắm chỉ cười một tiếng rồi thôi.

Thời gian như nước chảy, nửa canh giờ rất nhanh đi qua. Bầu trời xanh biếc, gió nổi mây vần. Bên ngoài sân đệ tử nhiệt tình quan sát lại tăng vọt, tỷ thí luyện đan chờ mong hồi lâu rốt cuộc bắt đầu! So sánh với vẻ náo nhiệt phi phàm bên ngoài, trên đấu đài lại vô cùng yên lặng. Vạn chúng chú ý hai người đã sớm đi lên đấu đài của mình, thi thoảng tầm mắt chạm nhau, phát ra tia lửa lạnh như băng.

“Tiểu sư muội, thua quá thảm đừng khóc nhè a.” Lục Quá cười dài nói, tuy là lời nói cay nghiệt nhưng ngữ điệu lại vô cùng quan tâm, giống như đang an ủi. Móng tay nhuộm huyết sắc yếu điệu phi phàm như có như không mon tron đôi môi đỏ mọng gợi cảm, lại hấp dẫn rất nhiều lang sói ghé mắt.

Mọi người cũng đem ánh mắt thương hại nhìn Phong Luyến Văn, không ai lại nghi ngờ trận tỷ thí này ai thua ai thắng. Sư phụ của Phong Luyến Văn là Luyện Đan Sư đứng đầu đại lục thì như thế nào? Tuổi nhỏ đã là một vấn đề, số ngày bái sư cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, có thể đảo được đã là không tệ lắm rồi. Đáng được ăn mừng là trận tỷ thí này chỉ giống như diễn kịch, hy vọng tiểu muội muội phần điều ngọc trác này không cần quá tích cực, nếu lưu lại bóng ma tâm lý sẽ khiến bọn họ rất đau lòng.

“Yên tâm, nước mắt của ta sẽ không vì loại việc nhỏ này mà rơi.” Phong Luyến Văn mang mặt nạ mỉm cười, hàm ý không rõ nhìn mỹ nhân xinh đẹp đắc ý dạt phía đối diện. Không biết có phải là ảo giác hay không, Lục Quá tựa hồ nhìn thấy được nồng đậm khinh thường cùng đồng tình trong đôi hồng mâu kia, lúc này khuôn mặt tươi cười hơi trầm xuống. Tiểu yêu nữ này thật là thấy thế nào cũng không vừa mắt, chờ người thua tỷ thí xem người có còn cười nổi hay không!

Đi lên đấu đài, tuy nói cảm giác bị vây xem giống như đã trở thành động vật quý hiếm trong vườn bách thú thực không thoải mái, bất quá Phong Luyến Văn rất hưởng thụ loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống này, bên ngoài ồn ào huyền ảo đều nhìn không sót gì, giống như hết thảy đều nằm giữ trong lòng bàn tay. Nụ cười bên môi bất tri bất giác mở rộng, hồng mâu không tự chủ được nhìn xuống đám người bên dưới, lại không phát hiện những nơi tầm mắt vừa đảo qua thể nhưng xuất hiện yên tĩnh bất khả tư nghị (*).

(*) khó thể có được

Q.2 - Chương 81: Nội Dung Tỷ Thí.

Tông Chủ theo thói quen vuốt vuốt râu tuyết trắng, trong mắt lại tăng thêm một phần thâm thúy.

Hiện tại cũng nên là thời điểm hân xuất hiện, đặt tay lên bàn làm lực đỡ thật nghiêm túc đứng dậy, mỗi người đều có thể nghe được rõ ràng ngữ điệu già cả mà mang theo một chút hiền lành của hắn: “Huỳnh Tịch Tông và Tảng Hồn Đảo hậu sinh văn bối, ai thắng ai thua, hôm nay liền phân rõ.”

Câu đạo đầu này khiến cho tiếng cười lớn cùng tiếng hét chói của các nhân sĩ lại càng kinh thiên động địa. Nhưng cũng có một số người ti mi sắc mặt trắng bệch, vô luận thế nào cũng cười không ra tiếng. Những người của Táng Hồn Đảo bên kia trong mắt hiện lên tinh quang, trên khóe miệng nhếch lên độ cong càng lúc càng lớn. Lời này của Tông Chủ có ý tứ, lại đem Huyền Tịch Tông cùng Táng Hồn Đảo sánh ngang, nâng cao địa vị của nha đầu chưa dứt sữa kia thật sự không thành vấn đề sao? Nếu nàng thua, Huyền Tịch Tông cũng không phải chỉ đơn giản là đánh mất thể diện. . .

Chính giữa đầu đài đặt hai trang giấy giống nhau, mặt trên dùng chữ nhỏ màu đen viết dày đặc tên các loại dược liệu, đây là đan phương dùng để luyện chế đan dược trong trận tỷ thí này. Ánh mắt hai người lại chạm nhau, đều cúi đầu cầm lấy đan phương nghiêm túc nhìn kỹ, đồng thời biến sắc. Tông Chủ cũng cười tùm tùm giải thích với mọi người: “Trận tỷ thí này đan dược phải luyện chế là do bản tông và Lục thiếu chương môn cùng chung quyết định. Nhị giai đan dược – “Phá ma hộ tâm đan”! Ai luyện chế thành công trước, người đó sẽ chiến thắng.”

Nghe vậy, trừ Tông Chủ cùng Lục Nhâm Giáp, sắc mặt mọi người đều vô cùng tệ. Lục Quá bất quá chỉ là Luyện Đan Sư cấp một, Nhan Phong kia càng không cần phải nói. Nhưng lại để các nàng luyện chế đan dược vượt quá phẩm cấp của mình, này không phải là ép buộc sao?

Trong đầu Phong Luyện Văn lập tức sôi trào, rất nhanh đã tìm được tư liệu về Phá ma hộ tâm đan.

Phá ma hộ tâm đan: giải trừ suy yếu, trúng độc, trạng thái mù quáng. Cấp 20 có thể luyện chế, khi thành đan sẽ tản mát ra dược hương mê hoặc người luyện đan, có tỷ lệ nhất định xuất hiện ảo giác mà bản thân sợ hãi nhất. Nếu không thể phá tan ảo giác, tu vi vĩnh viễn khó có thể tiến.

Bình thường người chơi đều có thể đến cửa hàng mua đan dược đã có sẵn, chỉ những người điên rồ rồi đến không có chuyện gì làm mới tự mình luyện chế. Phong Luyện Văn tuy nhìn qua có vẻ khí định thần nhàn, nhưng sâu trong nội tâm đã sớm sinh ra xúc động muốn lật bàn chữ con mẹ nó. Khôn kiếp, lão gia này dám xem nàng như người điên mà đùa bỡn! Bất quá, càng khiến nàng không nói được gì là, khóa đan dược mấy ngày trước đưa cho Hàn Anh Trọng ăn, thực trùng hợp chính là Phá ma hộ tâm đan. . .Lão gia hỏa này sợ Lục Nhâm Giáp không giao giải dược sao? Phong Luyện Văn buồn bực liếc Tông Chủ, đủ các loại dở khóc dở cười, dù hãn cho giải dược cũng vô dụng a!

Thanh âm không nhanh không chậm của Tông Chủ tiếp tục vang bên tai mọi người, giảng giải công hiệu của đan dược này với bọn họ, cùng với những ảo giác có thể sinh ra trong quá trình luyện chế, không khác gì với tư liệu của Phong Luyện Văn. Không khí toàn trường thực ngưng trọng, tiếng kinh hô dần dần biến thành khe khẽ nói nhỏ. Trước đừng nói các nàng có thể thành đan hay không, chỉ riêng việc hai người tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm từng trải không phong phú, tâm trí cũng chưa thành thực, dựa vào thực lực bản thân có thể chiến thắng nỗi sợ lớn nhất trong lòng gì đó sao? Tông Chủ chẳng lẽ muốn cho Lục Quá cùng Nhan Phong đồng quy vu tận (*)?

(*) đồng quy vu tận: cùng chết chung với nhau.

Lục Quá cắn môi đỏ mọng khó hiểu nhìn Lục Nhâm Giáp dưới đài, nàng muốn đường đường chính chính thắng tiểu yêu nữ kia nên chưa từng hỏi trước. Lục Nhâm Giáp đan phương trong tỷ thí. Thật không ngờ đường huynh lại để nàng luyện chế loại đan dược nguy hiểm này! Phong Luyện Văn lại liếc mắt xem thường, vốn nghĩ Tông Chủ là một lão nhân gia công bằng chính trực, không ngờ tới lại gian xảo đến trắng trợn như thế, hơn nữa còn khiến người ta không thể nào phát hiện, cao, thật sự là quá cao! Vì tâm ma đại trận sắp bị nàng ngoan độc làm thịt kia mà yên lặng thấp lên một cây nến. . .

“Quy tắc cuối cùng quan trọng nhất trong tỷ thí, tỷ thí cấm chế sử dụng lò luyện đan, lấy chương vì lô.”

Một câu cuối cùng này khiến tâm lý đặc ý “Thắng chắc rồi” của Phong Luyện Văn trong nháy mắt oanh thành mảnh nhỏ, còn thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết. Trong lòng tựa hồ có N con ngựa chạy tán loạn, nàng thiết tình muốn lật bàn. Lão nhân nguoi thiên vị cũng phải làm đến cùng chứ! Không cần lò luyện đan khiến xác suất thành công ước chừng giảm xuống 50%, nguoi chẳng lẽ thật muốn làm cho đóa hoa tương lai của tổ quốc cứ như vậy vĩnh viễn không thể nở ra? Đột nhiên, nàng tựa hồ nghĩ tới cái gì, vội vàng nhìn Lục Quá ở phía đối diện đang trao đổi ánh mắt với Lục Nhâm Giáp, quả nhiên ánh mắt âm trầm của nàng ta lại khôi phục sáng rực. Dựa vào, “Lấy chương vì lô” này là cường hạng của Lục Quá!

Quả nhiên Tông Chủ lão gia hỏa kia sẽ không thiên vị.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 82: Tỷ Thí Tiến Hành.

“Nếu không có ý kiến khác, như vậy, tỷ thí bắt đầu!” Thanh âm uy nghiêm của Tông Chủ vang vọng toàn trường! Tiếng huyền não ồn ào im bất thật lâu, mọi người nín thở ngưng thần hết sức chuyên chú nhìn hai người trên đầu đài, sợ quấy rầy biểu hiện đặc sắc của hai vị mỹ nữ.

Lục Quá đầu tiên nhẹ vươn ngón tay, một đoàn hỏa diễm màu thủy lam nóng rực thiêu đốt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, nhìn qua giống như nước chảy êm dịu phản chiếu ánh nắng lấp lánh, không gió gợn lên sóng lăn tăn, tựa như tinh linh xinh đẹp nhảy múa dưới trăng. Tuy rằng đại đa số mọi người đối với kỳ cảnh thủy hỏa giao hòa này mà tò vờ khiếp sợ cùng mờ mịt, nhưng những người có thể nhận biết cũng không thiếu. Thủy hệ đan hỏa, ôn hòa mà rất dễ khống chế, có thể gia tăng xác suất thành công khi luyện đan đến mức lớn nhất.

“Lại có thể trong nháy mắt liền ngưng ra đan hóa!”

“Người tên ngu ngốc này, chỉ cần là Luyện Đan Sư đều có thể trong nháy mắt ngưng ra đan hóa.”

“Mới không phải, ta đã thấy một số Luyện Đan Sư cấp hai muốn ngưng ra đều phải rất lâu.”

Thanh âm khe khẽ nói nhỏ vang lên, những người có chút hiểu biết về Luyện Đan Sư đều cùng đồng bạn châu đầu ghé tai, lại không hẹn mà quay đầu nhìn Phong Luyện Văn. Bọn họ tò mò nhất chính là tiểu hài tử này, có thể được Tông Chủ đích thân lĩnh nhập tông môn và được Mộc trưởng lão thu làm đồ đệ, tất nhiên có chỗ hơn người.

Chỉ thấy Phong Luyện Văn nâng cằm trắng nõn hưng trí dào dạt nhìn chăm chăm động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động của Lục Quá, tựa hồ không có ý tứ triệu hồi đan hóa.

“Đứa nhỏ này đang làm cái gì?”

“Chẳng lẽ nàng không thể triệu hồi đan hóa?”

“Cũng đúng a, một tiểu hài tử nhỏ như vậy..”

“Mộc trưởng lão, Nhan sư đệ vì sao còn chưa động thủ?” Thanh y lão giả vừa mới bị Phong Luyện Văn ác chỉnh một chút bất được thời cơ cố ý gây khó xử, hỏi ra vấn đề tất cả mọi người đều muốn biết đáp án. Mộc cười khẽ không đáp, nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng, hẳn dường như chưa từng dạy Phong Luyện Văn làm sao để lấy chưởng vì ló.

Phong Luyện Văn đương nhiên không biết mọi người nghi hoặc đầy mình, nàng hết sức chăm chú nhìn xem biểu hiện của Lục Quá. Lấy chưởng vì ló a, nàng đến nay cũng chỉ mới thấy qua Mộc không dùng lò luyện đan liền chế ra vài giọt dược thủy, vẫn chưa chân chính thử qua tay không luyện đan, dù sao trong tay nàng có loại lò luyện đan đứng đầu đến nghịch thiên, cơ hồ có thể tăng xác suất thành công lên đến 100%, mới không giống kẻ ngốc lấy tay làm lò. Nàng nghĩ trước nhìn xem nữ nhân này luyện như thế nào, sau đó mới học trộm động thủ lần nữa.

Động tác quá nhanh, lòng hiếu thắng quá mạnh, tuy rằng thủy hệ đan hóa có thể gia tăng xác suất thành công, nhưng tâm trí vững vàng mới là lợi khí hữu hiệu nhất tăng xác suất thành công, nôn nóng thấp thỏm như thế, cho dù luyện ra đan dược cũng là hạ phẩm. Phong Luyện Văn vừa bình luận vừa “chặc chặc” hai tiếng, vui sướng khi người gặp họa lác đác, quả nhiên đây là ngực bự ngốc nghếch trong truyền thuyết sao... Ách, nàng thì nàng tuyệt đối không phải vì ghen tị Lục Quá đáng người tốt nên mới nói như vậy !

Lục Quá bị mấy vạn ánh mắt nhìn chăm chăm không khỏi có chút khẩn trương, tim đập dồn dập kịch liệt, nhưng động tác trên tay vẫn đều vào đấy. Ngón tay bắn ra một luồng linh khí hút lấy dược liệu trên bàn, dần dần dung nhập vào hỏa diễm màu thủy lam lơ lửng trên không trung kia. Hỏa diễm giống như nước chảy vây quanh dược liệu, lại giống như một ngụm nuốt dược liệu vào. Dược liệu bên trong hỏa diễm dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần tiêu biến, tựa như sôi trào tấn suất cực cao nhảy lên không ngừng, từng đợt từng đợt khói đen nhẹ nhàng cùng cơn tro bụi bị tách ra phía trên hỏa diễm, dung nhập không khí rồi theo gió bay đi, biến mất không thấy.

Phong Luyện Văn trong lòng vừa động, nàng nhớ rõ Mộc cũng là như thế này đem toàn bộ dược liệu chế thành dược thủy, âm thầm ghi nhớ bước này.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 83: Tỷ Thí Tiến Hành 2.

Hỏa diễm tựa như nước ấm bao vây lấy dược thủy, lại có thêm dược liệu mới dung nhập vào ngọn lửa, lần này tấn suất dược liệu nhảy lên càng lớn hơn, giống như muốn gãy thoát khỏi sự giam cầm của hỏa diễm. Nhưng Lục Quá không chế vô cùng tốt, ngọn lửa lớn nhỏ đủ bao vây dược liệu không an phận, khói đen cùng tro bụi bay ra tốc độ dần dần nhanh hơn, mấy chục loại dược liệu một cái lại một cái dung nhập vào hỏa diễm màu thủy lam. Khoảng cách thành công càng gần ngược lại áp lực tâm lý càng lớn, trên trán trắng nõn của Lục Quá đã toát ra đầy đặc mồ hôi, thân thể cũng mơ hồ run rẩy.

Phong Luyện Văn cùng mọi người giống nhau nín thở ngưng thần hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm động tác của Lục Quá, không muốn bỏ qua một chi tiết nào.

Rốt cuộc, ở thời điểm dung nhập ba loại dược liệu cuối cùng, có lẽ bởi vì quá mức khẩn trương, động tác trên tay Lục Quá xuất hiện một tia sai lệch, chỉ nghe hỏa diễm màu thủy lam kia phát ra thanh âm “lách tách” chói tai, oanh một tiếng đã nổ tung. Thất bại! Tất cả mọi người phát ra tiếc hận thôn thức, chỉ còn ba loại dược liệu nữa a! Lục Quá thở hồng hộc xoa xoa mồ hôi đã chảy xuống cằm, không cam lòng lắm bầm: “Bằng giai cấp của ta luyện chế nhị giai đan dược rất khó khăn... Vẫn còn dược liệu, tiếp tục!”

Nàng tựa hồ hoàn toàn quên mọi người đang vây xem, từ lúc bắt đầu toàn tâm toàn ý đầu nhập luyện đan, lần này trạng thái rõ ràng so với lần trước còn

tốt hơn rất nhiều. Dược liệu còn trên bàn cũng đủ để nàng sử dụng hai lần, xem ra các nàng mỗi người đều có ba lượt cơ hội. Phong Luyến Văn đại khái đã hiểu như thế nào là lấy chương vì lộ, nhưng tín hiệu kỹ năng lại không có động tĩnh gì, nàng buồn bực, chẳng lẽ ngộ tính của nàng lại kém như vậy? Nếu tiếp tục không động thủ, bằng vào trạng thái của nữ nhân này hai lần cơ hội sau sẽ có một lần thành công, khế căn môi: “Mặc kệ, thử trước rồi nói sau, dù sao cũng có ba lượt cơ hội.”

Nói xong, một tay đưa lên trước mắt, điều động hỏa hệ linh khí tập trung vào lòng bàn tay. Nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt tăng vọt, ngay cả không khí cũng trở nên vặn vẹo. Phong Luyến Văn mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm lòng bàn tay, Nghiệp Hỏa trong hồng mâu lãnh diễm lay động, đan hỏa đỏ sậm phóng lên cao, tựa như ngọn lửa nơi địa ngục thiêu đốt tất cả.

Phản động hỏa hệ tu sĩ sắc mặt nhất tề biến hóa, ngực giống như bị người khác đánh một quyền, xuất hiện cảm giác nặng nề khó thở.

“Đó là thô bạo hỏa hệ đan hỏa!”

“Hỏa hệ năng lượng thật mạnh!”

Hỏa diễm bùng bùng tan mát ra một cỗ dao động, ảnh hưởng đến khiến thủy hệ đan hỏa của Lục Quá dần dần ảm đạm. Lục Quá trong lòng kinh hãi đem lực chú ý chuyển dời đến trên lòng bàn tay Phong Luyến Văn, nhìn ám xích hỏa diễm tựa như quân lâm thiên hạ kia, sắc mặt có chút trắng bệch. Thủy khắc hỏa, nhưng hôm nay hỏa lại áp đảo thủy. Lục Quá ghen ghét dữ dội, vì sao tiểu yêu nữ này có thể triệu hồi đan hỏa cường hãn như vậy? Trong lòng cuồng tiểu trào phúng: Tiểu yêu nữ, nghịch được lửa thì như thế nào, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy!

Lục Nhâm Giáp lại có xu thế phun trà, trong lòng kinh hãi không ít hơn so với bất luận kẻ nào. Đây quả thực là đan hỏa cường đại nhất mà hắn từng chứng kiến, thế nhưng được một tiểu cô nương triệu hồi ra. Ánh mắt nóng rực của hắn nhìn thân ảnh nho nhỏ trên đầu đài, siết chặt chén trà trong tay, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Các trưởng lão Dược Các sắc mặt thập phần phản kích, vốn tưởng rằng tiểu yêu nữ này dựa vào bộ dáng kim ngọc kỳ biểu kia mới có thể trở thành đồ đệ của Mộc trưởng lão, không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ như thế lại có thể ngưng ra đan hỏa cường hãn như vậy, có thể thấy được thiên phú không bình thường tới mức nào. Đặc biệt là thanh y lão giả kia, vì che dấu bối rối trong lòng chỉ đành vuốt vuốt râu, đựng tới hừ không mới nhớ ra chòm râu kiêu ngạo của mình đã bị tiểu yêu nữ kia dùng đan hỏa đốt không còn một mống. Các trưởng lão không hèn mà cùng nhìn phía Mộc, vốn tưởng rằng hắn hẳn là mặt mang kiêu ngạo mỉm cười, lại không nghĩ rằng vẻ mặt của hắn cũng là kinh ngạc không thôi. Các trưởng lão trong lòng kỳ quái, bộ dạng này của Mộc trưởng lão sao giống như cho tới bây giờ cũng không biết được bản lĩnh của đồ đệ mình.

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm chén rượu rơi trên mặt đất vỡ thành mảnh nhỏ, mọi người bị hấp dẫn quay về hướng phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy Tông Chủ chẳng biết khi nào đã chống tay lên mặt bàn hơi có chút chật vật đứng dậy, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, đồng tử thâm lam sắc thu nhỏ dường như không thể tin nổi, trong miệng thì thảo những lời kỳ lạ: “Không sai, là Nghiệp Hỏa, là Nghiệp Hỏa mà Tàn Lỗi đã lưu lại Huyền Tịch Tông! Thiên ý, thiên ý...”

“Tông chủ?” Vài chân nhân nhìn thấy phản ứng của hắn cũng có chút kinh ngạc, Tông Chủ bất biến không sợ chưa bao giờ thất thố như vậy.

Tông chủ khoát tay ý bảo hắn không sao, tâm bình khí hòa ngồi xuống, mặt mày trong lúc đó khó nén ngưng trọng.

Cực lực ngửa đầu nhìn ngọn lửa còn khổng lồ hơn so với chính mình, Phong Luyến Văn cũng không nhịn được hút một ngụm lãnh khí, đây là lần đầu tiên nàng đem Nghiệp Hỏa xâm nhập đan hỏa, không nghĩ tới phản ứng lớn như vậy. Hỏa diễm đỏ sậm phát ra quang huy chói mắt khiến làn da của nàng cũng nhuộm màu đỏ lửa, tươi cười càng thêm tự phụ mà âm trầm. Có chút nóng lòng muốn thử, nàng muốn thử xem Nghiệp Hỏa này đến tột cùng có hiệu quả như thế nào. Lấy chương vì lộ, trong tay chỉ hỏa vì lộ. Lò lớn như vậy chỉ dùng để luyện một hai vị dược liệu, có phải hay không có chút đại tài tiểu dụng? Phong Luyến Văn trong lòng vừa động, tay kia thì tụ tập thiên địa linh khí sử xuất hấp lực cường đại đem một lượng lớn dược liệu hút vào đan hỏa.

Mọi người vì hành vi cả gan làm loạn này của nàng mà vô cùng khiếp sợ. Nàng lại dám đem toàn bộ một phần dược liệu dung nhập đan hỏa! Lục Nhâm Giáp rốt cuộc nhìn không được một miệng nước trà phun ra; Lục Quá khẽ nhếch miệng động tác trong chớp mắt chậm lại, lần thứ hai luyện đan lại oanh oanh liệt liệt thất bại; các trưởng lão Dược Các thần sắc khác nhau, cũng không biết nên khen ngợi tiểu yêu nữ này dũng cảm hay mừng nàng trẻ người non dạ. Chân nhân cùng Tông Chủ lăng lăng quan sát tỷ thí, ánh mắt trời chiếu rọi xuống kéo dài cái bóng không biết vì sao run nhè nhẹ.

Một tràng nổ mạnh kinh thiên động địa như trong tường tượng của mọi người vẫn không xảy ra. Phong Luyến Văn sau khi đem dược liệu ném vào đan hỏa, hai tay đồng thời khống chế hỏa thể cùng nhiệt độ, hơn hai mươi loại dược liệu giống như người không biết bơi rơi vào trong nước, không ngừng nảy lên muốn giãy thoát khỏi ngọn lửa. Phong Luyến Văn trong hồng mâu tựa như có lửa cháy, hỏa diễm giữa không trung giống như mặt trời đỏ rực nằm gọn trong lòng bàn tay, lại như một nhà giam không thể phá vỡ khóa chặt những dược liệu không an phận. Mỗi một loại dược liệu mặt ngoài đều tựa như làn da bị bóng nước sôi nổi lên bọt khí, bọt khí vỡ tan hóa thành khói đen cuộn cuộn bay lên không, cận bã phế liệu đều bị thải ra ngoài.

Dược liệu được tinh lọc tựa như bảo thạch lóe ra ánh sáng, phân tán đều đặn trong ngọn lửa khổng lồ. Kế tiếp chính là bước quan trọng nhất trong toàn bộ quá trình luyện đan – dung hợp. Chân mày mảnh khảnh của Phong Luyến Văn hơi nhăn lại, nụ cười bên môi dần dần mở rộng. Bước này nàng cũng là lần đầu tiên ném thử, khó tránh khỏi có chút kích động, hồng mâu nhìn chăm chăm đan hỏa trên tay, nửa điểm cũng không dám qua loa đại khái.

Bàn tay dựng thẳng lên vuông góc với mặt đất, dần dần nghiêng về phía trước, liệt hỏa lơ lửng giữa hai tay cũng bị ép chặt, dần biến nhỏ lại thành kích thước giống như quả bóng. Các loại dược thủy xúc tác lẫn nhau đồng thời cũng bài xích lẫn nhau. Hai tay Phong Luyến Văn bị dược thủy trong hỏa diễm ảnh hưởng đang không chịu khống chế mà run run. Nàng không cần suy nghĩ trực tiếp đem linh khí bàng bạc trong cơ thể thông qua kinh mạch rót vào đan hỏa, cảm giác mỗi một khiến nàng cắn chặt răng, hai mắt nhắm nghiền, sử dụng một hệ linh khí cảm thụ tình huống dung hợp bên trong ngọn lửa. Trong khoảnh khắc vừa nhắm mắt, hỏa diễm đỏ sậm kia đột nhiên được một tầng hào quang lam nhạt có pha linh tính vây quanh. Tuyệt sắc vậy dài chịu linh khí dao động phiêu bay như cánh chim, càng khiến nàng tựa tiên tử rơi vào nhân gian.

Đang hết sức chăm chú dung hợp được thủy nên Phong Luyến Văn hiển nhiên không biết lúc này bên dưới đứng là một mảnh tinh mạch. Mỗi người tựa như bị sét đánh hóa thành cọc gỗ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đan hỏa bị thu nhỏ lại gấp mười lần trong tay nàng. Thiên tài... Không, yêu nghiệt a, nàng thật sự có thể đem được tính cực liệt của hơn hai mươi loại được liệu dung hợp lại với nhau, bình thường Luyện Đan Sư cấp hai cũng không làm thành thạo được như vậy, nàng tuổi còn nhỏ như thế rốt cuộc là Luyện Đan Sư cấp mấy a?

Mộc nhấp mí mắt, đôi mắt màu lam nhưng lại xuất hiện một chút âm trầm hiềm thấy. Biểu hiện của nàng hoàn toàn vượt khỏi dự kiến của hắn, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều, nếu nói chuyện đó chính là trong ba ngày ngắn ngủi học được, ai cũng không thể tin tưởng. Trong lòng có chút mất mát, xem ra tiểu đồ nhi có chuyện gạt hắn. Một bên thanh y lão giả lại kích động giống như bị điện giật, trong miệng che dấu không được hưng phấn thấp giọng nói: “Thiên tài a, thiên tài a, thiên tài như vậy báii nhập Được Các của ta, thật sự là đại hạnh của Được Các!” Vài tên trưởng lão ngồi gần đó ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ. Là ai ba ngày trước tìm tới tận cửa ngăn cản Mộc trưởng lão thu đồ đệ?

Được mọi người chú ý từ hai biến thành một, Lục Quá oán độc cắn môi đỏ mọng, trong mắt đẹp lóe lên sát niệm. Điều chỉnh lại tâm tình, tiếp tục dùng cơ hội cuối cùng này luyện đan. Quay đầu bắt tay vào triệu hồi đan hỏa, Lục Quá trầm giọng nói: “Tiểu yêu nữ, chờ xem, người thắng nhất định là ta!”

Hai mắt nhắm chặt bỗng dung mở ra, lãnh diễm phô thiên cái địa thiêu đốt sáng quắc trong hồng mâu xinh đẹp, một chút tươi cười tự đắc tựa như hoa hồng kiều mị nở rộ. Linh khí lam nhạt bị thu hồi vào cơ thể, không khí quanh đầu đài giống như vũng xoáy giữa biển sâu xoay quanh ngọn lửa đỏ sậm, các loại được thủy một giây trước còn không an phận giờ đây lại giống như đứa nhỏ biết ăn năn ngoan ngoãn dung hợp cùng một chỗ, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được ngưng kết thành hình dạng đan được.

Vô số người xiết chặt y phục trước ngực không dám thở mạnh một tiếng, sợ quấy rầy một bước cuối cùng này. Trong ánh mắt cùng trong lòng bọn họ đều lộ ra kính sợ, tiểu nữ hài không được bọn họ xem trọng này không ngờ lại là một vị thiên tài kinh tài tuyệt diễm như vậy, trách không được Tổng Chủ lại đem danh dự của Huyền Tịch Tông toàn bộ đều ký thác ở trên người nàng. Không người nào ghen tỵ với tiểu cô nương có thiên phú yêu nghiệt này, so với chính mình mạnh hơn một chút bọn họ còn có thể ghen tỵ, nhưng một người đã vượt quá khả năng của người bình thường, bọn họ trừ bỏ ngưỡng mộ sẽ không còn tâm tình gì khác.

Mắt thấy đây là bước cuối cùng để thành đan, chỉ cần vượt qua bước này là có thể lấy được thắng lợi. Nhưng Phong Luyến Văn lại lo lắng đến muốn khóc....

Kế tiếp phải làm sao đây?! Vừa rồi Lục Quá còn chưa tới bước này đã thất bại, bước kế tiếp nàng không biết phải làm cái gì a!

Phong Luyến Văn không nói gì ân cần thăm hỏi ông trời, đã đến bước này muốn nàng buông tha cho là không có khả năng. Kế tiếp cũng chỉ đành nhờ vào sức tương trợ phong phú cộng với vận khí của nàng. Hiện tại đan được này vẫn là trạng thái lỏng, khiến chất lỏng biến thành thể rắn có lẽ phải hạ lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 84: Ảo Giác.

Khống chế nhiệt độ ngọn lửa hạ xuống, Phong Luyến Văn trong lòng thật sự gấp gáp. Trước kia lúc luyện đan luôn đem toàn bộ được liệu bỏ vào lò luyện, ai quản nó dung hợp tạo thành đan được như thế nào. Hiện tại lấy chưởng vì lò quá thực tựa như đem lò luyện đan giải phẫu, tình huống bên trong lò luyện đan có thể nhìn thấy không sót gì. Hạ nhiệt độ đại khái xuống mười phần trăm, Phong Luyến Văn thiết tình bội phục vận khí gặp thần thần đó gặp quý quý sâu của mình.

Nàng tựa hồ... thành công.

Trong ngọn lửa kia chất lỏng thật lâu không thành hình dạng dần dần trở nên cô đặc, lại từ trạng thái nửa trong suốt biến thành thể rắn hình viên sẫm màu. Từng trận được hương nồng đậm tựa như nước hoa, như có như không từ trong ngọn lửa tán ra. Phong Luyến Văn tâm tình đang kinh ngạc, sợ ý một chút liền đem được hương này hít vào cơ thể, không khỏi sắc mặt khẽ biến, lập tức thoải mái nhếch môi. Để nàng nhìn thấy nỗi sợ hãi lớn nhất sâu trong nội tâm chính mình gì đó đi.

Mọi người ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Phong Luyến Văn, tinh thần căng thẳng rốt cuộc khi nhìn thấy sắc mặt nàng khẽ biến liền trở nên suy sụp: “Đan được khi gần thành sẽ tỏa ra được hương mê hoặc người luyện đan, tiểu nha đầu này hẳn là đã trúng chiêu.” Lục Quá liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của nàng, môi đỏ mọng rốt cuộc nổi lên một chút ý cười âm hiểm.

Bọn họ đã đoán đúng, được hương mang theo ma khí cho dù là Phong Luyến Văn đã chuẩn bị sẵn sàng cũng khó lòng ngăn cản. Hồng mâu linh động trong ánh mắt lo lắng của mọi người giống như bị ăn mòn dần trở nên trống rỗng, biểu tình cũng từ kinh ngạc hóa thành đại ra, cả người giống như bị hút đi hồn phách.

Ảo giác sinh ra.

Chỉ cần công phá ảo giác, nàng chính là người thắng trận tỷ thí này, thanh danh của Huyền Tịch Tông sẽ một lần đứng trên Tầng Hồn Đảo. Mọi người trong lòng yên lặng cổ vũ nàng. Nhưng không ai chú ý tới, trong túi trữ vật bên dưới tuyết y, một thứ gì đó phát ra quang huy đỏ sậm như máu, rục rịch.

...

Tầm nhìn một mảnh tối đen đột nhiên trở nên trống trải, phẳng phất như về tới Thương Lam Đình, bức tranh bóng đêm yên tĩnh bỗng vang lên thanh âm nhỏ vun của hoa điều ngư trùng tựa như một bản hòa ca tuyệt vời. Số liệu hiện trạng màu lam nhạt liên tiếp hiện lên, hình thái trò chơi của Phong Luyến Văn cũng chậm rãi mờ mất. Đầu óc giống như bị sương mù bao phủ trở nên mông lung trống rỗng, đôi mắt đỏ sậm mờ mịt nhìn vách núi đen bị bách thảo che kín, thì thào tự nói: “Nơi này là nơi nào...”

Ý thức còn có chút mơ hồ, nàng nhìn đôi tay ngọc trắng nõn mà thon dài, trong hồng mâu chột lóe ánh sáng. Nàng nhớ rõ nàng bị biến thành một tiểu loli năm tuổi, khi nào thì khôi phục ?

Đáp lại nàng là thanh âm lợi nhận (*) trầm phá không khí hướng thẳng cổ họng mà đến. Trong tầm mắt xuất hiện chiến thương màu đỏ sậm, mang theo sát khí lạnh lẽo khiến ý thức của nàng dần dần rõ ràng, nàng ngẩng đầu nhìn người cầm thương đứng cách nàng khoảng hai ba thước. Điều đầu tiên lọt vào mắt chính là chiến giáp uy phong lẫm lẫm đỏ sậm giống như trường thương, mái tóc màu trắng dài theo gió tung bay hiện lên rõ ràng trong đôi mắt dần dần thu nhỏ của nàng.

(*) lợi nhận: lưỡi dao sắc bén.

“Nhan Mạc Qua!” Nàng nghe ra thanh âm khó có thể tin được của bản thân. Nam tử trước mắt kia mang khí phách của đế vương, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên thị huyết tàn khốc bị đè nén, đôi mắt màu đỏ rượu huyết dài lại tìm không ra sự giao hoạt linh động thuộc về nàng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ cùng Nhan Mạc Qua đồng thời đứng ở thế giới này.

“Thật không nghĩ tới, sức mạnh của ta thế nhưng bị một nữ nhân nhỏ yếu như vậy chi phối.” Tay không cầm thương của Nhan Mạc Qua sờ chiếc cảm tron bóng, ánh mắt mang theo lãnh ý nhìn Phong Luyến Văn từ trên xuống dưới, tiểu hồ nha chạm vào bờ môi cười lạnh, trong giọng nói không hề che dấu trào phúng cùng khinh thường: “Cấp 30 vẫn chưa đạt được, ngay cả tư cách sử dụng Ân Sát cũng không có.”

Không thể tin nhìn Nhan Mạc Qua trước mặt đang cầm thương chỉ vào nàng, Phong Luyến Văn thế này mới nhớ đến tràng tỷ thí luyện đan kia, hiện tại nàng hẳn là bị vây giữa ảo giác. Xem ra ảo giác này cùng tâm ma đại trận có chút bất đồng. Tâm ma đại trận từ trong trí nhớ biết được thứ mà người ta sợ hãi nhất, còn ảo giác lại dựa vào chỗ sâu trong tâm linh.

Nghĩ đến đây, nàng dùng ánh mắt thập phần hoài nghi nhìn Nhan Mạc Qua. Chẳng lẽ người nàng sợ hãi nhất chính là Nhan Mạc Qua sao? Nói thật, nàng một chút cũng không cảm thấy Nhan Mạc Qua có chỗ nào đáng sợ, ở trong lòng nàng tựa hồ Hàn Ảnh Trọng so với Nhan Mạc Qua còn đáng sợ hơn. Chẳng lẽ ảo giác cũng sẽ xuất hiện BUG?

“Người kia là ánh mắt gì?” Nhan Mạc Qua bị ánh mắt hoài nghi của nàng nhìn xem một trận khó chịu, trường thương thực chuẩn xác hướng về phía trước mấy ly thước, mũi thương bén nhọn đặt trên cổ mảnh khảnh của Phong Luyến Văn, chỉ cần động một chút mạng nhỏ của nàng sẽ lập tức tiêu tùng. Tức giận nói: “Nếu muốn để bản đại gia tâm phục khẩu phục giao ra sức mạnh cho người sử dụng, trước hết xuất ra vũ khí cùng bản đại gia đánh một trận!”

Phong Luyến Văn buồn bực liếc mắt xem thương, gian nan nhìn xuống xúc động muốn lấy khối đậu hũ từ trong túi ra đập vào mặt hắn. Cùng người đánh một trận, người xác định không phải người đơn phương ngược đãi? Hơn nữa mười người như nàng cũng đánh không lại Nhan đại thần vô địch thủ Thương Lam Đình a! Nhưng mà, dường như chỉ có đã bại Nhan Mạc Qua mới có thể giải trừ ảo giác trở lại hiện thực, nhiệm vụ này không thể nói là không gian nan.

Phong Luyến Văn khề cán môi, dù sao ở trong ảo giác cũng không chết được, để nàng thử xem chính mình bây giờ cùng đại thần ngày xưa chênh lệch đáng cấp như thế nào.

Đầu ngón tay mảnh khảnh mơ hồ có linh khí kim sắc nồng đậm trào ra, ở trước mắt nhanh chóng vẽ nên một đạo đường cong thẳng tắp, linh khí hóa thành tơ vàng ở giữa không trung tụ lại thành thực thể, một hoàng kim chiến thương uy phong lẫm lẫm bị nàng nắm chặt chẽ trong tay. Đứng thẳng lưng, trường thương khiêu khích chỉ vào Nhan Mạc Qua, tươi cười tự tin nở trên môi, cất cao giọng nói: “Thương này tên là Long Ngâm, ta Phong Luyến Văn lấy chuỗi Long Ngâm Thương này đến ứng chiến với Nhan Mạc Qua người!”

“Khí thế cũng không tệ lắm.” Nhan Mạc Qua thu hồi trường thương đặt trên cổ nàng, bày ra tư thế đối chiến, trong huyết mâu nồng đậm thị huyết cùng chiến ý bốc lên. Tay phải vung Kháp Huyết Long Ngâm Thương đâm về phía trước tiên phát chế nhân, kinh lực bá đạo cuốn theo cuồng phong thế như du long.

“Vô nghĩa, khí thế của ta như thế nào người rõ ràng nhất!” Trường thương trong tay Phong Luyến Văn nhanh chóng xoay ngang trước người ngăn cản đầu thương lóe lên ánh sáng lãnh lệ đỏ sẫm, nhất thời đầu thương bén nhọn kia đâm thẳng vào cán thương, vũ khí cùng linh khí biến hóa kịch liệt va chạm, Phong Luyến Văn hoảng sợ phát hiện hoàng kim chiến thương trong tay mình thế nhưng xuất hiện vết rạn, vết rạn cấp tốc lan ra, không đến thời gian một giây trường thương đã bị gãy đôi.

Vũ khí biến hóa xuất hiện từ vết nào, toàn bộ trường thương cũng hóa thành kim hệ linh khí bay vào trong cơ thể Phong Luyến Văn. Còn không đợi nàng sợ hãi than thầm sức mạnh của Nhan Mạc Qua sao lại cường đại như thế, đầu thương đỏ sậm kia lại nhắm thẳng mà tới, mục tiêu là mắt trái của nàng. Con người màu đỏ rượu huyết kịch liệt thu nhỏ lại, này rõ ràng là muốn mạng của nàng a! Vội vàng lui về sau khom lưng hiểm hiểm tránh thoát một kích này, lại

dùng linh khí biến hóa tạo ra một thanh trường thương, đầu gối Nhan Mạc Qua bất ngờ cấp tốc phóng đại ở trước mắt nàng, trên trán bị trúng đòn thật mạnh đau đến nỗi khiến mắt nàng nỏ đom đóm.

“Dựa vào! Ngươi có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc hay không a!” Phong Luyến Văn quỳ gối dưới đất ôm cái trán phỉếm hồng oán hận nói, cái miệng đã lâu không mắng chửi người của nàng rốt cuộc bị Nhan Mạc Qua ép phải xuất khẩu thô bạo. Trong lòng hơi nghi hoặc, đây không phải là ảo giác sao, bên trong ảo giác sao có thể có cảm giác đau được?

Khấp Huyết Long Ngâm Thương lại chĩa vào cổ nàng, Nhan Mạc Qua thực không nể mặt lạnh giọng nói: “Không biết.”

“...” Phong Luyến Văn không còn gì để nói, nhớ tới bộ dáng khóc suốt mướn khi bị cự tuyệt của Linh Tuyết, thế này mới phát giác Nhan đại thần không biết thương hương tiếc ngọc tựa hồ là do nàng “đay” ra.

“Đứng lên, đánh tiếp với ta!”

“Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi phải không!” Chiến ý của Phong Luyến Văn hiện tại bị Nhan Mạc Qua khích đi ra, một đại thần lại điều võ dương oai trước mặt tiểu cô nương yếu ớt, còn có thiên lý hay không a!

Từ trên mặt đất nhảy lên cầm trong tay chiến thương cúi người đâm về phía trước, Nhan Mạc Qua lần này ngay cả thương cũng không dùng, trực tiếp dùng tay trái chuẩn xác bắt lấy cán thương bên dưới đầu thương hoàng kim, dựa vào kinh lực cổ tay hung hăng kéo về sau, Phong Luyến Văn trong lúc khẩn cấp buông tha cho Long Ngâm Thương, trường thương trong không khí bị đánh nát thành bột phấn, cuối cùng chỉ còn lại những chấm nhỏ như sao băng. Khóe miệng Phong Luyến Văn điên cuồng run rẩy, nếu như nàng không kịp buông tay, hiện tại bay ở trên trời phỏng chừng chính là nàng.

Hiện tại nàng đúng là trạng thái nửa ngất, quán tính khiến nàng vẫn lao về phía trước. Phong Luyến Văn linh cơ vừa động biến hóa ra một thanh chùy thủ hướng bụng Nhan Mạc Qua đâm tới, vốn không mang nhiều hi vọng, nhưng lưỡi dao sắc nhọn kia thế nhưng thật sự đâm trúng Nhan Mạc Qua.

“Răng rắc” đây là thanh âm chùy thủ kia vỡ vụn. Phong Luyến Văn tròn mắt há hốc mồm nhìn áo giáp của Nhan Mạc Qua không có chút hư hại nào, trong lòng nhất thời sinh ra một loại cảm giác vô lực, lực phòng ngự của Nhan đại thần cũng không thể khinh thường.

“Ngươi nghĩ Tru Thần Sáo Trang vô dụng thế sao?” Thanh âm trào phúng của Nhan Mạc Qua từ phía trên truyền đến, Phong Luyến Văn thế này mới nhận ra khoảng cách hai người lại gần như thế. Không chút nào thương hương tiếc ngọc tung một cước, bà vai Phong Luyến Văn trúng chiêu, cả người giống như một tảng đá bị Nhan Mạc Qua đá bay ra xa. Trong nháy mắt vừa rơi xuống đất đai cứng rắn bị nàng va đập thành một cái hố hình người sâu mười lăm, cát đá bay loạn xạ tràn ngập, có thể thấy được Nhan Mạc Qua đã dùng bao nhiêu khí lực.

Phong Luyến Văn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng bị lệch khỏi vị trí, xương cốt đều nhanh vỡ vụn, ôm ngực kịch liệt ho khan vài tiếng, trong miệng cảm thấy có chút tanh ngọt, nâng tay lên nhìn thì ra đã bị học máu. Từ lúc Trúc Cơ đến nay đây hình như là lần đầu tiên học máu, dĩ nhiên lại bị “chính mình” đánh ra nông nổi này. Phong Luyến Văn trong lòng vô hạn cảm khái, lực lượng của Nhan đại thần quả nhiên đáng sợ. Miễn cưỡng ngồi xuống, chỉ vào Nhan Mạc Qua trên người không có một chút dấu vết đánh nhau nói: “Nhan Mạc Qua ngươi cần phải học tập một chút phong độ đại thần, chí ít cũng nên đối xử khách khí với nữ hài tử!”

Nhan đại thần đi tới phía trước thực không phong độ dẫm một cước lên bụng Phong Luyến Văn, đau đớn kịch liệt khiến nàng không thể không nằm ngửa trên mặt đất. Không để ý nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, khinh bỉ nói: “Còn nhớ rõ những lúc đánh quái gặp được quái vật giống cái không? Nếu bốn đại gia đối với chúng nó khách khí một chút, bốn đại gia nào có thể kiếm được điểm kinh nghiệm.”

Phong Luyến Văn hiện tại cho dù không học máu cũng sẽ bị hấn chọc giận đến học máu, hấn hấn hấn hấn thế nhưng xem nàng giống như quái vật giống cái?!

“Nên kết thúc.” Trên khuôn mặt tuấn tú của Nhan Mạc Qua hiện lên một chút tươi cười âm trầm lãnh huyết, Khấp Huyết Long Ngâm Thương trong tay hướng thẳng xuống vị trí trái tim của nàng.

“Uy, ngươi sẽ không làm thật đi!” Phong Luyến Văn ứa ra mồ hôi lạnh, nhìn tư thế này của hấn tựa hồ là muốn giết nàng!

“Chẳng lẽ bốn đại gia còn làm giả sao?” Tươi cười dần dần mở rộng, huyết mâu lãnh khốc lóe ra thị sát, hai khóa tiểu hồ nha đáng yêu trong mắt Phong Luyến Văn quả thực chính là răng nanh của quỷ hút máu. Tay cầm thương cấp tốc đâm xuống, Phong Luyến Văn phản xạ có điều kiện nhắm chặt hai mắt, trong đầu trống rỗng.

Nhưng mà, đau đớn xuyên tim như trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, áp lực trên bụng biến mất, toàn thân nhẹ bồng giống như bị người khác ôm vào trong ngực. Tiếp theo chợt nghe thấy thanh âm dễ nghe như băng tơ vang sát bên cạnh: “Không được đá thương chủ nhân của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 85: Ảo Giác (2).

“Ngươi là người phương nào?” Nhan Mạc Qua cảm thương chỉ hướng bạch y nam tử đột nhiên xuất hiện, cho dù là ai cũng có thể từ biểu tình âm trầm của hắn thấy được một tia không vui.

Phong Luyến Văn không ngừng ho ra máu ngừng đầu đánh giá người vừa cứu nàng. Tóc dài màu ngân lam mềm mại như tơ lụa thượng hạng, đôi mắt xanh biếc tựa như hai khỏa bảo thạch được tinh tế điêu khắc mà thành, mặt như quan ngọc, một thân y phục màu lam kết hợp với tuyết trắng y bảo, mang theo một cổ hơi thở thần nhiên xa cách khó gần, thánh khiết không thể xâm phạm. Trong ấn tượng dường như chưa từng gặp qua nam tử như vậy.

Tâm mắt lo lắng dừng ở trên trán hắn, Phong Luyến Văn đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở to hai mắt không tự chủ được thất thanh kinh hô: “Ngươi là con gà lông xanh kia?!”

Vừa dứt lời, vị ân công này của nàng sắc mặt biến đen, cổ nén trụ xúc động muốn xem người trong lòng giống như trái cầu ném bay. Nhan Mạc Qua đứng ở một bên thực không nể mặt bật cười, trong tiếng cười có chút bất đắc dĩ sửa lại: “Là không tước.”

Quả nhiên là Dư Hấu! Phong Luyến Văn thực sự không biết nên làm ra biểu tình gì, cho dù là ai nếu nhìn thấy một con gà lông xanh vừa ngốc vừa béo biến thành một vị tuyệt thế mỹ nam tử đều cảm thấy rất bất khả tư nghị. Huống hồ nàng hiện tại đang được con gà lông xanh này... không, là tuyệt thế mỹ nam tử ôm vào trong ngực. Nàng rút cuộc lâm vào trầm tư, ảo giác này cũng quá kinh khủng, gặp được Nhan Mạc Qua đã là không thể tưởng nổi, chẳng lẽ trong nội tâm nàng còn e ngại con gà mập ú kia biến thành hình người sao? OMG trong lòng nàng hóa ra phức tạp như vậy...

Không để ý tới tư tưởng càng ngày càng thái quá của nàng, bạch y nam tử nhẹ nhàng buông Phong Luyến Văn xuống, xoay người nhìn Nhan Mạc Qua một thân lệ khí, thanh âm lạnh lùng nói: “Chỉ là khảo nghiệm mà thôi, vì sao phải tổn thương tính mạng của nàng?”

Nhan Mạc Qua huyết mâu trào phúng liếc Phong Luyến Văn, không chút lưu tình trầm giọng nói: “Không thể thông qua khảo nghiệm chính là kẻ vô dụng, kẻ vô dụng này sống sót trên đời có ý nghĩa gì?”

“Nàng là mệnh định người của bản quân, bản quân không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp tính mạng của nàng.” Không dấu vết dời cước bộ đem Phong Luyến Văn bảo hộ ở phía sau, để chắc chắn Nhan Mạc Qua dù tấn công theo phương hướng nào cũng không thể chạm tới nàng.

“Ngươi là muốn thay nàng đối chiến với bốn đại gia sao?” Nhan Mạc Qua sắc mặt chợt lạnh như băng, khí tức cường đại phô thiên cái địa bùng nổ, Khấp Huyết Long Ngâm Thương trong tay lượn lờ hào quang quỷ dị đỏ như máu: “Ngươi không nên quá che chở nàng, nếu dựa vào sức mạnh của người khác, khó có thể trở thành cường giả.”

“Ngươi chỉ cần biết, sức mạnh của bản quân có thể vì nàng sử dụng là đủ rồi. Còn có, bản quân không thích người khác ở trước mặt bản quân tự xưng là ‘Đại gia’.” Trường sam màu trắng nhẹ bay, uy áp chấn động núi sông từ thân hình tựa như quý công tử kia bùng nổ, tóc dài phớt xanh không gió tự động giống như không tước xòe đuôi, lam mâu lạnh khốc cùng cao ngạo cho thấy uy nghi tôn giả không buông tha cho bất kỳ khiêu khích nào.

Trong cuộc đối thoại có dấu điểm huyền cơ ban nãy, tình thế đã sớm giương cung bạt kiếm. Hai loại uy áp mãnh liệt va chạm cùng một chỗ, phong vân biến sắc, cát đá bay loạn giữa khí tức bàng bạc của hai người đều hóa thành bột mịn tiêu tán tràn ngập, không khí có hiện tượng vận vẹo không thua gì khi bị liệt hỏa đốt cháy, thậm chí ngay cả không gian cũng sắp bị xé rách, nếu như có vật còn sống đặt chân ở đây chắc chắn sẽ trở thành một vật hi sinh đáng thương. Hai người này nếu ra tay quá nặng khẳng định không thể thiếu thiên hạ chấn động đại địa băng liệt!

Mà ngọn nguồn của mâu thuẫn – Phong Luyến Văn lại không rõ ——

Bọn họ đang nói cái gì? Cái gì khảo nghiệm, cái gì mệnh định người? Vì sao nàng một câu cũng nghe không hiểu?

...

Thế giới bên ngoài ảo giác đã là buổi trưa nóng bức, tu sĩ có linh khí hộ thể đã sớm hàn nhiệt bất xâm. Đệ tử có tu vi thấp trên trán nóng bức, còn có chút đầu vầng mắt hoa. Nhìn thân ảnh tuyệt sắc nho nhỏ kia, vô số người nhất tề vỗ án nhảy dựng lên: “Nàng học máu!”

Trên đầu đài thân thể Phong Luyến Văn lung lay sắp đổ, đan hỏa phía trên lòng bàn tay vẫn tiếp tục tiêu hao một số lượng ít linh khí của nàng, hồng mâu trống rỗng không có nửa điểm sáng rọi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn lộ ra vài tia tử khí màu tím, bên môi không ngừng trào ra máu tươi, chảy dọc xuống cảm tích lạc trên y phục tuyết trắng, giống như mạn châu sa hoa xinh đẹp nở rộ trên tuyết đông. Rất nhiều người đau lòng tâm cũng sắp bẻ nát, ở trong ảo giác sợ hãi nhất một mình chiến đấu hăng hái, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đáng sợ.

Ngoại giới không cho phép quá nhiều tỷ thí, ảo giác sinh ra càng không thể ngăn cản. Một lo lắng so với những người khác hơn rất nhiều, nhanh nhìn chăm chăm thần sắc Phong Luyến Văn, không muốn bỏ qua một chút biến hóa nào; Lục Nhâm Giáp nhắm chán nhìn vài lá trà trong ly phiêu phù trên mặt nước, như có như không liếc về phía Phong Luyến Văn; lông mày trắng toát của Tông Chủ nhíu lại, tâm thần bất an vuốt vuốt râu, trầm giọng lầm bầm: “Không nên a, nàng đáng lý có thể phá tâm ma đại trận, vì sao ảo giác lại giống như phản phệ lại nàng?”

Mọi người ở đây tâm tư đều đặt trên người Phong Luyến Văn, đột nhiên một trận được hương tràn ngập, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

...

Khỏe miệng vương tơ máu cùng đau đớn toàn thân khiến nàng xác định, có lẽ có tác dụng mê hoặc của được hương hòa lẫn trong đó, nhưng chuyện trước mắt cùng những gì vừa mới trải qua hết thảy đều là chân thật phát sinh. Nghĩ như vậy, toàn thân nàng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nàng thể nhưng

vừa mới đi dạo quanh quỹ môn quan một vòng.

Có chút đau đầu xoa huyết thái dương, đầu ngón tay đã nhuộm đỏ máu tươi, Phong Luyến Văn vẫn không rõ, nằng sợ hãi nhất đến tột cùng là cái gì?

Bị người áp bức không thể phản kháng? Nàng không sợ hãi điều này, nàng hiểu được, muốn tiếp tục sinh tồn trong Tu Chân giới nhược nhục cường thực (*) này, chỉ có thể dựa vào thực lực của bản thân, mà tu vi của nàng lại đang từng bước tăng lên, sớm sẽ không còn bị người khác lép vế nữa. Sau đó không lâu sẽ thăng nhập cấp 30, có thể sử dụng Ấn Sát biến thành Nhan Mạc Qua, bằng vào thực lực cường đại đến đủ để hủy thiên diệt địa của Nhan Mạc Qua, thiên hạ còn có gì khiến nàng sợ hãi?

(*) Nhược nhục cường thực: đồng nghĩa với mạnh được yếu thua.

Nhưng nàng chưa từng dám tưởng tượng, nếu lá bài tẩy chưa lật này trái lại trở thành địch nhân của nàng thì sẽ như thế nào? Chẳng lẽ nàng e ngại nhất chuyện phải trở thành kẻ thù của Nhan Mạc Qua sao? Quả thực, ai cũng không muốn giương kiếm đối đầu với chính bản thân mạnh nhất của mình.

Có một số việc ở trong đầu giống như phi điều lướt qua bầu trời, ngay lập tức liền không thấy bóng dáng. Muốn nghĩ lại nghĩ đến đau đầu, đột nhiên cảm giác mát lạnh khiến người ta bình tĩnh từ trên đỉnh đầu truyền khắp tứ chi bách hải, Phong Luyến Văn tâm loạn như ma rối cuộc trong nháy mắt tỉnh táo lại. Nàng không khỏi sờ sờ đỉnh đầu, may mắn chính mình mang theo hai sợi dây tuyến buộc tóc có Tinh Tâm Thạch Phấn, Bách Lý Không Thành thật sự đã giúp được một chuyện lớn.

Nhưng Phong Luyến Văn vẫn không hiểu, Nhan Mạc Qua chính là nàng, nàng chính là Nhan Mạc Qua, hai thân phận này là cùng một người, nếu nói nàng sợ hãi nhất khi trở thành địch nhân của Nhan Mạc Qua, nhưng vậy chẳng khác nào nói nàng e ngại trở thành kẻ thù của chính mình? Đây không phải là chuyện nhảm nhí sao, nàng làm sao có thể trở thành kẻ thù của chính mình.

Tại thế giới xa lạ mà cô độc này, nếu ngay cả chính mình cũng trở thành kẻ địch, kia chẳng phải rất bi ai sao...

Có lẽ đây là điều sâu trong nội tâm nàng sợ hãi nhất đi.

Phong Luyến Văn hiểu ra, trong nhất thời này sinh một loại cảm giác vô lực. Nếu muốn cùng đại thần kiều ngạo quen độc lai độc vãng hóa thù thành bạn, này quả thực so với chuyện đánh bại hắn còn gian nan hơn. Nhưng nàng cũng biết, nếu tiếp tục ôm loại tâm lý này, nàng sẽ không bao giờ có cơ hội thoát khỏi ảo giác.

Hai luồng linh khí vừa va chạm cũng không khiến hai người rút lui một bước, đại thần trong trò chơi cùng tôn giả trên thượng giới thực lực không ngờ lại tương đương. Chiến ý rất đậm, kiều ngạo của bọn họ không cho phép xuất hiện thế trận cân bằng, đang muốn thu chiêu chuẩn bị một hồi đối chiến kinh thiên động địa khác, thanh âm của Phong Luyến Văn bỗng dừng vang lên:

“Bằng hữu phía trước, phiền ngươi tránh ra.”

Nàng nói “Bằng hữu phía trước” dĩ nhiên là nói bạch y nam tử, tuy rằng thập phần hoài nghi hắn là con gà lông xanh sùng vật giấu trong túi mình, nhưng nàng vẫn không thể tin tưởng được con gà mập ú kia cùng mỹ nam tử phong tư trác tuyệt này có liên quan với nhau, trước khi chưa biết rõ ràng quan hệ giữa bọn họ là như thế nào, vẫn không nên loạn kêu “Dưa hấu” “Dưa hấu”.

Hai người hơi thở đồng thời thu liễm, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nhìn Phong Luyến Văn.

Tiểu cô nương hình tượng hơi có chút chật vật, máu tươi trên trán nhiễm đỏ tóc mái, ánh mắt nóng rực xuyên qua hàng mi trường tiệp, hồng mâu sáng rọi, tô điểm cho đôi con ngươi màu đỏ rượu thuần túy càng thêm mê người. Cấn răng chịu đựng đau đớn, chống trường thương đứng thẳng dậy, mỉm cười lặp lại một lần: “Bằng hữu phía trước, phiền ngươi tránh ra.”

Bạch y nam tử thoáng nhú mi, vừa định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy hồng mâu sáng ngời của nàng lại hơi chần chờ một chút, lập tức xoay người đi đến phía sau nàng. Nàng quả thực không thể vĩnh viễn dựa vào sức mạnh của hắn, có một số việc vẫn nên tự dựa vào chính bản thân nàng hoàn thành.

“Thế nào, chẳng lẽ còn muốn cùng bốn đại gia đánh một hồi?” Hứng thú của Nhan Mạc Qua đối với nàng không nhỏ, nhưng ánh mắt vẫn như trước tỏ vẻ khinh miệt.

Bị ánh mắt như vậy nhìn thật sự là khó chịu, Phong Luyến Văn tiến về phía trước vài bước, tươi cười dẫn theo vài phần chân thành hiếm thấy: “Nhan Mạc Qua, chúng ta hóa thù thành bạn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 86: Tiến Hành Tỷ Thí (3).

Ánh nắng như lửa, mặt trời chói chan nhô lên cao. Đệ tử Huyền Tịch Tông vây xem đều khó chịu bảo trì trầm mặc, nguyên nhân đương nhiên không phải vì thời tiết oi bức. Trên đầu đài chỉ còn lại một ngọn lửa đỏ sậm dần lụi tàn, người khổng lồ hóa điểm sắc mặt trầm tĩnh như nước, chưa có dấu hiệu thức tỉnh, khỏe môi đã không còn chảy ra máu tươi, trên tuyết y nhiễm từng giọt từng giọt máu đỏ tươi vẫn như trước nhìn ghê người. Mà đoàn thủy lam đan hỏa bên kia đã sớm không thấy bóng dáng.

“Tông chủ, Quả Nhi đã luyện chế thành công Phá Ma Hộ Tâm Đan, có thể tuyên bố thắng bại tỷ thí hay không?” Trên ngón tay nõn nà cầm một khóa đan dược tròn bóng, khuôn mặt xinh đẹp sớm nổi lên một chút ý cười khuyh đảo chúng sinh, đặc ý cùng vui sướng trong mắt căn bản khinh thường che giấu. Mị nhân hàm chứa ngưỡng mộ bay đến nơi của mỗ vị trưởng lão, nhưng lại không lấy được thần sắc tán dương của người nọ, Lục quả trong lòng nhất thời thất vọng vạn phần. Nhưng bỗng nghĩ đến, thắng đồ đệ của hắn, người làm sư phụ dĩ nhiên trong lòng không quá dễ chịu. Vì vậy, Lục Quả lại tiếp tục đắm chìm trong tâm tình vui sướng thắng lợi.

Thất bại hai lần, một lần cơ hội cuối cùng rốt cuộc đã thành công. Đương nhiên, nguyên nhân tuyệt đối không phải vì nữ nhân này không sợ trời không sợ đất, ảo giác không làm gì được nàng. Trước lúc thành đan có một tỷ lệ nhất định sinh ra ảo giác, Lục Quả vận khí không tệ tránh được “tỷ lệ nhất định” kia, được hương trần ngập cũng không sinh ra ảo giác gì, quá trình thuận lợi quá thực làm người ta giật mình.

Tuy rằng tu sĩ Huyền Tịch Tông trong lòng quả thực so với ăn một con ruồi bọ còn khó chịu hơn, nhưng cả ông trời cũng giúp đỡ Táng Hồn Đao, bọn họ còn biết làm sao hơn? Âm thầm an ủi chính mình, Lục Quả kia vận khí tốt được trời chiếu cố, kiên quyết không thể nói Nhan Phong tài nghệ không bằng người. Nhưng bọn họ không khỏi hơi hơi oán giận một chút, tiểu nha đầu này ở thời gian một nén nhang trước đã sắp thành đan, hơn nữa còn là lần đầu tiên, điều này rõ ràng đã chiếm nhiều tiên cơ. Tại sao ở trong ảo giác lại lãng phí nhiều thời giờ như vậy? Nhưng bọn họ không thể không đem oán giận này nuốt xuống bụng một chữ cũng không dám nói ra, dù sao tiểu nha đầu này cũng đã cố gắng hết sức, vốn chính là cục diện thua một cách bề bàng, làm được đến bước này cũng đã giúp Huyền Tịch Tông giữ lại không ít thể diện.

Người tình tường nhận thấy ánh mắt quá mức nóng bỏng của Lục Quả đối với Mộc trưởng lão, vì vậy sắc mặt lạnh lùng, tâm sinh cảnh giác. Mộc trưởng lão là thiên chi kiều tử, Lục Quả chỉ là một phạm nữ, há có thể đối với hắn sinh ra tâm tư bực này?

Tông Chủ lòng đều đặt vào trận tỷ thí, không có chú ý đến những sự tình khác. Tuy rằng hắn đã tu luyện đến mức thái sơn sụp đổ trước mắt mà sắc mặt vẫn không biến đổi, nhưng trong lòng sớm đã thờ dài ai oán. Để chính hắn tự mình nêu tên người thắng của môn phái khác, lão nhân gia hắn so với bất cứ ai càng không cam lòng. Không biết sau khi nha đầu kia từ trong ảo giác tỉnh lại phát hiện kết quả tỷ thí đã thành định cuộc sẽ có loại tâm tình nào. Đây không thể nghi ngờ là một sự đã kích đối với nàng. Bất quá thất bại cũng là một loại rèn luyện, hy vọng nàng thất vọng càng nhiều càng có thể hăng hái hướng về phía trước.

Lời của Lục Quả khiến cho Tông Chủ khó xử không thôi, ngay tại thời điểm hắn tiếp nhận sự thật chuẩn bị tuyên cáo tỷ thí kết thúc, Lục Nhâm Giáp lại không biết vì sao đứng lên thay hắn giải vây: “Tuy nói thắng bại đã định, nhưng Nhan Phong sư muội vẫn chưa luyện chế thành công, thỉnh các vị có thể chờ một chút.”

Nhân sĩ Huyền Tịch Tông bất luận là sắc mặt hay tâm tình đều thập phần cổ quái, Lục Nhâm Giáp tên sát tinh này không bức bọn họ nhanh chóng nhận thua thì bọn họ đã cảm tạ trời đất rồi, vì sao còn muốn giúp Huyền Tịch Tông giữ thể diện chờ tiểu nha đầu kia luyện đan xong mới tuyên bố kết quả? Hoặc có thể nói, hắn tôn trọng không phải Huyền Tịch Tông mà là Nhan Phong...

Nghĩ đến đây, một đám lão nhân của Dược Các cũng không giữ được bình tĩnh. Tiểu tử kia coi trọng tiểu thiên tài của Dược Các bọn họ! Cũng không khó hiểu, Nhan Phong tuổi còn nhỏ đã có thể luyện chế nhị phẩm đan dược, thiên phú nghịch thiên như vậy bọn họ cả đời sợ cũng không gặp được người thứ hai, nếu như bị Táng Hồn Đao giành mất, bọn họ muốn khóc cũng không có chỗ để khóc. Vài vị trưởng lão không hẹn mà liếc nhìn nhau, đều thấy được sự kiên định trong mắt những người khác. Nếu Lục Nhâm Giáp xú tiểu tử này dám có ý đồ bất chính gì với tiểu thiên tài của bọn họ, bọn họ cho dù liều mạng cũng phải đem tiểu tử kia phế đi!

Các đệ tử vô luận nam nữ lão ấu thân phận cao thấp cũng không giữ nổi bình tĩnh, tiểu muội muội đáng yêu như vậy bọn họ yêu thương còn không kịp, véo mặt hôn má ôm ấp gì đó vẫn chưa làm được, tuyệt đối không thể để ngoại nhân nhúng chàm!

Mà càng không thể giữ được bình tĩnh nhất chính là Mộc và Tông Chủ. Mộc xem Phong Luyện Văn như con gái của hắn, nhạc phụ xem tiểu tử càng xem càng khó chịu, huống hồ Lục Nhâm Giáp tên cận bã này ngay cả tư cách trở thành hiền tế của hắn cũng không có. Người khác chỉ biết Phong Luyện Văn có thiên phú luyện đan nghịch thiên, Tông Chủ càng hiểu rõ thiên phú tu luyện của nàng cũng có thể nói là yêu nghiệt, trước đừng nói Tông Chủ vốn đặt kỳ vọng rất cao ở nàng, chỉ riêng chuyện trong cơ thể nàng có bảo vật của Huyền Tịch Tông Ngũ Đạo Luân Hồi Kính, hắn cũng tuyệt đối không để Lục Nhâm Giáp đoạt được nàng.

Lục Quả không hề oán giận quệt quệt miệng, đối với đường huynh hoa tâm của nàng tỏ vẻ tập mãi thành thói quen, nhưng hắn cũng không thể can cơ hội làm náo động của nàng a!

Lục Nhâm Giáp không biết, một câu tường như thiện ngôn này của hắn lại đắc tội với toàn thể từ trên xuống dưới của Huyền Tịch Tông cùng với đường muội của hắn, còn vui vẻ nghĩ rằng đã để lại cho Huyền Tịch tông một ấn tượng tốt, về sau làm việc sẽ càng thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 87: Tài Nghệ Không Bằng Người. (Người Muội!)

(*) Người muội là một câu chửi bên Trung.

Lại không biết qua bao lâu thời gian, khi ánh mắt mọi người cơ hồ biến thành tuyệt vọng, Phong Luyến Văn rốt cuộc từ trong ảo giác thoát ra, chớp chớp ánh mắt trống rỗng, hồng mâu khôi phục linh động rực rỡ. Chỉ là không biết vì sao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng xuất hiện đỏ ửng không bình thường. Phong Luyến Văn sau khi khôi phục ý thức điều đầu tiên là đập tắt đan hỏa, trong lòng lại hung hăng nghĩ, nên đem con gà béo kia hấp chín, kho tàu hay là trực tiếp ăn tươi nuốt sống sẽ tốt hơn.

Ở trong ảo giác mất nửa ngày trời nói những lời tâm huyết với Nhan Mặc Qua, có đôi khi chọc vị tôn đại thần này mất hứng phải giao chiến hai chiêu, đương nhiên, Phong Luyến Văn thảm bại. May mắn Nhan đại thần cũng giống nàng, tôn trọng việc lấy đức phục chúng, ân ân oán oán cuối cùng hòa bình giải quyết, trong quá trình đó gian nan không thể kể xiết.

Sau nàng mới phát hiện, đại khái vì xuyên đến Lam Uyên đại lục không biết là thứ nguyên nào này, ngay cả trang bị Ấn Sát cũng có được ý thức của mình, ảo cảnh đó dĩ nhiên là do nó kết hợp với dược hương sinh ra ảo giác mà tạo thành. Vừa rồi hết thấy đều là khảo nghiệm của Ấn Sát để tự mình lựa chọn chủ nhân của nó, không phụ sự mong đợi của mọi người là, Phong Luyến Văn thông qua khảo nghiệm, Ấn Sát rốt cuộc từ vật phẩm tự do đã tiến hành nhận chủ, hơn nữa không có hạn chế gì.

Nói cách khác, từ nay về sau vô luận Phong Luyến Văn cấp bậc là bao nhiêu, đều có thể sử dụng Ấn Sát, mà ngoại trừ Phong Luyến Văn, ai cũng không thể sử dụng Ấn Sát.

Đáng giá hân hoan, đáng giá ủng hộ, Phong Luyến Văn thật cao hứng.

Bất quá có một từ ngữ đáng chém ngàn đao gọi là “Vui quá hóa buồn”.

Sau khi thông qua khảo nghiệm Nhan đại thần khôi phục lại hình dáng mặt nạ Ấn Sát trở về trong túi trữ vật của nàng, mà trong ảo cảnh vẫn còn có một vị mỹ nam tử phong độ. Phong Luyến Văn vừa muốn hỏi một chút Dư Hầu có phải cũng đã hấp thu thiên địa linh khí tu luyện thành tinh hay không? Nhưng bạch y nam tử không nói hai lời bỗng vươn cánh tay kéo nàng nằm sấp xuống, vung tay lên, chỉ nghe “Ba” một tiếng, mỗ bộ vị nào đó trên người Phong Luyến Văn đã bị trúng một kích...

Sau đó, bạch y nam tử biến mất, ảo cảnh biến mất, Phong Luyến Văn trở về hiện thực.

Lại sau đó, Phong Luyến Văn đột nhiên nhớ tới chuyện vừa xảy ra trong nháy mắt kia, nhất thời đỏ mặt, có loại cảm giác không còn mặt mũi gặp giang đông phụ lão ——

Nàng bị đánh vào mông.

Hoặc là nói, nàng bị một mỗ khổng tước lòng dạ hẹp hòi trả thù.

Tuy rằng nàng đánh hấn (hoặc nó) nhiều lần mà hấn chỉ đánh nàng một chút, nghĩ thế nào thì cũng là Phong Luyến Văn chiếm tiện nghi, nhưng mà... nàng tình nguyện bị một con gà béo đánh cũng không muốn bị một vị tuyệt thế mỹ nam tử phong độ đánh a! Thật mất mặt!

Được rồi hiện tại không phải lúc nghĩ đến việc này. Nàng từ trong ánh mắt thương hại của những người vây xem cùng với thái độ điệu võ dương oai của Lục Quá khi cầm mai đan dược kia trên tay, bỗng dung hiểu được cái gì, mặt đẹp híp lại, đôi mi nhú chặt, tâm bỗng dung trầm xuống.

“Tiểu sư muội, người thua rồi.” Lục Quá bày ra biểu tình an ủi giống như rất quan tâm đến nàng, nhưng Phong Luyến Văn từ trong ánh mắt và giọng nói của nàng ta lại đọc được sự trào phúng cùng đắc ý.

Lục Quá thế nhưng luyện thành Phá Ma Hộ Tâm Đan trước nàng!

Phong Luyến Văn dùng ống tay áo lau đi vết máu trên môi, sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn Mộc ở phía dưới đầu đài nở nụ cười có chút nặng nề, Phong Luyến Văn trong lòng khó chịu đến độ muốn lấy cái chết tạ tội. Nhất thời khó có thể chấp nhận được sự thật này. Gắt gao cắn răng, bàn tay nhỏ bé bên dưới y phục tuyệt sắc siết chặt thành quyền.

Ở trong ảo cảnh lãng phí quá nhiều thời gian, lại quên mất rằng thế giới hiện thực vẫn đang tiến hành tỷ thí luyện đan. Lúc nàng còn đang bận rộn thuyết phục Ấn Sát đến nỗi miệng khô lưỡi đắng, Lục Quá đã luyện thành đan dược. Quy tắc tỷ thí Tông Chủ trước đó đã nói qua, ai trước luyện chế thành công, đó chính là kẻ chiến thắng. Chiều theo tình hình hiện tại mà nói, người luyện chế thành công trước không thể nghi ngờ chính là Lục Quá.

Vô luận đan dược trong tay Phong Luyến Văn phẩm giai cao tới đâu, thua thời gian, cũng như thua cả trận tỷ thí này.

Bất quá thua chính là thua, Phong Luyến Văn không phải người vì một lần thua mà không gượng dậy nổi, huống hồ nàng đã chiếm được một lợi phẩm, kết quả này nàng có thể chấp nhận.

Hít sâu, ôm quyền đối với Lục Quá, lộ ra một chút tươi cười thật là bình tĩnh: “Là Nhan Phong tài nghệ không bằng người, Nhan Phong cam bái hạ phong!”

P/S: Chương sau Lục Nhâm Giáp bị ăn hành, còn cho thêm tòi ốt tiêu bột vào chiên xào nấu nướng.

Q.2 - Chương 88: Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước.

Người không biết sự tình đương nhiên sẽ vì đứa nhỏ này mà khóc rống chảy nước mắt oán trách ông trời bất công, người biết rõ ẩn tình bên trong chẳng hạn như Tông Chủ và Mộc liên có đủ các loại dở khóc dở cười. Nàng dùng tên giả “Nhan Phong” để tự xưng, một câu kia không có nửa chữ “Ta” tồn tại, rõ ràng đang ám chỉ ngầm rằng: Cho dù thắng cũng chỉ là trên danh nghĩa, bản cô nương chính là không phục! Một câu ẩn giấu huyền cơ như vậy lại khiến cho mọi người có mặt ở đây đều đồng tình, đối với nàng càng tăng thêm hảo cảm. Tiểu nha đầu này sao lại đáng yêu như vậy?

Tông chủ ho nhẹ hai tiếng tuyên bố kết quả tỷ thí, Lục Nhâm Giáp thực tuân thủ hứa hẹn đem giải dược dâng lên tận tay, nụ cười trên môi kia rõ cuộc mang theo bao nhiêu âm hiểm cũng chỉ có hân mới biết được. Bất quá không hiểu vì sao Phong Luyện Văn cảm thấy có chút không được tự nhiên, tổng cảm thấy nụ cười âm trầm kia là hướng về nàng. Có nên lại đến Tầng Tử một chuyến căn dặn mặt quan tài trăm ngàn lần không được ăn viên đan dược kia không? Nghĩ nghĩ vẫn là không cần, nếu chỉ số thông minh của hân không thành vấn đề hân sẽ không tự tìm đường chết.

Sau khi tỷ thí kết thúc đám đông nhanh chóng tan rã, nhiều người lưu luyến nhìn lại hai mỹ nhân ý vị khác nhau trên đấu đài, cẩn thận mỗi bước đi, tâm tình so với cô nương sắp xuất giá còn rối rắm hơn. Lục Quá thực hưởng thụ loại ánh mắt đắm đuối này, dựa vào tâm tình tốt xấu cấp cho vài nhân sĩ khác nhau một hai cái mị nhãn phong tình vạn chủng cùng hôn gió, giống như nữ ngôi sao trên sân khấu. Phong Luyện Văn rũ mi mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nụ cười trên mặt hoàn toàn được Mộc chân truyền, rất lễ phép giống như không nhìn thấy những ánh mắt lang sói kia.

Cho đến khi bàn đặt dược liệu được vài tên đệ tử dọn đi, Lục Quá lắc mình một cái nhảy xuống đấu đài, Lục Nhâm Giáp cũng đứng dậy định rời khỏi, Phong Luyện Văn mới đột nhiên mở miệng nói chuyện, thanh âm không lớn lại đủ để cho Lục Nhâm Giáp nghe được: “Nhan Phong của Huyền Tịch Tông, thỉnh cầu khiêu chiến thiếu chương môn Táng Hồn Đào Lục Nhâm Giáp!”

Vừa dứt lời, đệ tử đã quay đầu bước đi liền chấn động, đều cứng ngắc đứng tại chỗ đi không được ở lại cũng không xong. Tiểu nha đầu này sớm không nói muộn không nói cố tình đợi mọi người đã tản đi hết mới nói, rõ ràng không muốn bọn họ vây xem, nếu còn ở lại chẳng phải là không quá biết điều! Vài vị chân nhân cùng Tông Chủ cũng có chút sững sốt, tiểu nha đầu này lại còn muốn nháo loạn cái gì, cảm thấy danh tiếng còn chưa đủ vang xa hay sao, lại dám công khai khiêu chiến thiếu chương môn?

Lại nhìn Lục Nhâm Giáp, nụ cười thường trực đã biến thành cực độ kinh ngạc. Nàng cảm nhận thân ảnh nho nhỏ trên đấu đài kia, nhãn châu chuyển động liền cười dài nói: “Tiểu sư muội đã yêu cầu, Nhâm Giáp dĩ nhiên phải đáp ứng. Nhưng luyện đan cũng không phải sở trường của Nhâm Giáp, chúng ta hai người tỷ thí, Nhâm Giáp phải thua không thể nghi ngờ. Không phải là tiểu sư muội muốn đòi lại thể diện từ chỗ Nhâm Giáp đấy chứ?”

Phong Luyện Văn cũng sò sò cảm lộ ra đáng vẻ ngạc nhiên, nói: “Chẳng lẽ Lục thiếu chương môn nghĩ rằng, Nhan Phong muốn cùng người tỷ thí luyện đan?”

Lục Nhâm Giáp sững sốt: “Chẳng lẽ không phải?”

Phong Luyện Văn cười đến giống như một tiểu hồ ly, trong đáng yêu lộ ra mười phần giáo hoạt: “Nhan Phong muốn cùng Lục thiếu chương môn luận bàn tu vi, không biết thiếu chương môn có nguyện ý chỉ giáo?”

Thanh âm huyền ảo của những đệ tử còn lưu lại nhất thời im bật, vài vị chân nhân cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Phong Luyện Văn, cảm thấy nàng thực sự là muốn tìm đường chết. Không ai xem trọng Phong Luyện Văn, ngay cả người đứng đầu trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi là Hàn Ảnh Trọng cũng phải thua ở trên tay hân, nàng chỉ là một tiểu cô nương chuyên về luyện đan có thể chiếm được mấy phần cơ hội thắng? Tông Chủ trong mắt hiện lên một chút tia sáng kỳ dị, hân nhưng thật ra muốn nhìn xem tu vi của nha đầu kia đã đạt đến trình độ nào, xem bộ dáng tràn đầy tự tin của nàng hân là có vài phần nắm chắc.

“Tiểu sư muội, người xác định?” Người khác không xem trọng Phong Luyện Văn, Lục Nhâm Giáp lại càng không xem Phong Luyện Văn ra gì. Lần đầu tiên gặp mặt hân không cảm giác được trong cơ thể nàng có bao nhiêu linh khí, phỏng chừng ngay cả Luyện Khí Kỳ tầng một cũng chưa đến, một chiêu bình thường của hân cơ hồ có thể lấy mạng của nàng.

“Ta xác định.” Phong Luyện Văn tươi cười có chút miễn cưỡng, nàng vốn tính tình không tốt nhưng khi đối mặt với kẻ thù lại phải tươi cười như cây đốn gió xuân, thật sự là làm khó nàng.

“Văn là câu nói kia, tiểu sư muội đã yêu cầu, Nhâm Giáp dĩ nhiên phải đáp ứng.” Lục Nhâm Giáp nở nụ cười không rõ ý tứ hàm súc.

Phong Luyện Văn nhú mày, người này không ngờ đáp ứng rất nhanh. Nàng vốn tưởng, nếu Lục Nhâm Giáp không đồng ý nàng liền dựa vào có tỷ thí luyện đan thất bại một khúc hai nháo ba thất cô, chỉ cần hân không đáp ứng lập tức sẽ biến thành chuột qua đường bị mỗi người của Huyền Tịch Tông đuổi đánh. Hiện tại chỉ có thể bắt đắc dĩ thời dài, trò vui đuổi bắt con chuột này phỏng chừng không thể thực hành.

Lại một vòng tỷ thí sắp bắt đầu, đây là do bọn họ hai người tại chỗ tự mình ước định tỷ thí, Tông Chủ cũng khó mà can thiệp, chỉ đành ngồi chờ lại vị trí cũ nhận chức bảo an cùng tuyên tố thắng bại. Nếu Lục Nhâm Giáp dám hạ độc thủ đối với tiểu thiên tài của bọn họ, bọn họ cũng có thể lập tức ra tay cứu giúp.

Trước mặt bao người, Lục Nhâm Giáp vỗ mạnh lên bàn nường nhờ phản lực bay lên đầu đài, vững vàng tiếp đất, nụ cười thường trực nhìn thế nào cũng có vài phần khinh thị: “Nhâm Giáp xin nhường tiểu sư muội ba chiêu, để tránh người khác nói rằng Nhâm Giáp khi dễ tiểu sư muội.”

Nghe vậy, thần sắc Phong Luyến Văn đột nhiên trở nên cô quái, giống như sợ hãi sẽ lập tức đổi ý thật cẩn thận hỏi: “Người xác định?”

“Quần tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Người nào đó cười đến vẻ mặt sáng lạn nói ra một câu danh ngôn mà Phong Luyến Văn sớm đã nghe thuộc lòng.

Phong Luyến Văn nhìn vào ánh mắt tràn ngập thương hại của hắn, ta một tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn đánh với tu sĩ Trúc Cơ tầng ba như người vốn chính là thắng chắc, người không biết sống chết còn giả vờ quân tử nhường cho ta ba chiêu, ta không đánh người bỏ lết trên đất có phải thực xin lỗi mọi người hay không? Trên khuôn mặt nàng xuất hiện một nụ cười hòa nhã: “Như vậy, Nhan Phong sẽ không khách khí.”

Kẻ nên đánh vẫn phải đánh, thân phận nên che dấu vẫn cần che dấu, linh khí có thể sử dụng chỉ có hai loại Hỏa hệ và Mộc hệ. Phong Luyến Văn không hề nghĩ ngợi liền sử dụng Hỏa hệ, linh khí đỏ sẫm như lửa vây quanh bốn phía ngọc thủ, xa xa nhìn lại giống như bàn tay hóa thành hai luồng hỏa diễm rực cháy. Chân trước dẫm mạnh xuống đất lấy đà đánh tới, song chương lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tay biến ảo, thanh âm non nớt xé gió truyền vào trong tai mọi người: “Đây là chiêu thứ nhất!”

Phong Luyến Văn trong nháy mắt bại lộ hơi thở của tu sĩ Trúc Cơ tầng một, lại đủ để mấy trăm người ở đây rút mắt khỏi trông.

“Nàng dĩ nhiên là Trúc Cơ tầng một?!”

“Hài tử nhỏ như vậy, không chỉ là Luyện Đan Sư cấp hai mà còn là Trúc Cơ tu sĩ, thực là yêu nghiệt!”

Các trưởng lão Dược Các cả người run run có điểm không thể tin được, đều siết chặt tay đối phương nghe được đối phương hét lên mới chính thức bình tĩnh, vuốt râu khen ngợi Mộc trưởng lão đã thu được một hảo đồ đệ, Phong Luyến Văn càng yêu nghiệt bọn họ càng cao hứng. Tông Chủ không có cảm tưởng gì, ngẩn ngừ bảy tháng trở thành tu sĩ Trúc Cơ tầng một, đối với người khác mà nói tuyệt đối là thiên phú dị bẩm, nhưng đối với nha đầu kia mà nói tuyệt đối hợp tình hợp lý.

Lục Nhâm Giáp cũng không khỏi trừng to mắt, người khác chỉ chú trọng tu vi của Phong Luyến Văn, hắn chú ý tới là chiêu thức của Phong Luyến Văn, hai mắt hoa lên. Quang huy đỏ sẫm tựa như pháo hoa nổ rộ đến cực điểm, mỗi một góc độ đều phong bế gắt gao không thể né tránh. Hỏa tinh sau khi tiếp xúc với thân thể hắn lại dung nhập thêm Mộc hệ linh khí, chui vào vật áo dính trên da hắn, nhất thời những vết thương rất nhỏ trải rộng toàn thân, miệng vết thương truyền đến cảm giác đau ngứa khó nhịn khiến cho hắn trong nháy mắt biến sắc. Loại vết thương nhỏ nhỏ cùng độc dược này Lục Nhâm Giáp cũng không xa lạ, trong lòng kinh hãi không tự chủ được hô to: “Người cùng Túc Không Ly có quan hệ gì?!”

Trong hồng mâu hiện lên ánh sáng sắc nhọn, người này kể ra cũng không ngốc, biết nàng đang gây ông đập lưng ông. Phong Luyến Văn hảo tâm cười lạnh một tiếng hỏi đáp: “Quan hệ giữa chủ nợ và con nợ.” Tám món bảo vật kia nàng vẫn còn chưa lấy đâu, sau khi quay về nhất định phải đánh cướp của tiểu tử kia.

Những người vây xem đều bị đoạn đối thoại này khiến cho mơ hồ, tỷ thí thì tỷ thí, có liên quan gì đến phản đồ Túc Không Ly kia?

“Lục thiếu chương môn, tiếp chiêu thứ hai của ta đi!” Mặc kệ những người khác đang suy nghĩ gì, trong mắt Phong Luyến Văn lóe lên thị huyết lãnh diễm, vươn tay phải đem linh khí dung nhập vào Nghiệp Hỏa, lấy chương thành đao hướng hắn đâm tới. Lục Nhâm Giáp kinh nghi bất định (*), một kích này tốc độ nhanh như tia chớp, trong lúc ngáy người trên vai phải hắn đã truyền đến đau đớn xâm nhập cốt tủy, da tróc thịt bong!

(*) kinh nghi bất định: vì quá kinh ngạc nên không có hành động gì.

Lục Nhâm Giáp ăn đau ngã xuống đất, hung tợn trừng mắt nhìn Phong Luyến Văn ngón tay nhiễm đầy máu tươi. Tiểu cô nương mặt không chút thay đổi tựa như tu la địa ngục, hàng mi dài rợp bóng khiến hồng mâu tăng thêm phần lãnh khốc. Hắn nhớ rõ vị trí bị thương này, ba ngày trước hắn cũng như thế chém vào vai phải Hàn Ảnh Trọng.

Mọi người vì một màn công kích đầy huyết tinh của tiểu cô nương này mà cảm thấy khiếp sợ. Thực sự không thể tin được tiểu cô nương đáng yêu như tinh linh trong biển hoa vừa rồi khi đã thương người lại thị huyết đến như vậy. Bất quá càng khiếp sợ hơn là vì tu vi của nàng.

“Trúc Cơ tầng hai? Vừa rồi Trúc Cơ tầng một lại không phải là tu vi chân thật của nàng?!”

“Thật không hồ là tiểu yêu nữ a, thực là yêu nghiệt a!”

Mộc nhìn Phong Luyến Văn đang chiếm thế thượng phong, trong lòng tựa như đánh ngã bình ngô vị. Hy sinh vĩ đại nhất chính là nhẫn nhục, nàng chắc hẳn đã nhịn lâu lắm rồi, hôm nay cùng Lục Nhâm giáp tỷ thí một trận rồi cuộc khiến tài năng của nàng được bộc lộ giống như một ngôi sao tỏa sáng rực rỡ, hắn tự đáy lòng cao hứng thay nàng. Nhưng vì sao hắn lại cảm giác nàng hiện tại trở nên xa lạ như vậy?

Trên đầu đài, linh khí Trúc Cơ tầng ba đột nhiên như cuồng phong bão táp vây quanh thân thể của nàng, đôi mi tinh tế hơi nhíu lại, ánh mắt lãnh lệ khiến đối thủ so phần khí thế đã thất bại thảm hại. Chiêu thứ nhất là vì Túc Không Ly, chiêu thứ hai là vì Hàn Ảnh Trọng, chiêu thứ ba là vì chính nàng! Dám đánh chủ ý lên người bốn cô nương, bốn cô nương sẽ chính người không thành hình người.

Phong Luyến Văn đột nhiên nở nụ cười, cười đến giống như ánh mặt trời sáng lạn, nhưng lãnh ý trong mắt lại không hề thuyên giảm: “Chiều thứ ba!”

Lục Nhâm Giáp đột nhiên có dự cảm rất xấu, muốn cách xa khỏi phạm vi thi triển chiêu thức của nàng, nhưng toàn thân tê dại cùng đau đớn trên bả vai khiến tốc độ của hắn chậm lại. Mắt thấy nàng xóc lên làn váy để lộ đôi chân nhỏ trắng nõn mang hài màu hồng phấn, sau đó rút vào một lượng linh khí lớn xuống chân rồi hung hăng đá một phát!

Mọi người mao cốt từng nhiên phát hiện, mục tiêu của nàng lại là ——

Thứ giữa hai chân Lục Nhâm Giáp!

Chỉ thấy hai mắt che kín tơ máu của Lục Nhâm Giáp đột nhiên trợn ra như mắt cá vàng, toàn thân cứng ngắc giống như nhánh cây, một tiếng “Ngao ô ——” kia thét lên thê lương mà cực kỳ bi thảm, thanh âm biểu hiện ra chủ nhân của nó thống khổ đến cỡ nào, kia quả thực là thông thiên triệt địa thống khổ đến cực điểm ruột gan đứt từng khúc dọc tiền dọc tử...

Chiều này tên là “Đoạn tử tuyệt tôn cước”, Phong Luyến Văn sớm đã thực hành rất nhiều lần, chẳng hạn như khi tiểu học nhìn thấy một mỗ nam đồng học thật sự không vừa mắt đã tung ra một cước này. Đây tuyệt đối là lần đầu tiên rút vào linh khí, chuẩn xác không có làm chặt đứt kinh mạch xung quanh vật đó của Lục Nhâm Giáp, muốn khỏi hẳn chắc chắn không có khả năng.

Toàn bộ động vật giống đực ở đây bao gồm Tông Chủ cùng Mộc chỉ cảm thấy mỗ bộ vị nào đó trên thân một trận lạnh cả người, thiếu niên nhát gan hoảng hốt che lại bộ phận trọng yếu của mình, sợ rằng người kế tiếp bị bạo súc hoa là hắn. Ánh mắt mọi người nhìn Phong Luyến Văn đã không đơn thuần chỉ là nhìn thấy một vật đáng yêu, mà càng giống đang nhìn một thanh đao.

Thanh đao này, tên là đoạn tử tuyệt tôn.

Thực kinh hoàng... Thực bạo lực...

Không rét mà run, chính là loại cảm giác này, người —— đáng giá có được.

P/s: Amen, lạy chúa, thực là tàn độc quá đi, thực không dám xem tiếp nữa. Nhưng thân là người edit, dù chết sống thế nào ta cũng phải cố bò dậy. Chương này edit khó với cực lắm đấy. Nên ủng hộ nhiệt liệt vào nhé, chia sẻ cảm tưởng cho ta nghe với.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 89: “Bí Tịch” Cười Thật To.

Tuy rằng nói người đáng giá có được, nhưng nếu muốn có người tán đồng ủng hộ không phải kẻ điên cũng là kẻ ngốc. Đương nhiên, những người ở đây vừa không phải kẻ điên cũng không phải kẻ ngốc. Toàn trường tỉnh mạch, mọi người che miệng không dám phát ra một chút âm thanh nào, giống đực sợ bị mỗ mãnh thú cực kỳ tàn ác kia phát hiện sau đó cho hắn một cú đoạn tử tuyệt tôn cước, giống cái phát ra ánh mắt kinh sợ tỏ vẻ sự việc này các nàng thiệt tình không làm được, tiểu yêu nữ này xem như đã khai dòng đầu tiên.

Trước mắt ngoại trừ Lục Nhâm Giáp thì người kinh hãi nhất chính là thanh y lão giả, hắn lau cái trán trơn bóng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, thậm chí kêu may mắn. May mắn tiểu yêu nữ này niệm tình hắn là trưởng lão Dược Các chi đốt râu của hắn, so với Lục Nhâm Giáp như vậy vẫn còn tốt chán. Ngay sau đó, ánh mắt kinh sợ của mọi người thật cẩn thận dời đến trên người Mộc trưởng lão, bộ dáng tất cung tất kính kia chỉ còn kém không quỳ xuống cúng bái. Một con hung tàn ác thú như thế này, Mộc trưởng lão thể nhưng có thể ôm vào trong lòng, tiểu sinh bội phục sát đất. Chỉ là... Không biết chiều này có phải do Mộc trưởng lão truyền thụ hay không? Mọi người thấy ánh mắt hắn biến đổi, Mộc trưởng lão tuy rằng nhìn qua ôn nhu nhã nhặn, kỳ thật cũng là một người thâm tàng bất lộ a.

Mà Mộc lại đủ các loại dở khóc dở cười tiếp nhận ánh mắt kính sợ của mọi người, nâng chung trà lên thổi thổi nước trà, trong lòng mặc thán: oan uổng a...

Vô địch thần công dù thái sơn có sụp đổ ngay trước mắt cũng không hề thay đổi sắc mặt của Tông Chủ rốt cuộc bị phá vỡ, đôi môi bên dưới chòm râu dường như hơi run rẩy một chút. Cái này chẳng khác nào đã trực tiếp kết thù với Tảng Hòn Đảo. Nhưng không thể không thừa nhận, lão nhân gia hắn nhìn thấy tên Lục Nhâm Giáp lỗ mũi luôn hướng lên trời kia có bộ dáng thê thảm bậc này, trong lòng vẫn là thực thích. Nhìn tiểu cô nương thần thái tung bay trên đầu đài kia, tông chủ vuốt râu cười khổ một tiếng, có một tiểu nữ tử hữu thù tất báo lại nam hiểm đến cực điểm như vậy, thật sự là tông môn bất hạnh. Bất quá đây là thời điểm nên suy xét một chút về việc chọn thiếu tông chủ cho Huyền Tịch Tông.

Thật lâu sau, không biết là ai phát ra thanh âm nuốt nước miếng trước, các loại kiếp nạn qua đi, tiếng động bị phần cũng thật lâu không ngừng.

“Ta... Ta dựa vào! Nha đầu kia thật lợi hại a!”

“Vốn đang muốn véo mặt ôm ấp một chút, hiện tại... Ta vẫn không nên mơ tưởng tới.”

Kỳ Trữ chân nhân đã sớm xem không vừa mắt Lục Nhâm Giáp, nếu không phải Tông Chủ cùng mấy vị chân nhân khác ngăn cản hắn, hắn đã sớm cho Lục Nhâm Giáp vài quyền vào mặt để tiếp đón. Ba chiêu này của Phong Luyến Văn thật sự là đại khoái nhân tâm, hắn nhìn không được vỗ bàn vui sướng hô to một tiếng: “Tiểu nha đầu này không tệ, ta muốn thu nàng làm nghĩa nữ!”

Kết quả đôi lấy một cái xem thường của Anh Trữ chân nhân: “Thôi đi, lão xử nam vạn năm như ngươi, có thể cho đứa nhỏ kia tình thương của mẹ sao? Muốn thu nghĩa nữ cũng phải là bản tiên tử thu!”

“Lão yêu bà, đồ đệ của ngươi so với đứa nhỏ kia cũng không hơn được mấy tuổi, còn muốn cùng ta tranh nghĩa nữ! Ngươi có thể cho đứa nhỏ kia tình thương của cha sao?!”

“Tình thương của cha có cũng được mà không có cũng không sao, tình thương của mẹ mới là tất không thể thiếu!”

“Ngươi nói vậy, tình thương của cha mới tất không thể thiếu!”

Một trận tranh cãi kịch liệt hai phe đập loạn, thanh âm ầm ỹ thật lâu không ngừng.

Mọi người khỏe miệng run rẩy đầu đầy hắc tuyến, nếu muốn đứa nhỏ các ngài hai vị liền chạy nhanh sinh một đứa đi, sao lại muốn đến cướp đồ đệ của Mộc trường lão?

Lúc này Phô Trữ chân nhân vuốt râu cười đến hết sức sáng lạn: “Nghĩa nữ này các ngài đừng giành với ta...”

Kỳ Trữ cùng Anh Trữ đồng thời vung tay về phía hắn, lập tức lão nhân gia đáng thương liền giống như một ngôi sao băng bay ngược vút đến tây thiên xa xôi không thấy bóng dáng.

Hai vị chân nhân cùng kêu lên nói: “Một bó to tuổi còn muốn làm cha? Nằm mơ!”

Ở trong ảo cảnh bị Nhan đại thần đánh cho ô đầu chạy tán loạn đã khiến nàng nghẹn khuất, Phong Luyến Văn rút cuộc từ trên người Lục Nhâm Giáp tìm được một chút cảm giác về sự ưu việt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm thầm than một tiếng hảo thích! Trên sân đấu tỷ thí vẫn chưa kết thúc, nàng nửa điểm cũng không dám lơ lửng, dù sao cũng chỉ mới ba chiêu, Lục Nhâm giáp có thể làm thiếu chương môn Táng hồn Đảo dĩ nhiên không phải quả hồng mềm dễ dàng bị nàng vo tròn bóp dẹp. Đã lâu không được cùng đối thủ tu vi không cách biệt lắm so chiêu, Phong Luyến Văn cũng thật sự rất ngứa tay a.

Ở trước mắt nhiều người như vậy bị phế đi kiêu ngạo của nam nhân, Lục Nhâm Giáp vô cùng nhục nhã, sắc mặt biến tím giống như trái cà tím vừa hái trong vườn, hai mắt che kín tơ máu. Một tay ôm hạ thể tức giận mắng Phong Luyến Văn một tiếng “Tiểu tiện nhân”, từ trong lòng lấy ra một khóa đan được tước khắc vào trong bụng, đầu ngón giảm bớt không ít, lập tức từ tại chỗ nhảy dựng lên rút ra trường đao bên hông liền hướng về Phong Luyến Văn chém tới.

Tay không đối chiến với tu sĩ cảm trong tay vũ khí lợi hại đang phần nộ dùng dùng, vẫn là câu nói kia, ông cụ thất cổ —— chán sống, bất quá Phong Luyến Văn cảm thấy nàng còn trẻ hẳn là có bó lớn thời gian để tiêu xài. Hòa hệ linh khí bùng lên dữ dội, trong chớp mắt hóa thành liệt điểm trường thương ngăn cản tiến công mãnh liệt của Lục Nhâm Giáp. “Đỉnh đỉnh đỉnh ——” trước sau bất quá chỉ trong thời gian vài giây, vũ khí va chạm đã sớm không dưới mấy mươi lần.

Các tu sĩ kiến thức rộng từ lúc nhìn thấy liệt điểm trường thương trong tay Phong Luyến Văn liền sợ ngây người, này này này không phải chỉ có Kết Đan tu sĩ mới có thể sử dụng linh khí hóa hình sao! Chẳng lẽ tiểu nha đầu này đã sớm đột phá Kết Đan cho tới bây giờ đều là phần trụ ăn lão hồ?! Tông chủ cũng nhìn không được rung rung, Phong Luyến Văn đột phá Kết Đan không hề nằm trong dự kiến của hắn, này quả thật không thể tưởng tượng nổi! Mớ to hai mắt nhìn chăm chăm Phong Luyến Văn mới phát hiện, nga, bộ dáng đứa nhỏ này nhiều lắm chỉ là Trúc Cơ tầng ba tầng bốn, có thể sử dụng linh khí hóa hình đại khái là cơ duyên xảo hợp. Lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán, Tông Chủ phát hiện công phu dọa người của đứa nhỏ này đã muốn lộ hóa thần thành.

Trường đao trong tay Lục Nhâm Giáp chiêu thức biến ảo không ngừng, đây là điểm lợi của việc làm thiếu chương môn, chiêu thức trụ cột phong phú, kỹ năng công pháp một bó to. Phong Luyến Văn không quá am hiểu cận chiến, nếu không phải đã đột phá Trúc Cơ tầng bốn chỉ sợ sẽ giống như dưa hấu bị hắn bóp làm nhiều mảnh. Đương nhiên, dưa hấu này không phải chỉ con gà lông xanh kia.

Lúc này thật sự là nguy cấp, hai tay giữ chặt trường thương ngăn cản Lục Nhâm Giáp điên cuồng liều mạng tấn công, thế nhưng có chút đứng không vững. Tỷ thí luyện đan ban này tồn thất không ít linh khí, nếu không phải Hỗn Độn Quyết trong nháy mắt có thể nạp linh khí bên ngoài để mình sử dụng thì đã nguy to, lại bị mồ mạt nạ kia làm bị thương khiến Phong Luyến Văn giống như nỏ mạnh hết đà, xem ra phải tốc chiến tốc thắng.

Dùng binh khí chiếm không được tiện nghi ta liền chơi đánh lén, Phong Luyến Văn ánh mắt lạnh băng nhắc chân đá về phía bắp chân của Lục Nhâm Giáp. Đứa nhỏ hiểu chút tri thức cũng đều biết, cho dù là võ sĩ lợi hại đến đâu, bị đá vào xương ống chân cũng sẽ đau đến rơi lệ, càng miễn bàn Lục Nhâm Giáp tên cận bã này. Nhưng trời không toại lòng người, Lục Nhâm Giáp vừa mới ăn khóa đan được kia tựa như thuốc giảm đau thượng đẳng, đau hay không đau không có nửa điểm quan hệ gì tới hắn, nên đánh liền đánh.

Phong Luyến Văn phát hỏa, thua tỷ thí luyện đan đã khiến nàng hận không thể lấy cái chết tạ tội, nếu tỷ thí với tên cận bã này mà thua tiếp vậy nàng có phải ngay cả luân hồi cũng không cần nữa? Phế đi vật quý của ngươi ngươi còn giống như châu chấu nhảy loạn không ngừng, lại phế đi gân cốt của ngươi ta xem ngươi có thể hóa thành tiểu cường (*) hay không?

(*) tiểu cường: là con gián, ý nói đánh mãi không chết.

Trường thương dựng đứng chém thẳng vào đao phong, hai tay cầm thương lấy tốc độ sét đánh đâm vào đầu gối bên phải của Lục Nhâm Giáp, chỉ nghe thấy tiếng binh khí đâm sâu vào da thịt xương cốt cùng tiếng người hét thê lương âm vang quanh quần khắp không gian tĩnh lặng. Những người có mặt ở đây đều bị thủ đoạn tàn nhẫn của nàng dọa cho cả kinh sửng sốt.

Vai phải cùng đầu gối đều bị đâm thủng, bất đồng duy nhất là, vết thương trên vai là bị lợi trào của mổ nữ trạc phá, vì muốn thay họ Hàn nào đó báo thù. Còn đầu gối bị mổ nữ dùng trường thương giống như đâm bù nhìn mà đâm vào, là vì ân oán cá nhân.

Lục thiếu chương môn quang vinh bán thân bất toại.

Tông Chủ cũng nhìn không nổi cảnh tượng huyết tinh bậc này, thừa dịp Lục Nhâm Giáp vì vẫn giữ được nửa cái mạng mà may mắn rơi lệ đầy mặt, hấn nhanh chóng tuyên bố thắng bại tỷ thí, đề phòng mổ nữ càng đánh càng hưng phấn đem thiếu chương môn Táng Hồn Đao lãng trí tại chỗ. Đương nhiên, người thắng chính là mổ sinh vật hung tàn.

Mổ sinh vật hung tàn này họ Phong, tên Luyến Văn, dùng tên giả Nhan Phong.

Cổ tình mổ sinh vật hung tàn này còn không muốn buông tha cho người ta, kéo cổ áo Lục Nhâm Giáp đang nằm ngã trên đất, dùng linh khí tìm tòi nửa ngày rốt cuộc tìm được quyền trục trước kia đã dặn Túc Không Ly tìm cách ném lại cho hắn. Trước mặt mọi người hô to một tiếng: “Đây là bí tịch đứng đầu Táng Hồn Đao, các vị có muốn nhìn xem không?”

Bí tịch đứng đầu Táng Hồn Đao? Tông chủ nhũ mầy không phát biểu ý kiến gì, tuy rằng không được chủ nhân đồng ý đã dùng thủ đoạn bá đạo kiêu ngạo đoạt lấy, nhưng nếu có cơ hội bọn họ dĩ nhiên cũng muốn mở rộng kiến thức.

Phong Luyến Văn lộ ra một nụ cười âm hiểm nhất trong cuộc đời này, coi bỏ linh khí phong ấn do chính mình thiết hạ, trong ánh mắt bất khả tư nghị của Lục Nhâm Giáp mở ra quyền trục, đầu tiên là chăm chú nhìn, sau đó “hoàng sợ vô cùng” thì thào: “Muốn luyện thần công, trước phải tự cung!”

...

Tiếng nói vừa dứt, vốn là không gian tĩnh lặng lại càng thêm tĩnh lặng đến cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, mọi người trợn mắt há hốc mồm giống như một cục gỗ quay đầu mở to mắt nhìn Lục Nhâm Giáp đáng thương kia, hưng phấn nhất đương nhiên là những nhân sĩ Táng Hồn Đao không biết sự tình, bí tịch này... yêu cầu quả thực rất phù hợp với thiếu chương môn bây giờ a, này có tính là nhân họa đắc phúc không? !

Biểu tình bi thống của Lục Nhâm Giáp rốt cuộc có một tia huyết sắc, hai mắt sáng rực bị nước mắt bao phủ.

Tiếp theo lại nghe thấy thanh âm lạnh lạnh như đọc sách của mổ nữ kia: “Cho dù tự cung, chưa chắc thành công!”

...

Mọi người hóa đá tốc độ càng nhanh hơn, Lục Nhâm Giáp cùng nhân sĩ Táng Hồn Đao đã phong hóa tan thành bụi bay đến đại sa mạc. Bí tịch này quả thực muốn bẫy người a!

Thanh âm vô tâm vô phách của mổ nữ có chút dồn dập vang lên: “Không cần tự cung, cũng có thể thành công!”

...

Ba câu “Bí tịch” niệm xong, tâm tình mọi người vô cùng phức tạp, thậm chí không để ý mặt mũi lão lệ tung hoành hoặc cười đến sắp tắt thở, bí tịch đứng đầu Táng Hồn Đao thật sự là...quá mức âm ngoan nham hiểm a!

Trời mới biết Phong Luyến Văn sau khi nghiêm túc đọc xong ba câu này đã ghen cười đến mức nội thương tăng thêm gấp đôi, ruột đều nhanh thắt lại, bất quá, ghê tởm ghê tởm Lục Nhâm giáp dám cựa bả kia, nội thương cũng đáng!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 90: Cầu Thân.

Bất quá muốn cười để sau, toàn bộ kế hoạch vẫn chưa hoàn thành viên mãn, vẫn còn một màn phục vụ cuối cùng. Phong Luyến Văn ho nhẹ hai tiếng, giờ quyền trục lên cao nghĩa chính từ nghiêm nói: “Bí tịch này nếu lưu lại hậu thế cũng là vật gây hại, hôm nay Nhan Phong sẽ hủy nó!” Bất luận là ai cũng không kịp ngăn cản, chỉ thấy trong tay nàng bùng lên ngọn lửa, liền ở trước mặt bao người đem “bí tịch đứng đầu” kia đốt cháy hầu như không còn. Mất lạnh liếc một cái về phía Lục Nhâm Giáp đang vô cùng kinh hãi, bên môi nhếch lên một chút tươi cười vì âm mưu viên mãn.

Chúng kiến một màn biến cố cả kinh này, nhân sĩ ở đây cùng bàng hữu đều sợ đến ngất người. Bí tịch đứng đầu... cứ như vậy bị thiêu hủy? Cho dù nó nham hiểm đến cực điểm thì cũng là bảo vật truyền thừa mấy trăm năm của Táng Hồn Đào a, bại gia tử này sao có thể nói thiếu là thiếu a! Nước mắt lưng tròng nhìn trang giấy bị đốt thành tro bụi cùng vài đốm lửa nhỏ phiêu tán trong gió, nhiều người cảm thấy dường như chỉ trong một ngày đã nhận đủ kinh hãi của cả một đời, chỉ còn kém không bị Phong Luyến Văn dọa thành bệnh thần kinh.

Còn có một vị thiếu chút nữa bị dọa thành bệnh tâm thần. Lần này đến Huyền Tịch Tông nhiệm vụ thứ hai là đoạt lại bảo vật giờ đã bị thiêu hủy ngay trước mặt hắn, Lục Nhâm Giáp cảm thấy da đầu một trận tê dại, trước mắt hiện ra vô số lần cảnh tượng lão cha hắn sẽ dùng gia pháp đem hắn chinh chi còn nữa cái mạng. Đang lúc tuyệt vọng, từng chuyện đã xảy ra bỗng xuất hiện trong đầu hắn, hắn đột nhiên phát hiện, hắn đã bị mỗ cửu gia nham hiểm rắp tâm tính kế. Hai ngày trước, khi kẻ bị trúng mảy muỗi tên đến hấp hối Túc Không Ly đột nhiên sinh long hoạt hổ xuất hiện trước mặt hắn, hắn nên sớm hiểu được mạng nhện âm mưu đã sớm gài gao cuốn lấy hắn.

“Đây là do tiểu yêu nữ này cấu kết với Túc Không Ly bày ra quỷ kế hãm hại nhục nhã ta! Đó cũng không phải bí tịch của Táng Hồn Đào.” Lục Nhâm Giáp lúc bị hai tên đệ tử nâng dậy thẹn quá hóa giận chỉ vào Phong Luyến Văn, khuôn mặt không mấy anh tuấn vận vẹo mà dữ tợn, ngay cả thanh âm điên cuồng hét lên cũng khàn khàn giống như bị lửa thiêu qua.

Nghe được một câu mắng chửi kia, đôi mi xinh đẹp của Phong Luyến Văn nhú nhú, trào phúng nói: “Vì muốn tranh giành thể diện ngay cả bí tịch của tổ tông cũng không thừa nhận, Lục thiếu chương môn thật sự đã cấp cho Táng Hồn Đào không ít mặt mũi a.” Lập tức nâng lại nở nụ cười “thiện lương” với hai gã đệ tử đang nâng Lục Nhâm Giáp, nói: “Lục thiếu chương môn vì thua tỷ thí nên tinh thần có chút không được bình thường, các người mau đưa hắn về hảo hảo chữa thương đi.”

Xét thấy thủ đoạn tàn khốc của Phong Luyến Văn quả thực so với khổ hình của Táng Hồn Đào còn mất nhân tính hơn, hai gã đệ tử không dám không nghe theo mệnh lệnh của nàng, lập tức đề cao tinh thần lời kéo Lục Nhâm Giáp tránh đi. Lục Nhâm Giáp trừng to hai mắt tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười đáng yêu mà trong ngoài không đồng nhất của Phong Luyến Văn, hai tay dính máu trong lúc bối rối lại đột nhiên nắm lấy góc váy của nàng. Bộ dáng thảm thiết kia quả thực giống như phạm nhân có oan khuất thấu trời đối mặt với cầu quan làm xằng làm bậy thiên lý bất dung.

“Nhan Phong, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Phong Luyến Văn không nói gì, mặt lộ vẻ mỉm cười ngồi xổm xuống đem tay hắn từng ngón từng ngón đẩy ra, thậm chí dùng linh khí hung hăng nắm chặt các đốt ngón tay hắn, thanh âm “răng rắc” rất nhỏ cùng tiếng kêu gào của Lục Nhâm Giáp liên tiếp vang lên, đâm sâu vào lòng mỗi người ở đây. Nhìn kẻ tạo ra thảm án kia mỉm cười càng thêm ngọt ngào say lòng người, mọi người đều gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh rơi như mưa.

Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã tâm ngoan thủ lạt, sau này lớn lên còn gây ra bao nhiêu tình phong huyết vũ?

Lục Nhâm Giáp bị thả đi, lưu lại một đường máu nhìn thấy ghê người. Phong Luyến Văn rất có cảm giác thành tựu nhìn lướt qua mọi người vẫn chưa rời đi, tầm mắt đi qua nơi nào nơi đấy tất cả bay chó sủa vang lên tiếng kêu sợ hãi không ngừng, kẻ bỏ chạy cuống cuống bỏ chạy, người ngự kiếm vội vã ngự kiếm, nhanh như chớp liền biến mất ngay cả nửa thân ảnh cũng không còn. Phong Luyến Văn không biết nên khóc hay nên cười, người tu chân lại bị loại trình độ này dọa đến, về sau nếu nhìn thấy yêu ma quỷ quái còn khủng bố hơn một trăm tám mươi lần so với việc này thì làm sao bây giờ?

Họ Phong nào đó tựa hồ đã quên, yêu ma quỷ quái trong Bách Sát Cốc nhìn thấy nàng cũng phải đi đường vòng...

Hoạt bát rời khỏi đầu đài, nhanh nhẹn chạy tới chỗ Mộc. Vỡ kịch này đã diễn xong, người xem cũng đã đi hết, chỉ trong vài phút mảnh đất vừa rồi còn huyền ảo ồn ào liền trở nên lặng ngắt. Tông Chủ đem ánh mắt hải lòng không dấu vết thu hồi vào đáy mắt, cùng vài vị chân nhân đứng dậy rời đi. Được các trưởng lão vui sướng nhìn nhau vài lần, cũng cười ha ha kết bạn mà về.

Phong Luyến Văn tâm tình không tệ chạy về phía Mộc muốn nhào vào lòng hắn, nhưng đột nhiên nghĩ đến hai tay mình cùng tuyết y đã nhiễm huyết, bước chân dần dần chậm lại, tươi cười cũng dần dần rút đi. Hắn là trích tiên, không thể để những thứ dơ bẩn này dính vào y phục hắn, một chút cũng không thể. Nàng giống như đứa nhỏ phạm sai cũi đầu chậm rãi đi đến trước mặt Mộc, tay nhỏ bé siết chặt tay áo rụt rè nói: “Sư phụ, thực xin lỗi, con thua tỷ thí.”

Mộc buông chén trà trong tay, mỉm cười sờ sờ đầu nàng: “Áo giáp phản phệ khiến ngươi bị nội thương không nhẹ, chút nữa trở về Dược Các vì sư giúp ngươi hảo hảo điều trị. Còn có... Vi sư đã nghĩ ra biện pháp giúp ngươi biến trở về mười lăm tuổi.”

“Sư phụ, ngươi đang tức giận?” Phong Luyến Văn hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Mộc mỉm cười, từ trong giọng nói bình tĩnh kia nàng có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, muốn lôi kéo tay áo hắn, nhưng nhìn thấy máu tươi trên tay lại không thể không miễn cưỡng thu về. “Tiểu Văn sai rồi, thỉnh sư phụ trách phạt Tiểu Văn, nhưng xin sư phụ đừng tức giận!”

Hắn nhìn thẳng vào hồng mâu tràn đầy thật tâm thật ý của nàng, chần chờ một lát rồi thẳng thắn nói: “Tiểu Văn, ngươi có chuyện gạt vi sư.”

Phong Luyến Văn ngẩn người, lập tức cúi đầu mím môi. Chỉ mới học thuật luyện đan ba ngày đã có thể luyện chế nhị phẩm đan dược Phá Ma Hộ Tâm Đan, cùng với thi triển rất thuần thục kỹ năng khống hỏa, Mộc không nghĩ ngờ mới là lạ. Nhưng trời đất chứng giám a, nàng mặc dù luyện đan dược cấp cao, nhưng hôm nay những kỹ năng đã sử dụng ngoại trừ lấy chương vì lỗi là sao chép được, cái khác đều là học ở Mộc, những gì trong “Thương Lam Đình” có được nàng một chút cũng chưa dùng a!

Được rồi, chỉ riêng hai điểm kia đã đủ phán tử hình nàng.

Không chịu nói với hắn sao? Không quan hệ, ai cũng đều có bí mật của riêng mình, tiểu đồ nhi của hắn cũng không ngoại lệ.

Hàng mi dài rộp bóng che đi một mảnh mắt mát trong đôi mắt màu lam, đáy mắt tăng thêm một phần thâm thúy khiến người ta khó thể nhận ra.

Vốn tưởng rằng không chiếm được đáp án gì, bỗng dừng lại nghe thanh âm sâu kín của nàng vang lên: “Kỳ thật con đến từ một thế giới khác...”

Sinh sống mười lăm năm tại thế kỷ hai mốt, toàn bộ tin tức về trò chơi tên gọi là “Thương Lam Đình”, xuyên qua đến Lam Uyên đại lục... phát hiện Nghiệp Hỏa... Tại Lam Uyên đại lục xa lạ mà cô độc này, sớm hình thành thói quen độc lai độc vãng, nhưng không ngờ nàng lại tìm được một phần thân tình khác, muốn tín nhiệm muốn dựa vào. Nếu hẳn muốn biết, vậy đem tất cả nói với hẳn cũng không sao. Nàng nhìn thấy trong ánh mắt màu lam luôn không có một chút gợn sóng sợ hãi nào của hẳn hiện lên khiếp sợ, lại dần dần hóa thành cảm động cùng yêu thương càng thêm sâu sắc.

Nàng vừa dứt lời, Một liên chủ động dắt tay nhỏ bé của nàng, cười nhẹ nói: “Chúng ta về nhà.”

Phong Luyến Văn kinh hoàng đang muốn giãy dụa, vừa nghe hai chữ “về nhà” trong lòng lại run lên. Ánh dương sáng lạn soi chiếu nụ cười chói lọi trên khóe môi nàng, nàng nắm chặt tay hẳn, dùng sức gật gật đầu: “Àn, chúng ta về nhà!”

...

Ngày kế tiếp cũng là một ngày trời nắng chói chang, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống vách núi đen cao chót vót. Phong Luyến Văn đã khôi phục bộ dáng mười lăm tuổi mặc khinh vũ đào sam giống như một con hồ điệp xinh đẹp mỹ lệ, nếu không phải vì kẻ nào đó có nợ không trả cứ ở mãi trong này không đi, có lẽ nàng đã suy tính đến chuyện luyện tập khiêu vũ giữa bụi hoa. Nhưng bây giờ nếu luyện vũ vô cùng có khả năng biến thành luyện võ.

“Nói đi, rốt cuộc phải thế nào ngươi mới chịu đi?” Phong Luyến Văn ngồi bên cạnh bàn một tay chống đầu một tay bưng chén trà, hai chân bắt chéo tạo hình tượng tiêu chuẩn của một vị đại quan.

Dựa theo lẽ thường mà nói người mắc nợ khi thấy chủ nợ hẳn là nên đi đường vòng mới đúng, cho dù không đi đường vòng cũng nên học cách ẩn mình để không dễ dàng bị người khác phát hiện. Nhưng con nợ trước mắt quả thực da mặt dày đến nỗi khiến chủ nợ phải vội vàng cho hẳn ngân lượng đem hẳn đuổi đi.

“Nơi này của ngươi một khi không còn gì thú vị, ta lập tức đi ngay.” Túc Không Ly ngồi ở bên kia bàn một tay chống đầu một tay nhip nhàng gõ gõ xuống bàn, hai chân bắt chéo tạo hình tượng vương hầu tiêu chuẩn. Nếu hẳn không phải đang gõ bàn mà là đang bưng trà uống, vậy thì tính từ giữa bàn vừa vặn làm trục đối xứng cho hai người bọn họ.

Nhìn qua bố cục căn phòng của Phong Luyến Văn, bên cạnh bàn không có ghế chỉ có giường. Nhưng vị ngồi ở trên giường lại không phải chủ nhân căn phòng mà là một thiếu niên tóc đỏ, chủ nhân căn phòng lại đáng thương hề hề ngồi ở trên ghế do sùng vật nhà mình biến thành, đủ để thấy mỡ tóc đỏ trình độ mặt dày có bao nhiêu cao siêu.

Đại khái là tên khốn này nhìn thấy có người sau khi chịu khổ đấm phải độc thủ của Phong Luyến Văn kết cuộc còn thể thảm hơn hẳn, mà người này thân phận lại không thấp, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, vì vậy tên khốn này ở lý nơi đây muốn xem trò vui kế tiếp, xem kịch vui thì xem đi còn không trả tiền, không trả tiền thì không trả tiền còn mắc nợ! Mỡ chủ nợ ngày hôm qua vừa mới chính một tên cận bã nên hôm nay không muốn tiếp tục gây nghiệp chướng, nếu không thì nàng đã không ngại lại khiến cho một gia tộc nữa đoạn từ tuyệt tôn, mà gia tộc này mang họ Túc.

Khi một vị nhân sĩ khác tên là Bách Lý Không Thành đẩy cửa mà vào liền nhìn thấy cảnh tượng đối xứng hừ hừ thực thực nhưng tràn ngập khói thuốc súng này.

“Ngươi sao mặt mũi lại bầm dập như vậy? Chẳng lẽ là do đã ngủ với nữ nhân của một đại nhân vật nào đó?” Phong Luyến Văn vẫn duy trì tạo hình quan viên bình tĩnh liếc nhìn hẳn một cái, tâm tình không quá thoải mái hiếm khi lại mở miệng trêu đùa.

Bách Lý Không Thành lần này xuất hiện quả thực đã làm điên đảo hình tượng suất đến rồi tỉnh rồi mù trong quá khứ. Trước khoan nói y phục không chỉnh tề, chỉ riêng khuôn mặt tuần tú không biết đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ kia xuất hiện rất nhiều dấu vết xanh tím. Dùng một cái so sánh thực hình tượng, thì phải là phiêu kỵ không trả tiền bị loạn còn đánh thành... A không đúng, là mở rộng chính nghĩa không thành lại bị gian thần hãm hại ra sức đánh hai mươi đại bản... Đợi chút tựa hồ vẫn không đúng...

Bách Lý Không Thành sắc mặt đen xì, đi về phía trước vài bước vỗ mạnh hai tay lên bàn thật là nghiêm túc nói với Phong Luyến Văn: “Không phải, là tên Lục Nhâm Giáp kia...”

“Lục Nhâm Giáp đến Huyền Tịch Tông còn mang theo nữ nhân?” Phong Luyến Văn bộc phát ngạc nhiên, nâng cằm trắng nõn giống như nhìn thấy vị khách từ trên trời rơi xuống đánh giá Bách Lý Không Thành, “Ai u, lời linh căn, tố chất tâm lý của ngươi không tệ a, nữ nhân của tên cận bã kia mà cũng dám ngủ.”

Bách Lý Không Thành nhin xuống xúc động muốn đem nàng tươi sống bóp chết, hai tay đặt ở trên bàn dôi đi mục tiêu, giống như ung trào chộp vào trên vai nàng, biểu tình bị phân hoàng để không vội thái giám gấp thực thỏa đáng biểu hiện ở trên mặt hẳn: “Ngươi muốn ta ngủ với người khác như vậy sao?! Ngươi không hề để tâm sao?”

“Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta a?” Phong Luyến Văn vô tội trát trát nhãn tình. Túc Không Ly bên cạnh cũng nổi lên hưng trí chờ đợi câu tiếp theo của Bách Lý Không Thành, trong lòng lại suy nghĩ có nên tìm thời gian đem những lời này thuật lại với Hàn sư huynh hay không...

“Tên kia tới cầu thân, muốn thú ngươi làm tiểu thiếp!”

...

Phong Luyến Văn cùng Túc Không Ly đồng thời cảm thấy trong óc nháy mắt như bị pháo nổ tung, ong ong.

Người trước cứng ngắc cười khoát tay nói: “Đừng đem loại chuyện này ra đùa giỡn với ta, một chút cũng không buồn cười, ha ha...”

Người sau lại sờ sờ cảm trong lòng tưởng tượng đại hôn ngày đó Hàn Ảnh Trọng một thân áo xám vọt tới hi đường cầm tay tân nương từ thâm tình nói “Đi theo ta.”...

“Ta không rảnh nói đùa với ngươi, không tin ngươi đi hỏi thử xem, chuyện này đã sớm truyền khắp Huyền Tịch Tông.” Bách Lý Thông Thành một tay bị phần che mặt một tay chỉ vào ngoài cửa: “Sự phụ ngươi đương nhiên là không đồng ý, nhưng tên cận bã kia không từ bỏ ý định lại đi tìm tông chủ. Ngươi hôm qua vừa đem hắn chinh không thành hình người, hôm nay rất có khả năng bị Tông Chủ xem như lễ vật tạ lỗi mà tống xuất đi.”

Nửa câu nói sau Phong Luyến Văn một chữ cũng không nghe thấy, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Mộc không đáp ứng, nàng tự nhiên có một trăm lẻ tám loại phương pháp có thể khiến tên cận bã Lục Nhâm Giáp kia thê thảm bỏ trở về Tảng Hồn Đảo. Tư duy đảo nhanh một vòng sau đó nàng hỏi ra một vấn đề đang thắc mắc: “Vậy thương thế này của ngươi từ đâu mà ra?”

“Bởi vì nghe xong tin tức này thực kích động, bất cẩn liền từ trên cây ngã xuống.”

“Đừng gạt người, ngã từ trên cây có thể ngã đến thê thảm như vậy sao, ta biết nhất định là ngươi ngứa khí đi tìm tên cận bã kia liều mạng.”

“Không... Thật sự là từ trên cây ngã xuống...”

“Túc Không Ly.”

Thình lình bị điểm danh Túc Không Ly lập tức phản xạ hỏi: “Gọi ta làm cái gì?”

Phong Luyến Văn cười đến thực âm hiểm: “Ta chấp nhận cho ngươi ở lại nơi này của ta dài lâu, với điều kiện là đem vị tu sĩ đàn độn quả thực có thể từ trên cây ngã xuống này đá văng ra ngoài.”

“Uy ngươi không thể không ngứa khí như vậy, ta vì ngươi đi liều mạng ngươi lại như thế vô tâm vô phế đối đãi ta!” Rốt cục bị bức nói ra lời thật Bách Lý Không Thành lắc đầu như trống bỏi.

Còn mõ phúc hắc nào đó đã cười đến so với mặt trời hôm nay còn rực rỡ hơn, nhảy dựng lên tóm lấy cổ áo đem hắn đuổi ra ngoài giống như cảnh sát trật tự đuổi đi những kẻ nịnh hót. Nói một cách hoa mỹ là: chủ nhân của gian phòng này giá lâm, những kẻ không có phận sự mau biến.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 91: “Hóa Học” Đại Nổ Mạnh.

Vào đêm, Bách Sát Cốc âm trầm không thấy được bầu trời, thanh âm gió thổi luôn qua kẽ lá cùng tiếng yêu thú kêu vang liên tiếp không ngừng. Thực vật hình thù kỳ quái đã sinh trưởng qua trăm ngàn năm rất có linh tính, cùng yêu thú sống ở nơi này nhiều năm hình thành mối quan hệ cộng sinh, nơi này dùng để truy đuổi vây bắt con mồi thì thật không còn gì tốt hơn.

Bỗng dưng, có người đạp nhẹ lên ngọn cây, dưới bầu trời đêm âm trầm từng chiếc bóng nhanh nhẹn xẹt qua.

“Bắt lấy hắn!”

Thanh âm mấy chục người hỗn loạn truy đuổi ở trong cốc âm trầm vang lên, đao kiếm sáng lóa phản quang thật là chói mắt, đuốc lửa tỏa sáng yếu ớt giống như ma trôi theo những người này xâm nhập vào trong cốc. Trên đường chém giết vô số yêu thú cấp thấp chặn đường, ánh lửa chiếu sáng biểu tình dữ tợn cùng huyền sắc y bào đã nhiễm huyết mà có chút hư hại của những người này, bọn họ trừng to đôi mắt giận dữ che kín to mắt, nhìn chăm chăm vào thiếu niên tựa như linh hầu kia, không biết trong lòng đang oán giận hắn hành động rất linh mãnh hay đang âm thầm hận chính mình không đủ bản lĩnh.

Thiếu niên lấy một tư thế hoàn mỹ đứng trên đỉnh ngọn cây, nụ cười bất cần đời dần dần nở rộng.

Thấy hắn rốt cục dừng lại, đám người mặc huyền y trong lòng nổi lên một chút mừng thầm, lại dùng tốc độ nhanh hơn chạy tới phương hướng kia.

Ánh lửa rốt cục chiếu sáng hoàn toàn thân ảnh tiêm gầy như ần như hiện của hắn, tay áo dài vàng nhạt nhẹ bay, tóc đỏ so với hỏa hoa còn đẹp mắt hơn, đôi mắt hoàng kim ở trong bóng đêm lóe ra tia sáng quý dị không muốn người biết. Túc Không Ly từ trên cao nhìn xuống đám người bị hắn đùa giỡn xoay quanh, giả trang thành mặt quỷ ý nghĩa mười phần trào phúng, lại xoay người một cái, tiếp tục chạy vào trong cốc.

...

Nơi nào đó trong Bách Sát Cốc, thiếu nữ nghiêng người dựa vào một nhánh cây trên cao, tóc cam bị gió thổi phát phơ dung nhập vào bóng đêm, hồng y bao bọc lấy nàng tựa như một đóa hoa đào khiến người ta yêu thích. Nàng thưởng thức nước trà nóng ấm đọng trong một chiếc tách hoa văn tinh xảo, trong màn sương mù mờ ảo như khói vây quanh, đôi con ngươi xinh đẹp màu đỏ rượu có chút thần bí mà mơ hồ không rõ.

Thật lâu sau, đôi mi dài như cánh bướm đêm nhẹ nhàng rung động một chút, khóe môi nhấc lên một chút lãnh khốc tươi cười, tay ngọc bưng tách trà hơi nghiêng về nên một nửa đường cong hoàn mỹ trong không trung, nước trà rơi xuống hơn mười thước chạm vào mặt đất bắn lên tung tóe làm văng một chút bụi đất cùng bọt nước. Mối đồ mong khê mờ, giọng nói thanh thúy dễ nghe nhưng lại tăng thêm vài phần âm trầm: “Chén trà này, kính những đệ tử vô tội của Táng Hồn Đảo các ngươi. Không nên trách Nhan Phong độc ác, muốn trách thì trách thiếu chương môn của các ngươi nghiệp chương quá nặng.” Vốn định buông tha cho bọn họ, nhưng Lục Nhâm Giáp lại không thuận theo không chịu buông tha đám tới cầu thân, đơn giản là muốn nàng khó chịu, như vậy hậu quả bọn họ tự gánh lấy đi.

Sùng vật u linh không nói gì lại rót thêm cho nàng một chén trà nóng, nàng lại hất xuống mặt đất, buồn bã nói: “Chén trà này, kính những đệ tử sẽ thương vong trong trận đại chiến giữa hai phái sau này. Âm mưu của Táng Hồn Đảo căn bản không liên quan gì đến Nhan Phong, Nhan Phong cũng không muốn khơi mào chiến tranh, nhưng Táng Hồn Đảo lại quá mức làm càn.” Nếu nàng không có đoán sai, sau khi Tông Chủ cự tuyệt lời cầu hôn của Lục Nhâm Giáp, Lục Nhâm Giáp sẽ đem tin Du Bình cùng Giang Bình đã chết nói cho Tông Chủ, sau đó danh chính ngôn thuận phát động chiến tranh. Nếu sớm muộn gì chiến tranh cũng phát sinh, vậy nàng trước đó giết vài người cũng không quá đáng.

“Ly trà này...” Nàng nhìn tách trà một lần nữa được đổ đầy, hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp in bóng trên mặt nước càng khiến cảnh đẹp ý vui, Phong Luyến Văn không rõ đang nghĩ gì nhếch môi, đem tách trà một hơi uống cạn sạch. Tách trà tinh xảo rơi tay, ở giữa không trung lóe ra ánh sáng trong suốt, lập tức rơi xuống đất vỡ tan tành.

Thanh âm vừa dứt không lâu, tiếng gió thổi có lay ở cách đó không xa vang lên, Túc Không Ly từ trong tán cây rậm rạp đi ra, nhảy qua nhánh cây gần nàng không chút khách khí ngồi xuống, nghi hoặc hỏi: “Kính người sắp chết không phải nên dùng rượu sao, sao ngươi lại dùng trà?”

Phong Luyến Văn nghịch nghịch lộn tóc dài sau tai, rất bình tĩnh nói: “Đầu năm nay giá hàng tăng cao, ta tiền nong eo hẹp không mua nổi rượu, nên ủy khuất bọn họ uống chén trà đi.”

Túc Không Ly hắc tuyến...

“Tất cả đệ tử Táng Hồn Đảo có mặt ở Huyền Tịch Tông đều dẫn tới sao?” Mặc kệ Túc Không Ly đã đối với nàng bắt đắc dĩ đến loại trình độ nào, Phong Luyến Văn không chút để ý ngửa lòng bàn tay tụ tập linh khí tạo ra lôi điện, cười như không cười hỏi.

Túc Không Ly ho nhẹ hai tiếng xua đuổi xúc động muốn đánh cướp túi trữ vật của nàng ra khỏi đầu, hồi đáp: “Ngoại trừ Lục Nhâm Giáp nằm bất động ở trên giường không thể nhúc nhích, Lục Quá chẳng biết đi đâu, những người khác hẳn là đều tới.”

“Cái gì kêu hẳn là?” Phong Luyến Văn lườm hắn một cái, đối với thái độ không hề nghiêm túc của hắn tỏ vẻ bất mãn, lập tức nhú mi xoa xoa huyết thái dương: “Lục Quá chẳng biết đi đâu? Nữ nhân này đêm khuya không ngủ trong khuê phòng, chẳng lẽ cùng với nam đệ tử đi nơi nào du ngoạn sao? Thật sự là kỳ cục.”

Túc Không Ly tiếp tục hắc tuyến...

Đêm khuya không ngủ trong khuê phòng, nữ nhân cùng nam đệ tử ở bên ngoài du ngoạn, trước mặt hắn tựa hồ cũng có một người.

Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông. Phong Luyến Văn lười biếng ngáp một cái, tựa vào thân cây đứng lên, mà toàn bộ nhánh cây mảnh khảnh hơn nữa còn có Túc Không Ly tên này không vì động tác của nàng mà dao động nửa phần, có thể thấy được khả năng giữ thăng bằng của nàng cực kỳ tinh diệu. Nàng nhìn về phương hướng Túc Không Ly vừa đến, quả nhiên ần ần có ánh lửa sáng lên, nói vậy những người đó chỉ một phút nữa sẽ đuổi tới đây. Biểu tình của Phong Luyến Văn nhìn qua giống như một rã rời không có tinh thần gì, nhưng đôi hồng mâu xinh đẹp kia lại hiện lên một chút nghi hoặc. Lục Nhâm Giáp tốt xấu gì cũng là một thiếu chương môn, vì sao những đệ tử theo hắn đến Huyền Tịch Tông đều yếu nhược như vậy? Trúc Cơ không có mấy người, Kết Đan trở lên không có một ai, nhưng Luyến Khí lại có không ít.

Đang suy nghĩ, nàng dùng thân pháp tuyệt diệu chỉ có trong Thương Lam Đình nhảy lên một ngọn cây. Túc Không Ly nhìn tư thế của nàng, có chút kinh ngạc, vì sao lại thân pháp này cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng thấy qua? Dựa theo lý luận mà nói, hắn ba ngày có hai cuộc đào vong, hẳn là đã học được hết trăm ngàn loại thân pháp trên thế gian mới đúng. Trong lòng kinh ngạc, lại theo hướng đó nhảy về phía trước, không biết vì sao lại đứng dưới thấp hơn nàng một tầng. Phong Luyến Văn đang quan sát phương xa không có để ý chi tiết này.

Hơn mười người mang theo đao kiếm đẳng đẳng sát khí chạy về phía này, hồn nhiên không biết bọn họ đang cách Diêm Vương gia càng ngày càng gần. Khi gót chân người cuối cùng xuất hiện trong phạm vi của nữ nhân, thiếu nữ kia từ trên cao nhìn xuống mọi người, sắc mặt lại trở nên lãnh khốc. Trong hồng mâu lóe lên lãnh diễm yêu dã mà tràn ngập khinh thường, ánh mắt nhìn bọn hắn giống như ánh mắt đang nhìn người chết.

Túc Không Ly nhú mi, cảm thấy phạm vi trăm dặm xung quanh Phong Luyến Văn nhiệt độ không khí tựa hồ tăng cao không ít. Đột nhiên, tiếng lôi điện xoẹt xoẹt rất nhỏ trong lòng bàn tay Phong Luyến Văn vang lên, theo hai tay mở rộng của nàng mà dần dần khuếch đại. Kết giới màu tím từ dưới mặt đất dâng lên, đem khoảng rừng rậm mà mười người kia đang đứng bao vây trong một bán cầu thể.

Lôi quang hộ thuẫn!

Nếu Lục Nhâm Giáp đã không thành hình người, Bách Lý Không Thành cũng nguyện thua cuộc đem chiêu thức này dạy cho nàng. Bất quá nếu để Bách

Lý Không Thành nhìn thấy kết giới to như vậy, nhất định sẽ cả kinh đến nói không nên lời. Nếu chiêu thức này có một chữ “Thuần” trong đó, chính là sẽ hình thành kết giới bao quanh người thi triển chiêu thức, Phong Luyến Văn ngược lại, để bản thân ở ngoài phạm vi thuần, rồi cuộc thuần này là muốn bảo hộ ai?

Đệ tử Táng Hồn Đào thấy mình bị vây nhốt bên trong một kết giới, đều vô cùng hoảng hốt, cảm vũ khí trên tay vừa chém vừa đánh vào kết giới trong suốt, chỉ đổi lấy một tiếng cười lạnh của Phong Luyến Văn. Nghiệp Hỏa giấu trong hồng mâu sau một hồi thiêu đốt rồi cuộc phát ra hào quang màu đỏ sậm chói mắt, trong kết giới cây cối cùng bụi cỏ hoàn toàn không báo trước dấy lên đại hỏa tận trời! Hỏa thể lan tràn tốc độ cực nhanh, chỉ chớp lát sau, toàn bộ khu vực bị lôi quang hộ thuần bao quanh đã biến thành một mảnh biển lửa.

Thanh âm gào thét thảm thiết của những đệ tử xuyên thấu kết giới, khiến cho người ta da đầu run lên.

Trong bóng đêm ánh lửa tận trời rất dễ dàng thấy được, cách rất xa cũng có thể nhìn thấy. Kỳ quái là, hỏa thể tựa hồ bị khống chế trong một phạm vi nhỏ nhỏ, ngay cả khói đen cũng không thoát ra được. Những đệ tử của Huyền Tịch Tông đang tuần tra ban đêm ở gần Bách Sát Cốc vội vàng báo cáo nhân sĩ cấp cao hơn. Tông Chủ nhìn về phương xa, cuối cùng bắt đầu nhẹ nhàng thở dài, nha đầu thiếu niên này quả nhiên động thủ. Anh mất mớ đục nhưng thấu suốt hiện lên một chút tinh quang, Táng Hồn Đào đã có tâm tư bất chính với Huyền Tịch Tông, đừng tưởng rằng hắn lớn tuổi nên cái gì cũng không biết. Nếu là muốn hai phái khai chiến, ai thắng ai thua còn chưa biết được...

Túc Không Ly không thêm đếm xỉa đến mấy người sắp hóa thành tro, quay đầu nhìn Phong Luyến Văn ánh mắt có chút lóe lên: “Người muốn thiêu chết bọn họ sao?”

“Không.” Ánh lửa chiếu rọi nụ cười âm trầm của Phong Luyến Văn, ngón tay ngọc ở trong không khí nhẹ nhàng xẹt qua, kết giới kia lấy tốc độ mất thường có thể thấy được dần thu nhỏ lại: “Ta là người tốt như vậy, làm sao có thể để bọn chúng chết uất ức kiểu này?”

Túc Không Ly khó hiểu, vừa định hỏi, liền nhìn thấy kết giới hình bán cầu màu tím kia không biết vì sao có chút vặn vẹo. Lại nhìn Phong Luyến Văn, nàng cắn bờ môi có chút tái nhợt, vì duy trì kết giới này mà đầu đầy mồ hôi, nhưng tươi cười tàn khốc bên môi kia lại dần dần mở rộng: “Túc Không Ly, hôm nay ta cho ngươi chiêm ngưỡng chương thứ nhất trong khóa hóa học, tất cả những vật đang kịch liệt bốc cháy nếu bị giam trong một không gian hữu hạn sẽ —— nổ tung!”

“Oanh ——” Tựa hồ là vì chứng thực lời nói của Phong Luyến Văn, kết giới kia rồi cuộc nổ tan thành mảnh nhỏ, đất đai cứng rắn cùng cỏ thụ lâu năm đều hóa thành tro tàn, ngay cả mặt đất cũng hung hăng chấn động. Hòa diễm ngập trời vắng khắp nơi, khói đen cuộn cuộn giống như ngựa hoang thoát cương tàn mạn khắp bốn phía, ngọn lửa nóng bức khiến cho nhiệt độ không khí đột ngột tăng lên, toàn bộ sinh mệnh bên trong kết giới đều bị hủy diệt sạch sẽ. Cho các ngươi dùng một loại phương thức lấy lòng như vậy chết đi, cũng không uống từng sinh ra trên thế gian này. Phong Luyến Văn lạnh lùng nhìn trận nổ nàng đã chế tạo ra, Bách Sát Cốc sinh linh đồ thán, mà giá trị kinh nghiệm của nàng lại theo con số từ vong từ từ tăng lên: Cấp 21, cấp 22, cấp 23...

“Đi!” Mắt thấy hỏa diễm sắp lan tràn đến đây, Phong Luyến Văn vung nhẹ ống tay áo hồng phấn hướng Huyền Tịch tông nhảy tới, Túc Không Ly đang hưng trí bừng bừng nhìn trận đại nổ trăm năm khó gặp nghe tiếng mới chú ý tới mạng nhỏ của hắn cũng sắp bị uy hiếp, vì thế tâm không cam tình không nguyện theo phía sau Phong Luyến Văn chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên cùng biển lửa cắn nuốt vạn vật hấp dẫn lực chú ý của vô số tu chân nhân sĩ, đều kinh hãi ngóng nhìn về phương hướng phát ra, tận mắt nhìn thấy trận nổ muốn nghiêng trời lệch đất kia mới trợn to hai mắt hút một ngụm lạnh khí. Trời ạ, đây là có chuyện gì? Bách Sát Cốc làm sao có thể đột nhiên phát sinh nổ mạnh? Đền tốt cùng là kiệt tác của vị Kết Đan... không, Nguyên Anh tu sĩ nào?

Thời đại này không có hỏa dược, mọi người còn không biết đến hóa học là cái trò chơi gì, vì thế tự chủ trương thuộc về kỹ năng hạng nhất của hỏa hệ tu sĩ. Dù đã sớm biết Phong Luyến Văn sẽ ra tay nhưng Tông Chủ vẫn không nhìn được trong lòng kinh hãi, vốn tưởng rằng nàng cùng lắm chỉ phóng hỏa thiêu Bách Sát Cốc, thế nhưng lại làm ra động tĩnh lớn như vậy. Nàng là thế nào làm được? Bách Lý Không Thành cũng giống những người khác nhìn về phía hiện trường nổ mạnh trong lòng tò mò, nếu để hắn biết một trận nổ mạnh kinh thiên động địa này cũng có một phần do lôi quang hộ thuần của hắn trợ lực, về mặt của hắn nhất định vô cùng phấn khích.

Mà người sáng lập thâm án hiện đang bị mọi người nghị luận Phong Luyến Văn lúc này đang cấp tốc chạy về hướng Huyền Tịch Tông, trong lòng không biết vì sao có chút bất an.

Sự thật chứng minh dự cảm của nàng thập phần chuẩn xác, lối ra Bách Sát cốc đang có một người cảm trường đao tiến vào trạng thái chiến đấu, tận mắt nhìn thấy toàn bộ đệ tử chết đi mà hai mắt đỏ bừng, sau khi nhìn thấy Phong Luyến Văn lại bạo khởi, giận hờn: “Tiểu tiện nhân! Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, báo thù rửa hận cho những đệ tử của Táng Hồn Đào!”

Đĩ nhiên là Lục Nhâm Giáp! Phong Luyến Văn sắc mặt chợt biến, người này không phải đã bị nàng đánh cho bán thân bất toại sao, vì sao còn có thể đứng lên? Mắt thấy lưỡi đao sáng lóa càng lúc càng gần, Phong Luyến Văn ở giữa không trung vội vã xoay người, lộn một vòng ra sau, lấy thân pháp tinh diệu tuyệt luân ở giữa không trung chuyển đổi phương hướng tránh thoát một kích này, đôi hải phân hồng đập nhẹ lên nhánh cây lợi dụng phản lực văng vẳng hạ xuống. Điều này càng khiến Túc Không Ly ở phía sau hai mắt sáng ngời.

Lục Nhâm Giáp một kích không thành, sau khi rơi xuống đất đột nhiên tháo chiếc nhẫn trên ngón giữa tay trái, linh khí quanh thân đột ngột tăng vọt, Phong Luyến Văn hai người chấn động, hắn thế nhưng trong nháy mắt tăng tu vi lên tới Kết Đan tầng ba!

Q.2 - Chương 92: Thập Lòng.

Phạm vi trăm dặm vạn vật đông lại, ngay cả biển lửa lan rộng phía sau cũng bị xua đuổi ra bên ngoài không thể tràn tới. Hồng bính trường đao trong tay Lục Nhâm Giáp tàn ra hàn khí mãnh liệt, cả người giống như từ thân không chế địa ngục hàn băng.

“Người luôn luôn áp chế thực lực?” Phong Luyến Văn sắc mặt rất không tốt, linh khí vừa rồi đột nhiên bùng nổ tựa như núi lửa bị đè nén thật lâu, tìm được thời cơ lập tức phun trào, hoàn toàn không giống vượt qua cực hạn của bản thân mà đột nhiên tăng lên. Kia chỉ có một nguyên nhân, Trúc Cơ tầng ba vốn không phải tu vi chân chính của hắn. Phong Luyến Văn hiểu được mọi chuyện không khỏi cười lạnh một tiếng, thập phần xác định nói: “Những chiêu thức nhìn như tàn nhẫn của ta, đối với người mà nói thì ra không có nửa điểm tác dụng.”

“Đúng vậy, nếu không có một con bài chưa lật, ta làm sao dám đến Huyền Tích Tông?” Lục Nhâm Giáp trào phúng xoay người lại, hai mắt tràn ngập tơ máu hiện lên một chút phức tạp. Muốn báo thù cho các đệ tử của Táng Hồn Đao, lại muốn khiến thiếu nữ trước mặt trở thành nữ nhân của hắn, đáng tiếc thiên hạ không có biện pháp lưỡng toàn! Hai tay nắm trường đao từ trên mặt đất nhảy lên lao thẳng tới nhánh cây Phong Luyến Văn đang đứng, mà Phong Luyến Văn thì cấp tốc lùi về phía sau né tránh. Thân cây vừa rồi nàng đã đứng đã bị chẻ đôi một cách hoàn mỹ, cây cối cao lớn ngã xuống đất phát ra tiếng vang trầm trọng.

Kinh lực xé gió sắc bén không thua kém gì lưỡi đao, cho dù đã tránh được đao phong, nhưng trên hai má Phong Luyến Văn vẫn bị kinh phong quất qua đau rất, cảm giác ấm áp theo hai má hoàn mỹ chảy xuống dưới, chắc chắn đã bị họa xuất mấy đạo vết thương nghiêm trọng. Trong lòng tự giễu cười một tiếng, đối mặt với Kết Đan tu sĩ tu vi không kém Từ Trữ chân nhân là bao, không biết nàng có mấy phần xác suất chiến thắng? Kim sắc linh khí trong tay nhanh chóng tụ tập hóa thành trường thương, hướng thẳng lên trời vẽ ra một đóa thương hoa xinh đẹp, kinh phong kém hơn Lục Nhâm Giáp một chút hướng về phía đối thủ nhanh chóng quét tới.

Trường đao vung ngược lên, Lục Nhâm Giáp chính diện đối mặt với chiêu thức của Phong Luyến Văn, tựa như rút đao chém nước chống đỡ được phần lớn công kích sắc bén, trường đao lập tức vung lên chém thẳng xuống, luồng kinh phong còn lại bị trăm thành hai đoạn tự động hóa giải. Lục Nhâm Giáp xả môi cười nói: “Quả nhiên là linh khí hóa hình, chỉ sợ tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ dụng tới người cũng bị đánh bại, đáng tiếc người gặp được là Kết Đan tu sĩ ta!”

Nhìn quanh bốn phía, Túc Không Ly không biết từ khi nào đã ẩn mình vào bóng đêm. Phong Luyến Văn cảm thán, thật sự là một tên thông minh. Sắc mặt của nàng thập phần ngưng trọng, tu vi hai người cách biệt quá lớn, nàng có thể đỡ được mười chiêu từ trường đao trong tay Lục Nhâm Giáp hay không còn chưa chắc chắn. Kiên trì phòng thủ chỉ có thể kéo dài thời gian, không thể giải quyết được vấn đề. Nhìn chằm chằm Lục Nhâm Giáp đang xông tới, Phong Luyến Văn cắn môi đỏ mọng mở túi trữ vật, chạm vào mặt nạ Ấn Sát. Sau khi thông qua khảo nghiệm có thể sử dụng Ấn Sát mà không bị hạn chế về cấp bậc và thời gian, tùy thời có thể biến thành Nhan Mặc Qua đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến nàng không màng hậu quả giết chết đệ tử của Táng Hồn Đao.

Bất quá, nếu kháng cự dựa vào sức mạnh của Nhan Mặc Qua, cho dù là trò chơi cũng sẽ rất không thú vị. Không tự mình trải nghiệm một chút, làm sao có thể biết được Trúc Cơ và Kết Đan khác biệt thế nào? Nàng còn có thể chiến đấu! Nghĩ như vậy, Phong Luyến Văn rút tay về đóng lại túi trữ vật.

Lục Nhâm Giáp không biết Phong Luyến Văn đang suy nghĩ cái gì, trường đao thể như tia chớp mang theo sức mạnh phá núi xé sông đánh tới, Phong Luyến Văn đứng vững vàng xoay ngang trường thương mới miễn cưỡng ngăn cản được một kích này. Thanh âm kim loại va chạm chói tai truyền đi rất xa. Lục Nhâm Giáp quát một tiếng dùng sức áp trường đao xuống phía dưới, Phong Luyến Văn cắn răng nắm chặt trường thương, mặt đất dưới chân không chịu nổi áp lực cực lớn xuất hiện rạn nứt thành một vết lõm sâu.

Hồng mâu lưu chuyển một luồng tinh quang, hắn hiện tại không dùng được vật loại trừ cảm giác đau đớn. Trong lòng vui vẻ, đem linh khí hội tụ bên chân phải, hướng về bắp đùi bên trái Lục Nhâm Giáp đá một phát! Lúc bình khí kịch liệt chế trụ lẫn nhau, trên chân truyền đến cảm giác đau đớn khôn tả, hắn thập phần cảm thấy không tốt. Quả nhiên Lục Nhâm Giáp vì ăn đau mà hơi cúi người, Phong Luyến Văn nhân cơ hội này nhanh như quỷ mị vọt tới phía sau hắn, mũi thương tràn ngập linh khí hung hăng đâm tới cổ hắn!

“Sức mạnh của người chỉ có như vậy thôi sao?” Lục Nhâm Giáp cười lạnh khiến Phong Luyến Văn gắt gao nhíu mày, chỉ thấy hắn bắt chợt đá một cước về phía sau, khiến toàn bộ lực đạo của Phong Luyến Văn đều bị nghịch chuyển lại tay phải, thanh âm xương cốt gãy nứt thật nhỏ đột ngột vang lên trong bóng đêm. Trên trán Phong Luyến Văn toát ra mồ hôi, chịu đựng đau đớn trên bàn tay tránh đi một kích khác của Lục Nhâm Giáp.

Tàn ảnh trường đao dày đặc khiến Phong Luyến Văn không thể nhận rõ phương hướng cụ thể trường đao của hắn, hơi bất cẩn một chút, trường đao lóe ra ánh sáng lãnh lệ đâm vào vai phải của nàng! Phong Luyến Văn cắn môi trơ mắt nhìn Lục Nhâm Giáp rút đao khiến huyết hoa đỏ sẫm bắn ra bên ngoài, nhanh nhẹn nhảy lên mới hiểm hiểm tránh thoát một đao ngoan độc của hắn. Phong Luyến Văn sắc mặt ngưng trọng ôm vai phải bị thương, độc khí màu tím quen thuộc giống như khói nhẹ nhẹ từ miệng vết thương thoát ra.

“Vị trí này có quen không?” Lục Nhâm Giáp nhìn Phong Luyến Văn nửa người ướt đẫm máu tươi nhưng vẫn ngoan cường đứng thẳng như cũ, trong lòng không khỏi run lên, công kích nhưng lại tạm dừng trong chớp mắt, cười lạnh châm chọc nói: “Đồng dạng vết thương, đồng dạng độc dược, đáng tiếc ta sẽ không cho các người cơ hội đồng dạng trở thành phế nhân. Nhan Phong, hôm nay người phải chết!”

“Rốt cuộc là ai chết, vẫn chưa biết được!” Phong Luyến Văn thờ dõc, nụ cười động lòng người trên môi khiến người ta liên tưởng tới hoa hồng nở rộ kiều diễm, trong tay không biết khi nào đã cầm một khóa đan dược, trong ánh mắt lạnh như băng của Lục Nhâm Giáp đem nó nuốt vào bụng.

Phá ma hộ tâm đan!

Phá ma hộ tâm đan: giải trừ suy yếu, trúng độc, trạng thái ảo giác. Nếu những công kích kia đã không có tác dụng gì với Lục Nhâm Giáp, vậy thì trận tỷ thí luyện đan kia chỗ tốt duy nhất đối với nàng chính là đã luyện ra được một khóa Phá ma hộ tâm đan, chỉ là không nghĩ đến nhanh như vậy đã phát huy tác dụng. Lại tự thi triển kỹ năng Vũ Lộ Cam Lâm đối với mình, nháy mắt khôi phục 50 điểm sinh mệnh, đau đớn kịch liệt trên bàn tay cùng vai phải bỗng dưng biến mất, miệng vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần khôi phục, nếu không phải kinh vũ đảo sam bị nhiễm độc huyết màu tím, ai cũng không nhận ra được nàng vừa mới bị thương. Phong Luyến Văn sợ hãi thở hắt một hơi, nàng đã quên bản thân có những kỹ năng có thể sử dụng, nếu ngay cả một kỹ năng cũng không dùng cứ như vậy không minh bạch chết đi, nàng muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Lục Nhâm Giáp nhú mày, trường đao nhuốm máu phản xạ hiện lên trong hồng mâu lãnh khốc càng hiển lộ âm trầm, sắc mặt hắn cũng thâm trầm như bầu trời phủ kín mây đen. Phong Luyến Văn sắc mặt càng không hề tốt, nàng thập phần yêu thích kinh vũ đảo sam này, cứ như vậy bị máu tươi vấy bẩn hơn nữa còn bị cắt một lỗ, tâm tình tự nhiên rất không tốt. Bất quá nàng thật ra âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dựa vào những đan dược nghịch thiên trong túi trữ vật, nàng muốn chết cũng khó a...

Trường thương trong tay nhắm thẳng vào Lục Nhâm Giáp, ánh mắt lãnh lệ sắc bén tựa như có thể hóa thành đao kiếm, khẽ quát một tiếng: “Xuân Phong Phá!” Kỹ năng giống nhau liên tiếp như nước chảy mây trôi hướng về phía Lục Nhâm Giáp đánh tới!

Xuân Phong Phá: tạo thành 30 điểm thương tổn pháp thuật đối với mục tiêu. Mục tiêu đã cố định trên người Lục Nhâm Giáp, cho dù hắn trốn tới đâu cũng không thể tránh né những thương tổn pháp thuật này. Phong Luyến Văn tựa như thần mình hô phong hoán vũ, tóc dài cùng phần y đều không gió tự động, quanh thân cùng dưới chân nhiều điểm linh khí cách hư không hóa thành phong nhận cắt vào người Lục Nhâm Giáp, mà số liệu hao tổn “-30” trên đầu Lục Nhâm Giáp không ngừng kéo tới. Nhìn thanh huyết dần dần bị tụt giảm kia, hồng mâu Phong Luyến Văn lại tỏa sáng rực rỡ. Chỉ cần dùng kỹ năng này, dù giỡn cũng có thể đem Lục Nhâm Giáp đùa chết.

Có lẽ vì bị một Trúc Cơ tu sĩ nhỏ đánh bị thương khiến hắn thẹn quá hóa giận, tốc độ của Lục Nhâm Giáp đột nhiên tăng gấp hai ba lần, còn chưa kịp thấy rõ bộ pháp của hắn, hắn đã như quỷ ảnh lác lác đi đến phía sau Phong Luyến Văn, Phong Luyến Văn trong lòng kinh hãi lại không kịp ngăn cản, đau đớn kịch liệt chưa kịp truyền khắp tứ chi bách hải liền bị trường đao kia đâm lạnh thấu tim, lập tức phun ra một ngụm máu.

Trái tim bị đâm xuyên, chỉ cần là người không ai có thể sống được. Mắt thấy một kích trúng mục tiêu, hai mắt Lục Nhâm Giáp không biết vì sao lại xuất hiện một chút mê 몽, dòng máu âm áp bắn lên trên mặt hắn, vốn là công kích không có chút sơ hở nào nhưng lại xuất hiện một tia tỷ vết.

Nhưng mà ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, một công kích bất ngờ đánh úp lại, tiếng binh khí sắc bén xé gió cùng thanh âm đâm xuyên da thịt vang lên, Lục Nhâm Giáp bị đánh lén phía sau, bị một mũi tên khắc quân kỳ hình khô đầu lâu xỏ xuyên qua tim! Lục Nhâm Giáp thống khổ phun ra một ngụm máu tươi, đứng ở tại chỗ xoay người nhìn về phía sau, không thể tin nổi mở to hai mắt nhìn, lập tức sắc mặt âm trầm gần từng tiếng thốt ra một cái tên: “Túc – Không – Ly!”

Lá cây tung bay lướt qua mái tóc đỏ rực chói mắt như lửa của thiếu niên, hai mắt hoàng kim ở trong bóng đêm âm trầm xinh đẹp mà lạnh lẽo như băng. Túc Không Ly không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng Lục Nhâm Giáp, nắm chặt mũi tên kia hung hăng đâm mạnh về phía trước, máu tươi của Lục Nhâm Giáp bắn ra nhuộm đỏ bàn tay trắng nõn cùng ống tay áo màu vàng của hắn, nhưng chính hắn lại không thêm để ý.

Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu (*).

(*) Nghĩa đen: Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau. Nghĩa bóng: thấy cái lợi trước mắt mà không chú ý nguy hiểm sau lưng.

“Những gì Táng Hồn Đảo đã nợ ta, một mũi tên vẫn chưa đủ trả hết!”

Dù sao cũng là Kết Đan tu sĩ, Lục Nhâm Giáp dù bị đâm xuyên qua tim nhưng vẫn không lập tức mất mạng, hắn buông trường đao trong tay, xoay người dùng tay trần công kích Túc Không Ly. Sau khi bị thương tốc độ của Lục Nhâm Giáp rõ ràng giảm bớt không ít, mỗi một đòn đều bị Túc Không Ly né được.

“Phập ——” Thanh âm binh khí đâm vào da thịt lại vang lên, Lục Nhâm Giáp đồng tử thu nhỏ lại, trừng mắt nhìn đầu thương hoàng kim đâm xuyên qua cổ hắn, trong lòng dâng lên nỗi bất khả tư nghị lớn nhất trong đời này.

Phong Luyến Văn cảm trường thương hoàng kim đâm xuyên qua cổ Lục Nhâm Giáp! Hơi có chút gian nan đứng thẳng người, mà thanh trường đao đỏ sậm vẫn như cũ xuyên thấu ngực nàng, mỗi độ mọng không ngừng trào ra máu tươi, Phong Luyến Văn cũng không có ý lau đi, mặc cho máu chảy qua cằm trắng nõn, thậm chí còn duy trì cười lạnh vô cùng nhuần nhuyễn. Kinh khủng tới mức tận cùng! Túc Không Ly chính mắt thấy một màn này cũng bị bộ dáng khủng bố của nàng dọa sợ, thiếu chút nữa từ giữa không trung rớt xuống.

“Lân này ta xem ngươi có chết hay không!” Phong Luyến Văn mặt không đổi sắc đem trường thương rút khỏi cổ Lục Nhâm Giáp, vẩy ra hai đường máu thẳng tắp, sau đó đâm mạnh về phía trước, chuẩn xác không có lầm lại xỏ xuyên qua tim hắn. Lục Nhâm Giáp không còn khí lực giãy dụa, sau khi trường thương được rút khỏi ngực liền quỵ rạp trên mặt đất, không biết sống chết. Hàn băng chung quanh không có linh khí duy trì rất nhanh tan rã, ngọn lửa khủng khiếp cách đó không xa lại tiếp tục xông tới cắn nuốt cây cối.

Phong Luyến Văn ghét bỏ đem trường thương nhiễm huyết ném sang một bên, nhìn xuống lưỡi đao trước ngực thiếu chút nữa đã hù chết nàng kia, quay đầu không chút khách khí ra lệnh với Túc Không Ly đang xem tới ngây người: “Thất thân cái gì, giúp ta đem thanh đao này rút ra.” Mặc dù nàng có thể đối với người khác không chút lưu tình, nhưng đối với chính mình vẫn không thể ngoan độc.

“Ngươi là người hay quỷ?” Túc Không Ly không thể tin nổi nhìn xuống chân nàng, khí trời đêm nay không tốt lắm, không thấy cái bóng. Đừng trách hắn

vì sao hỏi một cái vấn đề đần độn như vậy, mặc kệ người tu vì như thế nào nếu bị đâm xuyên qua tim là người thì chắc chắn phải chết, nhưng trước mắt vị này nhìn sao cũng không giống người phải chết.

Phong Luyến Văn lờ mờ hắt một cái: “Cùng chung chủng tộc với người.”

Túc Không Ly thế này mới yên tâm mà vòng ra phía sau nàng, ánh mắt chớp cũng không chớp liền đem trường đao lưu loát rút ra. Tuy rằng sẽ không chết, nhưng trong nháy mắt kia đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa khiến nàng hai mắt tối sầm trực tiếp ngất đi, chịu đựng cơn đau dùng một viên đan dược mới cảm thấy như được hồi sinh. Phong Luyến Văn u oán liếc mắt nhìn Túc Không Ly, rút nhanh như vậy, mưu sát a! Bất quá nàng cũng biết, nếu dùng tốc độ chậm rãi như tra tấn mà rút đao, phỏng chừng nàng đã không thể chống đỡ nổi.

Phong Luyến Văn người trong nhà biết chuyện nhà mình, tuy rằng nhìn như bị trọng thương, nhưng dưới sự phụ trợ của đan dược khí huyết đã được lấp đầy. Nói cách khác, nàng không có chuyện gì đáng ngại cả. Liếc mắt nhìn Lục Nhâm Giáp toàn thân đầy máu, Phong Luyến Văn sai bước đạp qua người hắn muốn dẹp đường hồi phủ, hôm nay thật sự có hơi mệt mỏi...

Nhưng mà, một bàn tay nhiễm huyết bất lấy chân nàng, Phong Luyến Văn cả kinh, vừa định gãy dựa, một thanh âm khàn khàn mang theo vài tia hấp hối lại hòa tan ở trong gió nhẹ, đem hết một tia khí lực cuối cùng truyền ra rất xa, liền vĩnh viễn bị chôn vùi trong biển lửa ngập trời kia, vạn kiếp bất phục.

“Nhan Phong... Ta xin cầu thân... Ta... Ta nghĩ thú người, là... Là thật lòng!”

...

Gió đêm thổi bùng ngọn lửa nhanh chóng cán nuốt Bách Sát Cốc, khói đen thật dày giống như có thể xuyên thấu tầng tầng mây đen. Không có tu sĩ nào đi cứu những yêu thú trong rừng rậm, ai cũng không biết ngọn lửa làm thế nào mà dừng lại. Có lẽ là vì ngọn lửa đã hỏa thiêu toàn bộ sinh mệnh, có lẽ là vì các nhóm yêu thú trong thâm cốc đã cực lực bảo vệ ngôi nhà của mình, cũng có lẽ là vì đầu sỏ gây nên không đành lòng thân nhiễm ngàn vạn sát nghiệt cuối cùng quyết định thu về...

Tro tàn theo gió nhẹ bị thổi tán đến khắp ngõ ngách trong thiên hạ, những tia nắng ấm áp đầu tiên phủ lên đại lục, vẫn còn rất nhiều sự tình cần phải phiên nhiễu a...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 93: Thiên Hạ To Lớn, Bỏ Ta Còn Ai.

Tùy ý niệm Thủy quyết tẩy sạch máu cùng bụi bẩn trên người, đập nắng sớm, Phong Luyến Văn thơ thẩn về tới Khí Linh Phong, đẩy cửa ra ngồi xuống giường. Cà Rốt nhìn thấy chủ nhân nhà mình tâm tình tựa hồ không tốt lắm, không nói gì pha một tách trà nóng đưa đến cho nàng. Phong Luyến Văn cười sờ sờ cái đầu nhỏ tròn bóng của Cà Rốt, bung tách trà giống như muốn an ủi Cà Rốt đưa lên miệng nhấp một ngụm.

Buông tách trà, nàng nâng cằm trắng nõn có chút mệt mỏi mở ra bảng thông tin trò chơi. Trong một đêm cấp bậc thăng bốn cấp, linh khí lưu hành có thể cảm giác được có dấu hiệu đột phá Trúc Cơ tầng năm. Trên khuôn mặt bình tĩnh của Phong Luyến Văn rốt cuộc xuất hiện vẻ tươi cười. Cấp bậc càng cao, tốc độ thăng tiến càng chậm, tốc độ này của nàng bất luận đặt ở Thương Lam Đình hay Lam Uyên đại lục, đều so với bất kỳ ai còn nghịch thiên hơn. Phương thức thăng cấp nhanh nhất quả nhiên là đánh quái!

Đang tổng kết kinh nghiệm thăng cấp, một vật nhỏ gì đó đột nhiên xẹt qua một vòng cung hoàn mỹ giữa không trung, chuẩn xác không có làm đánh vào sau gáy nàng.

“Kẻ nào a!” Từ sau khi đưa hấu sinh ra thì vốn không có sinh vật nào nhân rồi không có việc gì làm tập kích gáy nàng, Phong Luyến Văn ôm đầu hôn hên trừng mắt nhìn phía sau, Túc Không Ly tươi cười đầy mặt tựa vào cửa, trong tay tung hứng một chiếc nhẫn ngân quang lấp lánh. Phong Luyến Văn bằng vào thị lực cực tốt hiển nhiên có thể thấy rõ dấu hiệu quân kỳ hình蝌 đầu lâu trên nhẫn, nháy mắt giống như bong bóng xi hơi toàn bộ tức giận đều biến mất. Nàng nhớ rõ chiếc nhẫn này, Lục Nhâm Giáp sau khi tháo nó ra thực lực mới triển lộ hoàn toàn là Kết Đan tầng ba, không nghĩ tới lại bị Túc Không Ly nhặt được.

Túc Không Ly đi đến bên cạnh nàng thực không khách khí ngồi xuống, lại đem cái nhẫn kia quơ quơ ở trước mặt nàng: “Tặng hồn đảo lần này thật sự mất máu nhiều a, phỏng chừng trong thời gian ngắn sẽ không đến Huyền Tịch Tông gây phiền toái.”

Phong Luyến Văn âm ngoan chụp lấy cái tay đang quơ loạn của hắn, nhũ mày hỏi: “Có ý gì?”

“Ta nhìn thấy a, tất cả đệ tử bị người giết chết hôm qua đều đeo loại nhẫn này.” Túc Không Ly cười đến thực sáng lạn “Người vận khí không tồi, mơ hồ giết chết mười tên Kết Đan cùng mười mấy tên Trúc Cơ, Tặng Hồn Đảo tồn thất nhiều cao giai tu sĩ như vậy, chương môn lão gia hỏa kia còn không khóc chết sao! Ha ha ha!”

Nghe vậy, Phong Luyến Văn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng không thể không thào thào một tiếng “Nguy hiểm thật!”, trách không được nàng thăng cấp nhanh như vậy, nguyên lai là quái vật cấp bậc cao a. Nàng còn tưởng rằng loại nhân này là vật tượng trưng thân phận của đệ tử Táng Hồn Đảo, không nghĩ tới nó có công dụng áp chế thực lực xuống một cấp. Ai có thể ngờ rằng một đội nhân mã nhìn như vô hại lại có được thực lực diệt trừ một tông phái loại nhỏ đâu? Chẳng qua thực lực không kịp dùng đến đã bị nổ tan xác mà chết, xứng đáng.

“Giết Lục Nhâm Giáp, hối hận sao?” Chuyện vừa chuyện, Túc Không Ly tuy rằng cười, nhưng đôi mắt kim sắc lại lóe ra ánh sáng kỳ dị. “Người sắp chết nói lời chân tình, những gì hắn nói với ngươi hẳn là thật lòng.”

Ánh mắt hắn khiến Phong Luyến Văn cả người không được tự nhiên, nhúu lại mi trừng mắt liếc hắn một cái: “Ta không giết hắn, hắn sẽ giết ta, có gì phải hối hận?” Giết người, đối với nàng mà nói bất quá là đánh vài quái thú để đổi lấy điểm kinh nghiệm mà thôi. Thích nàng thì như thế nào? Ở trong mắt nàng hắn bất quá chỉ là một quái thú có suy nghĩ, giết cũng đã giết, không sao cả. Lại nói... Nàng không cảm thấy chính mình có chỗ nào khiến Lục Nhâm Giáp coi trọng, hơn nữa còn phé hắn trước mặt mọi người, tuy rằng là vô ích. Chẳng lẽ hắn là M (*)?

(*) M: viết tắt của Masochism, nói dễ nghe là thích bị ngược đãi.

Túc Không Ly mâu quang chợt lóe, kỳ thật hắn rất ngạc nhiên nàng vì sao không có giết hắn, như thế xem ra đại khái là vì hắn đối với tánh mạng của nàng không có uy hiếp gì đi. Hắn hảo tâm nhắc nhở nói: “Nhưng mà ngươi giết nhiều người của Táng Hồn Đảo như vậy, Táng Hồn Đảo tuyệt đối sẽ khuyên sào xuất động, không giết ngươi thì không bỏ qua.”

“Ta đã sớm biết.”

“Vậy ngươi vì sao phải làm như vậy?”

Phong Luyến Văn hung hăng vỗ vỗ bả vai của hắn, cười đến thực rạng rỡ: “Cái đó có cùng đáp án với câu hỏi vì sao Lão Tử viết Đạo Đức Kinh.”

...

Trì nhật giang sơn lệ, xuân phong hoa thảo hương. Cảnh sắc Huyền Tịch Tông thực sự rất đẹp, bốn phía là tiên sơn xanh ngắt, nhiều địa phương có thực vật quý hiếm sinh trưởng, chim chóc hót vang thanh thúy, thác nước từ trên đỉnh núi cao đổ xuống sủi bọt trắng xóa như mây, bất luận là chân núi hay đỉnh núi đều bao phủ một tầng hơi nước trong suốt mỏng manh.

Nhân gian tiên cảnh như vậy, càng có thể kích thích tu sĩ muốn thiên hạ thái bình tới bao vệ.

“Nha đầu, ngươi đã sớm biết ta sẽ tới tìm ngươi?” Thanh âm già cả từ phía sau truyền đến, Phong Luyến Văn thập phần tự nhiên xoay người hành lễ, xưng hô một tiếng “Tông Chủ”, cũng khẽ cười nói. Trận nổ mạnh tối hôm qua là bút tích của ai, trong lòng Tông Chủ sớm đã rõ ràng, tìm đến nàng thảo luận nhân sinh cũng không ngoài ý muốn, nàng từ rất sớm đã đứng ở chỗ này chờ đợi Tông Chủ đại giá quang lâm.

Gió nhẹ thổi lật phát mái tóc dài bạc trắng cùng chòm râu của Tông Chủ. Tông chủ nhìn thiếu nữ không kiêu ngạo không siểm nịnh trước mặt, bất đắc dĩ thở dài. Ai có thể tin tưởng kẻ đầu sỏ đã làm cho vô số sinh mệnh hôi phi yên diệt khiến nhân gian đầm tiếu lại là tiểu cô nương mười lăm tuổi đứng trước mặt hắn đâu? Đại đạo vô tình, nàng cũng không giống như Hàn Ảnh Trọng sa vào trong từ bi chi niệm mềm yếu, một phần tâm tính kiên định này có thể giúp con đường tu chân của nàng bằng phẳng hơn.

“Luyến Văn, ngươi vì sao phải tu tiên?”

Phong Luyến Văn ngẩn người, nàng vốn tưởng rằng Tông chủ là đến khởi binh vãn tội, không nghĩ tới thế nhưng thật sự cùng nàng thảo luận nhân sinh. Nàng nghĩ nghĩ, thành thật hồi đáp: “Lúc mới bắt đầu là vì Ngũ Đạo Luân Hồi Kính nhận ta làm chủ, không thể không đi lên tu chân chi đồ.” Hồng mâu sáng rỡ bỗng dưng trầm xuống “Sau đó là vì muốn mạnh hơn, tuyệt không thể lại bị kẻ khác áp bức.”

“Mạnh hơn?” Tông chủ vuốt râu che dấu ý cười bên môi, trong mắt xẹt qua một luồng sáng “Mạnh đến mức nào?”

“Mạnh đến mức không còn bất luận kẻ nào có thể khi dễ ta.” Phong Luyến Văn không cần suy nghĩ liền đáp, đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “bất luận kẻ nào”. Từng trở thành đệ nhất đại thần, ném qua cảm giác vạn người kính ngưỡng, thiên hạ đều nằm trong tay ta, mục tiêu của nàng dĩ nhiên không phải giống những phạm phu tục tử nhỏ bé như vậy.

Tông chủ có chút kinh ngạc, này có tính là hắn đột nhiên đói bụng, trên trời liền rơi xuống một đồng bánh ngon không? Dã tâm của nha đầu kia quả thực không nhỏ. Hắn tận lực tâm bình khí hòa hỏi: “Ngươi có muốn trở thành tiên đế không?”

Tiên đế? Đại khái là danh từ dành riêng cho nhân vật đứng đầu tiên giới đi. Phong Luyến Văn không ngại đem vị trí tiên đế trở thành mục tiêu, nhưng nàng lại bảo trì trầm mặc. Trực giác nói cho nàng biết lão hồ ly này nhất định đang có âm mưu gì. Nàng cũng không quên nàng hiện tại có thể xem như là đệ tử của Huyền Tịch Tông, tương lai nếu nàng trở thành tiên đế, Huyền Tịch Tông cũng được gà chó thăng thiên, trở thành môn phái tu chân số một, Tông chủ tính toán thật sự là cao thâm a. Nhưng Tông Chủ vì sao lại kỳ kỳ vọng cao như vậy cho một Trúc Cơ tu sĩ nhỏ nhỏ như nàng, chẳng lẽ là vì nàng sở hữu bảo vật Ngũ Đạo Luân Hồi Kính của Huyền Tịch Tông sao?

Thấy trong mắt nàng rõ ràng như một hồ nước trong suốt, cũng không hề có khát vọng bức thiết đối với quyền lực, Tông chủ rất hài lòng, làm như vô tình nhắc tới: “Năng lực của tiên đế, tin tưởng ngươi nhất định sẽ có hứng thú.”

Phong Luyến Văn trầm mặc chờ đợi những lời kế tiếp của hắn, chỉ nghe Tông chủ không nhanh không chậm tung một quả bom hạng nặng: “Xuyên qua không gian!”

“!” Thân thể Phong Luyến Văn bỗng cứng đờ, đồng tử kịch liệt thu nhỏ. Nhưng nàng quan tâm không phải năng lực có thể đưa nàng trở về cố hương, mà là Tông Chủ vì sao biết được lai lịch của nàng? Một loại cảm giác bị phản bội đột nhiên nảy sinh, trong lòng hiện ra hình ảnh nam tử tựa như trích tiên kia...

Tựa hồ là biết trong lòng nàng nghĩ gì, Tông chủ vội vàng giải thích: “Ta từng bí mật tìm hiểu thân thể của ngươi, nhưng lai lịch của ngươi căn bản không thể nào tra ra, giống như từ trong hư không xuất hiện, khiến cho ta không khỏi nghi ngờ. Hơn nữa, ngày đó ngươi hướng tiên đế thề những lời kia làm ta càng thêm nghi hoặc. Ta cố ý nhắc đến năng lực này của tiên đế, nhìn biểu hiện vừa rồi của ngươi, ta mới có thể xác định ngươi không phải người của Lam Uyên đại lục.”

Phong Luyến Văn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tuyệt đối chân thành mặc niệm: “Sự phụ a ta không phải cố ý hoài nghi ngài, thật sự là bởi vì ta rất quan tâm ngài a, ngài đại nhân đại lượng xin tha thứ cho Tiểu Văn đi!” Nàng lại nhìn thẳng vào ánh mắt Tông Chủ, âm thầm suy nghĩ, có nên biến thành Nhan Mạc Qua đem lão gia hỏa này giết người diệt khẩu hay không? Bất quá nề tình hân đã từng cứu nàng thoát khỏi tay Tử Trừ chân nhân, giết người diệt khẩu gì đó hay là thôi đi, phỏng chừng lão nhân này cũng sẽ không nhân rồi không có việc gì làm đem chuyện của nàng rêu rao ở khắp nơi.

Bất quá, nàng quả thật đối với ngài vị tiên đế có hứng thú không nhỏ. Nhìn thấy ánh mắt của nàng biến hóa, Tông chủ biết mục đích hôm nay của hân đã đạt được. Hàng tỷ người bước trên con đường tu chân, đủ loại lý do, nhưng lấy ngài vị tiên đế trở thành mục tiêu lại chẳng có mấy ai. Bằng vào tư chất và tâm tính của Phong Luyến Văn, cũng đủ trở thành một nhân vật phong vân quá trời tiên lộ. Cho dù là ngài vị tiên đế, chỉ cần nàng xác định vững chắc mục tiêu này, cũng sẽ không có gì quá bất ngờ... Trong mắt xét qua một chút ý cười, Tông chủ nói: “Bản tông đáp ứng ngươi, lúc ngươi trở thành Kết Đan tu sĩ, sẽ phong ngươi làm thiếu tông chủ của Huyền Tịch Tông.”

Phong Luyến Văn thụ sủng nhược kinh, lão hồ ly này thật sự là hào phóng a, bằng tốc độ tu luyện của nàng trong vài năm tuyệt đối có thể trở thành Kết Đan tu sĩ, hân thể nhưng muốn dùng ngài vị thiếu tông chủ đem nàng trói buộc ở Huyền Tịch Tông. Vừa định phát huy một chút mỹ đức truyền thống của dân tộc Trung Hoa cự tuyệt phần đại lễ này, nhưng nghĩ đến chờ hân sau khi quang vinh xuống núi thì nàng chính là Tông chủ, đến lúc đó nàng phải mông bò đi, xem lão hồ ly này có khóc chết hay không. Khoái trá nghĩ như vậy, Phong Luyến Văn hành lễ đáp ứng với Tông chủ, nhưng lại không nói gì.

Tông chủ không biết nên khóc hay cười, tiểu hồ ly này sáng khoái đáp ứng như vậy, tuyệt đối có âm mưu.

Phong Luyến Văn cười đến thực âm hiểm, lão hồ ly, ngươi cũng vậy thôi.

“Về phần Táng Hồn Đảo...” Tông chủ nghiêm mặt nói: “Ngọc bài sinh mệnh sẽ tự động vỡ vụn khi chủ nhân vong mạng, Táng Hồn Đảo nhất định đã biết những đệ tử đến Huyền Tịch Tông đều đã chết, như vậy không lâu sau sẽ đánh vào Huyền Tịch Tông.”

“Không, trong thời gian ngắn bọn họ hân là sẽ không đến.” Phong Luyến Văn đem những lời của Túc Không Ly đã nói với nàng thuật lại cho Tông chủ nghe.

Tông chủ hơi nhíu mày, nha đầu kia thế nhưng mơ hồ giết chết nhiều cao giai tu sĩ như vậy, lão gia hỏa của Táng Hồn Đảo kia phỏng chừng trong lòng đang rí mấu.

“Nhưng Huyền Tịch Tông vẫn cần cấp Táng Hồn Đảo một cái công đạo.” Tông chủ cười như không cười nhìn chằm chằm Phong Luyến Văn.

Phong Luyến Văn cúi đầu làm như bất đắc dĩ nói: “Nhan Phong một người làm một người chịu, Tông chủ muốn trừng phạt như thế nào?”

“Giám trong Cẩm Uyên Các mười ngày mười đêm, chịu hai trăm roi Toát Cốt Đoạt Hồn Tiên, chính ngươi tự đi Cẩm Uyên Các lĩnh phạt đi.” Tông chủ nói: “Người tu chân lấy thủ hộ thiên hạ chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, ngươi tuổi còn nhỏ có thể nào hiểu sát như thế? Đây coi như là một giáo huấn cho ngươi.”

Phong Luyến Văn cười khò, một phen hành hạ da thịt này nàng không thể nào trốn thoát rồi.

“Nhan Phong thân phận này đã hoàn toàn đắc tội Táng Hồn Đảo, lúc nên bỏ thì bỏ đi.” Tông chủ hảo tâm nhắc nhở xong câu này liền xoay người rời đi. Phong Luyến Văn vẫn duy trì bộ dáng ôm quyền đưa tiễn cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Tông Chủ.

Đúng vậy, nàng sớm đã nghĩ đến thân phận Nhan Phong này sẽ uy hiếp sinh mệnh của nàng, bằng không nàng cũng sẽ không tự uống chén trà kia.

“Ngài vị Tiên đế...” Phong Luyến Văn nhìn bầu trời phương xa, tầm mắt giống như nhìn xuyên không gian thấy được khuôn mặt người thân của mình, hồng mâu lóe lên ánh sáng kiên định, thì thảo thì thâm:

“Thiên hạ to lớn, bỏ ta còn ai!”

P/s: Chương sau Hân ca lên sân lại rồi, chắc có nhiều người cũng rất mong đợi phải không?? Mà ta để ý thấy dạo này truyện vắng lặng hơn trước, ít người thảo luận hơn, chẳng lẽ thấy không hay nữa nên chán rồi???

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 94: Ba Năm Sau.

Đứng dưới chân núi nhìn lên tiên sơn, phóng mắt chỉ thấy một dãy núi xanh ngắt nguy nga đồ sộ, trùng trùng điệp điệp, tựa như cự long màu xanh uốn lượn trong mây. Những bậc thang dang dặc kéo dài lên tận đỉnh núi, vô số phi cầm điều thú cất tiếng kêu vang vô cùng thích ý, thiên kỳ bách quái thực vật sinh chương xếp chồng lên nhau bên vách đá, khiến người ta không khỏi cảm thán một phen sinh mệnh ương ngạnh của chúng nó.

Một đám đông đệ tử trẻ tuổi vận y phục xanh trắng xếp thành đội ngũ chỉnh tề, dọc theo bậc thang đi xuống phía dưới. Người dẫn đầu toàn thân bị bao phủ trong một kiện áo choàng đồ sộ thật lớn, vô luận nhìn từ phương hướng nào cũng chỉ thấy một bóng người tiêm gầy màu đỏ, phân không rõ tuổi tác và giới tính. Đệ tử phía sau chỉ thấy người nọ bộ pháp vững vàng, mang theo một cỗ tự phự cùng bá khí.

Không lâu sau, một khối đá lớn mọc đầy rêu xanh cách đó không xa liền đập vào mắt, mặt trên có khắc sáu chữ thật to – Huyền Tịch Tông.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt đã qua ba năm, cảnh sắc như trước.

Các đệ tử dừng lại cước bộ, hồng y nhân xoay người nói: “Các vị tân sinh ở Huyền Tịch Tông học nghệ đã tròn ba năm, hôm nay là khảo hạch cuối cùng của các ngươi, thông qua khảo hạch mới có thể chân chính trở thành đệ tử Huyền Tịch Tông, tiền đồ vô lượng. Nếu là không thể thông qua, nội môn đệ tử biếm làm ngoại môn đệ tử, ngoại môn đệ tử biếm làm tạp dịch!” Thanh âm nghe qua thấp phần trẻ tuổi, rõ ràng giọng nói trung tính không phân rõ nam nữ, nhưng lại mang theo từ tính nam nữ đều sát. Chúng đệ tử tuy không thể nói là tiên phong đạo cốt, nhưng khí chất phàm tục đã tiêu tan hầu như không còn, bọn họ vẻ mặt nghiêm túc nghe hồng y nhân lên tiếng.

“Huyền Tịch Tông dạy cho các ngươi năng lực bảo hộ thiên hạ chúng sinh cùng trăm yêu trừ ma, phụ cận thôn xóm thường có yêu ma lui tới, khảo hạch lần này đó là trừ yêu!”

Nghe vậy, vài đệ tử có chút thiếu kiên nhẫn dần dần nhú mày, cũng có người lo lắng nuốt một ngụm nước bọt. Yêu ma a, hai chữ đáng sợ cỡ nào.

Hồng y nhân đối với phản ứng của những đệ tử này rất là bất mãn, âm thầm nhớ kỹ khuôn mặt bọn họ, cho dù thông qua khảo nghiệm cũng phải đánh giá kém hơn. Không hài lòng ho nhẹ hai tiếng, còn nói thêm: “Mỗi vị tân sinh sẽ do một vị đệ tử chính tông quản lý, bản thiếu tông cũng sẽ từ một nơi bí mật gần đó bảo vệ các ngươi. Thỉnh chừ vị đệ tử yên tâm, chỉ là khảo nghiệm mà thôi, sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng!” Nghe tự xưng của nàng, hồng y nhân trẻ tuổi này dĩ nhiên là thiếu tông chủ của Huyền Tịch Tông!

“Ngự kiếm! Khởi hành!”

Nghe được mệnh lệnh của thiếu tông chủ, toàn bộ đệ tử đồng loạt rút kiếm, từng trận tiếng xé gió vang lên, nháy mắt giữa không trung đã che kín đám người đông nghìn nghịt. Mà dưới chân thiếu tông chủ lại xuất hiện một đám mây trắng noãn bông bênh. Kết Đan kỳ tu sĩ, đẳng vân giá vũ! Ánh mắt hâm mộ của các đệ tử dừng ở trên thân ảnh nhỏ nhắn kia, ngự kiếm đuổi theo thiếu tông chủ về hướng thôn xóm cách đó không xa.

Thiếu tông chủ làm người thần bí, không biết danh tính, cả dung mạo thực cũng chưa từng lộ ra, nhưng lại là một ngôi sao sáng chói của Tu Chân Giới, chưa đầy hai mươi tuổi đã là Kết Đan tu sĩ, thiên phú khủng bố này ngay cả những đời tông chủ tiền nhiệm trước kia cũng không theo kịp. Năm trước, nghe nói tông chủ một mình xác lập thiếu tông chủ, toàn bộ Huyền Tịch Tông một mảnh kinh ngạc, các vị chân nhân cũng từng tìm mọi cách cản trở, nhưng thiên phú nghịch thiên của thiếu tông chủ cùng thủ đoạn tàn nhẫn lại làm cho mọi người không thể không tâm phục khẩu phục.

Mỗi khi nhắc đến thiếu tông chủ, liền chắc chắn nhớ tới vị tiểu sư tỷ đã chết non kia —— Nhan Phong. Tuy rằng có nhiều lời đồn đại không giống nhau, nhưng tình huống cụ thể đại khái là như thế này.

Hai năm trước, Nhan Phong năm ấy năm tuổi đã là Trúc Cơ tu sĩ kiêm Luyện Đan Sư cấp hai, thiên phú có thể nói là yêu nghiệt. Vốn là bảo vật được toàn bộ Huyền Tịch Tông phụng ở trong lòng bàn tay, lại phạm phải sai lầm lớn, trong lúc nóng giận đã đồ sát mười mấy tu sĩ của Tảng Hồn Đảo. Tông chủ giận dữ, phạt hai trăm roi Toái Cốt Đoạt Hồn Tiên, giam trong Cẩm Uyên Các mười ngày mười đêm. Cho dù thiên phú dị bẩm, nhưng nàng nói sao cũng chỉ là một tiểu cô nương nhu nhược, cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn. Được Các mất đi một đệ tử kinh tài tuyệt đỉnh, các vị trưởng lão lau nước mắt quý gối trước Hư Khôn Điện thỉnh Tông Chủ cấp một công đạo. Tông chủ không thể không đem thiếu tông chủ đã bí mật bồi dưỡng nhiều năm đền bù làm đồ đệ của thủ tọa Được Các Mộc trưởng lão.

Chính là chuyện xưa xảy ra như vậy!

Gió mát đập vào mặt mà đến, các đệ tử hưởng thụ lạc thú phi hành, lại khát khao tình cảnh chính mình nhiều năm sau có thể đẳng vân giá vũ, cứ như vậy thoải mái mà tới mục tiêu. Địa điểm ở một thôn trang nhỏ bản cùng, ba hướng chung quanh bị bao bọc trong một rừng cây xanh biếc tươi mát, nhà cửa cũ kỹ cư dân giản dị, trên ngã tư đường thôn dân lui tới hòa thuận, cảnh tượng âm áp như vậy không giống có yêu ma quấy phá. Chúng đệ tử nhảy xuống bảo kiếm, đám mây mù dưới chân thiếu tông chủ cũng tan đi.

“Kế tiếp liền dựa vào thực lực của các ngươi, khiến yêu ma không thể tiếp tục nguy hại nhân gian. Đừng nghĩ có thể đục nước béo cò, bản thiếu tông sẽ từ một nơi bí mật gần đó quan sát các ngươi!” Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người hóa thành một đạo ánh sáng đồ sộ, không biết đã ẩn vào nơi nào. Các đệ tử cung kính bảo trì động tác hành lễ cho đến khi chùm tia sáng đồ sộ kia hoàn toàn biến mất, sau đó mới ngoan ngoãn đi đánh giá thôn trang yên bình này, không khỏi sờ sờ gáy nghi hoặc không thôi: “Thôn này đâu có chỗ nào giống như có yêu ma a?” Có lẽ là buổi tối mới xuất hiện đi. Nghĩ như vậy, các đệ tử bắt đầu phân tán tìm thôn dân hỏi thăm tin tức yêu vật.

Là người nổi bật nhất trong hàng ngũ tân đệ tử, Bách Lý Không Thành dĩ nhiên cũng đến tham dự khảo nghiệm, bất quá tâm tư của hắn cũng không nằm trong cuộc khảo nghiệm này, cẩn thận nhìn từng đệ tử Huyền Tịch Tông vận y phục màu sắc giống như rau cải trắng, dường như đang tìm người nào đó.

“Người đang tìm ai?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đến từ một người trong trẻo nhưng lạnh lùng không kém, Hàn Ảnh Trọng quang vinh bị Từ Trữ chân nhân đích thân điểm danh đến quản lý Bách Lý Không Thành.

Bách Lý Không Thành có chút thất vọng thu hồi tầm mắt, liếc mắt nhìn Hàn Ảnh Trọng bộ dáng nghiêm túc giống như bất cứ chỗ nào cũng đều là chiến trường, đáp qua loa: “Không tìm ai cả.” Nói là quản lý, thực tế chính là giám thị, bên người đột nhiên bị sắp xếp một tên gián điệp tồn tại, khiến cho tâm tình của hắn thực khó chịu. Càng khiến hắn khó chịu hơn là, quả nhiên tạp dịch không có tư cách nhận khảo nghiệm sao? Không có năng ở đây để làm không khí sinh động một chút, trừ yêu cũng không còn gì thú vị. Nha đầu kia bỏ lỡ cơ hội rời khỏi tông môn, hẳn là đang tránh ở một góc nào đó lén lút khóc đi. Ngay lúc hắn đang suy nghĩ có nên mua chút gì đó mang về khoe khoang với nàng hay không, một bàn tay mềm mại trắng nõn lặng yên vô tức đặt ở trên vai hắn.

“Người ~ đang ~ tìm ~ ai ~” Thanh âm u ám cùng gió nóng đột nhiên thổi tới bên tai khiến người ta Mao cốt tung nhiên, Bách Lý Không Thành đang muốn tung một trận lôi điện làm cho sinh vật yêu ma hù hù thực thực phía sau cả đời khó quên, lại phát hiện Hàn Ảnh Trọng ở phía đối diện sắc mặt cũng không nghiêm túc như nhìn thấy yêu ma, chỉ hơi nhíu mi giống như nhìn thấy người nào đó đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây. Trong lòng đánh cái giật mình, Bách Lý Không Thành tâm tình chuyển đổi cực nhanh, nói: “Người tại sao cũng đến đây?”

Dọa người không thành, Phong Luyến Văn rất nhanh phát hiện nguyên nhân, ai oán trừng mắt nhìn bộ mặt quan tài vô cùng thành thực của Hàn Ảnh Trọng, không biết mỗ Hàn nào đó đến tột cùng là định lực quá mạnh mẽ hay vẫn là da mặt quá dày, một chút phản ứng cũng không có, điều này khiến Phong Luyến Văn cụp mắt, thập phần nhụt chí. Đáp lại Bách Lý Không Thành: “Ta cũng là đệ tử mới nhập môn, dựa vào cái gì không thể tới?”

“Thiếu tông chủ nói, nếu không thể thông qua, nội môn đệ tử biến thành ngoại môn đệ tử, ngoại môn đệ tử biến thành tạp dịch, tạp dịch đại khái sẽ bị đuổi ra khỏi tông a.” Bách Lý Không Thành xoay người lại đánh giá thân thể kiêu nhô không có nhiều thay đổi lắm của nàng, trên nét mặt hiện ra sắc thái khinh thường “Xem ra người thông qua không được”.

Khóe miệng Phong Luyến Văn hơi run rẩy một chút, nàng khi nào thì nói qua tạp dịch sẽ bị đuổi khỏi tông? Nếu để Bách Lý Không Thành biết hắn đang đứng trước mặt thiếu tông chủ mà trợn mắt nói dối, phỏng chừng sẽ xấu hổ đào hố chôn chính mình. Được rồi, nàng không tính sớm như vậy đã đem thân phận công bố với người khác, biết được nàng là thiếu tông chủ chỉ có tông chủ, vài vị chân nhân cùng với Mộc ít ỏi mấy người này mà thôi.

“Sự tích quang vinh của bốn cô nương người không phải không biết, giết người phóng hỏa đều là chuyện nhỏ, vài con tiểu yêu có thể thoát được lòng bàn tay của ta sao?” Bởi vì gần đó chỉ có ba người bọn họ, Phong Luyến Văn cười đến rất là dào dạt đắc ý, chính đại quang minh.

Hàn Ảnh Trọng tuy rằng không nói gì, nhưng trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia không đồng tình với hành động lần này của nàng. Nhớ tới sự tích quang vinh của nha đầu kia, ánh mắt Bách Lý Không Thành nhìn nàng có chút kính sợ, bất quá lập tức hóa thành cười nhạo: “Bị giam trong Cẩm Uyên Các, đường hoàng đi vào được khiêng đi ra. Sự tích này quả thật thập phần quang vinh.”

Lịch sử đen tối! Sắc mặt Phong Luyến Văn đen hơn phân nửa, tư vị bị quát hai trăm roi quả thật không dễ chịu chút nào, đến cuối cùng nàng trực tiếp hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh, ngay cả hơi huyết được cũng chưa kịp ăn. Sau khi tỉnh lại đã ở Dược Các, thiếu chút nữa bị băng thành một cái xác ướp. Nhớ rõ hôm đó Mộc đã ngoan tuyệt nói, nàng không được lại bị thương nặng, nếu không cũng đừng gọi hắn là sư phụ nữa. Phong Luyến Văn đỡ trán cười khổ, ai có thể cam đoan nàng lại không bị thương nữa đây? Bất quá cho dù không phải vì Mộc, nàng cũng muốn trở nên mạnh hơn, hảo hảo bảo hộ chính mình.

“Tóm lại, người cứ chống mắt lên mà nhìn bốn cô nương làm thế nào thuận lợi thông qua khảo nghiệm đi!” Phong Luyến Văn khinh thường việc tiếp tục tranh cãi về đoạn lịch sử đen tối này, khoanh tay trước ngực bày ra bộ dáng nữ vương. Kỳ thật nàng cũng không cần tham gia khảo nghiệm gì cả, năm đó nàng hóa thiếu Bách Sát cốc đã trở thành sự tích quanh vịnh ăn sâu vào lòng người. Ánh mắt các chân nhân nhìn nàng đều lộ ra kính sợ, nàng nếu không thể thông qua, Huyền Tịch Tông trong mười năm tới cũng không cần thu đệ tử. Nàng thuần túy chỉ muốn đổi một thân phận âm thầm quan sát những tân đệ tử này, thuận tiện thử nghiệm một chút lạc thú khi mang hai tầng thân phận mà thôi.

“Đừng rồi, đệ tử chính tông phụ trách quản lý người đang ở nơi nào?” Bách Lý Không Thành nhìn khu vực phụ cận chung quanh, nhưng không phát hiện có người nào khác. Thấy nàng lộ ra vẻ mặt ái muội tươi cười lại không nói lời nào, Bách Lý Không Thành đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Người không phải là vụng trộm chạy tới đi.”

Phong Luyến Văn hắc tuyến, các người đều nhìn chằm chằm ta suốt cả quãng đường ta làm sao có thể là vụng trộm chạy tới. Nàng bình tĩnh nói: “Không, ta tuyệt đối là quang minh chính đại đi cùng các người.”

“Nguyên lai người vẫn ẩn núp ở trong đám người a.” Bách Lý Không Thành nâng cằm suy xét lại xem hắn có phải đã bỏ quên chi tiết nào hay không.

Phong Luyến Văn không nói gì, đầu năm nay nói thật cũng không có người tin. Ẩn núp liền ẩn núp đi, bất quá đó là quang minh chính đại ẩn núp.

Thấy nàng không hề giải thích, Hàn Ảnh Trọng làm như hảo tâm lạnh lùng nói: “Chưa được Phong chủ cho phép, đệ tử không thể một mình xuống núi, nếu như vi phạm, xử theo môn quy.”

Phong Luyến Văn nhíu lại đôi mi xinh đẹp, trong lòng đủ loại buồn bực, mặt quan tài người cứ tiếp tục trầm mặc ít lời cũng không có ai nghĩ người cầm điếu a. Phong chủ cho phép? Chỉ cần nàng trừng mắt một cái, cam đoan lão già Phổ Trữ chân nhân kia một chữ phản đối cũng không dám nói.

Không thể không thừa nhận bộ dáng lạnh như băng này của Hàn Ảnh Trọng thực sự khiến người ta khó chịu, Bách Lý Không Thành mất thật lớn khí lực mới nhìn xuống được xúc động muốn cùng sư huynh đệ khác đối người quản lý. Bất quá hắn hiện tại cảm thấy có chút may mắn vì quản lý hắn là người

quen: “Hàn sư huynh, nếu nhờ huynh chiếu khán hai người, hẳn là không có vấn đề gì đi.”

Đề nghị này khiến Hàn Ảnh Trọng chần chờ trong chốc lát, giúp đỡ sư muội cùng nhau phạm sai lầm loại chuyện này đại khái hơn mười năm nay hẳn chưa từng làm qua. Phong Luyến Văn thăm nghiệm rằng nghiêng lợi, rốt cuộc là ai chiếu khán ai a. Ngoài ý muốn là, Hàn Ảnh Trọng thế nhưng đáp ứng rồi.

Phong Luyến Văn nội tâm mau khóc mù, nếu nàng vẫn ý thức được nàng là thiếu tông chủ, hiện tại hẳn là nên không nói hai lời đem chính nàng cùng Hàn Ảnh Trọng áp tải về Huyền Tịch Tông, nhưng người hẳn che chở vừa vặn là vị thiếu tông chủ nàng đây, mà nàng cũng cũng không có phạm sai lầm. Phong Luyến Văn giống trang giấy hỗn độn trong gió... Cuối cùng vỗ mạnh lên vai hai vị này lên lau nước mắt nói: “Hảo huynh đệ, có nghĩa khí”. Đường đường thiếu tông chủ bị nghĩa khí giang hồ trong truyền thuyết làm hồng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 95: Thụ Yêu Đột Kích.

Rừng cây xanh biếc rậm rạp, từng phiến lá mỏng manh dưới ánh mặt trời vàng ươm lóe ra ánh sáng chói mắt mà đẹp đẽ, tiếng ve kêu rả rích làm nhạc đệm cho tiếng gió vi vu, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Các đệ tử có lòng dưới thời tiết nóng bức vẫn đi vào rừng tuần tra, hoặc là đi chung quanh hỏi thăm tung tích yêu quái. Các thôn dân một thân vải thô áo tang rất là nhiệt tình hiếu khách, không hề tìm hiểu xem bọn họ có phải là kẻ tới lừa ăn gạt uống hay không, đều lấy ra gạo trắng cất giữ đã lâu làm thức ăn mời bọn họ.

Tu sĩ hơi có chút lương tâm cự tuyệt nói sớm đã tu tập Thổ Nạp Thuật, không cần ăn cơm uống nước, tu sĩ nào đó lương tâm đã bị con vật bốn chân ăn mất thì giống như quỷ chết đói dầu thai dùng tốc độ mây tan gió cuốn quét sạch thức ăn, giống như Huyền Tịch Tông luôn ngược đãi bọn hắn, lại còn lãng phí đem đồ hết những món ăn không thích, thuận tiện dành chút thời gian ngằm cùng đồng bọn đánh giá một chút mùi vị thức ăn ngon dở thế nào. Các hộ thôn dân chỉ xấu hổ cười cười, lão phu lão thê liếc nhau, thê tử chạy nhanh đến phòng bếp làm thêm một ít rau xào.

Mồ thiếu tông chủ bị thông che mặt, vì con đường tương lai của Huyền Tịch Tông tỏ vẻ thương tâm, nàng ngàn chọn vạn tuyển cái thôn xóm gần di thiện lương này làm nơi khảo nghiệm cho chúng đệ tử, nếu bị đám cường đạo đội lốt tu sĩ này cướp sạch không còn một mảnh, tội nghiệt của nàng sẽ sâu nặng đến mức nào. Nàng vỗ bả vai một vị tu sĩ trong đó, xả ra một nụ cười tương đối thiện lương: “Vị sư huynh này, ngài tích chút đức đi, gây tiếng xấu cho Huyền Tịch Tông còn chưa tính, nên chừa lại chút lương thực cho gia đình người ta. Ở Châu Phi xa xôi bên kia, nhiều người không có cơm ăn chỉ có thể ăn bùn đất.”

“Người ta hảo tâm hảo ý làm đồ ăn muốn chúng ta thưởng thức, nếu không ăn chẳng phải có lỗi với người ta sao, hơn nữa không thích ăn tại sao phải ăn?” Người nọ vừa quơ quơ đôi đũa vừa nói, bất quá sau khi quay lại nhìn thấy khuôn mặt Phong Luyến Văn liền dừng động tác, giống như bị ai đó nắm đuôi lập tức nhảy dựng lên: “Là người!”

Thấy người này một bộ giống như gặp phải quỷ, Phong Luyến Văn giật mình, chẳng lẽ nàng còn ngoài ý muốn đánh bậy đánh bạ ra một người quen?

Lại nhìn kỹ tu sĩ này, tóc đen mắt đen như mực, y phục kim sắc, là một thiếu niên tuấn tú.

“Lỗi sư huynh, các người quen nhau sao?” Tên tu sĩ đồng bạn hỏi.

Nghe thấy một tiếng “Lỗi sư huynh” dường như có chút quen thuộc, Phong Luyến Văn đột nhiên nhớ ra, người này chẳng phải là kim y thiếu niên đã đồng thời xuất hiện cùng Lục Nhâm Giáp lần đó sao? Bất quá trong lòng nàng ngay cả một chút vui sướng khi gặp được người quen cũng không có, người này tận mắt thấy nàng cùng Mộc thầy trò tương xứng, chỉ cần chỉ số thông minh của hắn không có vấn đề, khẳng định biết nàng chính là Nhan Phong. Năm đó nhiều việc quần thân khiến nàng quên mất tiểu tử này, hiện tại nhớ đến lại cảm thấy sợ, nếu hắn tiết lộ thân thế của nàng với Táng Hồn Đảo thì phiền phức lớn. Hồng mâu nguy hiểm híp lại, tiểu tử này vận khí không tốt bị nàng gặp được, nên hay không...

“Giết người diệt khẩu” bốn chữ tràn ngập lệ khí này còn chưa kịp nghĩ đến, sau gáy đột nhiên bị ai đó tập kích. Thanh âm trêu chọc của Bách Lý Không Thành thành công phá hủy hưng trí muốn giết người diệt khẩu của Phong Luyến Văn: “Trước kia tại sao không phát hiện, người thích xen vào việc của người khác như vậy?”

“Mắc mớ gì đến người?” Phong Luyến Văn vượt cái gáy thường xuyên chịu nỗi khổ tập kích, xoay người hung tợn trừng mắt nhìn Bách Lý Không Thành, lại thiếu chút nữa đem con mắt trừng rớt xuống dưới. Vốn cho rằng những kẻ phạm ăn tục uống này đã rất vô lương tâm, nào ngờ còn có người khác lương tâm đen tối hơn nhiều. Nếu như trước mặt nàng không phải ảo giác, thì Bách Lý Không Thành đang khiêng hai túi bột nỷ lớn nhỏ. Gian nan đem tầm mắt chuyển qua phía sau hắn, Hàn Ảnh Trọng đang khoanh tay đứng ở xa xa, im lặng tách biệt hoàn toàn với những người khác. Phong Luyến văn lau mồ hôi trên trán, hoàn hảo mặt quan tài không có bị day hư.

“Lôi linh căn, người đây là đoạt lương thực dự trữ mùa đông của nhà ai?”

Bách Lý Không Thành nghe vậy phi thường khó chịu, lập tức nhú mi nói: “Thôn dân nghe nói chúng ta đến trừ yêu, đây là tạ lễ đưa cho Huyền Tịch

Tông.”

“Giúp người không cầu hỏi báo, hướng hồ chúng ta là tới hoàn thành khảo nghiệm, không nên nhận tạ lễ? Hiện tại lập tức đem tất cả trả về!” Phong Luyến Văn nổi cơn thịnh nộ bày ra bộ dáng hiệp nữ, đem truyền thống mỹ đức đã học được trong mười năm qua của dân tộc Trung Hoa phát huy đến mức tận cùng, rất có phong phạm người lãnh đạo. Răn dạy Bách Lý Không Thành xong, lại xoay người chỉ vào Hàn Ảnh Trọng, nói: “Người làm sư huynh tại sao không ngăn cản hắn? Thôn dân trong nhà vốn không có bao nhiêu lương thực dự trữ, lại xuất hiện yêu vật đến quấy rối, bọn họ đã đủ đáng thương. Chúng ta không phải người đưa chút lương thực đến đã thập phần không phải, sao có thể không biết xấu hổ lấy những thứ này?”

Loạn thạch xuyên không, kinh đào phách ngạn, cuộn cuộn gió tuyết.

Lần giáo huấn này, dọa mộng biết bao hào kiệt.

Hàn Ảnh Trọng có chút kinh ngạc nhìn Phong Luyến Văn. Ngoại trừ Tông chủ cùng chân nhân, đệ tử trong tông không ai có thể răn dạy hắn. Không chỉ bởi vì hắn là sư huynh của phần đông đệ tử, càng bởi vì hắn làm người xử sự nghiêm minh kiểm chế bản thân, tự hỏi không có phạm qua sai lầm gì. Không nghĩ tới lại bị nàng chỉ trích.

“U, đây vẫn là tiểu sư muội giết người phóng hỏa không chút lưu tình nào kia sao? Có phải đã chịu kích thích gì hay không?” Bách Lý Không Thành là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, đi đến trước mặt nàng sờ sờ cái trán của nàng, không nóng a.

Phong Luyến Văn cau mày hất tay Bách Lý Không Thành, cúi đầu trầm mặc không nói. Cảm thấy nàng chịu kích thích thì sờ trán nàng làm chi? Nàng chẳng qua hiểu được địa vị càng cao trách nhiệm càng lớn. Đây đại khái chính là nguyên nhân lão hồ ly kia cho nàng làm thiếu tông chủ đi.

Ngược lại vị Lão sư huynh kia, kinh ngạc qua đi lại thâm nói: “Đây là các thôn dân muốn tri ân báo đáp, nếu ra sức khước từ, chẳng phải là quá kiêu căng sao?”

Đừng tưởng rằng Phong Luyến Văn đang nổi nóng thì không nghe thấy hắn nói gì, kẻ vốn nên bị giết người diệt khẩu lại dám phản bác lời của nàng, nàng tức sùi bọt mép muốn nhéo lỗ tai của hắn bắt buộc giáo viên cho hắn một khóa giáo dục, lại nghe ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm xôn xao, lực chú ý lập tức bị hấp dẫn. Tu sĩ trong phòng cũng hai mặt nhìn nhau, đều bỏ bữa trong tay xuống đi ra ngoài cửa.

Trời xanh quang đãng, vạn dặm không mây. Không biết có phải ảo giác hay không, mặt trời giống như quả cầu lửa thật lớn. Vừa mới rời khỏi phòng, từng trận cát bụi giống như hóa thành dòng khí đập vào mặt mà đến, tiếng thôn dân hoảng sợ hét chói tai cách đó không xa. Phong Luyến Văn thi triển một pháp thuật nhỏ ngăn cản cát đá xen lẫn trong không khí, nhanh chóng lắc mình đến địa điểm gặp chuyện không may. Vài tên tu sĩ phía sau nàng kinh hãi nhìn bóng dáng nhanh như quỷ mị của nàng, không nghĩ tới tiểu sư muội thoát nhìn rất bình thường này lại lợi hại như vậy.

Trong rừng cây từng trận âm phong gào thét, thôn dân gần đó hoặc là nháo nhào chạy về hướng trái ngược, hoặc là cầm cuốc hay dụng cụ làm ruộng phình to lá gan muốn đến hỗ trợ. Vài tên tu sĩ cầm bảo kiếm trong tay vây quanh một thụ yêu, dù sao tuổi trẻ khí thịnh, lần đầu thấy loại yêu ma này không khỏi nhiệt huyết sôi trào. Còn chưa kịp để Phong Luyến Văn đuổi tới hỏi tiền căn hậu quả thế nào, mấy tên tu sĩ đã tranh nhau vọt tới báo cáo tình huống, đương nhiên không phải báo cáo với nàng.

“Hàn sư huynh, thụ yêu này có thể tạo ra trận gió lớn như vậy, tu vi cũng không thấp a.” Thiếu tông chủ không biết đã ẩn vào nơi nào, vị trí chủ đạo liền bị đồ lên đầu Hàn Ảnh Trọng. Các đệ tử vẫn là thiếu niên, cũng muốn được cao nhân có địa vị khích lệ. Mà bọn họ hiển nhiên đã ôm sai bắp đùi rồi, Hàn Ảnh Trọng loại băng sơn này ngay cả mặt mũi bọn họ cũng không nhớ kỹ, càng miễn bàn khích lệ vô nghĩa gì đó, mặc kệ ánh mắt tràn ngập chờ mong của bọn họ, chỉ nhìn thụ yêu đang gây sóng gió kia, biểu tình cũng không có biến hóa nhiều, càng không dự tính rút kiếm tương trợ.

Bất quá, nhóm người này sao lại không có mắt như thế, thiếu tông chủ trước mặt không thèm quan tâm lại đi lấy lòng một người có địa vị thấp hơn nàng, thật sự thích hợp sao...

Phong Luyến Văn nhìn xuống xúc động muốn đánh rớt bọn hắn, cố gắng đem lực chú ý tập trung lên thụ yêu kia. Tầng Kinh Các hai mươi tư giờ đều mở cửa miễn phí cho nàng, nàng tự nhiên là kiến thức rộng rãi. Thụ yêu này tên là Mộc Mị, còn được gọi là Thụ Mị, có linh hồn trong cây, hình dáng không khác gì cây cối bình thường, bất quá, nghe nói nếu có ai muốn đốn ngã nó hoặc làm nó bị thương, người kia hoặc thậm chí tất cả mọi người trong thôn đều sẽ gặp họa lớn.

Biết đây chỉ là chuyện dễ giải quyết, điều đầu tiên mà Phong Luyến Văn nghĩ đến không phải làm thế nào trừ yêu, mà là thụ yêu đáng thương a, người đang vô cùng nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên một đồng tiểu tử thú xuất hiện muốn đốn ngã người hoặc làm người bị thương, không phát cuồng mới là lạ. Cũng may thụ yêu này thực lực chỉ ở Luyện Khí kỳ tầng năm tầng sáu, chỉ cần bắt nó răng rắc một cái thì sẽ không có việc gì. Loại yêu vật cấp thấp này, Phong Luyến Văn ngay cả hứng thú tấn nó một chút cũng không có, sự tình là do những tên đệ tử kia gây ra thì cứ để chính bọn họ tự giải quyết đi, dù sao bên cạnh bọn họ còn có một vị đệ tử chính tông bảo vệ.

Thụ yêu đương nhiên là bất mãn những kẻ nhân loại này vây chung quanh nó, vron nhánh cây thật lớn nhắm ngay một tên tu sĩ hung hăng quát tới. Tên tu sĩ kia tựa hồ vì bị nhánh cây đột ngột công kích nên sợ tới mức sững sờ, bị đánh trúng người, lập tức ngã xuống đất lăn lộn vài vòng, thông khô ôm ngực bày ra bộ dáng bị trọng thương, xem ra cứ tính nằm rạp trên đất không muốn đứng dậy.

Phong Luyến Văn ngằm liếc mắt xem thường, đã yếu lại còn không có cốt khí. Hai ngón tay giấu dưới vạt áo khép lại, chùm tia sáng màu đỏ sậm mơ hồ lóe lên, một trận pháp màu đỏ sậm xuất hiện dưới chân tên tu sĩ kia cùng nhân viên quản lý, đồng thời một thanh âm vô tình từ trên trời truyền xuống: “Khảo nghiệm thất bại!” Ánh sáng của trận pháp càng lúc càng chói mắt, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người đem hai người kia truyền tống trở về Huyền Tịch Tông.

Thấy biến hóa này, các đệ tử đều khăn trương nuốt một ngụm nước miếng, thiếu tông chủ quả nhiên luôn luôn ở trong góc tối quan sát bọn họ a. Còn lại

vài tên tu sĩ đều vực dậy tinh thần, dùng hết sức mạnh sử dụng năng lực của mình, nhất thời các màu hào quang hiện ra.

“Người nói xem thiếu tông chủ có phải đang dùng Ân Thân Thuật hay không?” Bách Lý Không Thành đứng một bên xem náo nhiệt ghé vào bên tai Phong Luyến Văn nhẹ giọng nói.

Phong Luyến Văn không chớp mắt nhìn chăm chăm thụ yêu kia, không hề để ý gió nóng áy muội thổi qua bên tai, bình tĩnh nói: “Không biết.” Ân Tức Đan cùng Liễm Tức Thuật đều có, nhưng trước mắt nàng không cần dùng đến.

“Thiếu tông chủ tuổi tác không chênh lệch với người bao nhiêu, không biết các người ai lợi hại hơn.” Bách Lý Không Thành nói: “Đúng rồi, tu vi của người đã đến đâu rồi, đã đột phá Kết Đan hay chưa?”

“Vấn đề cá nhân, không nói cho người biết.”

“Thiếu tông chủ rốt cuộc là sư đệ hay sư muội a? Hi hi, theo ta đoán, thiếu tông chủ có khả năng rất lớn là con rơi của Tông Chủ.”

Phong Luyến Văn không thể nhịn được nữa đá hấn một cước, tức giận nói: “Người mới là con rơi, cả nhà người đều là con rơi!”

Bách Lý Không Thành không biết vì sao nàng đột nhiên lại xù lông, nhưng cho dù là ai bị nói thành con rơi cũng sẽ không cảm thấy thoải mái, vì vậy hấn cũng đá lên chân của nàng. Bất quá hấn tốt xấu gì vẫn biết cái gọi là thương hương tiếc ngọc, chỉ dùng mũi chân nhẹ nhàng huých nàng một chút. Phong Luyến Văn mặc kệ hào tâm của hấn, tiểu tử này nếu thực sự dám đá, đừng trách nàng trở mặt! Một hồi chiến tranh siêu nhỏ khiến thuốc súng nổi lên bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 96: Vây Đánh Con Giun Lớn.

Đệ tử có tư chất tốt năm này so với năm trước càng ngày càng ít, ngũ linh căn cũng có thể miễn cưỡng thu vào làm đệ tử ngoại môn, nên tốc độ tu luyện của những tân đệ tử này dĩ nhiên kém xa tu sĩ có biến dị linh căn như Hàn Ảnh Trọng và Bách Lý Không Thành, càng không cần phải so với thể loại thất linh căn nhưng lại yêu nghiệt đến nghịch thiên như Phong Luyến Văn. Trong ba năm có thể tu luyện đến Luyện Khí kỳ tăng năm đã là không tệ. Quá trình tiêu diệt thụ yêu kéo dài gần ba bốn phút, nhưng đối với những kẻ tư chất biến thái đang vây xem mà nói thật sự là quá chậm. Trận pháp màu đỏ sậm chột lóc, hơn mười người bị truyền tống trở về Huyền Tịch Tông, quang vinh trở thành nhóm đệ tử đầu tiên thông qua khảo nghiệm.

Yêu ma đầu tiên bị tiêu diệt, các thôn dân đối với đoàn người lại càng thêm nhiệt tình. Trong ánh mắt nhìn chăm chăm như muốn giết người của Phong Luyến Văn, mỗi nam nào đó chỉ đành phải phần nộ đem những thứ đã nhận trả về, tìm vài lời khách sáo khéo léo từ chối hảo ý của người ta.

Không còn việc gì vương bận, hiện tại là thời điểm nên nói tới chuyện giết người diệt khẩu. Không đợi Phong Luyến Văn cảm thương đi tìm hấn thảo luận nhân sinh, vị Lão sư huynh kia tựa hồ cảm giác được tính mạng mình gặp nguy cơ không tốt, đã mang theo người hầu sớm diệt trừ được một yêu tinh hoàn thành khảo nghiệm, Phong Luyến Văn đen mặt tâm không cam tình không nguyện khởi động trận pháp đưa bọn họ trở về. Được rồi, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng giết người diệt khẩu chỉ là nói chơi mà thôi, nàng sẽ không xuống tay với đồng môn của mình.

Hiện tại ban ngày ban mặt cũng không có yêu quái ngốc nghếch nào dám lộ diện, đương nhiên, không tính những con vì bị chọc giận nên mới nhảy ra, cả buổi sáng đều rất nhàm chán. Cho nên, một ít tu sĩ ăn no không có chuyện gì làm đi trêu đùa muội tử. Thiếu tông chủ không biết đang ẩn núp ở nơi nào, bọn họ tự nhiên cũng không dám đùa giỡn các tiểu muội muội trong thôn, chỉ có thể cùng sư tỷ muội nhà mình tương thân tương ái.

Vì vậy bọn họ đầu tiên liền nhắm trúng Phong Luyến Văn. Tiểu muội muội này là người xinh đẹp nhất trong tất cả các sư muội, tuy rằng trông nàng có vẻ rất thân cận với hai vị thiên tài của Kiếm Linh Phong, nhưng bọn họ đều không cho rằng Phong Luyến Văn sẽ có quan hệ gì đặc biệt với hai vị này. Hàn Ảnh Trọng khối băng này ngay cả Nộ sư tỷ ưu tú như vậy hấn cũng chường mắt, nữ tử tầm thường tuyệt đối sẽ không để vào mắt. Về phần Bách Lý Không Thành, nghe nói người này thường xuyên chạy tới Khí Linh Phong, hấn là đã có người trong lòng, vị tiểu sư muội này nhìn trái nhìn phải không hề giống một Luyện Khí Sư mà có vẻ giống Luyện Đan Sư nhiều hơn, hấn là không phải đồ ăn của Bách Lý Không Thành.

“Vị sư muội này, trước kia tại sao chưa từng thấy người?” Một vị tu sĩ diện mạo coi như tuấn tú đi đến gần Phong Luyến Văn.

Phong Luyến Văn đang chuyên tâm quan sát động tĩnh xung quanh thỉnh linh bị hấn dọa sợ, quay đầu lại không cho hấn sắc mặt hòa nhã. Nhưng mạnh muội tử trời sinh làm sao có thể có biểu tình hung ác? Đôi mi xinh đẹp nhú lại, quét cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn, nhìn qua vô cùng khả ái: “Ta thường xuyên bề quan, sư huynh chưa thấy qua ta cũng bình thường. Có chuyện gì sao?”

Người nọ cười sò sò gáy, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Sư muội người tên gì, là người phong nào?”

Nguyên lai là muốn làm quen a. Phong Luyến Văn khẽ cười một tiếng, có ý đồ tiếp cận thiếu tông chủ, không biết là may mắn hay là bất hạnh của hấn đây. Không chờ Phong Luyến Văn đáp lại, Bách Lý Không Thành không biết là cố ý hay vô tình khoát tay lên vai nàng, thân mật trêu chọc nàng: “Không

ngờ Tha Y Bản người cũng có người để ý.” Nói như thế nào cũng có ba năm giao tình hảo huynh đệ, hơn nữa tu chân không coi trọng vấn đề phân biệt nam nữ, Phong Luyến Văn đối với loại tiếp xúc này sớm đã không còn bài xích.

Người nọ ngẩn người, tựa hồ biết được mục tiêu của hắn đã có người để ý trước, bất quá vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Phụ trách quản lý sư muội là Bách Lý sư đệ sao?” Không biết có nên nói cho người này biết hay không, Bách Lý Không Thành cũng là tân thu đệ tử, hắn cũng là người bị quản lý.

“Không phải.” Phong Luyến Văn cười khê đáp lại thật sảng khoái, đồng thời vươn ngón tay chỉ vào Hàn Ảnh Trọng: “Phụ trách quản lý ta là Hàn sư huynh.”

Khiến Phong Luyến Văn cảm thấy rất may mắn là, Hàn Ảnh Trọng thập phần nể tình nhìn thoáng qua người nọ, người nọ chỉ cảm thấy đang giữa trời nắng mà lại bị ném vào trong hầm băng, hoảng sợ cúp đuôi chạy trốn, phỏng chừng sau này hắn nhìn thấy Phong Luyến Văn sẽ chọn đường vòng mà đi. Phong Luyến Văn dở khóc dở cười, mấy tên căn bã trong Huyền Tịch Tông có vẻ nhiều, không biết có bao nhiêu cô gái đã dính phải độc thủ, có nên cho bọn hắn một giáo huấn cả đời khó quên hay không?

Sau khi cười xong, Bách Lý Không Thành cũng rất nhanh quên chuyện vặt vãnh này, vẫn duy trì động tác kẻ vai sát cánh cười hỏi: “Hôm nay nghe người nói có một nơi mà người ta chỉ có thể ăn bùn đất, đó là thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật.” Phong Luyến Văn hưng trí, thực tự hào khoe khoang một ít tri thức, tỷ như nói bọn họ sinh sống trên một quả địa cầu, vân vân. Năng lực tiếp nhận tư tưởng mới của Bách Lý Không Thành rất là kém cỏi, nói thế nào cũng không chịu tin tưởng mặt đất bằng phẳng như thế lại có hình cầu, Phong Luyến Văn chỉ đành bắt đắc dĩ buông tha cho chuyện này.

Mặt trời lặn yên không tiếng động hạ xuống. Bất kể là tự mình hiện ra đi chung quanh dạo chơi hay vì bị chọc giận mà nhảy ra, bảy yêu tinh cấp thấp này đều sẽ bị nhóm tu sĩ thực sung sướng tiêu diệt, Phong Luyến Văn thường xuyên khởi động trận pháp đem các tu sĩ hoặc là hôn hờ hoặc là khóc hu hu truyền tông trở về Huyền Tịch Tông. Đến buổi tối, tu sĩ còn ở lại trong thôn thể nhưng chỉ còn lại ba người bọn họ. Nói chính xác hơn, hắn là chỉ còn lại một mình Bách Lý Không Thành vẫn chưa trừ yêu. Đối với chuyện này, Bách Lý Không Thành khoanh tay bày tỏ, những yêu ma này quá yếu không đáng để hắn tự mình ra tay. Nếu không phải khảo nghiệm này không hạn chế thời gian, Phong Luyến Văn thật muốn trực tiếp đánh rớt hắn.

Cứ như vậy ở mãi trong nhà thôn dân cũng ngượng ngùng, vừa vặn Phong Luyến Văn thấy được một thôn phụ đang nướng bánh, trong đầu linh quang chợt lóe liền đem bánh nướng cải tạo thành bánh quy. Bởi vì thời đại này không có lò vi sóng, nàng xung phong nhận việc dùng đan hỏa tiến hành nướng bánh, một lô bánh quy độc nhất vô nhị cứ như vậy ra lò. Dưới ánh mắt chân thành mà mong đợi của Phong Luyến Văn, các thôn dân giống như ăn độc được rồi rầm rập thật lâu mới đặt lên miệng, mặc kệ hương vị thế nào đều khách sáo khen ngon. Nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của bọn họ, Phong Luyến Văn khó hiểu cầm lấy một cái ăn thử, ngoại trừ hơi ngọt cùng với nướng quá lửa một chút thì hương vị cũng không tệ lắm a.

Còn còn lại hai cái cuối cùng, Phong Luyến Văn đem ánh mắt dời đến trên người hai vị sư huynh. Bách Lý Không Thành nhìn thấy phản ứng của thôn dân liền nghĩ rằng hương vị rất kém cỏi, vội lui mười thước nói gì cũng không chịu ăn. Được rồi, mục tiêu dời đi. Hàn Ảnh Trọng nhìn thấy đôi mắt to tròn trong suốt thậm chí mang theo cầu xin của Phong Luyến Văn, lí do thoái thác ngay tại bên miệng, nhưng như thế nào cũng không nói nên lời. Phong Luyến Văn mới không cho hắn cơ hội cự tuyệt, bắt lấy cánh tay hắn chặt đứt ý niệm đào tẩu trong đầu hắn, cầm lấy một cái bánh đưa lên miệng hắn. Nhìn khuôn mặt tươi cười tràn ngập chờ mong của nàng, cùng với ngón tay trắng nõn gần ngay trước mắt, hắn do dự một lát, cuối cùng nhắm mắt lại cắn khối bánh kia.

Phong Luyến Văn lập tức mặt mày hớn hớn, không chịu buông tay giống như muốn nhìn hắn ăn xong. Hàn Ảnh Trọng có chút không được tự nhiên nhắm nháp tư vị khối bánh quy này, mới ra lò vẫn còn nóng, trong ngọt mang theo mặn, phỏng chừng là bỏ quá nhiều đường hoặc muối, còn có một cỗ hương vị nướng cháy, mùi vị cổ quái này khiến hắn cau mày. Thấy yết hầu hắn hơi gật gật, tựa hồ là đang nuốt xuống, Phong Luyến Văn trực tiếp đem nửa khối còn lại đẩy mạnh vào trong miệng hắn, ngón tay ngọc lại vô tình chạm vào đôi môi mềm mại của hắn. Hàn Ảnh Trọng hơi nhú mày, Phong Luyến Văn lại giống như không hề để ý thu tay về, tiếp tục nghĩ biện pháp xử lý khối bánh quy cuối cùng kia. Hàn Ảnh Trọng nhẹ nhàng mím môi, nơi đó giống như còn lưu lại hơi ấm trên đầu ngón tay nàng, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

Lôi linh căn không chịu ăn, vậy chính nàng ăn. Nghĩ như vậy, Phong Luyến Văn bốc khối bánh quy cuối cùng đặt bên miệng, răng nanh vừa mới cắn được một miếng nhỏ, cảm lại đột nhiên bị người nâng lên. Bách Lý Không Thành chẳng biết từ khi nào đã đi tới trước mặt nàng. Phong Luyến Văn không vui nhìn hắn, chỉ thấy đôi mắt màu tím xinh đẹp kia giống như ôn tuyền chiết xạ ra tầng tầng lớp lớp ánh sáng, tựa như có thể câu hồn nhiếp phách, khiến người ta nhìn không được nhìn chăm chú nhưng lại không dám tới gần. Chưa bao giờ thấy qua ánh mắt tà mị như vậy, Phong Luyến Văn thoáng có chút thất thần.

Lúc Phong Luyến Văn phục hồi lại tinh thần, khối bánh quy nàng cầm trong tay chỉ còn lại một phần nhỏ, mà mõ Bách Lý lại đang nhắm nuốt cái gì đó rất khả nghi.

“Lôi linh căn! Người không phải nói không ăn sao?!” Mỗ Bách Lý thực hiện được âm mưu khiến Phong Luyến Văn nổi trận lôi đình. Bách Lý Không Thành tràn ngập lý lẽ đáp: “Lỗ tai nào của người nghe thấy ta nói không ăn, ta rõ ràng cái gì cũng chưa nói. Là người tự mình suy diễn còn trách ai.” Hào nữ sợ tra nam (*), Phong Luyến Văn cũng không thêm chấp nhặt với hắn.

(*) Tra nam là loại nam nhân không ra gì, vong ân phụ nghĩa, phụ tình, lợi dụng tình cảm người khác, nói chung là chuyên làm những điều tồi tệ.

Trời đã hoàn toàn tối đen. Đêm nay không trăng, màn đêm tĩnh tú dày đặc. Từng trận gió đêm lượn qua kẽ lá phát ra thanh âm sần sật, khiến thôn trang ảm áp có đôi chút âm trầm. Đất đai đột nhiên trở nên mềm xốp, có thứ gì đó tựa như du long ẩn núp dưới đất, đến mức lưu lại một đạo dấu vết nâu sẫm. Là yêu vật! Ba vị thiên tài trẻ tuổi của Huyền Tịch Tông đồng thời réo vang cảnh báo, gật gật đầu với nhau, bước chân không tiếng động đi ra ngoài cửa.

Bóng đêm tuy rằng hắc ám đáng sợ, nhưng ba người tu vi không thấp nên có thể nhìn rõ trong đêm. Phía cuối phòng ốc là một mảnh đồng ruộng ánh vàng rực rỡ, đáng được ăn mừng là những thực vật yếu ớt này đó không có bị tổn hại gì, ba người dựa theo dấu vết để lại đi tới một khối đất bằng

phẳng. Nhìn xem động tĩnh do yêu tinh này nháo ra, thể tích cơ thể hẳn là không nhỏ.

Không biết là ai đột nhiên đập phải cái gì, thanh âm ở trong khung cảnh yên tĩnh đột ngột vang lên. Tiếng vang còn chưa chấm dứt, đột nhiên có thứ gì đó từ dưới đất chui lên, khiến cát bụi bay mù mịt khắp trời, giống như cuồng long xuyên qua đám mây hiện ra cơ thể khổng lồ. Dài hơn hai mươi thước, toàn thân màu nâu, tựa hồ hợp nhất một thể với đất đai. Khiến cho người khác đáng kinh ngạc là, thứ này hình như nhìn có chút quen mắt.

“Con giun?” Xuất phát từ bản năng của nữ tử trời sinh chán ghét những loại sinh vật ghê tởm này, Phong Luyến Văn nhíu nhíu mày. Không có thiên lý a, đầu năm nay con giun loại động vật cấp thấp này cũng có thể tu luyện thành tinh. Nó biết làm thế nào để hấp thu linh khí sao? Cổ tình con giun này nghe thể lại nổi trận lôi đình, hướng về phía Phong Luyến Văn không tiếng động hò hét nói: “Con giun thì sao, ngươi kỳ thị con giun a!” Thanh âm nhưng lại giống như trẻ nhỏ.

Hàn Ảnh Trọng cùng Bách Lý Không Thành dĩ nhiên là không nghe được, Phong Luyến Văn sau khi học tập Ngự Thú Quyết mới có thể nghe hiểu. Xem ra con giun này có chỉ số thông minh rất cao, đại khái là đã sống qua mấy trăm năm đi. Không biết vì sao trong đầu nàng lại đột nhiên toát ra một câu: nhân là do nhân mẹ sinh ra, yêu là do yêu mẹ sinh ra, chỉ cần ngươi có một trái tim thiện lương thì không phải là yêu, mà là nhân yêu (*). Phốc a, vẫn không nên kích thích con giun kia thì hơn.

(*) Nhân yêu: là gay, nói rõ hơn là chỉ mấy kẻ đồng tính.

“Con giun này lại có tu vi Trúc Cơ tiền kỳ.” Bách Lý Không Thành nhíu mày nhìn con giun giống như một quả núi nhỏ, đầu ngón tay toát ra tia chớp sáng lóa, xem ra là đem nó trở thành mục tiêu cuối cùng.

Hình như là biết Bách Lý Không Thành có ý đồ bất chính với nó, con giun hành động trước một bước nhanh nhẹn trượt thân hình tấn công Bách Lý Không Thành. Nhân loại không biết tốt xấu, bộ tộc bọn chúng không hề làm qua bất cứ chuyện thương thiên hại lý gì, còn giúp bọn họ xới đất nuôi dưỡng hoa màu, không được hồi báo còn chưa tính, lũ trẻ lại bắt bọn chúng chơi đùa. Nó thật vất vả tu luyện thành yêu mới có thể dọa sợ mấy đứa nhỏ kia, không nghĩ tới những nhân sĩ tu chân này lại thấy nó chướng mắt muốn diệt trừ. Thật sự là muốn nhện cũng không thể nhện, thúc thúc nhện được nhưng thối thối không thể nhện.

Con giun này không biết tâm tư của nó hoàn toàn truyền vào trong tai Phong Luyến Văn. Phong Luyến Văn tựa hồ có thể lý giải tâm tình bi phần của con giun này, nhìn nó lết thân hình còng kèn giao đấu với Bách Lý Không Thành, nàng nâng cằm yên lặng đứng một bên xem kịch.

“Ngươi không đi hỗ trợ?” Hàn Ảnh Trọng chỉ phụ trách quản lý cũng không gia nhập chiến đấu.

Phong Luyến Văn cười cười nhưng không đáp lời, lại nhìn con giun kia vô tâm nói một câu: “Thật sự chưa từng làm chuyện gì xấu sao?”

Ai ngờ con giun kia lại nghe được lời của nàng, quay đầu nói với Phong Luyến Văn: “Ngươi dám nghi ngờ lời của bốn đại gia? Có dám một mình so đấu với bốn đại gia hay không a?”

Đại gia? Dùng loại thanh âm non nớt đó xưng hô thực bá khí như vậy nghe thật khôì hài, nhưng sắc mặt Phong Luyến Văn lại thập phần không tốt. Trước mặt bốn đại gia mà dám xưng là đại gia, con giun chết tiệt nhà ngươi chán sống rồi hay là không thiết sống nữa hay là ngại sống quá lâu rồi! Phong Luyến Văn mâu quang chợt lóe, bước về phía trước vài bước, thì thào thì thảm: “Một mình đấu...”

Nghe nàng nói ra hai chữ này cùng với làm ra động tác, Bách Lý Không Thành và Hàn Ảnh Trọng còn tưởng rằng nàng muốn một mình chiến đấu với con giun này. Hàn Ảnh Trọng không có ý kiến gì, Bách Lý Không Thành mặc dù có chút bất mãn vì mục tiêu của mình lại bị nha đầu kia đoạt mất, nhưng hẳn cũng muốn xem một chút tu vi của nha đầu kia rốt cuộc đã đến trình độ nào. Con giun kia dù sao cũng là động vật cấp thấp, không hề kinh ngạc vì Phong Luyến Văn có thể nghe hiểu ngôn ngữ của nó, lại nghĩ rằng Phong Luyến Văn đã chấp nhận lời khiêu chiến của nó, lập tức định chỉ hét thây động tác chuẩn bị bắt đầu một mình đấu.

Lại nghe Phong Luyến Văn đột nhiên cả giận nói: “Một mình đấu cái đầu ngươi a một mình đấu! Ngươi chỉ là một con giun hư hỏng vừa mới Trúc Cơ lại dám một mình đấu với bốn đại gia, chán sống rồi có phải hay không! Lôi linh căn, mặt quan tài, ta vậy đánh nó!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 97: Vây Đánh Con Giun Lớn (2).

Cái gì gọi là vây đánh? Lấy tình hình trước mắt mà nói, cũng không phải một con giun cùng ba người công bằng đối chiến, mà là ba người đối với con giun này đơn phương ngược đãi. Mà quá trình vây đánh thực sự rất xứng đôi với hai chữ “vây đánh”.

Đối đãi với một con giun nhỏ thuộc giai đoạn Trúc Cơ tiền kỳ, Phong Luyến Văn sớm đã đạt tới Kết Đan ngay cả binh khí cũng không thèm sử dụng, dùng cấp bậc áp chế nặng nề đè lên con giun này khiến nó trở tay không kịp. Nhảy dựng lên bay tới trái đấm một cái phải đá một cái vào tư thế hiện ngang oai hùng như lão đại của nó, lại xoay một vòng trên không tặng cho nó một cước trời giáng. Vừa ầu ẩu loạn xạ vừa không ngừng mắng to: “Bộ

dạng xấu xí không phải lỗi của người, nhưng bộ dạng xấu xí mà còn ra dọa người chính là lỗi của người! Người dám đi ra dọa tiểu hài tử này, bằng bộ dáng ghê tởm không mắt không mũi không miệng này của người mà dám ra đây dọa tiểu hài tử! Cô nãi nãi ta sẽ đánh cho người biến dạng để xem người có còn dám xuất hiện dọa người không!”

Nữ hài tử không thể rất bạo lực, ít nhất không thể trước mặt người khác rất bạo lực, nếu không sẽ khiến cho những nam nhân nhát gan chùn bước với nàng. Cũng may hai vị sư huynh của nàng tố chất tâm lý đều có vẻ cường đại, gắt gao đại ra gây lát liền phục hồi tinh thần gia nhập vây đánh con giun. Vốn nó là mục tiêu mà Bách Lý Không Thành đã xác định, chỉ cần một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống là có thể đem mổ con giun đánh cho hồn phi phách tán, nhưng Phong Luyến Văn lại thốt một câu “thiếu tông chủ không nói nhân viên quản lý không thể gia nhập chiến đấu” rồi lôi luôn cả Hàn Ảnh Trọng vào. Thiếu tông chủ quả thật chưa từng nói nhân viên quản lý không thể gia nhập chiến đấu, nhưng vì sao những lần khảo nghiệm trước kia đều... Được rồi không rồi rầm vấn đề này nữa, hai người bọn họ dư sức trừ yêu vốn không cần hấn nhúng tay vào làm gì, tùy tiện thi triển một chút băng thuật làm đông lạnh con giun kia là được rồi.

Bởi vì hình ảnh quá mức huyết tính bạo lực nên được làm mờ để tránh đầu độc trẻ nhỏ. Đòn phương ngược đãi chấm dứt, tu vi trăm năm của con giun bị phế bỏ sạch sẽ, thân thể cao lớn đầy rẫy vết thương không nói, còn bị đóng băng vô số lần, chiều dài cuối cùng chỉ còn lại hơn mười ly. Cảnh còn người mất mọi chuyện qua, muốn kể mà lệ nóng tuôn trào, nếu con giun này có thể khóc được phỏng chừng nước mắt của nó có thể nhấn chìm toàn bộ thôn trang này. Lúc Bách Lý Không Thành đang định tặng nó một kích cuối cùng, Phong Luyến Văn lại vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Đã tàn nó một trận rồi, coi như xong”

“Nhưng nó là yêu, chờ nó khôi phục tu vi lại nguy hại nhân gian thì làm sao bây giờ?” Bách Lý Không Thành khó hiểu, nhưng vẫn thu hồi lôi điện trên tay.

Phong Luyến Văn chỉ vào con giun không còn bao nhiêu sức lực ngọ nguậy kia, khinh bỉ nói: “Người xác định nó có đủ tài cán nguy hại nhân gian sao? Nhiều lắm chỉ dọa người khác sợ tới mức không được ngủ yên thôi, hưởng hơ gì cái dạng này của nó còn có thể dọa người sao?”

Con giun bị nàng bốn cột vô cùng phần nộ, liễu mạng động thân thể muốn đào tẩu, nhưng cái đuôi của nó lại bị đóng băng dính chặt trên mặt đất, cho dù nó gãy dựa thế nào cũng không làm được gì. Phong Luyến Văn bị động tác khôi hài của nó chọc cười không ngừng: “Cho dù bọn nhỏ có bắt giun chơi đùa một chút thì cũng không chết được, người lại khổ công tu luyện thành yêu chỉ vì muốn hù dọa tiểu hài tử sao?”

Chỉ nghe con giun kia bắt đầu bắt đầu dĩ mà bị phần hò hét: “Bọn chúng kéo thẳng chúng ta ra chém!”

“...”

Tương tượng cảnh bọn nhỏ cầm dao chém đôi con giun ra, hình ảnh tàn nhẫn biết bao, khỏe miệng Phong Luyến Văn hơi dẩu xuống, đám nhỏ kia thật sự là quá nghịch ngợm, con giun dù sao cũng là loại động vật có ích a. Nàng thi triển pháp thuật giải băng cho nó, con giun kia lập tức chui vào núp trong ruộng lúa, lần này bất luận thế nào cũng không thể tìm ra tung tích của nó.

“Người thật là kỳ quái, vì sao đối với con người sát phạt quyết đoán, nhưng đối với yêu ma lại thủ hạ lưu tình?” Bách Lý Không Thành bắt đầu dĩ nói.

Đôi mắt màu xám của Hàn Ảnh Trọng không hiểu vì sao hơi trầm xuống, đáy mắt tựa hồ có cái gì đó chợt lóe rồi biến mất.

“Thế này thì chúng ta phải đi tìm một yêu ma khác rồi.” Bách Lý Không Thành thực cơ trí không chờ Phong Luyến Văn đáp lời liền lên tiếng trước, hấn xác định nhất định cùng với khẳng định nha đầu kia sẽ nói “Cái đó và lão tử vì sao viết Đạo Đức Kinh là có cùng một đáp án”, mà những lời này ẩn ý chính là “Lão nương ta thích”, nếu chờ nàng đáp lời không phải là tự tìm mắng sao. Vì thế hấn khoanh tay tiếp tục nói: “Lần tới nếu người lại muốn thả đi, ta tuyệt đối không đồng ý.”

“Còn lần tới cái gì nữa, yêu ma đều bị trừ sạch sẽ, con giun này là con cuối cùng ở trong thôn a.” Phong Luyến Văn khoát tay cười nói, thôn trang này là do nàng chọn, có bao nhiêu yêu ma nàng rõ ràng nhất.

“Ài? Vậy khảo nghiệm phải làm sao bây giờ?” Bách Lý Không Thành nhất thời không để ý đến việc vì sao Phong Luyến Văn lại biết toàn bộ yêu ma đều đã bị giết sạch sẽ, hấn vừa nghe không còn yêu vật để diệt trừ liền lập tức nóng nảy, nếu ngay cả khảo nghiệm đơn giản thế này hấn cũng không thể thông qua, về sau ở Huyền Tịch Tông hấn làm sao dám ngẩng đầu nhìn người a?

Phong Luyến Văn cười mà không nói, ngón tay thon dài ở trong tay áo khép lại, ánh sáng đỏ sậm đột nhiên xuất hiện dưới chân ba người, sử dụng linh khí truyền âm nói: “Khảo nghiệm thông qua!”

...

Cảnh tượng chung quanh dần dần biến mất, trước mắt chỉ thấy một mảnh ánh sáng đỏ sậm chói mắt. Trải qua một trận thiên toàn địa chuyển, trước mắt quang cảnh rộng mở, ba người đã đứng trước cửa vào Huyền Tịch Tông.

Nhìn ánh trăng êm dịu tỏa sáng trên bầu trời, Phong Luyến Văn che miệng ngáp một cái, đi lên bậc thang lại quay đầu nói: “Mặc kệ các người, ta đi về trước đây.” Nhìn thấy hai người kia tựa hồ còn nghi hoặc vì sao vẫn chưa trừ được yêu vật mà đã có thể thông qua khảo nghiệm, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Phong Luyến Văn che miệng cười trộm, có bản thiếu tông chủ bảo bọc, còn sợ không thông qua được khảo nghiệm nhỏ nhỏ này sao? Nàng nhớ rõ nàng từng nói, nội dung khảo nghiệm là khiến cho yêu ma không thể tiếp tục nguy hại nhân gian, con giun kia đã mất hết sức chiến đấu không thể gây ra sóng gió gì, thế này cũng không xem như nàng công tư lẫn lộn.

Đến Hư Khôn Điện báo cáo tình huống khảo nghiệm lần này với Tông Chủ, toàn bộ nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, Phong Luyến Văn trở lại căn phòng nhỏ của mình. Sau khi lên làm Thiếu tông chủ mặc dù có nơi tu luyện rất tốt, nhưng nàng vẫn ở trong căn phòng nhỏ đơn sơ kia, về phần nguyên nhân...

“Người đã trở về!” Vừa đẩy cửa ra, đã thấy một màu đỏ rực tựa như ngọn lửa đập vào mắt, nhìn kỹ lại thì ra là tóc của người nào đó. So với Bách Lý Không Thành, Túc Không Ly đối với nàng càng thêm không khách khí, vừa gặp mặt đã nhào tới ôm, giống như thể từ chờ đợi trạng phu về nhà, Phong Luyến Văn đã N lần hoài nghi tên gia hỏa này trước kia có đối với Hàn Ảnh Trọng như vậy hay không. Được rồi, vẫn là câu nói kia, nói như thế nào thì cũng có ba năm giao tình hảo huynh đệ, hơn nữa tu chân không phân biệt nam nữ, nàng đối với loại tiếp xúc thân mật này sớm đã không còn bài xích.

Túc Không Ly ở lại nơi này của nàng đã gần hai năm, lý do là vì chỗ của nàng có rất nhiều thú vị, đuổi cũng đuổi không đi, khiến cho Phong Luyến Văn bắt đầu đi đến độ muốn đập đầu vào tường, dù các loại hối hận lúc trước vì sao đồng ý cho hắn ở lại, càng hối hận vì sao cho hắn ở trong phòng mình. Bình thường không có mấy người đến căn phòng nhỏ nhỏ của Phong Luyến Văn làm khách, vì vậy nó đã trở thành nơi tốt nhất cho hắn ẩn thân. Trong tông không có việc gì qua mặt được lão hồ ly Tông Chủ kia, nhưng lại đối với chuyện của Túc Không Ly mắt nhắm mắt mở, cho nên hắn cũng không cần cả ngày lo lắng đề phòng.

Sau khi chào hỏi xong, Phong Luyến Văn liền đẩy Túc Không Ly ra, lập tức đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hỏi: “Gần đây trong tông có xảy ra chuyện gì không?”

Muốn tiểu tử này thành thật thật thật ở yên trong phòng là tuyệt đối không có khả năng, hắn ba ngày hai lượt lại lên ra ngoài dán vào trên tường người ta nghe trộm chuyện riêng tư của người khác, càng ngày càng có tố chất trở thành điệp viên, bình thường nàng rảnh rỗi phát chán ngẫu nhiên nghe hắn kể một vài tin tức, kể ra cũng có lợi cho người làm thiếu tông chủ như nàng có thể nắm rõ tình hình trong tông môn. Chẳng qua hắn đào bới việc riêng của người khác đào đến triệt để, ngay cả mồ nam mồ nữ ăn gì ở đâu mặc tiết khổ màu gì cũng biết...

Túc Không Ly ngồi ở bên cạnh nàng, cười đến bí hiểm: “Có một tin tức hôm nay vừa mới truyền đến, có liên quan tới ngươi.”

Phong Luyến Văn nhú mày, cả ngày hôm nay nàng đều ở bên ngoài, trong tông làm sao có thể có tin tức của nàng?

“Tập dịch không có tư cách tham gia khảo hạch của tân đệ tử, mà những người về đến lại nói thấy người xuất hiện trong thôn, rất nhiều người phỏng đoán người là lên núi ra ngoài. Cái nữ nhân thường xuyên cùng người đối nghịch kia lập tức chạy tới tố cáo với Phổ Trữ chân nhân, nhưng Phổ Trữ chân nhân lại nói người đã được sự đồng ý của hắn, nên mọi việc liền dừng tại đó.”

Phổ Trữ chân nhân đã sớm biết nàng là thiếu tông chủ, cho nên biết vì sao nàng lại xuất hiện ở trong thôn, cũng lắm chỉ ngầm mắng nàng hai câu nha đầu bướng bình này sao lại lộ diện trước mặt người khác, nếu chỉ dùng một hai câu đơn giản là có thể giải quyết sự tình hẳn nhất định sẽ hỗ trợ. Nhìn Túc Không Ly vẫn như cũ cười đến bí hiểm, Phong Luyến Văn biết tin tức này chỉ là đồ khai vị mà thôi, trọng điểm còn ở phía sau.

“Nếu ta không nhớ lầm thì hôm nay hình như có một gã đệ tử muốn thân cận với ngươi, là Bách Lý Không Thành và Hàn sư huynh đã giúp ngươi đuổi người.” Thấy Phong Luyến Văn khó hiểu gật gật đầu, Túc Không Ly lại càng cười đến khoái trá: “Người này đã kể chuyện đó cho bằng hữu của mình nghe, rất nhiều người sau đó truyền tai nhau nói ngươi và hai vị sư huynh có quan hệ mờ ám. Giản Tâm Ly đến tìm tên đệ tử kia hỏi han liền xác định được thân phận của ngươi, phỏng chừng không bao lâu nữa cái tên “Yêu nữ Phong Luyến Văn” sẽ lại thịnh hành khắp Huyền Tịch Tông.”

“Tin nhảm nhí.” Phong Luyến Văn khó chịu nhíu mày, thật muốn khâu lại miệng cái gã đệ tử kia, không phân biệt được chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói, người như thể bình thường sẽ chết rất nhanh. Còn có Giản Tâm Ly, Phong Luyến Văn suy nghĩ nửa ngày mới ra kết luận mình không trêu chọc cũng không hề đụng chạm gì cô ta, cô ta vì sao lại liên tiếp nhắm vào nàng a? Nếu không phải vì trong nguyên tắc của nàng có điều luật “không giết đồng môn”, Giản Tâm Ly này đã không còn mạng sống tới bây giờ.

Túc Không Ly rất đồng ý với quan điểm của nàng, còn nói thêm: “Hàn sư huynh đã lập tâm ma thệ ngôn, thề cùng ngươi vĩnh viễn không tư tình, chuyện này có lẽ sẽ không đáng tới nỗi, phỏng chừng người gặp tai họa chính là ngươi và Bách Lý Không Thành.”

“Hừ, những người này không đi tu luyện, ta kết giao bằng hữu với ai bọn họ cũng muốn quản sao.” Phong Luyến Văn quệt miệng nói.

“Ai kết giao bằng hữu với ai cũng được, nhưng có tình đó lại là hai đại nhân vật các ngươi. Bách Lý Không Thành là thiên tài được vô số nữ đệ tử hâm mộ, mà ngươi ở ba năm trước đã cùng Hàn sư huynh gây ra một hồi sóng gió, cho nên quan hệ giữa các ngươi sẽ khó tránh khỏi vài lời đồn đãi.” Túc Không Ly nhìn qua có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Phong Luyến Văn dứt khoát đi đến bên giường nằm xuống, đầu đầu xoa bóp huyết thái dương: “Thanh danh của ta vốn đã tới tệt sẵn rồi, bọn họ thích nói gì cứ để cho bọn họ nói đi, đừng làm trở ngại ta tu luyện là được.” Dừng ở Kết Đan tầng một suốt một năm đã khiến cho nàng phiền muộn không thôi, vào thời khắc mấu chốt này nàng mới không có tâm tình đi để ý mấy cái lời đồn đãi đó, nằm nghiêng một bên phiền não lắm bả: “Tại sao tốc độ tu luyện của ta lại chậm như vậy, chẳng lẽ vì không đủ điểm kinh nghiệm?”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 98: Tàng Kinh Các.

Thời gian dài tu luyện vẫn không có tiến triển gì lớn, điều này đối với người vốn có tốc độ tu luyện yêu nghiệt như Phong Luyến Văn mà nói thật khiến

nàng thập phần không thích ứng, nhiều lần hoài nghi có phải nàng trong lúc vô tình đã trêu chọc vị đại thần nào đó khiến thiên tư thông minh đột nhiên biến ngu dốt hay không. Nhưng nàng không biết, người khác muốn tấn nhập Kết Đan kỳ dù dùng tám mươi năm vẫn không đột phá được tầng thứ nhất, nàng chỉ trong một năm đã chạm vào ranh giới Kết Đan tầng hai đủ để khiến cho vô số lão tăng nhập định từ trên bờ đoàn ngã lộn cổ xuống.

Tâm tình nàng vô cùng khó chịu từ trên giường nhảy dựng lên, nàng cảm thấy nỗi lực lợi trí nhớ tìm xem mấy khoảng thời gian nhân hạ gần đây. Mỗi tuần nghỉ hai ngày, đến Được Các khoe khoang những pháp thuật đã học được trong một tuần qua với sự phụ thân ái thuận tiện cầu xin chút khen ngợi, hoặc là mang theo Cà Rốt, Dưa Hấu đi Thú Linh Phong tìm Tử Linh Văn Báo chơi, tuy rằng Bách Lý Không Thành cứ ba ngày hai lượt sẽ chạy đến nơi này của nàng, nhưng phần lớn thời gian đều là muốn tìm Kết Đan tu sĩ như nàng thỉnh cầu khóa phụ đạo một chơi một. Trừ những việc đó ra, tựa hồ cũng không còn lần nào lười biếng nữa.

Ngẩng đầu lơ đãng liếc nhìn một bình ngọc óng ánh trong suốt mà Túc Không Ly vừa lấy từ trong túi trữ vật ra, lực chú ý của nàng lập tức bị hấp dẫn, đưa tay liền đoạt lấy: “Đây là cái bảo bối gì? Cho ta xem”

Trong tay trống rỗng, Túc Không Ly phản xạ có điều kiện ngược nhìn đôi mắt sáng như sao của nàng, nhất thời dờ khóc dờ cười, hần tùy tiện lấy ra vật gì đó thì nhất định là bảo bối gì?

Bình ngọc còn mang theo nhiệt độ cơ thể hần, sờ lên bóng loáng tinh tế, tựa hồ so với mỹ ngọc bình thường còn tốt hơn một bậc. Mở nắp ra nhìn vào bên trong, trong đó đựng một giọt chất lỏng màu đỏ sẫm, tựa như một viên dạ minh châu nhỏ, khiến không gian tối mịt bên trong bình ngọc được chiếu sáng nhưng lại có chút âm trầm. Để nhìn xem rõ ràng hơn, Phong Luyến Văn đem bình ngọc kề lại gần mắt một chút, lại cảm thấy Nghiệp Hỏa giấu trong mắt bắt đầu rục rịch.

Túc Không Ly nhanh tay đoạt lại bình ngọc: “Đây là một giọt máu trong tim Ma tộc, đối với người không có tác dụng gì.”

Có liên quan đến ma tộc, thảo nào có chút không thể khống chế được Nghiệp Hỏa. Nghiệp Hỏa vốn là ngọn lửa của ma tộc đánh roi, gặp được khí tức quen thuộc có phản ứng cũng không kỳ quái, tuy rằng phản ứng này thật sự có hơi lớn. Phong Luyến Văn dụi dụi mắt, thứ quý giá như vậy tên tiểu tử này làm sao mà có được? Chẳng lẽ chỉ cần là vật có ích thì hần toàn bộ đều có cách thu vào.

“Mặc kệ nó là thứ đồ chơi gì, vật trong tay người khẳng định là bảo bối, bây giờ vô dụng về sau có lẽ hữu dụng a, tặng nó cho ta đi!”

Khỏe miệng Túc Không Ly hơi run rẩy một chút, là ai đã nhồi nhét loại tư tưởng này vào đầu nàng a? Bất quá hần cũng rất rộng rãi đem bình ngọc giao cho nàng. Phong Luyến Văn nhận lấy bình ngọc, không dấu vết liếc nhìn sắc mặt của hần, vẻ mặt không sao cả, đây khẳng định không phải vật hần coi trọng. Nàng mất hứng trả bình ngọc lại cho hần: “Quên đi, ta không cần.” Thực vô nghĩa! Nằm dài ở trên giường, vì chuyện tu luyện mà phiền não, Phong Luyến Văn lập kế hoạch cả ngày mai đều sẽ ngâm mình trong Tàng Kinh Các học tập pháp thuật mới, lại thay đổi một tư thế thoải mái hoàn mỹ tiến vào mộng đẹp.

Nghe hô hấp dần dần đều đặn của nàng, Túc Không Ly nhìn bình ngọc trong tay, biểu tình xuất hiện vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có. Bỗng nhiên cúi người xuống gần nàng, rồi dừng lại không đụng tới thân thể của nàng, cách không khí khẽ vuốt dung nhan khi ngủ của nàng. Trong mắt tựa hồ có cảm xúc khó hiểu xẹt qua, khiến người ta không thể tin được hần là thiếu niên phúc hắc đến không kiểm chế được kia.

Quen biết đã qua ba năm, đến tận cùng là từ khi nào hần bắt đầu không muốn tiếp tục kêu nàng là “sur tàu” đây...

...

Vàng trắng treo cao lẳng lẳng tán ra ánh sáng mỏng manh, trong êm dịu lại mang theo một chút mỹ lệ, tựa như Hằng Nga dùng ánh mắt đau thương nhìn xuống thế gian. Sau khi từ biệt Bách Lý Không Thành, vượt qua đệ tử bảo vệ đang cung kính hành lễ với mình, chậm rãi đi vào nơi tu luyện. Hơi thở rét lạnh quen thuộc trong Tàng Tú đập vào mặt mà đến, gió tuyết đầy trời càng khiến cho tâm trí của hần bình tĩnh. Tu vi dừng lại ở Trúc Cơ tầng ba chậm chạp không thể tiến, muốn bế quan khổ tu hoặc là lợi dụng đan dược mạnh mẽ đột phá thì lại xuất hiện dấu hiệu tái hỏa nhập ma, nên không thể không buông tha cho việc này.

Cước bộ vững vàng đi về phía trước, lại ở nửa đường đột nhiên dựa vào tường băng kịch liệt ho khan, hần che miệng tận lực giấu kín âm thanh không để bị người khác phát hiện, tường băng trước người vô tình phản chiếu vài tia tử hồng sắc trong đáy mắt hần. Trái tim thông khổ giống như bị liệt hỏa đốt cháy, cảm giác nóng bỏng cháy xuôi khắp lòng bàn tay, lọt qua khe hở giữa các ngón, ngay cả linh hồn cũng tựa như miệng vết thương bị xé rách. Đầu vầng mắt hoa một lát, hết thảy lại khôi phục bình thường. Hàn Ảnh Trọng nhíu mi nhìn vào lòng bàn tay cùng chiếc bóng đỏ dài trên nền tuyết trắng phau, chất lỏng đỏ sẫm chói mắt mà nhìn thấy ghê người, ở trên máu tươi lượn lờ một tầng sương tím mỏng chính là ma khí âm trầm.

Hần yên lặng thi triển pháp thuật làm biến mất những vết máu này, trong lòng có chút hỗn loạn. Vừa rồi đau đớn kịch liệt, trong đầu hần chợt hiện lên thân ảnh tiểu cô nương tươi cười rạng rỡ ánh mắt đầy chờ mong, đầu ngón tay vô tình đụng tới môi hần. Trong thoáng chốc dường như tìm về lại cảm giác ngán ngùi kia, xúc cảm nhẹ nhàng mà ấm áp trên môi, tựa như hần đang thâm tình hôn lên ngón tay ngọc ngà của nàng. Nhắm mắt lại muốn xóa sạch đoạn ký ức này khỏi đầu, lại phát hiện hần càng muốn quên càng thêm nhớ rõ.

“Chắc chắc, tâm ma của sư huynh đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao?” cách đó không xa nhánh cây hơi rung rung, bông tuyết nhỏ vun soạt soạt rơi xuống, dung nhập vào nền tuyết trắng, lộ ra một nhánh cây màu nâu sẫm. Hàn Ảnh Trọng lập tức xoay người nhìn lại, thiếu niên tóc đỏ không biết từ khi nào đã xuất hiện, trong tay vuốt ve một bình ngọc tuyệt mỹ tinh tế. Đôi mắt hoàng kim trong bóng đêm sáng quắc rực rỡ tựa như có thể nhìn thấu hết thảy.

...

Những tia nắng mặt trời đầu tiên phá tan tầng mây trải rộng khắp mặt đất, thế giới ngủ say rốt cuộc bắt đầu thanh tỉnh. Phong Luyến Văn dụi dụi hai mắt

còn nhập nhèm buồn ngủ, ngồi dậy làm vài động tác giãn gân cốt, sùng vật tri kỷ Cà Rốt đã chuẩn bị tốt đồ và nước rửa mặt cho nàng. Phong Luyến Văn theo thói quen nhìn quanh căn phòng nhỏ, Túc Không Ly tiểu tử kia không biết lại chạy đến bám trên vách tường của tên đệ tử nào, tiểu tử này có biết làm như vậy là xâm phạm quyền riêng tư của người ta hay không?

Nhìn khuôn mặt mình hiện lên trong bồn rửa mặt, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng phá cửa rầm rầm vang lên, kèm theo thanh âm vô số nữ đệ tử phần nộ hết to, nghe qua quả thật so với chuyện quan phủ bắt người còn khiến người ta hết hồn hơn: “Mở cửa a mở cửa a! Yêu nữ! Người đừng trốn ở bên trong không lên tiếng, chúng ta biết người đang ở nhà! Người có bản lĩnh câu dẫn Bách Lý sư đệ, sao lại không có gan mở cửa a!”

Cửa gỗ cũ nát nhìn qua lung lay sắp đổ, nhưng các tu sĩ ngoài cửa dùng hết sức lực toàn thân cũng không thể làm dao động nửa phần, thật sự khiến cho các nàng nghi hoặc không thôi. Phong Luyến Văn không biết canh ba đêm nào Giản Tâm Ly sẽ cầm đao đến tìm nàng cùng thảo luận nhân sinh, hơn nữa đề thuận tiện cho việc che giấu Túc Không Ly, nàng dùng một trận pháp vô thanh vô tức chặn chẽ bảo hộ chung quanh phòng nhỏ, chỉ có chủ phòng là nàng và tên ăn nhờ ở đậu Túc Không Ly kia có thể tự do ra vào, người có tu vi thấp hơn nàng dĩ nhiên là không thể phá được. Lúc nàng vừa học được chiêu này còn có chút lo lắng đề phòng, hiện tại người có thể phá vỡ trận pháp đã thiếu càng thêm thiếu. Trong Huyền Tịch Tông này tu vi cao hơn nàng tổng cộng chỉ có vài người, mấy chân nhân kia cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì làm lại chạy đến đây gây rối.

Đang nghĩ tới nhóm người này là gan thật lớn, ngay cả cửa nhà thiếu tông chủ mà cũng dám đập, đột nhiên chú ý tới mấy câu khẩu hiệu tuần hoàn vô hạn của các nàng, Phong Luyến Văn thiếu chút nữa bị sắc nước bọt. Các người dám nữ nhân chanh chua này bị ma nhập phải không, khi không lại đến tìm người vô tội như ta oán trách mấy chuyện này...

Tiếng gầm thét càng lúc càng vang xa, Phong Luyến Văn đột nhiên có chút hoa mày chóng mặt, Cà Rốt cảm quát không ngừng quát ra gió mới khiến nàng chậm rãi bình tĩnh lại, nhớ tới tin tức tình báo ngày hôm qua của Túc Không Ly, nàng lại buồn bực muốn gục mặt vào tường. Chết tiệt, nguyên lai là hoa đào của lỗi linh căn. Tưởng tượng thấy đám người dày đặc như kiến không biết phân biệt tốt xấu đang bao vây ở bên ngoài đòi đánh đòi giết, tình cảnh này hoàn toàn giống hệt với lần đầu tiên đến Huyền Tịch Tông bị hoa đào của Hàn Ảnh Trọng bao vây. Một đám háo sắc này không bức tử được hết những cô nương bên cạnh soái ca thì còn chưa cao hứng sao.

Xem các nàng rất gai mắt, lại không thể giết không thể đánh không thể thiêu, thật muốn phủ áo choàng đồ lao ra ngoài quát lên: “Phong Luyến Văn là người của bản thiếu tông chủ, các người còn dám tìm nàng gây phiền toái chính là muốn đối nghịch với bản thiếu tông chủ ta!” Tình cảnh kia không biết phần khích cỡ nào đặc sắc cỡ nào, nhưng ý tưởng không thực tế này chỉ dạo một vòng quanh đầu liền sớm chết non.

Nếu không thể trâu vào... Vậy bốn cô nương liền chạy! Nghiêng người vuốt vuốt váy dài, thân thể hóa thành một luồng sáng đỏ sậm, vô thanh vô tức rời khỏi nơi này.

Tầng Kinh Các.

Tòa bảo tháp ba tầng màu đỏ trang nghiêm, phía trên treo một tấm biển bài có chữ đơn sơ, khắc ba chữ to rồng bay phượng múa – Tầng Kinh Các. Đệ tử trông coi Tầng Kinh Các nghiêm túc canh giữ không hề ngủ gà ngủ gật, vừa mới bắt đầu các đệ tử đến đây cảm thấy thực ngạc nhiên, nhưng sau đó bọn họ cũng dần dần hiểu được.

Thiếu tông chủ cứ bảy ngày lại có tới năm ngày đến Tầng Kinh Các học tập pháp thuật, có một lần nhìn thấy đệ tử trông coi gục mặt xuống bàn ngủ say sưa, thiếu tông chủ rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng, phạt hấn ở Tầng Kinh Các chép sách một tháng. Chịu qua giáo huấn tàn khốc bức này, hấn cũng không dám lơ là trách nhiệm mà ngủ gà ngủ gật. Đối với chuyện này Phong Luyến Văn tỏ vẻ mừng thầm, khi đó nàng đang phát sầu vì không thể lấy hết toàn bộ sách trong Tầng Kinh Các đem về chậm rãi nghiền cứu, vừa vận tiểu tử này đưa lên cửa, không cho hấn hỗ trợ một chút có phải rất nên xin lỗi cơ hội trời cho này hay không?

Trước bàn chợt lóe quang huy đỏ sậm, đệ tử trực ban lập tức đã khởi hoàn toàn tinh thần, hấn biết người mà hấn sợ nhất lại tới.

Phong Luyến Văn toàn thân bị che kín bởi một chiếc áo choàng đỏ, đưa ngọc bài chứng minh thân phận của mình cho hấn xem, đệ tử trực ban thật cẩn thận nhìn ngọc bài, phía trên ghi lại điểm cống hiến vô hạn khiến cho hấn hăm mộ không thôi. Mỗi lần xem khối ngọc bài này, hấn đều bị bàn tay của thiếu tông chủ mê hoặc tầm mắt. Một bàn tay mỹ lệ tuyệt thế a! Trắng nõn nhu hòa tinh tế, tựa như một kiện tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ đến mức tận cùng, so với ngọc bài càng dễ thu hút ánh mắt của người khác hơn. Không biết diện mạo thật của thiếu tông chủ rốt cuộc còn xinh đẹp đến mức nào...

Nhìn biểu tình nước miếng chảy ròng vô cùng khủng bố của hấn, da đầu Phong Luyến Văn run lên, hăm mộ chỉ số cống hiến của nàng cũng không đến nỗi hăm mộ thành cái dạng này đi?! Trờ tay đem ngọc bài thu về, không để ý đến dáng vẻ trong phút chốc đột nhiên nước mắt lưng tròng của đệ tử kia, nàng ngựa quen đường cũ đi vào Tầng Kinh Các.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 99: Quỷ Kế Của Giản Tâm Ly.

Không gian bên trong không biết là vì lý do gì, nhìn qua còn lớn hơn gấp mấy lần khi đứng bên ngoài quan sát. Ngược mắt nhìn lên trần nhà, tựa như thấy được vực sâu khôn cùng thần bí đáng sợ. Lối đi âm u nhỏ hẹp, các kệ sách nối tiếp nhau, các quyển công pháp và kỹ năng được xếp gọn gàng trên giá, phân loại rõ ràng. Tiếng bước chân đạp trên mặt đất phát ra thanh âm đát đát, thân ảnh đỏ sậm nhẹ nhàng đi về phương hướng sớm đã xác định sẵn.

Tay phải vươn lên trước ngực, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, dòng khí màu đỏ sậm từ đầu ngón tay phóng ra, bắt lấy một cuốn sách mỏng thu về lòng bàn tay. Toàn bộ sách ở đây đều được cất giữ đã lâu, tản ra mùi ẩm mốc nồng nặc. Phong Luyến Văn tùy ý liếc vài trang, cảm thấy không thú vị liền trả về chỗ cũ. Tâm pháp kỹ năng có thể lọt vào pháp nhãn của nàng chỉ có thể dùng hai từ hi hữu để hình dung, hơn nữa chỉ cần đứng ngay tại chỗ vỗ sách lên đầu rồi lập tức ném trả lại, nhưng vẫn có thể lĩnh ngộ hoàn toàn. Nếu loại phương thức học tập biến thái này bị người khác biết được, thế nào cũng phải lật bàn mắng to. Là kẻ nào bắt công đem loại phương pháp nghịch thiên như vậy cấp cho yêu nghiệt này?

“Tàng Kinh Các lớn như vậy, một quyển hữu dụng cũng không có.” Phong Luyến Văn tùy tay ném bỏ một cuốn tâm pháp vô dụng với nàng, vuốt cằm khẽ đảo mắt: “Ta nhớ rõ tầng ba có cất giữ mấy bản sách cấm, không biết có thứ gì tốt hay không.”

Mấy ngày trước ở lầu ba nàng đánh bại đánh bại nhất được một quyển sách cũ kỹ bị hư hại khá nhiều, còn chưa kịp lật xem đã bị nhân viên quản lý vô cùng lo lắng thu hồi, nói trong đây ghi lại những nội dung cấm kỵ, không được Tổng chủ cho phép ngay cả nàng thân là thiếu tông chủ cũng không thể đọc. Lúc ấy Phong Luyến Văn thiếu điều muốn đập bàn. Không cho người khác xem còn viết ra lưu lại làm cái gì, để nó nhàn rỗi không có việc gì làm chờ mốc meo sao? Tuy rằng nói như vậy có hơi đại nghịch bất đạo, nhưng vẫn là đạo lý này, chờ lão hồ ly Tông chủ kia thăng thiên nàng chính là Tông chủ, sớm muộn gì cũng có thể đọc được sách cấm này, đọc trước mấy năm thì có làm sao. Nghĩ như vậy, Phong Luyến Văn cười trộm hai tiếng đi lên lầu ba.

Thường xuyên lui tới bên trong, nên không có ai hoài nghi mục đích nàng đi lên lầu ba. Huống hồ có thể lên đến lầu ba cũng chỉ có ít ỏi mấy người, Phong Luyến Văn vận khí không tệ, hiện tại lầu ba chỉ có một mình nàng, còn không nhân cơ hội này làm xằng làm bậy. Chỉ là không biết có nhân viên quản lý ẩn núp ở một nơi bí mật nào đó quanh đây hay không? Phong Luyến Văn giả vờ cầm mấy quyển sách lật lật xem thử, nhưng thực chất là đang suy nghĩ nhân viên quản lý đã đem sách cấm kia đặt ở đâu. Nàng vừa lục lọi trí nhớ vừa chậm rãi bước đi, Phong Luyến Văn có chút khẩn trương, cảm giác này giống như trước đây khi lén lút đột nhập vào phòng ba mẹ trộm tiền tiêu vặt.

Là ở phía trước, chỉ cần rẽ phải là tới. Kìm nén tâm lý kích động, Phong Luyến Văn tận lực khiến cho bước chân không khác gì bình thường, lúc đến khúc quanh kia liền nhìn thấy một đôi chân đang nằm. Phong Luyến Văn kinh ngạc, nàng nhận ra y phục này là của nhân viên quản lý, nhưng tư thế quý dật này là thế nào? Lắng nghe hơi thở đều đặn lại ổn định của hắn, tựa hồ là đang ngủ hoặc bị hôn mê. Chẳng lẽ nhân viên quản lý một ngày canh giữ hai mươi tư giờ ở đây cũng sẽ có lúc lười biếng.

Thanh âm lật sách nhỏ nhoi cùng tiếng thảo luận truyền tới, Phong Luyến Văn nhú đôi mi xinh đẹp, sẽ không trùng hợp như vậy đi, nàng đến xem trộm sách mà cũng gặp được phần tử bất hợp pháp. Chuông cảnh báo trong đầu lập tức réo vang, nàng trấn định mặc niệm Liễm Tức Thuật che giấu khí tức của mình, đồng thời thì pháp để nghe rõ thanh âm trong kia.

“Văn chưa tìm được sao? Tiểu gia thời gian có hạn, không thể tiêu tốn mãi trong này với người.” Bên trong truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của người nào đó.

Phong Luyến Văn kinh ngạc che miệng lại nhìn xuống một tiếng thét kinh hãi trong cổ họng, giọng nói này là của Bách Lý Không Thành. Hắn tới nơi này làm cái gì? Đừng nói với nàng hắn đến chỉ vì muốn xem sách. Nghe lời nói của hắn hình như còn có đồng lõa, đáng tiếc nàng đợi nửa ngày cũng không có nghe thấy người khác lên tiếng, chỉ có thanh âm lật sách soạt soạt.

Hiện tại nàng nên làm cái gì bây giờ, vọt vào bên trong tóm cổ mấy kẻ xem trộm sách? Với thân phận của nàng hắn là phải làm như vậy, Nhưng trước khoan nói Bách Lý Không Thành là bằng hữu của nàng, chỉ kể tới việc xem trộm sách này nàng cũng có phần, tình ngay lý gian a!

Ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó lắng lắng nghe động tĩnh bên trong, Phong Luyến Văn nhìn không được miên man suy nghĩ. Trước kia đều không quá bận tâm đến chuyện của Bách Lý Không Thành, thân phận và mục đích của hắn khi đến Huyền Tịch Tông nàng cũng không biết. Vì sao cổ tình chọn lúc Huyền Tịch Tông tuyển đệ tử để rời nhà trốn đi? Vì sao khéo như vậy chạy đến Trắc Linh Đài làm bại lộ thiên phú lõi linh căn? Vì sao ba năm nay người nhà của hắn chưa từng tìm hắn? Nàng nhớ rõ lúc trước có hai người đuổi theo hắn biết rất rõ hắn ở Huyền Tịch Tông, chẳng lẽ lại không báo với người nhà của hắn sao. Chẳng lẽ khi đó Anh Trữ và Kỳ Trữ dùng sức quá lớn lỡ tay đập chết bọn họ hay đánh bọn họ bay khỏi Lam Uyên đại lục rồi? Xích Diễm Động bùng nổ tuyệt đối có liên quan tới hắn, hôm nay lại ở trong Tàng Kinh Các xem trộm sách cấm...

Nghĩ như vậy hắn quả thực rất khả nghi, hắn đến Huyền Tịch Tông rốt cuộc là vì mục đích gì?

Phong Luyến Văn rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định bỏ công theo tu.

Lõi linh căn a, người thiếu bốn cô nương một cái nhân tình rất lớn đó.

Đợi cho đến khi bọn họ rời đi, Phong Luyến Văn mới lách mình từ trong chỗ ẩn núp hiện thân. Vội vàng đi tới nơi đặt sách cấm, nhân viên quản lý vẫn ngủ say sưa không có dấu hiệu sẽ tỉnh, ngoại trừ bộ dáng có chút mất thẩm mỹ ra thì cũng không có gì đáng ngại. Nhớ đến mục đích lên lầu ba, Phong Luyến Văn nhanh chóng nhân lúc chấy nhà mà đi hồi của chuyển dời ánh mắt từ trên người nhân viên quản lý lên giá sách. Vươn tay cầm lấy một cuốn sách cũ kỹ hư hại, Nghiệp Hỏa trong mắt đột nhiên yếu ớt xao động, rồi sau đó lại khôi phục bình thường. Trong chớp mắt đó, Phong Luyến Văn dường như cảm giác được Nghiệp Hỏa lộ ra một tia thần thiết, bất quá nàng cũng không có để ý. Trong lòng tò mò, chẳng lẽ quyển sách này có liên quan đến Ma tộc? Có lẽ là do còn lưu lại khí tức của người vừa rồi đi... Không, tuyệt đối là nàng suy nghĩ nhiều, Huyền Tịch Tông canh giữ nghiêm ngặt như vậy làm sao có Ma tộc trà trộn vào.

Mở ra trang thứ nhất, Phong Luyến Văn cẩn thận đọc vài lần, lập tức gân xanh trên trán bực ra: “Lại là sử thư!” Ghét nhất mấy loại sách lịch sử này nọ, thứ ghi chép những chuyện cũ mèm đã xảy ra mà cũng được cho là sách cấm? Lập tức đóng sách lại quăng trả về, lại nhìn sang một cuốn khác, vẫn là sử

thư, cũng là sử thư, toàn bộ đều là sử thư. . .Hơn nữa còn là sử thư ghi chép lịch sử của hơn vạn năm trước.

Lâu như vậy rồi, trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Chẳng lẽ có bí mật kinh thiên động địa nào đó?

Phong Luyến Văn đột nhiên nổi dậy hứng thú, đang định đọc kỹ càng, nhân viên quản lý nằm gần đó đột nhiên xoay người nhú nhú mày, xem ra cũng sắp tỉnh lại. Phong Luyến Văn đầu đầy hắc tuyến, sớm không tỉnh muộn không tỉnh cố tình chọn lúc ta chuẩn bị xem sách thì tỉnh, người cố tình chơi ta có phải không? Được rồi, như vậy chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ việc này. Phong Luyến Văn đem mấy quyển sách xếp ngay ngắn lại trên giá, ánh mắt lơ đãng liếc qua dòng chữ trên gáy sách.

—— Người viết: Tàn Lỗi.

Biết được những chuyện đã xảy ra lâu như vậy, không phải được gia tộc đời đời tương truyền thì chính là tự mình đã trải qua. Nếu thuộc về sau thì hiện tại Tàn Lỗi này cũng đã mấy vạn tuổi. Bất quá nàng cũng không có để tâm, Tàn Lỗi Tàn Cối hay gì đó cũng không hề có liên quan đến nàng. Mất thấy nhân viên quản lý sắp tỉnh lại, Phong Luyến Văn thật muốn đem hắc ném vào vai muối dưa để hắc thử nghiệm cảm giác khủng bố khi hơi nước toàn thân từng chút một chảy ra, đương nhiên đó chỉ là trong suy nghĩ, nhanh chóng đem giá sách hỗn độn khôi phục nguyên dạng, hồng quang chợt lóe liền dịch chuyển đến nơi khác.

...

Sau khi rời khỏi Tầng Kinh Các Phong Luyến Văn do dự có nên đến Kiếm Linh Phong hay không? Nhưng nên nói thế nào với Bách Lý Không Thành đây? Ta ở Tầng Kinh Các thấy người, người lên lên lút lút muốn hỏi gì? Sau đó sẽ bị hắc quăng trả một câu, Tha Y Bán người cũng đến Tầng Kinh Các, người lên lầu ba định làm trò quỷ gì? Nàng lại hắc tuyến, cũng giống như người lên đọc sách cấm? Phong Luyến Văn lập tức đem loại đối thoại thực dân độn lại không có tính thực tế này ném ra khỏi não. Dứt khoát tò về không biết gì đi, dù sao nàng hiện tại cũng không phải Tổng Chủ. Nhưng hành vi vô trách nhiệm như vậy có nên không. . .

“Người ở đây làm cái gì? Mau đi theo ta.” Trong đầu đang giao chiến kịch liệt, một thanh âm không chút khách khí nào lại giúp nàng đưa ra quyết định. Phong Luyến Văn cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy giọng nói của Giản Tâm Ly dễ nghe lại động lòng người như bây giờ, tựa như thiên sứ được thượng đế phái tới. Nàng lúc này mới lộ ra một nụ cười thiên chân vô tà lại vô cùng thâm tình thâm thiết nhìn ả ta: “Giản sư tỷ ~” không phải ta cố ý quên chuyện này đâu nga, là Giản Tâm Ly có chuyện tìm ta, ta không thể không đem nó ném ra sau đầu.

Thanh âm so với gạo nếp còn mềm nhuyễn hơn thế này khiến cho Giản Tâm Ly nổi da gà đồng loạt, nha đầu kia có phải luyện công luyện đến tẩu hỏa nhập ma rồi không? Nhưng bất kể nàng có phải luyện công gặp bất trắc hay không, chỉ cần qua hôm nay, hừ hừ, nàng ngay cả cơ hội xảy ra sự cố cũng không có. Giản Tâm Ly thật hưng phấn mà ngẫm nghĩ, chặt chẽ cảm lấy cổ tay mảnh khảnh của Phong Luyến Văn kéo đi về một hướng.

“Giản sư tỷ, chúng ta đi đâu a?” Phong Luyến Văn chớp chớp đôi mắt to hồn nhiên vô tội, cổ tay nàng bị siết chặt, có biết như vậy sẽ khiến máu không lưu thông dẫn đến cánh tay bị phế bỏ hay không a? Được rồi, nếu để ả ta biết được cam đoan sẽ siết càng chặt. . .

Giản Tâm Ly cũng không quay đầu lại, nói: “Phong chủ triệu tập tân đệ tử đã thu nhận trong ba năm nay đến tham gia khảo hạch, đi theo ta là được.”

Phong Luyến Văn “nga” một tiếng nhưng không hề hoài nghi. Do thiếu tông chủ dẫn dắt trừ yêu chỉ là khảo nghiệm cơ bản hạng nhất của mỗi tu sĩ, tuy thông qua có thể được chân chính xưng là tu sĩ. Nhưng dù sao tu sĩ chủ yếu tu luyện khác biệt, Lục phong còn có những cuộc khảo hạch riêng biệt, phân biệt là ngự kiếm, luyện khí, luyện đan, thuần thú, chế phù, luyện trận.

Tuy rằng bên ngoài nàng chỉ là một tạp dịch của Khí Linh Phong, nhưng thân phận thật sự lại là thiếu tông chủ, bị Tông chủ cùng mấy tên chân nhân lấy lý do “Người là hy vọng của Huyền Tịch Tông, đoá hoa tương lai của Huyền Tịch Tông, lãnh đạo tương lai của Huyền Tịch Tông, thiên khoa lạc khoa cái gì đó là tuyệt đối tuyệt đối không được!”, bức bách nàng khổ tu từng hạng mục. Cũng may nàng chỉ cần đập sách lên đầu là có thể lĩnh ngộ toàn bộ, trong khoảng thời gian ngắn nhất dưới ánh mắt kinh ngạc không thể tin nổi của mấy lão già lão bà kia trở thành một vị tu sĩ toàn năng. Đối với chuyện này, Phong Luyến Văn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, hừ, bốn cô nương nếu ngay cả một chút bản lĩnh đó cũng không có thì sao có thể trở thành thiếu tông chủ?

Bất quá, nàng thật sự cần đi tham gia cái khảo hạch luyện khí nhằm nhí kia sao, Phổ Trữ chân nhân rốt cuộc đang nghĩ gì thế không biết, vẫn còn lo lắng về nàng hay là vì nguyên do khác? Hơn nữa nàng biết khảo hạch của Khí Linh Phong đã bắt đầu từ vài canh giờ trước, hiện tại đã quá giữa trưa, khảo hạch chắc đã tiến hành được hơn phân nửa. Bây giờ Giản Tâm Ly lại kéo nàng đi tham gia khảo hạch rốt cuộc là có tâm tư gì? Nhưng dọc theo đường đi nhìn Giản Tâm Ly cũng không có chỗ nào khả nghi, vội vội vàng vàng giống như lo lắng nàng sẽ bỏ lỡ khảo hạch, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều?

Cảnh sắc không ngừng chuyển biến, ban đầu còn có đệ tử tụ tập, mà cước bộ của Giản Tâm Ly vẫn tiến về phía trước căn bản không có ý định dừng lại, cuối cùng đã đến một nơi hoang phế vắng vẻ. Phong Luyến Văn mâu quang chợt lóe, ở nơi hẻo lánh như vậy làm sao có khảo hạch gì đó, quả nhiên là nữ nhân này muốn gây bất lợi cho nàng: “Ta phải làm khảo hạch ở đâu?”

Giản Tâm Ly tận lực áp chế hưng phấn kích động trong lòng, nhưng nụ cười bên môi lại làm bại lộ tâm tình của ả. ả chỉ vào một phương hướng, nói: “Chính là nơi đó.” Phong Luyến Văn theo hướng ngón tay của ả nhìn lại, tại nơi không có một ngọn cỏ nào lại đặt một trận đồ hắc ám, nàng biết đó là Truyền Tống Môn, có hiệu quả giống như trận pháp đồ sấm của nàng, chẳng qua không biết sẽ bị truyền tống đến nơi nào.

Bất quá kẻ tài cao gan cũng lớn, Phong Luyến Văn không tin bằng vào tu vi Kết Đan của nàng mà không phá được âm mưu quỷ kế của Giản Tâm Ly. Trong lòng cười lạnh vài tiếng, trên mặt lại lộ ra nụ cười thiên chân vô tà giống như con cừu nhỏ cái gì cũng không biết đi đến gần Truyền Tống Môn. Giữa trung tâm hắc ám tựa hồ tản ra cảm dỗ trí mạng, lại trong chốc lát mê hoặc được người tinh thần trước giờ luôn kiên định như Phong Luyến Văn. Ngay trong nháy mắt này, một đôi tay dùng sức đẩy phía sau lưng nàng, Phong Luyến Văn sau khi phục hồi tinh thần lại không tự chủ ngã về phía trước một bước. Một trận thiên địa toàn địa chuyển xảy ra, khi mở mắt lại nàng đã không còn ở chỗ cũ.

Giản Tâm Ly rút cuộc không chế không được cười ha hả, quang huy tử hồng sắc trong mắt càng thêm mãnh liệt: “Trong trận pháp có phong ấn nhiếp hồn linh khí mà sư phụ đã luyện chế, cho dù là Kết Đan tu sĩ tới gần cũng sẽ bị hút đi hồn phách. Tiểu Văn muội muội người yên tâm, sư tỷ sẽ giúp người bảo quản thật tốt Ngũ Đạo Luân Hồi Kinh!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 100: Ân Sát Bị Hủy.

Trước mắt một mảnh hắc ám vô tận, giống như rơi vào lỗ đen vũ trụ thần bí, cách đó không xa tựa hồ có thứ gì đó tản ra ánh sáng câu hồn nhiếp phách.

Quả nhiên Giản Tâm Ly không có lòng tốt.

Phong Luyến Văn mở to mắt cố gắng thích ứng với bóng tối, nhìn từng hướng cao thấp trái phải xung quanh, lại phát hiện chiếc bóng dưới chân có màu trắng quỷ dị. Trong lòng nàng kinh nghi, nơi không có ánh sáng lại chiếu bóng khác thường như vậy, chỗ này khẳng định có cô quái. Chân chờ một lát, nàng nhắc chân cẩn thận đi về phía trước từng bước, xác định mặt đất dưới chân quả thực là bằng phẳng.

Đang muốn khởi động trận pháp thử đem chính mình truyền tống trở về, trong đầu đột nhiên truyền đến một trận choáng váng mơ hồ, phía trước dường như đang có cái gì đó dụ dỗ nàng đến gần. Hồng mâu xinh đẹp của Phong Luyến Văn trong nháy mắt xuất hiện mê mang, trong lòng cảm thấy không ổn, nàng lập tức hung hăng cắn lưỡi để bản thân khôi phục lại tỉnh táo. Vội vàng khoanh chân ngồi xuống, mặc niệm công pháp Hồn Độn Quyết dùng linh khí của bản thân bao quanh cơ thể.

Bất đắc dĩ thanh âm dụ hoặc kia tựa hồ có thể xuyên thấu qua kết giới linh khí, phòng ngự nàng tạo ra không có nửa điểm tác dụng, xoa xoa huyết thái dương, dùng sức mạnh tinh thần gần như đã đạt đến độ biến thái của mình chống đỡ mối hiểm cữu giữ cho linh hồn không bị phân tách. Nàng biết nếu nàng thật sự bị mê hoặc mà đến gần, kết cục so với hồi phi yên diệt tuyệt đối sẽ còn thê thảm hơn, nàng tin tưởng Giản Tâm Ly tâm ngoan thủ lạt nhất định không muốn nàng chết một cách thoải mái.

Nhưng tinh thần lực của Phong Luyến Văn có hạn, cứ tiếp tục chống đỡ thế này trong một thời gian dài sẽ khiến nàng dần tiêu hao thể lực, mà nhiếp hồn linh khí kia lại thời thời khắc khắc đều dụ hoặc hồn phách tới gần. Kiên trì không biết bao lâu, Phong Luyến Văn trong tình huống gian nan thế này chỉ cảm thấy giống như đã qua một thế kỷ. Trong lo lắng lại thầm thấy may mắn, may mắn nàng không có dẫn theo Cà Rốt và Dưa Hấu, nếu không nàng sẽ càng thêm sống không bằng chết. Trái tim đang đập dồn dập, hơi thở vẫn còn tồn tại, nhưng nàng cảm thấy trong cơ thể dường như có cái gì đó đang chậm rãi bị hút ra.

Hiện tại không phải thời điểm cậy mạnh, Phong Luyến Văn không chút do dự lấy ra mặt nạ Ân Sát, chỉ cần biến thành Nhan Mạc Qua, sự tình gì cũng có thể giải quyết. Nhưng ở thời điểm nàng sắp đeo mặt nạ, một trận đầu văng mắt hoa kịch liệt lại khiến cho nàng hai tay vô lực, mặt nạ rơi tay rơi trên mặt đất, nhanh như chớp bị văng đi rất xa. Trong bóng tối mịt mờ này nàng hoàn toàn không thể nhìn thấy Ân Sát đang ở nơi nào, trong lòng không khỏi khẩn trương, vội vàng quỳ xuống đất sờ soạng tìm kiếm. Lại một trận choáng váng, Phong Luyến Văn không thể không ở tại chỗ vận công ổn định tinh thần, lần này hoàn toàn không tìm được tung tích của Ân Sát.

Phong Luyến Văn run rẩy khước miệng một chút, xong rồi, không có biện pháp tự cứu, chỉ đành chờ sư phụ bọn họ phát hiện không thấy nàng sẽ đi tìm nàng. Lại kiên trì thật lâu, trong lúc hoảng hốt nàng đột nhiên thấy rõ ánh sáng cách đó không xa, hào quang màu lam bao phủ quanh một thứ có hình dáng thê bại, ở giữa chạm khắc hình khô đầu lâu và xương chéo. Hẳn là một món linh khí. Nàng vô tình thấy được chiếc bóng dưới chân, mơ mơ hồ hồ lại giống như nước chảy hướng tới gần nơi kia. Trong lòng nhất thời trầm xuống, nàng đột nhiên hiểu được đây không phải chiếc bóng, mà là hồn phách của nàng. Đáng tiếc hiểu được quá muộn, nàng đã không còn khí lực sử dụng linh khí bảo hộ linh hồn của chính mình.

Trên khuôn mặt tái nhợt có chút dọa người của Phong Luyến Văn đầm đìa mồ hôi, khinh vũ đào sam đã bị mồ hôi thấm ướt mà dính sát vào da thịt mềm mại, mặc dù đã vô lực ngồi bệt trên mặt đất, nhưng vẫn không chịu thua gất gao cắn chặt răng kháng cự lại, trong lòng vô cùng không cam tâm. Nàng sớm đã là Kết Đan tu sĩ, lại không chống chọi được với thứ bàng môn tà đạo này. Nếu để người khác biết được đường đường lại đệ nhất đại thần lại bị phơi bày ở một nơi quỷ dị không tên, nàng dù chết cũng sẽ tức đến mức đội mồ sống dậy.

Ý thức dần dần mơ hồ, nhiếp hồn linh khí trước mắt lại càng thêm rõ ràng, hình khô đầu lâu khắc trên thẻ bài dường như phát ra tiếng cười ngạo nghễ đắc ý, cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình. Phong Luyến Văn bên môi cười lạnh, chỉ là một món linh khí thấp kém cũng dám coi thường nàng!

Nếu phải chết một cách không minh bạch thế này, nàng tình nguyện dùng một chút lực lượng cuối cùng để tự sát! Ông trời để nàng xuyên qua đến nơi không có tình người này, cho nàng có được thiên phú gặp được kỳ ngộ đạt được lực lượng, nhưng lại không cho nàng cơ hội thỏa sức ngang ngược lộng hành, chẳng lẽ là muốn trêu đùa nàng sao?! Nghịch thiên, ta không hiếm lạ, trên đường luân hồi ta dù dùng hết thủ đoạn cũng phải để trời cao đáp ứng —— kiếp sau, người làm người ta làm trời! !

...

Lúc đang đứng trên lần ranh sinh tử, thân ảnh đỏ sẫm vừa quen thuộc vừa xa lạ dần dần hiện lên rõ ràng.

Không gian nứt ra, bóng tối biến mất, hết thấy những gì trước mắt đều đang vỡ nát.

“Nhan Mạc Qua!” Phong Luyến Văn nhìn thân ảnh trong suốt hư ảo trước mắt, đồng tử xinh đẹp tuyệt vọng thu nhỏ lại, trong đầu trống rỗng.

Mái tóc dài màu trắng ngà tung bay giữa không trung tùy ý đan vào nhau, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ vô trù vẫn như cũ lộ ra nụ cười bềnh bệ thiên hạ, chiến giáp đỏ sẫm được khảm hoa văn hoàng kim cùng ống tay áo tuyết trắng càng tôn lên dáng người hoàn mỹ của hắn, so với thân mặt trời càng chói mắt hơn. Nhưng đôi mắt màu đỏ rượu giống nàng như đúc lại hiện lên ôn nhu mà nàng chưa bao giờ biểu lộ lại càng chưa bao giờ thấy qua.

“Người không phải Nhan Mạc Qua, người là Ân Sát...” Phong Luyến Văn nhìn chằm chằm đôi mắt xa lạ mà ám áp kia, sợ hãi vươn tay muốn chạm vào thân thể hắn, lại chỉ bắt được một mảnh hư không. Trong lòng hoảng hốt giống như bị vô số con trùng câu xé, nàng nhớ lại một khắc sinh tử kia, là hắn xuất hiện ở trước mặt nàng tìm lại hồn phách của nàng.

Nụ cười bá đạo quen thuộc tựa như kim cương tỏa sáng, ánh mắt âm đạm nhưng nhu tình không giảm, Ân Sát tự giễu hừ cười một tiếng: “Là ta bắt chước không tốt sao, bắt quá, ta không còn cơ hội để bắt chước hắn. May mắn, may mắn ta có thể ở thời khắc mấu chốt phá tan khắc ấn linh hồn đi đến bên cạnh người.”

Phong Luyến Văn nghe vậy trong lòng chấn động, vật phẩm làm sao có thể tự mình phá tan khắc ấn linh hồn của chủ nhân, rốt cuộc hắn đã phải trả giá nhiều thế nào?

Tựa hồ biết trong lòng nàng đang nghi hoặc, hắn tươi cười tăng thêm một phần nhu hòa, biểu hiện ở trên khuôn mặt tuấn tú của Nhan Mạc Qua lại phá lệ dịu dàng: “Người quên rồi sao, ở hai năm trước, ta đã có được ý thức của chính mình.” Hắn nhấp nhím môi, cười nói: “Đề bảo vệ được người mình yêu thương, dĩ nhiên là phải trả một cái giá tương xứng.”

Thế giới này đã không còn Ân Sát, hắn hiện tại chỉ là một đạo ảo ảnh cuối cùng còn sót lại mà thôi.

“Ta đã xem Yêu Nhược Trần Tĩnh, chỉ cần tiếp tục ở trong hệ thống trò chơi, người vẫn có thể biến thành Nhan Mạc Qua.” Hắn giống như huynh trưởng nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, nhưng ngón tay hư ảo của hắn lại không thể chạm vào người nàng: “Mặt nạ đã vỡ, người chỉ là một vật phẩm có cũng được mà không có cũng không sao thôi, vì sao lại khóc?”

“Nói linh tinh cái gì đó, người có ý thức, người chính là người cùng ta đến từ cùng một thế giới, người ở trong lòng ta là độc nhất vô nhị!” Đáng sợ nhất không phải cô độc, mà là chưa từng ném thứ tư vị cô độc lại đột nhiên lẻ loi một mình. Phong Luyến Văn nước mắt rơi như mưa, trong thanh âm tràn ngập bi ai cùng cầu xin khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt: “Tự mình bảo hộ bảo thân có ý nghĩa gì? Ta cũng hy vọng có một người có thể tại thời điểm ta nguy nan đứng trước mặt ta, giống như vừa rồi vậy! Ta có thể không cần lực lượng và hình dạng của Nhan Mạc Qua, ta đem thân phận này và tất cả lực lượng đều giao cho người, người không cần phải bắt chước hắn, sau này người hãy làm một người hoàn chỉnh ở bên cạnh ta có được không?”

Hắn nhắm mắt lại che đi một tia bi thương, hắn cũng không muốn biến mất, hắn cũng rất muốn thời thời khắc khắc đều có thể ở bên cạnh bảo vệ nàng, nhưng hắn không thể làm được. Cuối cùng, chỉ đành để lại cho nàng một lời nói dối thiện ý: “Đi tu bổ lại Ân Sát đi, biết đâu có thể...”

Thân hình trong suốt dần dần hóa thành hư vô, giống như mỹ nhân ngư hóa thành bọt biển tan biến giữa đại dương mệnh mông rộng lớn.

Nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì, chặt vật bỏ trên mặt đất tìm kiếm, nhặt lên mặt nạ Ân Sát đã vỡ nát thành bốn năm mảnh, ôm chặt vào trong lòng mình, mặc cho nước mắt vỡ òa, giống như muốn hắn dung nhập vào thân thể mình.

Đều là lỗi của nữ nhân kia... Đều là lỗi của Giản Tâm Ly!

Bỗng nhiên ngẩng đầu, hồng mâu tràn ngập nước mắt trong thoáng chốc dấy lên lửa giận cùng sát ý ngập trời, hai ngón tay phải khép lại khởi động Truyền Tống Trận, hồng quang vây quanh thân thể nàng so với bình thường càng thêm đỏ sẫm, khung cảnh cấp tốc chuyển hoán.

Trắng sáng ẩn sau tầng mây, vô số ngôi sao hợp thành bức tranh hỗn độn mà lại xinh đẹp. Không kịp ca ngợi, tầng mây chậm rãi tản đi, khi nhìn lên trời, nụ cười vui vẻ của mọi người đột nhiên đọng lại trên mặt, dần dần biến thành kinh hãi giống như gặp được tử thần. Ảnh trắng như bị máu tươi nhiễm hồng, phát ra quang huy quý dị đỏ thẫm, tựa như đang phóng thích ra bên ngoài ánh sáng tội ác chỉ có từ chỗ sâu nhất dưới u la địa ngục.

Đối diện huyết nguyệt đột nhiên xuất hiện một trận pháp đỏ sẫm, mọi người kinh ngạc phát hiện, nơi pháp trận xuất hiện lại là ở bãi đất trống thuộc địa phận Khí Linh Phong của Huyền Tịch Tông. Giản Tâm Ly ở gần đó nhất, ả lẳng lẳng nhìn nơi đã đẩy Phong Luyến Văn rơi vào vực sâu, sợ hãi không cùng bao phủ khắp người ả. Qua lâu như vậy, nha đầu kia hẳn là đã chết, không có khả năng đến tìm ả báo thù! ả tự an ủi chính mình như vậy. Nhưng sự thật lại đánh nát ảo tưởng của ả.

Trong luồng sáng đỏ sẫm như máu dần dần hiện ra một bóng người, y phục hồng phấn như hoa đào càng tôn lên thân hình thướt tha của nàng, những sợi tóc màu cam tung bay giữa không trung so với cánh trong mơ lại càng thêm lâu dài, trong vầng hào quang đỏ sẫm càng tăng thêm một phần đáng sợ, làn da trắng bệch như tuyết tái nhợt mà không có chút máu, khuôn mặt non nớt mà xinh đẹp còn đọng lại nước mắt, biểu tình hiện lên khiến cho người ta từ dưới đáy lòng sợ hãi rét lạnh. Hồng mâu đỏ huyết nhìn chằm chằm Giản Tâm Ly đang từng bước lui về sau, Phong Luyến Văn nắm chặt trường thương hoàng kim trong tay do linh khí biến thành, dùng tốc độ tra tấn người khác đi đến gần ả.

Nhìn Phong Luyến Văn cả người tràn ngập sát khí giống như tu la tử thần, Giản Tâm Ly vô thức lui về phía sau. Uy áp của Kết Đan tu sĩ tựa như bàn tay của phật tổ, ép tới khiến ả không thở nổi. Sao lại thế này, vì sao nàng còn chưa chết, vì sao nàng có thể đem lại cảm giác áp bách mãnh liệt như vậy, vì

sao tu vi của nàng lại cao như vậy, nàng không phải phé vật thất linh căn sao? Sắc mặt Giản Tâm Ly tái nhợt, đồng tử bỗng dưng thu nhỏ lại, kích động lắm bầm nói: “Kết đan tu sĩ, trận pháp đồ sộ... Ngươi... Ngươi là thiếu tông chủ?”

Không có khả năng, không có khả năng, nha đầu kia chẳng qua chỉ là một phé vật kiêm tạp dịch, làm sao có thể là thiếu tông chủ cao cao tại thượng! Dựa vào cái gì nha đầu kia lại được ông trời chiếu cố như vậy! Giản Tâm Ly tràn đầy không cam lòng, đáy mắt lóe ra từ hồng hào quang, chịu tâm ma ăn mòn, móng tay dần hóa thành màu đen. À không biết từ đâu lại mượn được lá gan, xông đến muốn siết cổ Phong Luyến Văn.

Phong Luyến Văn ánh mắt lạnh như băng chợt lóe, nữ nhân này đã sớm nhập ma, giết ả cũng không sao cả. Trường thường thẳng hướng về phía Giản Tâm Ly, đang muốn đâm tới, thanh âm già dặn lại mang theo uy thế không cho phép phản kháng của Tông Chủ đột nhiên vang lên trong đầu nàng: “Luyến Văn, dừng tay!”

Tu sĩ bị huyết nguyệt hấp dẫn chạy tới Khí Linh Phong rất nhiều, Tông Chủ, chân nhân, trưởng lão, cùng với vô số đệ tử đến xem náo nhiệt. Ha ha, nàng lại bị vây xem sao? Phong Luyến Văn cười lạnh một tiếng. Dừng tay? Muốn nàng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ để Giản Tâm Ly tới siết cổ sao? Cước bộ nhẹ nhàng từng bước đi về phía trước, cánh tay phải từ gấp khúc biến thành duỗi thẳng, trường thương cấp tốc đâm về phía trước.

Ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, Tông Chủ lại đột nhiên xuất hiện đứng chắn trước mặt Giản Tâm Ly thiết hạ kết giới phòng hộ, trường thương bị cản lại không thể tạo thành một chút thương tổn nào. Phong Luyến Văn gắt gao trừng mắt nhìn hai người trước mặt, ánh mắt rét lạnh như băng mà trước giờ chưa từng có. Đúng lúc này, một thanh âm da tróc thịt bong chọt vang lên. Nhìn một màn đột biến trước mắt, tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi hút một ngụm khí lạnh, Phong Luyến Văn cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 101: Chân Tướng.

“Tông chủ!” Thanh âm kinh hoàng của mọi người văng vẳng vang lên. Mới vừa rồi toàn bộ lực tinh thần của Tông Chủ đều dùng để duy trì kết giới, không hề chú ý Giản Tâm Ly ở phía sau mới là người hấn nên phòng ngự nhất. Một kích kia không kịp thu tay lại, móng tay bén nhọn kịch liệt đâm xuyên qua lưng Tông Chủ. Tuy rằng Tông Chủ tu vi rất cao, nhưng vẫn không phải là mình đồng da sắt, hơn nữa lại không có phòng bị gì, một kích kia trong nháy mắt đã khiến hấn bong da tróc thịt. Tông Chủ bị thương, nhú mi không tự chủ được tiến về phía trước vài bước, hiển nhiên công kích mang theo ma khí khiến hấn vô cùng khó chịu, càng không nghĩ tới đệ tử Huyền Tịch Tông đã vất vả bồi dưỡng lại công kích hấn.

Thừa dịp không có người phát hiện tu vi của nàng, Phong Luyến Văn đem trường thương hóa thành linh khí thu hồi vào trong cơ thể, đứng tại chỗ không nhúc nhích cười lạnh nhìn một màn trước mắt. Lão hồ ly, nếu ngươi không ngăn cản ta giết ả, ngươi cũng sẽ không bị thương. Xem miệng vết thương kinh khủng của hấn, nếu một kích này đánh vào trên cổ mảnh khảnh của nàng, .. Ha ha. Liếc thấy Phở Trữ chân nhân hốt hoảng hơn bất cứ ai, biểu tình lạnh lùng cùng trào phúng trên mặt Phong Luyến Văn càng thêm đậm nét. Chốc lát nữa sẽ cùng hấn tính sổ, nàng không tin Nhiếp Hồn linh khí kia không có liên quan tới hấn. Giản Tâm Ly là đệ tử hấn coi trọng, nay ả ta dưới mí mắt của mấy trăm người đã thương Tông chủ, toàn bộ mặt mũi của Khí Linh Phong đều bị tổn hại thật lớn.

“Tông chủ, ta...” Sau khi phục hồi lại tinh thần, Giản Tâm Ly nhìn tay phải dính đầy máu, một câu đầy đủ cũng không nói nên lời. Ánh mắt mơ hồ vô định của ả nhìn về phía trước, sư phụ Phở Trữ chân nhân đang vội vàng cùng thủy hệ tu sĩ giúp Tông Chủ chữa thương, căn bản không hề chú ý đến ả, cho dù tầm mắt có thoáng lướt qua trên người ả, cũng chỉ mang theo lạnh lùng cùng phẫn nộ.

Giản Tâm Ly lập tức hoảng sợ, vội vàng dùng ống tay áo bên trái chà lau vết máu trên tay phải, không ngờ càng lau càng bẩn, vết máu nhiễm đỏ trên lục sắc y phục càng khiến ả chật vật không chịu nổi. Vành mắt chứa đầy lệ, bất lực nhìn bốn phía chung quanh muốn tìm một ai đó để dựa vào. Nhìn về một phương hướng, ả đột nhiên lấy hết khí lực, chạy tới túm chặt y bào người nọ, khóc hô: “Hàn sư huynh, ta không phải cố ý đã thương Tông Chủ, xin huynh hãy tin ta!”

Hàn Ảnh Trọng nhú mi nhìn máu tươi nhiễm bẩn y bào, đang muốn mở miệng kêu ả buông tay, đột nhiên nhìn thấy những tia từ hồng sắc khắc sâu trong đôi mắt ả, đồng tử hấn bỗng dưng co lại, vội vàng lùi về sau vài bước giống như tránh né thứ gì đó rất bẩn thỉu, đem Giản Tâm Ly hung hăng đẩy ngã trên mặt đất. Mọi người đối với phản ứng của Hàn Ảnh Trọng cũng không để ý lắm, nếu là bọn hấn bị giữ chặt nhất định cũng sẽ đem ả đẩy ra. Nhưng Từ Trữ chân nhân hiểu khá rõ về con người hấn lại thoáng nhăn mặt nhú mày, cảm thấy Hàn Ảnh Trọng luôn luôn tâm tính từ bi vừa rồi có chút khác thường.

Phong Luyến Văn cũng khó hiểu nhìn Hàn Ảnh Trọng, tuy rằng hấn không chút do dự đẩy ra Giản Tâm Ly khiến nàng thực thích, nhưng tổng cảm thấy tác phong quyết tuyệt như vậy không giống với hấn. Tu vi cao hơn khiến nàng liếc mắt một cái đã phát hiện linh khí trong cơ thể Hàn Ảnh Trọng có chút bất ổn định, tình huống này có điểm giống với khi nàng đột phá Trúc Cơ tầng bốn. Tiểu tử này dừng ở Trúc Cơ tầng ba hai năm, hiện tại rốt cuộc muốn tấn giai. Nghĩ vậy, bên môi trào phúng cười lạnh không biết vì sao lại thuyên giảm.

Bách Lý Không Thành đứng ở một bên khoanh tay nhìn chằm chằm Hàn Ảnh Trọng, không biết đang suy nghĩ cái gì, Phong Luyến Văn nhớ tới chuyện nàng phát hiện hấn ở Tầng Kinh Các xem trộm cấm thư, vội vàng chợt dạ chuyển dời tầm mắt.

“Tiểu Văn, không bị thương chứ.” Lời nói thân thiết của Mộc hóa giải một tia cười lạnh cuối cùng trên môi nàng, nàng xoay người lại cười khề lắc lắc đầu với hắn.

Va chạm vào mặt đất cứng rắn, nước mắt Giản Tâm Ly không ngừng rơi xuống, sự phụ ả dựa dẫm nhất không quan tâm ả, Hàn sư huynh ả thích nhất cũng không tin ả, ngày thường sư đệ sư muội được ả nhiệt tình chiều chuộng cũng lạnh lùng nhìn ả, vì sao lại trở thành như vậy? Vì sao ả lại bị mọi người khinh ghét? Đôi mắt chợt hoàn toàn biến thành tử hồng sắc âm trầm, ả đột nhiên ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Phong Luyến Văn, đứng lên chỉ vào nàng giận hờn: “Là yêu nữ này hãm hại ta! Ta vô tội!”

Mọi người nhìn hai mắt tử hồng của ả, đồng thời chấn động, nữ nhân này đã nhập ma! Nghe được một câu hét lên của ả, bọn họ mới chú ý tới Phong Luyến Văn đứng bên cạnh Mộc trưởng lão. Tóc dài màu cam tựa như tơ lụa tinh mỹ nhất nhân gian, phần y thanh thoát khiến nàng giống như một đóa hoa đào mềm mại xinh đẹp, khuôn mặt tinh xảo trầm tĩnh như nước? Thiếu nữ diễm lệ như tiên tử này là ai?

“Phong Luyến Văn?” Ba năm trước đây có không ít đệ tử ở Thanh Cử Uyển từng nhìn thấy nàng, rất nhiều người liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Thiếu nữ non nớt lại kiệt ngao bất tuân của ba năm trước, hôm nay đã trở thành một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại. Cái tên này sau khi được ai đó hô lên liền khiến vô số người nhớ lại, ba năm trước sự kiện bỏ trốn có thể nói là chấn động một thời. Tầm mắt ái muội của mọi người liên tiếp đảo qua trên người Phong Luyến Văn và Hàn Ảnh Trọng, có người ở trong lòng thầm nghĩ Hàn sư huynh thật sự là hảo nhân lực, nha đầu kia sau khi trưởng thành lại xuất trần thoát tục như thế, đáng tiếc tâm ma chi thể lại khiến hai người bọn họ vĩnh viễn không thể ở cạnh nhau.

“Luyến Văn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tông Chủ bình tĩnh nhìn thẳng vào Phong Luyến Văn. Sau khi ăn đan dược của Dược Các, khí sắc của hắn khôi phục không ít, vẫn duy trì phong thái cao cao tại thượng khoan tay mà đứng. Mọi người cũng đem tầm mắt dừng ở trên người Phong Luyến Văn, bọn họ cũng muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhớ tới Ân Sát bị hủy, đôi mắt Phong Luyến Văn chợt ảm đạm. Lạnh lùng liếc nhìn Giản Tâm Ly, đem chuyện hôm nay trải qua cùng với những ân oán khi xưa một năm một mười kể rõ với mọi người ở đây. ả mở ra tâm ma đại trận trong Tù Long Đàm, bắt buộc nàng trong thời gian ngắn lấy được mười khối kim tinh thạch, chế tác Thận Trọng Châu hãm hại nàng và Hàn Ảnh Trọng, nhờ một giọt máu huyết linh bảo trên lệnh bài Thú Linh Phong để giết chết nàng... Thanh âm của nàng thanh thúy dễ nghe, tựa như đang kể lại một chuyện xưa vô cùng động lòng người, nghe vào trong tai cũng là một phen hưởng thụ. Biểu tình của nàng không có gì biến hóa, ngữ khí xử lý sự việc công bằng, giống như những chuyện này căn bản không có liên quan tới nàng. Vô số âm mưu quỷ kế ngoan độc được giăng ra, hôm nay rốt cuộc đã phơi bày chân tướng khắp thiên hạ.

Mỗi khi nàng nói xong một chuyện, sắc mặt Giản Tâm Ly lại tái nhợt thêm một phần, ánh mắt khinh thường của mọi người ở đây cũng dừng trên người ả. Tông Chủ cùng các chân nhân trong lòng không khỏi thổn thức, khó trách năm đó thiếu tông chủ có thể tàn khốc vô tình hóa thiêu Bách Sát Cốc, thì ra những ngày tháng qua nàng sống cũng không hề dễ chịu. Hàn Ảnh Trọng nhắm mắt lại tựa hồ đang che dấu cái gì đó, Bách Lý Không Thành vô cùng phần nộ thấp giọng lầm bầm bắt bình thay cho nàng. Nộ Diễm Tinh khi nghe đến Thận Trọng Châu đã cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, nàng đã làm cái gì? Giúp đỡ Giản Tâm Ly hãm hại nam nhân nàng yêu nhất bỏ trốn với nữ nhân khác! Mọi người ở đây chỉ có sư đồ Mộc Văn không có biểu hiện gì, Phong Luyến Văn kể ra từng chuyện từng chuyện, không hề phát hiện nụ cười bình tĩnh trên môi Mộc che giấu lãnh ý.

“Tất cả đều là giả! Ta sao có thể làm ra những chuyện đó!” Giản Tâm Ly thét chói tay tiến lên muốn giáng cho nàng một cái tát, lại bị Phong Luyến Văn cười lạnh bắt lấy cổ tay ả hất mạnh ra: “Người dám hướng Tiên đề thề người chưa bao giờ làm những chuyện đó sao?” Một khi vi phạm lời thề với Tiên đế, chắc chắn hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh, so với hướng tâm ma thể còn nghiêm khắc hơn.

Giản Tâm Ly tức giận đến mức phát run, bờ môi động đậy nhưng lại không nói nên lời. Thấy những đệ tử của Huyền Tịch Tông đang lạnh lùng nhìn ả, cuối cùng tuyệt vọng khôi phục bộ mặt thật dữ tợn, hung ác nói: “Ta làm đến không một kẻ hờ, người vì sao mà biết được?” Nghe thấy ả thừa nhận, thanh âm nghị luận cùng chỉ trích của mọi người càng to hơn.

Phong Luyến Văn khoanh tay trước ngực, có chút đắc ý nhếch môi cười lạnh: “Ồ Huyền Tịch Tông, còn không có gì là ta không biết.” Cho dù nàng không thêm đề ý, tiểu tử nhân rồi Túc Không Ly kia chỉ cần trình thám vài ngày đã có thể điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Bất luận những chuyện khác là thật hay giả, Nhiếp Hồn linh khí chắc chắn là không thể giả được. Phở Trữ chân nhân không chỉ thương tâm mà còn phần nộ, râu dài cao thấp lay động không ngừng, chỉ vào Giản Tâm Ly đau lòng nói: “Tâm Ly, người sao có thể dùng linh khí của vi sư đi nhiếp hồn người khác?” Nếu nàng thật sự là một tạp dịch thì thôi đi, nhưng cố tình nàng lại là Tông chủ tương lai của Huyền Tịch Tông.

Giản Tâm Ly biết ả đã mất đường sống, đơn giản cũng trở mặt với hắn, lãnh giọng nói: “Ba năm trước đây người thu cô ta làm tạp dịch, không phải vì muốn dùng món linh khí kia hút hồn phách cô ta để đoạt lại Ngũ Đạo Luân Hồi Kính sao? Ta bắt quá chỉ làm theo ý người, vậy thì có gì sai?”

Nghe đồ nhi luôn cung kính với hắn lại nói ra những lời này, Phở Trữ chân nhân thoáng chốc tay chân lạnh lẽo, đây là đồ đệ tốt mà hắn luôn tỉ mỉ bồi dưỡng ả! Nhìn Giản Tâm Ly bị vài tên đệ tử áp giải đến Cẩm Uyên Các, lại bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo cười như không cười của Phong Luyến Văn, Phở Trữ chân nhân da đầu run lên, lửa giận của thiếu tông chủ không phải ai cũng có thể chịu nổi. Hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ vào bóng dáng Giản Tâm Ly, liên tục nói hai lần “Người...”, cuối cùng vẫn chán chường lui lại mấy bước, tựa hồ trong nháy mắt đã già thêm mười tuổi.

“Huyết nguyệt này lại là chuyện gì xảy ra?” Thấy bộ dáng thất vọng trần trụi của Phở Trữ chân nhân, Tông Chủ vuốt râu trong lòng cũng than thở không thôi, vội vàng dời đi đề tài.

Phong Luyến Văn giật mình, nàng vừa rồi chỉ một lòng nghĩ muốn tìm Giản Tâm Ly liều mạng, không hề để ý đến thiên tượng biến hóa. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo cao trên bầu trời, quả nhiên là quỷ dị âm trầm đỏ như máu, hệt như liềm đao của tử thần. Phong Luyến Văn dờ khóc dờ cười, bộ dáng lửa giận ngập trời vừa rồi của nàng quả thật rất giống tử thần, trách không được Tông chủ lại hỏi nàng nguyên nhân.

Nhưng nàng thật sự không biết nên nói thế nào ả, dùng khoa học giải thích chính là: lúc mặt trăng ở gần đường chân trời, cũng chính là lúc vừa mới dâng lên hoặc sắp lặn xuống. Lúc này bầu khí quyển gần đường chân trời có tác dụng chiết xạ ánh trăng mạnh hơn, mà ánh trăng là do phản xạ lại mặt trời, loại

chiết xạ này có tác dụng rõ ràng nhất đối với ánh sáng màu đỏ có bước sóng dài nhất, bởi vậy hiện ra màu đỏ. Nhưng nếu nói như vậy phỏng chừng sẽ bị mọi người cho là người điên đem năng bất nhất. Không khoa học giải thích... Đại khái chính là yêu ma xuất thế đi.

Đội chút, hiện tại mặt trăng không phải là vừa dâng lên cũng không phải sắp lặn xuống... Nhìn ánh trăng đỏ rực yêu đã kia, Phong Luyến Văn mới phát hiện Nghiệp Hỏa giấu trong mắt có chút không an phận. Đôi mi xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhúc, trong lòng đột nhiên dấy lên một loại cảm giác cực kỳ không tốt.

“Nguy rồi! Yêu ma sắp đánh vào Huyền Tịch Tông!” Một gã đệ tử bị trọng thương lao đảo ngược kiểm chạy đến đây báo tin. Mọi người đều mở to mắt kinh hãi, yêu ma đánh vào Huyền Tịch Tông! Tông Chủ vội vàng dẫn dắt các chân nhân, đệ tử từ trên Khí Linh Phong đuổi xuống núi, trước khi đi liếc mắt ý bảo Phong Luyến Văn mau chóng biến thành thân phận thiếu tông chủ đến công vào Huyền Tịch Tông trợ chiến, Phong Luyến Văn cũng rất nghiêm túc gật đầu.

Đang muốn đi đến một nơi không người phù thêm áo choàng, Phong Luyến Văn vô tình nhìn đến Bách Lý Không Thành đang vội vàng rời đi, trong lòng nhất thời trầm xuống. Nhớ tới hôm nay ở Tầng Kinh Các cảm nhận được một tia ma khí, hy vọng lần này yêu ma đánh tới không có quan hệ với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 102: Yêu Ma Đột Kích.

Gió đêm âm lãnh cuồng loạn thổi, tăng thêm một phần khung cảnh xơ xác tiêu điều. Cổng vào đã sớm bị phá hủy, tảng đá có khắc ba chữ Huyền Tịch Tông đã bị chém nát, bậc thang dài dẫn lên núi cũng bị san thành bình địa. Đệ tử Huyền Tịch Tông gặt gao bảo vệ nơi này, tiếng chém giết đinh tai nhức óc cùng đao quang kiếm ảnh liên tiếp không ngừng, máu tươi bắn ra. Các màu linh khí xoay quanh ở trên không trung, cuốn thành một đoàn so với pháo hoa còn rực rỡ hơn. Nhân gian bình yên mấy trăm năm, bọn họ sớm đã thích ứng với cuộc sống an vui, đột nhiên nổ ra chiến tranh thật đúng là có chút trở tay không kịp.

Mấy ngàn Ma tộc liên tiếp đánh vào, cũng may bọn chúng còn chút lương tâm không chơi chiến thuật biển người, nếu không những đệ tử này ngay cả thi cốt cũng không còn. Nhìn kỹ tướng mạo của từng ma tộc, chung quanh đều lượn lờ một tầng ma khí đỏ sẫm, áo choàng đen có chút hư hại che kín thân hình của bọn chúng, 360° không góc chết, quả thực giống như hắc vô thường dưới âm ty địa ngục. Bọn người kia hình tượng tại sao lại giống thiếu tông chủ như vậy? Trong lòng vô số người đều toát ra những lời này, nhưng ai cũng chỉ dám nghĩ không dám nói.

Lúc đại đội nhân mã của Huyền Tịch Tông đuổi tới, tình huống đã hỗn loạn đến không thể vấn đề, đệ tử vừa tới phần lớn đều bị cuốn vào trong vòng chiến tranh. Tông chủ ngày thường luôn bình tĩnh như núi bây giờ sắc mặt cũng rất không tốt, thật sự là không có thì thôi vừa có liền có đủ. Trong tông vừa mới phát hiện một đệ tử đã bị nhập ma, rất nhiều ma tộc không hạ chiến thư đã bất ngờ tập kích, hai chuyện này liệu có quan hệ gì hay không? Không có thời gian để suy nghĩ cẩn thận, hắc vô thường phản phó đệ tử bày trận nghênh địch, vài vị chân nhân đã sớm bay lên không trung thiết hạ kết giới, chặt chẽ bảo vệ cho các đệ tử đã bị trọng thương, thủy hệ tu sĩ cùng đệ tử Dược Các lập tức đi cứu chữa.

Nhân ma đại chiến sao? Phong Luyến Văn liếc liếc môi nhin xuống kích động trong lòng, lúc ở trong Thương Lam Đình nàng từng đơn thương độc mã tiêu diệt mấy ngàn người chơi. Nhưng hiện tại cùng với nhiều người như vậy cùng nhau giao chiến vẫn là lần đầu. Thân ảnh nhanh như điện xẹt dùng phép dịch chuyển tới phía trước, áo choàng đỏ sẫm đẹp đẽ mà độc đáo khiến cho nàng lập tức trở thành tiêu điểm của toàn bộ chiến trường. Ma khí mãnh liệt giục già Nghiệp Hỏa bộc phát, khiến cho đôi con ngươi xinh đẹp màu đỏ rực bên dưới lớp áo choàng của nàng càng thêm sáng rực mà lạnh lẽo.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ma tộc loại sinh vật này, Phong Luyến Văn tò mò đánh giá vật thể đang không ngừng công kích lên kết giới, nhất thời khóe miệng hơi run rẩy một chút, đám tạp nham này dám choàng áo giống nàng, hơn nữa màu sắc linh khí cũng giống hệt! Sao chép, bọn chúng rõ ràng là sao chép, đây chính là tạo hình do nàng khổ công sáng tạo a! Phong Luyến Văn thực khó chịu, hiện tại nàng chỉ nghĩ muốn dùng một bó đuốc đốt trụi toàn bộ áo choàng giống hệt nàng của bọn chúng.

“Không ngờ trong Huyền Tịch Tông không chỉ giấu Ma tử, mà còn có Nghiệp Hỏa! Đem kẻ này cũng bắt về cho ta!” Trên không truyền đến vô số tiếng hô hung phấn của ma tộc, rất nhiều ma tộc thẳng hướng lao tới tấn công Phong Luyến Văn. Thấy tất cả mọi người trong Huyền Tịch Tông đều không có phản ứng gì đặc biệt? Vì sao nàng có thể nghe hiểu? Có lẽ là vì trong mắt có giấu Nghiệp Hỏa đi. Phong Luyến Văn nhanh tay lẹ mắt chém giết vài tên chìm đầu đàn, nhưng bọn chúng giống như sinh vật không biết sợ hãi điên cuồng mà hướng nàng đánh tới.

“Hừ, bản thiếu tông chủ thoát nhìn rất dễ ức hiếp sao?” Ma tộc nói gót nhau lao tới đều bị hơi phi yên diệt trong tay Phong Luyến Văn. Trong lòng nàng kinh nghi, “Ma tử” là cái giống gì, lại có thể khiến cho ma tộc luôn án binh bất động mấy trăm năm nay đột nhiên khơi mào chiến tranh? Hơn nữa nàng không có triệu hồi Nghiệp Hỏa, Ma tộc cũng có thể phát hiện sao? Đột nhiên nghĩ tới cái gì, bỗng dừng quay đầu nhìn xuống mấy ngàn đệ tử tìm kiếm một thân ảnh, sắc mặt có chút tái nhợt, một bàn tay đen nhánh suýt chút nữa đã in lại trên lưng nàng, may mắn đúng lúc đó một ngọn trường tiên đánh vào trên người ma tộc kia, hỏa diễm mỏng manh dấy lên rồi chợt tắt, tên ma tộc định đánh lên nàng đã từ vong. Phong Luyến Văn lập tức phục hồi tinh thần, quay đầu nói tiếng đa tạ với Nộ Diễm Tinh vừa cứu nàng.

Ngàn vạn ma tộc đánh vào Huyền Tịch Tông, nếu nói không có kẻ nào làm tổng chỉ huy đánh chết nàng cũng không tin. Ma quân đích thân tới nơi này là không có khả năng, một Huyền Tịch Tông không còn quang huy vô hạn như lúc trước không đáng để Ma quân tự thân xuất mã, như vậy tên đầu lĩnh rất

cuộc là ai? Phong Luyến Văn trong lúc bận rộn vẫn nhìn lên bầu trời tìm kiếm ma tộc khả nghi, giữa loạn vũ quần ma có một thân ảnh màu đen yên lặng bình tĩnh đứng sừng sững ở nơi đó, nếu không phải nàng phân chia thần thức để tìm kiếm thì sẽ rất khó phát hiện, nhìn dáng vẻ của hắc tị tử hồ đang chỉ huy ma tộc tiến công. Là hắc tị tử! Hai mắt Phong Luyến Văn tỏa sáng, cảm giác trước cảm vương, trước giải quyết hắc tị tử!

Sức mạnh cổ tay toàn bộ dồn vào trường thương, vẽ ra một đóa thương hoa mạnh mẽ mà mỹ lệ, nháy mắt tiêu diệt toàn bộ ma tộc đứng xung quanh nàng. Giải phóng không gian trước mặt, Phong Luyến Văn chân bước trên mây bay lên bầu trời, thân ảnh đỏ sẫm nhanh như quỷ mị chọt lóe, tay vung trường thương mở một đường máu, phóng thẳng tới bóng đen đang đứng bất động trên trời kia. Bóng đen kia tựa hồ đã phát giác ánh mắt của Phong Luyến Văn, ngay người giây lát liền tụ tập ma tộc gần đó vây thành bức tường bảo hộ hắc tị tử bên trong.

“Thiếu tông chủ người đang làm cái gì vậy! Mau trở lại!” Nhìn Phong Luyến Văn hết như đang muốn tự sát xông thẳng vào doanh trại địch, Kỳ Trữ chân nhân phụ trách thiết lập kết giới vội vàng hô to. Mọi người nghe được thanh âm của hắc tị tử trong lòng đều hết hoảng, Tông chủ bị nàng dọa sợ đến mức suýt chút nữa thì bay mất ba hồn bảy phách. Tiểu tông chủ này cho dù chán sống cũng không nên đơn độc một mình xông ra a, loại tu sĩ sơ với thiên tài còn yêu nghiệt hơn như nàng nếu xảy ra bất trắc thì Huyền Tịch Tông quả thật không chịu nổi tổn thất bậc này a! Nhưng bất đắc dĩ bọn họ đều bị quần ma vây bọc không thể thoát thân, càng không có biện pháp ngăn cản Phong Luyến Văn đang làm xằng làm bậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng bị địch vây hãm.

Phong Luyến Văn khiến cho mọi người lo lắng hoảng sợ, nhưng bản thân một chút tự giác nguy cơ cũng không có. Trước khoan bàn đến tu vi của nàng đã đạt đến trình độ nào, chỉ tính riêng Ân Sát ở trong hệ thống trò chơi Yêu Nhược Trần Tinh có thể giúp nàng biến thành Nhan đại thần thiên hạ vô địch thì đám lâu la tiểu tạp này không là gì cả! Sắc thái kỹ năng liên tục không ngừng xuất hiện trên không trung, rung động lòng người. Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh đỏ sẫm hoàn hảo không tổn hao gì kia, thầm nghĩ thiếu tông chủ điên cuồng như vậy có phải do đã bị cái gì kích thích hay không? Đúng vậy, Ân Sát vỡ nát khiến trong lòng nàng phần nào đau xót không nơi để phát tiết, vừa hay đám tạp nham này lại tự dâng tới cửa, không giết đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt thất sắc thật khiến nàng khó tiêu tan mối hận trong lòng.

Ngay lúc Phong Luyến Văn đang kích phát tiềm năng bản thân đạt đến độ người thương hợp nhất, kết giới vỡ và duy trì rốt cuộc bị xé rách một lỗ hổng, phần đông đệ tử bị thương cùng nhân sĩ chữa trị bị rơi vào trong vòng tiến công của ma tộc. Các chân nhân thất kinh kêu một tiếng không tốt, lập tức bổ sung linh khí tu bổ kết giới. Đệ tử Thủ Lĩnh Phong cùng các linh thủ tham gia chiến đấu tàn ra bảo hộ xung quanh kết giới, đại sư tỷ Nộ Diễm Tinh không hề lưỡng lự tiến theo vài tên đệ tử cấp cao lên không tác chiến.

Sức lực dần dần giảm sút, ảo ảo ảo đỏ sẫm cũng xuất hiện vài vết rách. Phong Luyến Văn hai tay siết chặt trường thương, lòng bàn tay sắp bị ma sát đến bật máu. Ma tộc thủ hộ bóng đen kia thật sự là nhiều a, càng lên cao càng gặp được cấp bậc cao hơn, quả thực giống hệt như đánh bản sao trong bảo tháp. Có lẽ là vì sự tích quang vinh nàng vừa tạo ra, cho dù trong mắt nàng có giấu Nghiệp Hỏa – chỉ bảo của ma tộc thì ma tộc cũng không dám chủ động tới gần nàng. Thế cục giữa không trung hơi dừng lại, lúc nàng đang tìm kiếm một con đường để đột phá thì bỗng nhiên nghe được Anh Trữ chân nhân hét lên một tiếng khàn cả giọng: “Diễm Tinh!”

Phong Luyến Văn trong lòng chấn động, vội vàng xoay người nhìn xuống tình cảnh phía dưới. Nộ Diễm Tinh tựa hồ bị thương không nhẹ, khóe miệng tràn đầy máu tươi, thân ảnh đỏ rực ở giữa không trung nhanh chóng rơi xuống, nhưng mọi người đều không rảnh ra tay cứu viện, nếu cứ để mặc cho nàng rơi xuống nhanh như thể tình trạng chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn. Nhớ rõ ân tình vừa rồi nàng đã cứu mình, Phong Luyến Văn vốn định mặc kệ bóng đen kia dùng phép dịch chuyển xuống dưới cứu nàng ta, nàng tin tưởng bằng tốc độ của Truyền Tống Trận hắc tị tử là có thể đuổi kịp. Nhưng một màn trước mắt lại khiến cho động tác của nàng đột ngột dừng lại.

Trong lúc chỉ mình treo chuông, bóng xám dứt khoát trận đầu với ma tộc, xuyên qua khe hở giữa người và ma kịp thời đuổi tới. Mũi chân đạp về phía trước nhảy lên, mở ra hai tay tiếp được thân thể mềm mại đang rơi xuống, thuận thế đem nàng ôm lấy, trong ánh mắt may mắn của mọi người vờn vờn tiếp đất. Nộ Diễm Tinh trọng thương tưởng rằng hôm nay sẽ hồn quy địa phủ, không nghĩ tới sẽ được người cứu. Khó khăn mở mắt muốn thấy rõ ân nhân là ai, người đã khát khao thật lâu ở trước mắt lại khiến nàng kim lòng không được rơi lệ.

“Hàn sư huynh...”

Hàn Ảnh Trọng ôm nàng vào kết giới, bộ dáng thật cẩn thận hết như đang đối đãi với một món đồ sứ mỏng manh chạm vào sẽ vỡ. Nhân sĩ cứu trợ vội vàng giúp Nộ Diễm Tinh chữa thương, không chú ý tới Hàn Ảnh Trọng trong lòng không yên, dư quang nơi khóe mắt nhìn vào nơi nào đó trên không thật lâu vẫn chưa dời. Ma tộc dường như bị hành động của hắc tị tử chọc giận, hợp thành một đội đánh úp về phía hắc tị tử, Tông chủ cùng phần đông đệ tử kết trận sau khi kết giới bị đánh vỡ liền nhanh chóng dịch chuyển vị trí, lúc này vừa vặn đem Hàn Ảnh Trọng thủ hộ bên trong trận pháp.

Giữa trời cao, gió đêm âm lãnh thổi qua bóng người cứng ngắc màu đỏ sẫm, bên tai chỉ có âm thanh áo choàng bay phấp phới. Phong Luyến Văn cắn môi đỏ mọng, gắt gao siết chặt trường thương giống như muốn đem nó bóp nát. Nộ Diễm Tinh bị thương, hắc tị tử gấp gáp như vậy sao? Chiến ý trong lòng không biết bị thứ gì thay thế, nàng tựa hồ đã quên trên chiến trường chỉ một phút giây người cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Phía sau rất nhiều Ma tộc nắm chặt thời cơ nhanh chóng tiếp cận, Phong Luyến Văn nghe tiếng lập tức dịch chuyển tránh né, nhưng sau lưng vẫn bị chém một đạo vết thương sâu hoắm.

“Thiếu tông chủ!” Mọi người trong lòng đều run lên. Mắt thấy Phong Luyến Văn bị thương, Anh Trữ chân nhân ruột gan như bị lửa đốt. Nộ Diễm Tinh là đệ tử của nàng, nhưng nàng cũng luôn xem Phong Luyến Văn giống như nghĩa nữ mà tận tình dạy dỗ a! Trong lòng lo âu, linh khí phát ra nhất thời hỗn loạn, chỉ một thoáng vô ý kết giới trước mắt liền hư ảo vỡ tan, ma tộc cũng thừa cơ xông đến công kích. Mấy chục ma tộc vây công, một chiêu trực tiếp đánh vào sau lưng Anh Trữ, nhất thời huyết vụ tràn ngập.

“Lão yêu bà!” “Anh Trữ!” “Sư phụ!” “Sư thúc!” Mọi người lại đau lòng hét lên. Kỳ Trữ mặc kệ nhiệm vụ của mình chạy đến bên nàng đem nàng nâng dậy, thấy nàng chỉ bị hôn mê mới thoáng yên tâm. Xem ra ma tộc dự tính đánh bại từng chân nhân đã tạo ra kết giới, những chân nhân còn lại không chỉ phải xuất ra lượng lớn linh khí duy trì kết giới, quan trọng hơn là phải bảo vệ được chính mình. Từ Trữ tu vi thấp hơn những chân nhân khác, phần lớn ma tộc đều tụ tập ở gần nàng muốn tìm thời cơ tiến công. Mô hôi theo hai má của nàng chảy xuống, liên tục sử dụng nhiều linh khí như vậy đã khiến nàng không chịu nổi, lúc này nếu phần đông ma tộc công kích tuyệt đối là họa vô đơn chí. Kỳ quái, trong kết giới chủ yếu là đệ tử bị thương không có sức chiến đấu, vì sao Ma tộc nhất định phải công phá kết giới?

Ngu ngốc, “Ma từ” ở ngay bên trong kết giới, ma tộc không công kích các người thì công kích ai a! Phong Luyến Văn nhú mi nhìn vết thương kéo dài từ vai trái đến thắt lưng bên phải của mình, từ trong túi trữ vật lấy ra một viên Hồi Huyết Đan ném vào trong miệng, cảm giác được cơ thể khôi phục một chút, nhưng sắc mặt Phong Luyến Văn cũng không có khá hơn bao nhiêu. Ma tộc công kích không đơn giản chỉ là công kích vật lý như vậy, có kịch độc!

P/S: Ha ha, Hàn sư huynh ôm Nộ Diễm Tinh khiến Văn tỷ ghen rồi. Chắc, quả nhiên tình yêu khiến con người ta mờ mắt, đang đánh nhau mà còn lo ghen tuông nên mới bị chém một nhát, khổ chưa.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 103: Yêu Ma Đột Kích (2)

Hiện ở trong tay không có Phá Ma Hộ Tâm Đan, loại độc này vẫn tồn tại trong cơ thể không biết sẽ sinh ra loại phản ứng nào. Trường thương xoay ngang ngăn cản lợi trào và bình khí của vài tên ma tộc, lại có càng nhiều ma tộc hơn tụ tập lại khiến bầu trời đêm trên đỉnh đầu nàng hoàn toàn bị che kín, quả thực tựa như măng xà cần nuốt con môi.

Nhìn bóng đen cách đó không xa dường như đang chăm chú nhìn nàng, Phong Luyến Văn cười lạnh cất cao giọng nói: “Càng yếu ớt càng thích kết bè kết đảng sao? Số lượng nhiều thì thế nào, ta sẽ xất nhỏ các người giống như xất cà rốt!” Cà Rốt thân ái xin tha thứ cho chủ nhân của người bắt đắc dĩ phải dùng một ví dụ như vậy, đó là bởi vì chủ nhân người thật sự không tìm thấy được từ ngữ thích hợp hơn. May mắn Cà Rốt còn nằm trong túi trữ vật không ra được, nếu không thì không biết sẽ khốc nháo om sòm lên như thế nào.

Phong Luyến Văn không phát hiện câu nói hùng hồn mang theo mười phần khiêu khích này của nàng hết như ngũ lôi oanh đỉnh giáng xuống đầu không biết bao nhiêu tu sĩ. Chúng tu sĩ Huyền Tịch Tông ngừng đầu 45 độ nhìn trời chảy ra hai hàng lệ nóng, thiếu chút nữa tay trong tay cùng nhau nhảy sông tập thể. Yếu ớt? Xất cà rốt? Mỗi một ma tộc tu vi đều là Trúc Cơ sơ kỳ, đối với loại Kết Đan tu sĩ yêu nghiệt như nàng mà nói quả thật rất yếu, tuy rằng cả người đầm máu lại chém giết so với đầu bếp xất củ cải còn thoải mái khoái trá hơn. Nhưng đối với những tu sĩ tu luyện mười mấy năm vẫn không thể tấn nhập Trúc Cơ như bọn họ mà nói, phải cố hết sức mới có thể chống đỡ, không bị ma tộc bỏ như dưa hấu đã là không tệ lắm rồi.

Kết giới sắp bị công phá, Ma tộc giống như kẻ điên gấp được dịp tộc liên công kích. Nếu kết giới sụp đổ, đệ tử Huyền Tịch Tông chắc chắn sẽ bị đơn phương sát hại. Điem chết người chính là Ma từ kia, bóng đen đầu lĩnh hy sinh nhiều ma tộc như vậy cũng muốn đem Ma từ trở về, nhất định có chỗ trọng dụng, nói không chừng sẽ được bồi dưỡng thành ma quân tương lai, nếu bị mang về ma giới thì thật sự là thiên hạ đại loạn.

Từng trận lãnh ý khiến Phong Luyến Văn có chút chết lặng, trong hô hấp dường như có lẫn ma khí nhẹ nhẹ. Kịch độc đang phát tác, nếu chữa trị chậm trễ chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Máu tươi ảm áp xuyên thấu qua y phục rơi trên làn da trắng nõn, Phong Luyến Văn lại không hề phát hiện, không cam lòng nhìn chăm chăm quân ma bay lượn đầy trời, rốt cục cắn răng dùng thuật dịch chuyển trở lại phía dưới trợ giúp các chân nhân.

Mà bóng đen đứng giữa trời cao dường như bị hành động lâm trận lùi bước của nàng chọc giận, tự chủ động bại lộ tung tích của mình, giống như chim ưng cực nhanh lao xuống phía dưới.

Một trận gió mạnh bất thường từ phía sau ập tới, Phong Luyến Văn trong lòng hơi trầm xuống, không ngờ hán lại đuổi theo nàng xuống dưới. Tuyệt đối không thể để hán chạm đất, nhân vật đầu lĩnh của ma tộc đích thân ra tay, tình thế sẽ rất nguy hiểm. Lúc này nàng dùng ngay đứng giữa không trung, hai ngón tay bên tay trái khép lại đặt trước ngực xuất ra một đạo linh khí nồng đậm, phối hợp chiến thương hoàng kim bên tay phải đem mục tiêu tập trung vào bóng đen, trầm giọng quát: “Xuân Phong Phá!” Kỹ năng này đã học đến thuần nhuyển, cho nên nàng dùng rất thuận buồm xuôi gió.

Pháp thuật thương tổn đối với bóng đen kia mà nói tựa hồ không nhằm nhò gì, Phong Luyến Văn ngoài ý muốn phát hiện hán hơi ngậy người giây lát. Trong lòng nghi hoặc, một pháp thuật công kích nho nhỏ cũng có thể khiến hán ngậy người, chưa từng ném trái mồi đời như thế sao có thể lên làm đầu lĩnh ma tộc?

Một người một ma ở cùng độ cao giằng co, quanh thân phát ra hơi thở lạnh liệt khiến những người khác không dám tới gần. Phong Luyến Văn mặc dù có thể dựa vào Hỗn Độn Quyết duy trì đầy đủ linh khí, nhưng độc tố trong cơ thể bộc phát khiến nàng có chút lực bất tòng tâm. Mà bóng đen kia lại thời thời khắc khắc làm cho người ta cảm nhận được một loại áp bách khổng lồ. Phong Luyến Văn không nhìn ra được tu vi của hán, chỉ sợ cấp bậc của hán cao hơn nàng rất nhiều, nhất thời tinh thần căng thẳng.

Nhưng mà, bóng đen kia chỉ phát ra một trận ý cười không rõ ý vị, tăng tốc tiếp tục vọt xuống phía dưới.

Mất thấy bóng đen kia đã dịch chuyển xuống cách nàng mấy chục thước, Phong Luyến Văn bị bỏ quên ở giữa không trung gất gao siết tay, toàn thân đều đang run rẩy – là vì tức giận a!

Tên hỗn đản này lại dám đùa dỡn nàng! Hán ngay từ đầu đã không tính sẽ đấu cùng nàng một trận! Rõ ràng là đang miệt thị cùng một tên tiểu quý vừa vào Kết Đan đấu đá với nhau thật sự là vô vi, không có ý nghĩa. Tuy rằng không biết bóng đen này đến tột cùng là có mục đích gì, nhưng chỉ bằng loại nhân phẩm... Không, ma phẩm quá kém này, nhất định phải ngăn cản hán! Phong Luyến Văn then quá hóa giận hai mắt bốc hỏa gân xanh chẳng

chặt, cần rằng một cái dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo bóng đen kia.

Sau khi Anh Trữ chân nhân cùng Kỳ Trữ chân nhân rút khỏi, kết giới dần dần suy yếu. Lôi quang hộ thuẫn của Bách Lý Không Thành tuy rằng có thể mang tới một chút tác dụng, nhưng bắt đầu đi tu vì hân còn thấp, linh khí cung ứng không đủ. Vào hai năm trước khi gây ra trận nổ mạnh kia, Phong Luyến Văn đã là Trúc Cơ tầng bốn, nhưng nàng cũng chỉ có thể duy trì lôi quang hộ thuẫn được năm sáu phút, huống hồ gì là Bách Lý Không Thành tu vi thấp hơn, dưới sự tấn công của vô số ma tộc, hân chỉ gắng gượng được mấy phút. Pháp khí trong tay Phở Trữ chân nhân cũng có thể kéo dài thời gian trong chốc lát, nhưng còn Từ Trữ chân nhân đã là nỏ mạnh hết đà, hô hấp bắt đầu dồn dập.

Gió mạnh từ trên không đánh úp lại, quét qua hai má phát đau, ngẩng đầu nhìn lên chỉ có thể thấy được hai đạo tàn ảnh một đen một đỏ lao xuống cực nhanh. Tay áo dài màu đen nhẹ nhàng giờ lên, lộ ra bàn tay trắng nõn nhìn có chút yếu ớt, nhưng lại mang theo sức mạnh cường đại đánh vào kết giới. Phong Luyến Văn chịu đựng đau đớn khi ma sát với không khí, nhìn về phương hướng hân tiến công, nhất thời sinh ra một loại xúc động muốn cùng hân kết làm tri âm tri kỷ xưng huynh gọi đệ nâng cốc ngôn ca cùng thưởng nhìn nguyệt tấu đàn hợp khúc ——

Ông trời ạ! Hân thế nhưng lại trực tiếp công kích về phía Từ Trữ chân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 104: Yêu Ma Đột Kích (3)

Tuy rằng rất muốn giả vờ không thấy mặc kệ hân thích đánh thế nào thì đánh, nhưng Phong Luyến Văn hiểu rõ lập trường của mình. Tên ma tộc ma phẩm cực kém này thực sự đáng đánh đòn. Từ Trữ coi như bà vận khí tốt, nếu không bảo vệ được bà “Phong Luyến Văn” ba chữ này sẽ viết ngược lại.

Trong nháy mắt bóng đen kia chạm tay vào, kết giới mà mấy vị chân nhân vất vả lắm mới duy trì được rốt cuộc sụp đổ, bóng đen quả thực đang dùng tốc độ siêu âm đánh úp về phía Từ Trữ chân nhân, kết giới vỡ tan linh khí phản phệ khiến Từ Trữ vốn bị thương không nhẹ, lúc này làm sao còn có khí lực chống lại bóng đen kia. Tổng chủ dẫn đầu khởi động trận pháp nhất thời không thể phản thân, Kỳ Trữ đang chăm sóc Anh Trữ bị thương cũng không thể cứu viện, Phở Trữ lại bị nội thương giống như nàng tự thân khó bảo toàn.

Biết rõ chính mình lành ít dữ nhiều, Từ Trữ nhú mi bình tĩnh đối mặt với bóng đen kia, không biết nàng rốt cuộc là đã đắc tội với một đại nhân vật như vậy từ khi nào.

“Sư phụ!” Hàn Ảnh Trọng cùng Bách Lý Không Thành lòng nóng như lửa đốt, nhưng chiến đấu với ma tộc lại càng lún càng sâu, chưa kể đến lúc này cho dù bọn họ đuổi tới cũng không còn kịp giải cứu. Đạo kiếm vô tình, nếu muốn ngăn cản bóng đen này phải xuất ra toàn lực, nhưng tốc độ của hân cực nhanh, nếu dùng kiếm công kích sẽ mất đi tính chuẩn xác, khó bảo đảm sẽ không khéo quá thành vụng ngộ thương Từ Trữ chân nhân. Không thể công chỉ có thể chấn, nhưng những người gần đó có ai nguyện ý dùng mạng mình đỡ một đòn công kích mãnh liệt đó thay cho Từ Trữ chân nhân đâu?

Xong rồi! Ngay lúc bọn họ nghĩ rằng Từ Trữ sẽ thân nhuộm máu tươi lập tức mất mạng, một đạo thanh âm mang theo khí thế mãnh liệt lại nổi vang bên tai mọi người: “Thất thân làm chi, mau tránh ra a!”

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, tàn ảnh màu đỏ sậm giống như hóa thành một trận gió mạnh phóng thẳng vào hướng giữa hai người, một tay ngưng tụ luồng khí đẩy Từ Trữ chân nhân dời đi rất xa. Thời gian cấp bách không thể thi triển chiêu thức gì để ngăn cản, bóng đen vừa thấy người trước mắt chính là Phong Luyến Văn, kinh hãi lập tức muốn thu tay lại, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trường thương rời tay bị văng thành một đường cong xinh đẹp, rơi trên mặt đất hóa thành kim sắc linh khí bay vào trong cơ thể Phong Luyến Văn. Máu tươi giống như sương mù bắn ra khắp nơi, mũi chân vừa mới chạm đất liền bị trúng một đòn công kích toàn lực của bóng đen kia, nàng chỉ cảm thấy các bộ phận trong cơ thể bắt đầu đổ máu, đau đến sắp mất đi tri giác, thân thể không chịu nổi trọng lực bay ngược về phía sau rất nhanh. Trơ mắt nhìn áo choàng bị rơi ra, huyết vụ tràn ngập, máu tươi ở trong mắt giống như đã nhiễm đỏ cả đất trời. Thân phận thiếu tông chủ dưới tình huống như vậy bị bại lộ, tựa hồ cũng không tệ.

Từ Trữ chân nhân ngã rạp dưới đất, xem bộ dáng kinh ngạc của nàng, Phong Luyến Văn đột nhiên muốn cười. Thì ra người cũng có một ngày chật vật như vậy a!

Ta không muốn cứu người, nhưng nếu như người chết, đồ đệ của người sẽ rất đau lòng.

Thì ra chấn thay người khác chính là loại cảm giác như thế này đây, chặc chặc, thật sự là rất khổ sở.

Mặt quan tài a, những gì ta nợ người rốt cuộc đã trả xong, chỉ cần người đừng trách ta vẫn còn ở trên người sư phụ người...

“Oanh —— ”

Thân hình hung hăng va chạm vào tảng đá ở trước cổng Huyền Tịch Tông, cả mặt đất dường như cũng bị chấn động. Tảng đá cứng rắn mặc dù không bị

vỡ thành bốn năm mảnh, nhưng lại bị nát thành bột mịn bay là tả trong không khí, khói bụi nồng nặc bị gió đêm thổi tán loạn, mọi người nhìn lại, nơi đặt tảng đá kia xuất hiện một vết lõm sâu, bóng người nằm chính giữa máu tươi lênh láng nhiễm đỏ cả đất đai.

Tĩnh mịch, vô luận là người hay ma, đều mở to mắt kinh hãi nhìn về phía kia.

Nằm giữa cái hổ, Phong Luyến Văn toàn thân đầm máu im lặng không lên tiếng, dường như đã bị hôn mê, sống chết không rõ. Áo choàng màu đỏ sẫm rách toác khoác hồ trên người, sợi tóc màu cam phấp phới theo gió đêm, trên trán cùng khóe môi vẫn như cũ chậm rãi chảy máu, tóc dài cùng bụi bặm và máu tươi hòa chung một chỗ, khiến khuôn mặt còn chưa rút đi hết nét ngây thơ trẻ con của nàng bị thay đổi hoàn toàn.

Vô số người vội vàng chạy tới, mấy ngàn ánh mắt lằng lằng nhìn chằm chằm bóng người chật vật kia, thiếu chút nữa đã muốn mù mắt.

Loạn thạch xuyên không kinh đảo phách ngạn trời long đất lở, thân phận bại lộ làm kinh khóc biết bao nhiêu hải kiệt – là Phong Luyến Văn?! Thiên tài yêu nghiệt chưa quá hai mươi tuổi đã là Kết Đan tu sĩ, cùng với phế vật thất linh cản ngăn năm khó gặp, này hai thái cực đối nghịch với nhau lại là cùng một người? Thanh âm hút lãnh khí thật lâu không dứt, trên mặt mỗi người đều tràn ngập bất khả tư nghị, quên mất tình cảnh bây giờ cứng ngắc đứng ngây người tại chỗ thiếu chút nữa đã bị ma tộc một đao chém chết. Đám tu sĩ nước mắt chảy ròng, thiếu tông chủ, thân phận kinh người của ngài không cần tại thời điểm máu chốt này mà bại lộ a, trái tim của chúng ta không thể dễ dàng tiếp nhận đã kích quá lớn như vậy!

Từ Trữ chân nhân thất thần vô thức nhẹ giọng kêu một tiếng: “Thiếu tông chủ?”

Mọi người thế này mới phục hồi lại tinh thần, mặc kệ nàng là ai thì cũng vẫn là thiếu tông chủ của bọn họ, vừa giao đấu với ma tộc vừa không nén được lo lắng, không ngừng kêu tên nàng muốn gọi nàng tỉnh lại, thủy hệ tu sĩ cùng đệ tử Dược Các vốn ở trong kết giới vội vàng ngừng công việc đang làm chạy đến gần nàng, đem thân hình yếu ớt của Phong Luyến Văn thật cẩn thận nâng lên.

Ma tộc nhìn thấy thiếu tông chủ của Huyền Tịch Tông đã không còn sức chiến đấu, sĩ khí tăng mạnh, hò hét reo vang muốn rền sắt khi còn nóng nhân cơ hội tiêu diệt Huyền Tịch Tông, nhưng bóng đen kia lại đột nhiên giờ tay ngăn cản hết thầy động tác của ma tộc, liếc mắt nhìn Phong Luyến Văn một cái, thân ảnh màu đen liền biến mất trong bóng đêm. Ma tộc hai mặt nhìn nhau, thủ lĩnh đã đi rồi, bọn chúng cũng chỉ có thể lui quân, lúc này không ai tiếp tục dây dưa, đều ẩn vào bóng đêm.

Có lẽ không một ai phát hiện, trong khoảnh khắc bóng đen vừa xoay người, trên cổ liền lộ ra một vật lấp lánh rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 105: Yêu Ma Rút Lui.

Ánh mặt trời xuyên thấu không trung chiếu sáng toàn bộ những nơi có thể trên đại địa, những phiến lá còn đọng sương mai nhiễm màu vàng của nắng. Một ngày bình yên lại tốt đẹp đến dường nào. Nhưng đá vụn đầy đất cùng vết máu đọng lại khắp nơi đã phá hủy cảm giác tuyệt vời này, cho thấy nơi đây vừa mới trải qua một trận đại chiến tang thương thảm thiết. Các đệ tử vận y phục màu sắc giống nhau đang sửa đường hoặc là xây tường, bận rộn tu bổ lại những nơi bị hư hại, tin tưởng không lâu sau mọi thứ sẽ phục hồi lại như cũ.

Vị thuốc chua xót xộc vào trong mũi, tầm mắt cũng mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, Phong Luyến Văn tỉnh lại, nhìn quanh căn phòng có bố trí quen thuộc, hẳn là nàng đang ở Dược viên. Chạm chập thử cử động thân thể, đau đớn kịch liệt giống như bị lột da rút gân liền ập tới. Lông mi vì thống khổ mà run rẩy, cắn chặt hàm răng đều đặn, loại cảm giác quen thuộc này quả thực khiến cho nàng muốn nôn, lại bị băng thành một cái xác ướp! May mắn mặt còn lộ ra bên ngoài.

Tháo băng vải ra có thể nào sẽ bị nhiễm trùng hay không? Nghĩ đến loại khả năng vạn phần kinh khủng kia, Phong Luyến Văn thực không có cốt khí oán giận bóng đen kia vì sao không trực tiếp giết chết nàng. Trải qua kinh nghiệm đi dạo một vòng khắp quỹ môn quan lần này, Phong Luyến Văn khắc sâu ý thức được ——

Nhân vật chính là bất tử!

“Ngươi rốt cục đã tỉnh.” Thanh âm đinh đang như suối chảy vang lên bên tai, trong giọng nói giống như vừa trút bỏ được một gánh nặng khiến cảm giác tội lỗi của Phong Luyến Văn đột ngột tăng lên.

Tầm nhìn còn rất mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể hình dung được thân ảnh xinh đẹp như trích tiên kia, tóc dài màu ngân bạch ở dưới mặt trời lóe ra ánh sáng xinh đẹp như trân châu. Trí nhớ của hai năm trước ủa về nói cho nàng biết chuyện tình cực kỳ bi thảm vẫn còn ở phía sau, OMG hình ảnh rất tàn khốc kia nàng không dám tưởng tượng. Phong Luyến Văn lúc này đỏ mặt hời hợt lạnh lùng, xả ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, rụt rè gọi một tiếng: “Sur, sư phụ...” Thanh âm có chút khàn khàn, mỗi một chữ phun ra khiến nàng cảm giác cổ họng như bị xé rách. Phong Luyến Văn thực bất đắc dĩ phát hiện, toàn thân nàng dường như không còn chỗ nào lành lặn.

Xem đáng vẻ giống như gặp được hôn quân vô đạo của nàng, Mộc vừa tức giận lại vừa buồn cười, trong đôi mắt xinh đẹp tựa như được cắt ra từ

khoảng giao nhau giữa trời và biển không chút nào che dấu đau lòng, đáng tiếc lúc này ánh mắt Phong Luyến Văn lại không tốt lắm, không hề chú ý tới điểm này. Mộc mỉm cười, cả người tựa như một đóa hoa lái thanh nhàn an thần, nhưng lời nói lại khiến Phong Luyến Văn ba hồn rớt mất bảy phách: “Còn nhớ rõ lúc trước sau khi người linh phạt trong Cẩm Uyên Các vì sư đã nói gì không?”

Nàng đương nhiên nhớ rõ, hai năm trước Mộc đã từng nói, nếu nàng lại bị trọng thương, thì không được gọi hấn là sư phụ nữa.

Không cần tàn nhẫn như vậy a!

“Này, khụ khụ, lần này không tính là trọng thương a!” Chỉ ít nàng còn sống. Phong Luyến Văn miễn cưỡng mỉm cười giải thích, tâm loạn như ma, trong lúc vô ý máu tươi liền từ bên khóe môi trắng bệch trào ra, nhiễm đỏ vải băng trắng nõn.

“Vậy phải thế nào mới tính là trọng thương, chết rồi mới tính là trọng thương sao?” Mộc tận lực bình tĩnh nói, vội vàng cầm lấy khăn tay giúp nàng lau vết máu. Khuôn mặt xinh đẹp như họa trần ngập đau xót, bất đắc dĩ người nào đó thị lực quá kém không nhìn thấy được hình ảnh tuyệt vời này.

Thanh âm bình thản không lẫn một tia cảm tình, tỏ rõ chủ nhân của thanh âm này tâm như chỉ thủy đối với nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng. Phong Luyến Văn tự mình dọa mình ở trong lòng che mặt khóc rống. Ô ô ô, sư phụ nàng thích nhất tức giận không thêm để ý đến nàng, nếu như bị sư phụ đuổi ra khỏi nhà, vậy nàng ở lại Huyền Tịch Tông cũng chỉ khiến mọi người cười nhạo, chẳng lẽ phải sớm một chút thu thập hành lý cuốn gói chạy lấy người?

Nếu để mọi người ở Huyền Tịch Tông biết tâm tư này của nàng, cho dù đã chết cũng sẽ tức đến mức đội mồ sống lại. Thiếu tông chủ Huyền Tịch Tông ở lại Huyền Tịch Tông sẽ bị mọi người cười nhạo, người cho người là đứa nhóc ba tuổi dễ dàng bị ức hiếp sao?

“Ô ô sư phụ Tiểu Văn biết sai rồi, đừng đuổi con đi a!” Cảm giác ẩm ướt trên mặt khiến Phong Luyến Văn biết nước mắt trong lòng nàng đã chảy xuôi ra ngoài.

Ý cười trên môi Mộc càng sâu, dùng khăn tay sạch sẽ lau nước mắt cho nàng, nhưng càng lau càng nhiều.

Đùa giỡn có vẻ hơi quá tay. Thôi thôi, thật sự là bại bởi nàng: “Vi sư nói muốn đuổi người đi khi nào?”

Tiếng khóc lập tức ngừng lại, Phong Luyến Văn vui vẻ ra mặt nói: “Sư phụ người không tức giận?” Nàng hấn là không ý thức được tốc độ biến sắc mặt của nàng kinh người đến cỡ nào.

Mộc cười khẽ vuốt đầu nàng, tuy rằng chạm vào miệng vết thương rất đau, nhưng Phong Luyến Văn vẫn không hề đổi sắc. Nghe thấy hấn giống như đang dỗ dành từ ôn nhu nói: “Vi sư giúp người sắc thuốc, tuy rằng rất đắng, nhưng người nhất định phải uống hết.” Nói xong liền rời khỏi Dược viên, lưu lại cho Phong Luyến Văn một bóng lưng hoàn mỹ.

Không trả lời vấn đề kia, hấn rút cuộc là tức giận hay không tức giận? Phong Luyến Văn thực bất an.

“Ha ha ha ha! Ô ô sư phụ Tiểu Văn biết sai rồi, đừng đuổi con đi a! Ha ha ha ha...” Tiếng cười đột ngột từ ngoài cửa sổ truyền đến, dùng ngữ điệu âm dương quái khí bắt chước lời nói của nàng. Nghe hấn cười đến vui vẻ như vậy phỏng chừng đã nhìn rất lâu, đôi mi xinh đẹp của Phong Luyến Văn nhú nhú, hơi động đầu nhìn về phía tên nghe trộm kia. Chỉ thấy Túc Không Ly ngồi trên khung cửa sổ ôm bụng cười sằng sặc, khả năng giữ thăng bằng rất tốt, cười đến nghiêng ngả như vậy mà vẫn không ngã xuống.

“Không cho cười!” Khuôn mặt tái nhợt của Phong Luyến Văn hơi hơi đỏ lên, bộ dáng vừa rồi nàng làm nũng với sư phụ lại bị hấn nhìn thấy, thật mất mặt. Tiểu tử này đến đây lúc nào, ả núp đã bao lâu? Nàng thế nhưng không hề cảm giác được, quả nhiên thời điểm ở bên sư phụ nàng rất dễ thả lỏng cảnh giác.

Túc Không Ly khoanh tay tựa vào bên cửa sổ, khóe môi cong lên thấp giọng trêu chọc nói: “Thiếu tông chủ, giấu thật kỹ a.” Tuy là cười, nhưng trong giọng nói kia nồng đậm u oán chĩa thẳng vào nàng. Phong Luyến Văn mỉm môi không nói, đề tài này tựa hồ có chút tôn thương cảm tình, nên tận lực tránh né.

...

Rừng trúc xanh biếc khiến người ta hoa cả mắt, sương sớm trong suốt tựa như dung hòa vào không khí. Nói là đi sắc thuốc, nhưng lại đến nơi này.

“Trưởng lão.” Một tên đệ tử lập tức quỳ xuống ôm quyền hành lễ, nhìn kỹ đúng là người canh cửa ở Cẩm Uyên Các, hấn chỉ dám cúi đầu nhìn lá khô trên mặt đất, nom nớp lo sợ báo cáo tình huống: “Lời đồn đãi không biết vì sao lại truyền ra từ Cẩm Uyên Các, có nhiều tu sĩ đã biết được.”

Mộc lặng lẽ nghe, tươi cười nhàn nhạt khiến cho người ta như đón gió xuân, nhưng tên đệ tử kia lại cảm thấy rét run như bị rơi vào hầm băng. Thật lâu sau, Mộc nhẹ giọng nói gì đó với hấn, đệ tử kia chỉ cảm thấy tay chân chết lạnh, đầu càng cúi thấp hơn, vội vàng hành lễ rồi đi. Nhìn xuống nơi hấn từng quỳ, lá khô hỗn độn bị nghiền nát, tựa hồ còn lưu lại mồ hôi lạnh tràn ngập sợ hãi.

Làn gió tươi mát mang theo một tia lãnh ý phất qua rừng trúc, Mộc xoay người mỉm cười ôn hòa với một vị khách hiếm hoi mới đến: “Dược liệu cuối cùng đã phân đến người.”

...

Gần cửa sổ ánh nắng phá lệ chói mắt, Phong Luyến Văn hơi khép mắt xoay đầu nhìn lên trần nhà. Chịu đựng đau đớn nâng tay nhẹ nhàng xoẹt qua không khí, mở túi trữ vật lấy ra một viên đan dược, bỏ vào miệng rồi khó khăn nuốt xuống. Thường xuyên thấy nàng từ trong không khí lấy ra một thứ

kỳ quái nào đó, lúc mới bắt đầu Túc Không Ly còn cảm thấy thật thần kỳ, hiện tại đối với một loạt động tác này của nàng cũng đã không còn để ý.

Yết hầu một trận đau đớn như bị xé rách, lập tức cảm giác ám áp lan tràn khắp tứ chi bách hải, đau đớn cũng dần dần biến mất. Phong Luyến Văn thành thành thật thật nằm ở trên giường chờ được hiệu hoàn toàn phát huy, nâng tay đã không còn khó khăn như lúc trước, mở ra bảng thông tin nhân vật nhìn tình huống thân thể, trạng thái trúng độc lại khiến nàng có chút nhú mi.

Chống giường lưu loát ngồi dậy, vô tình động đến miệng vết thương phía sau lưng cùng chưởng ấn dưới cổ khiến cho nàng đau đến nhe răng nhếch miệng. Nhẹ nhàng chạm đến miệng vết thương gần xương quai xanh, Phong Luyến Văn buồn bực hít sâu, lẩm bẩm: “Không biết độc của ma tộc làm sao để giải?” Thanh âm đã khôi phục thanh thúy ngọt ngào như lúc trước.

Vốn cũng không trông cậy vào sẽ có người trả lời, lại chợt nghe Túc Không Ly nói: “Tầng thứ hai Tầng Kinh Các ở trên kệ sách thứ ba của giá sách thứ năm đếm từ bên phải qua có một cuốn thư tịch ghi lại, có ba cách giải độc.”

Nhìn hần dựng thẳng lên ba ngón tay thật cao, khỏe miệng Phong Luyến Văn kịch liệt run rẩy, ngay cả vị trí cất sách cũng nhớ rõ như vậy, nếu ở hiện đại nhất định là một học sinh tốt được lão sư yêu mến. Không đợi Phong Luyến Văn lên tiếng, Túc Không Ly đã tự nói: “Thứ nhất, đoá hoa sinh trường ở nơi tiếp giáp giữa nhân gian và ma giới. Bất quá nơi đó không rõ vị trí, khả năng tu sĩ nhân tộc có thể hái được là rất thấp.”

“Một nơi bí ẩn như vậy làm sao có thể tìm được. Kế tiếp.” Chuyện liên quan đến sức khỏe của nàng, nhất định phải nghiêm túc lắng nghe.

“Thứ hai, máu trong tim của ma tộc. Có rất nhiều tu sĩ bị thương, cũng may bắt được vài tên ma tộc có thể lấy máu, bắt quá trong mấy ngày người hôn mê đã chia hết cho những người khác, đến giờ vẫn còn mười mấy tu sĩ chưa được giải độc. Người cũng được lưu danh, thiếu tông chủ hy sinh chính mình cứu vớt thiên hạ a.” Túc Không Ly vui sướng khi người gặp họa, bỗng dưng nhìn thấy đôi mắt nhỏ tràn ngập chờ mong của nàng, nhất thời xấu hổ nói: “Cái kia, bình đó của ta cũng đã dùng hết.”

Ánh mắt mong chờ đột ngột biến thành ánh mắt giết người, một lần lại một lần quét qua trên người Túc Không Ly. Phong Luyến Văn càng ngày càng có khuynh hướng núi lửa bộc phát, thứ tốt không giữ lại cho người nhà, tiểu tử này thật sự đáng đánh đòn. Trầm giọng nói: “Kế tiếp.”

“Thứ ba...” Túc Không Ly tươi cười tăng thêm một phần ái muội, tóc mái trên trán rủ xuống tạo thành bóng đen trước mắt khiến Phong Luyến Văn trong lòng hoảng hốt: “Song Tu. Những tu sĩ không nhận được giọt máu trong tim của ma tộc hơn phân nửa đều có đạo lữ song tu, người có đối tượng nào thích hợp để song tu hay không?”

“Đi nơi nào tìm Ma tộc a?” Khỏe miệng Túc Không Ly run rẩy, nàng thường xuyên nói những chuyện rất kỳ quái, gọi lên lòng hiếu kỳ của hần nhưng sau đó cái gì cũng không chịu giải thích: “Có người đến, ta đây đi trước.” Vịn vào thành cửa sổ, xoay người hoàn mỹ một cái liền biến mất không còn dấu vết. Thật sự là đến vô ảnh đi vô tung. Phong Luyến Văn chảy mấy vạch hắc tuyến, tiểu tử này rốt cuộc tới đây để làm gì, hần không tốt đến nỗi quan tâm chủ nợ như nàng đi?!

“Mấy thứ đó là cái gì a?” Khỏe miệng Túc Không Ly run rẩy, nàng thường xuyên nói những chuyện rất kỳ quái, gọi lên lòng hiếu kỳ của hần nhưng sau đó cái gì cũng không chịu giải thích: “Có người đến, ta đây đi trước.” Vịn vào thành cửa sổ, xoay người hoàn mỹ một cái liền biến mất không còn dấu vết. Thật sự là đến vô ảnh đi vô tung. Phong Luyến Văn chảy mấy vạch hắc tuyến, tiểu tử này rốt cuộc tới đây để làm gì, hần không tốt đến nỗi quan tâm chủ nợ như nàng đi?!

Cơ hồ là cùng thời điểm Túc Không Ly vừa rời đi, cửa Dược viên bị mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 106: Bị Rót Thuốc.

Vị thuốc mang theo một tia mùi tanh từ rất xa có thể ngửi được, Phong Luyến Văn nhíu mày, hy vọng thuốc kia không phải là cho nàng uống. Ngẩng đầu nhìn người vừa đẩy cửa mà vào, Phong Luyến Văn trong nháy mắt lâm vào thất thần cùng mê mang, sao hần lại đến đây?

Nhiệt độ xung quanh rõ ràng giảm xuống không ít, thậm chí còn có bông tuyết nhỏ vụn phiêu tán, nhưng vẫn không đạt tới độ khiến người ta co rúm lại vì lạnh. Có thể trong lúc giờ tay nhắc chân phát ra hàn khí, trong Huyền Tịch Tông tuyết đối chi có một người.

Hần Ảnh Trọng nhìn thấy nàng đã có thể ngồi dậy, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Nàng bị thương nghiêm trọng đến nỗi chỉ có thể dùng dược dược vật và linh khí tạm thời giữ mạng, khôi phục nhanh như vậy thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, quả nhiên Luyện Đan Sư cấp cao sở hữu bảo vật phong phú chính là kẻ cách tử thần xa nhất.

Đem khay đặt lên bàn, chỉ bưng bát thuốc đi đến gần nàng, đứng ở bên giường đem bát đưa qua.

Vừa rời ở xa nên không thấy rõ lắm, bây giờ nhìn gần lại phát hiện da dẻ hần tái nhợt không có lấy một tia huyết sắc, hần là bị thương không nhẹ. Xem tư thế này cho dù Phong Luyến Văn ngủ đến hồ đồ cũng biết là hần tới đưa thuốc, nhưng lời nói lại cứ thế đột ngột thốt ra mà không thông qua sự kiểm

nghiêm của đầu óc: “Ngươi tới đây làm gì, sao không đi mà chăm sóc Nộ sư tỷ? Nếu ngươi đến xem ta bị thương nghiêm trọng thế nào, vậy xin mời về cho.”

Quay đầu đi đem biểu tình khó chịu giấu vào trong bóng tối, đợi đến khi nàng phát hiện những lời này mang theo vị chua dày đặc tới cỡ nào, khuôn mặt nóng lên tựa hồ như sắp bốc khói. Sẽ bị hiểu lầm đi, nàng vốn muốn biểu đạt là, nếu hấn và Nộ Diễm Tinh đã nảy sinh tình ý, vậy thì hấn nên ở bên cạnh chăm sóc cho Nộ Diễm Tinh mới đúng.

Đừng hỏi nàng vì sao cảm thấy Hàn Ảnh Trọng và Nộ Diễm Tinh đã nảy sinh tình ý, hai người này đứng cạnh nhau nhìn qua rất xứng đôi, tư chất đều rất tốt, lại đều là sư huynh sư tỷ của mọi người, đêm đó ở Thanh Cừ Uyển hai người bọn họ mất qua mây lại, kẻ mù cũng nhìn ra được Nộ Diễm Tinh có tình ý với hấn, mà khi Nộ Diễm Tinh bị thương hấn lại khẩn trương như thế, phỏng chừng cũng đã rơi vào bẽ bối, biết đâu đã tiến hóa thành một đôi đạo lữ song tu gì gì đó...

Phiền muốn chết, nàng chết tiết vì sao lại để ý chuyện hai người này như vậy? Đúng rồi, nhất định là bởi hai người này dám ân ái trước mặt một quý tộc độc thân như nàng. Sắc mặt Phong Luyến Văn từ đỏ chuyển xanh từ xanh biến trắng từ trắng hóa đen, nếu trước mặt có một cái bàn nàng nhất định sẽ hát bay nó, tuy rằng nàng rất muốn tay không bẻ gãy cửa sổ vút tới Nam Thiên Môn, nhưng để không gây thêm phiền toái cho sư phụ thì vẫn nên thôi đi.

Hàn Ảnh Trọng cũng không biết trong lòng Phong Luyến Văn đang suy nghĩ cái gì, theo góc độ của hấn chỉ có khả năng nhìn thấy tai nàng đỏ lên, Hàn Ảnh Trọng muốn nói lại thôi. Hiện tại hấn không có quỹ gói hành lễ với nàng, cũng không hề nói những lời tỏ vẻ thân cận nhưng thực chất lại mang theo xa cách giữa sư huynh muội. Khi chiếc áo choàng đỏ sậm như máu kia rơi ra, hấn bắt đầu không biết nên đối mặt với nàng như thế nào. Đến tột cùng nên xem nàng là một tạp dịch yếu đuối cần được bảo vệ như trước, hay là một thiếu tông chủ cao cao tại thượng cần noi gương theo.

Hồi lâu vẫn không thấy nàng nhận lấy bát thuốc, hấn vẫn duy trì động tác bưng thuốc như cũ. Bình thường cầm kiếm đã thành thói quen, cho nên lúc này cánh tay cũng không thấy nhức mỏi.

Phong Luyến Văn chịu không nổi loại không khí ngưng ngập này, kéo xuống tám chân phủ kín trên đầu, đối mặt với hấn tận lực dùng ngữ điệu bình thường nhất nói: “Nếu muốn cảm tạ chuyện ta cứu sư phụ ngươi, vậy thì không cần, ta là vì muốn trả lại ân tình cho ngươi mà thôi. Hiện tại chúng ta không ai nợ ai.”

Không ai nợ ai sao...

Nếu im lặng thật sự là vàng, vậy Hàn Ảnh Trọng nhất định sẽ chiếm được bảo tàng phong phú nhất. Phong Luyến Văn có cảm giác như đang một mình độc diễn. Đúng lúc nàng thấy phiền chán nhất thậm chí muốn một lần nữa tự đánh ngất mình, mới nghe được thanh âm lãnh đạm lộ ra một chút quan tâm của Hàn Ảnh Trọng: “Uống thuốc đi.”

Ta nói nhiều như vậy chỉ đổi được ba chữ này thôi sao? Phong Luyến Văn rất nhanh đã bị loại tâm lý kỳ quái này khiến cho càng thêm buồn bực. Được rồi, liên quan đến sức khỏe của mình không thể đem ra đùa giỡn. Đang muốn vươn tay đón lấy bát thuốc, Nghiệp Hỏa trong mắt đột nhiên kịch liệt lay động, ánh mắt Phong Luyến Văn lóe sáng, bát thuốc này chẳng lẽ có một dược liệu là máu trong tim của ma tộc? Trong lòng vui vẻ, rốt cục có biện pháp giải độc. Tên Túc Không Ly đáng đánh đòn kia còn dám nói không có phần của nàng, không phải sư phụ thân ái của nàng đã giúp nàng giữ lại một giọt sao.

Ngẩng đầu hướng đến gần bát thuốc một chút, lại đột nhiên bị vị đắng nồng nặc hòa lẫn cùng mùi tanh trong đó khiến nàng cảm thấy rất khó chịu, tay chuẩn bị cầm bát lập tức rút về. Nàng nhớ rõ mình từng nói, nữ hài tử sợ khổ đó là bẩm sinh, mức độ sợ khổ đã chiến thắng việc trân trọng thân thể khỏe mạnh. Đưa lưng về phía Hàn Ảnh Trọng che miệng cố gắng nhịn xuống cảm giác ghê tởm chực trào, khi xoay người lại nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười thật khó coi: “Ta không uống có được không?” Trong thanh âm mang theo vài tia nhõng nhẽo như một đứa nhỏ.

“Mộc trường lão rất vất vả mới thu thập được những dược liệu này, ngươi có biết hậu quả của việc lãng phí là như thế nào không?” Hàn Ảnh Trọng bình tĩnh nói.

Phong Luyến Văn run rẩy khóe miệng, thân là một y sư nàng dĩ nhiên biết Luyện Đan Sư coi trọng dược liệu đến mức nào. Năm đó việc đầu tiên nàng nghĩ tới chính là ôm chặt lấy Long Đàm Hoa đề phòng Linh Tuyệt đoạt mất, kiên quyết cho dù liều mạng cũng không thể để mất dược liệu máu chốt luyện tiêu hoàn đan này. Những dược liệu Mộc dùng trên người nàng phỏng chừng là rất trân quý, nếu như bị lãng phí... Vậy thì nàng nên sớm suy nghĩ sau khi rời khỏi Huyền Tịch Tông nên đến nơi nào an gia.

Mùi thuốc đắng cùng cực khiến cánh tay Phong Luyến Văn run run không ngừng, không rõ là vì nguyên nhân tâm lý hay còn có lý do khác mà nàng cực kỳ kháng cự một thành phần nào đó trong bát thuốc này.

“Ta không muốn uống...” Phong Luyến Văn giọng cờ đầu hàng, lại rút tay về, nàng lúc này thà rằng bỏ công sức đi khắp đại lục tìm đóa hoa sinh trường ở nơi tiếp giáp giữa nhân gian và ma giới còn hơn: “Nộ sư tỷ không phải cũng bị thương sao, ngươi đem thuốc này cho tỷ ấy đi, như vậy thì sẽ không lãng phí.”

Hàn Ảnh Trọng tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia không vui, mặt thuốc bình lặng cũng nổi lên vài tia gợn sóng. Phong Luyến Văn tai thính mắt tinh tất nhiên có thể phát hiện được chi tiết nhỏ nhặt này, trong lòng vô cùng áy náy đồng thời cũng rất nghi hoặc, nàng chỉ là không muốn uống thuốc mà thôi, sao hấn lại tức giận, thật sự kỳ quái. Phong Luyến Văn trầm tư suy đoán nguyên nhân, đến tột cùng là vì nàng không biết quý trọng sức khỏe của mình hay là vì những dược liệu này quả thực rất trân quý? Hay do hấn ngại nàng phiền?

Bầu không khí trầm lắng càng lúc càng nặng nề, ép tới người ta không thở nổi. Phong Luyến Văn trong lòng rối như tơ vò, thật hy vọng Nhiễm Nhiễm có mặt ở đây nói vài câu ám hiệu linh tinh gì đó cấp cho nàng một cái bậc thang để đi xuống. Gió mát thổi tung cửa sổ, phân không rõ đến tột cùng là

ánh mặt trời hay là cái bóng đang lay động.

“Ngươi uống hay không uống?” Hàn Ảnh Trọng vốn sắc mặt không tốt lại càng thêm khó coi.

“Không uống.” Cho dù ngửi được mùi vị uy hiếp, nhưng Phong Luyến Văn vẫn như cũ lắc đầu như trống bỏi, trả lời vô cùng kiên quyết.

Không uống, tốt lắm. Hàn Ảnh Trọng tiến lên một bước thuận thế ngồi xuống bên cạnh nàng, hơi nghiêng người về phía trước, một tay vươn ra dùng sức bóp chặt lấy mặt nàng, tay bưng bát đưa tới bên miệng nàng, thân bát không ngừng nghiêng xuống.

Hai má bị bóp chặt cùng cái bát kề sát bên môi khiến đầu óc trống rỗng của Phong Luyến Văn toát ra một đồng dấu chấm hỏi, đợi đến khi đầu lưỡi nếm được mùi vị đắng ngắt kia, nàng bỗng đứng trợn to hai mắt, đột nhiên phát giác tình huống hiện tại giống hệt với lúc còn nhỏ khi nàng khóc nháo không chịu uống thuốc. OMG, loại thủ đoạn tàn nhẫn chuyên dùng để đối phó với tiểu hài tử này hẳn là từ đâu học được? Nàng năm nay đã mười tám tuổi không cần bị rót thuốc a!

“Ừc ừc ừc...” Nhất thời chưa kịp phục hồi lại tinh thần, hành động theo bản năng nuốt xuống đã khiến nàng thất bại thảm hại trong trận tranh đấu lần này. Phong Luyến Văn vội vàng đẩy tay hất ra, nhưng đến cuối cùng chỉ làm cho bát thuốc rót vào miệng mình càng thêm thuận lợi. Hương vị quái dị theo yết hầu trôi xuống bụng, không kịp suy nghĩ vì sao tình huống lại phát triển thành như vậy, hơn phân nửa bát thuốc đã chổng chất trong dạ dày nàng chờ đợi tiêu hóa hấp thu.

Gần ngay trước mắt là bát thuốc đang không ngừng rót vào miệng nàng, Phong Luyến Văn mơ hồ nhìn thấy Hàn Ảnh Trọng khẽ nhủ mi, trong cơn hoảng loạn khiến nàng không phát hiện ý cười khó giấu nổi chọt lóe lên trong mắt hân.

Điều đáng mừng là Phong Luyến Văn trong lúc bối rối vẫn phối hợp rất hoàn mỹ, tuy Hàn Ảnh Trọng lần đầu tiên áp dụng kỹ thuật rót thuốc này nhưng một giọt cũng không sánh ra ngoài. Đứng hỏi vì sao tu vi của nàng cao hơn Hàn Ảnh Trọng một bó lớn mà lại dễ hân rót thuốc, vô nghĩa, loại thời điểm này ai còn nhớ linh khí là cái quái quỷ gì a!

Cho đến khi bát thuốc bị uống hết, Phong Luyến Văn tức giận hất tay Hàn Ảnh Trọng cùng với cái bát kia ra, cái bát rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy, mảnh vỡ văng khắp nơi. Phong Luyến Văn nhăn nhúm mặt mày, họ cũng không dám ho, hai tay gắt gao bịt miệng để phòng chính mình nôn hết bát thuốc thật vất vả mới uống xong. Mùi vị của bát thuốc đó thực sự là khổ sở cùng cực, Phong Luyến Văn rơm rớm nước mắt, nước bọt không ngừng tiết ra lại không ngừng nuốt xuống, vị đắng trong miệng rót cuộc cũng thuyền giảm không ít. Trong lòng cũng bắt đầu oán giận, hẳn không biết rót cho nàng một tách trà hoặc là lấy khối đường sao?

Thuốc đắng dã tật, có thể đắng đến mức này, dược hiệu tất nhiên là không tệ. Linh khí quanh thân giống như có ý thức tự động chữa trị miệng vết thương, nàng thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng da thịt ngứa ngáy khi lên da non, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn, cả người như đón gió xuân thân thanh khí sáng.

“Ta cứu Nộ Diễm Tinh, chỉ vì không muốn để ngươi phân tâm.” Chần chờ một lát, Hàn Ảnh Trọng vẫn quyết định giải thích với nàng: “Ngươi lên trên không tất có đạo lý của ngươi, nếu phân tâm đi cứu Nộ Diễm Tinh sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà ta cũng không thể nhìn đồng môn sư muội gặp nguy hiểm mà không để ý.”

Hàng mi dài rủ xuống che đi ánh sáng rực rỡ lóe lên trong đôi mắt đỏ thắm xinh đẹp, Phong Luyến Văn không kìm lòng được có chút vui sướng, lập tức hai má nóng lên, khoanh tay bày ra một bộ dáng không kiên nhẫn: “Ngươi nói những chuyện này với ta làm gì?” Ta chính là thấy ngươi cứu Nộ Diễm Tinh nên mới phân tâm không phải do ngươi tạo ra sao? Nếu ta tự mình cứu Nộ Diễm Tinh cũng sẽ không đến mức bị thương, này không phải đều do ngươi hết sao? Cứu thì cứu nhưng ngươi ôm nàng ta thăm thiết như vậy làm chi, mặt quan tài ngươi muốn làm ta tức chết đúng không?

Hàn Ảnh Trọng nhủ mi: “Ta chỉ không muốn khiến người khác hiểu lầm quan hệ giữa ta và Nộ Diễm Tinh, tránh hủy hoại danh dự của nàng.”

Nghe vậy, Phong Luyến Văn nhất thời nổi trận lôi đình. Mặt quan tài chết tiệt, ngươi quan tâm Nộ Diễm Tinh có thể lấy chồng hay không nhưng lại không thêm để ý ta có người muốn hay không? Rất quá quắt rất đáng ghét! Vô văn giường giận hờ: “Tối hôm đó ở Thanh Cừ Uyên sao ngươi không giải thích, danh dự của ta là có thể tùy tiện hủy sao? Đi ra ngoài! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Nàng chỉ về phía cửa thực không khách khí nói, đang trong cơn nóng giận nên nàng đã bỏ lỡ cơ hội bắt gặp biểu tình bất đắc dĩ chọt thoáng qua trên mặt Hàn Ảnh Trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 107: Đi Một Người Lại Đến Một Người.

“Ngày mai giờ ty, ta ở Tầng Tú chờ ngươi, đừng để ai khác biết.” Đây là câu nói cuối cùng trước khi Hàn Ảnh Trọng rời đi.

Khi Mộc trở lại Dược viên liền nhìn thấy mảnh vỡ rơi đầy đất cùng băng vải đã bị xé nát vụn, căn phòng sạch sẽ lúc trước nay đã trở thành quá khứ.

Là đầu số gây nên Phong Luyến Văn nằm nghiêng trên giường, đan hai tay dựa vào khung cửa sổ xuất thần nhìn ra bên ngoài, bộ dáng yếu ớt mới cách đây không lâu đã hoàn toàn biến mất như bọt biển. Ánh mặt trời chói chang là bối cảnh hoàn mỹ nhất, đóa hoa màu trắng cùng lá cây xanh mướt như ngọc đang đưa trong gió, làn gió vì vu nhẹ nhàng thổi bay mái tóc có chút rối loạn của nàng, vỗ về lên da thịt mềm mại trắng nõn. Hắn theo tầm mắt của nàng tò mò nhìn lại, nhưng cũng chỉ nhìn thấy quang cảnh tiên sơn sương mù dày đặc không khác gì bình thường.

“Tiểu Văn?” Một cười khê đánh gãy cơn mơ màng của nàng, tiểu nha đầu đáng yêu này khó có được thời điểm im lặng như vậy, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Phong Luyến Văn nghe tiếng mới hoàn hồn lại, biết người đến là sư phụ đại nhân thân ái của nàng, lập tức xoay người lộ ra một bộ mặt vô cùng ủy khuất, cơ hồ là nhảy xuống giường lao thẳng tới hắn. Một chưa từng gặp qua đáng yêu đáng thương hề hề này của nàng, ngay người một lát lập tức khê đang hai tay đi đến gần nàng. Không nghĩ tới Phong Luyến Văn trong lúc vô ý lại đâm phải mảnh bát vỡ, cảm giác đau nhói dưới chân khiến nàng không giữ được thăng bằng, hốt hoảng hét một tiếng chói tai, cuối cùng dùng một tư thế vô cùng mất mặt ngã vào lòng Một.

Vốn muốn ôm hắn cầu xin an ủi thế nhưng lại biến thành một loạt hành động khôi hài thế này, Phong Luyến Văn đủ các loại hắc tuyến đủ các loại buồn bực thậm chí ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có, gần đây mọi chuyện đều không thuận lợi a, thực quá xui xẻo... Biểu tình của Một rất cổ quái, muốn cười nhưng lại sợ tổn thương đến tâm hồn mỏng manh yếu ớt của nàng, may mắn Phong Luyến Văn đang chôn đầu trong ngực hắn nên không thấy được vẻ mặt của hắn. Không rõ là có chuyện gì xảy ra, hắn chỉ có thể để mặc nàng lau nước mắt nước mũi lên y phục mình, kiên nhẫn nghe thanh âm khóc lóc tàn phá màng nhĩ của nàng, ôn nhu vuốt ve đầu nàng, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Luyến Văn nhô đầu ra lại khóc như mưa, muốn bao nhiêu thống khổ có bấy nhiêu thống khổ, muốn bao nhiêu bi ai có bấy nhiêu bi ai: “Sư phụ, mặt quan tài khi dễ con!” Đây có lẽ là tiểu hài tử ở bên ngoài chịu ủy khuất liên hướng phụ mẫu cáo trạng như thường đồn đãi trong truyền thuyết đi.

“Ảnh Trọng?” Người vừa mới vào Dược viên hơn nửa cộng thêm cái danh xưng kỳ lạ “mặt quan tài” kia dường như chỉ có mình Hàn Ảnh Trọng. Một nheo lại hai mắt tận lực duy trì nụ cười âm áp: “Hắn thế nào?”

Muốn hẹn con cũng không thêm hỏi con có đồng ý hay không, căn bản mặc kệ cảm thụ của con! Những lời này thiếu chút nữa thốt ra, nhưng nhớ đến Hàn Ảnh Trọng đã nói đừng để ai khác biết, nàng lập tức đem những lời này nuốt trở về. Căn thận ngẫm nghĩ hình như hắn cũng không có đắc tội gì với mình, nhưng nếu không cho sư phụ một đáp án rõ ràng thì lại chứng tỏ mình đang có tình gây sự, Phong Luyến Văn chỉ đành phải nói: “Hắn rất quan tâm Nộ sư tỷ, một bên trọng một bên khinh, rõ ràng con và Nộ sư tỷ đều là sư muội của hắn...” Nói đến đây trong lòng lại không nhịn được phỉếm chua, gắt gao siết chặt cổ áo Một, rất muốn đập bàn đập ghế thậm chí đánh quái giết người.

Từng sống mười lăm năm trong thế giới khoa học hiện đại, nàng dĩ nhiên biết được ngọn nguồn của tình trạng bất thường này – nhưng vì như vậy nàng mới phiền não a! Tiểu tử kia có cái gì tốt? Đối tượng của nàng nói như thế nào cũng nên cường đại như Nhan đại thần mới đúng chứ!

Đột nhiên phát hiện ở trước mặt sư phụ nói những lời này có chút kỳ quái. Khuôn mặt hơi nóng lên, vội vàng biện giải: “Con không muốn uống thuốc hắn lại rót thuốc cho con, thiệt tình, con cũng không phải là tiểu hài tử!”

Có nên nói cho nàng biết giọt máu trong tim của ma tộc có trong thuốc là do Hàn Ảnh Trọng đưa tới hay không... Một than nhẹ một tiếng, sợi tóc trắng như tuyết xẹt qua hàng mi dày đen tuyền, màu sắc trắng đen đối lập che lấp sầu lo trong mắt hắn. Tiểu Văn của hắn năm nay đã mười tám tuổi, rốt cuộc cũng vì loại chuyện này mà phiền não. Tiểu tử Hàn Ảnh Trọng kia đến tột cùng là làm thế nào mà có thể khiến cho tiểu đồ nhi của hắn luân hãm? Thật không thể tha thứ. Tiểu Văn của hắn ai cũng không thể cướp đi.

Lộ ra nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết, nhanh chóng chuyển dời đề tài: “Đừng nghĩ nhiều, ngươi bị trọng thương khiến chân khí trong cơ thể tiêu hao cạn kiệt, những ngày ngươi hôn mê Hồn Độn Quyết đã tự vận hành hấp thu linh khí ngoại giới nạp vào trong cơ thể, mấy ngày sắp tới chính là thời cơ rất tốt để đánh sâu vào Kết Đan tầng hai, sớm chuẩn bị bề quan đi.”

Đây gọi là không phá thì không xây được sao? Chiêu này cũng rất hiệu quả, Phong Luyến Văn quả nhiên đem lực chú ý đặt trên việc tu luyện. Thực chất nàng không cần lo lắng nên tìm nơi nào bế quan, Tông Chủ lão gia hỏa kia chắc chắn đã sớm chuẩn bị cho nàng một chỗ yên tĩnh lại dồi dào linh khí. Chỉ cần chuẩn bị được dục và đan dược có tác dụng an thần định tâm, còn phải tranh thủ cơ hội bòn rút bảo vật của mấy lão già keo kiệt ở Dược Các. Hơn nữa trong tông vẫn còn nhiều chuyện cần xử lý, nàng thật đúng là đã làm tròn trách nhiệm của một thiếu tông chủ.

“Sư phụ, mấy ngày nay trong tông có xảy ra chuyện gì không?” Túc Không Ly chuyên gia đảm nhiệm chức trách nhân viên tình báo chưa nói được tin tức hữu dụng nào đã cong đuôi chạy mất, dù sao bây giờ cũng nhàn rồi, nếu phải đợi đến sau khi xuất quan đã vô cùng mệt nhọc lại còn phải ôm thêm một đồng việc, chi bằng sớm giải quyết xong những chuyện cần xử lý còn hơn.

Một thu lại nụ cười, trầm giọng trả lời: “Đệ tử Kiếm Linh Phong A Lỗi đã chết.”

Phong Luyến Văn có chút bất ngờ, lần này giao chiến người chết vô số, vì sao sư phụ lại cố tình nhắc tới A Lỗi kia? Châu mày lục lọi trí nhớ về người này, hình như đó là Kim linh căn tu sĩ từng có duyên hai lần gặp mặt với nàng. Đon linh căn tu sĩ vô cùng hiếm thấy, trong Huyền Tịch Tông cũng không có được mấy người, quả thật có tư cách được coi trọng, tuổi còn trẻ đã bị giết chết, phỏng chừng lão hồ ly kia đang ngắm đầu 45 độ nhìn trời nhẹ nhàng rơi hai giọt lệ.

“Tuy là Ma tộc đã hạ thủ, nhưng khi phát hiện thì thời gian tử vong là trước khi xảy ra giao chiến. Vào giờ Thìn, chết ở tầng ba của Tầng Kinh Các.”

Giờ Thìn, tầng ba Tầng Kinh Các? Phong Luyến Văn nhíu mày, vào thời điểm đó nàng vừa vận phát hiện Bách Lý Không Thành cùng người nào đó xem trộm cấm thư. Sớm như vậy đã có ma tộc đột nhập sao?

“Nhân viên quản lý lúc ấy bị đánh bất tỉnh, sau đó mới phát hiện A Lỗi chết thảm.” Một mím môi: “Hắn nói, khi tỉnh lại thấy được tuyên tống trận của

Thiếu tông chủ.”

Quả nhiên có liên quan đến nàng, nàng đã nói rồi mà, sự phụ thân ái của nàng tuyệt đối sẽ không quan tâm đến mấy loại chuyện ai sống ai chết nhảm chán như vậy. Ngày đó nàng đã chuẩn rất nhanh, không ngờ vẫn bị tên nhân viên quản lý chết tiệt kia phát hiện, thực khiến người ta khó chịu, nàng có phải đã vô tình giúp đỡ cho Bách Lý Không Thành cùng đồng lõa của hắn không? Không cần Mộc nói nàng cũng biết, khẳng định có không ít người hoài nghi là nàng đã giết A Lỗi, hơn nữa liên tưởng đến cách ăn mặc của nàng, cộng thêm việc Ma tộc hạ thủ, phỏng chừng cũng có rất nhiều người nói nàng là gian tế của ma tộc.

Tuy rằng tin tưởng Mộc sẽ không nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn nhìn không được giải thích: “Không phải con làm. Khi đó con chỉ đến Tầng Kinh Các tìm sách, nhưng khi rời đi không có nhìn thấy A Lỗi.”

Vừa dứt lời, thanh âm đầy cửa truyền vào trong tai. Hai người quay đầu về phía cửa, liền nhìn thấy Bách Lý Không Thành đang đứng trước cửa, biểu tình lộ ra đôi chút kinh ngạc, có lẽ là không ngờ tới Mộc và Phong Luyến Văn đang ôm nhau, vội vàng hành lễ nói: “Bái kiến thiếu tông chủ, Mộc trưởng lão.”

Người của Tu Chân Giới đại khái là không biết gõ cửa đi, Phong Luyến Văn mặc thán, tuy rằng không muốn bị dính vào mấy lời đồn đãi vớ vẩn về sự đồ luyện gì đó, nhưng nàng vẫn lựa chọn tiếp tục duy trì tư thế này, hơn nữa Mộc cũng không có ý muốn buông ra. Đoán chừng Bách Lý Không Thành nghe được chuyện về A Lỗi mới đến tìm nàng, bất quá có Mộc ở đây cũng không tiện trò chuyện, tuy rằng nàng không hề muốn giấu bí mật gì với Mộc, nhưng dù sao chuyện này cũng có liên can đến Bách Lý Không Thành. Phong Luyến Văn chỉ có thể giả vờ cái gì cũng không biết, khoát tay cười nói: “Lời linh căn, người đến thăm ta sao? Có mang theo lễ vật hay không?” Nàng nhớ rõ lúc thăm bệnh nhân sẽ mang hoa tươi hoặc là thuốc bổ gì đó.

Thấy nàng không dùng thân phận thiếu tông chủ, Bách Lý Không Thành trong lòng buồn lòng. Mục đích hắn đến Dược Viên đúng như Phong Luyến Văn đã nghĩ, nếu nàng đã tỉnh thì trước hết phải thử xem ngày ấy nàng có phát hiện hắn cũng ở Tầng Kinh Các hay không, nhưng Mộc trưởng lão vẫn còn ở đây, xem ra chỉ có thể chờ một ngày khác: “Không Thành lo lắng không chu toàn, đã quên mang lễ vật. Nhất định lần sau sẽ rút kinh nghiệm. Không biết thiếu tông chủ ngày mai có thời gian rảnh không?” Tuy rằng rất muốn không khách khí khoanh tay nói ‘Ta sao có thể mang lễ vật đến cho người’, nhưng e ngại Mộc trưởng lão đang đứng bên cạnh nàng, chỉ có thể câu nệ một chút.

Nhưng hắn không ngờ tới ở trước mặt sự phụ người ta công khai hẹn gặp mặt với người ta là một chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào. Ban nãy đánh gãy thế giới riêng của hai sư đồ bọn họ đã khiến mỡ trưởng lão có ác cảm với tiểu tử này, bây giờ lại còn muốn lôi kéo tiểu đồ nhi của hắn, tuy rằng tội lỗi còn thua xa Hàn Ảnh Trọng, nhưng cũng rất khiến hắn chướng mắt. Nhất định phải tìm thời gian đàm đạo với Từ Trữ chân nhân bảo nàng quản lý đồ đệ của mình cho tốt mới được.

“Ngày mai...” Giờ tự phải đến Tầng Tú một chuyến, còn lại cũng không có chuyện gì cần làm, Phong Luyến Văn không hề phát hiện mỡ trưởng lão tâm tình biến xấu, chỉ cảm thấy thái độ của Bách Lý Không Thành thực sự rất thú vị, ngữ khí không khỏi càng thêm nhẹ nhàng: “Xem như có thời gian đi.”

Có được câu trả lời khẳng định, Bách Lý Không Thành nói: “Ngày mai giờ Thìn thỉnh thiếu tông chủ đến Kiểm Linh Phong, Không Thành có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Ánh mắt Phong Luyến Văn chợt lóe, cái này rõ ràng là ám hiệu. Cười nói: “Tốt, ta nhất định đến đúng giờ, hôm nay có việc không tiện giữ người lại, bye~”

Khóe miệng Bách Lý Không Thành hơi run rẩy, nha đầu kia hạ lệnh đuổi khách thực nhanh, không hề nói mấy lời khách sáo giữ hắn lại một chút. Lần nữa hành lễ liền rời đi.

Hắn đi rồi, Phong Luyến Văn liền hỏi Mộc những chuyện đã xảy ra trong lúc nàng hôn mê, sau đó trắng trợn cướp đoạt những thảo dược cần thiết khi bế quan. Nếu Tông chủ không truyền nàng đến Hư Không Điện thì nàng cũng không cần rảnh rỗi đến tìm hắn giải thích chuyện ở Tầng Kinh Các làm gì. Làm thiếu tông chủ có rất nhiều chuyện cần xử lý, phải đến an ủi những người bị thương, bất quá nàng còn chưa nghĩ ra nên dùng hình tượng gì để xuất hiện ở trước mặt mọi người, trước hết đi đến nơi Anh Trữ chân nhân dạo một vòng đi.

Phong Luyến Văn vừa rời khỏi Dược Các không lâu, liền có một vị khách không mời mà đến.

Thanh âm nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy áp lực: “Tình cảm của trưởng lão đối với lệnh đồ, có phải đã vượt qua phạm vi sư đồ hay không?” Lá trúc dài nhỏ chậm rãi bay xuống, lướt qua vạt áo xanh nhạt, hòa vào tàn lá chất chồng đầy đất.

Rừng trúc xanh biếc, thanh âm gió thổi rào rạt, cho dù tầm nhìn bị phân cách bởi một tấm màn mỏng, Từ Trữ cũng có thể cảm giác được người ngồi bên trong đình từ chối cho ý kiến. Nàng nhíu mi lại nói: “Bất quá chuyện này không có liên quan đến ta, chỉ hy vọng trưởng lão khuyên can lệnh đồ đừng có bất cứ liên hệ nào với Trọng Nhi.” Kết hợp với câu trên, nghe thế nào cũng có loại ý tứ muốn uy hiếp.

“Là Ảnh Trọng chủ động đến tìm Tiểu Văn.” Bốn bề bị vây khước bởi màn che, nụ cười không mang theo chút nào vui vẻ, trong đôi mắt lam nhạt xinh đẹp chợt lóe lên lãnh ý: “Đệ tử trong tông tới thăm thiếu tông chủ, có gì không đúng?” Cho dù là sai, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của người khác, đồ nhi của hắn vĩnh viễn luôn đúng.

“Mộc trưởng lão bảo vệ đồ đệ, Từ Trữ không còn lời nào để nói.” Từ Trữ thanh âm lạnh lùng nói: “Nhưng thiếu tông chủ là kỳ tài ngút trời, tiền đồ vô lượng, trưởng lão nhất định không hy vọng đồ đệ của mình vì tình mà sa ngã đi.” Nói xong liền không đợi Mộc trả lời, lập tức phẩy tay áo rời đi.

Q.2 - Chương 108: Song Tu.

Lá đỏ đầy trời, tùy ý vurun tay liền có thể đón lấy, đứng giữa con đường nhỏ ngập tràn tàn lá, nhìn lên bầu trời, giống như một rừng lửa đỏ thiêu đốt không trung, ngẫu nhiên có một vài đám mây trắng nhẹ nhàng trôi qua hoặc vài chú chim nhỏ cất cánh bay lượn trên trời cao.

Gió mát cuốn lá đỏ bay vào trong lầu các, bàn tay mềm mại vén sa trường lên để lộ một khe hở. Mỹ nhân tiều tụy nằm tĩnh dưỡng trên giường, mái tóc dài xổ ra sau lưng, màu tím nhạt khiến người ta nhớ đến loài cỏ huân y xinh đẹp. Nhìn lá đỏ rơi trên lòng bàn tay, khuôn mặt diễm lệ của Anh Trữ thoáng hiện lên một chút mê vờng.

Phóng khoáng nhường thuốc giải độc của mình cho các đệ tử, tựa hồ không quá giống tác phong của nàng. Nay phải chịu nỗi khổ kinh mạch bị ăn mòn, đáng lẽ không nên cậy mạnh. Ý cười tự giấu nở ra trên môi nàng, nàng rốt cuộc đang chờ mong cái gì? Đệ tử phụ trách chăm sóc nàng không biết đã bị ai đuổi đi, một mình ở trong lầu các lớn như vậy thật sự có chút lạnh lẽo. Cho đến khi tiếng bước chân quen thuộc của người nào đó từ xa vọng lại.

Có lẽ Kỳ Trữ nể tình cùng là chân nhân nên mới đến thăm nàng, Anh Trữ tập mãi thành thói quen cũng không nghĩ gì nhiều. Theo thường lệ hẳn nên cãi nhau với nàng, chỉ cần có thể khiến đối phương khó chịu, đề tài thiên nam địa bắc nào cũng có thể lôi ra xào nấu. Nhưng hôm nay hẳn có chút kỳ quái, biểu tình còn nghiêm túc hơn so với khi nhìn thấy tiền đề đích thân đến. Anh Trữ nảy sinh nghi hoặc, đối thủ một mất một còn này của nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?

“Ta giúp ngươi giải độc.” Năm chữ ngắn ngủi phải do dự hơn mười giây mới nói xong, khuôn mặt Kỳ Trữ đỏ bừng, tâm tình lúc này tuy không đến mức muốn đào hố tự chôn sống chính mình, nhưng cũng là hận không thể che mặt nhanh chóng đào tẩu.

Cổ trấn định chờ đợi câu trả lời của Anh Trữ, mà biểu tình của nàng tựa hồ dừng ở thời khắc trước khi hẳn mở miệng nói chuyện, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn tú nóng như bị lửa thiêu của hắn, khẽ nhếch môi đỏ mọng. Thật lâu sau nàng mới phục hồi tinh thần lại, hai má cực nóng, giống như một tiểu cô nương mới lớn vội vàng quay đầu đi chỗ khác, siết chặt vạt áo lấp bắp nói: “Đùa giỡn cái gì, bản tiên tử không cần song tu với ngươi!”

Chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng thất thổ này của đối phương, thẹn thùng trong lòng Kỳ Trữ cũng rút đi không ít, ánh mắt lóe sáng: “Ta khi nào thì nói muốn song tu với ngươi?” Tuy rằng vốn là có ý này, nhưng nhiều năm tranh cãi âm ỉ sớm đã thành thói quen, có cơ hội trêu chọc hẳn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

“Ngươi!” Hai má đỏ bừng của Anh Trữ trong nháy mắt xanh lét, dĩ nhiên là nàng tự mình đa tình. Bình thường cãi nhau cũng không khiến nàng tức giận như vậy, nhưng hẳn lại dùng loại chuyện nghiêm túc này để trêu chọc nàng, đáng vẻ vừa rồi của nàng ở trong mắt hắn nhất định là vô cùng buồn cười! Anh Trữ thẹn quá hóa giận đánh ra một chưởng, nhưng lại suy yếu vô lực, Kỳ Trữ rất dễ dàng bắt được cổ tay của nàng.

Nếu không phải linh khí không thể lưu hành thuận lợi, Anh Trữ cho dù liều mạng bị Tông chủ quở trách cũng phải hung hăng tấn công một trận, hiện tại chỉ có thể dùng võ miệng phản kích lại hắn: “Buông ra! Bản tiên tử nguyên rửa lão xử nam vạn năm ngươi cả đời cũng không thể tìm được đạo lữ!” Hình như có hơi ác độc: “Cho dù tìm được đạo lữ thì cũng là một lão thái bà vô cùng xấu xí!” May cho ngươi bản tiên tử vẫn còn rất thiện lương!

Nhìn bộ dáng giận đến nhe răng nhếch miệng của nàng, Kỳ Trữ cong môi, trong lòng vui sướng vô cùng, nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều: “Lão thái bà vô cùng xấu xí? Ngươi cũng quá đề cao chính mình rồi.”

Anh Trữ nghiêng răng nghiêng lợi, hai gò má lại đỏ bừng giống như sắp nhỏ ra máu: “Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì đó!”

Kỳ Trữ trong lòng cười thầm, biết rõ ý của hắn lại mạnh miệng không chịu thừa nhận, lão yêu bà như vậy thật sự là... Đáng yêu. Hắn không khỏi bảo trì tâm mặc trong chốc lát, nụ cười bốn cột dần dần bị vẻ mặt nghiêm túc thay thế. Anh Trữ thấy hắn không nói lời nào, cũng giận dỗi ngậm miệng không lên tiếng, hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Không khí trở nên vô cùng quý dị, dù cho không ai thi triển linh lực uy áp, nhưng vẫn như cũ khẩn trương nặng nề.

Bỗng dưng, thanh âm khàn khàn của Kỳ Trữ vang lên: “Cùng ta song tu đi.”

Anh Trữ toàn thân run lên, vẫn giữ thái độ hung dữ như trước, nhưng ngữ khí không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Ai thèm cùng ngươi song tu!”

Lời còn chưa dứt, bà vai mảnh khảnh liền bị nắm lấy. Kỳ Trữ không còn kiên nhẫn đòi co với nàng, hẳn có lý do gì để làm chuyện này đã là không dễ dàng gì, nàng có muốn phản đối cũng không được. Đáy mắt Anh Trữ hiện lên kinh hoàng, chống cự vài cái lại phát hiện hoàn toàn không có tác dụng, đành nhắm chặt mắt cam chịu dựa vào ngực hắn, dù sao bây giờ nàng cũng toàn thân vô lực không phải sao? Nghĩ ra đủ loại lý do an ủi chính mình, thân thể nhẹ nhàng run rẩy rồi cục dần dần khôi phục bình tĩnh.

Kỳ Trữ hợp thời vurun ngón trở điểm lên mi tâm nàng, một chuỗi văn tự rườm rà phức tạp truyền vào trong đầu, hẳn là tâm pháp song tu. Nhắm chặt hai mắt linh ngộ chân lý trong đó, tâm tình ngưng đọng rồi cục dần dần bình phục, lặng im bảo trì động tác này cho đến khi đọc xong một chữ cuối cùng.

Trong yên lặng, là tìm ai đập dồn dập.

“Ngươi song tu với ta, chỉ là vì muốn giải độc cho ta thôi sao?” Trải qua đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, ngữ khí của Anh Trữ tựa hồ toát ra một tia chua xót, cúi đầu che đi cảm xúc lóe lên trong mắt, cắn môi đỏ mọng chậm chậm lên tiếng: “Ngươi kỳ thật không muốn, có đúng không?”

“Không...” Dáng vẻ yếu ớt hiếm thấy của nàng khiến Kỳ Trữ vội vàng phủ nhận, đột nhiên cảm thấy như vậy rất mất mặt, ho nhẹ hai tiếng che dấu bối rối trong lòng.

Vốn tưởng rằng nàng còn muốn hỏi thêm vài vấn đề thẹn thùng nữa, nhưng lại nghe nàng nói ——

“Vậy ngươi còn không mau cời, chẳng lẽ muốn để bản tiên tử tự mình động thủ sao?”

...

Ngữ khí bá đạo thể này khiến trên trán Kỳ Trữ toát ra một giọt dầu hắc tuyến...

Rõ ràng hần mới là người chủ động a, bộ dáng e ngại thẹn thùng vừa nãy của nàng biến đâu mất rồi?

Được rồi, đảng gái cũng đã đề xuất loại yêu cầu này, nếu hần còn tiếp tục do dự sẽ rất không thích hợp.

Cời hay không cời, vấn đề là hần nên cời cho ai a? Chính mình? Hay là Anh Trữ?

Kỳ Trữ trong nháy mắt lâm vào một vấn đề so với nhân sinh triết lý còn phức tạp hơn.

Cuối cùng quyết định bắt tay vào tháo khỏi giáp của mình ra... Sau đó trong ánh mắt dữ tợn giống như muốn giết người của Anh Trữ xem xét dò đi mục tiêu.

Anh Trữ thế này mới vừa lòng nhếch môi. Do dự một lát, bàn tay mềm mại cũng vươn qua thật cẩn thận giúp hần cời y phục.

Kỳ Trữ sững sốt, bỗng nhiên trong lòng giống như có một dòng suối mát chảy qua, tươi cười không khỏi càng thêm nhu hòa.

Bọn họ tuy có vẻ ngoài trẻ trung, nhưng lại đã trải qua thương hải tang điền, chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc giống như một đôi phu thê bình thường giúp đối phương cời y phục, lại càng chưa từng nghĩ tới hành động sẽ ôn nhu như thế này.

Hai người không nói gì, y phục dùng tốc độ tra tấn người khác chậm rãi rơi xuống, da thịt cường tráng rắn chắc hoàn toàn bại lộ ra bên ngoài, bàn tay đưa qua, bầu không khí dần dần trở nên nóng bỏng.

Sau đó...

“Roẹt ——”

“Mãng phu! Ngươi dám xé y phục của bản tiên tử!”

“Một bó to tuổi còn mặc y phục phức tạp như vậy, lão yêu bà ngươi muốn giả ngây thơ cũng phải có giới hạn thôi chứ!”

“Ngươi mới giả... Ngô...”

Hai môi kề sát, hơi thở giao hòa.

Dường như chưa hài lòng với loại đụng chạm đơn thuần này, bọn họ không hẹn mà cùng hé môi, đầu lưỡi mềm mại cuốn lấy nhau, phối hợp hoàn mỹ đến mức khiến cho hai người đồng thời sững sốt, lập tức trong lòng dâng lên nhiệt tình, một người ôm mặt đối phương một người nâng gáy đối phương, phân xem ai có thể mê hoặc đối phương nhiều hơn, đầu lưỡi xâm nhập dây dưa hoặc là bất mãn khê cần, hôn đến phản kích dạt dào. Chỉ là ngây ngô duyên hân, nhưng lại đủ để thiêu đốt toàn bộ lý trí của hai người, khiến máu toàn thân sôi sục.

Có lẽ song tu không cần hôn môi, nhưng ai biết được điều này có nằm trong cổ thư chân chính đã bị đốt mất hay không!

Quần quít lẫn nhau tựa như bị trúng mê dược, khiến cho thân thể mềm mại vô lực, thị giác cùng thính giác cũng trở nên mơ hồ, loại cảm giác kỳ diệu này khiến bọn họ càng tò mò hơn đối với chuyện sẽ xảy ra tiếp theo. Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên lưng đối phương, vuốt ve từng tấc da thịt mềm mại. Đầu ngón tay chạm vào nơi tư mật khiến hai người chưa từng có kinh nghiệm khe khẽ run lên, lỗ chân lông tựa hồ đều bị mở ra, tham lam hưởng thụ sự ẩm áp của đối phương, thân thể giống như bị phủ một tầng phấn hồng sắc mê người.

Kỳ Trữ chủ động chấm dứt nụ hôn, giữa hai môi còn lưu lại một sợi chỉ bạc ái muội. Anh Trữ thở gấp, hàng mi dày đen nhánh như có như không xẹt qua đôi mắt ý loạn tình mê, giống như bất mãn hần đột nhiên dừng lại. Không ngờ hần là đang lấy lùi làm tiến, cánh tay vòng qua cổ nâng bả vai của nàng lên, chậm rãi đẩy nàng nằm xuống giường, đồng thời cũng đè lên trên người nàng.

Ánh mặt trời chao nghiêng, khiến cho ngũ quan xinh đẹp của hai người càng thêm nhu hòa mà thâm thúy. Tình cảnh trước mắt thiên toàn địa chuyển, chỉ có dung mạo anh tuấn của hần vẫn ở trước mắt nàng, hiện rõ trong đầu nàng, làm cách nào cũng không thể xóa đi. Không khí lạnh lẽo lướt qua da thịt khiến Anh Trữ thoáng hoàn hồn, hai má nóng bừng, chợt nhớ tới mục đích lần này, vội vàng niệm khởi tâm pháp song tu tiến vào trạng thái.

Kỳ Trữ cũng lâm vào thất thần, từ lâu hắn đã biết là nàng rất xinh đẹp, nhưng thời gian trôi qua tu vi tinh tiến, loại cảm giác kinh diễm năm xưa đã dần biến mất không còn tung tích. Lúc này nhìn thấy nàng hai má đỏ bừng nằm ở dưới thân mình, loại cảm giác rung động đã chôn sâu thật lâu dưới đáy lòng bỗng nổi lên. Cúi đầu hôn nhẹ lên hai má cùng đôi môi của nàng, một đường hôn thẳng xuống phía dưới, lưu lại ấn ký thuộc về riêng mình trên thân thể xinh đẹp của nàng.

Kỳ quái, rõ ràng chưa bao giờ trải qua việc này, vì sao lại có vẻ thuần thực như vậy?

Thân thể khô nóng cùng bất an trong lòng khiến nàng vừa khát vọng lại vừa sợ hãi, cũng không biết nên làm thế nào đáp lại, chỉ có thể lẳng lặng nằm yên để mặc cho hắn hành động, hoặc là dựa vào bản năng điều chỉnh thân thể. Cho đến khi khát vọng xa lạ kia rốt cuộc nhẫn nhịn không nổi, chỉ cầu hắn mau chóng giúp nàng thông khoái, liền kim lòng không đậu hồ lên: “Không phải muốn song tu sao, nhanh chút tiến vào!” Lời này vừa thốt ra, Anh Trữ thiếu chút nữa xấu hổ đến ngất đi.

Kỳ Trữ vờ như không nghe thấy. Vào thời điểm này, ai còn nhớ được song tu là cái quái gì a!

Dường như phát giác được cái gì, Kỳ Trữ vội vàng kéo chăn đắp lên trên hai người, Anh Trữ cho rằng hắn đang xấu hổ nên cũng không nghĩ nhiều.

Cho đến khoảnh khắc hắn tiến vào, đau đớn đột ngột khiến nàng nhíu mi, từng giọt mồ hôi tinh tế theo trán chảy xuống, ướt đầm tóc mai. Móng tay bầu chắt vào lưng hắn hóa xuất mấy đạo hồng ngân, giống như muốn đâm sâu vào da thịt. Nhưng dần dần đau đớn lại hóa thành tê dại cùng khoái ý khó có thể diễn tả nên lời.

...

Lá đỏ không tiếng động bay xuống, đám mây ở phía chân trời tiêu tán, đêm dài chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiếng rên khe khẽ cùng tiếng thì thầm quanh quẩn trong phòng thật lâu không dứt. Thân thể triền miên được ánh trăng êm đềm soi sáng. Gió mát khiến lý trí dần thanh tỉnh, linh khí vây chung quanh hai người khiến cơ thể thoải mái hơn rất nhiều. Tuy rằng xảy ra chút việc ngoài ý muốn, nhưng lần song tu này thành quả cũng không tệ.

“Ngày mai đến nói với Tông Chủ, chúng ta trở thành đạo侶.” Ôm mỹ nhân trong ngực, thanh âm của Kỳ Trữ cũng phá lệ dịu dàng.

Anh Trữ vô lực mở hai mắt, vẫn cứng miệng không chịu thừa nhận: “Lần này song tu là vì chữa thương, ai thèm làm đạo侶 với ngươi!”

Kỳ Trữ chỉ vào cánh cửa rộng mở, nhìn thấy khuôn mặt Anh Trữ trở nên tái nhợt cứng ngắc, cười đến vô cùng có âm mưu.

...

Phong Luyến Văn hót ha hót hải nhanh như chớp chạy về Dược Các...

Vừa rồi nhất định là do nàng mở cửa không đúng cách...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 109: Không Gặp Không Về.

Trăng sáng nhô cao, bóng cây lay động. Trong bóng đêm yên tĩnh, một cỗ sinh vật toàn thân nóng như thiêu như đốt đang cuống cuống bỏ chạy, khiến không khí lưu động dấy lên một trận cuồng phong cùng khói bụi mù mịt. Phong Luyến Văn chống tay lên vách tường thờ hồng học như sắp chết đến nơi, xúc động muốn gục mặt vào tường sớm nảy sinh từ trước bây giờ rốt cuộc đã thực hiện được.

Nàng vốn muốn đến an ủi người bị thương. Đừng nói nàng không lẽ phép không biết gõ cửa, người của tu chân giới có ai vào nhà người khác mà gõ cửa đâu? Chỉ ít nàng chưa từng gặp được. Đây gọi là nhập gia tùy tục mà thôi, tùy tiện đẩy cửa vào cũng là chuyện bị người khác tập mãi thành thói quen. Chỉ là không nghĩ tới may mắn thế nào mà lại vừa vận chứng kiến được một màn có sức tàn phá tựa như trái đất nổ tung – Đông Cung sống!

Được rồi, trước khoan nói lúc còn ở trong thời đại khoa học kỹ thuật nàng đã từng xem qua phim ảnh, ngay cả trong Tàng Kinh Các cũng có không ít tâm pháp về nam nữ âm dương điều hòa. Lúc Phong Luyến Văn đọc qua tuyệt đối mặt không đổi sắc, huống hồ gì nàng năm nay đã mười tám tuổi, loại tiết mục mười tám cấm này không thể trở thành lý do chân chính khiến nàng chấn động. Nhưng người trình diễn loại tiết mục này lại chính là hai kẻ không đội trời chung ba ngày cãi nhau một trận nhỏ năm ngày âm ỹ một trận lớn – Anh Trữ và Kỳ Trữ, vậy thì tuyệt đối không còn là chuyện bình thường.

Vừa mở cửa ra, trong nháy mắt nhìn thấy tư thế quỷ dị của hai người trốn trong chăn, Phong Luyến Văn toàn thân cứng ngắc giống như bị đóng đinh, đầu óc cũng lập tức đình chỉ ngừng hoạt động. Hít một hơi thật sâu, sau đó bình tĩnh đóng cửa lại, yên lặng nhìn trời. Mặt trời chói chang đang tỏa ra ánh nắng nóng bức, khi đó là ban ngày, đúng vậy, nàng không có nằm mơ.

“Nhất định là ta mở cửa không đúng cách.” Võ võ hai má đỏ bừng nóng bỏng, nàng sờ sờ gáy xả ra một nụ cười xấu hổ, khoát tay an ủi chính mình. Tiếp theo xoay người lại bình tĩnh mở cửa ra, xác định cảnh tượng trước mắt vẫn như cũ không hề thay đổi, vô cùng quả quyết lập tức quay đầu cúp đuôi chạy trốn.

Gục mặt vào tường than thở, trên trán chảy xuống năm vạch hắc tuyến ngắn dài không đồng nhất. Tuy rằng mặt đỏ tai hồng, nhưng biểu tình của Phong Luyến Văn lại rất là nghiêm túc, sờ cằm trắng nõn bày ra trạng thái trầm tư. Để có thể sống càng an toàn càng thoải mái càng khoải trá, nàng quyết định miệng kín như bưng, sau này thấy hai người kia nhất định phải đi đường vòng.

Gối đầu lên hai tay nằm trên nóc nhà, cả một đêm thao thức không ngủ. Ngắm màn sao thưa thớt, thường thức trời đêm biến hóa dần sáng lên, nhìn những tia bình minh đầu tiên xuất hiện, trong đầu vẫn rối bời như cũ. Cảnh tượng ngẫu nhiên gặp được khiến người ta mặt đỏ tím đập kia sớm đã bị nắng lên chín tầng mây, nàng cũng không biết mình rốt cuộc đang phiền não cái gì. Lại nói hôm nay thời tiết có vẻ không tốt lắm, gió mạnh mang theo hàn khí, mặt trời bị khuất sau những tầng mây, cả bầu trời đều bị bao phủ bởi một màu xám trắng. Sắp mưa rồi sao?

Lấy xuống đóa hoa son trà cài trên tóc, cũng sắp đến giờ Thìn. Phong Luyến Văn che miệng hắt xì một cái, chống tay lên mái ngói dưới thân lười biếng ngồi dậy, nhẩy xuống nóc nhà chuẩn bị đến Kiếm Linh Phong như đã hẹn.

...

Nàng có thể nhàn nhã ngắm mặt trời mọc, không có nghĩa là người khác cũng có thời gian rảnh rỗi thoải mái như vậy. Đệ tử tạp linh căn thức khuya dậy sớm chăm chỉ chuyên tâm tu luyện chỗ nào cũng có, chậm chạp chưa Trúc Cơ tùy tiện quơ tay cũng hốt được một bó to, vì thế nên năm đó sau khi biết được thiên phú tu luyện yêu nghiệt khủng bố của thiếu tông chủ, một loại xúc động muốn đem nàng bóp chết cũng vô thanh vô tức xuất hiện trong lòng mọi người.

Cho đến mấy ngày gần đây, các tu sĩ mới phát hiện linh căn của thiếu tông chủ lại là thất linh căn luôn được truyền tụng phệ vật ngàn năm khó gặp.

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy trên Trắc Linh Đài kiểm nghiệm nàng là thất linh căn, đánh chết ta cũng không tin tư chất của nàng lại kém như vậy.”

“Bình thường không hề thấy thiếu tông chủ khác khổ tu luyện a, vì sao có thể thăng cấp nhanh như vậy?”

“Tài nguyên trợ giúp nàng tu luyện khẳng định vượt xa chúng ta.”

Bất luận Phong Luyến Văn đi ngang qua nơi nào cũng có thể nghe được những lời bàn tán như thế này, trong lòng giống như có một đám nai con chạy loạn. Thứ lỗi cho nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt với biết bao hâm mộ ghen tỵ phần hận của chúng đệ tử, bị những đệ tử vô tri này nghĩ rằng đãi ngộ của nàng rất cao, điều này thực khiến nàng vô cùng khó chịu. Rõ ràng những cố gắng nàng bỏ ra không thua bất luận kẻ nào!

“Người thật sự không phải con roi của Tông Chủ sao?” Mỗi nam nữ quan sát Phong Luyến Văn từ đầu đến chân tỉ mỉ đánh giá một lần, tuy rằng không phát hiện vẻ ngoài của nàng và Tông Chủ có chỗ nào giống nhau, bất quá nữ nhi thường giống mẫu thân hơn.

Mỗi nữ không thể nhìn được nửa ngoan độc đá hấn một cước, một tay chống nạnh chỉ vào mũi hấn quát to: “Người mới là con roi, cả nhà người đều là con roi!” Âm thầm suy nghĩ có nên tấn hấn một trận để phát tiết uất ức trong lòng hay không?

Bách Lý Không Thành xoa đầu gối bị tập kích nhưng lại cười đến thực vui sướng, thái độ bốn cọt này dĩ nhiên chọc Phong Luyến Văn nổi trận lôi đình: “Người hẹn ta đến chỉ vì muốn nói chuyện này thôi sao? Có thời gian rảnh như vậy sao không đi mà tu luyện!” Nói xong, tiêu sái xoay người định dẹp đường hồi phủ.

Bách Lý Không Thành vội vàng kéo tay áo nàng: “Chỉ đùa một chút thôi mà, sao người lại hẹp hòi như vậy?”

Phong Luyến Văn khoanh tay lườm hấn một cái. Thân thể là chiếc váy ngược của nàng, nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào đem một đồng thân phận kỳ dị đổ lên đầu nàng. Nếu hấn muốn nói chuyện đứng đắn thì không thể tùy hứng chạy lấy người, Phong Luyến Văn xoay người lại nhìn thẳng Bách Lý Không Thành, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không định giải thích chuyện của A Lỗi với ta sao?”

Tiếng cười ngưng bật, Bách Lý Không Thành lộ ra biểu tình thực bất đắc dĩ: “Quả nhiên đã bị người phát hiện.” Điều chỉnh ngữ khí một chút: “Ngày đó ta quả thật có đến Tầng Kinh Các một chuyến, đi cùng ta chính là A Lỗi.”

Như dự kiến thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Bách Lý Không Thành tiếp tục nói: “Nếu khi đó người cũng có mặt, hấn là thấy được chúng ta cùng nhau rời khỏi tầng ba. Ta không biết sau khi chia tay A Lỗi lại trở về đó, còn bị ma tộc sát hại.”

Phong Luyến Văn nhìn chằm chằm vào mắt hấn, muốn dò xét xem hấn nói là thật hay giả. Đừng trách nàng hoài nghi hảo huynh đệ đã quen biết ba năm, tận mắt nhìn thấy hấn có mặt ở hiện trường trước khi nạn nhân bị giết hại, lại nhớ đến đủ loại hành vi khả nghi của hấn sau khi đến Huyền Tịch Tông, muốn không nghi ngờ cũng khó. Nhưng nàng chỉ có thể từ trong ánh mắt trong suốt màu tím của hấn nhìn thấy chân thành cùng nghiêm túc. Trong lòng có chút xin lỗi, có lẽ nàng không nên hoài nghi hấn.

Vốn tưởng rằng người cùng Bách Lý Không Thành đến Tầng Kinh Các là kẻ đã giết A Lỗi, không ngờ người đó lại chính là A Lỗi. Phong Luyến Văn nhú mi. Nhân viên quản lý sau khi thấy được Truyền Tống Trận của nàng mới phát hiện thi thể A Lỗi, nhưng trước khi nàng rời đi lại không hề phát hiện có người nào khác ở tầng ba Tầng Kinh Các. Phong Luyến Văn có thể tự tin khẳng định, cho dù là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ ở trong phạm vi cảm giác của nàng cũng không thể hoàn toàn che giấu khí tức, như vậy hung thủ có lẽ là Nguyên Anh, hoặc là cao hơn. Nhưng ngày ấy tấn công Huyền Tịch Tông bóng đen đầu lĩnh của ma tộc bất quá cũng chỉ là Kết Đan mà thôi, chẳng lẽ còn có BOSS giấu mặt?

Nhưng ma tộc vì sao phải giết A Lỗ? Chẳng lẽ là vì hắn đã đọc được chuyện gì cấm kỵ trong cấm thư sao? Nhưng nếu vậy tại sao nàng và Bách Lý Không Thành vẫn còn sống tốt? Cào cào tóc sau tai, trong lòng Phong Luyến Văn vô cùng ảo não, thật hối hận lúc ấy không ra mặt bắt quả tang bọn họ, cho dù bị phạt giam cầm hoặc bị trục xuất khỏi tông môn vẫn còn tốt hơn so với chết. Nhìn Bách Lý Không Thành, hỏi: “Các người đến tầng ba làm cái gì?”

Bách Lý Không Thành quay đầu đi chỗ khác gãi gãi hai má: “A Lỗ nói hắn rất tò mò trong cấm thư rốt cuộc viết cái gì, muốn ta đi cùng hắn xem trộm...”

Phong Luyến Văn im lặng trừng to hai mắt. Hắn bảo người đi thì người liền đi sao, vậy có phải hắn kêu người nhảy lầu người cũng lập tức nhảy hay không? Đúng là hiểu kỳ hại chết người, bị giết chết cũng không quá oan uổng! Người có thẳng thắn thừa nhận với Tông Chủ người đã đến tầng ba hay không?”

Bách Lý Không Thành quay đầu ném cho nàng một ánh mắt khinh bỉ: “Nếu bị Tông Chủ phát hiện, ta bây giờ đã bị nhốt ở Tư Quả Nhai trên núi rồi.”

Phong Luyến Văn yên lặng thờ dài, đủ loại dấu vết đều chĩa thẳng mũi nhọn vào nàng, nhưng bọn họ lại không biết kẻ khả nghi nhất không phải nàng mà là tên đang đứng trước mặt nàng a... Thôi thôi, bọn họ không biết thì cứ để cho bọn họ không biết đi, gánh tội thay cho hảo huynh đệ của mình cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, huống hồ hắn không hề có tội.

Dường như là để đáp lại tâm tình âm đạm của nàng, từ bầu trời xám xịt rơi xuống những hạt mưa lạnh lẽo. Phong Luyến Văn dùng tay áo lau hai má dính nước mưa, trong lòng có chút bất an, trận mưa này tới thật không đúng lúc. Cũng đã sắp đến giờ Ty, bây giờ lập tức đến Tầng Tú không chừng còn có thể tránh mưa.

“Không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây.”

“Đợi chút, còn có chút việc.” Bách Lý Không Thành giống như đột nhiên nhớ tới cái gì: “Kia... Người từng nói địa cầu là hình tròn, người có cái gì chứng minh địa cầu là hình tròn?” Lấy cái cớ này để giữ nàng lại ngay cả hắn cũng cảm thấy mình rất đần độn.

Phong Luyến Văn nhú mày, rất kinh ngạc vì sao tiểu tử này lại đột nhiên có hứng thú với địa lý, hơn nữa hắn thật sự hiểu được cái gì gọi là “Địa cầu” sao? Bất quá nàng cũng chỉ nghĩ hoặc trong chốc lát, sau đó kiên nhẫn giải thích: “Người hắn là đã từng nhìn thấy thuyền bè trên biển đi từ xa tới gần đi, trước tiên ta luôn nhìn thấy cột buồm, sau đó mới nhìn thấy thân tàu, cho nên địa cầu là hình tròn.”

Bất quá loại giải thích này là dành cho thế giới thực sự của nàng, Lam Uyên đại lục có giống như vậy hay không nàng cũng không biết. Quả nhiên Bách Lý Không Thành vẻ mặt mê mang. Nhìn biểu tình ngu ngơ của hắn, Phong Luyến Văn thực bất đắc dĩ nghĩ thầm, đời này của hắn hẳn là còn chưa nhìn thấy biển đi.

“Người không hiểu thì thôi, ta phải đi.” Chuẩn bị xoay người đi.

“Đợi chút.” Bách Lý Không Thành tựa hồ có chút nóng nảy: “Gấp gấp trở về làm gì, hôm nay không phải người không có việc gì sao?”

“Sư phụ bảo ta về nhà ăn cơm!” Lý do này thực ngốc... Phong Luyến Văn âm thầm xấu hổ: “Còn có chuyện gì? Nói mau a, ập a ập ứng như vậy đâu có giống người!”

Nhìn môi hắn giật giật, cuối cùng chậm rì rì phun ra một câu: “Vậy người chừng nào thì có thời gian?”

Phong Luyến Văn hắc tuyến: “Có chuyện gì không thể nói ngay bây giờ được sao?” Do do dự dự, chẳng lẽ muốn học Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài ở trên cầu đưa tiễn mười tám lần??

“Không phải bây giờ người không có thời gian sao.” Bách Lý Không Thành buông tay nói.

Nhìn trời... Nàng từng nói với hắn nàng bây giờ không có thời gian sao? Loại cảm giác bị xua đuổi này là thế nào? Phong Luyến Văn vô lực vẫy vẫy tay phải: “Được rồi. Buổi trưa, vẫn ở nơi này, không gặp không về.”

“Không gặp không về...”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 110: Ước Hẹn.

Mây đen dày đặc, thời tiết không tốt khiến tâm trạng cũng trở nên phiền chán, cứ có cảm giác dường như sắp phát sinh chuyện không hay ho gì đó.

Sau khi từ biệt với Bách Lý Không Thành, Phong Luyến Văn lại đi đến cấm địa phía sau núi. Dọc theo đường đi khoanh tay nhấn mảy biều tình vô cùng rối rắm, lần này là chân chân chính chính hẹn gặp mặt, nếu lại bị Từ Trữ chân nhân chụp mũ quy tội danh bỏ trốn lần nữa thì nàng có muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Mạo hiểm lớn như vậy cũng muốn hẹn nàng lên gặp mặt, nhất định là có chuyện rất quan trọng muốn nói với nàng đi.

Phong Luyến Văn dừng cước bộ, thần sắc có chút giãy dụa. Có một số việc ở ba năm trước nàng sớm đã phát giác, chẳng qua có ý quên đi thôi.

Nghiệp Hỏa giấu ở bí cảnh trăm ngàn năm qua vẫn không bị ai phát hiện, có thể thấy Nghiệp Hỏa đối với nhân loại mà nói rất là bí mật, không được chủ nhân triệu hồi người bình thường vốn không thể phát giác, nếu không phải Phong Luyến Văn sở hữu vận khí gặp thần thần đồ gặp quý quý sâu thì cũng không thể nào chiếm nó làm của riêng. Mà ma tộc đối với Nghiệp Hỏa lại vô cùng nể cảm giống như mèo đi bắt chuột, bắt lượn có cần thận che giấu thể nào vẫn sẽ bị tìm ra.

Nàng nhớ rõ ba năm trước khi hấn đưa nàng trở về Khí Linh Phong, hấn rất dễ dàng phát hiện ra Nghiệp Hỏa trong mắt nàng.

Vào lúc đó nàng đã hơi nghi hoặc, nhưng vẫn chưa thực sự để trong lòng. Cho đến mấy ngày trước nhìn thấy ma tộc phản ứng với Nghiệp Hỏa mới bắt đầu hoài nghi, hấn... có quan hệ gì với ma tộc sao?

Chuyện hấn muốn nói với nàng nàng đã đoán được bảy tám phần. Hy vọng hấn đừng khiến cho nàng thất vọng.

Tuyết bay cùng hấn băng xen lẫn trong mưa gió khiến hấn khí thâm nhập tận xương, thời tiết xấu tựa hồ đều tụ tập ngay thời điểm này, giống như đang muốn biểu thị cái gì đó.

Tránh né đệ tử canh gác lặng lẽ đi vào Tàng Tú đối với Phong Luyến Văn mà nói cũng không phải việc gì khó khăn. Nhưng chỉ vừa mới tiến vào Tàng Tú được mấy bước, một đạo kiếm khí lạnh thấu xương đột nhiên từ phía sau lưng đánh úp lại, Phong Luyến Văn lập tức khép hai ngón tay, mũi chân xoay tròn về phía sau bắn ra một luồng linh khí, dễ dàng đánh tan đạo kiếm khí kia.

“Lá gan không nhỏ a, hẹn bản thiếu tông chủ đến Tàng Tú là vì muốn ám sát bản thiếu tông chủ sao?” Phong Luyến Văn nhếch môi trêu chọc, trong lòng lại không nên được trầm xuống, thứ nhất là do không ngờ tới lòng phòng bị của hấn lại mạnh như vậy, thứ hai là vì kiếm khí kia có xem lẫn một thứ không nên có, ma khí đã dung nhập vào linh khí của hấn không thể nào không chế nổi sao.

Thanh âm bảo kiếm tra vào bao, thân ảnh màu xám hiện ra, đúng là Hàn Ảnh Trọng.

“Ảnh Trọng vô tình tổn thương thiếu tông chủ, vừa rồi chỉ là do hiểu lầm, thỉnh thiếu tông chủ thứ tội.”

Phong Luyến Văn dĩ nhiên không thích hấn dùng phương thức khách sáo lại xa lạ này đối đãi với nàng, nhảy vài bước đi đến bên cạnh hấn, nắm chặt hai tay đang ôm quyền của hấn, cười nói: “Bỏ qua cho người lần này, dù sao chỉ bằng công phu mèo quào của người làm sao có thể thương tổn đến một ngón tay út của ta.”

Nhiệt độ lạnh lẽo từ trên tay truyền đến, nàng lạnh lắm phải không?

“Không thích nghe ta nói người là mèo ba chân thì cứ thẳng thắn nói ra đi, bằng vào giao tình của hai ta người còn giữ lại chuyện nhỏ này trong lòng sao?” Thấy hấn thoáng nhú mũi, Phong Luyến Văn cho rằng vì hấn không thích nghe nàng hạ thấp năng lực của hấn. Không chờ Hàn Ảnh Trọng kịp tỏ thái độ gì, nàng liền hỏi: “Hẹn ta đến làm gì?”

“...”

Thấy hấn hồi lâu không nói, Phong Luyến Văn cười khỏ.

Nàng hiểu được, một chiều vừa rồi là có ý, để cho dù hấn không nói gì nàng vẫn có thể phán đoán được tình trạng thân thể của hấn.

Có lẽ bởi tính tình hấn vốn lạnh lùng trầm lặng nên hấn muốn tự mình gánh vác chuyện này, nhưng hấn không buông bỏ được ước nguyện ban đầu khi bước vào tiên lộ, không cam lòng để ma khí hủy hoại tương lai, giấu diếm mọi người lâu như vậy, cũng nên có người cùng hấn chia sẻ.

Hấn có thể trong lúc cùng đường mạt lộ tin nhiệm nàng tìm nàng hỗ trợ, nàng thật cao hứng.

Mà nàng cũng sẽ không khiến hấn thất vọng, nàng cũng tin tưởng bất luận hấn có thân phận như thế nào, mãi mãi vẫn là mặt quan tài luôn bảo vệ che chở cho nàng mà thôi.

Nàng cười đến thoải mái, nói rất thân nhiên: “Vì bằng hữu không ngại lên núi đao xuống biển lửa, ta nhất định giúp người. Truyền cho ta một ít linh khí của người, ta cần biết chính xác tình huống của người.”

Hàn Ảnh Trọng trong lòng phức tạp, muôn vạn tình cảm chỉ hóa thành hai chữ “Đa tạ”. Đầu ngón tay ngưng tụ một luồng linh khí, truyền vào mi tâm Phong Luyến Văn.

Linh khí màu băng lam xen lẫn một chút tím tím, Phong Luyến Văn dĩ nhiên không dám qua loa, nhắm mắt lại thật cẩn thận cảm thụ.

Linh khí vừa nhập vào thân thể trong nháy mắt đã tách làm hai phần, băng hệ linh khí tinh thuần chạy dọc theo kinh mạch truyền khắp toàn thân, còn ma khí kia lại giống như bị cái gì đó hấp thu. Đồng thời, Nghiệp Hỏa trong mắt tựa như tiểu sủng vật được cho thức ăn, lay động kịch liệt bày tỏ hưng phấn.

Phong Luyến Văn ngăn ra, chẳng lẽ Nghiệp Hỏa có thể hấp thu ma khí sao? Sự thật lại chứng minh suy nghĩ này là đúng, khí tức màu tím đậm xung quanh thân thể đều bị Nghiệp Hỏa cắn nuốt.

Tìm được biện pháp giải quyết vấn đề, Phong Luyến Văn không khỏi mừng rỡ. Thúc dục Hồn Độn Quyết vận chuyển, đem linh khí của Hàn Ảnh Trọng dẫn vào trong thân thể hấp thu ma khí lọc ra băng hệ linh khí tinh thuần, lại một lần nữa truyền về trong cơ thể hần, cứ như vậy lặp đi lặp lại cho đến khi ma khí giảm đến mức thấp nhất, nhưng ma khí lại giống ngọn lửa cháy lan trên cánh đồng bất tận, từ một nơi nào đó không ngừng tràn ra, khuếch tán. Phong Luyến Văn nhíu mày, không thể trừ tận gốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 111: Ước Hẹn (2)

Vậy thì tìm ra ngọn nguồn rồi giải quyết luôn đi.

Hai ngón tay khép lại điểm lên mi tâm Hàn Ảnh Trọng, nhắm mắt phóng thích thần thức đến mức cao nhất để có thể dò xét thấu đáo trạng thái bên trong thân thể hần. Kinh mạch vẫn vận chuyển linh khí bình thường, không có gì khả nghi, nhưng lại không có một cái nào vận chuyển băng hệ tinh khí tinh thuần, ma khí ăn mòn đã nghiêm trọng đến mức không thể tinh lọc được nữa sao. Ngọn nguồn đến tột cùng đang ở nơi nào, chẳng lẽ là tim?

“Đủ rồi.” Thanh âm Hàn Ảnh Trọng đột nhiên vang lên, dường như có chút run run.

Phong Luyến Văn nghe tiếng mới sức nghĩ đến, thần thức của Kết Đan tu sĩ phóng thích bên trong cơ thể Trúc Cơ tu sĩ vốn đã đủ tạo thành thương tổn rất lớn đối với Trúc Cơ tu sĩ, huống chi nàng còn sử dụng ở cường độ cao như vậy. Trong lòng cả kinh, vội vàng dừng tất cả hành động. Mờ mắt liền nhìn thấy môi hần trắng bệch, nàng hốt hoảng đến gần đỡ lấy hần: “Người không sao chứ?” Không đợi hần trả lời, nàng liền tiếp tục nói: “Thực xin lỗi, ta cũng không có biện pháp loại trừ ma khí này.”

Chân mày nhíu chặt vẫn chưa buông ra. Kỳ thật nàng còn biết một phương pháp khác, chỉ là không muốn nói ra. Đó chính là phế bỏ tu vi tu luyện lại từ đầu. Thời điểm tốt nhất để bước vào tu chân là khi còn nhỏ tuổi, tư chất của hần tốt như vậy cũng phải dùng hết mười năm mới đột phá được Trúc Cơ tầng hai, nếu để hần bắt đầu lại từ đầu không biết sẽ còn chịu đựng bao nhiêu nhiều khổ sở nữa mới có thể khôi phục lại tu vi. Nàng biết nếu nói ra có lẽ hần sẽ chọn con đường này, nhưng trong lòng nàng lại không nỡ. Dù sao hần biến thành cái dạng này hoàn toàn là vì...

Tóc mái rũ xuống che đi ánh mắt hần, nghe không ra trong giọng nói là tâm tình như thế nào: “Nếu ta nhập ma, người sẽ là kẻ địch của ta sao?”

Phong Luyến Văn trong lòng không biết là tư vị gì: “Người sẽ không nhập ma. Ta sẽ nghĩ biện pháp, người không cần lo lắng.”

...

Tầng mây dày đặc che khuất mặt trời, dù đang buổi trưa nhưng bầu trời vẫnมืด mịt mù như lúc gần tối không một tia sáng, mưa như trút nước. Phong Luyến Văn khoanh tay đứng ở dưới chân núi Kiếm Linh Phong, kết giới bao quanh thân thể khiến một giọt mưa cũng không thể chạm được vào nàng. Ngược mắt thoáng nhìn thân ảnh màu tím đang chậm chạp đến gần, nhướng mày, tức giận nói: “Người đến muộn.”

“Hiện tại còn chưa đến buổi trưa, sao có thể nói ta đến muộn?”

“Có chuyện gì nói nhanh lên, ta còn phải đến Tầng Kinh Các.” Phong Luyến Văn nhìn chăm chăm về hướng Tầng Kinh Các, đột nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác quý dị. Đương nhiên hành động này của nàng khiến Bách Lý Không Thành rất là khó chịu: “Tu luyện cũng không cần gấp gáp như vậy. Bớt chút thời gian này cũng đâu ảnh hưởng gì tới người.”

“Ta mới không phải đi tu luyện.” Cả đầu đều lớn vồn suy nghĩ làm cách nào để loại trừ tâm ma, làm sao có thể chuyển tâm tu luyện. Trong lúc lơ đãng bật thốt lên hỏi: “Lôi linh căn, nếu phế đi người thì người sẽ có cảm giác gì?”

Bách Lý Không Thành nghe vậy thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết: “Uy, ta không đụng chạm người lại càng không trêu chọc người, sao người lại muốn hại ta?” Đột nhiên nhớ đến nguyên nhân năm đó nàng đối phó với Lục Nhâm Giáp, toàn thân nổi dựng lông tơ. Chột dạ thầm nghĩ, nàng không phải đã phát hiện cái gì rồi chứ?

Phong Luyến Văn nhìn thấy hần nhảy dựng lên mới ý thức được điều mình vừa nói, không khỏi dở khóc dở cười, vội vàng giải thích: “Ý của ta là phế bỏ tu vi của người, không phải phế người...”

“Vậy cũng không được! Tu vi bây giờ của ta là do ta chịu bao nhiêu khổ cực mới tu luyện được, sao có thể nói phế là phế? !”

Phong Luyến Văn bày ra dáng vẻ ôn hòa ý bảo hắn đứng sợ, từng bước đi đến gần, Bách Lý Không Thành giống như tránh né ôn dịch vội vàng lui về phía sau. Thấy bộ dáng hốt hoảng cẩn trọng của hắn, Phong Luyến Văn rút cuộc nhìn không được bật cười: “Ta chỉ đùa thôi, ngươi không đắc tội ta cũng không có ý đó với ta, ta làm sao có thể phế ngươi!”

Khuôn mặt tươi cười sáng lạn như mặt trời ở trong mắt Bách Lý Không Thành lại giống như sắc mùi uy hiếp.

Tuy rằng hắn đã chuẩn bị tâm lý khi thích nàng sẽ phải chịu rất nhiều tra tấn, nhưng mà...

Ai, khóc không ra nước mắt a.

“Nói mau đi, hẹn ta đến có chuyện gì?” Phong Luyến Văn tận lực bày ra biểu tình dịu dàng giống như thiên sứ thiện lương, xem như một chút bồi thường cho việc vừa rồi đã dọa唬 kinh hoàng, trong lúc bận rộn vẫn cố rút ra ít thời gian trò chuyện với hắn.

Biểu tình trên mặt Bách Lý Không Thành vô cùng vụn vặt...

“Ta muốn biết... Địa cầu!”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 112

Nói xong câu đó, Bách Lý Không Thành thật tình chỉ muốn từ trên đỉnh núi Kiếm Linh Phong nhảy xuống, xấu hổ không để đâu cho hết. Trong lòng một lần lại một lần không ngừng tự an ủi chính mình, tất cả đều là vì hương hỏa đời sau của Bách Lý gia, mặt mũi gì đó không cần quan tâm. Aiss, vì sao tiểu nữ tử này lại bạo lực như vậy, ngoại trừ hắn còn ai dám muốn nàng nữa?! Trong lúc lơ đãng ngẩng đầu chợt thấy, Phong Luyến Văn đang dùng ánh mắt như nhà khoa học đang xem xét chuột bạch thí nghiệm mà nhìn chăm chăm hắn, Bách Lý Không Thành trong lòng sợ hãi, hỏi: “Nhìn ta như vậy làm gì?”

Bên môi Phong Luyến Văn vẫn duy trì một độ cong hoàn mỹ, sờ cằm trắng nõn cười nói: “Gần đây biểu hiện của ngươi rất kỳ lạ, lúc nhìn thấy ta luôn áp a ập ụng, như vậy ta sẽ hoài nghi...”

“Hoài nghi cái gì?” Bách Lý Không Thành mắt tự nhiên nhú nhú mày, hắn dường như có thể từ biểu tình của nàng nhìn ra được nàng tiếp theo muốn nói cái gì.

“Hoài nghi ngươi có phải đã yêu ta hay không.”

Bách Lý Không Thành trong lòng run lên, hắn có thể cảm giác được rõ ràng khuôn mặt cùng lỗ tai của mình đều nóng rực, tận lực che giấu điều này, cố ý dùng một loại ánh mắt thực ghét bỏ nhìn nàng: “Ai yêu ngươi a?” Nói xong, Bách Lý Không Thành hận không thể lập tức hung hăng tự tát mình hai bạt tai. Cơ hội tốt như vậy, mà hắn lại bỏ lỡ a...

Phong Luyến Văn không biết hiện giờ hắn đang hỏi hận muốn chết, tiêu sái vuốt tóc mái nói: “Người theo đuổi bản cô nương rất nhiều, nhưng toàn bộ đều làm ta chóng mặt.” Còn người duy nhất mà nàng xem trọng lại chưa bao giờ chủ động, thật sự khiến nàng buồn bực muốn chết: “Lại nói, đừng tưởng rằng chỉ nói một câu ‘muốn tìm hiểu về địa cầu’ là có thể lừa bịp được bản cô nương. Ngươi rút cuộc muốn nói gì với ta? Khó mở miệng lắm sao? Không đủ điểm cống hiến hay là thiếu tiền? Ách, nhưng mà thế giới này giao dịch là dùng linh thạch chứ không phải tiền... Quên đi, coi như là tiền đi, dù sao trong túi ta hiện tại một văn tiền cũng không có.”

Thấy nàng tự làm bầm lâu bầu một mình, khóe miệng Bách Lý Không Thành hơi run rẩy, nha đầu kia nói chuyện giống như nàng không phải là người của thế giới này vậy. Phong Luyến Văn đột nhiên hoàn hồn, phát hiện chính mình lại nói một số điều mà sinh vật của thế giới này không thể nghe hiểu, ho nhẹ một tiếng liền vội vàng dời sang đề tài khác: “Cứ coi như ngươi muốn tìm hiểu về địa cầu đi, đáng tiếc ta cũng không có cách nào chứng minh. Nếu ngươi thật sự muốn biết, không ngại đi một vòng quanh đại lục đi.”

...

Tia chớp hung mãnh cắt ngang bầu trời, khiến thế gian chợt lóe sáng trong nháy mắt.

“Nếu ta không về được thì làm sao bây giờ?”

Biểu tình Phong Luyến Văn thực vô tội, khoa tay múa chân bày ra đủ loại hình dạng: “Vậy chứng minh mặt đất dưới chân ta không phải hình cầu, có lẽ là mặt đất vô hạn hoặc hình thù nào đó.”

“...” Ngươi nói vậy là đang muốn chơi ta sao? Bách Lý Không Thành đầu đầy hắc tuyến: “Ngươi bảo ta không có mục tiêu đi khắp Lam Uyên đại lục,

ngươi cho ta là kẻ ngốc sao?”

Phong Luyến Văn xua tay nói: “Ta có ép ngươi đi sao? Ngươi bị chính lòng hiếu kỳ của mình hại chết, không có liên quan một xu nào đến ta.”

“Uy, nói thế nào hai ta cũng từng cùng chung hoạn nạn, ngươi đối xử với ta như vậy mà coi được sao?”

...

Mưa rào rạt rơi xuống, tưới ướt cây cối cùng đất đá trên khắp tiên sơn.

“Cùng lắm thì ta đi với ngươi một chuyến.” Từ khi đến thế giới này nàng cũng chưa rời khỏi Huyền Tịch Tông được mấy lần, nhân cơ hội ra ngoài ngắm cảnh, mở rộng thêm kiến thức, tìm kiếm đường tắt tu luyện hoặc học thêm vài kỹ năng cũng tốt. Như vậy có thể rút gần thêm khoảng cách với ngôi vị Tiên Đế, nhanh chóng tìm được đường về nhà.

Bách Lý Không Thành chính là đang đợi những lời này của nàng, cố kiềm chế kích động trong lòng, tận lực bình tĩnh lại thật cẩn thận nói: “Cứ hẹn với nhau như vậy đi, cùng nhau đi khắp thế gian?”

“Ân, có cần ngoéo tay hay không?” Phong Luyến Văn gợn ngón út.

“Ngươi cho ta vẫn là tiểu hài tử ba tuổi sao?” Bách Lý Không Thành sớm nhìn không được mỉm cười: “Khi nào thì rời khỏi Huyền Tịch Tông?”

“Khi nào cũng có thể đi, gác việc tu luyện mấy ngày cũng không thành vấn đề, bất quá còn phải chờ ta giúp mặt quan...”

...

Tiếng gió hỗn độn hòa lẫn với tiếng mưa, thổi vạt váy xanh lục tung bay phấp phới, bầu trời mù mịt không ánh sáng khiến khuôn mặt trắng nõn tăng thêm một phần lạnh lùng.

“Không Nhi, ngươi có biết thân phận của mình là gì không!”

“Sur phụ?!” Bách Lý Không Thành nghe tiếng lập tức xoay người, nữ tu sĩ một thân y phục đơn bạc không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh hai người, ánh sáng âm đạm, đôi mắt nhắm chặt cùng hàng mi dày đen như mực kia càng hiện rõ lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 113

Không Văn hai người nhớ đến cuộc đối thoại vừa rồi, liếc nhìn nhau, trong lòng đều trầm xuống. Tuy rằng nói chuyện bị nghe lén có chút khó chịu, nhưng nếu bị nàng nghe được toàn bộ quá trình hiểu rõ tiền căn hậu quả thì cũng thôi đi, sợ rằng nàng chỉ nghe được một câu “Khi nào rời khỏi Huyền Tịch Tông” kia thì đúng là vô cùng không ổn.

“Không phải như người nghĩ đâu, chúng ta chỉ là...” Bách Lý Không Thành cúi đầu ôm quyền muốn giải thích, lại bị Từ Trữ tức giận đánh gãy: “‘Rời khỏi Huyền Tịch Tông’, lời này vì sự nghe được rất rõ ràng! Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình tư chất thông tuệ thì có thể nhúng chàm thiếu tông chủ sao? Theo ta trở về lên Tư Quá Nhai tự kiểm điểm!”

“Ngươi đừng hiểu lầm, chúng ta không có ý phản bội Huyền Tịch Tông!” Phong Luyến Văn vội vàng nói.

Từ Trữ phát mạnh tay áo, thanh âm lạnh lùng nói: “Thiếu tông chủ, có lẽ ta không có tư cách quản chuyện của ngài, nhưng ta vẫn có tư cách giáo huấn đồ đệ của mình!”

“Ngươi!” Phong Luyến Văn cắn răng, lão thái bà này vẫn luôn không biết phân biệt phải trái như thế, chỉ biết giận chó đánh mèo lên đồ đệ của chính mình, ba năm trước đã như thế, ba năm sau vẫn như vậy, cho rằng Phong Luyến Văn này vĩnh viễn vẫn là con kiến nhỏ tùy tiện tiện liên có thể bị nàng bóp chết sao?

Nàng từng nói chờ đến lúc nàng có thể biến thành Nhan Mặc Qua sẽ cảm thương đến tìm Từ Trữ thảo luận nhân sinh, nhưng nghĩ lại đối phương dù sao cũng là chân nhân của Huyền Tịch Tông, còn là sư phụ của người kia, nên mới giữ lại cho bà ta một chút mặt mũi mà buông tha cho ý tưởng đó đến tận bây giờ. Nay cho dù không mượn lực lượng của Nhan Mặc Qua nàng vẫn có đủ thực lực để liều mạng với bà ta, nhưng nàng chẳng những không ác chiến một trận với Từ Trữ mà còn thay bà ta đỡ một đòn của ma tộc, khiến nàng đáng thương bị băng thành xác ướp nằm liệt giường mấy ngày! Không cảm kích nàng thì thôi đi, chưa biết rõ ràng mọi chuyện đã muốn định bọn họ tội chết, lại muốn chuyện của ba năm trước tái diễn lần nữa sao?

Không dám nhìn lại trí nhớ đã bị chôn chặt suốt bấy lâu nay, nhớ tới năm đó ở Thanh Cừ Uyên người vì bảo vệ nàng mà toàn thân đầm máu chỉ còn chút hơi tàn, ép hấn phát ra lời thề độc, khiến nàng lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được cái gì gọi là đau thấu tâm can. Nàng không muốn cái người hấp hối kia biến thành Lôi linh căn, giữa nàng và hấn không hề có gì cả, hấn không đáng bị như vậy. Trong đầu nóng lên khiến nàng không màng tất cả, Phong Luyến Văn lập tức hóa ra chiến thương chỉ thẳng vào Từ Trữ, hô to: “Ta từ lâu đã chường mắt với ngươi, xuất ra bản lĩnh thật sự đánh với ta một hồi, ta rất muốn xem đều là Kết Đan tu sĩ rốt cuộc ai thắng ai thua!”

“Đừng xúc động!” Bách Lý Không Thành vội vàng ngăn cản nàng, chuyện này vốn dĩ chỉ là hiểu lầm, nha đầu kia sao lại nóng giận như vậy, muốn huyên náo tới mức kinh động đến tất cả mọi người khiến cho bọn họ hết đường chối cãi mới bằng lòng bỏ qua sao?

Từ Trữ chân nhân cũng ngăn ra, không ngờ Phong Luyến Văn lại dễ dàng bị chọc giận tới mức đầu óc như vậy, trong lòng cảm thấy một tiếng thiếu tông chủ quả nhiên vẫn là một đứa nhỏ tuổi trẻ khí thịnh, nếu tiếp tục như vậy chẳng phải sẽ phụ sự kỳ vọng của mọi người trong Huyền Tịch Tông đối với nàng ấy sao? Tuy rằng nàng đối với hai vị đồ nhi của mình không tính là quá sùng ái, nhưng trừng phạt chúng chẳng lẽ nàng không đau lòng sao? Vì sao thiếu tông chủ lại không hiểu nàng chỉ vì muốn Trọng Nhi và Không Nhi có thể chuyên tâm tu luyện nên mới can thiệp bọn họ kết giao.

Thôi thôi, có lẽ chỉ có chiến bại một hồi mới có thể làm nguôi lửa giận của nàng ấy, nếu Tông chủ và Mộc trưởng lão không thể dạy nàng cách giữ bình tĩnh, vậy để cho sự thúc nẩy nói cho nàng biết hậu quả của việc kích động là như thế nào đi!

“Thiếu tông chủ ý mình thiên phú cao siêu, kiêu căng ngạo mạn, không biết tiến thủ! Hôm nay ta sẽ thay sư phụ ngươi giáo huấn ngươi!” Dưới chân Từ Trữ sáng lên, linh khí quanh thân ngưng kết thành trận pháp hình dạng hoa sen màu phi thúy, đúng là đang định phát động Liên Hoa Tu La Nhận!

Vừa bắt đầu đã sử dụng tuyệt chiêu, xem ra là muốn đánh thật.

“Sư phụ, thiếu tông chủ, việc này vốn dĩ là hiểu lầm, cần gì phải động thủ giải quyết?” Bị kẹp giữa hai bên Bách Lý Không Thành thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, uy áp của Kết Đan tu sĩ dĩ nhiên không phải một Trúc Cơ tu sĩ như hấn có thể tùy tiện xen vào.

“Ân oán giữa ta và bà ấy không liên quan đến ngươi, lôi linh căn, ngươi mau rời khỏi đây, miễn cho không cẩn thận làm bị thương ngươi!” Phong Luyến Văn đẩy Bách Lý Không Thành ra khá xa, đương nhiên, nàng có thể khống chế được lực đạo để không làm hấn bị thương. Quay đầu nhìn Từ Trữ chân nhân, Phong Luyến Văn hừ lạnh một tiếng, trải qua ba năm rốt cuộc lại nhìn thấy Liên Hoa Tu La Nhận này, bất quá hiện tại nàng đã không còn gì kiêng dè!

Mấy đạo tàn ảnh thật giả khó phân hiện lên, bất quá chỉ khoảng nửa khắc hai người đã giao thủ mấy lần. Uy áp của Kết Đan tu sĩ va chạm khiến núi rung đất chuyển, linh khí cường đại đối chọi nhau phát ra tiếng vang kịch liệt, xen lẫn vào trong tiếng mưa ào ào càng thêm chói tai. Phần đông đệ tử bởi vì hiếu kỳ bất chấp bị mưa xối ướt đi theo hướng phát ra âm thanh đến chân núi Kiếm Linh Phong, nhìn thấy hai người đứng trong luồng sáng linh khí chói mắt thì không khỏi kinh hãi, Từ Trữ chân nhân và thiếu tông chủ tại sao lại đánh nhau?

Bách Lý Không Thành lo lắng vạn phần, đệ tử đi đến càng lúc càng đông, nếu sư phụ nói việc này cho mọi người biết chẳng phải là sẽ hủy hoại nghiêm trọng danh dự của Phong Luyến Văn sao? Trong lòng vô cùng hối hận, ngàn sai vạn sai đều là hấn sai, nếu không phải hấn hẹn nàng đến đây thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Cho dù Từ Trữ chân nhân có trừng phạt hấn thế nào hấn cũng sẽ không có một lời oán trách, bởi vì căn bản là hấn tự làm tự chịu.

—— hấn yêu thiếu tông chủ cao cao tại thượng không thể với tới!

Nàng không có lỗi gì cả! Mọi lỗi lầm đều do hấn a!

“Sắp phân thắng bại rồi!” Một gã đệ tử đứng vây xem kích động hô to, Bách Lý Không Thành nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn hai người kia. Một người là ân sư của hấn, một người là nữ nhân hấn yêu thương, bất luận ai thắng ai thua hấn cũng không thể cao hứng.

Từng bước bị rơi xuống thế hạ phong là Phong Luyến Văn!

Nghĩ cũng phải, nàng chỉ mới tấn giai Kết Đan sơ kỳ được mấy tháng, sao có thể địch nổi Từ Trữ chân nhân nổi danh đã lâu!

Hung hăng nuốt xuống máu tươi trong miệng, Phong Luyến Văn ngoại trừ phòng thủ thì không thể phản kháng lại được gì, loại tư vị bị chèn ép này thật khó chịu. Đối mặt với Từ Trữ chân nhân cường thế từng chiêu ép sát, Phong Luyến Văn cắn chặt răng, trong lòng hò hét: không cam lòng a, ba năm trước đây bởi vì chính mình không đủ năng lực nên mới bị bà ta áp bách chịu đủ mọi khuất nhục, khổ sở tu luyện ba năm vì sao vẫn không phải là đối thủ của bà ta?

Bỗng nhiên nhớ tới nàng từng nói với Tông chủ.

“Luyến Văn, ngươi vì sao phải tu tiên?”

“Lúc mới bắt đầu là vì Ngũ Đạo Luân Hồi Kính nhận ta làm chủ, không thể không đi lên tu chân chi đồ. Sau đó là vì muốn mạnh hơn, tuyệt không thể lại bị kẻ khác áp bức.”

“Mạnh hơn? Mạnh đến mức nào?”

“Mạnh đến mức không còn bất luận kẻ nào có thể khi dễ ta.”

—— mạnh đến mức không còn bất luận kẻ nào có thể khi dễ ta.

Trong khoảnh khắc ngã xuống đất, trong đầu nàng không ngừng vang lên những lời này.

...

“Thiếu tông chủ, người thua rồi.” Từ Trữ nhìn xuống thiếu nữ ngã vào trong nước mưa, lạnh lùng nói. Đã lâu chưa từng cùng ai thật sự giao chiến, hôm nay cũng coi như tận hứng. Tu vi của thiếu tông chủ còn cao hơn so với tưởng tượng rất nhiều, chắc hẳn nàng không hề bỏ bê tu luyện hay không có chí tiến thủ.

Điểm này, đã nói oan cho nàng ấy. Chờ lúc thiếu tông chủ nguyện ý nhận sai rồi hẵng xin lỗi cũng không muộn.

Phong Luyến Văn chống tay lên mặt đất chậm rãi đứng dậy, biểu tình lạnh lùng, tóc mái chặn ánh mắt, nước mưa lạnh lẽo thấm ướt tóc dài rất nhanh theo đuôi tóc nhỏ xuống.

Hình tượng anh hùng chiến bại.

Từ Trữ im lặng. Là đã kích quá lớn sao?

Phong Luyến Văn ngừng đầu, phần nộ nhìn Từ Trữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đến đây! Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!”

Từ Trữ vĩnh viễn cũng sẽ không biết, ký ức năm xưa đã gây cho nàng tổn thương lớn đến mức nào, vết sẹo lại bị rạch nát khiến máu tươi chảy đầm đìa là loại cảm giác thống khổ đau đớn đến dường nào. Cho dù là Từ Trữ có lòng tốt, nhưng muốn dùng phương thức đánh bại nàng để nàng “quay về chính đạo”, nàng tuyệt đối không cam tâm. Người đánh bại Phong Luyến Văn có thể là Tông chủ, có thể là những vị chân nhân khác, có thể là đệ tử đồng lứa, thậm chí có thể là một người phạm không có tu vi.

Bất luận thế nào cũng không thể là Từ Trữ.

Phong Luyến Văn luôn luôn tự phụ, nàng không cho rằng nàng đã làm gì sai, nhưng nếu đem việc nàng thua đổ lỗi lên người Từ Trữ chân nhân thì không khỏi già mồm át lễ phải, vì xét đến cùng cũng là do nàng không biết tự lượng sức mình. Nhưng nàng dựa vào thiên phú hơn người cùng vô số lần đồ mồ hôi vất vả tu luyện, hôm nay vẫn không thể giành được thắng lợi, chuyện này chẳng lẽ là lỗi của nàng sao? Vì thế nàng không biết tại sao nàng lại thất bại, trong lòng cố chấp không buông, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có hậu quả gì không ai biết được.

...

Mưa rơi trên mặt, nhân gian chìm trong một mảnh mịt mờ.

Phong Luyến Văn đứng dậy lấy một khóa đan dược trong túi trữ vật khôi phục được chút khí huyết, sau đó lập tức cảm thương tiếp tục công kích Từ Trữ chân nhân, xem ra không đánh bại Từ Trữ chân nhân thì không bỏ qua.

“Thiếu tông chủ, ngươi không có khả năng đánh bại ta, không cần lại tốn công vô ích.” Từ Trữ chân nhân lại đổ thêm dầu vào lửa.

“Hừ, bản thiếu tông chủ vẫn còn chưa sử dụng tuyệt chiêu của mình mà!” Phong Luyến Văn cười nói.

Nàng ám chỉ không phải Yếu Nhược Trần Tình, mà là Nghiệp Hỏa.

Hôm nay hút được ma khí tắm bổ cho Nghiệp Hỏa, năng lực đến tốt cùng như thế nào, nàng thực chờ mong.

...

Ngọn lửa đỏ sậm trong mắt nàng kịch liệt lay động, dường như muốn báo hiệu cho một thảm cảnh tàn khốc sắp xảy ra, chuẩn bị đem mục tiêu của nàng cắn nuốt sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 114

Hỏa hệ linh khí sáng quắc thiêu đốt quanh thân Phong Luyến Văn, kỹ năng đột nhiên bùng nổ hoa lệ rực rỡ, khiến cho những người vây xem ngay cả mắt cũng không dám chớp một cái. Từ Trữ chân nhân lần nữa nghiêm túc, toàn bộ năng lực của thiếu tông chủ có uy lực như thế nào, nàng cũng rất mong chờ.

Lúc thế công kia đánh úp lại, bỗng dung Từ Trữ khiếp sợ nhủ mi, không ít đệ tử cũng kinh hô vài tiếng.

Trong hòa hệ linh khí mơ hồ lượn lờ vài dòng khí từ hồng sắc, đó là cái gì, chỉ sợ bọn họ cả đời cũng không thể quên. Bởi vì chỉ mới mấy ngày trước thôi, bọn họ đã nhìn thấy loại khí tức này, cũng có không ít đồng môn sư huynh đệ chết thảm trong tay chủ nhân của loại khí tức đó cùng vô số tu sĩ bị trúng phải nó mà nằm liệt trên giường bệnh.

—— ma khí!

Từ Trữ không kịp suy nghĩ vì sao trong linh khí của Phong Luyến Văn lại xen lẫn loại khí tức nguy hiểm này, không dám lơ lỏng nửa phần, xuất linh khí toàn thân tới mức cao nhất, nhưng vẫn không thể hoàn toàn hóa giải được đòn công kích kia, bị buộc phải lui lại mấy bước, vờn tay lau vết máu tràn ra bên môi. Đang muốn mở miệng hỏi, chợt thấy Phong Luyến Văn cách đó không xa cũng ôm ngực phun ra một búng máu, mỗi người đều có thể cảm giác được rõ ràng tu vi của nàng đang nhanh chóng thoái giảm.

Là bị ma khí phản phệ sao? Từ Trữ trong lòng trầm xuống, thiếu tông chủ vì sao lại có liên quan đến ma tộc?

Phong Luyến Văn quỳ ở tại chỗ che môi ho khan kịch liệt, mỗi lần ho một tiếng liền có máu trào ra xuyên qua khe hở giữa các ngón tay rơi xuống hòa tan vào nước mưa trên mặt đất. Trong lòng cảm giác vô cùng không tốt, thì ra Nghiệp Hỏa không có dung hợp với ma khí mà là đem nó vận chuyển đến khắp kinh mạch của nàng, chờ thời khắc nàng sử dụng Nghiệp Hỏa cũng sẽ đồng thời bùng nổ làm tổn thương kinh mạch của nàng sao?

Tu vi thoái giảm về lại Trúc Cơ hậu kỳ. Hiện tại Phong Luyến Văn đã không còn quan tâm làm thế nào để đánh bại Từ Trữ chân nhân mà là đang lo lắng không biết nên giải thích thế nào về chuyện ma khí với đồng đạo các tu sĩ đang có mặt ở đây. Nhưng nên nói làm sao đây? Tuyệt đối không thể để lộ ra một chút tin tức nào có liên quan đến Hàn Ảnh Trọng.

Đang suy nghĩ, chợt nghe một gã tu sĩ nói: “Thì ra tin đồn là thật ...”

Cái gì tin đồn?

Con bướm một khi sa vào mạng nhện, ngoại trừ tuyệt vọng chờ chết thì không thể làm được bất cứ kháng cự hữu hiệu nào.

Lời đồn đãi lan truyền, giống như lốc xoáy biển lửa cuốn nàng vào trong, không cho nàng cơ hội giãy dụa.

“Nàng là gian tế của ma tộc! Chính nàng đã tiếp tay dẫn ma tộc đánh vào Huyền Tịch Tông!”

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Huyền Tịch Tông rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với nàng, sao nàng lại phản bội Huyền Tịch Tông?”

“Quả nhiên Lỗi sư huynh đã bị nàng giết chết, nàng và ma tộc ở Tầng Kinh Các bày mưu bị Lỗi sư huynh phát hiện, nên nàng đã giết Lỗi sư huynh!”

“Nàng với Từ Trữ chân nhân kết thù kết oán đã lâu, hôm nay ra tay quá nặng chẳng lẽ bởi vì tư tình với đồ đệ của chân nhân! Mà Bách Lý sư đệ lại có mặt ở đây...”

Điều đáng lo sợ đã xảy ra, Phong Luyến Văn ứa mồ hôi lạnh, lúc này cho dù nàng cho biện giải thế nào chỉ sợ cũng không có ai tin.

“Tiểu Văn, ngươi có biết sai chưa?” Bạch y nam tử tựa như trích tiên cất bước đi đến gần nàng, tươi cười ấm áp thường ngày giống như đóa hoa tàn tạ trong mưa gió, đệ tử chung quanh cũng yên lặng nhường đường cho hắn.

“... Sư phụ?” Đang lúc tuyệt vọng, Phong Luyến Văn không ngờ Mộc lại có mặt ở đây. Hắn đối với mọi chuyện trong tông luôn không quan tâm, vì sao lại đến đây? Đã đến từ lúc nào? Đã nghe được những gì?

Trong ánh mắt tràn ngập thất vọng của hắn, Phong Luyến Văn cho dù không làm gì sai nhưng cũng bất giác sinh ra cảm giác áy náy. Nên giải thích thế nào với hắn đây? Nói ma khí kia không hề có liên quan đến nàng, như vậy được không? Nàng có thể vì chuyện của mình mà nhận sai với hắn, nhưng không thể liên lụy đến Bách Lý Không Thành vô tội. Chuyện đêm đó phát sinh ở Thanh Cừ Uyển tuyệt đối không thể lặp lại lần thứ hai. Nghĩ vậy, nàng siết chặt nắm đấm: “Đồ nhi không sai! Tất cả đều là hiểu lầm!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường lại mang theo một tia cầu xin không dễ phát hiện. Chỉ cần sư phụ có ở đây, bất luận Từ Trữ chân nhân có cường thế buộc tội thế nào hay những lời đồn đãi đó có tổn hại tới nàng ra sao, nàng cũng mặc kệ, chỉ cần sư phụ tin tưởng nàng là được, sư phụ là người hiểu rõ nàng nhất không phải sao?

“Đây là vì sư chính tai nghe thấy, ngươi còn không chịu nhận sai sao?” Mộc tất nhiên không tin ái đồ của mình sẽ làm ra chuyện phản bội tông môn, hắn chỉ không muốn vì mối quan hệ giữa nàng và Bách Lý Không Thành khiến nàng bị hiểu lầm ảnh hưởng tới việc tu luyện và tiền đồ sau này của nàng, chỉ cần nàng nhận sai, hắn cam đoan có thể giải quyết ôn hòa mọi chuyện cho nàng.

“Sư phụ! Con không làm gì sai cả! Chẳng lẽ người không tin con sao?”

Mộc nhíu mày, nét mặt hiện ra đôi chút khó thể tin nổi, vì sao đồ đệ như keo như sơn của hắn lại vì người khác mà ngỗ nghịch với hắn?

“Vi sư chưa từng ngăn cản những chuyện ngươi làm, nhưng ngươi không nên ý vào đó mà phản bội Huyền Tịch Tông, bê trễ việc tu luyện!” Lời vừa ra khỏi miệng đã vô cùng hối hận, nhưng lại không chịu thu hồi nửa câu. Ngay cả chính Mộc cũng không biết cảm giác trong lòng mình là như thế nào khiến hắn không tự chủ thốt ra những lời như vậy. Có lẽ là vì không quen sự phản kháng của nàng, cũng có thể do không quen tranh chấp với nàng.

Ai cũng không chịu cúi đầu nhận thua trước, có lẽ quan hệ giữa họ lần đầu tiên xuất hiện rạn nứt là bởi vì lòng tự tôn này, nước mưa lạnh như băng cùng không khí lạnh thấu xương thấm thấu qua da khiến trong lòng cũng trở nên rét lạnh đau đớn.

“Theo ta trở về Dược Các, phong bế linh khí, phạt quỳ ba ngày!” Nói xong liền xoay người đi, để lại cho Phong Luyến Văn một bóng lưng tuyết trắng cô tịch.

Mưa vẫn tích táp rơi xuống, trên đường càng lúc càng lầy lội, sau khi Phong Luyến Văn dùng một chương đánh lui vài tên đệ tử Trúc Cơ thì không ai còn dám dùng vũ lực mang nàng đi. Vì thế đa số đều dùng những lời lẽ dịu dàng khuyên nhủ nàng đến Hư Khôn Điện, nhưng nàng không thèm để ý. Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, không biết làm gì hơn.

Hoa sơn trà màu trắng ủ rũ ở đây cùng nàng chịu phạt, sau khi phong bế linh khí, Phong Luyến Văn không khác gì người phạm, hai chân ngâm ở trong mưa cơ hồ không còn cảm giác, giọt mưa chảy dọc theo hai má lạnh như băng của nàng, thật sự rất lạnh, lạnh đến mức ngay cả nước mưa cũng ảm áp hơn cơ thể nàng. Toàn thân bắt đầu nóng lên, nàng cảm thấy lạnh lẽo giống như đứng giữa nam cực, có lẽ là đã bị cấm, 38 độ hay 39 độ gì đó. Phong Luyến Văn khó khăn mỉm cười, nào có Kết Đan tu sĩ gốc như nàng vậy, có được tu vi cao cường nhưng lại dễ cho mình sinh bệnh giống như người phạm.

Không thể sử dụng linh khí, cứ quỳ như vậy, cho dù trời sập cũng vẫn phải quỳ, quỳ trước Dược Các, đây là mệnh lệnh của sư phụ.

Người khắp thiên hạ nhìn nàng thế nào nàng không quan tâm, duy chỉ có sư phụ là nàng không muốn bị hấn ghét bỏ. Hấn là người thân duy nhất của nàng trên thế giới này, là phụ thân thứ hai của nàng à!

Quỳ, quỳ, một ngày, hai ngày...

Nàng nhớ Tiểu Lâm sư huynh từng đi ra, chỉ thẳng vào mặt nàng: “Xú nha đầu, theo bọn họ đến Hư Khôn Điện đi, trưởng lão nói ngươi không cần quỳ nữa!”

Nàng không kìm được run rẩy, thanh âm run run mà hữu khí vô lực: “Sư phụ nói ta quỳ ba ngày, ba ngày chính là ba ngày, thiếu một giây cũng không được.”

“Nha đầu ngươi đừng có không biết tốt xấu!” Tiểu Lâm bị nàng chọc giận đến nổi trợn mắt.

“Không cần lo lắng cho ta.”

Tiểu Lâm giật mình, lập tức đỏ mặt kêu la: “Lo lắng cho ngươi... Ta sao có thể lo lắng cho ngươi?”

Mặc dù nói như thế, nhưng lại đem dù giấy ném tới trước mặt nàng.

Nhưng Phong Luyến Văn lại không màng đến cái ô trước mắt.

Cửa Dược Các đóng lại, chung quanh chỉ còn có thanh âm hạt mưa rơi xuống đất.

Toàn thân mất hết cảm giác, tầm mắt bắt đầu mờ hồ, thế giới giống như đang lay động, đây là triệu chứng trước khi ngất xỉu sao?

Gắt gao cắn môi dưới để ý thức được tỉnh táo hơn, thời hạn phạt quỳ cũng đã sắp hết, rất nhanh có thể nhìn thấy sư phụ.

Mưa dường như ngừng lại. Ngẩng đầu lên nhìn, mờ hồ nhìn thấy một chiếc dù giấy dầu che trên đầu.

“Xú nha đầu, không phải ta lo lắng cho ngươi. Ai cũng biết Mộc trưởng lão rất sùng ái ngươi, lần này phạt ngươi không biết trong lòng ngài cảm thấy đau đớn khó chịu như thế nào, nếu ngươi bị lạnh chết người đầu tiên bị ngài tìm đến trừ gian khẳng định chính là ta, nên ta làm vậy là vì lo lắng cho chính mình!” Tiểu Lâm sư huynh nói rất nhiều lời biện giải, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nếu là bình thường chắc chắn không thể tránh khỏi kết cục bị đòi mả trào của Phong Luyến Văn chà đạp.

Phong Luyến Văn nhẹ giọng nói cảm ơn.

Cho dù hạt mưa lạnh như băng không còn rơi xuống người, nhưng Phong Luyến Văn cũng không cảm thấy thoải mái hơn được bao nhiêu, sốt cao không hạ không thể nào không trị là khỏi. Không biết lại kiên trì thêm được bao lâu, trong cơn mơ màng dường như có người ôm nàng vào trong ngực, đem chất lỏng đáng ghét ảm áp rót vào trong miệng nàng. Nàng thoáng giật mình, vội vàng thanh tỉnh tinh thần, vô lực kéo vạt áo người nọ, đôi môi tím tái nở ra một nụ cười nhợt nhạt, nhẹ nhàng gọi: “Sư phụ...”

Thấy không rõ dung mạo và biểu tình của hắn, lại nghe hắn dùng thanh âm ôn hòa quen thuộc thốt ra những lời nói rất đổi lạnh lùng: “Mang thiếu tông chủ đến Hư Khôn Điện.”

Mặt nàng càng trắng bệch thêm, muốn nắm chặt nhưng mao trên cổ áo hắn nhưng hai tay vô lực, trong lòng lại lạnh như băng.

Tốc độ linh khí vận chuyển nhanh chóng giảm xuống, kinh mạch toàn thân giống như bị nổ tung, lạnh lẽo thấu tim cùng đau đớn kịch liệt đan xen lẫn nhau khiến cho nàng hận không thể lập tức chết đi.

“... Sư phụ, người cho con uống cái gì?”

Rõ ràng chỉ cần hấn ra lệnh nàng có thể cam tâm tình phé bỏ tu vi trong ba năm qua đã dày công khổ luyện, vì sao phải dùng cách này? Hấn không tin nàng sao?

Nàng rốt cuộc đã làm gì sai mà khiến cho nam tử ôn nhu như trích tiên kia lại đối xử với nàng như vậy?

Giúp Hàn Ảnh Trọng giấu diếm chuyện hấn đã nhập ma? Nàng tin tưởng mặt quan tài cho dù thực sự trở thành ma tộc cũng sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý, một người có trách nhiệm như vậy, một người có lòng từ bi như vậy, không đáng bị giam giữ trong Cẩm Uyên Các suốt đời hoặc là bị đánh cho hồn phi phách tán.

Cùng Bách Lý Không Thành ước hẹn du ngoạn? Giữa bằng hữu với nhau lập ra một lời hứa nho nhỏ như vậy, có gì đáng nhắc tới?

Giao chiến với Từ Trữ chân nhân? Là Từ Trữ chân nhân gây sự trước, nếu không phải bà ta quá khư khư cố chấp buộc tội nàng và Bách Lý Không Thành có tư tình, nàng sao có thể bất kính với bà ta? Nếu nàng không phản kháng cứ thế mà bỏ mặc việc này, cả nàng lẫn Bách Lý Không Thành đều sẽ bị phé bỏ tu vi, trục xuất khỏi Huyền Tịch Tông.

Rõ ràng, nàng không có làm gì sai a...

Trong lúc mờ mịt nàng đã bị người khác trói chặt như bánh chưng nằm ngã giữa nền đại điện lạnh như băng, bên trong lẫn bên ngoài cơ thể đều đau đớn kịch liệt khiến cho nàng không thể động đậy được nửa phần.

...

“Phong Luyến Văn cầu kết với Ma tộc, phản bội sư môn, theo tông quy, đánh tan hồn phách, trọn đời không thể siêu sinh!”

Đây là một câu cuối cùng Tông Chủ nói với nàng. Từ nay về sau nàng vĩnh viễn không thể gặp lại Tông chủ bề ngoài tiên phong đạo cốt nhưng bên trong là một lão hồ ly gian xảo đích thực kia.

...

Vì sống sót, nàng chỉ có thể lựa chọn bỏ trốn, chạy khỏi Huyền Tịch Tông.

Tu vi thoái giảm, lại bị nhiễm bệnh, tỷ lệ trốn thoát thực sự rất nhỏ.

Mà người được phái đi truy bắt nàng là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Giống như đã được trời cao sắp đặt, tu sĩ kia chính là Hàn Ảnh Trọng.

Lúc Hàn Ảnh Trọng vừa xuống núi đã bị Bách Lý Không Thành ngăn cản.

Không, có lẽ không thể gọi là ngăn cản.

“Đi tìm nàng đi, nàng nhất định rất muốn gặp người.” Về mặt Bách Lý Không Thành có chút cô đơn: “Nhớ phải mang nàng trở về, giải thích rõ ràng với mọi người, ta và nàng không có tư tình gì cả, nàng vô tội.”

“Vậy còn người?”

“Đương nhiên là bị phé bỏ tu vi bị trục xuất khỏi Huyền Tịch Tông rồi. Nói với nha đầu kia không cần lo lắng, ta trở về nhà tiếp tục làm đại thiếu gia của ta, những tháng ngày sau này đều sống rất sung sướng!”

Không thể tiếp tục nhìn thấy nụ cười của nàng, thế giới đều là màu xám trắng, ở nơi nào đâu có gì khác nhau.

Có lẽ Phong Luyến Văn có thể rửa sạch oan khuất, nhưng còn hấn không thể. Hấn yêu nàng, không hề có gì oan khuất, tất cả trừng phạt đều là hấn tự làm tự chịu.

Thời khắc ở Thanh Cừ Uyển chứng kiến tất cả, hấn đã sớm biết yêu nàng phải trả cái giá rất lớn, thật sự rất lớn.

Bất luận nàng là tạp dịch hèn mọn hay là thiếu tông chủ cao cao tại thượng, ngăn cách thân phận trong Huyền Tịch Tông vĩnh viễn không thể đánh vỡ.

Hơn nữa hấn từ rất lâu rất lâu trước kia đã biết, trong lòng của nàng đã chứa đựng hình bóng của người khác, không còn chỗ cho hấn.

Nhớ lại đoạn ký ức ngắn ngủi kia, đêm đó ở Thanh Cừ Uyển, người che chở trước mặt nàng vì nàng mà chống đỡ tất cả không phải là hấn.

Hấn chậm, yêu nàng yêu chậm, hộ nàng hộ chậm, muốn đi vào lòng của nàng, cũng đã chậm.

Có thể được đến một lời hứa hẹn của nàng, đã thấy đủ.

“Sư huynh... Bảo trọng. Nàng là cô nương tốt, nhất định phải khiến nàng mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc.”

Hàn Ảnh Trọng mỉm môi không nói.

Sau đó, hắn rất dễ dàng tìm được Phong Luyến Văn, ngay tại gần bờ hồ nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

“Theo ta trở về, ta sẽ giải thích với Tông Chủ, tất cả mọi chuyện không có liên quan đến ngươi.”

Phong Luyến Văn cười cười, nếu như nàng muốn thoát khỏi tội danh này, nàng đã sớm khai hắn ra, người này thật sự là không hiểu lòng của nàng a.

“Ta có thể trở về với ngươi, nhưng ngươi phải làm cho ta một chuyện.”

“Muốn ta làm cái gì, đều tùy ngươi.”

Nàng nói, nàng muốn hắn hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 115: Chương 115

“Quả nhiên không thể sao?” Mưa theo gương mặt xinh đẹp chảy xuống, cảm giác trên mặt, là ấm áp.

Như vậy rồi đi, nàng cũng không còn gì vướng bận.

Trong nháy mắt vừa xoay người, hắn bắt được cổ tay của nàng đem nàng kéo vào lòng, cúi đầu liền hôn.

Chỉ là môi với môi đụng chạm, nhưng đối với hắn mà nói đã là khả năng cực hạn có thể làm được.

Độ ấm trên môi dần dần rời xa, Phong Luyến Văn trong lòng không biết là tư vị gì, lòng tham khiến nàng đột nhiên muốn nhiều hơn nữa.

“Đó không phải hôn.” Phong Luyến Văn xoa xoa khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc của hắn, đột nhiên nở nụ cười: “Ta dạy ngươi.”

Nói xong, nàng đẩy hắn ngã trên mặt đất, cúi người hôn lên môi hắn.

Nàng hôn rất nhẹ, tựa như nụ hôn này là một hồi thịnh thế mộng đẹp khiến người ta sa vào mê say, hơi dùng lực sẽ vỡ tan tành.

Đôi môi đụng chạm tựa như chuồn chuồn lướt nước, tiện đà trần trọc, hàng mi dày nhiễm nước mưa ẩm ướt như đang khiêu khích xẹt qua hai má hắn.

Hàn Ảnh Trọng run rẩy, cánh tay vô thức không biết muốn đẩy nàng ra hay là đem nàng ôm chặt vào lòng.

Phong Luyến Văn hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ. Là máu tươi của hắn đã nhuộm đỏ khung trời trước mắt nàng, khiến cho tâm tình du ngoạn trong game của nàng rốt cuộc phát sinh biến hóa long trời lở đất, khát khao sức mạnh cường đại không muốn để hắn lại vì nàng mà bị thương, không để bất cứ ai có thể làm tổn hại hắn. Nàng khắc ghi lời thề này tận sâu dưới đáy lòng không để bất kỳ ai biết, ở trên con đường tu chân trả giá mồ hôi và tâm huyết vượt xa người thường.

Phong Luyến Văn hôn cũng không giới hạn môi với môi đụng chạm, hợp thời vươn chiếc lưỡi dính hương mềm mại khẽ liếm môi hắn, nhẹ nhàng duyên hôn.

Trên môi không ngừng truyền đến ướt át cùng ấm áp khiến hắn mê mẩn, giây giữa, thất thần trong nháy mắt đã bị nàng tìm được cơ hội không trở ngại gì đem lưỡi đưa vào trong miệng hắn, ngọt ngào tựa như băng tuyết chạm tìm kiếm lưỡi hắn, trúc trắc cùng hắn dây dưa.

Hắn phát tâm mà thề là bảo hộ tốt nhất đối với nàng, cũng đem hai người phân cách lưỡng đoạn thiên nhai. Nhưng nếu hắn hi vọng cùng nàng trở thành người xa lạ, vì sao phải lần lượt phá vỡ vách tường trong trái tim nàng? Gắn trong gang tấc lại không thể kể ra tình cảm từ lâu đã chôn sâu trong lòng, chỉ có thể núp trong góc tối phóng túng yêu thương si mê. Đây là trừng phạt dành cho ngươi, ta không quan tâm ngươi là người hay ma, chỉ muốn hôn ngươi, hung hăng hôn ngươi.

Nàng thở gấp nhưng vẫn không buông ra, đôi môi mềm mại khóa chặt lấy môi hắn, kim lòng không đành khẽ vuốt đôi mắt màu xám tựa như bảo thạch của hắn, trong con ngươi xinh đẹp kia, lớp hàn băng cứng rắn che giấu dần dần hòa tan thành một hồ nước trong, nhộn nhạo gợn lên ôn nhu làm say lòng người chưa bao giờ có. Bị ánh mắt giống như mộng ảo như vậy nhìn chăm chú, nàng đột nhiên có chút lúng túng. Một trận thiên toàn địa chuyển, hai cổ tay bị một đôi tay lạnh như băng nhưng hơi lộ ra chút ấm áp nắm lấy, người bị đặt ở dưới thân biến thành nàng.

Sợi tóc màu cam xõa ra trên mặt đất, như mạng nhện hé ra mê tình dẫn nhân sa đoạ. Trên khuôn mặt trắng nõn của nàng có chút đỏ ửng, đôi mắt màu đỏ rượu xinh đẹp nhiễm một chút ý loạn tình mê, lại lóe lên tia sáng mỏng manh hấp dẫn người khác. Hắn cúi người xuống hôn lên má nàng, bạc môi nhẹ nhàng xẹt qua hai má nàng, cho đến hôn lên môi nàng.

Đem hết thầy đều lặp lại một lần nữa.

Hàn Ảnh Trọng đem tất cả những điều nàng vừa dạy thực hành rất hoàn mỹ. Hắn ngậm lấy cánh môi như hoa của nàng, đầu lưỡi nóng ẩm lướt nhẹ trên đôi môi nàng. Cơ thể Phong Luyến Văn khẽ run rẩy, hai gò má đỏ như son, ngoan ngoãn hé miệng để lưỡi hắn lượn vào bên trong, cuốn lấy lưỡi nàng mà triển miên dầy dụa. Nàng vươn tay ôm chặt lấy cổ hắn, say mê đáp lại nụ hôn của hắn, giống như khát khao muốn hòa làm một với hắn. Giờ phút này đây, bọn họ dường như đã quên hết tất cả, quên đi thân phận, quên đi lời thề, chỉ một lòng một dạ đắm chìm trong ôn nhu ngọt ngào của đối phương.

Hóa ra trong lòng của hắn cũng có nàng.

Hàn Ảnh Trọng yêu nàng, một tình yêu đau đớn không thể kể ra lại càng không có cách nào từ bỏ. Cuối cùng hóa thành chấp niệm khiến hắn nhập ma, vạn kiếp bất phục. Nhưng hắn không hối hận, vào thời khắc mà tình cảm hắn đã chôn chặt dưới đáy lòng bị nàng bóc trần, hắn cam nguyện vì nàng mà trả giá hết thầy.

“Theo ta trở về đi...”

Phong Luyến Văn mỉm cười.

Thật xin lỗi, mặt quan tài, ta không thể tuân thủ lời hứa của ta.

Đẩy mạnh hắn ra, phóng thích tất cả tu vi triệu hồi Nghiệp Hỏa, để cho ngọn lửa dữ dội kia vây quanh cơ thể mình.

...

Tất cả đều đang bùng cháy, mưa đang bùng cháy, thế giới đang bùng cháy, nàng cũng đang bùng cháy.

“Tiểu Văn, ngươi đang làm gì vậy!” Hàn Ảnh Trọng hoảng hốt muốn sử dụng linh khí dập tắt ngọn lửa trên người nàng, nhưng đột nhiên phát hiện, trong cơ thể hắn không còn sót lại một chút linh khí nào.

Chính là nụ hôn vừa rồi, nàng đã lấy đi toàn bộ linh khí của hắn, khiến hắn biến thành một người phạm bình thường.

Đây là phương pháp hữu hiệu nhất để khu trừ ma khí.

Mặt quan tài, đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm vì huynh trước khi rời đi.

Nếu không có ta, sẽ không có tâm ma quỷ nhiễu huynh tu luyện, chỉ cần bỏ nhiều tâm huyết, thời gian trôi qua, thành tựu của huynh chắc chắn sẽ vượt xa lúc trước.

“Gặp lại sau...”

Cuối cùng, vẫn không thể nói.

Mặt quan tài, ta yêu huynh.

Tro tàn, tro tàn, thiêu đốt hầu như không còn cuối cùng chỉ còn lại tro tàn.

Cùng với, Ngũ Đạo Luân Hồi Kinh.

Hàn Ảnh Trọng nhìn mặt gương lạnh như băng, ánh mắt trống rỗng, tựa như mất đi tất cả.

Nghe được tiếng bước chân phía sau, hắn không tự chủ được ngẩng đầu.

Đối diện, người đang đi tới, là ai?

Mưa to như trút nước, làm ướt đầm mái tóc dài màu trắng ngà.

Khuôn mặt tuấn mỹ, như hoa trong gương, trắng dưới nước.

Áo choàng đỏ như máu phảng phất tung bay giữa không gian xám xịt, kim giáp mỏng manh phản chiếu tia sáng vô cùng chói mắt.

Từng bước, từng bước, cước bộ nhìn như bình tĩnh nhưng lại hơi ngập ngừng, rốt cuộc đang che dấu điều gì?

Đi ngang qua, trong phút chốc thoáng quay đầu.

Tóc mái rủ xuống che đi đôi mắt màu đỏ rượu trầm lắng, lại đang tận lực che giấu cái gì...

Sau này gọi huynh là Tiểu Trọng Nhi đi.

Tiểu Trọng Nhi, chờ ta, ta nhất định sẽ trở về bên huynh.

Hàn Ảnh Trọng không nhớ hẳn đã trở về Huyền Tịch Tông như thế nào.

Hắn chỉ nhớ một đoạn đối thoại ngắn ngủi với Từ Trữ chân nhân, nhưng đủ khiến cả đời này của hắn không thể nào quên được.

“Tìm về được Ngũ Đạo Luận Hồi Kinh, Trọng Nhi đã lập được đại công.”

“...”

“Lần này, Trọng Nhi có ngộ ra được đạo lý gì không?”

“Những tưởng chứng kiến quá nhiều sinh tử, đã không còn bất cứ cảm giác gì, nào ngờ đâu chẳng qua vì những người đã chết kia, không phải người mình yêu thương mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 116

Mưa to rả rích mấy ngày mấy đêm vẫn không ngừng, tiền sơn nhìn như sóng êm gió lặng nhưng thực chất đã xảy ra biến đổi lớn khiến toàn bộ Tu Chân Giới khiếp sợ: thiếu tông chủ Huyền Tịch Tông kinh tài tuyệt đỉnh đồng thời cũng là ái đồ của thủ tọa Dược Các Mộc trưởng lão – Phong Luyến Văn, phản bội tông môn, trên đường truy bắt sợ tội tự sát. Đệ tử của phong chủ Kiếm Linh Phong – thiên tài băng linh căn Hàn Ảnh Trọng, tu vi mất hết. Thiên tài lõi linh căn Bách Lý Không Thành thừa nhận có tư tình với phản đồ Phong Luyến Văn, tự phế tu vi, rời khỏi tông môn.

Ba vị thiên tài của Huyền Tịch Tông lần lượt gặp chuyện không may, nguyên khí đại thương, các môn phái tu chân không được mấy người thật sự đồng cảm, chủ yếu đều thừa cơ châm chọc khiêu khích, đem toàn bộ lỗi lầm đổ hết lên người vị thiếu tông chủ đã chết, tất cả đều nói rằng là hồng nhan họa thủy yêu nghiệt chuyển thế vân vân. Bọn họ đổ mắt ghen tị với hào quang sáng chói của mấy vị thiên tài đó đã lâu, lần này dĩ nhiên phải bộc phát hết những bất mãn tích tụ trong lòng.

Nhưng các tu sĩ Huyền Tịch Tông không những không hề tức giận mà còn bảo trì trầm mặc, giống như hoàn toàn đồng ý với những lời đồn đãi đó. Các môn phái cũng không nghĩ gì nhiều, càng không có ai sẽ vì yêu nữ làm bại hoại tông môn đó mà đứng ra nói một câu công đạo.

...

Cấm Uyên Các khiến cho người ta sợ hãi rét lạnh, chưa đến gần đã ngửi được mùi thuốc đắng ngắt cùng mùi máu tươi nồng nặc.

“Kêu kệt ——” “Àm ầm ——” Cánh cửa bên phải va chạm xịch sất lạnh lẽo phát ra thanh âm trong trẻo lạnh lùng. Tại nơi suốt ngày không thấy ánh mặt trời rớt cuộc cũng lọt vào một chút ánh sáng ảm áp. Đệ tử canh gác đang ngủ ngon lành bỗng nghe được âm thanh, sau khi bừng tỉnh vội vàng lau nước miếng bên khóe môi, vọt tới trước cửa muốn ngăn cản tên tu sĩ ngốc nghếch nào đó đã xông nhầm vào cấm địa. Nhưng người vừa tới lại khiến cho bọn họ chấn động.

Mái tóc dài màu lam đậm hơi rối loạn, trong đôi mắt màu xám hàn khí bức người không khó nhìn ra những tia tơ máu chất ngập phần nộ, gắt gao siết chặt bội kiếm của mình, tựa hồ như đang cố gắng khống chế cái gì đó.

“Hàn sư huynh?” Đệ tử canh gác liếc nhau, nhìn thấy đối phương cũng đang lộ ra vẻ nghi hoặc khó xử. Nếu là người khác, dựa theo tính tình của bọn họ nhất định sẽ gọi thẳng cả họ tên sau đó hung hăng nhục nhã một phen, nhưng người này bọn họ đặc tội không nổi. Tuy nói đã mất hết tu vi, nhưng thiên phú vẫn còn, Từ Trữ chân nhân vẫn như cũ coi hắn như trân bảo, sư tỷ muội toàn tông vẫn kiên định si mê hắn, bọn họ dù muốn cũng không có lá gan bắt kính với người này. Bày ra dáng vẻ nịnh nọt khom lưng cười nói: “Không biết sư huynh tới đây là có chuyện gì?”

“Đề ta vào.” Ngữ khí tuyệt đối là ra lệnh.

Trong hơi thở mang theo băng tuyết rét lạnh đến mức ngay cả liệt hỏa cũng không cách nào hòa tan. Đệ tử canh gác rung mình một cái, trong nháy mắt kia từ sâu trong nội tâm bỗng dấy lên kính sợ khiến ngay cả bọn họ cũng không hiểu được, thiếu niên trước mặt rõ ràng chỉ là một phạm nhân, vì sao lại có được khí thế bức người như thế??

“Này... Sư huynh có lệnh bài không?”

Hàn Ảnh Trọng không hề để ý đến lời bọn hán nói, tựa hồ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian. Đẩy ra đệ tử canh gác đứng trước mặt, tự mình đi vào bên trong.

Bước chân nặng nề trầm trọng, tóc dài thoảng che đi cảm xúc trong mắt, hán nhớ lại vẻ mặt khó thể tin nổi của Bách Lý Không Thành khi đem Ngũ Đạo Luân Hồi Kính mang về tông môn, bên tai còn vang vọng một câu nói cuối cùng kia.

—— Hàn Ảnh Trọng, ta hận ngươi!

Trong lòng lại dấy lên một trận đau đớn, gắt gao nắm lấy vạt áo trước ngực, một ý tưởng trong lòng không ngừng hùng hực thiêu đốt lý trí hán.

“Hàn sư huynh!” Một người vội vàng muốn ngăn cản hán, nhưng bị người kia kéo lại: “Quên đi, chúng ta không làm gì được đâu, mau đến Hồn Nguyên Điện báo với Từ Trữ chân nhân.” Hán cũng không biết vì sao lại chắc chắn khẳng định mình không phải đối thủ của phạm nhân này, nhưng đề nghị của hán lại không ai có thể phản bác. Do dự một chút, người kia đành gạt đầu, trong lòng lo lắng cầu nguyện Hàn Ảnh Trọng trăm ngàn lần đừng đến mặt thất cảm kỳ kia.

Nơi đó...

Có khung cảnh so với luyện hỏa địa ngục còn khủng khiếp hơn ——

...

Đóa hoa son trà màu trắng bị máu độc màu đen làm ẩm ướt, trong khoảnh khắc vừa dung nhập hoàn toàn vào vết máu liền hóa thành bùn đất dơ bẩn.

Giản Tâm Ly hận nhất chuyện lúc này ả vẫn duy trì vạn phần thanh tỉnh, ả thề, những ngày bị giam cầm trong Cẩm Uyên Các là khoảng thời gian đen tối nhất đáng sợ nhất trong cuộc đời ả. Thời khắc này chỉ muốn lập tức chết đi cho thống khoái, không muốn tiếp tục chịu đựng dày vò cả về thể xác lẫn tinh thần như thế này nữa. Thanh âm mũi kiếm cọ sát với nền gạch dưới sàn chói tai truyền đến từ cách đó không xa, trái tim tưởng như đã chết từ lâu lại lần nữa hồi sinh, khó khăn ngẩng đầu, hơi thở mong manh kêu gọi: “Cứu ta...”

Lúc Hàn Ảnh Trọng bước vào mặt thất tối tăm này, trong lòng không khỏi chấn động.

Nơi này so với những chỗ khác trong Cẩm Uyên Các sáng ngời hơn, thoảng như ban ngày, nhưng lại có cảm giác âm u giống như vĩnh viễn không có hào quang. Cả căn phòng treo đầy những tấm gương, quanh góc phòng được khám vô số dạ minh châu tỏa ra âm quang hình đóa hoa dị thường, giống như lửa ma trôi quỷ dị thiêu đốt ngàn năm trong cổ mộ. Trăm ngàn mặt gương hình dạng khác nhau đều hướng về phía người kia.

Chính là ả ——

Hàn Ảnh Trọng cắn môi dưới. Người này, cho dù hóa thành tro bụi hán cũng sẽ không nhận làm!

Giản Tâm Ly!

Ánh mắt mơ hồ sau khi phân biệt được hình dáng người vừa tới, hy vọng của Giản Tâm Ly trong nháy mắt nát tan thành mảnh nhỏ: “Huynh... Đừng... Đừng nhìn ta...” Bị người mình yêu thương say đắm nhìn thấy bộ dáng như vậy, Giản Tâm Ly dường như sắp phát điên, nhưng dưới tác dụng của dược vật ả vĩnh viễn không có khả năng làm được gì. Nước mắt luôn cố nén không chịu chảy xuống giờ khắc này giống như vỡ òa, tuy rằng như thế này sẽ chỉ làm ả càng thêm xấu xí không chịu nổi.

Ngần ngấn vạn vạn tấm gương phản chiếu thân ảnh người kia, quả thực không còn có thể gọi là “Người”. Mái tóc màu xanh rối bù hỗn loạn, hoàn toàn thay đổi, chỉ còn lại một đôi mắt phù thũng hán lên những tia tử hồng sắc, yêu đã khiếp người. Làn da sừng phù hóa thành màu đen tím khiến người ta buồn nôn, bọt nước dày đặc, mỏng manh giống như chỉ cần chạm phải sẽ vỡ tan chảy ra chất lỏng kịch độc.

Ả mỗi ngày mỗi đêm phải đối mặt, chính là toàn thân đau đớn cùng đáng sợ giống hệt như ma quỷ này.

Càng khiến cho ả phát cuồng là, đáng sợ đáng sợ này chính là ả.

Ả điên cuồng gào thét muốn xua đuổi những hình ảnh đáng sợ này, nhưng càng lúc càng tuyệt vọng, càng lúc càng biến dạng xấu xí thâm trầm.

Càng ngày càng nhiều dày vò, càng ngày càng khiến ả không thể chịu nổi!

So với dược nô còn đáng sợ hơn... Có lẽ chính là độc nô như ả đi, phải nhìn chăm chú vào bộ dáng xấu xí này cho đến vĩnh viễn, sống không bằng chết.

Sư phụ của nha đầu kia quả thật ngoan độc, quả thật không phải người.

“Hàn sư huynh, ta van xin huynh... Giết ta đi.” Giản Tâm Ly thất thanh khóc rống, chấp niệm kiên trì mấy năm nay vào lúc này rốt cục đã sụp đổ. Ả hối hận, ả hối hận vì đã nhắm vào Phong Luyện Văn, hối hận vì đã không chịu hồi cải, nhưng lúc này có hối hận cũng đã muộn. Mặc kệ Hàn Ảnh Trọng lúc này phản ứng ra sao, ả chỉ tự thị thâm thi thảo, như đang thành kính đả kích mình trong ký ức: “Lời đồn đãi là do ta truyền ra, ta hận rằng ta được trời cao chiếu cố, chiếm được sự quan tâm của huynh còn chưa đủ, ngay cả thiên phú cũng khiến cho người ta ghen tỵ.”

Ả nhìn người kia cầm kiếm chậm rãi đi tới, sợ hãi cùng chờ mong hợp lại thành một tâm lý cực kỳ mâu thuẫn. Trong miệng vẫn tuôn ra những lời đứt

quảng, khát vọng có thể kích thích người trước mặt một kiếm giết chết mình, nhưng suy nghĩ trong thoáng chốc lại không biết đã bay về phương nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy người này là khi nào...

Mười mấy năm trước, năm đó ta vẫn chỉ là một tiểu nữ hài vừa mới bước chân vào tiên lộ, dùng ánh mắt thiên chân vô tà nhìn chăm chú nhân gian tươi đẹp.

Ở Trắc Linh Đài kiểm nghiệm ra thiên phú song linh căn, ta liền trở thành đối tượng được Phổ Trữ chân nhân cùng vạn người chú ý. Vinh quang khi đó bình sinh ta chưa bao giờ cảm thụ qua, tuổi nhỏ ngộ cường tham luyện loại cảm giác đứng trên muôn người, trong lòng sinh ra cao ngạo khiến cho ta miệt thị những kẻ khác.

Nhưng loại cảm giác tuyệt vời này không duy trì được bao lâu, một trận tiếng vỗ tay vang dội cùng tiếng hô ầm ĩ khác vang lên, ta kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy tiểu nam hài thân hình đơn bạc đứng trên đài Trắc Linh Căn, một thanh bảo kiếm phóng lên cao phát ra hào quang thanh lãnh thánh khiết.

Thì ra là thiên tài biến dị linh căn... Căn môi dưới, lòng đỏ kị hừng hực dấy lên, lần đầu tiên gặp nhau ta đã rất căm ghét tiểu nam hài tranh giành sự nổi bật với mình!

Ta bắt đầu chú ý đến kẻ gọi là thiên tài này, hy vọng sẽ phát hiện ra sai lầm của hắn sau đó đâm chọc trước mặt sư phụ hắn, thậm chí lúc hắn bị trừng phạt sẽ có bộ dáng thế nào, có lẽ sẽ khóc chảy nước mắt nước mũi đi, hi hi.

Nhưng ta đã thất vọng rồi. Mười năm như một, hắn chưa bao giờ bỏ lỡ một ngày tu luyện, ta dĩ nhiên cũng không thể bắt được nhược điểm của hắn, tuy cảm thấy thất vọng nhưng đồng thời cũng có một loại tình cảm mông lung dần dần nảy sinh trong lòng.

Kẻ địch kẻ địch, khi tuổi nhỏ còn chán ghét hắn, nhưng từ lúc nào lại biến thành yêu thích cùng sùng bái đây?

Tiểu nam hài xanh xao vàng vọt năm xưa từng ngày một trở nên phong thần tuấn lãng, mái tóc dài màu lam như thác, ánh mắt kiên nghị dần dần bị phủ một lớp hàn băng cứng rắn, tu vi cũng đạt được thành tựu trở thành người nổi tiếng nhất trong hàng ngũ các đệ tử.

Nữ nhân ngưỡng mộ hắn cũng ngày càng nhiều, nhiều đến mức... không còn chỗ nào để ta có thể ẩn nấp dõi theo hắn.

Ta yên lặng nhìn hắn, nhìn mười năm a...

“Sau khi huynh đem nàng về Huyền Tịch Tông, nàng bị giam trong Tù Long Đàm, là ta mở ra tâm ma đại trận.” Á cười đến so với khóc còn khó coi hơn, có lẽ hiện tại căn bản không thể nhìn ra biểu tình của á.

Á không hiểu, vì sao nữ nhân có thể đi vào lòng của hắn không phải là á?

Dối theo hắn mười năm, thủ hộ hắn mười năm, thích hắn mười năm, còn có ai trả giá vì hắn nhiều hơn á đây?

Nhưng vì sao nữ nhân tên Phong Luyến Văn kia, chỉ luôn được hắn bảo vệ, mang lại cho hắn vận rủi khôn cùng, không phải trả bất cứ giá gì, lại có thể chiếm được lòng của hắn?

Nữ nhân đứng ở bên cạnh hắn, phải là á, chỉ có thể là á! Á tuyệt đối không đem vị trí này chấp tay dâng cho kẻ khác, ai cũng không thể cướp đi thiếu niên mà á yêu thương say đắm này!

Phong Luyến Văn, á không thể tha thứ, nàng ta đáng chết!

“Ta muốn nàng chết!” Oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt màu đỏ như máu lóe ra ánh sáng tàn khốc: “Ta muốn nàng phải hồn phi phách tán trọn đời không thể siêu sinh! Ha ha ha ha, nàng rốt cục đã chết! Chết bởi âm mưu của ta! Chết ở trong tay ta!”

Có lẽ vì á không thể tinh thuần như Phong Luyến Văn. Một nữ nhân bụng dạ xấu xa, nên hắn mới không thèm để á vào mắt.

Ta toàn tâm toàn ý yêu người, nhưng người chưa bao giờ nhìn đến, cũng chưa bao giờ đặt ở trong lòng.

Hàn Ảnh Trọng, ta muốn người cùng ta xuống địa ngục!

Giản Tâm Ly đối với Hàn Ảnh Trọng, rốt cuộc từ yêu quá hóa hận.

...

Khi mũi kiếm lạnh như băng kia đâm xuyên qua ngực á, á nhìn vào ánh mắt của hắn, một khắc cuối cùng của đời mình lại để mặc cho linh hồn bị oán hận thiêu đốt.

Á vì thiếu niên này, mặc cho ghen tị tràn ngập tâm mạch, lâm vào tâm ma.

Thiếu niên á yêu lâu như vậy, nhưng lại vì một nữ nhân khác mà trầm luân trở thành ác ma giết người tàn nhẫn.

Vì sao... Kết cục của bọn họ lại là như thế này a?

À không cam lòng.

Phong Luyến Vãn, tất cả đều là lỗi của ngươi, cho dù ta chết, ở dưới Điện Diêm La cũng sẽ tuyệt đối không tha cho ngươi

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 117

Hàn Ảnh Trọng nghiêm túc quỳ gối trong Hư Khôn Điện, đầu bàn tay đỏ hồng hằn sâu bên má khiến gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của hắn tăng thêm vài phần khốc liệt nhân gian.

“Hồ đồ!” Từ Trữ chân nhân toàn thân phát run, cho dù đêm đó ở Thanh Cừ Uyển hắn ngỡ ngàng chống đối nàng cũng không khiến nàng tức giận đến mức này: “Nếu không phải Tâm Ly tự thân mang tội, ngươi giết hại đồng môn sư muội sẽ không tránh khỏi kết cục bị trục xuất sư môn!”

Thật sự không thể ngờ được hắn lại vì một người đã chết mà đại khai sát giới. Nếu phản chấp niệm này không thể tiêu tan, vậy chẳng phải là đã cô phụ một phen khổ tâm của đứa nhỏ kia sao?

Hàn Ảnh Trọng trầm mặc không nói. Từ Trữ thấy dáng vẻ trầm lặng của hắn, vừa giận lại vừa đau lòng, cuối cùng chỉ có thể thờ dài một tiếng, nhẹ xoay người che giấu nét bi thương trên khuôn mặt: “Trở về Tàng Tú bế quan đi, chừng nào chưa khôi phục tu vi thì không được ra ngoài nửa bước.”

Hàn Ảnh Trọng sau khi hành lễ liền định rời đi, Từ Trữ lại nặng nề lên tiếng: “Đến lúc đó, hôn sự giữa ngươi và Diêm Tình, cũng nên tiến hành.” Hàn Ảnh Trọng nghe vậy thân thể chấn động, vội vàng ôm quyền muốn phản đối, lại bị Từ Trữ đột ngột cắt ngang: “Đây là yêu cầu cuối cùng của vi sư đối với ngươi, trở về Tàng Tú suy nghĩ cho kỹ đi.”

Hàn Ảnh Trọng nhũn chặt chân mày, hắn cảm thấy hôm nay sư phụ có chút kỳ lạ, lời nói đến bên môi cũng chỉ đành nuốt xuống.

Trên đường đi bộ trở về Tàng Tú, bạch y nam nhân đã chờ Hàn Ảnh Trọng hồi lâu. Ngực khí của hắn không có cảm xúc gì khác thường, mỉm cười như trước, tựa hồ mất đi ái ân không hề ảnh hưởng gì đến hắn: “Ngươi đã gặp Giản Tâm Ly rồi?”

“Phải.” Chuyện hắn giết chết Giản Tâm Ly đã truyền khắp Huyền Tịch Tông, thoải mái thừa nhận cũng không sao cả. Nhưng hắn tò mò, bên dưới mặt nạ ôn hòa nhã nhặn của Mộc trưởng lão rốt cuộc đang che giấu điều gì. Phong Luyến Vãn chết đi hắn không đau lòng một chút nào sao? Hắn là có, nếu không vì sao lại phải đối xử với kẻ đã hại chết đồ đệ của hắn như vậy.

“Ta nghĩ chắc ngươi cũng không muốn biến thành bộ dáng giống như cô ta.” Đôi mắt màu lam tựa như được cắt ra từ nơi biển trời giao nhau của Mộc Khinh Ưu lóe lên tình cảm phức tạp không ai có thể thấu hiểu: “Nếu ngươi phụ bạc Tiểu Vãn, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Chắc hẳn Mộc trưởng lão đã biết chuyện sư phụ muốn hắn và Nộ Diêm Tình thành thân đi. Hàn Ảnh Trọng trịnh trọng trả lời: “Xin trưởng lão yên tâm.”

“Chỉ mong ngươi đừng để ta, càng đừng để cho Tiểu Vãn thất vọng.” Ánh mắt trầm xuống, tươi cười cũng dần dần lãnh đạm.

Phất tay áo khoanh tay, không hề nhìn Hàn Ảnh Trọng thêm một lần nào nữa, dời bước trở về Dược Các của hắn.

Từ lúc lời đồn đãi truyền ra hắn cũng đã bắt đầu toàn bộ kế hoạch, tàn nhẫn biến Giản Tâm Ly trở thành độc nô, nhưng không tiêu diệt hoàn toàn mạnh mẽ xuất phát lời đồn kia.

Không ai biết trong ba ngày kia hắn đã làm cái gì, suy nghĩ cái gì.

Hắn nhớ lại những ngày cùng nàng sớm chiều bên nhau, nàng thích thú cạo lên nhung mao trên cổ áo hắn, hắn dung túng triu mến ngửi hương thơm trên tóc nàng. Hắn nhớ rõ lúc nàng ngắm vầng trăng treo cao trên bầu trời, trong phút lơ đãng sẽ toát ra vài phần cô đơn. Hắn biết đó là vì nàng đang nhớ tới cố hương – ở thế giới kia, mới là ngôi nhà chân chính của nàng.

Hắn vì nàng mà lốt đường.

Lót một con đường dẫn thẳng tới đỉnh cao vinh quang. Chẳng sợ cuối cùng kết cục của mình sẽ là như thế nào.

Hắn thông qua pháp khí nhìn hình ảnh nàng quạt cường quỳ dưới mưa, nhìn khuôn mặt luôn rạng rỡ hồng nhuận của nàng dần trở nên tái nhợt, nhìn nàng cắn môi dưới liều mạng chịu đựng rét lạnh cùng chua xót trong lòng, nhìn nàng dùng ánh mắt chờ mong bi thương hướng về phía cửa Dược Các, giống như đang khấn cầu hắn có thể đi ra, cho dù chỉ là liếc mắt nhìn nàng một lần cũng tốt. Chiếc ô mà hắn sai người mang ra cho nàng cũng bị nàng vờ như

không nhìn thấy, nàng đang dùng khổ nhục kế buộc hắn phải xuất hiện sao?

Chết tiệt, nàng không biết làm như vậy sẽ khiến hắn đau lòng sao?

Nhưng hắn không thể mềm lòng, bằng không tất cả đều sẽ đổ sông đổ biển.

Nhưng hắn không ngờ nàng sẽ diễn một vở kịch mang tên “Tử Vong”.

Thật là... Đã bị nàng dọa một phen a.

...

Những lời của sư phụ và Mộc trưởng lão quả thực giống như đang phó thác di ngôn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Mộc trưởng lão luôn yêu thương nàng vô hạn lại tự mình đem nàng đưa đến Hư Khôn Điện, vì sao Tông Chủ vốn kỳ thác kỳ vọng rất cao vào nàng lại không chút lưu tình phản nàng tội chết, vì sao rõ ràng là chí bảo Ngũ Đạo Luân Hồi Kính nhưng lại không ai coi trọng?

Hàn Ảnh Trọng không hiểu. Trong đầu mù mịt giống như bị lạc trong vạn dặm sương mù, hắn muốn tìm đường ra, nhưng càng nghĩ lại càng mơ hồ.

Trong vài ngày ngắn ngủi đã xảy ra quá nhiều chuyện đau lòng, khiến hắn không còn suy nghĩ được sáng suốt.

...

Một đoạn lịch sử huyết tinh cũng từ đó mà mở ra.

Năm đó đảo chủ Táng Hồn Đảo ôm nỗi đau mất con, vì báo thù đã cùng vài tên tu sĩ cấp cao, thừa dịp Huyền Tịch Tông nguyên khí đại thương sau trận ác chiến với ma tộc, dẫn dắt theo những tân đệ tử vừa mới tấn giai cùng cháu gái Lục Quá may mắn còn sống sót không hề báo trước tập kích những tòa tiên sơn đã đứng sừng sững mấy ngàn năm kia. Trận chiến này gần như hủy diệt toàn bộ Huyền Tịch Tông.

Máu tươi hòa lẫn vào trong nước mưa, những tòa kiến trúc còn chưa kịp tu sửa hoàn chỉnh đã trở thành phế tích, giống như cảnh tượng thảm khốc dưới địa ngục.

...

Trong một tòa nhà bị hủy hoại trầm trọng, Tông Chủ ngẩng đầu xuyên qua lỗ hồng trên mái nhà nhìn lên bầu trời âm đạm, rốt cuộc không kìm được rơi nước mắt.

Hắn thực xin lỗi các vị tiền tông chủ của Huyền Tịch Tông, nhưng hắn không hề hối hận.

“Ai...” Một tiếng thở dài thương hại truyền đến từ nơi nào đó, Tông Chủ có thể nhìn thấy góc áo màu sắc đặc biệt của người kia: “Trăm năm trước ta chịu sự nhờ vả của Thanh Nhai, ân minh trong Huyền Tịch Tông, là vì muốn giúp Huyền Tịch Tông vượt qua một kiếp này, không ngờ, chỉ vì một phút sai lầm.”

Ho ra máu tươi nhuộm đỏ chòm râu hoa râm, Tông Chủ cũng thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Đều là lỗi của ta, nếu không phải ta thỉnh cầu ngài già chết, ngài cũng sẽ không làm trái hứa hẹn.”

Ánh sáng yếu ớt mờ hồ chiếu sáng bóng dáng người nọ. Tóc đen mất đen như mực, một thân kim y, đúng là A Lỗ vốn cho rằng đã chết.

“Tâm mạch của ngươi bị thương tổn quá nặng, cho dù là ta cũng lực bất tòng tâm.” Tàn Lỗ bình tĩnh nói khiến cho người ta không khỏi hoài nghi hắn có năng lực nhưng lại không muốn ra tay cứu chữa: “Đề bồi thường, ta thề với Tiên Đế, cam đoan Huyền Tịch Tông của ngươi sẽ được phồn vinh vạn thế.”

“Ha ha ha ha... Khụ, thế này cũng coi như là trong họa được phúc đi... Khụ khụ.” Tông Chủ sáng khoái cười nói, nhưng tiếng cười lại dần dần nhạt nhòa: “Chỉ là đáng thương cho những đệ tử vô tội phải chết, ta thực sự có lỗi với bọn họ.”

Lúc lão quái vật của Táng Hồn Đảo ra một kích trí mạng, hắn bảo vệ các đồ đệ của mình, nhưng lại không bảo vệ được những hài tử trẻ tuổi kia.

Hắn có tư tâm, hắn không xứng với chức vị Tông Chủ.

May mắn, may mắn sau khi xác định hắn phải chết không thể nghi ngờ, lão quái vật kia dưới áp lực của dư luận đành phải thu tay lại, mới không bị diệt tông.

“Còn có, thứ ngài đặt trên người đứa nhỏ kia, vẫn nên nhanh chóng thu về đi.”

Tàn Lỗ chậm rãi đi qua vron tay vuốt mắt hắn, thấp giọng nói: “Ta sẽ làm. Ngươi an tâm đi đi.”

Cho đến khi tìm thấy ngừng đập, bóng dáng kim sắc kia cũng biến mất vô tung vô tích, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

...

Cửa Tàng Tú một khi đóng lại, trừ phi người bên trong nguyện ý mở ra, bằng không cho dù là ai cũng không thể xâm nhập. Hàn Ảnh Trọng nhờ vậy mà tránh thoát được một kiếp này. Cho nên vào thời khắc hân vừa bước chân ra khỏi Tàng Tú, trước mắt cảnh còn người mất khiến cho hân mê mang, lúc Huyền Tịch Tông máu chảy thành sông, hân đang làm cái gì?

May mắn những tiền bối còn sống sót trong một năm hân bế quan đã dựng lại tông môn, tuy rằng uy danh không bằng lúc trước, nhưng cũng thu được những đệ tử mới có tư chất tốt.

Hân liều mạng tu luyện đồng thời cũng thường xuyên đến Dược Các vấn an sư phụ sư thúc của hân. Trong trận chiến ấy mấy vị chân nhân đều bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Mấy năm nay hân đã tích góp được vô số thiên tài địa bảo, nhưng không có tác dụng gì. Vị thủ tọa Dược Các đức cao vọng trọng lại không rõ tung tích, có lẽ là đã chết, có lẽ là đã bị bắt đi, có lẽ là đang lưu vong bên ngoài. Hân cũng từng đi tìm, nhưng không có kết quả.

Vào mấy ngày trước, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, hân tiếp nhận ngọc bài đại biểu cho quyền lực cao nhất Huyền Tịch Tông.

Hân vuốt ve khối ngọc bài tinh xảo mà lạnh như băng, nhớ tới thiếu nữ khiến hân khắc cốt ghi tâm.

Nếu năm ấy nàng không gặp chuyện bất hạnh, ngọc bài này đáng lý nên thuộc về nàng.

Hân thay nàng nhận trọng trách, nàng có tức giận hay không?

Hân không biết, hân thật sự không biết.

...

Thanh y lão giả của Dược Các năm đó cũng là một trong những người còn sống sót.

Khi hân đẩy ra cánh cửa một căn phòng trong Dược Các, quả nhiên nhìn thấy vị Tông Chủ trẻ tuổi đang ở đó, xuyên qua cửa sổ đơn sơ nhìn về một phương hướng, ánh mắt si ngốc.

“Tông Chủ, hôn sự giữa ngài và Diễm Tinh...”

Hàn Ảnh Trọng mím môi, đáy mắt hiện lên một chút đau đớn không dễ phát giác: “Dĩ nhiên phải làm... Tùy các người an bài.”

Đây là nguyện vọng của sư phụ, về tình về lý, hân đều không thể không nghe theo.

Huyền Tịch Tông yên lặng suốt một năm, rốt cuộc cũng có chuyện vui.

Hân không hy vọng người kia là mình.

Nhưng lại không thể làm gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 118

Căn phòng đơn sơ, một vị mỹ nhân ngồi trước bàn trang điểm đơn giản, một thân hồng y tựa như hoa đào kiêu diễm, tóc cam dài mượt, đôi mắt màu đỏ rượi giống như một hồ mỹ tửu làm say lòng người. Nàng ngơ ngác nhìn chính mình trong gương, cho đến khi đôi mắt cùng mái tóc biến thành màu đen như mực. Nàng hỏi người trong gương: “Người là ai?” Người trong gương buồn bã nói: “Người lấy đi thứ vốn thuộc về ta, mà ta đã không chế thần trí của người.”

...

Trên bầu trời cách mặt đất mấy ngàn thước, không khí cấp tốc lưu động thổi mái tóc bay tán loạn, quét hai má phát đau. Tiên hạc chở hai người trên lưng vững vàng đáp xuống một đỉnh núi, khi mui chân vừa chạm đất trong nháy mắt liền hóa thành hình người nhỏ bé. Tiểu Lâm sư huynh trịnh trọng nói: “Qua ngọn núi này chính là Thương Kỳ đại lục, ta chỉ có thể đưa các người đến đây thôi.”

Thiếu niên tóc đỏ như lửa dùng khăn lụa lau mồ hôi trên trán của tiểu cô nương trong lòng, đồng thời cảm kích nói: “Đa tạ Tiểu Lâm sư huynh.”

“Muốn tạ thì tạ trường lão đi.” Tiểu Lâm sư huynh bỏ lại những lời này, hóa thành tiên hạc theo đường cũ trở về mà không hề ngoái đầu lại. Chỉ là trong khoảnh khắc Túc Vị Ly vừa quay đi thì hân bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, lưu luyến nhìn tiểu cô nương trong lòng Túc Vị Ly, trong lòng có chút phiền muộn. Muốn ra đi sao, thật sự muốn ra đi sao, nàng là hảo bằng hữu duy nhất biết hân là yêu tu nhưng vẫn đối xử thật lòng với hân a.

Nha đầu, chúc người may mắn, trăm ngàn lần đừng cô phụ kỳ vọng của trưởng lão.

Quay đầu lại, đột nhiên cất tiếng kêu lẹ lẹ vang to thanh thúy, cuối cùng chỉ còn thấy được màu lông vũ trắng đen giao nhau, cô độc giống như không biết sẽ lạc về nơi đâu.

Trên đỉnh núi hai người nghỉ ngơi một lát liền lại bắt đầu cuộc hành trình mới. Chẳng qua người phải đi chỉ có một, tiểu cô nương phần điều ngọc mài nằm trong lòng Túc Vị Ly lại đang yên ổn ngủ say.

Đúng vậy, hai người này chính là phản đồ được Huyền Tịch Tông treo thưởng rất cao để truy nã – Túc Vị Ly cùng vị thiếu tông chủ vốn được cho rằng đã tự sát mà chết – Phong Luyến Văn. Có lẽ có người sẽ hỏi: Gì? Tiểu hài tử ngây thơ khả ái này chính là Phong Luyến Văn lừng lẫy đại danh đó sao? Aiss, không có cách nào khác, nếu dùng hình dạng thật của nàng thì tiên hạc sẽ không thể nào chở được trọng lượng hai người, kết quả là đành phải sử dụng món lễ vật mà nàng lấy được ở chỗ Mộc trưởng lão trong cuộc tỷ thí luyện đan trước đây – Ấn Tượng Giới.

Cái gọi là Ấn Tượng Giới, tác dụng cũng y hệt như tên của nó, có thể ghi nhớ hình dáng của vạn vật trong thiên địa, giúp người sử dụng biến thành hình dạng vật mà nó ghi nhớ. Cũng may năm đó có dự liệu trước, đem hình dáng phần điều ngọc mài của Nhan Phong lưu lại trong Ấn Tượng Giới, định rằng sau này nếu có tỷ thí thì sẽ dùng để che dấu thân phận. Kết quả là mỗi tiên hạc đúng lý hợp tình ghét bỏ bộ dạng thật của nàng quá nặng bắt nàng phải biến đổi nhẹ hơn.

Vậy nên hiện tại, trên ngón tay nhỏ bé mập mạp của mỡ Phong đang đeo một chiếc nhẫn.

“Xứ nha đầu, đang mơ cái gì vậy, mau thức dậy!” Thấy nàng xoay qua xoay lại lung tung cực kỳ giống một con mèo nhỏ, theo kinh nghiệm trước kia nha đầu này hẳn nên tỉnh lại. Túc Vị Ly vừa chọt chọt khuôn mặt bánh bao của nàng vừa kêu lên.

Phong Luyến Văn theo thói quen vung tay tát cho hắn một cái: “Kêu cái gì mà kêu...” Nói còn chưa xong, nàng đã bị thanh âm quỷ dị của mình dọa tỉnh cả người.

Túc Vị Ly cũng theo thói quen sờ sờ mặt mình, nhiều năm sống chung phòng với nha đầu này, nàng luôn luôn thức dậy trễ hơn hắn, hắn cũng không có ý tốt luôn thích quấy nhiễu mộng đẹp của người khác, kết quả là mỗi ngày đều nhận được một cái tát... Cho dù như thế hắn vẫn không hề hối cải cứ thích trêu chọc nàng.

Thân hình nho nhỏ của Phong Luyến Văn cứng đờ, dùng mất thời gian ba giây mới thích ứng được hoàn cảnh quỷ dị này, lại dùng thêm ba giây để nhớ lại trước lúc ngủ đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, cuối cùng đem tiền căn hậu quả xâu chuỗi hết lại một lần, vội vàng lên tiếng chỉ trích Túc Vị Ly: “Tiểu tử nguoi lại dám lục lọi túi trữ vật của ta?!” Đợi chút, chuyện này không hợp lý, hắn làm sao có thể mò ra túi trữ vật của nàng? Chẳng lẽ hắn đánh bậy đánh bạ lại vô tình làm được sao?

“Sắc, ai thêm lục cái túi trữ vật rách nát của nguoi a.” Túc Vị Ly khinh bỉ nói: “Nguoi không phải đã sớm đem nó tặng cho ta sao?” Kỳ thật từ rất lâu rất lâu trước kia khi nàng còn chưa cất nhẫn vào trong túi trữ vật thì đã bị hắn nhanh tay trộm lấy... Lúc ấy nghĩ rằng nàng khiến hắn không xu dính túi, hắn lấy cái nhẫn của nàng cũng không quá đáng...

“Có chuyện này sao?” Phong Luyến Văn thoáng mê mang, xoa xoa cái đầu mờ mịt của mình, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ, dù sao nó hiện tại ở trong tay ta.”

“Kiên trì một chút, sau khi đến Thương Kỳ đại lục ta sẽ mang nguoi đi tìm đại phụ.” Túc Vị Ly cười nói, lại không nhận được xia xói nàng một phen: “Kết Đan tu sĩ lại có bộ dáng phệ vật đến như nguoi, thật đúng là không có nấy ai... A không đúng, là chỉ có duy nhất một người.”

Phong Luyến Văn quệt miệng u oán lắm lắm: “Ta bây giờ đã không còn là Kết Đan tu sĩ...” Mộc Khinh Ưu diễn kịch lại diễn đến vô cùng chân thật, thực sự đã hạ thuốc mạnh với nàng, kinh mạch đứt đoạn cũng không phải là nói giỡn a, cũng may mà khi còn lưu lại trong thân thể đã theo linh khí tiêu tán, băng vào thiên phú của nàng cộng với cuộc sống lưu lạc đây những thứ kích thích lòng nguoi, tu vi nhất định sẽ còn tăng tiến nhanh hơn so với trước đây.

Nhớ tới sư phụ, liền lại nghĩ tới ngày đó ở Hư Không Điện ——

Nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng, tứ chi bách hải đều cảm thấy rét lạnh, ý nghĩ hỗn loạn, nhưng ánh mắt lại nóng rực. Tông chủ than nhẹ một tiếng: “Luyến Văn, nguoi chịu khổ rồi.” Không đợi nàng có phản ứng gì, hắn liền hiểu ý cười cười: “Ta biết nguoi thực sự bị oan, lần này diễn một vở kịch, là vì muốn giao cho nguoi một nhiệm vụ quan trọng.” Nhìn thấy ánh mắt tò mò của nàng, hắn vuốt râu nói tiếp: “Nguoi có biết ‘Thương Kỳ đại lục’?”

Phong Luyến Văn gật đầu, nàng dĩ nhiên là biết, lúc trước khi đến gặp sư phụ để đòi lại Dư Hắc nàng đã tình cờ thấy được nhân sĩ của Thương Kỳ đại lục đến cầu y.

“Ở mảnh đất trung tâm của Thương Kỳ đại lục, cứ trăm năm một lần sẽ tổ chức một hội nghị Tu Chân Giới, nhằm để các tông phái cung cấp tài nguyên tu luyện cho nhau hay trao đổi tín tức về lục giới. Năm trăm năm trước Huyền Tịch Tông là đệ nhất tu chân phái, nhưng sau khi Tinh Trữ phi thăng thì địa vị của Huyền Tịch Tông cũng nhanh chóng suy giảm, từ đó không hề bước chân đến Thương Kỳ đại lục nữa. Mà từ khi Ảnh Trọng, nguoi, Không Thành báii nhập Huyền Tịch Tông, Huyền Tịch Tông cũng nên đến lại Thương Kỳ đại lục.”

“Mấy ngày trước ta đã nhận được thiệp mời. Nhưng việc này không thể công khai, các tông phái trên Lam Uyên đại lục bất hòa với nhau là chuyện thường tình, nếu có kẻ tâm thuật bất chính cố ý ngăn trở, ta cũng không có biện pháp. Cho dù chỉ đến để tượng trưng cũng tốt, Tông chủ cùng thiếu tông chủ tuyệt đối không thể rời khỏi tông môn, nhưng nguoi không đủ thân phận đặt chân tới hội nghị chắc chắn sẽ dẫn tới bất mãn, cho nên nguoi đi chỉ có thể là ta hoặc nguoi.”

“Việc này rất quan trọng. Huyền Tịch Tông trăm mặc năm trăm năm cuối cùng đã vực dậy, cho dù trả bất cứ giá nào cũng phải nắm chắc cơ hội lần này.”

“Cho nên đành ủy khuất người bị ‘giám’ trong Cẩm Uyên Các một thời gian, tránh né tai mắt của các môn phái bí mật đến Thương Kỳ đại lục. Tôn hạo danh dự người không cần lo lắng, trong tông có một cổ kính biết quá khứ, hiểu tương lai, chỉ cần dùng Phụng Hoàng Lệ để khởi động. Mà Phụng Hoàng Lệ trên đời này chỉ có duy nhất đảo chủ Bồng Lai Đảo mới có. Chỉ cần đến chỗ hắn mượn dùng Phụng Hoàng Lệ, chân tướng sẽ rõ ràng.”

“Sư phụ người cũng biết được chuyện này nên mới cố ý lạnh nhạt với người, người hãy thông cảm cho hắn.” Khi đó đang tỉnh táo nhấm nuốt nhiệm vụ này nên Phong Luyến Văn cũng không chú ý đến chuyện Tông Chủ dường như còn lời gì khác muốn nói nhưng đành thôi. Nàng không hề biết hội nghị lần này chỉ là một cái cớ để buộc nàng rời khỏi Huyền Tịch Tông, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn đã sớm phát hiện Tảng Hồn Đảo có hành động khả nghi, muốn nhân cơ hội này bảo vệ ba thiên tài của Huyền Tịch Tông mà thôi.

...

Phong Luyến Văn chỉ biết là sau khi chơi trò “giả chết” kia thì quả thực đã dọa đám người Tông Chủ sợ chết khiếp. Hừ hừ hừ, lão hồ ly người không muốn mình chịu khổ nên không thêm thương lượng đã tổng ta đi, không dọa người mất nửa cái mạng sao khiến ta xả mối hận bị sốt cao đến 39 độ. Nếu đây không phải là nhiệm vụ quan trọng đề lên cấp 40, nàng mới không thêm tham gia vào vở kịch nhảm chán này. Ân, về phần vụ hôn kia chỉ do ngoài ý muốn, diễn rất nhập tâm nên mới vậy. Khụ, coi như mất quan tài chịu thiệt thay lão hồ ly kia bù đắp tổn thất tinh thần cho nàng đi.

“Tại sao người lại đi theo ta?” Không phải nói người không đủ thân phận đến hội nghị sẽ dẫn tới bất mãn sao, chắc chắn, tên phản đồ này chắc chắn không đủ thân phận đâu.

“Đương nhiên là tông chủ nhờ ta chiếu cố người a.” Nếu không có người ta còn ở lại cái nơi nhảm chán đó làm chi. Phong Luyến Văn cũng không hoài nghi, im lặng nắm trên tay Túc Vị Ly hưởng thụ đãi ngộ dành cho tiểu hải tử. Bởi vì sợ nàng sẽ choáng váng đầu, hơn nữa dù hắn có khinh công tuyệt diệu cũng không thể vững vàng bay tới bay lui như tiên hạc, cho nên Túc Vị Ly lựa chọn đi bộ.

Không biết đi được bao lâu, Phong Luyến Văn đột nhiên phát hiện có gì đó không thích hợp...

Bọn họ đã vòng tới vòng lui chỗ này mấy lần, dường như là... bị lạc đường rồi.

“Người có bản đồ hay không?” Phong Luyến Văn cực kỳ bất đắc dĩ hỏi, lão hồ ly kia không cho nàng kịp chuẩn bị cái gì đã đuổi nàng ra ngoài, lạc đường là chuyện đương nhiên... Đáp án của Túc Vị Ly có thể đoán trước được, nếu như có bản đồ hắn sẽ lãng phí khí lực đi tới đi lui này giờ sao? Rốt cuộc chỉ có thể nhờ vào vận khí, hi vọng sẽ gặp được người của Thương Kỳ đại lục để hỏi đường.

Hai người tình cờ đi ngang qua một sơn cốc, chợt nghe được tiếng khua chiêng gõ trống thổi kèn ồn ã, lại thấy vài đồ xa hoa phủ kín đường, một đoàn nhân mã đầy sắc đỏ thăm rêu rao khắp nơi, xem đội ngũ này hẳn là mỗ đại gia nào đó đang gả nữ nhi.

Tổ hợp hai kẻ yêu thích gây rối lập tức khơi dậy hưng trí...

Kẻ thích gây sự số một Phong Luyến Văn đột nhiên nhớ tới một chuyện xưa đã từng xem, có một mỗ Tào cùng mỗ Viên từ nhỏ đã nghịch ngợm chuyên gây rối, thấy người ta cưới tân nương từ liên nửa đêm đột nhập bắt cóc tân nương tử của người ta... Nói thật nàng rất muốn học theo bọn họ. Kẻ thích gây sự số hai Túc Vị Ly chỉ sợ thiên hạ không loạn, bọn họ chịu đói chịu mệt đi đường rất vất vả, tân nương tử kia lại an ổn ngồi trong kiệu cũng thật quá không trọng nghĩa, không kéo nàng ra hỏi đường một chút thì thực phải xin lỗi quần chúng.

Hai người liếc nhau, hai ánh mắt lóe lên tia lửa sáng rực —— “Búa kéo bao!” “Ha ha nha đầu người thua rồi, nhanh đi!” Phong Luyến Văn lắc lư trong gió, nàng hiện tại không có linh khí hơn nữa còn đang mang bệnh trong người, làm sao mà đi.

Nhưng ngay lúc này, kinh biến đã xảy ra —— thanh âm hoan hoan hi hi đột nhiên bị tiếng vật nặng ngã xuống đất thay thế, trong không khí tràn ngập mùi vị kỳ quái khiến hai người vội vàng bật mũi. Người khiêng kiệu cùng hộ vệ mềm nhũn rồi ngã xuống, tân nương tử ngồi bên trong kiệu phát ra một trận tiếng cười âm hiểm: “Lão bất tử kia muốn đem bốn cô nương gả ra ngoài, bốn cô nương đào hôn cho người xem!”

Hóa ra là loại tiết mục cưỡng đoạt hôn. Vậy thì vừa vặn đem cô nương muốn đào hôn này kéo tới hỏi đường thôi, nếu tân nương tử vô tội kia biết được suy nghĩ trong lòng của hai kẻ chuyên gia gây sự này, nhất định sẽ lệ nóng tuôn trào hỏi đây là suy luận kiểu gì vậy.

Bọn họ đứng chờ tân nương tử kia tự mình rời khỏi kiệu hoa, nhưng khi nữ tử toàn thân vận hồng y kia xuất hiện dưới ánh mặt trời, hai người không nhận được hung hăng hút một ngụm lãnh khí — bởi vì bị dọa a! Trên mặt nàng đang mang cái thứ đồ chơi gì vậy? Là mặt nạ phòng độc trong truyền thuyết sao? Đúng nha, nếu nàng không có chuẩn bị thì cũng sẽ bị độc khí kia làm cho hôn mê. Điểm chết người là nữ tử này có tu vi không thấp, dường như đã sắp đột phá Nguyên Anh kỳ.

Đây là lão yêu bà không thể trâu vào của nhà ai a? Phong Luyến Văn đột nhiên cảm thấy bộ dáng người này nhìn có chút quen mắt. Tóc xanh mắt xanh, dáng vẻ vừa mong manh yếu ớt vừa đáng yêu, hoàn toàn không hợp với tính khí thích làm xằng làm bậy vừa rồi của nàng.

“Cướp hay là không cướp đây?” Theo lẽ thường mà nói đáp án hẳn là không, nhưng mỗ Phong vốn không sợ trời không sợ đất lại nắm thần khí thiên hạ vô địch trong tay, vì vậy vô cùng kiên quyết nói: “Đương nhiên phải cướp, chúng ta là đang giúp nàng giữ gìn thanh danh, bị cướp dẫu vẫn tốt hơn đào hôn nhiều.”

Uy uy, người xác định bị cướp sẽ có thanh danh tốt hơn đào hôn sao...

“Muốn cướp thì người cướp đi, ta không có cái năng lực đó.”

“Hi hi, ta yếu ớt vô hại như vậy sao có thể làm ra loại chuyện đó, mau nhắm mắt lại đi, nếu không ta sẽ móc mắt ngươi ra!”

Nàng đã rất lâu không biến thành Nhan đại thần để làm xằng làm bậy rồi...

Khi trường thương của Nhan đại thần chĩa thẳng vào cổ tân nương, đột nhiên phát hiện cao thủ Nguyên Anh kia hai mắt đầm lệ mờ mờ. Đại thần kinh ngạc, uy uy bốn đại gia còn chưa ra tay ngươi khóc cái gì? Trong đầu chợt lóe tinh quang, hần nhớ ra, nàng ta hình như là người giống hệt bạn tốt của mình ở thế giới cũ – Tang Nhiễm! Thật không ngờ tới, tiểu nha đầu năm đó luôn nhẫn nhục chịu đựng giờ lại biến thành tân nương đào hôn hơn nữa còn là cao thủ Nguyên Anh kỳ.

Đại thần nghĩ rằng, thế giới này thật kỳ diệu...

Chỉ thấy Tang Nhiễm điềm điềm đáng yêu nhìn hồng y nam tử tuấn mỹ vô trù trước mặt, đột nhiên “Oa ——” một tiếng khóc lớn, chạy tới nhào vào trong ngực đại thần! Trong lòng đại thần rung động... hần đây là đang bị sàm sỡ sao? Không đợi hần kịp nổi giận đẩy ra sắc nữ này, chợt nghe nàng thốt ra một cái tên vô cùng quen thuộc: “Nhan Mặc Qua! Nhiều năm qua ngươi chết đi ở nơi nào vậy!” Nói giống như hần là kẻ phụ bạc không bằng.

Đợi chút... Tang Nhiễm làm sao có thể biết hần gọi là Nhan Mặc Qua...

Tang Nhiễm Tang Nhiễm Tang Nhiễm Tang hNhiễm Tang Nhiễm Tang Nhiễm Tang Nhiễm Tang Nhiễm... Tang... Nhiễm?

Tang Nhiễm?!

“Ngươi là?” Cho dù đáp án đã thật rõ ràng khiến hần mừng như điên, nhưng đại thần lại có thể mặt không đổi sắc nhẹ nhàng nhún mày!

“Ta là bạn thân của ngươi Nhiễm Nhiễm a! Thay đổi hình dáng một chút ngươi liền không nhận ra ta, thật vô lương tâm a!”

Chỉ là có chút không thể tin nổi thôi. Bất quá cái đó không quan trọng, việc cấp bách hiện giờ là mau chóng biến trở về thành Phong Luyến Văn nhận lại người bạn tốt đã lâu không gặp này thôi. Một dãy số liệu màu lam hiện lên, hồng y đại soái ca anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong biến thành một tiểu nữ hài phấn điều ngọc trác khả ái vô hại!

Ách... Quên thảo Ấn Tượng Giới ra rồi, bất quá cho dù thay đổi hình dạng thì chắc chắn bạn tốt của nàng cũng sẽ nhận ra được nàng! Đây là tri âm tri kỷ tốt nhất của nàng a! Phong Luyến Văn chân thành mà thâm tình nhìn bạn tốt.

Tang Nhiễm nhìn chăm chăm đứa nhỏ vô cùng quen mắt này cả buổi, lại liếc sang chỗ họ Túc bởi vì kinh ngạc quá độ nên sớm đã hiện thân, đột nhiên hiểu được cái gì đó, lập tức lớn tiếng gào khóc! Trong ánh mắt khó hiểu của hai người, Tang Nhiễm ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ của Phong Luyến Văn, bị thống khóc kêu: “Tiểu Văn a! Sao ngươi lại đi sớm như vậy! Bỏ lại đứa nhỏ và cha của nó, ngươi bảo hai cha con này làm sao mà sống a! Tiểu Tiểu Văn ngoan, ta là di con, con gái của Tiểu Văn cũng chính là con gái của ta. Di nhất định sẽ nuôi nấng con trưởng thành!”

Phong Luyến Văn khòe miệng run rẩy đầu đầy hắc tuyến...

Túc Vị Ly đồng dạng chịu khổ bị ngũ lôi oanh đình...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 119

A, ngươi xem đứa bé này ngọc tuyệt khả ái phấn điều ngọc mài quả thực giống hệt bạn tốt của nàng y như đúc. A, ngươi xem sau khi trải qua bao biến cố trắc trở cô đơn tịch tịch cuối cùng cũng thấy được ánh mắt của người quen. A, ngươi xem trên thiên hạ này còn ai có thể anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong bề ngê thiên hạ như nam nhân vừa rồi! Quan trọng nhất là ngoại trừ bạn tốt của nàng ra còn ai có thể sinh được một đứa bé vừa đáng yêu vừa đáng thương như vậy khiến người ta vừa gặp liền muốn khóc a! Tang Nhiễm khóc lóc nức nở ruột gan đứt từng khúc bi thương gần chết, hải từ ở đây nhưng mẫu thân của nó lại không còn nữa, Tiểu Văn a ta đã tới chậm rồi, không thể được nhìn mặt ngươi một lần cuối cùng, ngươi là đồ không có lương tâm tại sao không cố gắng đợi ta ô ô ô...” Ô ô, Tiểu Tiểu Văn, con nói cho di biết, mẫu thân con đã chết như thế nào, là bị ai hại, di nhất định sẽ thay mẫu thân con báo thù rửa hận... Ô ô ô...”

Mẫu thân con đã chết như thế nào...

Đã chết như thế nào...

Chết như thế nào...

A, bệnh nặng chưa khỏi cộng thêm kích thích lần này khiến cho đầu óc của nàng đau như búa bổ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Phong Luyến Văn bị bộ ngực của mỗ Tang đè ép đến biến dạng, vẻ mặt nàng cứng ngắc toàn thân phát run trên đỉnh đầu bốc khói sát khí vùn vụt, oán niệm bốc lên đủ khiến cho hoa cỏ vô tội xung quanh trong nháy mắt khô héo. Đây chính là bạn tốt mà nàng luôn nhưng nhớ tận xương a, đây chính là tình bạn kinh thiên động địa của nàng a! Mẹ nó quả thực là kinh thiên động địa, tiếng gào khóc xé tim xé phổi của mỗ Tang cùng tiếng cười như xoắn gan xoắn ruột của mỗ Túc ăn ý phối hợp với nhau oanh tạc màng nhĩ của nàng, Phong Luyến Văn một tay nắm quyền, thanh âm nặng nề tận lực đè nén xúc động giết người vang lên bên tai Tang Nhiễm: “Bồn đại gia còn chưa có chết đâu, người rủa ta như vậy mà coi được sao – coi được sao?!”

“BINH – – ”

Một đám nện xuống, thật là thống khoái!

“Ô!” Trên đỉnh đầu của mỗ Tang nổi lên một cục u còn bốc khói trắng, Phong Luyến Văn xoa tay lên quả đám nhỏ của mình hung dữ trừng mắt nhìn nàng: “Mối ít lâu không gặp đã không nhận ra ta! Còn nữa, cái thân thể này của người là lừa gạt được ở đâu? Còn không mau thành thật khai ra!”

Giọng nói quen thuộc này là... Tang Nhiễm đột nhiên giống như bị điện giật: “Người... Người là Tiểu Văn?” Nàng dùng hai tay che lại nơi vừa bị đánh, đôi mắt màu lam xinh đẹp ánh lên lệ quang trong suốt, xinh đẹp động lòng người.

Phong Luyến Văn nâng cằm lên nhìn thẳng vào nàng: “Ngoại trừ bản đại thần, người cho rằng người trước mặt người là ai?”

Trong đầu Tang Nhiễm sấm vang chớp giật rền rền, vài giây sau lại đau nhức thành tiếng, hình tượng dịu dàng bị hủy đến mức không còn mảnh vụn, trình độ bị ai so với lúc trước chỉ có hơn chứ không kém: “Tiểu Văn chẳng lẽ người luân hồi?! Việc này thật không công bằng a, vì sao ta xuyên đến phải tá thi hoàn hồn trên thân thể một người chết, còn người lại lần nữa được đầu thai?! Thiên lý bất công a!”

“Ha ha ha ha ha ha... ” Túc Vị Ly ôm bụng cười sặc sụa, hẳn đã lâu không được cười vui vẻ như vậy, quả nhiên đi theo nha đầu kia cuộc sống mới gặp được nhiều điều thú vị a ha ha ha. Hắn nghe rõ, vị cao thủ Nguyên Anh tóc xanh này là tỷ muội tốt của nha đầu kia, đầu óc có vấn đề như thế thật không không hổ là tỷ muội của nàng a ha ha ha ha...

Phong Luyến Văn đầu đầy hắc tuyến dần dần lan tràn xuống dưới cổ, nàng thực sự bị chọc giận đến mức suýt bay mất ba hồn bảy phách. Nhiễm Nhiễm a, tu vi cao thâm của người là để phụ trợ cho tiếng khóc của người càng thêm rung trời động đất sao? Nàng lúc này chỉ muốn thét vào mặt cái kẻ đang gào khóc thảm thiết kia hai câu –

Sao lại bỏ chữa bệnh!!!

Có bệnh thì mau chóng mà uống thuốc đặc biệt là thuốc chữa não tàn!!!

Mà bệnh tình của Tang Nhiễm tựa hồ không chỉ dừng lại ở việc não tàn, tiếp đó dưới ánh mắt oán niệm sâu nặng của Phong Luyến Văn, nàng vội chạy đến trước mặt Túc Vị Ly nghiêm túc kéo tay hắn, hít hít nước mũi rồi nghẹn ngào nói: “Người chính là phụ thân của đứa nhỏ này sao? Hải tử nhà ta đã gây nhiều rắc rối cho ngài rồi, nó đi theo ta sẽ không phải chịu khổ, xin người nhìn đau bỏ xuống thứ mình yêu thích nhường đứa bé này cho ta đi!” Hiện tại nàng đảo hôn coi như là lẻ loi một mình, thật vất vả mới có thể chờ được thời khắc cùng bạn tốt trùng phùng, cho nên dù Tiểu Văn nhà nàng có là bảo bối của thiên vương lão tử nàng cũng phải đoạt lấy bằng mọi giá.

Túc Vị Ly đáng thương đang muốn xem kịch đột nhiên vô tội bị kéo lên sân khấu, lại thấy mỗ Tang diễn xuất càng lúc càng khoa trương, khiến hắn ôm bụng quỹ rập xuống đất cười lăn lộn giống như sắp tắt thở đến nơi mà không để ý đến ánh mắt như muốn lột da róc xương của người nào đó. Phong Luyến Văn giận đến dựng ngược tóc tai sắp hóa thành Medusa, nếu như bây giờ trong tay nàng có khối đầu phụ nàng sẽ không chút do dự đập lên đầu Tang Nhiễm!!! Con mẹ nó người nói ai là cha ai?! Lần trước bị tên hỗn đản kia nói mặt quan tài là cha nàng thì cũng thôi đi, giờ đây lại bị đứa bạn vô lương tâm này nói tên hỗn đản đó là cha nàng, hai tên trứng thối đầu óc có vấn đề này sao lại thích tìm cha cho nàng vậy?

Tiêu sái vung tay lên tháo Ấn Tượng Giới khôi phục lại hình dáng thật sự, kéo cổ áo đỏ thắm của Tang Nhiễm bức nàng đi đến gần mình: “Giờ mở to hai mắt của người ra mà nhìn, ta là ai?”

Tang Nhiễm đang cảm thấy phụ thân của đứa bé kia thật quá vô lương tâm, nghe có người muốn đoạt con gái của hắn mà còn có thể cười đến sung sướng như vậy, hơn nữa vừa rồi ôm lấy nàng rõ ràng cảm giác được Tiểu Văn toàn thân nóng hôi phát run tựa hồ đang sốt cao không giảm, Tiểu Văn đáng thương của nàng ở trong tay tên này rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu hành hạ? Tang Nhiễm vừa mới ra quyết định sau này phải bảo vệ thật tốt Tiểu Văn nhà nàng thì đột nhiên bị ai đó tóm lấy cổ áo đằng sau, chưa kịp kinh hô đã bị ghì chặt hai vai, xoay người 180° liền nhìn thấy cổ nhân nhiều năm không gặp đang đứng ngay trước mặt mình, chống nạnh bày ra dáng vẻ nữ vương, đôi mắt đỏ thắm như lửa nhìn chằm chằm nàng không chớp.

“Tiểu Văn...” Đây không phải là nhớ nhưng quá thành bệnh nên xuất hiện ảo giác chứ? Nàng run run đưa tay sờ gò má hồng hào của người trước mặt, dường như chưa thể tin nổi lại nhéo mạnh thêm một cái, nghe được thanh âm gào thét kêu đau kia mới xác định chắc chắn đây là người chứ không phải quỷ. Tang Nhiễm rất kích động, nhào qua ôm chặt lấy Phong Luyến Văn, trong giọng nói mang theo một tia nức nở: “Tiểu Văn, thật sự là người!”

Phong Luyến Văn kìm nén xúc động muốn báo thù cho khuôn mặt vô tội của mình, vươn tay ôm lấy hạo tỷ muội khiến nàng nhưng nhớ đã lâu nhưng vừa gặp mặt lại thiếu chút nữa hại nàng tức chết, mặc dù tâm tình kích động vì gặp được bạn tốt đã bị một màn khôi hài lúc này đập vỡ hầu như tan tành, nhưng nàng vẫn cảm giác chớp mũi có chút chua xót.

“Đã lâu không gặp, có nhớ ta hay không?”

“Ai thèm nhớ người!” Ngoài miệng tuy nói không nhớ, nhưng nào có ai hay khoảng thời gian qua Phong Luyến Văn đã rơi bao nhiêu nước mắt vì mong nhớ bạn bè và người thân. Chia cách nhau ba năm, cảm giác có lẽ cũng giống như lúc vừa lên trung học được gặp lại người bạn tiểu học ngày xưa.

Kích động tán gẫu hai câu, Phong Luyến Văn vẫn còn đang sốt, vừa rồi bị chọc giận nên mới thoáng lên tinh thần, nhưng giờ bình tĩnh trở lại thì lập tức yếu ớt giống như bông hoa nhỏ bị gió mưa vùi dập. Tên hỗn đản họ Túc nào đó là người đầu tiên phát hiện trạng thái của nàng không ổn, vội vàng cắt ngang hai người đang say sưa ôn chuyện, khuyên can mãi Phong Luyến Văn mới chịu mang vào Áo Tượng Giới để hấn tiếp tục ôm chuẩn bị gấp rút lên đường. Đứng hỏi Phong Luyến Văn vì sao lại không để cho Tang Nhiễm ôm, xem đôi mắt phát ra tinh quang sáng rực kia cũng đủ biết nếu rơi vào trong tay nàng ấy chắc chắn không tránh được kết cục bị giầy xéo khuôn mặt nhỏ nhắn, ở trong tay Túc Vị Ly tương đối an toàn hơn một chút.

Ba người nhìn những đồng chí đón đầu bị khói mê làm cho bất tỉnh nhân sự kia, bày tỏ một chút thương xót, sau đó lập tức xuống núi. Có vị nhân sĩ Tang Nhiễm từ nhỏ đã sống ở Thương Kỳ đại lục làm hướng dẫn viên du lịch, cả ba đi đường không gặp thêm bất kỳ trở ngại nào. Dọc đường Tang Nhiễm xuất đủ các loại nháy mắt ra hiệu với Phong Luyến Văn, che miệng âm thầm hỏi nhỏ, giọng nói tràn đầy ám muội: “Tiểu Văn ~ tiểu tử này là ai a?” Nói xong lại liếc nhìn Túc Vị Ly, lặng lẽ đánh giá một hồi. Năm nay Tiểu Văn đã mười tám cái xuân xanh tựa như một cành hoa, có đối tượng cũng là chuyện bình thường, hơn nữa tiểu tử này lớn lên tướng mạo không tệ, bộ dáng nhìn rất dễ bị ức hiếp lại còn nghe lời răm rắp, tuyệt đối là khẩu vị của một người cường thế như Tiểu Văn.

Nếu để cho Túc Vị Ly biết được trong lòng Tang Nhiễm đang suy nghĩ cái gì, không biết hấn có lập tức thổ huyết tại chỗ hay không. Lớn lên không tệ? Chỉ là khá tốt thôi sao? Rõ ràng hấn soái đến mức ngay cả Phong Luyến Văn cũng phải hâm mộ ghen tỵ. Nghe lời răm rắp? Kính nhờ đây chỉ là xuất phát từ lòng quan tâm đến bằng hữu thuận tiện chiếu cố cho bệnh nhân, lúc nha đầu kia còn khỏe mạnh cũng đã bị hấn chọc giận không ít lần. Bộ dáng nhìn rất dễ bị ức hiếp? Xin cho phép hấn yên lặng tưởng niệm Hàn sư huynh đã từng bị hấn chinh hết sức thê thảm. .

Phong Luyến Văn lười biếng nghịch nghịch lọn tóc, thần nhiên đáp: “Nô bộc miễn phí.”

Túc Vị Ly tức thì đen mặt, nhưng hấn vẫn sáng suốt lựa chọn giữ gìn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 121

Thân là người từng trải Đại thần khắc sâu một kinh nghiệm quan trọng có thể chia sẻ với bọn nhỏ: Người có thể nông cuồng, người có thể tự đại, người có thể ngẩng cao đầu 45° dùng giọng nói miệt thị phun ra hai chữ “Cận bã!” với kẻ địch, nhưng ngàn vạn lần phải nhớ kỹ ở trong lòng tuyệt đối không thể coi kẻ địch thực sự là cận bã, dù là trường hợp nào cũng không thể khinh địch.

Một đám đại hán sát khí đằng đằng đứng trước cửa khách điểm hiển nhiên không hiểu được kinh nghiệm này, nhìn chăm chăm tiểu nữ hài thấp hơn nửa người bọn họ, sau đó khinh thường cười to.

“Một tiểu nha đầu mà cũng dám cản đường đại gia ta! Mau kêu một tiếng ‘Đại gia’ nghe xem nào!”

“Cây thương kia rất nặng, mau bỏ xuống kéo mỗi tay a, gia sẽ đau lòng! Ha ha ha ha!”

“Mau giao Tang Nhiễm tiểu thư ra đây, nếu không thúc thúc sẽ đánh mông người đó.”

Tiểu cô nương tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, đi đến bên cạnh nam tử cao lớn tự xưng ‘đại gia’ kia kéo kéo góc áo của hấn, chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ khờ dại, dùng giọng nói ngọt ngào nói với hấn: “Ta muốn cho thúc một món lễ vật, thúc đưa tai lại gần đây đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn so với gao nếp còn trắng mịn hơn vốn đủ khiến người ta sinh hảo cảm, lại phối hợp với nụ cười sáng lạn này càng thêm khả ái động lòng người. Người nọ không nghĩ nhiều, lập tức cúi khuôn mặt đầy râu ria kia xuống gần, lại đột nhiên phát hiện tiểu nữ hài kia tươi cười dường như xen lẫn một tia âm hiểm: “Lễ vật kia chính là-”

“BINH – -” Một tiếng động cực lớn vang lên, sau đó một vật gì đó bay vút lên cao, hóa thành sao trên trời, từ đó không còn lưu lại bất kỳ vết tích nào.

Phóng đại hình ảnh sinh vật vừa hóa thành sao trên trời kia, thì ra chính là tên nam tử vừa rồi, trên mặt hấn máu mũi tung hoành, chính giữa mặt còn in một dấu giầy nho nhỏ đỏ tươi cực kỳ chói mắt.

Những người vô tình đi ngang qua cùng đồng bọn của tên đại hán kia đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cái chân đang nâng lên của nàng, mũi chân cơ hồ còn bốc khói trắng, có thể thấy được vừa rồi đã ma sát kịch liệt đến cỡ nào.

“Sáng sớm đã tới quấy rầy giấc ngủ của bốn đại gia, hôm nay nếu khiến ta không có tinh thần tu luyện, nhất định sẽ lại đi tìm người tính sổ.” Nữ hài nhi

lạnh nhạt thu hồi chân phải, che miệng ngáp một cái xoay người trở vào khách điểm, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn đủ biết nàng lúc nàng nhàn nhã vạn phần, phảng phất vừa rồi không hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cả con đường đều lâm vào cảnh tượng trầm mặc vạn năm khó gặp.

Có không ít người biết tiểu nữ hài này, vào hai tháng trước nàng cùng phụ mẫu đã chuyển đến trấn nhỏ này, không những dáng vẻ phần điều ngọc trác mà ngay cả cái miệng nhỏ cũng ngọt như mật, gặp bọn họ liền thân thiết kêu thúc thúc gọi dì dì, tất cả mọi người đều hết sức thương yêu tiểu bất điểm này. Thật không ngờ tới tiểu bất điểm đã chung đụng với bọn họ hai tháng qua lại hung hãn như thế!

Mà đám tráng hán còn lại triệt để sững sờ. Người vừa bị đá bay kia hình như là Trúc Cơ tu sĩ đây... Bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, từ trong mắt đối phương cùng ngấm ngấm đạt chung một nhận thức —

Người, không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Thật lâu, một gã nam tử khác tức giận đến hai mắt tràn đầy tơ máu, điên tiết gào thét, rút ra đại đao bên hông xông vào khách điểm muốn đem tiểu nữ hài kia loạn đao chém chết, khiến chường quầy bị dọa đến mất hồn, này này này người thích chém ai thì cứ chém đi, ngàn vạn lần đừng động vào gỗ đàn hương vô giá của lão phu a!

Nhưng mà, mọi người chỉ thấy bóng lưng nhẹ nhàng kia đột nhiên biến mất tại chỗ, tàn ảnh màu phấn hồng dùng tốc độ mắt thường không thể nhận ra xuất hiện trước mặt nam tử, lại một tiếng BINH khác, có thêm một vì sao biến mất nơi chân trời...

“...”“.....”“.....”

Run rẩy đi, hồi các đồng bào!

Nữ hài nhi duy trì động tác đá người, dùng ánh mắt khinh thường bắn phá một lượt những người đứng bên ngoài khách điểm: “Ai, còn, dám, đến?” Trong lời nói lộ ra một cổ hơi thở âm lãnh khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Gió nhẹ thổi qua, thanh âm tượng đá rạn nứt nối tiếp nhau vang vọng, vang vọng, lại vang vọng...

Nàng lúc này mới hài lòng xoay người lên lầu, hoàn toàn không thấy một đồng cát đá mảnh vụn sau lưng. Cho đến khi bóng lưng của nàng biến mất hoàn toàn, từng trận thanh âm hút khí lạnh mới bùng nổ khắp phố.

“Ta... Ta dựa vào... Đây là tiểu nha đầu đã từng gọi ta là ‘Thúc thúc’ sao?”

“Ngày hôm qua nó làm vỡ một rổ trứng gà của ta, may mắn ta không có tìm nó tính sổ!”

“Nửa tháng trước xé rách một bức danh họa của ta, ta nên quên cho rồi...”

“Phụ thân nó trộm mất một rương dược liệu của lão phu, lão phu cũng không cần...”

“Còn có vòng ngọc của ta...”

Dù loại việc xấu khiến cho người ta phẫn nộ, nhưng không một ai dám đứng ra chỉ trích, dù sao một tiểu hài tử kinh khủng như vậy ai có thể chọc nôi?

Phong Luyến Văn lại ngáp một cái, cảm đầu ngã xuống giường, lập tức muốn đi gặp Chu Công. Vừa rồi là lần thứ mấy xuất hiện mấy tên nhân sĩ phế vật muốn bắt Nhiễm Nhiễm trở về rồi nhỉ? Đêm không hết, hôm nay mấy ngày qua nàng luôn không được nhàn rỗi, thức khuya dậy sớm tu luyện không nói, còn phải xử lý đoàn phế vật này, thực mau khiến nàng mệt chết. Trước kia bọn chúng đều đợi đến đêm khuya yên tĩnh mới thân không biết quý không hay mò tới, không ngờ hôm nay lại đường hoàng đi cửa chính đến tìm cái chết, làm hại nàng bại lộ tu vi trước mặt mọi người, thật sự là tức chết nàng! Được rồi, cũng may có đám này đến làm bảo vệ cho nàng đánh, giúp nàng kiểm thêm điểm kinh nghiệm cũng có tu vi, cho nên mới dứt khoát không dọn nhà ở li chỗ này, mệt mỏi quá mệt mỏi quá đi. Ngô... thật khổ... Zzzzz...

Tang Nhiễm khoan chân tu luyện nghe thấy tiếng hô hấp dần dần đều đặn của nàng mới mở mắt ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, bên khóe môi còn chảy nước miếng, không khỏi lắc đầu cười cười.

Tang gia lão đầu tử không hề biết tu vi thực sự của nàng, cho rằng nàng là một nha đầu không có linh khí chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng nên mới phải đến một đám phế vật có chút ít đạo hạnh, vừa vặn để cho hảo tử muội bắt đầu tu luyện lại của nàng có dịp được dẫn dắt cốt một tý. Thiên phú của Phong Luyến Văn xác thực khiến nàng kinh ngạc vạn phần, chỉ hai tháng đã đột phá Trúc Cơ tầng một, bất quá ngấm lại cũng là chuyện đương nhiên. Những năm ở Huyền Tịch Tông nàng phải dùng sáu tháng mới có thể tấn nhập Trúc Cơ, đơn giản bởi vì không thực chiến, không đủ điểm kinh nghiệm, hiện giờ thời gian đã rút ngắn gấp ba lần mà nàng vẫn còn chệch không đủ.

Tang Nhiễm đã từng nghĩ tới nếu lại bị nàng ấy vượt qua thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy không thoải mái như thế nào, bất quá ở Thương Lam Đình bị nàng ấy đá kích sớm đã thành thói quen, cao hơn thì cao hơn đi, dù sao hai nàng một lòng, bạn tốt của mình trở nên cường đại nàng cũng sẽ cao hứng không phải sao?

Cửa sổ vang lên một tiếng kêu kẹt, Tang Nhiễm vội vàng ra hiệu cho kẻ vừa nhảy cửa sổ vào bảo hấn chó có lên tiếng, lại chỉ chỉ Phong Luyến Văn đang ngủ say, Túc Vĩ Ly lập tức hiểu ý. Tang Nhiễm giờ đã hiểu vì sao lúc trước Phong Luyến Văn lại phản đối muốn thêm một gian phòng cho tên này, hấn cũng không phải kẻ suốt ngày thành thành thật thật ở yên trong phòng, hề ra khỏi cửa là mười ngày nửa tháng không trở lại, đoán chừng hai tháng

qua hán chưa từng bước vào cửa phòng mình đâu.”Người đi đâu về?”

Túc Vị Ly cười thần bí, mở túi trữ vật của mình lấy ra một đồng bình bình lọ lọ, đợi Tang Nhiễm nhìn rõ ràng rồi mới cất vào lại. Tang Nhiễm khẽ nhíu mày lâm vào trầm tư, cảm thấy hình như những vật này nhìn có chút quen mắt, nhưng lại nghĩ không ra là cái gì, trong lòng chợt xuất hiện loại dự cảm xấu...

Đội Phong Luyến Vãn đuổi người thức dậy, Túc Vị Ly mới đi tới gần nàng gật đầu một cái, Phong Luyến Vãn thoáng giật mình, cả hai liếc mắt nhìn nhau cùng nở ra nụ cười vô cùng quỷ dị, khiến Tang Nhiễm vừa nhìn thấy lập tức nổi da gà toàn thân. Ngay lúc đó, Phong Luyến Vãn đề nghị: “Những kẻ đẳng cấp thấp kém đó không có tác dụng bao nhiêu đối với việc nâng cao tu vi của ta, cả ngày quán lấy chúng ta thật sự rất phiền, không bằng trực tiếp đến nhà người tìm lão gia tử của người thảo luận một chút nhân sinh, để cho hán thu tay lại.”

Tang Nhiễm khịt mũi khinh thường, chỉ cảm thấy nha đầu kia hẳn là đầu óc bị nhúng nước rồi: “Đừng chỉ nhìn những kẻ hán phái tới mà vội đánh giá, Tang gia cao thủ nhiều như mây, Kết Đan tu sĩ cũng có vài người, người đến đó chỉ là tự tìm đường chết.”

“Người còn không tin ta sao?” Phong Luyến Vãn bị thương nháy mắt mấy cái, cũng chỉ khi đối mặt với bạn tốt của mình mới có thể thỉnh thoảng giả ngây thơ đùa giỡn một chút: “Bản đại thần tự có biện pháp, Nhiễm Nhiễm người chỉ cần ở một bên nhìn là được.”

Tang Nhiễm bán tín bán nghi, nhưng ngẫm lại dù Tiểu Văn không đủ năng lực thì cũng vẫn còn Nhan đại thần thiên hạ vô địch thủ, cho nên liền miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Ở lại khách điểm này đã hai tháng, cũng đến thời điểm nên tính tiền, đưa tới cho người ta không ít phiền toái, thuận tay cấp thêm một ít phí tổn cũng là chuyện hợp tình. Nhưng khi nàng sờ sờ bên hông trống rỗng mới chợt nhớ ra khi mình rời khỏi nhà vì quá vội vàng nên đã quên mang theo ngân lượng: “Tiểu Văn... Người có tiền hay không?”

Phong Luyến Vãn vừa đến thế giới này đã ngây ngốc một thời gian dài ở nơi cách biệt với đời như Huyền Tịch Tông, tất cả đều dùng điểm cống hiến để trao đổi, làm sao có thứ gọi là tiền? Tên Túc Vị Ly kia thì càng không cần phải nói. Phong Luyến Vãn lúc này cũng ý thức được đang xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, không khỏi run rẩy khoe miệng, tỷ tỷ ơi người quên mang theo cái gì cũng được nhưng sao có thể quên Mao gia gia (*) a... Cúi đầu xoa xoa huyết thái dương, mặc dù nàng nhiều lúc không nói đạo lý, nhưng nàng vẫn không táng tận lương tâm đến nỗi ăn cướp chường quầy đã một xấp dày tuổi kia a.

(*) Trên tờ tiền Trung Quốc có in hình chủ tịch Mao Trạch Đông cũng giống như tiền Việt Nam mình có in ảnh Bác Hồ ấy, cho nên quên mang theo Mao gia gia có nghĩa là quên mang tiền.

Thời khắc mấu chốt chỉ có thể dựa vào kẻ làm nhân viên tình báo làm đến nghiện Túc Vị Ly: “Thành tây có một cửa hàng đang ra giá cao thu mua trang bị, có thể đem mấy món linh khí người không dùng đến bán cho hán.”

Phong Luyến Vãn suy nghĩ một chút, đan dược trong túi trữ vật đều là bảo bối của nàng, đánh chết cũng không bỏ được, về phần trang bị, nàng là y sư thì làm sao có trang bị nào tốt mà lấy ra. Bất quá ở Khí Linh Phong ẩn nấp lâu như vậy, một đồng khoáng thạch không đáng giá bao nhiêu tiền như Kim Tinh Thạch hay Ngân Tinh Thạch gì đó bị nàng lừa gạt được cũng nên đến lúc phát huy tác dụng, đã lâu không luyện khí nên tay cũng cứng rồi.

“Linh khí không cùng đẳng cấp có thể bán bao nhiêu tiền?”

“Bên trong thành có không ít Luyện Khí Sư cấp thấp, bình thường người ta sẽ không thu mua, trừ phi đẳng cấp hơi cao một chút có lẽ còn có thể bán được ít tiền.” Nếu là ở Lam Uyên đại lục, một trấn nhỏ bình thường thế này chỉ toàn người phạm sinh sống, nhưng nơi gần địa điểm tổ chức hội nghị Tu Chân Giới ở Thương Kỳ đại lục không phải đơn giản như vậy, cúi đầu ngẩng đầu cũng có thể đụng mặt một tu sĩ cấp thấp. Bất quá nơi đây không phải khắp nơi đều là cao thủ, tu sĩ dưới Trúc Cơ, Luyện Đan Sư hoặc Luyện Khí Sư cấp một chiếm tuyệt đại đa số, tu sĩ cấp cao sớm đã bị các đại gia tộc môn phái bỏ vào trong túi.

Biết được những tin tức này, Phong Luyến Vãn xem như hạ quyết tâm, mặc dù cấp bậc của nàng không cao nhưng cũng được cấp bốn cấp năm a, đủ kiếm một chút tiền đất lưng sống qua ngày rồi.

Nếu để cho những cao thủ Thương Kỳ đại lục biết được suy nghĩ của nàng, nhất định sẽ bị nàng chọc giận đến mức chết rồi cũng đội mồ sống lại. Luyện Đan Sư kiêm Luyện Khí Sư cấp bốn cấp năm, bất kỳ một tông môn nào cũng nguyện ý dùng địa vị cực cao để giữ nàng lại, nhưng nàng lại dùng luyện đan thuật cùng luyện khí thuật vạn kim khó cầu để đi kiếm một chút tiền lẻ đáng thương... Ai còn phá gia chi tử hơn nàng a!!

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 122

Phong Luyến Vãn lúc này rất hào hứng chuẩn bị luyện khí, ngón trở tay phải theo thói quen đặt trên cằm trắng nõn, suy nghĩ nên luyện ra thứ gì mới có thể bán được giá tốt. Trong túi trữ vật của nàng có vài lò luyện khí cao cấp hình dạng khác nhau, tất cả đều là cướp được từ chỗ lão già Phô Trữ. Kỳ thật cũng không tính là cướp đoạt của hán, năm xưa lão già kia và Giản Tâm Ly cấu kết làm chuyện xấu muốn dùng Nhị Hồn Linh Khí hút hồn phách

của nàng, còn khiến Ân Sát vì cứu nàng mà bị vỡ nát, cuối cùng nàng chỉ lấy đi lò luyện khí trân quý nhất của hắn thuận tiện khiến hắn nửa năm không thể lết xuống khỏi giường bệnh, nàng là một người nhân từ đến cỡ nào a!

Cười xấu xa tìm kiếm vật liệu dùng để luyện khí, ánh mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn những mảnh mặt nạ vỡ, tro tro đặt ngay ngắn bên trong túi trữ vật hỗn loạn. Thế giới rực rỡ xung quanh trong chớp mắt mất đi tất cả màu sắc, một đoạn hồi ức không dám nhớ lại chợt lướt nhanh qua tâm trí nàng, khiến mọi động tác của Phong Luyện Văn đột ngột dừng lại.

— Là ta bắt chước không tốt sao, bắt quá, ta không còn cơ hội để bắt chước hắn. May mắn, may mắn ta có thể ở thời khắc mấu chốt phá tan khắc ấn linh hồn đi đến bên cạnh ngươi.

— Để bảo vệ được người mình yêu thương, dĩ nhiên là phải trả một cái giá tương xứng

— Mặt nạ đã vỡ, ngươi chỉ là mất một vật phẩm có cũng được mà không có cũng không sao thôi, vì sao lại khóc?

...

Lúc ấy nàng hoàn toàn đắm chìm trong sợ hãi cho nên không tinh tế nghiên ngẫm hàm nghĩa trong lời nói của hắn, hiện giờ nghĩ đến, vẫn cảm thấy tựa như một giấc mộng. Nhan đại thần luôn độc lai độc vãn thần bí kiêu ngạo cũng sẽ yêu thích một người sao? Nàng là người mà hắn yêu thương sao? Giờ cái gì vậy, đó có lẽ chỉ là sự quyến luyến của vật phẩm dành cho chủ nhân thôi.

Người kia, nàng còn có thể được gặp lại hắn nữa không, nàng còn có thể cùng hắn sống vai đứng trên thế gian này sao?

— đi tu bỏ Ân Sát đi, có lẽ...

Nhan Mạc Qua, lần này trong hành trình đến Thương Kỳ đại lục, ta nhất định sẽ tìm phương pháp cứu chữa cho ngươi. Khi đó, ta sẽ dùng tu vi chân chính của mình đánh với ngươi một trận.

Đôi mắt âm trầm lại lần nữa tỏa ra ánh sáng mê người, Phong Luyện Văn mở ra bảng thông tin trang bị của mình chọn lấy mấy khối tài liệu mà nàng không xem trọng, tùy ý đặt ở trên giường. Túc Vị Ly sớm đã thành thói quen nhìn thấy nàng đột nhiên biến ra mấy đồ vật gì đó, nhưng trong đáy mắt Tang Nhiễm lại chợt thoáng qua một tia kinh ngạc, chỉ là Túc Văn hai người không ai phát hiện.

“Thật muốn cướp bóc ngươi.” Túc Vị Ly thậm chí muốn nhìn chằm chằm những khối bảo thạch được thiên địa kết tinh phát sáng lấp lánh cùng nội đan của yêu thú cấp cao, những thứ này nhất định là lúc nàng làm thiếu tông chủ đã vơ vét được a, thật sự rất hâm mộ đặc quyền của thiếu tông chủ, cũng không biết mấy lão già ở Dược Các và Phổ Trữ chân nhân làm sao có thể nhịn đau đem mấy bảo vật này công hiến cho nhà đầu kia.

Phong Luyện Văn thoáng nhếch môi, chỉ môi như vậy mà đã chảy nước miếng sao, tầm mắt thật đúng là hạn hẹp, nếu nàng lấy ra những bảo vật mình luôn cất giấu có lẽ sẽ khiến toàn bộ Tu Chân Giới điên cuồng, bắt quá nàng mới không ngu như vậy.

Khoanh chân ngồi thẳng, ánh mắt đã trở nên vô cùng nghiêm túc, vận chuyển linh khí, gợn tay trái lên trước ngực, hai ngón tay khép lại xẹt qua phía trên tay phải, lập tức trên lòng bàn tay Phong Luyện Văn dấy lên một ngọn thất sắc hỏa diễm xinh đẹp rực rỡ. Phong Luyện Văn dĩ nhiên không chế vô cùng tốt, không hề làm cho những vật dụng trong phòng bị cháy nửa phần nào. Hai ngón tay chỉ vào lò luyện khí, bảo lò giống như được dẫn dắt bay đến trước mặt nàng, đồng thời đem ngọn lửa đặt dưới đáy lò, ngọn lửa đột nhiên bùng lên bao vây hơn phân nửa lò luyện khí, giống như muốn cắn nuốt nó sạch sẽ, toàn bộ lò luyện khí hiện lên một màu sắc cực kỳ hoa mỹ.

Nhưng mà loại lửa luyện khí thuộc trình độ này vẫn chưa thể khiến nàng hài lòng, khi ngọn lửa có thể làm nóng chảy lò luyện khí, đó mới có thể miễn cưỡng đạt chỉ tiêu trong lòng nàng.

Quá trình luyện khí cũng có một chút tương tự với luyện đan, thí dụ như yêu cầu về độ tinh khiết của tài liệu. Thông thường nhiệt độ lò lửa, Phong Luyện Văn đem khoáng thạch có tính chất không thuần khiết ném vào để duy trì ngọn lửa, đem những khoáng thạch tinh khiết nung nóng để chúng thăng hoa thành khí thể màu trắng, rồi dùng kết giới hàn băng bao bọc lại, trên vách băng xuất hiện những kết tinh cực kỳ tinh khiết. Mớ nắp, đem tài liệu cần thận đặt vào trong lò, một lát sau lại vươn tay lựa ra mấy trăm sợi kim tuyến, chính là luyện dịch sau khi tài liệu nóng chảy hóa thành.

Dựa vào trí tưởng tượng mà tạo hình cho Linh Khí, đồng thời còn phải sáng chế chức năng cho Linh Khí, đây là một quá trình khảo nghiệm trí óc cực kỳ khó khăn, bắt quá việc này đối với Phong Luyện Văn mà nói không phải là vấn đề. Trong Thương Lam Đình có đủ các loại trang bị muôn hình vạn trạng, tùy tiện chọn cũng có cả một đống, chẳng lẽ nàng còn sợ khan hiếm mẫu vật sao.

Thời gian luyện khí cũng khá lâu, đối với những người có rất ít cơ hội được chứng kiến quá trình luyện khí như Tang Nhiễm và Túc Vị Ly mà nói, lực hấp dẫn cũng không phải là nhỏ. Hai người nín thở ngưng thần, không dám quấy nhiễu nàng nửa phần, thấy ngón tay tinh xảo nhanh nhẹn của nàng xẹt qua giữa không trung, các sợi kim tuyến cũng dần dần thành hình.

...

Chưa đến tảng sáng, bầu trời vẫn còn mờ tối, nhưng trong thành thị phồn thịnh đã sớm tràn ngập tiếng rao hàng của những người bán hàng rong. Một luồng sáng mạnh mẽ chói lọi đột nhiên từ trong khe cửa sổ nhỏ hẹp thoát ra, những người đi đường theo phản xạ vội lấy tay che mắt, người nhất gan còn hét chói tai một tiếng.

Trên đường xuất hiện một công tử trẻ tuổi ngẫu nhiên đi ngang qua đây cũng giờ kiếm che mắt, ngẩng đầu nhìn lên, thanh y công tử này tuy có một đôi mắt phượng tràn ngập anh khí thiếu niên, nhưng lại khó giấu được nét nhu hòa giữa hai đầu chân mày, đúng là một cô nương đang cài nam trang, nàng hơi

nhúu này, thăm nghĩ hẳn là vừa có người luyện thành bảo khí, một thị trấn nhỏ như vậy từ khi nào lại xuất hiện một Luyện Khí Sư phẩm cấp cao đến thế? Sư môn của nàng ở Thương Kỳ đại lục quen biết rất ít bằng hữu, nếu có thể kết giao được với vị tiền bối này hẳn cũng là chuyện tốt.

...

Phong Luyện Văn đang chuyên tâm luyện khí đương nhiên không biết nàng đã bị một người quen để mắt tới. Nói thật, đối với kiện linh khí này nàng cũng không hề dụng tâm luyện chế, dù sao có làm ra thứ tốt cũng chỉ để người khác chiếm được tiện nghi. Nhưng trình độ nghiêm túc lại không thua gì ở trận tỷ thí luyện đan năm đó, nhìn xem món linh khí tinh xảo đẹp đẽ mà nàng vừa chế tạo ra, vui sướng trong lòng mặc dù nhỏ bé nhưng cũng không kém phần ngọt ngào. Đây có lẽ là một chút tâm tình cơ bản của Luyện Khí Sư đi? Trong lúc cười khẽ, giá trị kinh nghiệm lặng lẽ vô tức tăng cao.

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 124

Tang lão gia từ sắp đầu nửa đầu.

Hôn sự giữa Bách Lý gia và Tang gia sớm đã được định từ ba năm trước, vốn Tang lão gia từ cho rằng Bách Lý đại thiếu gia muốn kết hôn với trưởng nữ của Tang gia, kết quả người ta chỉ mặt gọi đích danh muốn Tang Nhiễm. Lão gia từ mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không phản đối, dù sao một thứ nữ giữ lại cũng không có tác dụng gì, có thể bầu vùi cành cây cao đã coi như vinh dự cho nó rồi.

Nhưng bên nhà trai vị đại thiếu gia kia đào hôn đến tận gần đây mới trở về, hai nhà vội vàng chuẩn bị cưỡng ép ném hai đứa trẻ này vào động phòng tác thành một mối lương duyên tốt đẹp, nhưng đội ngũ đón dâu của Bách Lý gia bị chuốc thuốc mê, nói là tiểu thư giữa đường giờ quý kẻ khiến bọn họ bất tỉnh rồi biến mất không thấy tung tích, lão gia từ vừa nghe vậy liền bị dọa đến nỗi hai chân nhũn ra suýt đã té ngã.

Vội vàng tìm kiếm khuê nữ đào hôn, phái hơn ba trăm người thậm chí điều động cả Trúc Cơ tu sĩ đi tìm người, không tìm thấy tiểu thư còn chưa nói, ngay cả đám người kia cũng không biết đã bay đến quý phủ của vị tiền quân nào uống trà vui tới quên trời quên đất từ đó bật vô âm tích.

Đáng thương lão đã một xấp dày tuổi, ban ngày phải ứng phó với Bách Lý gia đến khỏi bình vản tội, ban đêm tức giận ném võ đồ đặc chửi ầm lên: thiếu gia nhà người không phải cũng từng đào hôn sao? Có tư cách gì mà đến trách mắng ta!!

Giờ đây, lão gia từ ngồi trên ghế tựa vào bàn chống đầu than thở. Có thể leo lên được cây đại thụ như Bách Lý gia vốn là chuyện may mắn nhất của Tang gia, nhưng không ngờ hai đứa trẻ này lại trước sau thay phiên nhau đào hôn, thật khiến cho mặt mũi của hai nhà đều quăng hết xuống biển không thể tìm trở lại.

Lão gia từ rơi vào trầm tư, Bách Lý đại thiếu gia từ nhỏ đã được sủng đến vô pháp vô thiên, ngay cả gia gia của hắn cũng dám trêu chọc, đào hôn cũng không có gì kỳ quái, nhưng khuê nữ của hắn là một người nhu thuận lại hiểu chuyện làm sao có thể làm ra loại chuyện đào hôn hư hỏng này được?!

Đang nghĩ ngợi, thanh âm ảm ỉ bên ngoài truyền tới khiến đầu óc của hắn như muốn nổ tung, lão gia từ vỗ bàn giận dữ nói: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?!”

Tiếng nói còn chưa kịp vang xa, một vật thể to lớn bay vào trong đại sảnh sau đó “Rầm” một tiếng nện xuống nền sàn trượt dài một khoảng trên đất mới chịu dừng lại. Hộ vệ canh cửa Giáp không kịp bị ai cho chính mình, đứng lên phui mông một cái nhìn vào khuôn mặt già nua của lão gia nhà hắn, kinh hô: “Lão gia không xong rồi!”

“Nói xằng nói bậy! Thân thể của gia vẫn còn cường tráng lắm!”

“Không phải nói lão gia! Tiểu thư trở lại! Còn mang về một nam nhân và một đứa nhỏ!”

Lão gia từ hoài nghi bản thân lớn tuổi nên lỗ tai không còn thính lắm, nếu không trong đầu hắn tại sao lại có một loại cảm giác bị sét đánh thế này... Đợi chút, hai chuyện này có liên quan gì với nhau sao? Hắn túm lấy cổ áo người nọ không thể tin hết to: “Người lặp lại một lần nữa!”

Có được đáp án không khác gì ban nãy, Tang lão gia từ lắc lư trong gió, trong đầu một lần lại một lần không ngừng vang lên thanh âm –

Khuê nữ của hắn sớm đã có nam nhân bên ngoài, ngay cả hài tử cũng đã có...

Chết tiệt, loại chuyện này xảy ra lúc nào tại sao gia lại không biết a?! Chuyện mất mặt như vậy Bách Lý phủ liệu có biết không?!

Tang lão gia từ trong nhất thời bị nộ khí công tâm suýt nữa đã học máu bỏ mình. Hắn xoa xoa hai huyệt thái dương rồi vội vàng lao ra ngoài, dọc đường ai dám ngăn cản hắn liền dùng một cái tát đánh bay kẻ đó, khí phách hiên ngang dọn dẹp sạch sẽ chương ngại vật. Đến cửa, chỉ thấy một đứa nhỏ đang cầm đôi Thủy Hóa Côn nhà hắn đập phá đồ đạc khắp nơi, lão gia từ nổi giận lập tức vung một cái tát!

Phong Luyến Văn cảm giác được đạo chuông phong kia đánh tới, không nhanh không chậm móc ra một cái hộp từ trong túi trữ vật, sau đó đúng như dự liệu nhìn thấy bàn tay của Tang lão gia từ dừng ngay trước hộp cách một ly, gương mặt già nua dữ tợn lại hiện lên vẻ ghen ghét. Lão gia tử đáng thương tuy sở hữu một thân tu vi có thể xưng bá cả một vùng lãnh thổ, nhưng đối với một đứa nhỏ lại không có chút biện pháp gì.

Bỗng dưng, Tang lão gia tử quỳ xuống tại chỗ khóc lớn: “Tiểu cô nãi nãi, người nói cái gì thì chính là cái đó, chỉ cầu xin người đem tổ tông của Tang gia ta trả lại cho Tang gia ta a – – ”

...

Đại não Tang phủ một ngày bởi vì tình cảnh quá mức quỷ dị mà kết thúc sớm, bạn tốt của đại thần cuối cùng cũng đã thoát khỏi lao tù khôi phục tự do. Nhưng Tang Nhiễm sau khi từ Tang phủ đi ra liền trở nên mất hồn mất vía, nàng cảm thấy mình đã không còn mặt mũi nào gặp lại mẫu thân hiền lành cùng sư phụ mà nàng luôn mong nhớ, may mắn trước khi xuất giá nàng đã đưa mẫu thân rời khỏi Tang phủ nhờ sư phụ mình chiếu cố, nếu không nàng thật muốn dùng khối đầu phụ đập chết sự vọng động của mình.

Ha ha, những thứ bình bình lọ lọ kia không ngờ lại là...

“Họ Phong, người điên rồi, lại dám đào bới mộ phần của tổ tông ta – - ? ! !” Tang Nhiễm hung tợn lắc lắc bả vai Phong Luyến Văn, một phen huyết lệ tuôn trào, trong nội tâm đủ các loại hối hận bị thống khổ não đan xen vào nhau khiến nàng suýt nữa đã học máu. Liệt tổ liệt tông a! Tang Nhiễm không cẩn thận kết giao lầm bồng hữu, là ta có lỗi với các người a, ô ô ô ô ô ô a...

Phong Luyến Văn vô cùng bình tĩnh đón nhận trận cuồng phong bảo tố của Tang Nhiễm, vươn ngón tay chỉ kẻ bên cạnh: “Chú ý là của ta, nhưng người chân chính đi đào mộ tổ tông nhà người lại chính là tên trướng thối kia.” Dù sao Nhiễm Nhiễm nhà nàng cũng không có thân tình thật sự gì với Tang gia, thừa nhận cũng chẳng sao cả.

Ánh mắt giết người của Tang Nhiễm lập tức dời mục tiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Túc Vị Ly hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hắn: “Đào mộ phần tổ tông ta! Ta – nhất – định – sẽ – báo – đáp – người – thật – tốt!”

Túc Vị Ly quay đầu lạnh nhạt che lỗ tai, vẻ mặt vô cùng thoải mái, giống như không tin nàng có thể làm gì được hắn.

Phong Luyến Văn nghe vậy lập tức thâm tình kéo tay Nhiễm Nhiễm, đôi mắt ngây thơ to tròn lóe sáng như sao: “Người định báo đáp hắn thế nào?” Lấy thân báo đáp mau! Lấy thân báo đáp mau mau!

Chỉ thấy sau lưng Nhiễm Nhiễm giống như lóe lên ánh sáng vạn trượng, rất có khí thế sóng lớn vỗ bờ bọt tung trắng xóa: “Ta cũng sẽ đào mộ phần tổ tông nhà hắn!”

“Khụ khụ...” Phong Luyến Văn bị ghen đến ho khan vài tiếng, lập tức khoát khoát tay nói lảng sang chuyện khác: “Nhiễm Nhiễm a, bây giờ người đã được tự do, sau này người đi theo ta đi...” Cùng ta đi khắp thế giới đi.

“Chuyện này dĩ nhiên ta không phản đối, nhưng trước hết phải đợi ta đào mộ phần tổ tông Túc Vị Ly cái đã.”

Kẻ thù chấp niệm quá sâu, Túc tiểu tử người tốt nhất nên đi dời mộ phần đến nơi bí mật nào đó đi. Phong Luyến Văn có chút hả hê nghĩ.

Nói đến việc đi khắp thế giới, nàng nhớ hiện tại cũng có người đã được tự do, có lẽ nên đi tìm hắn thực hiện lời hứa lúc trước. Phong Luyến Văn kéo kéo vạt áo Tang Nhiễm đang khóc bù lu bù loa kia: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy a, trước hết cứ theo ta tìm thêm người gia nhập vào đoàn du lịch đi.”

“Mộ phần tổ tông nhà ta vừa bị đào bới, ta làm sao còn tâm trạng đi du ngoạn a!” Tang Nhiễm khóc đến đứt ruột đứt gan, bạn tốt của nàng tại sao lại không có lương tâm như vậy a.

Phong Luyến Văn thấy bộ dạng bị thảm này của bạn tốt, trong lòng cũng rất không nỡ, đành đảo mắt nhìn kẻ thù phạm tội ác tày trời nào đó, nhin cười run run nói: “Nếu không thì, người hy sinh một chút, đem mộ phần tổ tông nhà người giao nộp ra đi?”

Túc Vị Ly khoanh tay nói: “Vậy sao người không hy sinh đem mộ phần tổ tông nhà mình giao nộp ra? Chú ý là của người, ta chỉ làm theo lời người mà thôi.” Hắn sẽ không đời nào thừa nhận đào bới mộ phần tổ tông nhà người khác là một chuyện hết sức sáng khoái.

Phong Luyến Văn che miệng cười thầm, nói nhảm, mộ phần tổ tông của bốn cô nương vốn không có ở thế giới này a, nó rất an toàn! Nhưng nếu không giải quyết dứt điểm chuyện này, muốn đi thêm nữa bước cũng là rất khó khăn. Phong Luyến Văn trầm tư giây lát, cuối cùng trong đầu chợt lóe lên một phương pháp tốt: “Hắn đào mộ phần tổ tông của người như thế nào thì bắt hắn sửa sang lại như thế ấy, mọi người lại là bằng hữu, có được không?”

Tang Nhiễm ngoan độc trừng mắt nhìn Túc Vị Ly, sau đó lại nghĩ không nên vì việc này mà kết thù với bạn tốt của mình, cuối cùng đành tâm không cam tình không nguyện gật đầu đáp ứng: “Nếu như mộ phần tổ tông nhà ta có nửa điểm không giống lúc trước...” Ánh mắt dấy lên sát khí: “Bốn cô nương nhất định sẽ dùng Ứng Trào Công x Kim Cương Chi x Cửu Âm Chân Kinh x Bạch Cốt Trào x Giáng Long Thập Bát Chương để xé xác người ra!”

Túc Vị Ly hắc tuyến, thật không hổ là hào bằng hữu của tiểu nha đầu kia, thủ đoạn chính người giống nhau như đúc... Nhưng hắn quả thật đã đào bới mộ phần tổ tông của Tang Nhiễm, người ta không đuổi giết hắn đến tận chân trời góc biển, chỉ tuyên bố cũng muốn đào lại mộ phần tổ tông nhà hắn, phần lòng dạ này khiến hắn bội phục đến cực hạn, trong tâm khó tránh khỏi có đôi chút áy náy. Vì vậy Túc Vị Ly chỉ đành vác theo cái xẻng nhỏ đi đắp lại mộ phần, trước khi đi Phong Luyến Văn còn dặn dò: “Chúng ta đi trước tìm Bách Lý Không Thành, người sửa sang lại mộ phần xong rồi thì đến Bách Lý gia tìm chúng ta.”

Sau đó đoàn người chia thành hai ngã.

...

Sầm Tam Hoàng một đường truy đuổi bọn họ đã tận mắt chứng kiến hết thấy...

Vị tiền bối này rất thâm độc, đối với mộ phần tổ tiên của bạn tốt mình mà cũng hạ thủ được...

Nhân phẩm chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là thuật luyện khí cao siêu, nên kết giao hay là không kết giao đây?

Sầm Tam Hoàng bắt đầu ngắt cánh hoa...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 125

Ai nói Bách Lý lão gia từ gần đây không bị đau nửa đầu?

Vào ba năm trước Bách Lý Tà đã bị đứa cháu không chịu thua kém ai của mình chọc giận tới mức suýt nữa đã về châu diêm vương. Được rồi, kể từ khi đứa cháu thiên tài đó sinh ra đến nay luôn được con trai lão sùng đến tận trời, đó cũng không phải lần đầu tiên bị nó chọc tức. Lúc ba tuổi thả con gián vào trong chén trà của lão, lúc sáu tuổi bỏ thạch sùng vào trong áo lão, lúc tám tuổi thả rết vào trong giày lão, lúc mười tuổi không những đập vỡ vò rượu ngon lão cất giữ nhiều năm mà còn tát cả một xô nước lên người lão... Thật sự là tức chết lão!!!

A khụ! Trở về đề tài chính. Ba năm trước tiểu tử thối Bách Lý Không Thành kia đánh chết cũng không chịu cưới ái nữ như hoa như ngọc của Tang gia, đào hôn trốn đến một môn phái tu chân thấp kém. Lúc ấy lão gia từ liền phát hỏa, cục cung bảo bối của lão sao có thể bị một Huyền Tịch Tông không có danh tiếng gì nhúng chàm?!

Bách Lý Tà tự mình dẫn người vội vàng vọt tới Huyền Tịch Tông, nhưng nửa đường đột nhiên dừng lại. Tiểu tử thối này ở nhà ngày ngày được ăn sung mặc sướng đến sắp hỏng người rồi, chi bằng để cho nó ở ngoài buôn trải rèn luyện vài năm? Bách Lý Tà xét thấy khả năng này rất tốt, liền vuốt vuốt râu quay đầu dẫn theo nhân mã trở về. Không ngờ tiểu tử kia cứ thế ở bên ngoài suốt ba năm không về nhà, lúc trở về lại mang theo bộ dáng ủ ê râu rĩ giống như vừa mới bị nữ nhân vớt bỏ, thực là làm mất hết mặt mũi của gia gia nó!

Được rồi, lão cũng đúng lúc thừa cơ bắt nó mặc một thân hồng bào đi báii đường thành thân, kết quả lần này cháu trai có mặt nhưng lại đến lượt cháu dâu đào hôn.

Hai đứa trẻ này chẳng lẽ có thù oán với chuyện thành thân sao...

Bách Lý Tà ôm nửa đầu đau nhói, cho tới lúc nghe có người ở bên ngoài hò hét, lão gia từ liền được dịp phát tiết phát tay áo khí phách hiên ngang xông ra ngoài.

...

Phong Luyến Văn gần đây mới sức nhớ kỳ thật nàng có bản đồ toàn bộ đại lục, nàng buồn bực phát ra một tiếng cảm thán, nếu biết sớm có bản đồ ta đã không đi cướp tân nương tử. Nhưng nếu không cướp tân nương thì cũng sẽ không gặp được Nhiễm Nhiễm, liệu đây có phải là nhân duyên tiền định trong truyền thuyết không...

Bản đồ trong tay, muốn tìm nhà của Bách Lý Không Thành cũng không phải việc gì khó, tốn hơn mười ngày đi hết một phần tư Thương Kỳ đại lục mới bay đến nơi, trên đường đi bởi vì đắc tội với bá chủ bầu trời Biển Dị Điều mà bị đuổi giết phải ôm đầu chạy tán loạn, khiến cả Phong Luyến Văn lẫn Tang Nhiễm đều tã tơi y phục. Sau đó Phong Luyến Văn mới chợt nghĩ đến một chuyện hết sức kinh khủng – Túc Vị Ly hử có biết Bách Lý gia ở đâu sao?

Nhưng tiểu tử này nhất định vẫn có thể tìm được nàng, đối với điều này Phong Luyến Văn vô cùng xác định.

Không thể không thừa nhận nhà của Bách Lý Không Thành đúng là xa hoa. Tường trắng ngói to hiện rõ đại khí dồi dào, hơn mười cây cổ thụ cảnh lá rậm rạp vượn nhánh ra bên ngoài, quan trọng nhất là Tang Nhiễm và Phong Luyến Văn tự dựa vào hai chân phải đi rất lâu mới tìm được cửa chính sơn đỏ. Tang Nhiễm ôm Phong Luyến Văn ngăn đầu nhìn ba chữ to dát vàng “Bách Lý Phủ”, cảm thấy hình như có chỗ nào đó kỳ lạ, nhưng lại không nghĩ ra được là kỳ lạ ở đâu.

Nể tình Bách Lý Không Thành từng chiếu cố nàng không ít, Phong Luyến Văn cảm thấy nàng nên lễ phép một chút, không ngờ vừa định nhẹ nhàng gõ cửa, mấy tên có vẻ như là hạ nhân từ trong nhà đi ra ngăn cản: “Ấn này ở đâu đến, mau rút đi nơi khác!”

Ăn mày? Hai người giật mình, quay đầu nhìn hình tượng vô cùng thâm thúy của nhau, đúng thật là rất giống mấy kẻ ăn mày không có thân phận không có địa vị. Không biết bốn đại gia là ai không phải lỗi của người, ta khoan hồng độ lượng tha thứ cho người. Phong Luyến Văn kiên nhẫn hỏi: “Xin hỏi, Bách Lý Không Thành có ở nhà không?”

“Ồ, tiểu nha đầu làm sao lại biết tên của đại thiếu gia?” Lính gác cửa cúi đầu sờ cằm đánh giá Phong Luyến Văn một phen, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó! Đưa tay điểm lên mi tâm Phong Luyến Văn, sau đó cực kỳ khoa trương chạy như điên vào phủ —

“Lão gia! Ngoài cửa có một cô nương ôm hài tử đến tìm thiếu chủ! Đứa bé kia còn là Lôi Linh Căn!!”

“...”

“...”

Phong Luyến Văn cùng Tang Nhiễm khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, xin thứ lỗi đầu óc của các nàng không chạy theo kịp tiến độ tư duy của hần, hần vừa rồi mới nói cái gì?

Không đợi các nàng kịp phục hồi tinh thần lại, chợt nghe thấy thanh âm cánh cửa bị đánh bay, một lão giả toàn thân vận hoa phục màu tím khí thế bức người mang theo chút phong trần mệt mỏi lập tức vọt ra, linh khí tạo lực áp bách cực mạnh khiến lòng người chấn động. Phong Luyến Văn cảm thấy cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, cánh cửa bị đánh bay kia thẳng tắp hướng đến chỗ hai người, không kịp nghĩ nhiều, lập tức vươn tay thi triển Lôi Quang Hộ Thuần, ánh sáng màu tím nhanh chóng khuếch trương tạo thành một kết giới trong suốt bao vây xung quanh Nhiễm Văn hai người.

Bách Lý Tà vốn dĩ không tin, nhưng vừa thấy tiểu nữ oa kia thi triển tuyệt chiêu của cháu trai nhà mình, trong lòng khiếp sợ giống như nước sông Trường Giang chảy thao thao bất tuyệt —

Thì ra, đây là nguyên nhân khiến cháu trai của lão đảo hôn sao.

Đứa cháu của lão, đã làm chuyện đồi phong bại tục với cô nương người ta, đến mức ngay cả con cũng đã có rồi sao.

Loại chuyện mất mặt xấu hổ này Tang gia có biết không...

Bách Lý Tà đứng hui quanh trong gió...

Cánh cửa va chạm vào kết giới phát ra tiếng vang kịch liệt của vật thể vỡ vụn, Bách Lý Tà cùng hạ nhân đều biết rõ cánh cửa kia là do huyền thiết chế thành, vốn tưởng rằng thứ bị vỡ nát chính là kết giới của tiểu nữ oa kia, không ngờ sau khi khói bụi tiêu tán liền nhìn thấy những mảnh vụn đỏ tươi rơi đầy đất, mà Lôi Quang Hộ Thuần kia lại hoàn hảo không tổn hại gì, sáng loáng như mới. Bách Lý Tà hai mắt tỏa sáng, tiểu nữ oa này tuổi còn nhỏ vậy mà đã thi triển kỹ năng tốt như thế, tư chất rốt cuộc ưu tú đến mức nào a?

“Lão già chết tiệt người làm cái gì vậy!” Phong Luyến Văn hai mắt bốc hỏa, nàng không trực tiếp đá cửa đi vào mà ngược lại còn lễ phép hỏi thăm, lão già này lại hồi báo nàng như vậy sao?

Bách Lý Tà tự nhéo má mình, nha đầu kia cuồng ngạo như thế, quả thực giống hệt cháu trai bảo bối của lão. Vì vậy Bách Lý Tà không hề chậm trễ một giây, trừng mắt nhìn Phong Luyến Văn đồng thời vọt nhanh lên phía trước. Tang Nhiễm cùng Phong Luyến Văn lập tức đề phòng nhìn đối phương, nếu lão già này dám động thủ với các nàng, các nàng liền thủ lại liệu có đủ sức chống chọi hay không?

Chỉ thấy Bách Lý Tà dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai vươn ngón trỏ tay phải điểm lên mi tâm Phong Luyến Văn. Hai người thẩm hô không xong, tốc độ nhanh như vậy các nàng căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, lão yêu quái này rốt cuộc tu vi cao tới mức nào? Tang Nhiễm hội tụ linh khí dồn vào bàn tay phải muốn đánh bay cái tay có mưu đồ bất chính đang đặt trên trán Phong Luyến Văn, không nghĩ tới lại bị Bách Lý Tà dễ dàng bắt được: “Nha đầu tuổi còn nhỏ, nhưng lại là cao thủ sắp đột phá Nguyên Anh?” Tang Nhiễm toát mồ hôi lạnh, tay của nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Thấy tình huống không ổn, Phong Luyến Văn cũng toát mồ hôi, lạnh lùng nói: “Chúng ta vượt đường xa vạn dặm đến đây tìm Bách Lý Không Thành, còn chưa kịp đi vào đã bị tấn công, đây chẳng lẽ là đạo đãi khách của Bách Lý gia...”

“Chất nữ a — —”

Bách Lý Tà đột nhiên rống to một tiếng dọa Tang Nhiễm và Phong Luyến Văn đồng loạt sững sờ đến ngây người.

Bách Lý Tà lúc này cảm thấy cháu trai của hần đảo hôn không hẳn đã là chuyện xấu, nha đầu tóc xanh tuổi còn nhỏ nhưng có thể tu luyện đến trình độ này, tư chất chắc chắn không hề thua kém các tiểu thư thế gia, có đủ tư cách làm cháu dâu của hần. Hơn nữa tiểu nha đầu này hần cũng thích vô cùng a! Hần vừa mới kiểm tra tư chất của nàng, lõi linh căn cường đại còn mạnh hơn so với thời kỳ viên cô!! Cháu trai của hần có được đứa con gái thiên tài như thế này. Tương lai chấn hưng Bách Lý gia hoàn toàn không phải việc gì khó khăn.

Bách Lý Tà cảm thấy hần đã nhận được bảo bối.

Cháu dâu cùng chất nữ này hần nhất định phải nhận ngay, ngày mai sẽ lập tức đến Tang gia từ hôn.

Sau đó liền xuất hiện một màn khiến lính gác cửa nhìn đến suýt chút nữa đã rớt trong mắt —

Bách Lý lão gia nhà hán luôn luôn uy vũ ngang ngược không nể nang ai, thế nhưng lại dùng dáng vẻ cực mất mặt ôm một tiểu hài nhi cọ qua cọ lại, còn thân mật hồ “Chết ngoan của ta a!”

Lính gác cửa cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, lão gia nhà hán đầu bị sét đánh ...

“Thất thân làm chi, mau mau dẫn Thiếu phu nhân và tiểu tiểu thư vào nhà! Sau đó gọi thiếu chủ đến, để người một nhà chúng ta có thể đoàn tụ!”

Bách Lý Tà tràn ngập niềm vui kêu một tiếng khiến lính gác cửa bừng tỉnh, hán vội vã nói: “... Dạ dạ dạ dạ dạ!”

Kết quả là Tang Nhiễm và Phong Luyến Văn còn chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo thế nào thì đã bị kéo vào Bách Lý phủ.

Tang Nhiễm suy nghĩ: Bọn họ có phải đã hiểu lầm cái gì đó hay không...

Còn Phong Luyến Văn đau khổ ôm đầu: Nàng không chỉ lại có thêm một người cha, mà ngay cả ông cố cũng có luôn...

Bạn đang đọc truyện *Thương Lam Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.